

Del. ab. v. Cong. v. lli. de Granada *R. B. B.*
R-5769

ONOMASTICON
HISTORIAE
ROMANAE, IOANNE
GLANDORPIO AVCTORE: *A. D.*

*Quo veluti per satyram de Familiis & reliquis illustrib. personis Rom.
qua simul a bonis auctoibus, simul aliis id genus priscis monu-
mentis celebrantur, collecta expositio est: Ad histo-
riam Rom. dextre & integre cognoscendam appri-
me cum utile tum necessarium.*

Addita praecipuarum Familiarum stemmata eodem auctore: Adhaec Co-
gnominum & Agnominum Index accuratus: Auctorum item,
quorum testimoniis auctor usus est, Catalogus.

*Editionis post auctoris mortem adornatae occasionem & rationem, quaeque eam in rem collata
opera sit, docet REINERI REINECCII praefatio. A. D.*

*D. Ioannes Fernandus
de Henestrosa.*

*Opus damnatum et expurgatum
permissum.*

*Per commissione officij S. Inquisitionis
liberum et expurgatum est ad praescriptum
inducum expurgatorij nobis sumi. Gramate. anno 1702.*

re, & qui reliqui
vetustate, ista quae
ras Romanas fat

FRANCOFURDI
Apud Andreae Wecheli heredes,
Claudium Marnium, & Ioann. Aubrium:
M D L X X I X.
Cum S. Caesarea Maiestatis privilegio.

0
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29

2 400 40 *Stella* MADE IN GERMANY

Del. al. Cong. de Granada R.R. R. 5769

ONOMASTICON

HISTORIAE

ROMANAE. IOANNE

GLANDORPIO AVCTORE: *A. D.*

Quo veluti per satyram de Familiis & reliquis illustrib. personis Rom. qua simul a bonis aucto-ribus, simul aliis id genus priscis monu-mentis celebrantur, collecta expositio est: Ad histo-riam Rom. dextre & integre cognoscendam appri-me cum utile tum necessarium.

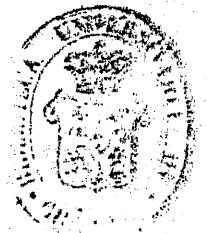
Addita praecipuarum Familiarum stemmata eodem auctore: Adhaec Co-gnominum & Agnominum Index accuratus: Auctorum item, quorum testimoniis auctor usus est, Catalogus.

Editionis post auctoris mortem adornata occasione & rationem, quaeque eam in rem collata opera sit, docet REINERI REINECCI I praefatio. A. D.

D. Ioannes Fernandus de Menestrosa.

Opus damnatum ex expurgato permissum.

Pro commissione officij S. Inquisitionis liber iste expurgatus est ad praescriptum indicis expurgatorij nobis sumi. Gramate. anno 1702.

re, & qui reliqui
vetustate, ista quae
ras Romanas faci-

FRANCOFURDI

Apud Andreae Wecheli heredes,

Claudium Marnium, & Ioann. Aubrium:

M D L X X I X.

Cum S. Caesarea Maiestatis privilegio.

NOMENCLATIO AVCTORVM, QUI
A GLANDORPIO IN HOC
Opere citantur.

ACTA conciliorum.
Ambrosius Episc.
Angelus Politianus.
Appianus Alexandr.
Antiquitates orbis terrarum.
Auctor de viris illustribus.
Augustinus Episc.
Aufonius.
Barthol. Merula.
Cælius Rhodiginus.
Cæsar.
Capitolinus.
Cassiodorus.
Cataneus.
Catullus.
Censorinus.
Codex Iustiniani.
Columella.
Cotta Mediolan.
Cuspinianus.
Diodorus.
Dion.
Dionysius.
Egnatius Venetus.
Ephemerides Ecclesiast.
Eusebius.
Eutropius.
Festus Pompeius.
Florus.
Frontinus.
Gallicanus.

Gellius.
Glareanus.
Gyraldus.
Hegesippus.
Herodianus.
Hieronymus.
Horatius.
Institutiones Iuris.
Iosephus.
Iulius Obsequens.
Iuuenalis.
Lactantius.
Lampridius.
Liuius.
Macrobius.
Mapheus Vegius.
M. Cato.
M. Cicero.
M. Varro.
Martialus.
Martialis.
Nicephorus.
Orosius.
Quidius.
Pand. iuris civilis.
Paterculus.
Paulus Manutius.
Persius.
Petrus Cunitius.
Petrus Victorius.
Plinius iunior.

Plinius Secundus.
Plutarchus.
Polybius.
Pomponius Lætus.
Pomponius Mela.
Priscianus.
Propertius.
Quintilianus.
Raphael Volaterran.
Rutilius Bernhard.
Salustius.
Seneca.
Serenus.
Seruius.
Sex. Rufus.
Solinus.
Spartianus.
Strabo.
Suetonius.
Symmachus.
Tabula Capitol.
Tacitus.
Tertullianus.
Trebellius Pollio.
Valerius Max.
Victor.
Virgilius.
Virgilius Polydorus.
Vitruuius.
Zasius Vtrichus.

Quæ præterea nostris appendicibus addu-
cuntur, de iis commonefactione opus
non esse videbatur.

IN ONOMASTICON ROMANVM,

Ad

INVICTISS. ET POTEN-
TISS. IMP. CAES. RVDOLFVM II.
P. F. AVG. P. PATR. GERMANIÆ, HUNGAR-
IÆ, BOHEMIÆ, DALMATIÆ, CROATIÆ,
Slavoniæ &c. Regem, Archiducem Austriae, Ducem Burgun-
diæ, Stiria, Carinthiæ, Carniolæ &c. Comitem
Tirolis &c. Principem opt. Dominum
clementissimum,

PROOEMIUM

REINERI REINECCII STEINHEMII.

ENTIS LATINÆ, & singulariter ROMANO-
RVM originem, tum quæ apud utrosque regna ef-
floruerint, quæque in his familiæ rerum potitæ
sint, alibi enucleauimus. Sunt enim in medio hi-
storix Rom. scriptores tam eius temporis, quam
quo Regibus pulsis, Romæ primum RES PUBLI-
CA instituta fuit, deinde MONARCHIA, seu
Principum, qui & IMPERATORES, CAESA-
RES & AVGVSTI nuncupati, dominatus suc-
cessit. Nisi quod ex eo numero non pauci deperie-

re, & qui reliqui sunt, raro integri offenduntur, edæce illa rerum omnium
vetustate, ista quoque in parte nimis intemperanter grassata. Qui ad cæte-
ras Romanas familias, in primis vero quæ Rempublicam condiderunt, sta-
bilierunt, amplificarunt, animum appulerint, in iis antiquissimus occurrit
M. TERENTIUS VARRO, Gellii elogio celebratus lib. 19. cap. 14. & al-
tero Augustini Episcopi lib. 6. de ciuitate DEI cap. 2. Vt ne repetam, quæ
de eodem ceu *συγγράμμα* Cicero habet in Quæstionibus Academicis. Ac Ser-
uius quidem in 5. Æneid. tantum de Troianæ stirpis familiis Varronem scri-
psisse, tradit. Cum probator auctor Plinius lib. 35. cap. 2. septingentos illu-
stres Varronis commemoret, & ita commemoret, vt non solum nomina
horum, verum etiam imagines ingenio eius conseruatas dicat. Circa idem
tempus in eodem argumenti genere illustre T. POMPONII ATTICI,
quæ Cicero inter amicos principeloco coluit, studium extitit. Etenim cum

REINERI REINECCII

moris maiorum summus imitator esset, antiquitatisque Rom. amator, eam rocam exposuit, & quod difficilimum fuit, sic familiarum originem subterruit, ut ex eo opere clarorum virorum propagines liquido cognoscerentur, quemadmodum auctor est Cornelius Nepos. Qui & istud adiicit, hisce Attici libris nihil potuisse dulcius esse iis, qui cupiditatem aliquam haberent noticiæ clarorum virorum: imo AVGVSTVM Cæs. nullum prætermisisse diē, quo non ad Atticum scriberet, & de antiquitate aliquid sciscitaretur. Sed & Cicero huic, uti paulo antè scripsimus, amici sui labori grauissimum testimoniū tribuit in Oratore: *Cognoscat, inquit, Orator rerum gestarū & memoria veteris ordinem, maxime scilicet nostræ ciuitatis: sed & imperiosorum populorum & Regum illustrium: quem laborem nobis Attici nostri leuauit labor, qui conseruatis notatisque temporibus, nihil cum illustre prætermitteret, annorum septingentorum memoriam uno libro colligauit.* NESCIRE AVTEM, QUID ANTE QUAM NATVS SIS, ACCIDERIT, ID EST, SEMPER ESSE PVERVM. *Quid enim est ætas hominis? nisi cum memoria rerum veterum cum superiorum ætate contexitur. Commemoratio autem antiquitatis, exemplorūq; prolatio, summa cum delectatione & auctoritatem orationi affert & fidem.* Hæc ille. Agit de eodem epistolarum ad Attic. lib. 12. epist. 5. Suntque inde quæstiones eius ibidem epist. 20. 21. 23. item lib. 13. epist. 32. & seq. lib. 16. epist. 13. Mox in Attici vestigia successit HYGINVS, Augusti Cæs. libertus, successit M. VALERIVS MESSALA, Orator, amplissimæ & familiæ & dignitatis. Nā ille quidem genealogiarum libros suos citat lib. 2. de signis cœlestibus, hic iam senex de familiis volumina condidit teste Plinio. Tamen si de Hygino incertum sit, Romanasne vel aliorum populorum genealogias tractarit. Vti de Messala istud memorabile, quod operam eam non indignus generoso animo stomachus ipsi expressit, nempe quod Scipionis Africani transiens atrium, vidisset adoptione testamentaria Salutionis, Africanorum de decore notam irrepentem Scipionum nomini, sicque veras & genuinas familiarum propagines ab insititiis promendas ac discernendas sibi putaret. Sed & SVETONII Romanorum illustrium stirpes citantur a Suida Τετρακυλλος. Iā si ad reliquorum Imperatorum ætatem progrediare, plane ἐξαιρετον est, quod de VALENTINIANO I. scriptum reliquit Aurelius Victor, hunc ut pluribus aliis rebus, ita genera vetustissimorum tenendo ADRIANO proximum fuisse. Omitto laudatissimi exempli morem, quem ante descriptiones illas, de quibus diximus, introductas, ipsasmet Romanas familias obseruasse, apud Plinium legimus. Locum ex eo, quem supra citauimus, libro & cap. vel ideo inferere placuit, quod eiusdem moris cum a Salustio Historico, tum a Iuuenale Poëta mentio fiat, deniq; Plinius diserte fateatur, etiam Atticum de imaginibus volumen edidisse. Sic igitur auctor ille: *Apud maiores, inquit, imagines in atrijs erant, quæ spectarentur, non signa externorum artificum, nec æra aut marmora. Expressi cera vultus singulis disponebantur armariis, ut essent imagines, quæ comitarentur gentilicia funera: semperque defuncto aliquo, totus aderat familie eius, qui unquam fuerat, populus. Stemmata vero lineis discurrebant ad imagines pictas. Tablina codicibus implebantur, & monumentis rerum in magistratu gestarum. Alia foris, & circa limina, animorum ingentium ima-*

EPIST. DEDICATORIA

*gines erant, affixis hostium spolis, quæ deorum ipsi resque liceret, triumphabant. quæ etiam dominis mutatis ipsæ domus: hæc hinc hinc ingenua quædam res. et hæc quædam, in domibus inuenerunt in dicuntur, in domibus. Hoc genus Plinius. Pertinent etiam huc, quæ idem cap. seq. differit de clypeo, in publicis publice priuatimque positis. Quare neque ista præteriri appendix debebat: Suorum, inquit, clypeos in sacro vel publico dicere primus instituit, ut reperiō, App. Claudius, qui Cos. cum Seruilio fuit anno urbis CCLIX. Posuit enim in Bellona ad maiores, suos, placuitque in excelso spectari, & titulos honorum legi. Decora res utique, si liberorum turba paruulis imaginibus ceu nidum aliquem sobolis pariter ostendat: quales clypeos nemo non gaudens fauensque aspicit. Post eum M. Emilius, collega in Consulatu Q. Luctatii, non in basilica modo Emilia, verum & domi suæ posuit, id quoque Martio exemplo. Scutis enim, qualibus apud Troiam pugnatum est, continebantur imagines. Vnde & nomen habuere clypeorum, non ut perierit Grammaticorum subtilitas voluit, a cluendo. Origo plena virtutis, faciem reddi in scuto cuiusque qui fuerit usus in rebus. Verum illud in plenius cum suis demonstrationis gratia, quod ante attigimus, Salustii testimonium: quia vsum seu documenta imaginum, quam a Plinio factum, euentius, deque summorum virorum exemplis, ob oculos ponit. Quod testimonium belli Iugurthini historia eiusmodi subministrat: *Sape audiui ego, Q. Maximū, P. Scipionem, præterea ciuitatis nostræ præclaros viros, solitos ita dicere: Cum maiorum imagines intuerentur, vehementissime animum sibi ad virtutem accendi: scilicet non ceram illam, neque figuram, tantam vim in se habere: sed memoria rerum gestarum eam flammam egregiis viris in pectore crescere: neque prius sedari, quam virtus eorum famam atque gloriam adæquauerit.**

Verum enim vero quam hic iterum miserabilis ruinæ sese facies offert! Nam de tam præclarissimæ atque vtilissimæ operæ monumentis nihil hodie superat. Nisi cui suspicari liber, & Ciceronem in epistolis de Papiria, & Gellium lib. 13. cap. 18. de Porcia domo *ἱερὸν μνημα* inde delibasse. Ac iacuere cum ipsa Roma sua familiæ Romanæ in ruderibus sepultæ, donec RAPHAEL VOLATERRANVS Anthropologiæ stylum admouit. Est id opus in omnium manibus: ideo ad nostram limam reuocaretur, necesse non esse duximus. Leguntur etiam recentes FVLVIVRSINI e vetustis numismatibus ab V. C. vsque ad Augusti tempora collectæ Romanæ familie, leguntur aliæ, sed pauca, id est triginta numero, ANTONII AVGVSTINI, Episcopi Ilerdensis. E nostra gente primus Romanas familias explanando attigit, earumque stemmata concinnauit, illustris Baro RICHARDVS STREINIVS, quæ ipsa quoque historia typis exscripta extat. Et quo tempore Academia Ienensis me ciuem habuit, in summa expectatione erant IOANNIS ROSAE de Rom. familiis commentarii. Quanquã auctore interea vita defuncto, nihil de iis præterea cognoscere potui.

~~.....~~
~~.....~~
~~.....~~
 Nec minorem laudem promeruit facta publici iuris post mortem Glandorpii ab Ambrosio F. de familia Iulia historia. Qua ipsa in re, quia is opera nonnulla nostra usus & adiutus fuerat, non destiti deinde eum hortari, rogare, obtestari, ut & ceteras addendas putaret. Atqui hoc bene multis annis frustra fuit. Vbi demum in hanc immigravi Academiam, ipsa loci propinquitas hominem expugnauit. Comunicatum igitur ab eo mecum ~~.....~~ ^{.....} e paternis chartis collectum, cum id aliquantisper apud clarissimum Iureconsultum, VALENTINVM FORSTERVM, delituisse, factaque simul potestas, ut arbitrato meo emitterem. Quemadmodum enim in Epistolas Ciceronis, & alteram in Commentarios Caesaris, conscriptam a Glandorpio Annotationes iam ante cura & fide nostra prodierant, ~~.....~~ ^{.....} sic & hac prouincia non obscure nobis destinabatur, praesertim cum Ambrosius ad Rempubl. se contulisset, & scholasticis hisce descriptionibus nuncium remisisse existimaretur. Ergo perlustrare aggressus, Deum immortalem, in quas non dico tricas apinas, sed pene Bceotica aenigmata, incidi. Nam bona pars negligenter, deprauate & confuse exscripta erat. Neque in librario culpam omnem refidere, ipse subiectionibus suis passim testatum facere. Reliquum erat, ut de ipso ~~.....~~ ^{.....} cogitarem, indeque incommodo illi mederer. Non denegatum hoc tandem fuit. Et ego tum veluti de Cræsi gaza, aut Pelopis talentis mihi & gaudere & gratulari. Sed ecce tibi subitam & inopinatam immutationem. Posteaquam enim e sarcina erutum inspexi, pro libro, quem rebar, solummodo chartarum farraginem, & paucis exceptis pagellis, tantum non Sibyllæ folia, quibus Glandorpius, ut quidque in mentem ei venisset, aut inter legendum occurrisset, illeuerat, reperi. Nisi quod ~~.....~~ ^{.....}, quæ ante de Glandorpio animo meo inhæserat, & ita inhæserat, ut auctorem ne omnia eum haberent, ambigerem, tum manus eius testimonio sublata fuit. Id quod tamen aliter, ac par est, accipi nolim. Sic enim sentio, Glandorpium in tam vasto argumento diligenter omnia rimatum fuisse, atque adeo ne ea quidem, quæ discrepare inter se viderentur, præteruisse, sed quæ suo tempore accuratius ponderaturus, & quasi sub incudem reuocaturus esset, ad eum modum, quo gentem Antoniam ab ipso, Iuliam a filio editam, legimus. Verum istam bonis litteris felicitatem nescio quæ ~~.....~~ ^{.....} inuidit, Glandorpio in eius conatus limine extincto. Posssetque de hoc veluti fonte multiplex alia cautio deriuari. Ut nec istud de me omitti debebat, diu suspensum me deliberationem tenuisse, an ad expressionem procedendum esset. Quemadmodum enim alias sæpe, ita hac quoque in parte verum esse deprehendi, quod ~~.....~~ ^{.....} dicitur, & quæ arduum esse, alienos libros edere, atque alienos libros edicare. Sed peruenit commodi publici respectus, ut in ea sententiam irem, peruenit præceptoris debita obseruantia, ut ad labores eius ab interitu vindicandos nullis vigiliis parcendum statuerem. Nam ut de iis institutum nostrum persequar, quæ hic nobis remora, secundum Lucilii

cilii poetæ verbum, iniectæ, quæ molestiæ deuorandæ fuere? Dies me deficeret, si sigillatim, & quasi in membra rem deducere instituerem. Tantum ergo pauca quædam, eaque potissima fere, perstringam. Principio dâda nobis opera fuit, ut quæ perperam posita & diuulsa essent, ad suas classes reducerentur, iustaque quædam compages effingeretur. Deinde aduertendus stylus fuit: de eo enim Glandorpius mire variare, cum alibi in apertum dicendi campum expatietur, alibi gradum reuocans, seque veluti occultans, tantum indicis seu nomenclatoris fungatur partibus: neque id eodem modo, sed ut alia omittat, alia parcius attingat. Hic quid ageremus? nisi ut quantum in alieno scripto licuit, ~~.....~~ ^{.....} tueremur, id est, e fumo fulgorem eliceremus, lacunas expleremus, perplexa euolueremus, dubia roboraremus, obscura nitore aliquo expoliremus. Præterea ab usitatis sæpissime editiones variabant, quas Glandorpius aduocabat, imo non raro is contrarias sententias inculcabat. Sed de hoc non nihil iam ante egimus. Illud, opinor, vel inde apud candidum lectorem veniam facilem promerebitur, quod quotannis fere bonos auctores castigatioris prodire cernimus. Quocirca in eo acquiescimus: liberumque cuius esse volumus, ut omnia ad accuratioram trutinam reuocet. Quid? quod plurimæ, peneque dixerim, innumeræ, nonnullæ etiam minime obscure persone, atque adeo plenior de Imperatorum familiis, iis inquam, quæ sanguine Romano editæ, primæ imperium id administrarunt, explicatio desideratur, quod in nominibus plerisque & aliis vocibus exquisitoris illius scripturæ, quam ~~.....~~ ^{.....} nonnulli satis sollicitè & venantur, & propugnât, nulla propemodum habita ratio, quod Chronologia de annis V. C. modice alicubi hallucinatur. Nec mihi de singulis instituire ~~.....~~ ^{.....} libet. Concedimus enim de personis, vel potius dolemus, ea se ita habere, nec paucas ipsimet hac de causa passim inseruimus, adiecturi plures, nisi ea in alieno latifundio luxuriantis culturæ seges, aut importuni æruscatoris collecta quædam videri posset. Et prudenter Varro monuit in fine lib. 6. de ling. Lat. neminem reprehensum, qui e segete ad spicilegium reliquisset stipulam. Optandum etiam esset, Glandorpium de Imperatorum familiis expositiones luculentiores dedisse. Tamen unde iacturæ ea faciatur, & Onuphrii Panuini, & Caroli Sigonii historiæ existunt. Detertia ~~.....~~ ^{.....} nihil prorsus laborandum nobis censeo: fruanturque sane deliciis istis quibus illæ curæ sunt, eousque tamen, ut absit ~~.....~~ ^{.....}, absit infectionis peruersitas. Placet enim Aristophanis istud:

--- λαιδρῶσαι δὲ οὐ ἀρέσκει

ἀνδρας ποιητὰς ὡς ἀπὸ δῶδε πωλίδας.

Placet Ciceronis lib. 6. ad Attic. de inscriptionis fabrilis errato subiectio: Nā certum mihi fixumque est, idem in multis aliis id genus antiquitatis monumentis accidisse. Neque negant illi qui Inscriptiones vetustatis euulgarunt, has proprium catalectum, proprium dicendi genus, in quo nec orthographia, nec aliæ Grammaticorum leges feruentur, habere. Quod ad Chronologica attinet, leuat eū nobis laborem plurimorum huius temporis labor,

tot de ea Historiæ parte doctissimorum virorum lucubrationibus publicatis. Licet inter hos ipsos non plane conueniat: quo minus de Glandorpio credibile, eum vel voluisse, vel potuisse ambages hasce, quæ non nisi *παρόδω* attingendæ essent, plene & examuffim excutere. Atq; vt commentationi huic finem faciamus, esto ea summa, vt ut forte reperiantur, quibus Glandorpii opus hoc non quidem sordeat, sed non plane satisfaciatur, eos vel inuitos fateri oportebit, vberriam & locupletissimam illo ad argumentum hoc integre pertractandum siue *χρονολογίας* siue *λογιστικής* subministrari. Cum interim de tam præclare suscepto, bonaq; ex parte exantlato labore eæ videantur Glandorpio deberi existimationis vindiciæ, quas carmine, edictoq; suo AVGVSTVS Cæf. Æneidi Virgiliū asseruit, & nobili pictori, Apelli, de imagine Veneris inchoata non absoluta mansisse, e Plinio lib. 35. cap. 10. & Epistolarum Ciceronis lib. 1. epist. 9. euidentis sit. Equidem non potui nō hoc loco de me adijcere, quāuis sæpe me poenituerit, quod cum cæterorum imperiorum, regnorum, tyrannidum &c. familias pertractare aggressus essem, non eadē opera ad Romanas accessissem, tamē ea vna & sola re ab hoc proposito me deterritū, quod idē argumentū Glandorpius in manus sumpsisset, & quæ dixi, Antoniæ & Iuliæ familiæ specimina edidisset. Futurū enim existimabā, posse hoc in eā maleuolorum reprehensionē incidere, me præceptoris auctoritati derogare, vel potius post Homerū Iliada canere voluisse, quemadmodum habet adagium. Quando nemini dubium esse possit, Glandorpiū, si vita diuturnior ei contigisset, Spartā suā ita ornaturū fuisse, vt nihil in eo scriptionis genere haberetur perfectius, Cæterū vt de vsu familiarū Romanarū, qui in omnes sese disciplinarū omniū auctores extendit, quos ab imperio Rom. altos & suppeditatos fortuna nobis reliquos fecit, hic differerem, necesse non esse, censui. Est enim res in medio. Neq; negari potest, his, qui nullā vel personarū, vel familiarū, quæ in veterū scriptis occurrunt, noticiam habent, cum iisdem haud aliter, quam cū ignotis cultu, moribus, lingua hospitibus agendum, nec raro fieri, vt illa ipsa ignoratio incredibile quoddam in lectoris animo tædium pariat. Vti contra vbi e rebus gestis, & maiorum imaginibus, illæ cognoscendas se præbēt, eo ipso nos mox ad se alliciunt, & ad familiarem quasi cōgressionem perducunt. Ne dicam, expositionibus istis infinitas veluti regulas vitæ proponi, ducentes tam ad vitiorum fugam, quam ad virtutis amorem. Forsan tamen requiri explicatio poterat de MAGISTRATIBVS, SACERDOTIIS, ORDINIBVS imperii Romani, pertinebatq; eodem de amplitudine huius & potentia schola: quandoquidem ea capita dignitatem & nobilitatem familiarum mirifice cum commendant tum illustant. Sed vltimum hoc tralaticium haberi poterat. Leguntur etiam de Magistratibus & Sacerdotiis alii aliorum commentarii, & plane operæ precium factum a IOANNE ROSINO in antiquitatibus Romanis. Ordines Reipubl. Romani habet editus a me lingua populari liber de Nobilitate. Idcirco ista quasi *παρόδω* nobis sufficiant. Postremo incumbere mihi videbatur, vt inscriptionis causam asserrem. Nam Glandorpii charta quædam

dam nominabat librum primum Anthropologiæ, siue familiarū Rom. sed vt nusquam alibi eius vel inscriptionis, vel librorum distributionis mentio iteraretur. Quare ab vtraque abstinuimus, maluimusque ONOMASTICON ROMAN. nūcupare: quia instar Satyræ (qua voce de suis misto orationis genere perscriptis, commentariis, Petronium Arbitrum, nec non de historiæ libris suis e variis scriptoribus excerptis, Pescennium vsos accepimus, vt Iustinianus Imp. de legum suarum farragine eandem retulit præfatione in Pand. reperiasque insuper apud Sexti Pompeii lib. 17. Diomedem lib. 3. Sospitrum Carisium lib. 2. item apud Iliadum cap. 16. vnde porro Gratianus repetit Decret. part. 2. distinct. 2. Ine solum familias, sed & cæteras personas Rom. simul bonorum auctorum, simul eisdem genus monumentis celebratas, enarrat. Quod superest, inquit Imp. Cæsar. RVDOLFB Aug. Domine clementis. offero & consecro facti tinnia Maiestati T. Opus hoc, qua par est, & debeo subiectione, tum aliud de Romana historia exempli Rom. morem, expressum Vegerii ad Valentinianum Imp. proœmio, retinendum statuerem, præterea etiam id, quod præpotenti Austriacæ domui pene gentilitium esse cepit, vt Hercules Musarum in ea recognoscamus, egregia duratura, ad omnem posteritatem fama sustineas, tum quod Germania nostra, unde genus & originem ducis, hodie Imperii Rom. nomine veniat, eiusque summi fides atque potestas penes te conspiciantur. Siquidem prima & veteri nobilitate Romana, de qua idem Opus agit extincta, nostrarum gentium successit. Falluntur enim, & quod aiunt, toto cælo errant, qui Principum nostrorum stemmata inde repetunt. Quasi vero non ipsorum Romanorum scriptorum confessione Germani propria eaque illustri semper laude enituerint, sic quidem vt Tacitus hoc annalibus suis inserere præconium, sane notabile, non dubitarit: NVLLOS MORTALES ARMIS ET FIDE ANTE GERMANOS ESSE. Atque vt his veluti *χρονολογίας* de eo, quod dixi, Romanæ nobilitatis excidio deficere mur, an non vel *Onomastici* *con...* nobis *...* fecerint? Taceo, vt imperia, sic & familias impetiosas, tuas habere peribos, nec quicquam in rebus humanis perpetuum existere. Ergo Romanis tuis, deque Republ. Rom. optime meritis Ducibus & Imperatoribus, sacratissima Maiestas T. nē pereit Rom. domina, benigne faueat, vt tuo auspicio, patrocinio, fide post tot seculorum etates tandem aliquando postliminio redeant, denique me ipsum & labores meos clementiss. respectū & tutela dignere, subiectissime precor etiam atque etiam. Deus opt. max. cuius inspiratione & ductu salutaria imperia fundantur, amplificantur, conseruantur, quique per sanctissimos vates suos Romanum vltimum fore prædixit, id factum tectum præstet: reprimat & protelet barbaricas gentes & Tyrannos: magistratus omnium ordinum sospitet, tueatur, protegat; vt Ecclesiæ & Musis certum quasi domicilium suppetat, vigeat pax, vigeat omnium honestarum artium & officiorum cultura. Amen. Ex Acad. Iulia Helmsted. M. Maij. D. xv. CIO. CI. XXXVI.

EPIGRAMMA
ERNESTI SCHAWEN-
BVRGII COMITIS,

In Onomasticon Rom. IOANNIS GLANDORPPI, nunc
 primum a REINERO REINECCIO, Historico, post
 auctoris mortem in lucem editum.

~~Q~~
~~Stemmatum Romulidum, veteresq; ex ordine ceras,~~
~~In sacris st atuit splendida Roma locis.~~
~~At fera barbaries monumenta hac lesit, & igni~~
~~Abstulit antiquum depopulante decus.~~
~~Martia nunc miserans cladem Germania rursus,~~
~~Reliquias studio conueniente legit.~~
~~Nam suus hic honor est pretiumq; laboribus ingens,~~
~~Sive quis historias, sive poema legat.~~
~~E~~
~~Cl~~
~~T~~

Aliud eiusdem.

Stemmata Romulidum, veteresq; ex ordine ceras,
 In sacris st atuit splendida Roma locis.
 At fera barbaries monumenta hac lesit, & igni
 Abstulit antiquum depopulante decus.
 Martia nunc miserans cladem Germania rursus,
 Reliquias studio conueniente legit.
 Nam suus hic honor est pretiumq; laboribus ingens,
 Sive quis historias, sive poema legat.

~~E~~
~~Cl~~
~~T~~

Aliud

HENRICI RANZOVII, EQVI- A.D.
 tis Holfati, Proregis Danici in Duca-
 tu Schlesuic, Holfatia, Dit-
 marsia & c.

Si iuuat historiam recte cognoscere priscam,
 Quae res Romanas continet atque docet:
 Hunc enolue librum, Romanae stemmata gentis
 Qui celebrat, nec non nomina clara ducum,
 Roma quibus celebris fuit, & caput extulit alte,
 Quorum non ullo laus moritura die est.
 Ista quidem clarus meritis GLANDORPPIVS olim
 Erunt e variis innumerisque libris.

Aliud

Aliud eiusdem.

Si iuuat indomita cognoscere fortia Roma
 Facta, foris seu sint gesta vel illa domi:
 Hunc tu Romanae referentem stemmata gentis
 Peruigili studio volue reuolue librum.
 Ille viros celebrat, totum qui viribus orbem
 Misereunt patriae sub iuga dura suae.

~~Q~~
~~Stemmatum Romulidum, veteresq; ex ordine ceras,~~
~~In sacris st atuit splendida Roma locis.~~
~~At fera barbaries monumenta hac lesit, & igni~~
~~Abstulit antiquum depopulante decus.~~
~~Martia nunc miserans cladem Germania rursus,~~
~~Reliquias studio conueniente legit.~~
~~Nam suus hic honor est pretiumq; laboribus ingens,~~
~~Sive quis historias, sive poema legat.~~
~~E~~
~~Cl~~
~~T~~

Aliud

IOACHIMI MYSINGERI A.D.
 a Frundesl. C. Com. San. Poloniae & Du-
 catus Brunouic. Camerarii ha-
 reditarii.

Quis precor inficias ibit? cum laude volenti
 Noscere res gestas, in clypea Roma, tuas,
 Esse opus in primis, ut nobilitatis auitae
 Stemmata, prognatos norit & inde viros?
 Multus enim scrupulus, dubitandi occasio crebra
 Obuenit: haerenti nec via certa patet.
 Scinditur in multas cum stirps CORNELIA partes:
 Et noua sortitur, nomina quaeque domus.
 Difficile est enim progignit Adoptio sensus,
 Quando METELIORVM Scipio nome' habet.
 Indistincta moras lectoribus ista frequenter
 Obiiciunt, salebris impediuntq; nouis.
 Scrutanda stirpes igitur deductaq; recte
 Nomina sunt serie constitutenda sua.
 Sic lux, Historicis, sic Oratoribus ipsa
 Atq; Poetarum redditur ampla libris.

~~Stemmata Nobilium cum tractet, de incolta gesta,~~
~~Nobilitas faueat cui bona dignus erit.~~

Aliud

IOACHIMI MYSINGERI
 a Frundesl. C. Com. San. Poloniae & Du-
 catus Brunouic. Camerarii ha-
 reditarii.

Res Romanorum gestas, & inobrut a facta
 Perlegere, est magnae commoditatis opus:
 Consiliis etenim inuenem prudentibus aequat
 His, senio multa qui grauitate valent.
 Natu maior rerum experimenta ministrat,
 Omnes, quae caute sint facienda, docet.
 Ergo Romulea gentis sublimia facta
 Quemlibet attentam voluere mente decet.
 Forte sed obiicies, LECTOR, non commoda de sunt,
 Scilicet occurrunt illustrata stemmata, multa
 Praestantes rigido Marte togaque viri.
 Sape videtur idem nomen, quod contigit illis,
 Qui sunt distincti tempore, stirpe, gradu.

Plenius ut factum cognoscam, scire necesse est,
De quo praeipue mentio fiat ibi.
Et licet auctorum spatiosa volumina versem,
Se tamen haud offert absque labore graui.
Hae sunt, quae pariunt fastidia longa, morasque
Iungunt? A vero non aliena refers.

~~Extremum tamen solum in hunc diem~~
Nam fera mors illum sustulit ante diem.

~~Conueniente stylo qui tot labentibus annis~~
Historias lucem iussit habere nouam.
Ille opus inceptum non paucis auxit, acute
Limando variis expoliitque modis.
Ac prodesse volens studiis iuuenumque senumque,
Ut liber in lucem prodeat iste, facit.
Continet is Latii proceres & stemmata prisca,
Quae longa serie Roma superba tulit.
Ingens huius erit (mihi crede) voluminis usus,
Si cupis historica cognitione frui.

Aliud

NATHANIS CHYTRÆI.

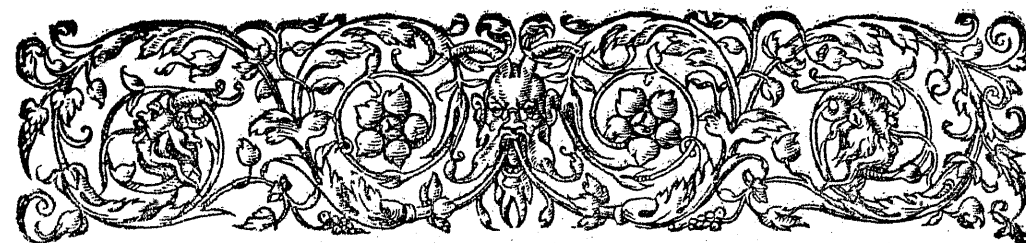
~~Historias legisse, locoque & tempore posse~~
~~Promere, res magnae laudis & artis ea est.~~
~~Historiam certi generis, regnive locive~~
~~Condere, maioris laudis & artis erit.~~
~~Historias generis cuncti, yno fasce ligatas~~
~~Condere, quis summae laudis id esse neget?~~

DE REINERO REINEC-
CIO HISTORICO CL.

Historias legisse, locoque & tempore posse
Promere, res magnae laudis & artis ea est.
Historiam certi generis, regnive locive
Condere, maioris laudis & artis erit.
Historias generis cuncti, yno fasce ligatas
Condere, quis summae laudis id esse neget?

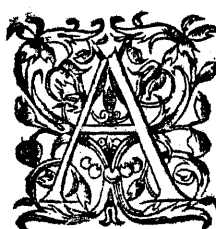
HENRICVS PORSIVS D. Sac. Caf.
M. Gr. a libellis in Cam. Aul. literarum po-
litiarum Professor in archigymnasio Vienn.

IOANN.

IOANN. GLANDORPII MONASTER.
ONOMASTICON ROMANVM.

ABLAVII.

BLAVIAM Romae gen-
tem fuisse non primis il-
lis temporibus, quibus
ibertas viguit, sed cum
in Principum potestate
respublica iam cessisset,
veterum monumentis
contestatum deprehendimus. Nomen ipsum
a Graecis mutuatum conuersos mores ar-
guit, vsurpante iam P. R. cum caeteris vitae
deliciis transmarinam linguam non minus
atque suam: id quod amplius ex Arcadiis,
Aspasiis, Asteriis, Nebridiis, Olybriis & To-
xotiis constare potest. Quanquam & apud
priscos illos Romanos non displicuisse
prorsus appellationes Graecas, cum ad Aem-
ilios, Helios, Pinarios, caeterasque id genus
familias peruentum erit, docebimus.

Ablavius Muræna, per inferiores hono-
rum gradus ad Praetorii praefecturam, quae
proxima ab imperiali fastigio potestas fuit,
sub Valeriano conscendit. Intimum fuisse
Principi, & consiliorum eius participem, in-
dicat fragmentum epistolae de moribus
Claudii, qui post Gallienum imperauit, de quo
eius ad ducatum subuectione perscripta.
Vide Trebellium Pollionem in vita Claudii.

Ablavius, genere quidem Aegyptius, sed
tamen in hanc familiam cooptatus, sub Con-
stantino Magno & consulatum & similiter
Praetorii praefecturam consecutus est. De-
functo Constantino, cui propter fidem, &
in rebus gerendis dexteritatem, gratissimus
erat, cum se successori non perinde acceptum
animaduerneret, secessit in Bithyniam, ubi
tandem illum interfectum voluit. Filiam
eius Olympiada, Constantis fratris spon-
sam, Constantius Augustus Arfaci, Arme-
niae regi, collocauit. Eunapius in vita Aede-
sij, & Ammianus Marcellinus lib. 26.

Ablavius, gente Gotthus (quid enim
vetat, ob nominis gratiam & propinquitatem
hic adiungi?) educatus Rauennae, scri-

psit de bello Gotthorum, temporum illo-
rum historiam complexus.

ABRONII.

Abronius Silo, pater Silonis eius, qui
Pantomimis fabulas scripsit, auditor Por-
cii Latronis, refertur Senecae inter decla-
matores sui temporis, Suasoria secunda.

ABVNDANTII.

Abundantius, collega Theodosii Magni
in tertio consulatu. Exulauit postea Pity-
unte. Hieronymus ad Heliodorum de morte
Nepotiani.

Abundantia & Apollonia, matronae
Christianae, citantur in Martyrologio no-
stro 8. Cal. Iun.

ABVRII.

M. Aburius, Trib. pl. M. Fulvio Pro-
consuli in petitione triumphus diu restitit.
Praetor, Cn. Scipione Hispalo, Q. Petilio
Coss. iurisdictionem inter peregrinos exer-
cuit. L. ius lib. 39. & 41.

C. Aburius, mittitur legatus ad Masani-
sam regem & Carthaginenses. Idem lib. 42.

ABVRINIANAE rescribitur ab Alexan-
dro A. lib. 5. Cod. tit. de repudiis.

ABVRNII.

Aburnius Valens I. C. scripsit fidei com-
missorum libros septem, quorum fragmen-
ta in Pand. iuris civilis extant. Floruit sub
Antonino.

ABVTII.

Abutius Tertius, cum Terentia Valen-
tiniana coniuge, refertur in Antiquitatibus
Italicis pag. 183.

ACCEPTIA Erepta. Inscript. ant.
pag. 467.

ACCII plebeii.

D. Accius Nauus, Augur, eodem no-
uacula dissectuit: unde summa auguribus ac
sacerdotio auctoritas accessit. L. ius i. Dio-
nysius 3. Valerius i. cap. 4. Cicero de Diui-
natione. Fragment. Sex. Pompeii pag.
17. & seq.

A

L. ACCIUS, Poeta Tragicus, paulo iunior M. Pacuio: quippe cum quo in eisdem ædibus fabulas docuerit, cum Pacuuius 80. Accius 30. annos natus esset, ut Cicero in Bruto. Editur in lucem Mancino & Serano Cofs. libertinus. Ab illo fundus Accianus iuxta Pisaurum dictus est; quia illuc inter colonos deductus fuit, teste Eusebio. Qui cum brevis esset, maxima tamen forma statuam sibi in Camænarum æde posuit. Plin. 34. cap. 5. Interrogatus, cur causas non ageret, cum illi in tragœdiis tanta vis esset, optimè respondit, quoniam, inquit, illic ea diceret, quæ vellet, in foro essent dicturi aduersarii, quæ minimè vellet. Fabius 5. cap. 13. Apud P. R. quæto in honore habitus sit, hinc æstimari potest, quod P. Mutius eum, qui Poetam Accium sine præfatione honoris nominasset, condēnauit. Cataneus. Pertinet eodem locus Valerii Max. lib. 8. cap. 15. de D. Bruto. Cicero Philippica 1. inter illius ætatem, & Cæsaris quintum Consulatum, annos 60. intercessisse, innuit: *Nisi forte, inquit, Accio tum plaudis, & sexagesimo post anno palmam dari putabatis: non Bruto, qui ludus ita caruit, ut in illo apparatissimo spectaculo studium P. R. tribuerit absenti.* Citatur apud Nonium in Amphitryone, *ὅτι ναυσιμάχῃ*, Euryface, Phœnissis, Telepho, Alphefibœa, Oenômao, Menalippo, Meleagro, Epigono, Medea, Alcmæone, Philoctete, Prometheo, *ὅτι οὐρανοῦ* vel Trophæo, Andromeda, Æneadis, Athamante, Armorum iudicio, Neoptolemo, Erigona, Fidicinis, Diomede, Ægistho, Tereo, Achille, Bacchis, Myrmidonibus, Clytemnæstra, Antenoridis, Putatoribus, Astryanacte, Thebaide, Agamemnonidibus, Pragmaticis, Chryippo, Nyteresia, &c. apud Sex. Pompeium in Hellenibus, Io, Phinidis, Anali, &c. Fragmenta Accii, collecta ab Roberto Stephano, leguntur Henrici Stephani typis.

L. Accius, Poeta, alius ab hoc lōgo post tempore, venienti Cæsari Dictatori in Poetarum collegium assurgere noluit, nō maiestatis eius immemor. Sed quod in comparatione communium studiorum, aliquanto se superiorem esse confideret. Valerius Max. lib. 3. cap. 7. qui & hoc subiicit, insolentia eum crimine caruisse: *quia, inquit, ibi voluminum, non imaginum certamina exercebantur.*

M. ACCIUS PLAVTUS, Poeta Comicus; cuius 20. fabulæ extant, & epitaphium

ab illo, ut volunt, conditum apud Gellium 1. cap. 24. Quintilianus lib. 10. cap. 1. hæc de Plauto habet: In Comœdia maximè claudicamus, licet Varro dicat, Musas Ælii Stolonis sententia, Plautino sermone locuturas fuisse, si Latine loqui vellet. Hæc ille. Citatur Macrobio in Baccharia, in Calceo Io, apud Nonium Astraba, Cornicularia, Friuolaria, Medico, Neruolaria, Plotino, Carbonaria, &c. De Astraba tamen ait, incertum esse. De cæteris cōsulenda appendix Georgii Fabricii, subiecta ei Plautinarum Comœdiarū editioni, quæ omnibus numeris absolutissima Ioachimo Cameraio accepta ferenda est. Fragment. Sex. Pompeii pag. 47. Ploti appellati sunt Umbri, quod essent pedib. planis. Vnde soleas dimidiatas, quibus utitur in venando, quo planius pedem ponerent, vocant semiplozia. Et ab eadem causa M. Accius Poeta, quia Umber Sarsinas erat, à pedum planicie initio Plotus, postea Plautus cœptus est dici.

Accius, scriptor Historiæ, de quo Cicero lib. 1. de LL. *Nam quid Accium memorem? cuius loquacitas habet aliquid argutiariū, nec id tamen ex illa erudita Græcorum copia, sed ex librariolis Latinis, in orationibus autem multus & ineptus ad summam impudentiam.* Eius amicus Sisenna fuit. Ibidem.

T. Accius Pisauensis, accusator A. Cluentii, pro quo extat Ciceronis oratio. Dicebat accuratè & satis copiosè, doctus præterea Hermagoræ præceptis. Cicero in Bruto.

L. Accius, Eques Rom. ante bellū ciuile Pompeianum singula paria columbarum denariis 400. vendidit. Plin. li. 10. cap. 37.

Accius Pigmentarius, vixit sub Cæsare Dictatore, teste Cicerone epistola 17. lib. 15.

M. ACCIUS BALBUS, paterna stirpe Aricinus, multis in familia Senatoriis imaginibus, à matre Magnum Pompeium arctissimo cōtingebat gradu, functusq; honore Præturæ, inter xx. viros agrum Campanum plebi Iulia lege diuisit. Suetonius. Iuliæ, sororis Cæsaris Dictatoris, maritus. Cicero Phil. 3. & Sueton. Ex cuius filia Accia, & C. Octauio, natus est. C. Octauius, postea dictus Cæsar Augustus. Accia obiit sub pugna Philippensem. Vide Dionē lib. 47.

P. Accius Varus, Pompeianus, de quo Cæsar in Commentariis. Perijt in bello Hispaniensi ad Mundam.

C. Ac-

C. Accius Pelignus, alius à Varo, Pompeianarum & ipse partium, captus Sulmone in bello ciuili à Cæsare, dimissus est. Com. 1. de bello ciuil.

Q. Accius, familiaris Ciceronis, ad quē scripsit Tiro libertus, ut est apud Gellium 7. cap. 3. Meminit huius Q. Accii Cicero ad Attic. lib. 10. epistola 13.

Accius Rufus, itē Pompeianus. Cæf. Com. 3. Postulauit Afranium prodicionis exercitus, in Hispania factæ. Ibidem.

Accius Labeo, cuius Ilias notata à Persio.

Accius Priscus, pictor sub Vespasiano. Plinius 35. cap. 10. in fine.

P. Accius Aquila, Centurio sextæ cohortis equestris sub Traiano, cuius ille filia ciuitatem Romanam dedit. Plinius Epistolarum 10.

M. Accius Plancus, citatur C. Plinio lib. 18. & 19. Scripsit praxidica. De cognomēto ad hunc modū Sex. Pompeius lib. 14. *Planca tabula plana, ob quam causam Planci appellantur, qui supra modum pedibus plani sunt.*

Accia Variola, pro qua dixit Plinius iunior, ut ipse scribit ad Romanum lib. 6. & Sidonius Apollinaris ad Rusticum libro 8. Hæc ab octogenario patre exhæredata vndecimo die postquā is nouerçam ei superinduxerat, rescisso testamento centumuirali iudicio, in bona paterna restituta est.

L. Accius Crescens pater, L. Accius Charistus F. Accia Tyche mater. Inscription. antiq. pag. 335.

Accius Posthumius, declamator, citatur Senecæ controuers. lib. 7. contr. 6.

Accius Mimus, citatur Iuuenali Saty. 6.

Accio Suræ, natalib. claro, & in paupertate summæ integritatis viro, Plinius à Traiano Præturam petit Epistolarum lib. 10.

M. Accius Seneca, refertur in inscriptione, quæ est de L. Volcatio Q. F. posita.

Accii Grammatici didascalicorū libri 9. citantur à Charisio.

ACCOLEII.

Gens Accoleia agnoscitur tantum è veterum nummorum inscriptionibus. Auctor Fuluius Ursinus de familiis Rom.

C. ACERRONIUS PROCULUS, Consul fuit cum C. Pontio Nigriño, quādo vitā posuit Tiberius Aug. ann. V. C. DCCLXXXIX.

ACHILLEO rescribitur ab AA. & CC. 6. Cod. tit. 23.

Achilleus, sub Diocletiano cum sum-

misset imperium apud Ægyptios, à feris dilaceratus est.

Achiuzæ rescribitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 13.

ACINDYNO ab AA. & CC. 7. Cod. tit. 72.

A. ACIUS Archiata, apud Paulum Manutium in Orthographia.

ACILII.

Acilii plebei erant. Liuius lib. 35.

Acilia legis de Auentino publicando, ut quæ iam ante creatos Decemuiros lata fuerit, meminit Liuius lib. 3. compiti Acilii, in quo taberna emta sit Archagatho Medico, Plinius lib. 29. capit. 1. Adhæc idem Liuius citat Acilianos annales, utpote quos ex Græco in latinum sermonem transtulerit Claudius.

M. Acilius, bello Pun. secundo, Marcello, & Valerio Leuino Coss. ann. V. C. DCLIII. missus legatus cū M. Attilio ad Ptolemæum & Cleopatram, Reges, Alexandriam ad renouandam amicitia. Liuius 27.

Glabriones.

M. ACILIUS C. F. L. N. GLABRIO, Tribunus pl. cū Q. Minutio Thermo ann. V. C. DLIII. Prætor ann. DLVIII. inter ciues & peregrinos ius dixit, & coniurationem feruorum; quæ Hetruriam propè infestam reddiderat, vna cum legione missus, oppressit. Liuius 33. Consul. ann. DLXIII. cū P. Scipione Antiochum regem ad Thermopylas vicit, quo nomine per triduum supplicatio decreta, & ab ipso triumphus actus, & spectaculo & fama rerum magnificus. Idem X. Vir factorum factus est ann. DLIIII. Censuram cum peteret; partim inuidia nobilitatis, quod homo nouus esset, partim Catonis, qui competitor erat; falso testimonio afflictus, à petitione destitit. Vide Liuium lib. 37.

M. Acilius Glabrio M. F. Duum vir ædem Pietatis in foro Olitorio; quam pater, quo die cum Antiocho ad Thermopylas depugnauit, vouerat, dedicauit, statuq; auratam; quæ prima omnium in Italia statua aurata est, patris Glabronis posuit, ann. V. C. DLXXI. Liuius libro quadragesimo, pag. 201. De æde pietatis, eo in loco consecrata; vbi quondam mulier habitabat; quæ patrem inclusum carceri mammis suis clam aluerat; ob quod factum illi impunitas concessa, disertius Valerius libro 5. cap. 4. Sex Pompeius lib. 14.

M. Acilius Glabrio, superioris, ut putatur F. legem Aciliam tulit de pecuniis repetundis seuerissimam, in qua nec compendinari quidem reum licebat. Ascon. Pedianus.

M. Acilius Glabrio, Prætor & iudex Cicerone Verrem accusante. Cōsul inde post bienniū, ann. videlicet V. C. DCLXXXVI. Ciliciam prouinciam obtinuit. Vide Dionem libro 35. Patrem habuit Acilium Glabrimonem, qui legem Aciliam tulit, auum Scæuolam, Iurisperitum illum, qui cum Pifone Cōsul fuit, quo anno cæsus est Tib. Gracchus, coniugem Æmiliam, Scauri filiam. Cicero in Verrem & in Bruto, Pedianus in oratione Ciceronis.

M. Acilius Glabrio, superioris F. Sauri illius Principis viri nepos, auunculo M. Scauro, repetundarum reo, in iudicio adfuit. Ascon. Pedianus. Sed & ipse bis à Cicerone in iudicio capitis defensus fuit. Proconsul Siciliæ sub Cæsare, & legatus Cæsaris in bello ciuili, præfuit Origo, dum Cæsar Dyrrachii Pompeium obsidet. Cæsar Comment. bell. ciuil. 3. Meminit eius Cicero epistolarum 13. & lib. 7. cum legionibus in Græciam missum scribit.

L. Acilius Glabrio, refertur à Porcio Latrone in declamatione contra Catilinam, ut cuius sica in Senatu deprehensa sit.

M. Acilius Glabrio, Consul sub Domitiano ann. V. C. DCCCXLII. collega in eo honore Traiani, post Augusti. Huius filium Domitianus interemit, quod cum feris pugnaret, reuera autem propter inuisum robur. Nam in Albano leonem confecit. Iuuenalis Sat. 4.

Proximus eiusdem properabat Acilius enim cum inuene indigno, quem mors tam seua maneret,

Et domini gladiis iam destinata: sed olim prodigio par est in nobilitate senectus, &c.

M. Acilius Glabrio, Consul sub Hadriano ann. V. C. DCCCLXXVI. Ad hunc Consulem scripta epistola Hadriani Imperatoris citatur Pand. 48. de accusationibus & rescript. L. 12.

Glabrio, Cōsul an. V. C. DCCCCIII. sub Pio, de quo fortè Aristides Sacr. Serm. 4. Alius sub Commodō bis Consul, teste Herodiano, omnium Patriciorum nobilissimus, genus suum ad Æneam referens, quem etiam Pertinax Imp. dignum imperio iudicauit. Rursum alius sub Valeriano ann. M. VII. Haud dubiè omnes Acilii.

Aciliū Glabriōne D. Seuerus & Imp. Antoninus nō audierunt, incoloratè restitui desiderantem aduersus fratrem, post speciem eorum in auditorio finitam. Pand. 4. de minoribus 25. annis L. 18.

Anicius Acilius Glabrio Faustus Cof. cum Theodosio iuniore Imp. ann. V. C. MCXXXIX.

C. Acilius Butas, Prætorius, cum patrimonium ingens cōsumsisset, & paupertatem suam apud Tiberium fateretur: Serrius, inquit Cæsar, ò Buta experrectus es. Seneca epistola 123. Meminit ibidem huius Acilii Butæ ut hominis lucifugæ, qui ad cereos & faces viueret. Locus est elegantissimus.

L. Acilius, Prætor ann. V. C. DLVII. quo tempore primū sex Prætores creati sunt, crescentibus prouinciis, & latius iam patefcente imperio. In eo magistratu obtigit illi Sardinia.

C. Acilius, fors L. frater, Trib. pl. eodem tempore, quo L. Prætor factus est, ad populum tulit, ut quinque coloniarum in oram maritimam deduceretur, duæ ad ostia fluminum Vulturni Liternique, vna Puteolos, vna ad castrum Salerni, quibus Buxentum adiectum. Vide Liuium 32.

L. Acilius, legatus (sicputo) Q. Fuluii Flacci, Prætoris Celtiberiæ ann. V. C. DLXXIII. strenuam operam vincendis iis populis nauauit. Vide Liuiū 40. Hic, opinor, est Iurisconsultus ille & sapiens, cuius vitæ scripturas Rutilius, mirum quo genio impulsus, nomen illi commutat, Attiliorumque & Aciliorum cognomenta confundit. Meminit Acilii huius Cicero in de amicitia.

C. Acilius, miles C. Cæsaris bello ciuili miræ fortitudinis. Vide Sueton. & Plutarchum in Cæsare. Valerius lib. 3. cap. 2. vocat Attilium.

Acilius, proscrip-tus, quærat apud Ap-pianum lib. 4.

Acilia, mater Lucani Poetæ.

P. Acilii, ut viri grauis & prudentis, qui que fuerit auunculus Minutii Aciliani, meminit Plinius epistolarum 1. ad Iunium Mauricum.

Acilius Auiola, legatus Tiberii in Gallis quarto ipsius & secundo Drusi Consulatu, Gallos rebus nouis studentes compe-scuit ann. V. C. DCCCLXXIII. Tac. lib. 3. Hic, puto, est Cōsularis ille, qui in rogo reuixit. Vide Valerium 1. c. 8. & Plinium 7. c. 52.

M. Ac-

M. Acilius Auiola, fors F. Consul ann. V. C. DCCCV. quādo Claudius Imp. obiit.

Acilius Auiola, curator aquarū publicarū sub Vespas. & Domitiano, Principib. cui Frōtinus in eo munere se successisse, scribit.

Acilius Auiola, Consul ann. V. C. DCCC-LXXIIII. sub Hadriano.

Auiola, haud dubiè Aciliæ gentis, Consul sub Gordiano ann. V. C. DCCCXCI.

Auiolæ rescribitur à Seuerō & Ant. 5. C. tit. 62.

M. Acilius Balb. Cof. ann. V. C. DCIII.

M. Acilius M. F. Balb. Cof. an. V. C. DCXL.

P. Acilius Felix. Inscript. ant. pag. 247.

P. Acilius Pisonianus. Ibidem pag. 54.

Acilius Rufus, vir Consularis sub Traiano. Plinius Epistol. 5.

Acilius Seuerus, Consul & Præfectus vrbis sub Constantino Magno ann. V. C. MLXXV. Rescribitur illi à Constantino C. I. de precibus Imperatori offerendis.

Acilius Sthenelus, è plebe libertina, de quo Plinius lib. 14. cap. 4.

M. Acilius L. F. maritus Furia Sex. F. refertur in monumētis Mantuanis, Inscript. ant. pag. 323.

M. Acilius Maximianus pag. 29.

M. Acilia M. F. Iustina & P. Sirius Serpicamus maritus uxori optima & charissima. Reperitur in epigraphis antiquæ vrbis, teste Carolo Sigonio de nōminibus.

Acilinus, miles Belisarii, ad portam Pincianā solus imperū Gotthorū repressit.

ACONII.

Aconius Catulinus, Cōsul & Præfectus vrbis sub Constantiis principibus, an. V. C. MCI. Huius arbitror filiam, aut certè ex filia neptem esse, de qua in antiquis memoriis huiusmodi legitur inscriptio: *Fabia Aconia Paulina Ce. F. Aconis Catulini V. C. Ex præf. & Consul. ord. uxori Vetti prætextati V. C. præf. & Cons. def. sacrata apud Eleusinam Deo Baccho, Cereri & Coræ, sacrata apud Læternam Deo Libero & Cereri & Coræ, sacrata apud Æginam deabus Taurobolis Sicæ Hierophantia Deæ Cereris.* Alcianus in Tacitum: Vide inscriptiones ant. pag. 101.

Aconi Q. F. Fab. Labeonis pollicis vixit annos xv. Extat Patavii citante Scardeonio.

ACTIENI.

Actienus Carbo, deprehensus in adultério à Bilieno, & castratus. Val. Max. 6. c. 1.

ACTILII.

P. Actilius Rufus, cum Actilia Beronicæ coniuge, ambo eiusdem ætatis, eadē hora,

fungorum esu mortui. Vide inscriptiones antiquas pag. 128.

ACTORII.

ACTORIA PAULA, Catonis Censorii coniunx, de qua ad hunc modum D. Hieronymus lib. 1. contra Iouinianum: *M. Cato Censorius, inquit, habuit uxorem Actoriam Paulam, humili loco natam, vinolentam, impotentem, & (quod nemo posset credere) Catoni superbam. Hoc ideo dico, ne quis putet, si pauperem duxerit, satis se concordia prouidisse, &c.* Ut tamē alii de familia varient, infra in SALONIS monebitur.

M. Actorius Naso, citatur à Suetonio in Cæsare.

ACVTII.

Acutius, Tribun. plebis an. V. C. CCCLIII.

Acutia, P. Vitellii quondā vxor, damnata sub Tiberio. Tacitus 5.

Acutius Nerua, Cōsul designatus sub Traiano. Plinius epistolarum 2. ad Arrianum. Ridiculum exponi illic, Acutius, pro aduerbio per Cataneum.

M. Acutius, ut Poeta Comicus, & cuius sint pleræq; fabulæ, nō rectè Plauto adscriptæ, memoratur à M. Varrone lib. 1. de comediis Plautinis, citante Gellio 3. cap. 3.

M. Acutio M. F. Rom. Marcello. C. Acutio M. F. Rom. Secundo, citatur Scard. pag. 72.

Acutilius, homo quærus. Meminit eiu. Cicero ad Att. 1. epistola 3. & 4. Acutilianæ controuersiæ, ibidem.

Adelphius, Proconsularis vir, cuius vxor fuit Proba illa Falconia, docta.

Adelphius, Antonii familiaris, expeditionem illius in Parthos conscripsit, in qua ipse adfuit, & præfuit. Strabo lib. 11.

Ædisio rescribitur ab AA. & CC. 6. C. tit. 2.

ÆGILII.

Ægilius, Triumuir deducendæ Lucæ coloniarum, Claudio Pulchro, Sæpronio Graccho Cof. an. V. C. DLXXVII. Liuius lib. 41.

Ægilius, superioris fors filius, cū videretur mollis, nec esset, ac illi Q. Opimius, Consularis, qui adolescentulus malè audierat, dixisset: *Quid tu Ægiliamea, quando ad me venis cū tuā colu & lana? non pol,* inquit, *au deo; nam me ad famulos mater ueruit accedere.* Cicero de Oratore 2. Nonius in voce, colus, legit: *Quid tu Decilla mea? &c.*

ÆLII.

Ælii, vel etiam Æelii, dicti sunt, quibus stupissent duæ sorores, autore Eustachio

in Iliad. 2. p. 162. Cælio 15. c. 24. Æliorum familia Romæ pauperrima fuit, adeò vt vno tempore 17. Ælii eandem domum habitarent, vnũ tantũ habentes agrũ Veientanum, & locum spectandi in Circo. Eadẽ gens nullum ante scrupulum argenti habuit, quàm Paulus, Perse rege deuictò, Q. Ælio Tuberoni genero suo 5. pondo argenti ex præda donaret, auctore Valerio lib. 4. cap. 4. Volaterranus scribit, Ælios cũ diphthongo, & Helios cum aspiratione iuxta scriptos in antiquis marmoribus inueniri, quare valde fallitur, cùm longè diuersi sint ab Helio, Ælio. Porro in imaginibus Æliorum præter Tuberonis & Lamia, ne quid nunc de cæteris dicam, fuisse etiam Pati, cognomina, testis est Cicero pro A. Cluentio.

Vetustissimum omnium Æliorũ inuenio P. Ælium, qui Quæstor factus est tunc, cùm ij primũ ex plebe creati sunt, nempe 20 ann. V. C. CCCXLV. Liuius lib. 4.

P. Ælius Pætus, Consul cum C. Sulpitio Longo ann. V. C. CCCCVIII. Idem Magister equitum fuit C. Fabio Ambusto, Dictatori comitorum causa creato, anno CCCXXXII. Liuius 8. & 9.

C. Ælius, Tribunus pl. à Thuriis statua & corona aurea donatus, perlata lege in Septimium Statilium Lucanũ, à quo bis infestati erant. Plinius lib. 34. cap. 6. Fieri potest, vt hic sit C. Ælius Pætus, qui postea 30 Consulatum gessit. ann. V. C. CCCCLXVII. C. Fabricio Luscinio natu maior. Tempora certè congruunt.

L. Ælius, Eques Rom. vir valde doctus, qualis postea Varro, scripsit multa. Vide Ciceronem in Bruto. Nescio nũ hic sit, cuius filia, cùm ipse cum vxore Roma in Apuliã iret, fulmine icta interiit, illæso tamẽ corpore, quemadmodũ narrat Orosius lib. 5. c. 15. 40 Iulius Obsequens Pompeium Heluiũ vocat, Plutarchus in Rom. quæstionib. ipsam virginem, fulmine ictam, Heluiã. De eadem re infrã in familia Cluuiorum.

Q. Ælius Pætus, haud dubiè Prætorius, cecidit in acie Cannensi, cùm paulo antè Consulatum cum C. Terentio Varrone petiisset. Idem & Pontifex fuit. Liuius lib. 22. & 23.

P. Ælius Pætus Q. F. Q. N. vir moderatus & prudens, cùm Ædilis plebis esset, factus est Prætor ann. V. C. DL. In quo magistratu urbanam iurisdictionẽ obtinuit. Deinde proximo anno Magister equitum, & post biennium Consul, quo tempore finitũ

est bellum Punicum secundum. Exacto anno à Consulatu, creatus est Censor vnã cũ P. Scipione Africano. Fuit & Augur. Deceffit ann. DLXXVII. Liuius 30. & 31. & 41. Rutilius hunc incitè inter Iureconsultos refert.

Sex. Ælius Pætus Catus P. fr. Consul ann. V. C. DLVI. cum T. Quintio Flaminio, Italianam prouinciam habuit, cùm T. Quintio collega Macedonia obtigisset. Gessit Censurã cum C. Cornelio Cethego, ann. DLX. Liuius 32. & 34. Hunc esse reor, de quo scripsit Ennius, teste Cicerone in Tusculanis quæstionibus.

Egregiè cordatus homo Catus Ælii Sextus. Citatur eidẽ in Epistolis ad Trebatium, citatur & in de Senectute, sed perperam vulgò Æmilius legitur, cũ debeat esse Sex. Ælius. Ab hoc ius Ælianum dictum fuit. Vide plura apud Pomponium Iurisconsultũ Pand. lib. 1. de origine iuris, & Rutilium.

Q. Ælius P. F. Pætus, Consul ann. V. C. DLXXXVI. Galliam prouinciam habuit. Nouennio ante factus est Augur in locum P. Ælii patris. Atque huic Consuli, opinor, Ætolos, cũ in fictilibus prandentẽ inuenissent, argentea vasa dono misisse, vt est apud Valer. 4. c. 3. & Plinium 33. c. 11. In quibus tamen posterior mendo nõ vacat, qui Paulum eius socerum facit. Nec Valerius eundem rectè Tuberonem appellat & Catilium, qui dicendus erat Ælius Catus, vel certè Catulus. Rutilius hic fingit Ælium Iurisconsultum, qui nusquam fuit.

Sex. Ælius Catus, Cõsul sub Augusto ann. V. C. DCCCLVI. Hic, opinor, est qui Straboni libro 7. Ælius Cato nominatur, quem suis temporibus ex transistrana regione 50. Geratum millia in Thraciã habitatum traduxisse, scribit.

L. ÆLIUS PÆTVS TVBERO, cùm Prætor urbanus in foro pro tribunali iura redderet, picus illi in capite ita placidè sedit, vt manu apprehenderetur. Respondere vates, exitium imperio portendi, si dimitteretur, at si exanimaretur, Prætori. Ille protinus auem cõcepit, nec multo post impleuit prodigium. C. Plinius 10. cap. 18. Valerius 5. capit. 6. qui addit, decem & septem militum familiam, eximie fortitudinis viros, Cannensi prælio amisisse. Nonius citans Varronem, corruptè habet Pedium Ælium Pætum, vbi legendum arbitror, P. Ælium Pætum, et si Plinius L. vocat.

P. Ælius Pætus Tubero, Prætor an. V. C.

ÆLII Lamia.

Lamiarum familiam Horatius à Lamo, qui regnarit Formiis, deductam asserit. Sed quis nescit, Poetas id genus assentationibus magnatibus gratificari solere? Nos vt Aruinas à pinguedine, Neruas à robore, Capellas à capillorũ hirsutia dictos accepimus, sic etiam Lamias à voracitate, vel ab insigni corporis deformitate, nominatos iudicamus.

L. Ælius Lamia, homo deformis, accusauit Aculeonem, in quẽ L. Crassus Orator, Aculeonis patronus, suauiter lusit, multo astantium risu puerum pulchellũ & disertum appellans. Vide Ciceronem de Oratore libro 2: vbi tamen mendosè pro L. Ælio. L. Heluius legitur.

L. Ælius Lamia, Eques Rom. quod Ciceronis salutem enixius propugnaret, à Pisonem & Gabinio relegatus est. Cicero in Pisonem & pro Sestio. Postea gesta AE dilitate, Præturam quoque à morte Cæsaris petiit. Commendatur à Cicerone in epistolis D. Bruto & Q. Cornificio. Ferocius etiam responsum illius refertur ad Q. fratrem Epistolarum 2. Nã cùm Domitius dixisset, *vestra culpa hæc acciderunt, Equites Romani, dissolutè enim iudicatis: Nos iudicamus, inquit, vos laudatis.*

L. ÆLIUS L. F. LAMIA, consulatum gessit sub Augusto Cæsare an. V. C. DCCCLV. Meminit Valerius libro 1. cap. 8. Celebrat hunc Horatius Poeta, vt virum doctum & amicum, nobilitate quoque generis præstantem, quippe à Lamo, vetusto illo Formiarum rege, prognatũ, Carminum 1. & 3. Præfuit vtrbi sub Tiberio circa extrema eius tempora, clarus funete Censorio. Cornel. Tacitus lib. 5.

L. Lamia, vir Prætorius, cui super rogũ vocem fuisse, tradunt Valerius Max. lib. 1. cap. 8. & C. Plinius 7. cap. 52.

L. Ælius Lamia, vir haud dubiè Consularis, sub Flauis principibus floruit, cæsus à Domitiano ob suspiciosos quidẽ, verũ veteres & innoxios iocos, quod post abductam vxorem (hæcerat Domitia Longina) quam Domitianus adhuc Cæsar ereptam sibi matrimonio cõiunxerat, laudati vocẽ, suã, Heu taceo, dixerat: quodq; Tito hortanti se ad alterum coniugiũ, responderat: *μη σὺ γαμήσῃς θέλεις;* Trãquillus. Iuuenalis Satyra 4. Domitiani crudelitatem insectans: *Sed periit, (inquit) postq; cerdonib. esse timẽdus Cæperat, hoc nocuit Lamiarum cæde madẽti.*

DLII. Cn. Cornelio Lentulo P. Ælio Pæto Cofs. Siciliam prouinciam tenuit, Liuius 30. Iterum Prætor ann. DLXXVII. urbanam iurisdictionem tenuit Liuius 41. Si tamen hic non est idem cum Ligure, vt in cognomine erratum sit. Fuit autem hic Ligus Consul ann. DLXXXI. cum C. Popilio Lænate, & Ligures prouinciam habuit. Liuius. 42.

Q. Ælius Tubero, Trib. pl. ann. V. C. DLX. tulit ad plebem, plebesq; sciuit, vt Latinæ duæ coloniae, vna in Brutios, altera in Thurinum agrum deducerentur. Liuius 34.

Q. Ælius Tubero, L. Æmilii Pauli gener, militauit sub socero in bello Macedonico, à quo ipsi Persei regis captiui cura mandata est. Liuius libro 45. Huic quemadmodum supra meminimus, L. Paulus ex ea victoria & præda quinque pondo argenti dedit. 20 Auctor Valerius. De honoribus eius nihil inuenio, quos tamen haud dubiè summos gessit.

Q. Ælius Tubero Q. F. L. Pauli nepos, ob sordes Præturæ tulit repulsam. Vide Ciceronem pro Muræna, & in Bruto, Valerium 7. cap. 5. Stoicus hic fuit. In Triumviratu contra Africani auunculi sui testimonium iudicauit, Graccho in primis molestus. Cicero in Bruto plura.

L. Ælius Tubero, Historicus, necessarius Ciceronis, legatus Q. Ciceronis in Asia. Citatur à Nonio Marcello in voce Luxuriabat, item à Charisio.

Q. ÆLIUS TVBERO L. F. Iurisconsultus, Q. Ligariũ accusauit apud Cæsare, defendente illum Cicerone. Volaterranus hunc Stoici nepotem facit.

Q. Ælius Tubero, Consul sub Augusto ann. V. C. DCCXLIII. Q. F. Dioni. Meminit sæpe Frontinus de aqueductibus.

C. Ælius Tubero, Prætura functus, à rogo relatus. Plinius 7. cap. 52.

ÆLIA PAETINA, Consulari patre nata, ex familia Tuberonum, Claudii Imperatoris vxor, ex qua ille Antoniam sustulit, leuibus offensis ab illo repudiata. Sueton. & Tacitus.

Cæsar cum Tuberone Præto Quæstor in Iberiam abiit, illiusq; filium, Prætor ipse, Quæstorem creauit. Plutarchus in Cæsare.

Tubero, Stoicus, cùm extructiones Luculli inspexisset, appellauit eum Xerxem rogatum. Idem in Lucullo.

ÆLII diuerforum temporum & familiarum, secundum cognomenta digesti.

P. Aelius P. F. Agrippinus Cornicularius Proc. prouinciæ Belgicæ, refertur cum fratre Victorino, inscriptionum veterum pag. 117. Eidem rescribitur ab AA. & CC. Cod. 4. tit. 29.

T. Aelius Antiochus, patronus, & T. Aelius Crescens, libertus. Ibid. pag. 301.

T. M. L. AELII Antonini, quæratæ proximè secundum Æliū Hadrianū, & in Aureliis.

Aelia Aphrodisia, mater P. AELII Philologi.

¶ AELIUS Aristides, Sophista, cuius orationū Tomos tres Latinos fecit Gulielmus Canterus. De hoc Suidas & idē Canterus Scitū est apophthegma eius in Adrianum quendā. Cum enim is cum magna omnium admiratione ex tempore dixisset: At nos, inquit, non vomimus sed accuratè dicimus, & placemus. Item dictum: τὰς μὲν νέας τῆς θεοῦ ἀποφθέγγεται καὶ ἐρῶν, τὰς δὲ αἰσχροῦς τὰς ἐμνομήμας τῆς βιβλίου ἀναθέσει πρῶτον, Tempora Diis consecrare conuenit, viros verò eximios decet librorum dedicatione honorare.

Tres P. P. P. AELII, Aspasus, Isidorus & Aspasus, memorantur Inscript. ant. p. 318.

AELIUS Bassianus, Proconsul Africæ sub Antoninis, affinis Ceionis. Capitolinus in Clodio Albino.

T. AELIUS Borysthenes.

AELIA Catula, scemina nobiliss. & ditissima, iamq; octogenaria, saltauit in Iuuenalibus Neronis. Dion.

AELIUS Celsus, occisus à Seuero Imperatore. Spartianus.

AELIUS Cefetianus, Præfectus vrbis, lecto in Imp. Tacito. Vopiscus in Tacito.

H. iacet Aelius Constantius, vir Consularis, Comes & Magister vtriusque militiæ, atq; Patricius, secundo Consul ordinarius. Extat Treuiris, & apud Apianū Inscript. ant. pag. 486.

AELIUS Corduenus, vir fortis & strenuus sub Commodō. Spartianus.

AELIUS Dionys. Præfectus vrb. sub Diocle

AELIUS Donatus, præceptor D. Hieron. cuius extat Grammatica & alia opuscula.

AELIUS Festinus iunior, cū vxore Secunda Secundina, & AELIO Secundino F. referuntur Inscript. ant. pag. 75.

AELIUS Firmus, veteranus, citatur Vlpiano Pand. 49. tit. de veteranis.

P. AELIUS Flauus, cum AELIA Flauina F. & omnibus honoribus suis, refertur

Inscription. ant. pagin. 449.

AELIUS Fortunatus, miles, ibid. pag. 125.

AELIUS Gallus, missus in AEGYPTU ab Augusto pfectus, vir equestris ordinis, primus Arabiæ bellū intulit, oppida diruit antē nō nominata. Vide Plin. lib. 6. c. 28. Strabonē 16. qui virum insignem vocat, amicitia & consuetudine sibi deuinctum.

AELIUS Gallus I. C. scripsit de verborum, quæ ad ius pertinent, significatione. Citatur passim à Varrone, & Sex. Pompeio.

Sex AELIUS Hadrianus, Afer cognomēto; consobrinus Traiani Imperatoris, Hadriani principis pater extitit. Eius originem generis scriptores ab Hadria esse volunt, vnde maiores ipsius tempore Scipionum in Hispaniam migrauerint.

P. AELIUS HADRIANVS, Imp. Traiani cōsanguineus; quippe patre natus Sex. Aelio, Traiani cōsobrino, Romæ, & matre Domitia Paulina, Gadib. orta, vnde & illi soror Paulina fuit. Peruenit ad imperiū gratia & fauore Plotinæ, quā illius amore flagrasse volūt, vir vtriusq; linguæ & Matheos peritissimus, ambitiosus valde, imperii

-----medius præsignis in actis, Principia & finem fama notat grauior,

vt verè & elegāter lusit Ausonius. Præfuit annis 20. & mēfib. 11. cū ageret annū ætatis 62. hinc abreptus. Vitā eius plenius descripsere, Dion, Spartianus, Victor & Suidas. E Dione hic amplius de eo locus notetur; φῦσι φιλολόγος ἢ ἐκείτ' ἐρατῆ ἢ γλώσσῃ, καὶ πρὸς πρῶτον καὶ ἐν ἑσπερίοις ποιήματα παντοδαπὰ κατὰ λέλοιπε, id est, Natura amanserat litterarū vtriusq; linguæ, & multa scripta partim soluta oratione, partim carmine composita reliquit.

L. AELIUS Verus, patrem habuit L. Ceionium Commodum. Adoptatus ab Hadriano, & Cæsar dictus, non diu superstes fuit, semper imbecillis & valetudinarius.

T. AELIUS AVRELIUS ANTONINVS PIVS, Hadriani post L. AELIUM Verū F. adoptiuus, & successor, imperauit annos 23. natus patre Aurelio Fulvio, matre Arria Fadilla, Arrii Antonini filia. Solus omnium fermè principum, qui sine ciuili hostilique sanguine vixerit. Decessit septuagenarius.

M. AELIUS AVRELIUS ANTONINVS PHILOSOPHVS, & L. AELIUS Antoninus Verus, filii adoptiuu Antonini Pii, patri in imperio successerūt pari potestate, Augusti ambo, Diuicq; fratres appellati. Præfuerunt simul annos 10. deinde M. solus annis nouem. Marco pater fuit Annii Verus,

¶ De stemate horū AELIORU & ANTONINORU cōsulendus Onuphrius PAVINIUS p. 38.

rus, vir Prætorius, Lucio, L. AELIUS Cōmodus Cæsar, quem diximus ab Hadriano adoptatū, coniux Lucilla, Marci F. cū ipse Marcus Faustina, Pii ex vxore Faustina F. duxisset. ¶ Habet Marci encomium Suidas Μάρκος.

L. AELIUS ANTONINVS COMMODVS, M. Philosophi & Faustinae F. omnium ante se Principum facilè nobilissimus, sed moribus & vita turpissimus, nihilo Caligula, & Nerone inferior. Quamobrem à suis occisus est. anno. imperii 13. vitæ 32. Coniugem habuit Crispinam, sorores, Lucillam & Fabiam, quarum mariti fuere Claudius Pompeianus, Antistius Burrhus & Petronius Mamertinus. Pompeianus Pompeianum filiū, Mamertinus Antoninū reliquit.

P. AELIUS Iunianus, cum Aurelia matre, refertur in antiquis inscriptionibus p. 445.

Q. AELIUS Lætus, Præfectus prætorio sub Commodō, mortem eius cum cōsiliis procurauit. Insidiatus est & Pertinaci, quamuis à se ad imperiū promotus. Seuerō similiter cū in tempore non subuenisset, sibi parans imperium, ab eodem postea victore, memoreq; prodicionis, occisus est. Herodianus lib. 3.

T. AELIUS Aug. lib. Lucifer Vrbis sibi posuit. Extat inter antiquas inscriptiones pag. 179.

L. AELIUS L. F. Fab. Macer VI. vir sibi & L. AELIO Antigonol. consorti, & P. Salio Mystico, & Salie Eutychie H. M. H. N. S. Extat Paduæ, & inter antiq. inscription.

AELIUS Mantia Formianus, libertini F. Qua libertate dicendi vsus sit in Pompeiū, cū L. Libonē accusaret, memorat Valerius Max. lib. 6. cap. 2.

AELIUS MARTIANUS, Proconsul Vtica, imperante Antonino Pio, scripsit institutionū lib. 16. Regularum 5. de appellationibus 2. de publicis iudiciis 2. de delatoribus 1. ad S. C. Turpilianum 1. ad hypothecariā formulam 1. Rescripsit illi Antoninus Pius, vt videre est 1. Institutionum 9.

AELIA Martiana C. Seii Masculini coniux. Inscript. ant. pag. 319.

P. AELIUS Maximinus, miles. Ibid. p. 253.

P. AELIUS Metrodorus, cum vxore Iulia Paulina, pag. 288.

P. AELIUS Olympianus refertur pag. 204.

P. AELIUS Aug. lib. Pantagathus, cū Flauia Agatha coniuge, pag. 235.

P. AELIUS Philetianus, medicus AELII Antonini, pag. 324.

AELIO Philippo Seuerina Procula nuptiis

à patre testamento designata. Pand. lib. 35. de conditionib. & demonstrationibus, &c. quæ in testamento scribuntur. l. 100.

P. AELIUS P. F. Philologus Aug. Decutio Capuæ cum matre Aelia Aphrodisia. Inscript. ant. pag. 132.

T. AELIUS Aug. lib. primus, cum filiis Florido & Torquato pag. 247.

AELIUS P. ilcus, matrem, dubium vero, an simulato furore, occidit sub M. Antonino Philosopho, qui ea de re ad Tertullum Scapulam rescripsit Pand. lib. 1. tit. 18. l. 14.

P. AELIUS Priscillianus, & Aelia Criste religio ni Iudaica metueti, &c. Inscript. veterū p. 258.

AELIA Quadratilla, nominatur tāu p. 486.

AELIUS Rufinus & Antoninus Clarus, veterani, Pand. de privilegiis veteratorum.

AELIUS Saturninus, quodd carmina in Tiberium famosa sparsisset, ab eodem in Senatum adducitur, damnatusq; de Capitolio præcipitur. Dion lib. 57.

AELIUS Scorpionus, Consul, confirmato Imperatore Probo. Vopiscus in vita Probi.

L. AELIUS SEIANVS, genitus Vulsiniis patre Seio Strabone, Equite Romano, matre Iunia, Iunii Blæsi, sub Tiberio Procōsul Africæ, sorore, prima iuuenta C. Cæsare, Augusti nepotē, sectatus est. Deinde Tiberio variis artibus se diuinxit, laborū paties, industrius, audax, sed superbus & arrogas.

Cohortib. prætoris præfectus, primus præfecturæ eius vim, antea modicam, intēdit. Castra militi extra vrbem fecit. Tiberiū ita addictum sibi habuit, vt socius laborum ab illo vocaretur, colerenturq; eius imagines in vrbe & inter legionum principia. Facturus autem viam ad dominationem, liberos Germanici, ac Drusum, Tiberii filium, impulit. Tandem gener Principis, & in quinto Cōsulatu collega assumtus, in ipso honore, missis à Tiberio literis, in Senatu accusatus, damnatus, & à populo vnco tractus est. Statuæ & imagines discietæ, liberi & amici oēs occisi. Hæc ex li. 4. & 5. Taciti. Vxor illi prior Apicata erat, ex qua tres liberos genuerat, fratres, consobrini & auunculus Consulares, teste Paterculo. Meminit potentia eius & exitus tristissimi Iuuenalis Saty. 11.

Adhæc Dion scribit lib. 57. M. Apicii, gulo nis istius, quandoq; illum catamitū fuisse, quemadmodum & Cælius prodidit lectiōnum antiquarum lib. 9. c. 11. Elogium eius adhuc florentis reperias apud Paterculum volumine posteriore sub finem. Idem hominis noui honoribus è vetustate petitis

40 50

exemplis patrocinatorum: *Interest*, inquit, *rei pub. quod visu necessarium, & dignitate eminere: utilitatemq; auctoritate muniri.* Et paulo post: *Neque nouus hic mos Senatus populiq; Rom. est, putandi, quod optimum est, esse nobilissimum.* Item: *Profecto hoc senserunt, in cuiuscunque animo virtus inesset, ei plurimum esse tribuendum, &c.*

Ælius Serenus, Grammaticus. De hoc Suidas *Σερηνος.*

Ælius Serenianus, omnium vir sanctissimus, à cōsilio Alexandro Imp. Lamprid.

L. Ælius Speratus, cum Clodia Nic. & Clodia Sperata, refertur antiquarū inscriptionum pag. 237.

C. Ælius Stalenus, vir nefarius, & qui iudicia corrumpere. Vide Ciceronē pro A. Cluētio. Pæti cognomē ex imaginibus. *Æliorū* sibi vsurpabat, cum tamē Ligus esset. Ibid. De genere illius dicendi, de *Quæstura* & exitu, vide Ciceronem in Bruto.

L. Ælius Stylo, qui & *Præconius* dictus est, quod patrem haberet præconem, Stylo verò, quod orationes nobilissimo cuiq; scribere soleret, refertur à Tranquillo inter claros Grammaticos. Citatur à Plinio lib. 9. cap. 35. & lib. 33. cap. 1. à Gellio lib. 10. cap. 1. Eundem hunc esse puto, qui interpretationem carminum Saliorum scripsit, citante Varrone lib. 6. de lingua Latina, & Festo passim. Vide *Eliæ Vineti* annotationes in Suetonii Grammaticos.

L. Ælius Stylo, alius, cæsus à Setero Imperatore. Spartianus.

Ælius Tertullus, cum Maxima Secunda vxore, refertur Inscriptionum pag. 396.

Ælius Varro, citatur à Flauio Vopisco, in Firmo Saturnino, vti scriptor.

P. Ælius Verus, cum Lucida coniuge. Inscript. ant. pag. 293.

P. Ælius Verinus, pag. 378.

Ælius Vibicus, pag. 75.

Ælius Xifidius, Præfectus ærarii sub Valeriano. Vopiscus in Aureliano. (242)

Ælius Zosimus, refertur Inscriptionū p. **Æ L I A N I.**

Ælianus, Consul cum M. Marcello anti. V. C. DCCCXXXV. Sub Commod.

Ælianus alius, Consul cum Maximinō sub Alexandro, ann. V. C. DCCCCLXXV.

Ælianus Celsus, Consul cū Claudio Iuliano, quo tempore Maximini sublato sunt, teste Capitolino, qui & Epistolam illius ad Maximum & Balbinum, Principes AA. super ea victoria gratulatoriam subiicit.

Æliano, Procōsuli Africæ, rescripsit Cōstantinus C. de off. Procōsulis & legati. Meminit eius *Æliani* D. Augustin. epist. 68. et si apud illū nō *Ælianus*, sed *Helianus* legitur.

C. Ælianus, citatur Plinio.

Ælianus, dux sub Valēte. De hoc Suidas.

Ælianæ, quæ fratrem sibi veneno peremptum querebatur, rescribitur ab AA. & CC. 6. Cod. tit. 35.

L. Ælianus, sub Diuis fratribus Consul ann. V. C. DCCCXV.

Flavius Ælianus, Præfectus prætorio sub Alexand. Quære in Flauis. Fors hic est, qui Consul fuit sub eodē ann. V. C. DCCCCLXXV.

Æmilius Ælianus, Consulem ann. V. C. DCCCLXVI. quære in *Æmiliis.*

Æ M I L I I.

Æmiliam gentē, quemadmodū scribit Festus Pompeius lib. 1. alii à Mamerco, Pythagoræ filio, descendere volunt, q; illi propter vnicā humanitatem cognomen *αἰμιλος* fuerit, alii ad Ascaniū huius gentis originē referunt, qui duos habuerit filios, Iulum, à quo Iulii Cæsares, & *Æmylō*, *Æmili* generis propagatorē. Nisi quod idē Festus lib. 11. istā sentētiā quasi retractās: *Mamercus*, inquit, *prænomen est Oscū, ab eo, quod y Martē Mamertem appellant.* Sunt etiam, quod memorat Plutarchus, qui Numæ Pōpilio quatuor fuisse filios tradant, & vnū ex his Mamercum de nomine Pythagoræ filii eū appellasse; adjecto *Æmili* cognomēto, quod viri in dicendo suauitatem & gratiam ciuibus suis commendare perciperet. Nec mittendū hāc videbatur, q; Silius Punic. 8. ab Amulio, Albanorum rege, dictos autumat. Sed vt has opiniones seu sententias nō facile pro veris receperim, maximē propter mentionem Pythagoræ Philosophi, quem longē Numa posteriorē fuisse constat, ita nihil certius, quin à dulci facundia, & suauitate quodā lepore, nomē id auctori generis adhaerit, quādo & inter cætera cognomēta, cū alii Mamercos, alii Pappos, alii Paulos & Scauros se dicerent, peculiaris in hac gente domus Lepidi cognomen adsciuit, antiquam gentilicij nominis gratiā expositione renouatura. Familia hæc inter Patricios censā, & bonorum ciuium fecunda, vt inquit Tacitus, summis semper honoribus perfundāta est. Effulsit enim Consulatus 38. Dictaturis 5. Triūphis 9. Censuris 5. & Pōtificatibus Maximis duobus, vt reliquos magistratus & sacerdotia prætereant. Sed & multa in vrbe monumenta, ac pleræque Italiae

ἄιμιλος δὲ γοι οἱ κατὰ ἑρῶτα καλενοῦντες. Eustath. in Odyss. A. pag. 9.

50

Italiae partes, *Æmili* nominis appellatione vsque hodie celebrantur, vt *Æmilius* pons, & *Æmilius* ludus (vtriusq; meminit Horatius) & *Æmilia* ædificia extra vrbe, de quibus est apud Corn. Tacitū, & *Æmilia* via duæ, quarum altera iuncta Flaminia à Placentia Ariminum, altera per Pisas & Lunā in Sabbatis ducebat, & *Æmilia* regio Italiae, in qua sunt oppida hæc: Ariminum, Cesena, Rauenna, Fauentia, Imola, Forum Liuii, Bononia & Ferraria. Quem loci tractum etiam Romandiolam vocant. Gentem *Æmiliam* cum alii præstantes viri, tum potissimē nobilitarunt Mamercus *Æmilius*, qui Dictator quinquennalē Censuram ad sesquianni spatium coarctauit, & duo *Æmili* Pauli, quorum alter ad Cannas occubuit, alter Perlen, Macedoniae regem, ante currum duxit, & M. *Æmilius* Lepidus, bis Consul, Censor & Pont. Max. & M. *Æmilius* Scaurus, qui propemodū Lepido par, vir Consularis, triumphalis & Censorius, etiam princeps Senatus emicuit. Sed iam de omnibus ordine memorabimus, auspicio sumto à Mamercis, quibus haud dubiè cognomenū id à singulari in bellis audacia & strenuitate obuēnit, quasi dicas viros Martios, eiusq; Dei robur & vim referentes. Nā vt antè montuimus, veteri Osco- rum lingua Mamers Mars dicitur.

Mamerici.

L. Æmilius Mamercus, Mamerci filius, Consul ann. V. C. CCLXX. Volscos & Æquos prospera pugna vicit. Iterum Consul sexto anno post, Veientes fusos pacem exposcere coegit. Adeptus & tertium Consulatum quinto post anno, id est V. C. CCLXXXI. ac replebis seditionem vnā cum collega, non sine consularis maiestatis diminutione, sustinuit. Author horum Liuius secundo. Dionysius, quod miror, contraria Liuiō tradēs, primo Consulatu victum à Volscis scribit, secundo verò Consulatu, quod mitiores pacis conditiones Veientibus dedisset, negatum illi à Senatu triumphum. Vide antiq. lib. 9.

T. *Æmilius Mamercus* L. F. teste Dionysio, Consul ann. V. C. CCLXXXIII. contra Sabinos rem gessit. Iterum Consul triennio post, quod ad dandos plebi agros consentiret, Patrum gratiam non tenuit. Liuius 2. & 3. Dionys. 9.

M. *Æmilius Mamercus*, vir summae dignitatis, lectus Trib. militum Consulari potestate, ann. V. C. CCCXVI. mox anno se-

quenti Dictator Fidenates & Veientes memorabili pugna superauit, deque iis triumphum duxit. Iterum Dictator quinquennale Censuram ad annum & semestris pacium contraxit. Eo nomine factus ararius à Censoribus, ignominiam forti animo tulit, populo eam rem indignissimè ferente. Tertium Dictator Fidenas à se captas militi diripiendas dedit, ac inde triūphauit, 16. die Dictatura deposita. Liuius 4.

M. *Æmilius Mamercus*, Consulatu administravit cum C. Valerio Potito, ann. V. C. CCCXLV. Deinde tres Tribunatus militū Consulari potestate obiuit, ex quibus primus, quem gessit anno post Consulatum quinto, clarus & notabilis fuit prima Veiorum circumfessione. Vide Liuium 4.

C. *Æmilius Mamercus*, duos Tribuna- tus militū Consulari potestate consecutus legitur. Priore cum duobus collegis rem aduersus Æquos gessit varia fortuna, altero cum L. Lucretio Volsinienses acie fudit, 8. millibus ad deditiōē adactis. Liuius lib. 5.

M. *Æmilius Mamertinus*, vnde paulo diuersius à cæteris cognomē habeat, quæue res gesserit, nusquam traditur. Tantum in collegio Tribunorum militum Consularis potestatis ann. V. C. CCCLXIII. à Liuiō recensetur.

L. *Æmilius Mamertinus*, fors M. fr. quartum Tribunus militum Consulari potest. Latinos & Volscos cum collega P. Valerio vicit. Inde M. Equitum Camillo Dictatori fuit ann. V. C. CCCLXXXVI. Demum etiam duos Cōsulus, sed domi & in toga, gessit. Liuius 6. & 7.

T. *Æmilius Mamercus*, vnus ex Quinquagitis mensariis, quando res scænebris P. R. leuata, omneq; æs alienū sine vlla cuiuscquam querimonia dissolutū est. Inde Prætor, & paulo post Consul, ob negatū triumphum sibi, quem collega Q. Publico tribuissent Patres, alienatus à Senatu, seditionis Tribunatibus similem deinde Consulatu gessit. Liuius 7. & 8.

L. *Æmilius Mamercus*, M. Equit. Dictatore C. Iulio, deinde bis Consul & Dictator euasit. Priore Consulatu Samnites ad petendam pacem compulit, secundo missum cū magnis copiis ad bellum Gallicum præter spem quies & ocium excepit. Liuius 8.

Iacuit dehinc *Æmiliorū* Mamercorū familia per annos amplius ducetos, vt sunt omnium rerū fatales vicissitudines. Nec n. vltimos honores aut magistratus obuisse leguntur,

10

20

30

40

50

CCCLXI.

CCCLXIII.

CCCCIII.

CCCCXVI.

qui quidem ordinarii fuerint. Recuperavit pristinam maiorum dignitatem & gloriam M. Æmilius Mamercus, natus Consulatum ann. V. C. DCLXXVII. quem propinquum C. Iulii Dictatoris fuisse, testatur Suetonius in Cæsare.

Barbulæ.

Q. Æmilius Q. F. L. N. Barbula, Consul bis, anno videlicet V. C. CCCXXXVI. & CCCXLI. Triumphavit de Hetruscis. Ex tabulis Capitolinis.

M. Æmilius Q. F. Q. N. Barbula, Consulatum gessit ann. V. C. CCCCLXVIII. ut Cuspinianus, Haloander & Glareanus rectè annotarunt. Cæterum quas res gesserit, scire non possumus, veterum monumentis destituti. Huius creditur esse inscriptio, quæ extat Romæ in basi statuae. M. Æmilius Q. F. Q. N. Barbula Dictator.

L. Æmilius Q. F. Q. N. Barbula, Consul ann. V. C. CCCCLXXII. Tarentinos, Samnites & Lucanos vicit, deq; iis triumphavit. Sic habent tabulæ Capitolinæ.

M. Æmilius L. F. Q. N. Barbula, Consul cum D. Iunio Pera, ann. V. C. DXXI.

Pappi.

Æmiliis vnde Papporum cognomē inoleverit, Grammatici nō tradunt. Verisimile est, ab ætatis veneratione inditum esse: Pappum enim Latini avum vocant: vel ab insigni leuitate, quod Pappi, carduorū flores, decussi, veluti flocci per aërem volitēt: vnde & Lucretius pappos volātes appellat.

M. Æmilius Pappus, Dictator creatus eo anno, quo sub iugum missus est Romanus exercitus ad furcas Caudinas, habendis comitiis, nihil in tanta populū consternatione efficere potuit. Liuius 9.

Q. Æmilius Pappus, bis Consul, ann. videlicet V. C. CCCCLXXI. & CCCCLXXV. Censor etiam, semper & ubiq; collega C. Fabricio Luscinio. M. Cicero in Lælio, Valerius lib. 4. cap. 4. Plinius lib. 33. cap. 12.

L. Æmilius Q. F. Cn. N. Pappus, Consul ann. V. C. DXXIX. cum Gallis congressus, 40. millia illorum cecidit, 10. millia cepit, & in his Congolitanum regem. Spoliis Romam missis, Liguriam quoque latè depopulatus est. Exercitu ditato Romam rediit, spectatissimumq; triumphum duxit. Polybius 2. Liuianus abbreviator 20. Florus 2. cap. 4. Appianus in Cæltico. Gessit aliquantō post Censuram cum C. Flaminiō, ut Liuius lib. 23. Quo magis miror, Glareanum

tradere, periisse illum in bello Gallico, idq; ex auctoritate Polybii, diuersum sentientis.

M. Æmilius Pappus, Curio maximus, decessit anno belli Punici secundi duodecimo, V. C. DXLIII. Liuius 27.

L. Æmilius Pappus, Prætor, Sicilia provinciam sortitus est. Obtinuit & Decemviratum sacrorum, in quo sacerdotio mortem obiit ann. V. C. DLXXXII. Liuius 28. & 42. Meminit huius Æmilii Pappi Suetonius in Augusto, proavum illius sub hoc Æmilio Tribunum militum in Sicilia fuisse, scribens.

Pauli.

Antiquissimum inter Æmilios Paulos inuenio M. Æmilium Paulum L. F. L. N. qui cum Consule esset, M. Equit. dictus à Dictatore M. Val. Max. ann. V. C. CCCCLII. cum absente Dictatore pabulatum exisset, circumuentus ex insidiis, aliquot signa amisit, cædæq; suorum cæde & fuga in castra compulsus est. Liuius 10.

M. Æmilius M. F. L. N. Paulus, Consul ann. V. C. CCCXCIX. cū Ser. Fulvio Nobiliore collega classe 300. nauium primū in Siciliam, deinde in Africam transgressus, Carthaginensibus 114. naues ademit. Res vtriusq; prospere gestas naufragium in mari Siculo deformavit, cum ex 300. vix 80. naues incolumes mansissent. Polybius, Liuianæ epitomes auctor lib. 18.

L. ÆMILIUS M. F. M. N. PAULVS, Consulatus duos gessit. Priore domuit Illyrios, quemadmodum authores sunt Polybius 3, & Florus 2. cap. 6. Altero, cum intercessisset biennium, contra Hannibalem pugnas apud Cannas, rebus perditis, perire maluit, quam videri suorum ciuium desertor, cum collegam, pugnae tam infelicis autorem, fugere non puduisset. Liuius 22. Polybius 3. Florus 2. c. 6. Orosius 4. cap. 15. Eutropius 3. cap. 3. Plutarch. in Hannibale. Horatius hanc viri fortitudinem admiratus li. 1. Carmin. Od. 1 2. sic canit:

---- animaq; magna
Prodigum Paulum, superante Pæno,
Gratus insigni referam Camæna.

Filia eius Tertia Æmilia Scipionis Africani cōiunx fuit, de qua præclare Suidas *Διμυλια*, Valerius lib. 6. cap. 7. Gellius lib. 6. c. 8. Liuius Paulum etiā Pontificē fuisse scribit.

L. ÆMILIUS PAULVS L. F. cum M. Æmilio Lepido Ædilitatem & Præturā gessit. Ex Prætura Hispaniam vltiorem sortitus, ann. V. C. DLXII. cum triumpho in urbem

DXLIX.

νομιλίου
nomen hoc
gemino l.
scribunt. An
notauit tamen
Fulvius
Vrbanus, reperi
veterē
denariū, qui
tantum vñ
habeat.

De Tertia
F. eiusque o
mine, Valer.
lib. 1. cap. 5.

urbem rediit. Deinde primo Consulatu, cum antè tres repullas sustinuisset, de Liguribus triumphauit. Iterum Consul Persen, Macedonum regem, bello victum apud Samothracas cepit, & in triumpho duxit. In hac læticia duos filios amisit. Quare progressus ad populum, fortunæ gratias egit, quod si quid aduersi Reipublicæ imminerebat, sua esset calamitate decisum. Ob hæc omnia & à populo & à Senatu ei concessum est, ut ludis Circensibus triumphali veste vteretur. Obiit & Censuram cum Quinto Martio Philippo. Decessit in tanta egestate, ut ex auctione bonorum eius vix redactum sit, vnde dos vxori redderetur. Hæcerat Papyria, Caii Papyrii Massonis, Consularis viri, filia, quam tot liberorum matrem repudiarat. Reliquit autem ex ea quatuor liberos superstites, duos filios, sed in adoptionem datos, Scipionem Africanum Æmilianum, & Fabium Maximum Æmilianum, filias Æmilias duas, quarum alteram Catonis Censorii filio, alteram Quinto Ælio Tuberoni collocarat. Hæc ex Liuiō, Floro, Paterculo & Plinio. Descripsit vitam eius copiosissimè Plutarchus. De eodem Suidas *Λεύκιος*.

Lepidi.

In Lepidorum gente, tres, intermisso ordine, obducto membrana oculo genitos, scribit Plinius septimo, capite duodecimo.

Marcus Æmilius, Marci Filius, Marci Nepos, Lepidus, Consul anno urbis conditæ quingentesimo vicesimo primo, quo Caius Flaminius legem tulit, ut Picenum, vnde Galli Senones pulsi erant, Romanis militibus diuideretur, quæ res maioris belli causa fuit, quomodo scribit Polybius. apud Liuium bis Consulem & Augurem fuisse, legimus, & filios eius tres, Lucium Marcum & Quintum belli Punici secundi anno quarto per triduum ludos funebres & gladiatorum duo & viginti paria, in foro dedisse.

Marcus Æmilius Lepidus, Prætor per annum primum & secundum belli Punici secundi, petitor Consulatus anno tertio, cum à plebe Caium Terentium Varro nem prælatum, ac Senatum studere Lucio Æmilio Paulo cerneret, cum cæte-

ris competitoribus à petitione destitit. Liuius 22.

Marcus Æmilius Lepidus, Ædilis curulis, & anno proximo, id est belli Punici secundi sexto, Prætor, peregrinam iurisdictionem, quam fors dederat, Attilio collegæ, Prætori urbano, mandauit, ut Luceriam provinciam cum duabus legionibus haberet. Tertio anno post, mortuo Marco Æmilio Numida, Decemviro sacrorum, in eius locum suffectus est. Liuius vicesimo quarto & vicesimo sexto. Hunc puto Marci Æmilii Consulis & Auguris filium fuisse.

M. ÆMILIVS, MARCI FILIVS, MARCI NEPOS, LEPIDVS, & in ædilitate & in Prætura collegam Lucium Æmilium Paulum habuit. Ædilitatem Liuius insignè fuisse scribit, multis pecuatorum ab utroque damnatis, ex qua pecunia clypea inaurata in fastigio Iouis ædis posuerint, structis duabus porticibus, vna extra portam Trigeminam, emporio ad Tiberim adiecto, altera à portâ Fontinali ad Martis aram, quâ in campum iter esset, perducta. Consul cū Caio Flaminiō collega Ligures domuit, deinde viam à Placentia, ut Flaminiē committeret, Ariminum perduxit. Obuenit ei & Consulatus alter duodecimo post anno. Interim anno urbis conditæ quingentesimo septuagesimo quarto, defuncto Caio Seruilio Gemino, Pontificatus maximi sacerdotium obtinuit, & mox anno sequenti Censor creatus, collegam sortitus Marcum Fulvium Nobiliorem, cum quo nobiles ei intercedebant inimicitia, quas tamen vterque cum id veller Senatus, deposuit, estq; ab eis fidei concordia Senatus lectus, tribus tantum ordine motis. Lepidus ipse princeps Senatus constitutus, eum honorem sextis Censoribus continuauit. Atque horum omnium authorem habemus Liuium. Mortuo Ptolemæo Philopatore, cum Alexandrini misissent ad Romanos, petentes tutorem pro pupillo quinquenni, quem filium Ptolemæus reliquisset, missus est Marcus Lepidus in Ægyptum, qui tutorio nomine regnum pupilli administraret. Iustinus lib. trigésimo, Tacitus secundo, Valerius libro sexto, capite sexto. Cneo Tremellio Tribuno plebis quod cum Marco Lepido iniuriosè contendisset, sacerdotium & amplitudinem ipsius nihil reueritus, grauis multa dicta est. Priusquam decederet, præcepit filiis,

DXLI.

Cicero de
provinc. con
sularib. Val.
lib. 4. cap. 2.
Gellius lib.
12. cap. 8.

lecto se strato sine linteis, sine purpura efferrent, in reliquum funus ne plus quam æris denos consumerent: imaginum enim specie non sumtibus nobilitari maximorum virorum funera solere. Autor epitomes Liuianæ libro quadragesimo septimo, & quadragesimo octauo. ¶ Ad regiam huius Lepidi tutelam pertinet argenteus denarius, in cuius vna parte turrita imago Ægypti signata est, cum litteris ALEXANDREA; in altera inscriptio, M. LEPIDVS PONT. MAX. TVTOR REG. EX SC.

Vide Notas Fuluii Ursini in opera Ciceronis pagina vigesima nona.

Marcus Æmilius Lepidus, Pontificis Maximi Filius conflicente cum Antiocho Lucio Scipione, castris præerat Tribunus militum. Is fugam suorum cernens, cum præsidio omni occurrit, & stare primo, deinde redire in pugnam iubebat, pauorem & turpem fugam increpans. Illi minis & terrore victi, cum se ferro & vulneribus ab eo peti vidissent, in pugnam redeunt. Æmilius cum suo præsidio (duo millia erant virorum fortium) secutus, Regi acriter restitit, eaque res præcipuum ad victoriam momentum attulit. Rex namque eos, quorum terga viderat, pugnam repetentes, & aliam à castris, aliam item ex acie affluentem turbam conspiciens (nam aderat, læuo hostium cornu fugato, frater Eumenis, Attalus) cum ducentis equitibus in fugam equum vertit, Romanis victoriam cedens. Sic Liuius trigesimo septimo. Vide an idem sit, de quo Valerius Maximus libro tertio, capite primo. Ad Consulatum euectum, non est dubium: sed quo anno hunc honorem obierit, quingentesimo nonagesimo sexto ne an sexcentesimo vigesimo octauo, nondum mihi satis comperit, propter authoritatem Ciceronis, de qua inferius dicam. Franciscus Maturantius in Pilippic. decimatertia Ciceronis indoctè huic tribuit, quæ à Liuius & cæteris in Marcum Æmilium Porcinam conferuntur.

Marcus Æmilius Lepidus Porcina, fors superioris frater patrueis, vir Consularis, Augur & Orator enituit. Consulatum gessit cum C. Hostilio Mancino anno vrbs conditæ sexcentesimo decimo septimo. Proconsul aduersus Vacceos profectus, cladem similem Numantine passus est. Liuius

quinquagesimo sexto. Patereulus scribit, à Censoribus, Cassio & Cæpione, quod sex millibus ædes conduxisset, adesse iussum, Valerius verò libro octauo, capite primo accusatum à Lucio Cassio crimine nimis sublime extructæ villæ in Alsiensi agro, graui multa à populo affectum tradit. Cicero in Bruto & summum Oratorem habitum, & scriptorem sanè bonum fuisse confirmat, in quo Latinorum omnium primo & lenitas illa Græcorum apparuerit, & verborum comprehensio cum artifice stylo.

Marcus Æmilius Lepidus, Consul anno vrbs conditæ sexcentesimo vicesimo octauo cum Lucio Aurelio Oreste, quibus Consulibus quattos ludos seculares celebratos esse ex Quindecimuirum commentariis, asserit Censorinus in de die natali. Hunc Æmilium Pontificis Maximi nepotem fuisse, reor, & auum Æmilii Lepidi Triumviri, licet Cicero Philippica decimatertia Pontificem Maximum Triumviri, qui & ipse Pontifex Maximus fuit, proauum faciat, quod temporum putationem non admittere, cum à primo Consulatu Lepidi Pontificis Maximi usque ad primum Consulatum Triumviri centum quadraginta vnus anni intercedant.

MARCVS ÆMILIVS LEPI DV S, Triumviri pater, nixus fauore & potentia Pompeii Consulatum assecutus est in annum vrbs conditæ sexcentesimo septuagesimo sextum. Quod Sylla iniquissimè ferens; *Vide*, inquit, *ò adolescens, ne nimium letaris: validiorem enim tibi aduersarium constituisti.* Nec falsus vates Sylla fuit. Inito namque magistratu, acta Syllæ rescindere tentauit. Cui cum aduersaretur Quintus Catulus collega, habitis aliquot turbidis concionibus, in Hetruriam abiit; vt inde arma & exercitum vrbi admoueret. Sed pulsus à Catulo & Pompeio, qui Miluium pontem & Ianiculum occuparant, hostis iudicatus est. Cedens igitur retrò in Sardiniam fugit, vbi morbo & poenitudine rerum gestarum interit. Liuius nonagesimo, & Florus in fine tertii. Plinius libro septimo capite trigesimo sexto, & Plutarchus in Pompeio charitate Apuleiæ coniugis, cum eius adulterium rescuisset, post repudium perisse tradunt. Illud satis constat, eodem Plinio teste

teste libro trigesimo sexto, capite 6. non in basilica modò Æmilia, sed & domi suæ primùm omnium limina ex Numidico marmore posuisse magna reprehensione, nec fuisse ea ætate domum quam Lepidi pulchriorem. Orosius libro quinto, capite vigesimo secundo, filium illi fuisse refert Scipionem, qui Albæ occisus sit.

M. ÆMILIVS LEPI DV S F. Cæsarianis partibus studens, primùm Prætor, deinde Magister Equitum, postremò Consul Cæsaris beneficio factus est, & quidem in tertii Consulatus collegium assumptus. Post cædem Cæsaris, in confusione rerum omnium, sacerdotium maximi Pontificatus interceptus. Deinde profecturus in decretam sibi prouinciam Hispaniam, in Gallia substitit, vbi non multo post profugum ex clade Mutinensi M. Antonium, coactus ab exercitu, in castra suscepit, coniunctis cum eo copiis, cum & Ainius Pollio, & Munatius Plancus, & Ventidius eodem vires suas contulissent. Sarta mox inter ipsos & Cæsarem Octavianum gratia, constituendæ reipublicæ Triumviratus inuaditur. Nec mora, M. Antonius L. Cæsarem auunculum, Æmilius L. Paulum fratrem, quod ab ipsis hostes iudicati essent, proscribere. Nec

De Germanis nõ de Gallis ambo triumphant Consules.

Triumphauit autem Lepidus ex Hispania pridie Calend. Ianuarii, anno vrbs conditæ septingentesimo decimo, cum ex eadem ante quadriennium triumphasset, Quinto Fusio & Vatiniò Consulibus. Stetit aliquandiu hæc Triumvitorum concordia. Sed

O dare summa Deos faciles, eademq; tueri Difficiles.

Euocatus à Cæsare Lepidus ad Siculi belli societatem, cum à victoria, Pompeii exercitum sibi coniunxisset, quia propior erat, cæpit homo vanus & segnis insolecere, inflatusque amplius viginti legionum numero in id furoris & amentia processit, vt victoriam suam interpretaretur, Cæsarique denunciaret, excederet

Sicilia. Verùm mox omnibus copiis à Cæsare exutus, amissa potentia & dignitate, quam tueri non potuit, cum se Cæsaris genibus aduoluisset, tantum vitam & suarum rerum possessionem obtinuit. Circeios in perpetuum relegatus. Authores horum Patereulus, Appianus & Suetonius.

Marcus Æmilius Lepidus, Triumviri ex Iunia, Bruti sorore, filius, iuuenis forma quam mente melior, consilium iniecit interficiendi Cæsaris, simul ab Alexandrino bello in urbem reuertisset. Sed à C. Mœcenate, quem Cæsar vrbs custodia præfecerat, per summam quietem & dissimulationem obseruatus, vbi de consiliis eius constitit, mira celeritate, nulla querum aut hominum perturbatione, oppressus est. Seruilia vxor, cognito illius interitum, viuo igni deuorato, mortem sibi conscuuit. Patereulus & Liuius centesimo trigesimo tertio.

Lucius Æmilius Marci Filius Paulus, Triumviri frater, Quæsto i duos nefarios patriæ proditores domesticis legibus exterminauit, vt Cicero in Vatinius. Ex eodem magistratu Macedoniam sortitus est. Præturam gessit Domitio & Messala Coss. teste Cicerone pro Milone. In Consulatu partes Cæsaris sibi tuendas sumpsit, donatus mille & quingentis talentis, ex qua pecunia postea nobilissimam in foro basilicam extruxit, quæ Pauli basilica dicta est, quam Plinius inter magnifica opera vrbs Romæ connumerat. Dion scribit, porticum, quæ dicta sit Pauli, cum iterum Consul esset in parte anni, Domitio & Sosio Consulibus consecraste, libro quadragesimo nono. Proscriptus à fratre, quem hostem iudicarat, parcentibus militibus, nauigauit ad Brütum, vt tradit Appianus. Deinde Miletum se transtulit, ex quo loco paulò post, nondum confecta pace, reuocatus, in urbem rediit, Augusto Cæsari sic probatus, vt ad Censuram eum euekerit, & filio illius Lucio Paulo Iuliam neptem collocarit. Vxorem habuit Corneliam, Publii Cornelii Scipionis Nasicae & Scriboniæ, quæ Augusto nupsit, filiam, ex qua tres liberos sustulit, Lepidum, Paulum & Æmiliam Lepidam, vt est apud Propertium Elegiarum quarto. Cæterum de basilica Pauli amplius consulendi Cicero ad Atticum lib. 4. Plinius lib.

libro trigesimo sexto, cap. decimo quinto. Appianus bell. ciuil. libro secundo. Plutarchus in Cæsare, Dion lib. quinquagesimo quarto.

M. Æmilius Lepidus L. F. vir moderatus & sapiens, & ob id ab Augusto ad Consulatum perductus ann. V. C. DCCLVII. Huic paternæ angustia, & nobilitas sine probro acta, honori fuere. Augustus supremis sermonibus de iis agens, qui imperium vel impares ambirent, vel suffecturi abnterent, capacem imperii dixit, sed asperrantem. Sub Tiberio missus est in Asiam. Decessit sub eodem anno principatus eius 19. V. C. DCCLXXXV. Corn. Tacitus 4. & 5.

Æmilia Lepida, filia, Druso, Germanici filio, nupta, crebris criminibus maritum infecuta, quanquam intestabilis tamen impunita agebat, dum superfuit pater Lepidus. Post à delatoribus corripitur ob seruum adulterum, nec dubitabatur de flagitio. Ergo ommissa defensione, finem vitæ sibi posuit, anno principatus Tiberii 22. Tacitus 5.

L. Æmilius Paulus, alter Censoris ex Cornelia filius, Consul fuit cum C. Cæsare, Augusti F. anno V. C. DCCLIII. Vxorem duxit Iuliam, Augusti neptem, ex qua illi filia Æmilia Lepida nata est, quam sibi desponsatam Claudius, Germanici frater, qui post imperauit, quod parentes eius Augustum offendissent, adhuc virginem repudiavit. Eandem App. Iunio Syllano nupsisse, infra in familia Cæsarium docebitur. Paulus deinde in Augustum coniurauit, quæ res haud dubie morte illi constitit. Phil. Beroaldus huius vult Corneliam illam Scriboniæ, quam patri dedimus, coniugem fuisse, manifesto lapsu.

Æmilia Lepida, Censoris F. M. & L. fratrum soror, cui nupsit, quamue fortunam habuerit, nondum comperi.

M. Æmilius Lepidus, Consul anno V. C. DCLXXXVI. quas res gesserit, nusquam, quod sciam, traditur. Vxor illi fuit Cornelia illa, mirifice casta, teste Asconio Pediano.

ÆMILIA LEPIIDA, quo patre prognata, compertum non habeo, profecto super Æmiliorum decus L. Sylla & Cn. Pompeio proavis clara (nam matrem

habuit Corneliam, natam Fausto Sylla, Syllæ Dictatoris F. cui nupta esset Pompeia, Pompeii M. filia) tum L. Cæsari quondam vxor, & Diuo Augusto nurus destinata, accusatur sub Tiberio, simulauisse partum ex P. Quirinio diuite & orbo, adiecta adulteria, venena, quæsitumque per Chaldæos in domum Cæsaris. Etsi autem à Manio Lepido fratre defenderet, interdicitum tamen ei aqua & igni, & Scauro, qui filiam ex ea genuerat, datum, ne bona publicarentur. Perit anno principatus Tiberii sexto. Tacitus tertio. Meminit Suetonius in Tiberio, & generosissimam fœminam vocat, tum de reliqua eius historia non nihil variat. Ad hanc pertinet inscriptio, quæ extat Bergomi in æde D. Agathæ: Pudens M. Lepidi L. Grammaticus.

Procurator eram Lepida, moresque regebam.

Dum vixi, mansit Cæsaris illa nurus.

Inscriptionum antiq. pagina nonagesima tertia.

Marcus Æmilius Lepidus Q. F. M. N. Consulatum gessit cum Statilio Tauro circa extrema tempora Augusti anno V. C. DCCLXII. Fit mentio illorum Pandect. vigesimo nono; tit. de Senatusconsulto Siliano. &c.

Q. Æmilius L. F. M. N. Lepidus, Cos. ann. V. C. DCCXXI. De rebus gestis huius Æmilii nihil præterea inuenio.

M. Æmilius Lepidus, stuprauit Agrippinam, Germanici F. annis eius puellaribus, vt Tacitus libro decimo quarto. Adicit tamen fœdiora Dion libro quinquagesimo nono, & in matrimonio eum habuisse narrat sororem Agrippinæ, Drusillâ. Cum Caligulæ familiarissimus esset, sic quidem, vt beneficio eius quinquennio antè quàm legibus permitteretur, magistratus adierit, & principatus successor destinatus fuerit, tamen in eum coniurauit. Quo consilio patefacto, punitus est ab eo capite. Dion ibidem, Suetonius in Caligula capite vigesimo quarto, in Claudio capite nono. De hoc puto accipiendum illud Senecæ libro primo epistol. epistola quarta. *C. Cæsari infisit Lepidum Dextro Tribuno præbere ceruicem* &c. Meminit Philo in euetiua in Flaccum.

¶ I. Lipsius comment. in lib. decimum quartum Taciti L. Æmilio Paulo & Iulia natum suspicatur. Et memorabilis de eo & aliis

& aliis tribus infaustis Lepidis Rutilii locus in Itinerario, quem subiicio:

Haud procal hinc petitur signatus ab Hercule portus:

Vergentem sequitur mollior aura diem.

Inter castrorum vestigia sermo retexit.

Sardoam, Lepido præcipitante, fugam.

Littore namq. Cosa cognatos depulit hostes,

Virtutem Catuli Roma secuta ducis.

Ille tamen Lepidus peior, ciuilibus armis,

Qui gessit sociis impia bella tribus.

Insidias pacis moliri tertius ausus,

Tristibus excepit congrua fata reis.

Quartus Cæsareo dum vult irrepere regno,

Incesti penam soluit adulterii.

Æmilia Lepida, Galbæ Imp. vxor, duorum ex illo filiorum mater extitit. Suetonius.

Lepidus, Neronis magister, citatur inter declamatores Senecæ controuersia 12. lib. 20 tertii.

Lepidi, vt opinor, Æmilii, Proconsulis sub Marco Imp. & eius fratris, fit mentio apud Lucianum in Alexandro.

¶ M. Æmilius Numida, X. Vir sacrorum, obiit belli Punici secundi ann. nono, id est, V. C. DXLI. Liuius.

¶ Æmilia, Vestalis, de qua Valerius lib. 1. cap. 1. Dionysius Halicarnas. lib. 2.

Regilli.

M. Æmilius, Regillus, Flamen Quirinialis, cum in comitiis Consularibus fors prærogatiuæ iuniorum antè exisset, ab eaque Consul ipse cum T. Octacilio dictus esset, dissuadente Q. Fabio Max. qui comitia habebat, quod aliis viris aduersus Hannibalè opus esset, facti Consules sunt ipse Q. Fabius quartum, M. Marcellus tertium. Decessit Scipione Cos. ann. V. C. DXLIX. duobus filiis relictis, L. & M. Æmiliis Regillis. Liuius belli Pun. secundi 4. & nono.

L. Æmilius Regillus M. F. Prætor lectus ann. V. C. DLXIII. L. Scipione & C. Lælio Cos. classem aduersus Antiochi regis præfectos ducens, ad Myonesum cum eisdem nauali prælio conflixit, 42. nauibus illorum partim captis, partim incensis & demersis. Tam clara victoria maris imperio potitus, biennio post de rege Antiocho splendidissimum triumphum egit. Liuius 37.

M. Æmilius, cum fratre Prætor profectus, Sami ante eius victoriam decessit. Liuius ibidem.

P. Æmilio Pauli F. Pal. Regillo xv. Viro F.

Sagus faciendi præfecto urbis iuridicund. Quæstoris Tiberii Cæsaris Aug. patrono. Hæc inscriptio extat Sagunti in Hispania. Inscript. antiq. pag. 22.

Regillus, Lepidi filius, memoratur Ciceroni ad Atticum. lib. 12. epist. 23.

Scauri.

Authorem & principem familiæ Scaurorum non est dubium, insigni tumore & prauitate talorum notabilem fuisse. Hi enim Grammaticis Scauri dicuntur, vel Horatio teste, cuius versus sunt libro 1. Sermo cum Sat. 3.

*At pater vt gnati, sic nos debemus amici
Si quod sit vitium, non fastidire. Strabonem
Appellat Patum pater: & pullum, male paruum*

*Si cui filius est: vt abortiuus fuit olim
Sisyphus: hunc varum distortis cruribus, illu
Balbutit Scaurum prauis fultum male talis.*

Cognomen à pedum vitio ductum transit ad posteros, quorum virtute & potentia patulatum in summæ nobilitatis appellationem cessit.

Scaurum præclaræ indolis adolescentem, militasse sub Paulo & Varrone Cos. aduersus Hannibalè, multorumq. populorum ducem fuisse, tradit Silius Punicorum 8. Sed hoc eum sit Pœticum, & ad gētis fortasse gratiam effectum, ad historiam fidē trahi non sustinet.

Primus Scaurorum Æmiliæ gentis occurrit L. Æmilius Scaurus. Militauit is sub L. Æmilio Regillo, qui Prætor L. Scipione Consule, classi contra Antiochum præfuit. Missus est igitur ab eo Scaurus cum 30. nauibus Hellepontum ad exercitum Consulis traiciendum, cum ipse Prætor nauali pugna regiam classem profligasset. Liuius 37.

M. ÆMILII SCAURI, qui postea Prætoris Senatus extitit, domus, tribus supra ætatis iacuit. Nam neque pater, neque auus, neque etiam proauis honores, ob rei familiaris tenuitatem, adepti sunt, quem admodum est author Pedianus. Pater eius quamuis patricius, ob paupertatem carbonariam exercuit. Ipse primum dubitauit, honores peteret, an argentaria faceret. Sed eloquentiæ consultus, ex ea gloriam peperit. Primum in Hispania corticulum meruit, sub Horeste in Sardinia stipendia fecit. Adilis iuri reddendo magis quam muneriendo studuit. Prætor aduersus Iugurthæ, tamē eius pecunia victus est. Con-

¶ Strab. li. 5.

¶ Adde quæ
habet Alfo-
nius in Scav-
rianam, Val.
lib. 3. cap. 7.
Quintilianus
lib. 5. cap. 12.

ful ann. V. C. DCXXXIX. legem de sum-
tibus & libertinorum suffragiis tulit, P. De-
cium Prætozem transeunte ipso sedentem,
iussit assurgere, eique vestem discidit, fel-
lam concidit, ne quis ad eum in ius iret,
edixit. Proconsul Ligures domuit, deque
histrîphauit. Censor viâ Æmiliâ strauit,
pontē Miluiū fecit, tantumq; autoritate
potuit, vt Opimiū contra Gracchū, Mariū
contra Glauiciā & Saturninū priuato con-
silio armaret. Idem filium suum, quod præ-
sidium deseruerat, in conspectum suum
veruit accedere. Ille ob hoc dedecus mor-
tem sibi consciuit. Senex cum à Vario
Trib. pleb. argueretur, quasi socios & La-
tium ad arma coegisset, ad populum ait:
*Varius Sucromensis Æmiliū Scaurum, prin-
cipem Senatus, ait socios ad arma coegisse. Scav-
rus negat. Testis est nemo, vtri potius cre-
dendum putatis?* Ea voce ita omnium ani-
mos commutauit, vt ab ipso etiam Tribu-
no dimitteretur. Hæc ex scriptore viro-
rum illustrium. Sallustius Scaurum homi-
nem nobilem, impigrum, factiosum, au-
dum potentia, honoris, diuitiarum, fuisse
tradit, & qui vitia sua callidè occultaret, eo-
que Iugurthæ largitiones, quod eas famo-
sas & impudentes videret, metu primū
inuidiæ repudiasse, postea tamen in legati-
one cum Calphurnio Bestia Cos. non ita
ab iis abstinuisse, docet. Sed & Plinius lib.
trigesimo sexto, capite decimo quinto, rap-
inas eius notans, cum de Curione loquatur:
*Vnde, inquit, illi vitricus Sylla, & Metella
mater, scētrix proscriptionum? unde M. Scav-
rus pater, toties princeps Senatus, & Maria-
nis sodalitiis rapinarum prouincialium sinus?*
M. Cicero hunc Scaurum inter Oratores
reponit, deq; eo sic iudicat: *In oratione,*
inquiens, *Scauri, sapientis hominis & recti,*
grauitas summa, & naturalis quedam inerat
authoritas, non vt causam, sed vt testimonium
dicere putares, cum pro eo diceret. Hoc dicen-
di genus ad patrocina mediocriter aptum vide-
batur, ad senatoriam verò sententiam, cuius il-
le princeps erat, vel maximè: significabat enim
non prudentiam solū, sed quod maximè rem
continebat fidem. Huius & orationes sunt, &
tres ad L. Fufidium scripti libri de vita ipsius a-
Etā, sanè viles, quas nemo legit. At Cyri-
vitam & disciplinam legunt, præclaram illam
quidem, sed neque tam rebus nostris aptam, nec
tamen Scauri laudibus anteponendam. Hac-
tenus Cicero. Vxor Scavro fuit Cæcilia,
Q. Metelli Pii filia, quam postea L. Sylla

duxit. Ex hac filium reliquit M. Æmiliū
Scaurum, & filiam Æmiliā, quæ primū
M. Acilio Glabrioni, deinde à L. Sylla vi-
trico Pompeio Magno collocata, mox a-
pud illum ex partu decessit. Cæterū quod
suprà de filio ad mortem adacto retulimus,
idem traditur à Valer. Maxim. libro quin-
to, cap. octauo, & à Frontino libro quar-
to. Idem Valerius libro quarto, cap. quarto
citat de vita historiam eius: *M. Scavrus, in-*
quit, quantulam à patre hereditatem accepe-
rit, in primo libro eorum, quos de vita sua scri-
psit, refert. Addit Tacitus in Agricola, hoc
institutum citra fidem, aut obtrectationi ei
nō fuisse: adeo, inquit, virtutes iisdem tempo-
ribus optimè estimantur, quibus facillimè gi-
gnuntur &c. Agit de eodem idem Valerius
lib. 8. cap. 5.

M. Æmilius Scavrus Hortensius, fun-
ctus Consulatu an. V. C. DCXLVI. aliquan-
tū post legatus Consul aduersus Cimbrōs
profectus est: à quibus fuso Romano exer-
citu captus cum ab iis in consilium euoca-
tus, deterreret eos, ne Alpes transirent, I-
taliā perituri, eò quod diceret, Romanos
minimè vinci posse, à Bolo rege, feroce iu-
uene, peremptus est. Liuius seu Florus ab-
breuiator lib. sexagesimo septimo. Orofius
5. capite sexto. De hoc Cicero in Bruto:
M. Scavrus, inquit, non sepe dicebat, sed poli-
tè, Latine verò imprimis est eleganter locutus.
Hunc Scaurum arbitror superioris fratrem
parruelem, vel certè propinquum fuisse.
Etiā in plerisq; codicibus non Æmilius sed
Aurelius vocatur.

M. Æmilius Scavrus, eius, qui Princeps
Senatus extitit, F. Syllæ priuignus, quo vi-
ctore & munifico in socios victoriæ, ita ab-
stinens fuit, vt nihil neque donari sibi vo-
luerit, neque ab hasta emerit. Ædilitatem
summa magnificentia gessit, adeo vt in
eius impensa opes suas absumferit, magnū-
que æs alienum contraxerit. Ex Prætura
prouinciam Sardiniam obtinuit: in qua
neque satis abstinenter se gessisse existi-
mus est, & valde arroganter, quod genus
morum in ipso paternum videbatur, cum
cætera industria nequaquam par esset. E-
rat tamen aliquando inter patronos causa-
rum, ac posteaquam ex prouincia rediit,
dixit pro C. Catone, isque absolutus est. I-
pse cum ad Consulatus petitionem Romā
rediisset ad 3. Calend. Quintilis, querenti-
bus de eo Sardis, postularus est repetunda-
rum ab App. Valerio Triario adolescente
apud

apud M. Catonem Prætozem pridie No-
nas Quint. Summam autem fiduciam in
paterni nominis dignitate, magnam in Cn.
Pompeii ponebat affinitate: habebat enim
Mutiam, Scæuolæ filiam, in matrimonio,
dimissam à Pempeio, & ex ea filium,
liberorum Pompeii fratrem. Sed à Pom-
peio parum adiutorii sensit, offensiore ob
id, quod ducta Mutia, iudicium ipsius de
ea, propter impudicitiam dimissa, leuius
fecisse videretur. Defensus est à sex patro-
nis, P. Clodio Pulchro, M. Marcello, M. Ca-
lidio, M. Cicerone, M. Messala Nigro & Q.
Hortensio. Ipse quoque Scavrus pro se di-
xit, ac magnopere iudices mouit squalore
& lachrymis, tum Ædilitatis effusæ me-
moriam. Proinde honestissimè absolutus, &
quidem amplius sententiis 60. cum vix 8.
damnassent. Author horum Aconius. De
Ædilitate eius sic loquitur Plinius lib. trige-
simo sexto, cap. decimo quinto, *M. Scavri,*
inquit, nescio an Ædilitas maximè prostrau-
erit mores ciuiles, maiusque sit Sylla malum tan-
ta priuigni potentia, quam proscripio tot mil-
litum. Hic fecit in Ædilitate sua opus maximū
omnium, quæ unquam fuisse humana manu fa-
cta, non temporaria mora, verum etiam a ter-
nitatis destinatione: Theatrum hoc fuit. Sce-
na ei triplex altitudine CCCLX. columnarum, in
ea ciuitate, quæ sex hymettias non tulerat sine
probrio ciuis amplissimū. Imā pars scena è mar-
more fuit, media è vitro, inaudito etiā postea
genere luxuria. Summa tabulis inauratis colu-
mna, vt diximus: imā duodequadragesimū pe-
dum. Signa arca inter columnas fuisse tria mil-
lia numero. Cæua ipsa cepit hominum 80. mil-
lia, cum Pompeii amphitheatro toties multipli-
cata vrbe, tantoque maiore populo, sufficiat lar-
gè quadraginta millia sedere. Sed & reliquus
apparatus tantus Attalica veste, tabulis pictis,
cæteroque choro fuit, vt in Tusculanam vil-
lam reportatis, quæ superfluebant, quotidiani
usus deliciis, incensa villa ab iratis seruis, con-
cremaretur ab his millies sestertium, &c. Ad-
dantur insuper, quæ Cicero habet pro Se-
stio & ad Atticum libro quarto, Plinius li-
bro octauo, cap. decimo septimo, & vige-
simo sexto, libro trigesimo quinto, capite
11. Valerius Maximus lib. secundo, cap. 1.
Solinus c. 31. & 36. Docet Iosephus Pom-
peii in bello Mithradat. Proquæstorè fuis-
se. Vide Antiquit. lib. decimo quartum, ca-
pite quarto & nono. de bell. Iudaic. lib. 1.
cap. 4. & 6.

L. Æmilius Scavrus, Proconsul Syriæ,

& qui eam prouinciam cum Q. Martio
Crispo volens C. Cassio cesserit, citatur Ci-
ceroni Philipp. 11.

M. Æmilius Scavrus, M. cuius paulò an-
tè meminimus F. M. qui Princeps Senatus
fuit, N. post cædem Cæsaris, cum sequutū
esset bellum Philippense, profligatis parti-
bus, se ad Pompeium, cuius frater verinus
erat, contulit, teste Appiano libro quinto.
Deinde perditis Pompeii rebus, ad Anto-
nium transiit, victo autem Antonio, cum
morti & supplicio destinatus esset, Mutiæ
matris precibus vitam obrinuit, quemad-
modum tradit Dion lib. quinquagesimo-
primo. Vt autem pro patre M. Cicero, ita
pro hoc Asinius Pollio dixit, id quod liquet
ex Fabii Quintiliani libro sexto, capite
primo.

Mamercus Æmilius Scavrus, M. Scav-
ri, principis Senatus, pronepos, virq; Con-
sularis, floruit sub Tiberio, insignis nobili-
tate & orandis causis, sed vita probrosus.
Hunc labefecit odium Macronis: is enim
detulerat argumētum tragædiæ, à Scavro
scriptæ, versibus additis, qui in Tiberium
fleeterentur. Accusatores Seruilius & Cor-
nelius adulterium Liuiæ & sacra Magorū
obictarunt. Scavrus, vt dignum veteribus
Æmiliis, damnationem anteuit, hortan-
te Sextia vxore, quæ incitamentum mor-
tis & particeps fuit. Tacitus libro quinto,
qui illum & tertio libro patruum & vitricū
L. Syllæ, nobilis adolescentis, vocat. De
causis interitus paria Tacito memorat Dio
libro quinquagesimo octauo. In hoc Scav-
rorum familiam extinctam, tradit Seneca
Suatoria secunda, qui illius insuper quæ-
dam vitia refert de beneficiis 4. Idem non
tantum disertissimum hominem, sed & ve-
nustissimū fuisse scribit, & qui nullius vn-
quam impunitam stulticiam transire passus
sit. Montanum item Vatienum, solitum
sententias suas repetere, appellatum ab eo-
dem Ouidium inter Oratores. Et, non mi-
nus magnam virtutem esse, scire desinere,
quàm scire dicere. Vide Controuers. librū
primum, controuers. secund. Declamatio-
num lib. 4. declam. 5. ¶ Vitia Scavri huius
etiam hoc breui Tertulliani stigmatē no-
tantur de Pallio: *Dabo catharticum impu-*
ritati Scavri, & alce Curii, & vinolentiæ An-
tonii.

ÆMILII, secundum cogno-
menta congeſti.

Æmilius Alba, Ciceroni scurra & gladiator dicitur in Verrinis.

Æmilius Ælianus, Consul anno V. C. DCCCLXXVII. sub Traiano.

M. Æmilius Ælianus Cordubensis, reus factus est, quod inter alia malè opinari de Augusto Cæsare soleret. De quo Cæsar ad accusatorem conuersus: *Velim, inquit, hoc mihi probes: faciam sciat Ælianus, & melinquam habere, plura enim de eoloquar.* Nec quicquam ultra, aut statim, aut postea inquisiuit. Suetonius Tranquillus.

Æmilia C. F. Æquæ Sacerd. Diua Plotinæ colleg. gent. titulo vsa. Hæc inscriptio extat Brixia, teste Apiano inscript. antiq. p. 66.

M. Æmilius Auianus, amicus Ciceronis, Epistolarum 13.

Æmilius Asper, interpres Virgilii, citatur à Probo & Macrobio.

L. Æmilius Bucca F. adfuit M. Scauro in iudicio. A. Con. Peditanus.

Æmilia Calliope Curtia Prisca patrona lib. b. m. Hæc inscriptio legitur Romæ in domo Platinæ. Inscrip. antiq. pag. 313.

Æmilia Chryside lib. & coniugi V. A. xxxii. C. Æmilius Calpurnia. Vit. N. Sur. & sibi N. P. Hæc extat in Germania. Inscrip. antiq. pag. 432.

Æmilius Dexter, inter alios magistratus & Præturam gessit vrbanam. Liqueat id ex Pand. 26. de tutoribus & curat. datis.

Æmilius Frontinus, Proconsul Asiæ, vt opinor, sub Marco Imperatore. Citatur historiæ Eccles. 5. c. 7.

Æmilio Furio rescripserunt diui fratres, Pand. 50. de legationibus.

Æmilius Ianuarius Martianæ: *Inuide quid gaudes? illa hic mihi mortua viuet,*

illa meis oculis aurea semper erit.

Antiquitates Fabricii pag. 75.

Æmilius Lucundus, præfectus alæ in bello Iudaico sub Vespasiano, cæsus est à Iudæis. Iosephus lib. 2. cap. 24.

Æmilius Lucundus (sic enim malo legere, quam Iunctus) Consul sub Commodum cum Attilio Seuero, pulsus est in exilium. Lampridius.

Æmilius Largianus, ab Quinio fundū Puteolanū lege commissoria emit, cui defuncto Rutiliana pupillaris ætatis successit. Cæterū ab eodem Quinio, cū illi nulla solutio facta esset, eundem fundū emit Claudius Telemachus. Paulus Pand. lib. 4. tit. 4. l. 38.

Æmilius Macer Veronensis, Poëta, cuius meminit Ouidius, scripsit de auibus, serpentibus & herbis. Citatur à Plinio & Nonio Marcello. Decessit in Asia sub Augusto, teste Eusebio. Lōgè diuersus est ab hoc, qui vulgo extat, vt pote Galeo posterior.

Æmilius Macer, Iuriconsultus, scripsit de re militari lib. 2. de pub. iudiciis 2. de officio præsidis 2. de appellationibus 2. eiusd. siue ad legem vicestimam hæreditarum 2.

L. Æmilius Maternus, cum Æmilia Materna F. & Fabia Fusca cōiuge, memoratur in antiquitatibus Hispanicis. Inscrip. pag. 7.

Æmilia Musa, locuples scemina sub Tiberio, cuius intestatæ bona, in fiscum petita, Æmilio Lepido, cuius è domo videbatur, Imperator concessit. Tacitus 2.

ÆMILIVS PAPINIANS, Iuriconsultus. De hoc agemus, in Papiniis. Habet autem nomen id epistola Iustiniani ad Tribonianum, præmissa Pandectis, & altera C. lib. 1. tit. 17.

Æmilius Parthenianus, Tyrannidis affectatores historiæ tradidit. Gallicanus in Audio Cassio.

M. Æmilius Philemon, M. Æmilii Lepidi libertus tempore Ciceronis. A. Con. Peditanus.

Æmilia Pietas viua cōparauit sibi & Pamphilio & libertis suis, libertabusq; posterisq; suis In. Fr. P. XI. in agro P. XI. Hæc inscriptio extat Romæ. Inscrip. antiq. pag. 298.

ÆMILIVS PROBVS, scripsit de externis imperatoribus. Alii tamen opus illud Cornelio Nepoti attribuunt. Quod emendatissimum demum in lucem prodiit opera Dionysii Lambini.

Æmilius Ptolemæus, refertur Pand. 49. de iure fisci. L. 47. Alius ab hoc Ptolemæus est, cuius vt ad miraculum diuitis meminit ex autoritate Varronis Plinius libro 33. cap. 10.

Æmilius Regulus (fors Regillus) ex Corduba originem ducens, coniurauit in C. Cæsarem Caligulam. Iosephus 19. capit. primo.

Æmilius Rufus, sub Corbulone præfectus equitū in Armenia, quod hosti cesseret, notatus est ignominia. Vide Frontinum 4. cap. 1.

Æmilio Sequestri rescripsit D. Pius Pand. 36.

Æmilius Sura de annis P. R. citatur à Patreulo.

T. Æmi-

T. Æmilius Syrus, cum Mælia Fortuna coniuge, memoratur in memoriis Italicis. Inscrip. antiq. pag. 60.

Æmilio Tironi rescripserunt diui fratres, Pand. de effractoribus & expilatoribus.

ÆMILII sine cognomentis.

Æmilio rescripserunt AA. & CC. 5. Cod. tit. 12.

C. Æmilia, Valerianus & Gallien. AA. 4. Cod. tit. 6.

Æmilia virgo damnata. Fenestella apud Macrobius 1. cap. 6. Liuius. 63. Orosius 5. cap. 15.

Æmilio, Proconsuli Africæ, rescripsit Pius Pand. 5.

Q. Æmilius & T. Numicius, Trib. pleb. quod illorū autoritate pax ad furcas Caudinas cum Samnitibus facta esset, eisdem, vt pax ea repudiaretur, dediti sunt. Cicero off. 3.

ÆMILIANI.

Æmilianus, Græcus Rhetor, citatur Senecæ Controuersiarum 6. cont. penultima.

Æmilianus, inter duces Pescennii Nigri victus à Seuero.

ÆMILIANVS, dictus Imperator, Vibii Gallum, cum filio superauit, & cecidit. Ipse quarto post mēse à suis militibus interemptus est, cum VALERIANVS imperare diceretur.

ÆMILIANVS alius, vnus è 30. Tyrannis sub Gallieno. Trebellius. Perit in Ægypto; ac fieri potest, vt sit idem, qui imperante Gallieno Tarraconensis Hispaniæ præses; incendio puniuit Fructuosum Episcopum cum duobus Diaconis, Augurio & Eulogio, quemadmodum tradit Prudentius.

Æmilianus, laudatur apud Libanium in epistolis ab oratione coram Imp. Iuliano habita.

ÆSOPVS, libertus Demosthenis, confcius adulterii, quod cū Iulia patronus admiserat, tortus diutissimè, perseuerauit non prodere patronum, donec aliis coarguentibus ipse fateretur. Macrobius Saturnal. 1.

ÆTEII.

P. Æteius, appellatur Ciceroni 1. de diuinatione vir bonus, & ciuis egregius, notatus tamen ab Appio Censore, quod M. Crasso, in Parthos eunti, auspicia ementitus esset.

C. Æteius, Pompeianus fuit, cui Cæsar ignouit. Commentario quinto, etsi illic, vt opinor, mendosè Ceterius legitur.

T. Æteius, Eques, Romanus, in Venere

petiit. Valerius 9. cap. 12. & Plinius 7. capit. 53. Apud vtrumque tamen perperam Ætherius legitur.

ÆTERNIVS Fronto, magister duarū Alexandrinarum legionum. Iosephus belli Iudaici 7. cap. 9.

ÆTERNALI rescribitur ab AA. & CC. 7. Cod. tit. 16.

ÆETIVS, dux Valentiniani III. Imp. Celeris ob nobilem de Attila, rege Hunnorum, victoriam. Interficitur demum eiusdē Imperatoris iussu, fraude Maximi ad id facinus induci. Nam alius ex amicis ab Imperatore interrogatus: *Ecquid Aetii mortē ex vltu reipub. fore ceteret? Nequaquam, inquit: imo si illum virum è medio sustuleris, sinistra manu dextram tibi amputabis.* Vidē de hac historia cū alios, tū omnium plenissimè explicantem Carolus Sigonius de imperio occident.

ÆFFABILI rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 51.

ÆFRANII.

C. Afranius Stellio, Prætor fuit an. V. C. DLXIX. Liuius 39.

L. AFRANIVS, Poeta, togatarū scriptor; homo peracutus, & in fabulis disertus. Quintilianus eum in togatis excellere scribit, vñm notans, quod argumenta scædis pterorū amoribus inquinari, amores suos fassus. Horatius indicat, illum iudicio multorum cum Menandro compositum. Inquit enim ad Augustum scribens,

Dicitur Afrani toga conuenisse Menandro.

Huius illud esse de Senectute voluit: *Mala ætas nulla delinimenta inuenit.* Citatur apud Nonium Marcellum in Vopisco, Priuigno, Suspecta, Epistola, Diuortio, Fratribus, Compitalibus, Materteris, Homine, Promo, Auctione, Augure, Incendio, Emancipato, Deposito, Pompa, Cinerario, Brundusinis, Crimine, Virgine, Excepto, &c. apud Sex. Pompeium, in Prodito, Repudiato, Rosa, Abducta, Ida, Consobrinis. Fragmenta eius, summa accuratatione à Roberto Stephano congesta, edidit Henricus Stephanus.

T. Afranius, in bello sociali dux hostium, à Romanis in pugna cæsus. Appianus primo.

L. AFRANIVS A. F. Consulatum gessit an. V. C. DCLXXXIII. cum Metello Celere. Cicero ad Attic. in sine primi non Consulatum, sed Pompeii Magni vnus fuisse

scribit. Legatus Pompeii in Hispania, vna cum Petreio supplex pacem petere, & copias suas dimittere, per Cæsarem coactus est. Vnde postea apud Pompeium prodicionis illum accusauit Accius Rufus. Perit in Africa post pugnam Thapsitanam, à militibus Cæsaris, in cuius potestatem viuus peruenerat, per dissensionem interemptus. Cæsar Comment. primo, vbi & filii eius meminit, 3. & 5.

C. Afrania, Licinii Bructionis vxor, pro se ipsa semper apud prætorem dixit. Vixit ad secundum Iulii Cæsaris consulatum. Valerius 8. cap. 3.

P. Afranius, homo popularis, cum per assentationem, & quidē iuratus, dixisset, si C. Cæsar conualesceret, se libenter moriturum, ille, vbi conualuit, promissum sibi reddi voluit, & hominem mori coegit. Dion. 58.

¶ Afranius Quintilianus, Senator, coniurauit in Neronem. Tacitus 15.

¶ Afranius Burrhus, Præfectus prætorio fit sub Claudio beneficio Agrippinæ, homo seuerus, & cum Seneca Neronis Imperatoris iuuentam concessis voluptatibus gubernare solitus. Decessit de vita principatus Neronis anno 8. incertū valetudine an veneno. Valetudo ex eo coniectabatur, quod in se tumescens paulatim faucibus, & impedito meatu, spiritum finiebat. Plures iussu Neronis, quasi remedium adhiberetur, illitum palatum eius noxio medicamine asseuerabāt, & Burrhum intellecto scelere cum ad visendum eum princeps venisset, aspectum eius auersatum, sciscitantique, hæcenus respondisse: *Ego me bene habeo*. Ciuitati grande eius desiderium māsit, per memoriam virtutis, & successorum seigniciem atq; libidinē. Tacitus 12. 13. & 14.

¶ Afranius Dexter, vir Consularis sub Traiano, quem inter amicos suos numerauit Martialis lib. 7. Perit in Consulatu, incertum, sua, an suorum manu peremptus, scelere an obsequio. Plinius Epistolarum 7.

¶ Afranius Hanniballianus, vir magnus & Consularis sub Diocletiano, Præfectus item vrbi sub eodem.

¶ Sex. Afranius Serenus, cum Symphe-rusa vxore, refertur in memoriis Rom. Inscript. antiq. pag. 276.

¶ AFRICANO rescribitur à Gordiano A. C. lib. 6. tit. 3.

¶ AGAPÆ ab AA. & CC. Cod. 8. tit. 28.

¶ AGATHÆ ab iisdem C. 5. tit. 73. Agatho Dæmoni ab Anton. A. ibidem tit. 62.

¶ Agennius Vrbicus, citatur Cælio Rhodigino pag. 119.

¶ AGILLVS Septennio, Pantomimus sub Antonino Pio, refertur Manutio in Orthographia in voce Lanuinus.

¶ AGLAO rescribitur ab Ant. A. Cod. 5. tit. 12.

¶ AGRECIVS, Grammaticus, scripsit libellum de proprietate & differentiis Latini sermonis.

¶ AGRIPPINÆ rescribitur à Gordiano A. Cod. 5. tit. 12.

¶ C. AGRIVS, Eques Romanus, & P. Agralius, inducuntur à M. Varrone cum C. Fundanio socero in primo de re rustica.

M. Agrius, argentarius. De hoc Valerius 20 lib. 8. cap. 4.

¶ AGRICOLAVS, agens vicem Præfecti prætorio sub Diocletiano. Martyrologium 30. Octobris.

Agricolaus, sub Licinio Imper. præfes in Armenia minore. Meminit idem 11. Martii.

ALBII.

Albii & Granii, item Albutii, meminit 30 Cicero de Orator. 2.

Sex. Albius, pater L. Albii Quirinatis, quem M. Cicero virum bonum, & cū primis honestum, vocat pro P. Quintio.

Pro Albio quodā dixisse se, & Pompeium, scribit Cicero 2. de legibus.

¶ ALBIVS TIBVLLVS, scribendis elegiis clarus, laudatur OVIDIO & item Quintiliano. Ad hunc scribit Horatius Odarum 1. & item epistolarum 1.

¶ Albius Maximus, vir doctus Martiali in fine 11.

¶ Albius Sabinus, memoratur Ciceroni ad Att. 13. pag. 490. Fors ad hunc pertinet, quod scribit ad eundem Atticum de Albiano negotio pag. 551. & 554.

Albius quidam, notatur ab Horatio, utpote qui ad insaniam vsque miraretur & amaret vasa ex ære Corinthio, Sermonum 1. Sat. 4.

50 *Hunc capit argenti splendor stupet Albius are, &c.*

¶ Albia Terentia, mater Othonis Imperatoris.

¶ ALBIDIVS, cum luxu facultates prodigisset, ac nouissimè domum, quæ sola restabat,

restabat, incendio perdidisset, Cato sic in eum iocatus est, ut diceret, eum proteruiam fecisse; quæ enim absumere nequisset, ignem deuorasse. Macrobius Satur. 2. capite 2.

¶ C. ALBINVS, *αλβινος*, Ciceronis. Meminit eius ut proximi vicini in 13. ad Att. epistola 26.

ALBINI separatim positi.

L. Albinus C. F. Paternulus, Trib. pleb. cum primum creati sunt. Liuius secundo, & Alconius Pedianus in orationes Ciceronis.

L. Albinus, itidem homo de plebe, fugiens Gallos, sacra P. R. virginesque Vestales, & ipsas fugientes, suis descendere iussis, in currum accepit. Liuius 5. Val. Max. 1. capite 1.

M. Albinus, homo plebeius. Trib. mil. 20 Consulari potestate anno vrbs condita cccclxxvi.

A. Albinus, Prætor Siciliæ, bello ciuili partium Cæsaris. Appianus.

A. Albinus, legatus Dolabellæ, 4. legiones, quas ex Ægypto adducebat, C. Cassio tradere coactus est. Appianus quarto. Apud Ciceronem, libro duodecimo epistolarum Allienus vocatur. Vide Halienos.

Albinus Poeta, res gestas P. R. carmine complexus est: cuius ex lib. 1. hi versus citantur, de Pompeio, opinor.

Ille, cui ternis capitolia celsa triumphis Sponte Deum patuere, &c.

Albina, mater Senecæ, ad quam eius extat Consolatio.

C. Albinus, Senator, cuius filiam duxit P. Sestius, ille, pro quo extat Ciceronis oratio. Cicero epistolarum decimotertio ad Rutilium, & in oratione pro Sestio.

Albino, præfecto vrbs Romæ, rescribitur à Val. Theod. Arcad. AAA. 6. Cod. tit. 1.

ALBINOVANI.

P. Albinouanus, pulsus est vrbe cum Mario. Postea transfugit ad Syllam, cæsis primùm per fraudem ducibus aliquot Cinnanis. Appianus lib. 1.

P. Albinouanus, Pontifex tempore Ciceronis, cum ille haberet orationem de haruspicum responsis. Meminit eius & in oratione in Vatinius.

¶ Albinouanus Celsus, comes & scriba

CL. Neronis. Scribit ad hunc Horatius lib. 1. Epistol.

¶ Albinouanus Peto, inter Poetas sui temporis connumeratus, celebratur ab Ouidio. Fabius hunc inter Heroicos reponit. Meminerunt eius & Seneca & Martialis. Seneca elegantissimum fabulatorem fuisse scribit Epistola 123. & libro secundo Controuersiarum pag. 565. Meminit & carminis eius de nauigatione Germanici in oceano. ¶ Fragmentum carminis huius adhuc hodie extare, scribit I. Lipsius comment. in lib. 2. Taciti.

¶ ALBICERIVS, diuinator Carthaginensis, homo flagitiosissimus. Mira de illo tradit D. Augustinus Academicorum 1.

¶ ALCIMVS, seruus, puto, fuit Martialis, quem decorat Epitaphio lib. 1.

Alcimus Auitus, Poeta, quæritur in Auitis.

ALBVTII.

T. Albutius; Græcus homo ac leuis, Propætor Sardinia. Cicero in de prouinciis Consularibus. Cum in Sardinia triumphasset, Romæ damnatus est. Cicero in L. Pisonem. Idē exul, puto, fuit Athenis. Tusc. 5. De hoc amplius videris Ciceronem de Finibus in principio, & in Bruto, & in de prouinciis Consularibus. Citantur in Finibus versus Luciliani, quibus ut Græculus notatur. M. Varro libro tertio, de re rust. capite secundo testatur, scripsisse eum Satyras Luciliano stylo, cum quidem hominem apprime doctum appeller.

M. Albutius, defensus à Cæsare Strabone. Cicero Offic. secundo, Suetonius in Cæsare.

¶ C. Albutius Silus Nouariensis declamator, de quo vide Senecam proœm. libri septimi Controuers. Homo summæ probitatis, qui nec facere iniuriam, nec pati sciret. Dicere solebat, cum res animum occupauit, verba ambiunt. Seneca. Vide Suetonium Tranquillum in de claris Rhetoribus, & Volaterranum in Anthropologia, etsi per errorem ex vno duos facit. Floruit sub Augusto, ut Chronol. Eusebii ad Olympiad. 193.

Albutius, Medicus, citatur à Plinio 29. cap. 1.

50 ¶ P. Albutius Sabinus C. F. & C. Albutius Sabinus C. F. fratres, sibi & C. Albutio C. F. Ruse patri. Hæc inscriptio extat Taurini in Italia, teste Dominico Machaneo.

¶ C. Albutius Galenus v. 1. vir refer-

tur in memoriis Comensium, Inscript. antiq. pag. 76.

¶ C. Albutius Blandiro VI. vir cum Belatula Caluentii F. vxore, & Viria, Virii F. vxore. Ibidem pag. 81.

Albutia Sex. F. Exorata L. Apitii Burtidii coniux. Ibidem pag. 87.

Albutius, inquit Quintilianus, *non obscurus professor atque author, &c.* Nescio an de C. Albutio Silo, declamatore illo, dicat, vel de alio.

¶ ALBUTILLA, multorum amoribus famosa, damnatur sub Tiberio. Tacitus libro 5.

ALEDII

Aledius, Cæsaris partium, citatur Ciceroni ad Att. libro 12. epist. 2. pag. 439. & iterum pag. 459.

Aledius Seuerus, Eques Rom. impulsus Agrippinæ gratia, matrimonii legem eius exemplo suo confirmat. Tacitus lib. 12.

Aledius nescio quis, memoratur Iuuenali Satyra 5.

ALENI

Alenius Pastor, citatur Senecæ inter declamatores sui seculi.

L. Alenius, tabulas publicas transcripsit, chirographum, sex primorum solertissime imitatus. Cicero de natura Deorum 3.

M. Alenius M. F. Fab. Crassus Gasonius Trib. mil. præfectus fabr. IIII. vir. Inscript. antiq. pag. 338.

ALEXANDRI, separatim positi.

Alexander, Philosophus Peripateticus, præceptor Neronis Imp. nominate eundem solebat LVTVM SANGVINE MACERATVM. Auctor Suidas, qui de eo, & altero Neronis magistro, Cheræmone, addit: *Malorum discipulorum, ut opinor, peiores fuerunt magistri. Virtus enim doceri, & vitium excoli potest.*

Alexandro rescribitur ab AA. & CC. 4. C. de rebus creditis, item tit. 29. & 49. Fors idem cum sequenti.

Alexander Carthagine dictus Imperator, à Constantini exercitu iugulatur. Aurelius Victor.

ALFII

Alfios nunc per f. nunc Alphios per ph. scriptos inuenio. Arbitror eosdem esse, quamuis scriptura variet.

¶ L. Alfius Maximus, cum Alfia Chrysofolide vxore, refertur in monumentis agri Capuani, Inscript. antiq. pag. 133.

¶ Marcus Alfius Flaccianus, accusauit

damnauitque Sex. Clodium. Alconius pagina 11.

¶ Alfius Marius, summus Campanorū magistratus, cæsus à Tib. Graccho. Liuius lib. 23.

Alfius, fcenerator, cuius eam sententiã adfert Columella lib. 1. cap. 7. *Veloptima nomina nõ appellando fieri mala.* Meminit eiusdem Alfii & Horatius in Epodo.

¶ Alfius Flauus Prætextatus, apud Cestium controuersias declamabat; Semper autem commendauit eloquentiam eius aliquid extra eloquentiam. In puero declamante lenocinium erat ingenii ætas. Seneca controuersiarum libro primo, contr. 1. Meminit eiusdem lib. 2. contr. 7. lib. 3. contr. 5. declamat. lib. 1. declam. 1.

Alfius, scriptor belli Carthaginensis, citatur Festo Pompeio non longè post vocè Mamers. ¶ De eodem Fragmentum pag. 8. Fors hic est, cuius meminit Plinius 9. cap. 8.

¶ Alfius Auitus, libros Poeta cõplusculos, vsus dimetro perpeti, conscripsit excellentium. Sic Terentianus.

Alfio Grationi rescripserūt AA. & CC. 5. C. tit. 61.

Alfio item Ant. A. 9. C. tit. 47.

ALIPII

¶ C. Alipius Daduchus Pætus. Sic enim legere malo, quàm quomodo excusum est, Calupius Daduchus &c. Refertur in memoriis Italicis, Inscript. antiq. pag. 308.

Alipius, nobilis adolescens, ob leuem errorem relegatus sub Valentiniano. Ammianus lib. 28.

Alipius, discipulus Augustini, & simul cum ipso baptizatus. Augustinus.

Alipio suo scribit Sanct. Ambrosius Epistolarum 8.

ALLIENI

Eiusdem esse gentis arbitror Halienos & Allienos, ac primùm quidem Halienos appellatos, postea detracta aspiratione, & L. geminato, vocari cceptos Allienos.

L. Halienus anno V. C. cclxxxix. L. Tarpeio A. Aterio Coss. Adilitatem plebis gessit, cum anno superiori Trib. pleb. fuisset. Liuius lib. 3.

M. Halienus Pelignus à Scipione Æmiliano, cæso hoste, in acie seruatusest. Cicero Tusculanarum 4.

Allienus, vnus ex villioribus patronis, tãtum

tum in clamando robustus & exercitatus, vt liquet ex diuinatione Ciceronis. Alcon. Pedianus nomē id non proprium, sed appellatiuum esse, docere volens, mirum quàm friuolo argumento ad hoc vtatur.

A. Halienus, primùm legatus Q. Ciceronis in Asia fuit vt testis est Cicero ad Q. fratrem scribens epistolarum lib. 1. Prætor tempore belli ciuilib, Cæsaris partes secutus est, sub quo Proconsul etiã Siciliam tenuit, vt liquet ex epistolarum familiarium Ciceronis lib. 13. epistola 79. & commentario belli ciuilib 5. Sed illic Alienus appellatur, in Epistolis verò ad Atticum lib. 10. epistola antepenultima Halienus, quomodo & Philippica 11. vbi Cicero familiarem illum suum & necessarium vocat. Legatus Dolabellæ Cos. adductas ex Aegypto legiones 4. Cassio tradidit, ipso Cassio teste in epist. ad Ciceronem lib. 12. Appiano, mendosè opinor, Albinus vocatur. Agit de eodem Strabo lib. 16. Dion lib. 42.

T. Allienus, ductis ordinibus sub Cæsare, per ignominiam cum aliquot aliis dimissus est. Hirtius commentario 5.

Allieno rescribunt Valerianus & Gall. AA. 10. Cod. tit. 16.

A. Allienus Q. F. Chresimus, apud Manutium in Orthographia.

ALLII

L. Allius Victor, refertur in scriptio- num antiquarum pag. 28.

C. Allius P. V. sibi & Nouellia Fusca vxori, C. Allio Maximo, C. Allio Fusciano, C. Allio Gallioni. Et Nouellius Verus Cornelio Palmatio, qui vixit in seculo ann. IIII. mens. IIII. Hæc inscriptio exstat Mediolani. Vide inscript. antiq. pag. 31. & seq.

ALPHENI

Sex. Alphenus, necessarius Sex. Næuii, propinquus P. Quintii. Cicero pro P. Quintio.

¶ P. ALPHENVS VARVS vir Consulatis, Ser. Sulpitii discipulus, Iurisconsultus, citatur à Gellio in collectaneis & 34. Digestorum. Reliquit autem Digestorum libros 40. quos Paulus in epitomen redegit. Consulatum gessit sub Augusto ann. v. c. dccciiii. post editum Christum anno 3. Horatius Sermonum 1. Sat. 3. ab ingenii commendatione vafrum appellat, & tutorem fuisse, ostendit. Porphyrio & Acron, interpretes, Cremonensem faciunt,

similiter Fulgofus. Dion Publii filium vocat.

Alphenus Varus, partium Vitellij, in bello aduersus Othonem præfectus castrorum fuit. Ab ea victoria cum iam Vespasiani duces ingruerent, in locum P. Sabini Prætorii præfectus constituitur. Corn. Tacitus lib. 18. & 19. qui & illum mox libro 20. extincto iam Vitellio, ignauiz infamizque suæ superuisse scribit.

Alphenus, Iurisconsultus, fuit in consilio Alexandri principis. Lampridius in eius vita.

Alpheno rescribitur ab AA. & CC. 7. C. tit. 19.

¶ ALPINVS, malus Poëta, Memnonis, Auroræ filii, bella descripsit, sed tam malè, vt ab Horatio Memnona carminibus suis iugulare dicatur.

Turgidus Alpinus iugulat dum Memnona, &c.

Alpinus Montanus & D. Alpinus, fratres, de quibus Tacitus lib. 21.

¶ Q. ALPIONIA Chamilla, refertur in memoriis antiquis à Fabricio, annotante in Eunuchum Terentii hoc modo: *Chamilla Alpionia Quintæ ornatrici Festus M. Septimii Galli dispens. cõtubernali b. m. f. & sibi.*

¶ Q. ALSITIVS, refertur in script. antiq. pag. 40.

¶ AMANDO rescribitur à Gordiano A. 7. C. tit. 53.

Amandus & Aelianus à Maximiano Herculeo in Galliis extincti.

¶ AMANTIVS, Consul sub Constantio.

Amantius Haruspex, sub Valentiniano damnatus, interiit. Ammianus 28.

¶ Amantius, spado ditiss. sub Anastasio Imperatore, data pecuniã imperium parare voluit Theocritiano cuidam, sed à Iustino falsus est. Ille enim accepta pecuniã, sibi emit imperium.

¶ C. AMARANVS Apollinaris citatur à Frontino in de aquæductibus.

¶ C. AMASINIVS, Epicuream sectam secutus est: Meminit illius Cassius ad Ciceronem in familiaribus epistolis 15. Cicero Tusculanarum 4. in procemio, si tamen non mendosè, Amasanium illum vocat: Petrus Victorius in vetustis codicibus vbi- que Amasinium nominari scribit.

¶ C. AMATIVS, qui in nomen C. Marri inuaserat, fugitiuus, vnco impacto punitus est. Cicero Philippica 1. Valerio in fine

librioni Herophilus vocatur, & equarius medicus fuisse, qui C. Marium auum sibi vindicauerit, traditur. De hoc puto loqui Ciceronem ad Att. lib. 14. pag. 528. Vide Appianum de bell. ciuilib. lib. 3.

L. AMBIVIUS Turpio, fabularum actor, cuius meminit M. Cicero in Catone maiore. Nescio ad hunc an ad alium scribat Lucilius, in 6. de ling. Lat. citante Varrone.

Quid tibi ego ambages Ambium scribere conor?

Meminit Symmachus lib. 1. epist. 25. & lib. 10. epist. 2.

M. Ambuius & Menas Licinius, tum etiam C. Matius, quasi quoddam tributum victui humano conferre dedignati non sunt. Columella lib. 12. cap. 4.

AMBROSIO rescribitur ab AA. & CC. 8. C. tit. 43.

AMESIA, Androgyne dicta, quod suam ipsa caussam apud Praetorem L. Titium egisset. Vide Valerium Max. 8. cap. 3.

AMMIÆ rescribitur a Seuero & Antonino 6. Cod. tit. 52.

AMMIANO ab Alexandro A. C. 4. tit. 30. alii item ab AA. & CC. 4. C. tit. 24. & 6. C. tit. 57.

M. Ammianus, Senatorius vir Constantinopoli opus, quod vocant Tetrapylum cum duabus porticibus excitauit. Nicephorus 16. cap. 23. Vulgo legitur Mammianus.

AMMIANVS MARCELLINVS, scriptor Historicus, floruit sub Iuliano & Valentiniano, Principibus.

AMINIUS Rebius, peritus legum & pecuniosus, iam senex incisis venis sub Nerone decessit. Tacitus 13.

AMMONIO, Praefecto Praetore rescriptus Gordianus Aug. 6. Cod. tit. 45.

AMPHIBVLO Alexander Aug. 5. Cod. tit. 34.

AMPII

T. Ampius & T. Labienus Tribb. pleb. rulerunt, vt Pompeius ludis Circensibus corona aurea, & omni cultu triumphantium vti posset, quod tamen ille non plus quam semel usurpare sustinuit. Auctor Paterculus. Cicero Epistolarum 6. hunc T. Ampium tubam belli ciuilib. appellatum a Caesarianis scribit. Impetrauit Ciceronis & aliorum opera reditum a Caesare. Exstat de hac Ciceronis ad illum epistola lib. 6. 12. Vxor illi fuit Apuleia, filia Ampia. Pro eodem aliquando Pompeius & Cicero apud tribunaliudicum dixerunt. Vide 2. de legibus.

Citatur idem apud Suetonium in Caesare: nam scripsisse illum clarorum virorum facta, Cicero commemorat. Sed in Suetonio Ampius nominatur, non Ampius; etsi in recentioribus Ciceronis epistolarum libris vbiq; Appius vocetur. Libertum eius T. Ampium Menandrum commendat Cicero Ser. Sulpitio lib. 13. Quid si patroni nomen fuit T. Appii Ampii? Alioqui praeter hunc neminem Ampium dictum legi, eoque nullam fuisse Ampiorum familiam, mihi persuadeo. Nam quod Manutius in 1. Epistolarum Ciceronis familiam esse asserit, cum nullis id exemplis delectat, parum apud me momenti habet.

AMPLIATO rescribitur ab Alexandro A. S. C. t. 56.

AMVLIVS, pictor grauis & Seuerus, idemque floridus, sub Nerone. Vide Plinium 35. cap. 10.

ANASTASIA, martyr, cuius litterae ad Chryfogonum, & huius ad illam leguntur apud Suidam *Χρυσογονος*.

ANASTASIVS Imperator Constantinopolitanus. De hoc cum alii, tum Suidas *Αναστασιος*. Memorabilis est vox eius rescriptio ad Asiaticum praefectum, qui mandatum eius de coercenda petulantia quorundam Ecclesiasticorum sine sanguine se exequi non posse, significat: *μηδὲ βολαιῶν πορνεῖν, μηδὲ αἰεὶ μέγα πρὸς ἀξίολογόν ἢ εἰσὶν αἵματι παύειν ἐκχέουτο*.

Anastasius, Pontifex Romanus sub Honorio, laudatur Hieronymo.

ANATOLIVS, Prisci F. laudatur a patre victoria Libanio Sophistae in Epistolis.

Anatolius alius, collega Valentiniani in tertio illius Consulatui, anno V. C. M. C. LXXXIII.

ANEPSIA, Victorini vxor, interempta sub Valentiniano 1. Ammian. lib. 28.

ANCHARII

Q. Ancharius, ipso vidente Mario, confossus est, quod salutanti fatalem dextram non porrexisset, vt tradit Appian. Apud L. Florum perperam Aquarius legitur.

Q. Ancharius, successor L. Pisonis in Macedonia. Cicero in eundem L. Pisonem. Huic opinor scribere Ciceronem lib. epistolarum 13. Praetura gessit cum Cn. Domitio, Marcellino & Philippo Cos. Cicero pro P. Sestio, cum tertio anno ante Trib. plebis cum eodem fuisset.

C. Ancharius Rufus, e municipio Fulginate.

nate. M. Cicero pro Varenio, citante Prisciano lib. 7.

Ancharia (opinor Q. filia) C. Octauii coniunx, qua defuncta, vel repudiata, duxit Acciam, Augusti matrem.

Ancharius Priscus, sub Tiberio refertur Tacito lib. 3.

Q. Ancharius, praeses orientis sub Valeriano. Vopiscus in Aureliano.

Ancharii, Proculus & Proculianus, Martiae Martianae matri sanctissimae. Inscript. antiq. pag. 98.

ANICII

Q. Anicius Prænestinus, creatus Aedilis curulis per gratiam Cn. Flauii, cum paucis ante annis hostis fuisset. Plinius 33. c. 1.

L. ANICIVS GALLVS, Praetor ann. v. c. DLXXXVI iurisdictionem peregrinam sortitus est, pauloq; post missus in prouinciã Illyricum, Gentium regem & Scodram ciuitatem, vbi regiam habebat, in potestatem redegit, deq; eo sequenti anno triumphauit. Anno vero DCCXIII. Consulatui gessit. Liuius Decadis 5. lib. 5.

Anicia, T. Pomponii Att. consobrina, vxor Seruii Sulpitii, fratris P. Sulpitii, qui Trib. pl. a Syllanis caesus est. Nepos in vita Attici.

C. Anicius, familiaris Ciceronis, quem ille commendat Q. Cornificio Proprætori Africae, Epistolarum lib. 12.

T. Anicius, vir non admodum bonus & syncerus, vt liquet ex lib. 3. ad Q. fratrem epistola 1.

Anicius Cerealis, vir consularis, vim ipse sibi attulit sub Nerone, minore Patrum miseratione, quod ab eo proditam C. Caesari coniurationem meminerant. Tacitus 16.

Anicius Maximus, Proconsul Bithyniae fuit. Meminit illius Plinius epistolarum 10.

Anicius Faustus, Consul sub Diocletiano, ann. v. c. ML. & praefectus vrbis sub eodem.

Anicius Iulianus, Consul sub Constantino, ann. v. c. MLXXXIII. & praefectus vrbis sub eodem.

Anicius Rufinus, Consul anno sequenti MLXXXV.

Anicius Paulinus, Consul ann. v. c. MLXXVII. & praefectus vrbis sub Constantino.

Anicius Paulinus iunior. Consul ann. v. c. MLXXXVI. De hoc vide in scriptio-

nem in monumentis Rom. Inscript. antiq. pag. 260. Exstat & alia de hoc ipso inscriptio apud Barth. Martianum topographiae veteris Romae lib. 3. sed vbi mendose pro Anicio Paulino, Annio Paulino legitur.

Anicia P. L. Glycera cum elegantissima inscriptione pag. 349.

Aniciana mala referuntur Plinio lib. 15. cap. 14.

Anicius Olybrius Aniciae Probæ matri: *Consimiles fratrum trabes, gestamina honorum Tertia, quæ deerant, addidimus titulis.*

Dilectæ Probus hac persoluo munera matri, Restituens statuis premia, quæ dederat. Antiquitates Fabricii pag. 79.

ANNÆI, diuersi ab Anneis.

Annæus Brocchus, Senator. Cicero in Verrem lib. 5.

M. Annæus, legatus M. Ciceronis in Cilicia, quem commendat Q. Thermo, Proprætori Asiae, epistolarum lib. 13.

Iunius Annæus Gallio, frater Senecæ egregius declamator, propria se manu interfecit, mortem eius Nerone in suam praesentiam differente. Tacitus lib. 15. Eusebius. Annæi Gallionis Consulis meminit Plinius 31. cap. 6.

L. ANNÆVS SENECÆ, Stoicus, fratres Gallionem & Melam, filios, Senecam, Melam & Nouatum habuit. Sub Caio ferè periisset, quod illo praesente in Senatu causam quandam bene egisset. Iussu mori dimisit, persuasus a muliercula quadam, qua familiariter utebatur, quod phthisi laboraret, nec in longum superesse posset. Dion 58. A Claudio in exilium pulsus, per gratiam Agrippinae restitutus est, praceptor Neronis, sub quo dato voluntario mortis genere, interijt. Vide Tacitum, vbiq; ei beneuolum, vti e diuerso infestissimus Dion agnoscitur. De Senecæ & Pauli Apostoli amœbæis epistolis nescio quam rectè Hieronymus de vita scriptorum Ecclesiastic. Meminit Columella lib. 2. c. 3. & virum excellentis ingenij atque doctrinae vocat.

Mela, equestris ordinis, reus ex prociuratione a Tiberio Principe accersitus in summa desperatione succo porri hausto confestim sine cruciatu expirauit. Plinius 19. cap. 6.

L. ANNÆVS LVCANVS, Poeta, Senecæ ex fratre Mela nepos, & ipse sub Nerone, cum in eum coniurasset, incisis venis periit. Plura Textor in voce Lucanus.

L. Annæus Seneca, Tragicus, Stoici F.

fuisse creditur: et si opus illud Tragœdiarum non vnius esse hominis, Erasmo videtur. De vita eius copiosè disseruere Petrus Crinitus lib. 3. Gyraldus dial. 8.

Annæus Serenus, familiaris Senecæ, alius puto fuit ab illo, qui vt homo furax notatur à Martiale in fine 8. Plinius Annæum Serenum, præfectum Neronis, esu fungi suilli extinctum scribit, lib. 2. 2. cap. 23. Vide Senecam epistol. 63. Tacitum lib. 13.

Annæus Placidus Herculi donum dedi. Hæc inscriptio refertur in monumentis Rom. Inscript. antiq. pag. 212. Idem postea T. vocatur pag. 260. Floruit sub Constantino, fuitq; Consularis.

P. Annæus Saturninus, & P. Annæus Secundus, referuntur in script. ant. pag. 371.

L. Annæus Posidonius, itidē pag. 313.

Annæus Florus, scripsit ad Diuum Hadrianum, citante Charisio.

A N N E I I

Ad gentem Anneiam pertinere Cornutos existimo, et si in Cæciliis quoque & Tertullis reperiuntur.

M. Anneius Cornutus, dominatione Cinnana euasit opera seruorum. Prætor fuit in bello sociali. Appianus 1.

C. Cornutus, Prætor Philippo & Marcello coff. ann. v. c. DCLXXXVIIII. Meminit eius Cicero in oratione habita in Senatu post reditum. Trib. pleb. fuit Pisonæ & Messala coff. quem Cicero ad Att. 1. epistola 11. Pseudocatonem vocat.

C. Anneius Cornutus, Prætor vrbis sub aduentum Triumvirorum, manus sibi attulit. App. 1.

C. Anneius Cornutus Leptites (Anneium namq; appellat Crinitus) ex Africa emicuit Romæ sub Nerone interfectus ab illo vnâ cum Musonio Philosopho. Multa eius scripta tam in Philosophia quam Rhetorica feruntur. Erat diues & orbus, sed præclari nihil habuit. Interim tamen plurimi eum audiuere, obsequii & assentionis ergo ad eum confluentes, & propter orbitatem spe hæreditatis. Auctor horum Suidas, à quo tamen alii de Musonio variant, qua de re infra. Agnoscit hunc præceptorem Persius, Poeta Satyra quinta multis illum laudibus vehens. Gellius noct. Att. lib. 9. cap. 10. libros illius de figuris sententiarum citat.

Anneius Cornutus, alius opinor à superiori, & Grammaticus, commentaria

scripsit in Virgilium & Persium. Citatur à Charisio. Sed & M. Cornuti cuiusdam citat illud ex Satyra Fulgentius ad Chalcidii Grammaticum Titmiles do tibi Flacce.

Anneius Florus ad D. Hadrianum adducitur à Charisio.

A N N I I

Gens Annia plebeia quidem fuit, sed in qua tamen aliquot familiæ consulares enituerunt.

T. Annius T. F. Luscius, Consulatum gessit cum Q. Fulvio Nobiliore ann. v. c. DC. quem Cicero in Bruto non indifferenter fuisse scribit. Liuius 20. fere annis ante T. Annium Luscum legatum cum duobus aliis ad explorandum Persei regis animum missum scribit Decadis 5. lib. 2. Quod tamen ego ad patrem magis pertinere crediderim. De Censura eius cum eodem Q. Fulvio Nobiliore collega Fragment. Sex. Pompeii pag. 95.

T. Annius T. F. T. N. Luscius, Consul ann. v. c. DCXXVI. vir admodum ad interrogandū & respondendū promptus fuit. Accusante n. Tib. Graccho: *Situ, inquit, Tiberi, condemnare me velis, ego, de tuis collegis aliquem appellaro, an illum, auxiliari mihi volentem, abrogabis?* Eo dicto Gracchus fertur obmutuisse. Plutarchus, in Gracchis. Oratio eius aduersus Tib. Gracchum citatur à Sex. Pompeio lib. 17.

L. Annius, Trib. pl. ann. v. c. DC. XLIII. magistratum continuare volens, inuitis collegis, magnas in repub. turbas excitauit. Sallustius in Iugurtha.

C. Annius Lepti præfectus est à Q. Metello Numidico, teste eodem Sallustio. Hic, an alius, incertum mihi, à Sylla contra Sertorium in Hispanias missus, Liuium Salinatorem, sibi resistentem in Pyrenæis, per dolum occidit, Sertorium Hispania expulit.

P. Annius, ad occidendum M. Antonium missus, cum caput illius C. Mario pertulisset, ab illo complexu exceptus est. Eutropius libro 5. Valerius libro 8. cap. 9. lib. 9. cap. 2.

P. Annius Afellus, relicta hærede filia, decessit C. Licinio Sacerdote prætoris, id est ann. v. c. DCLXXIX. Fratrem habuit L. Annium, cuius meminit Cicero Verrinarum 3.

D. Annius Velina, vir prudens, & Orator tolerabilis, ætate C. Marij. Cicero in Bruto.

C. An-

C. Annius Bellienus, legatus M. Fontei Prætoris in Galliis. Cicero pro Foteio.

M. Annius, vir bonus & grauis, Cicero in Verr.

Q. Annius, socius Catilinæ, memoratur Sallustio.

T. ANNIVS MILO, è Lanuuii municipio familia Papiæ, vnde & C. Papius antea dictus est, adoptatus à T. Annio, materno auo, nomen illius usurpauit. Quemadmodum autem Cicero deditissimus fuit, cuius & in Tribunatu plebis restitutionem enixissimè iuuuit, ita Clodium, Ciceronis inimicissimum infestissimè semper insectatus est, quem & tandem in petitione Consulatus pertinacius aduersantem occidit. Postulatus ob id capitali iudicio, defensusque per Ciceronem summa fide & constantia, damnationem tamen effugere non potuit. Proinde Mas-

filiam in exilium concessit. Bona eius propter æris alieni magnitudinem semuncia venierunt, vt Asconius Pedianus pag. 95. Debuisset autem septingenties sestertium, id est, decies centena millia, & DCCL. M. veterum testimoniis constat. Certè in ludos scenicos, in munera gladiatoria, cæterasq; largitiones tria illum effudisse patrimonia, Cicero tradit. Massilia cum Ciceronis orationem pro se dictam, sed aliquanto diligentius scriptam, legisset; à M. Tulli, inquit, *sic dixisses, non esitaret Massilia pisces barbato Milo.* Coniugem habuit Faustam, Syllæ Dictatoris F. antea Q. Pompeio & C. Meminio nuptam. Flagrate bello ciuili inter Pompeiū & Cæsarem, euocatus à M. Cælio prætoris, qui tū propter nouarum rerum molitionem vrbe pulsus erat, in Italiam rediit. Vbi tentatis tantquam Pompeii iussu municipiis, in oppugnatione Cosæ lapide ictus interiit. Hæc summatim ex Cicerone, Cæsare, Asconio Pediano, C. Plinio & Fabio Quintiliano.

C. Annius Cimber, vt antiquarius, & affectatè loquens, citatur Augusto apud Suetonium in epistola ad Antonium. Citatur etiam Virgilio apud Quintilianum lib. 8. cap. 3. Hic fratrem occidit: vnde est iocus Ciceronis Philipp. 11. *Germanum Cimber occidit.* et si ibidem pro C. Annio Caninius legitur.

Annia, Cinnæ, quater Consulis, vxor, quam post illius mortem ductam M. Pisonem in gratiam Syllæ dimisit. Paternus.

L. Annius, militauit sub T. Vespasiano

in bello Iudaic. Iosephus lib. 5. cap. 6. Hegesippus lib. 4. cap. 19.

Annia, nescio, quæ propinquis adhorantibus, vt denuò nuberet: *Nequaquã, inquit, hoc faciam: si enim bonum virum nacta fuero, nolo timere ne perdam: si malum, quid necesse est, post optimum perpeti pessimum?* Hieron. aduersus Iouin. 1.

ANNII, secundum primarum in cognomentis literarum ordinem digesti.

Annia Agathonica, meruit patronæ monumento celebrari. Antiquitates Fabricii pag. 81.

Annianus Anulinus, præfectus vrbs sub Diocletiano.

Annii, Celerio, & Celerinas, quarantur infra in Annia Maxima.

T. Annius Cherintus, memoratur Scardonio in memoriis Patavinis pag. 76.

Annianus Cornicula laudator Gallieni Principis; apud Pollionem.

L. Annio LL. Diphilo maiori L. Annio LL. Diphilo minori, L. Annio Diomedes, liberte is. Hæc inscriptio Mantuæ extat prope stabulum curiæ in puteali quodam.

L. Annianus Fabianus, consul cum M. Nonio Mutiano fuit sub Seuero anno V. C. DCCCCLIII. vt habent Catalogi Consulium, & vetus inscriptio Romæ in horto D. Baptistæ Iacobi Mathæi, Inscript. antiq. pag. 249. Opinor huic rescribi a Seuero & Ant. AA. 4. C. tit. 26.

L. Annianus Fabianus superiore prior, floruit sub Traiano, de quo hoc repertum est monumentum Bacciarum in Vngaria: L. Annio Fabiano IIII viro capital. Trib. pl. II. Aug. Quest. Vrbis. Trib. pl. Prætoris, Curatori via Latina leg. X. Fretensis Leg. Aug. præfect. prætor, prouincie Dac. Col. Vsp. Traiani Sarmat.

Annianus Faustina, occisa à Commodò A. quâuis esset consobrina patris. Spartianus. Annianus Fecialis, vir doctus, citatur Plinio 34. cap. 6.

T. Annianus Flavianus, aquarum eurator Fl. Vespasiano quintum T. Vesp. Cæs. tertium Coff. Frontinus.

C. Annianus C. F. Pomp. Gallus, refertur in memoriis Italicis. Inscript. ant. pag. 141.

Q. Annianus Ianuarius, refertur in antiquitatibus Capuanis. Inscript. antiq. pagina 130.

Annianus Libo, vir Consularis. M. Antonini Philosophi patruus.

Plinius li. 36. cap. 15. tantæ æris alieni magnitudinē inter prodigia animi humani ducit.

Annia Isias, refertur in Antiquitatibus Fabricij pag. 81.

Annia Maximina cum filiis, Celerione, Maximino & Celerinate, memoratur in memorijs Puteolanis. Inscript. antiq. pag. 126.

L. Annius Modestus cum honorifica inscriptione refertur in memorijs Italicis. Inscript. antiq. pag. 110. & Sigonio pag. 147.

Annius Plocanius, maris rubri vectigal sub Claudio redemit à fisco. Plinius 6. cap. 22.

Annius Pollio, vixit sub Tiberio, post amicorum Neronis præcipuus, in quem tamen coniuravit. Tacitus lib. 5. & 15. Meminit eius Seneca de benef. 4.

Annius Rufus, procuravit Iudæam, quo tempore mortuus est Augustus. Successit illi Valerius Gratus. Iosephus 18. cap. 3.

Annia Rufilla fraudis sub Tiberio damnata. Tacitus 3.

Annius Saturninus memoratur Ciceroni ad Attic. initio 5.

Annius Scapula, homo provincialis, & equestris loci maximæ dignitatis & gratiæ, familiaris Q. Cassii, Proprætoris, in cuius necè tamen cum alijs coniuravit. Hirtius Comment. 4.

L. Annius Setinus, Prætor Latinorum in Senatu Romæ alterum Consulem è Latinis creandum censuit. Livijs lib. 8.

Annius Severus, focer Gordiani.

P. ANNIVS TACITVS, successit in imperio Aureliano, lectus à Senatu iam vir grândæus. præfuit 6. mensibus, insidijs militum interemptus, vel, ut quidam volût, febris dissolutus. M. Florianus frater cum corripuisset imperium, altero mox mese perit.

Q. Annius Terentius, refertur Inscript. antiq. pag. 390.

L. Annius Velox, cum matre Getulania Artemisia, citatur in antiquis inscriptionibus pag. 138 & 361.

Annius Verus, Prætorius, proavus fuit M. Antonini Philosophi Imperatoris.

Annius Verus F. bis Consul, & præfatus urbis, avus fuit eiusdem M. Imperatoris. Ex Rupilia Faustina, Rupillii Boni Consularis F. liberis reliquit Annium Libonè, Consulem, Annium Verum, & Anniam Galeriam Faustianam, quæ T. Aurelio Antonino Pio nupsit.

Annius Verus, pater fuit Annii Veri, qui

postea Imperator adoptatus ab Antonino Pio, dictusq; M. Aurelius Ant. Pius, & Annia Cornificia, ex Domitia Caluilla, C. Calvisii Tulli Consularis F.

Annius Vinicianus, non procedentibus ad votû insidijs, quas Claudio principi struxerat, sua ipsius manu concidit. Dion 59.

¶ ANNIANVS quidam memoratur Ciceroni ad Attic. lib. 15. pag. 576. & seq.

10 Annianus, Poeta, commendatur Gellio lib. 9. cap. 7. & 10.

¶ ANNIBALLIANVS, vir magnus sub Diocleriano principe. Vide Afranios.

¶ ANSER, Poeta, cuius meminit Ouid. 2. de Tristibus.

Cinna quoq; his comes est, Cinnaq; prociatior Anser.

Huic Antonius condentires à se gestas Falernum dedit. Vnde Cicero Philipp. 13.

20 *Hic, qui nunc Mutinam oppugnât: D. Brutum objdent: de Falerno anseres depellantur. &c.*

A N T E I I

Anteius, Senatorius, occisus à Germanis in ultionem interemti C. Caligule Cæs. cuius patrem ipse Caligula ante occiderat. Iosephus lib. 19. cap. 1.

P. Anteius, memoratur Tacito lib. 13. & 16.

Anteia, vxor Heluidii. Plinius in epist.

30 *L. Anteo Flavino Be. Cos Civi Asturic. Leg. VII G. P. Fel. An. XLV. stip. XXIII. Anteius Antiochus patrono opt. benemerent. fecit secundum voluntatem suam.* Hæc inscriptio extat in memorijs Hispanicis. Inscript. antiq. pag. 13.

A N T H E M I I

Anthemius, præfectus Theodosii iunioris nepos Philippi eius, qui præfectus sub Constantio Paulum Episcopum Ecclesia expulit, Constantinopolim muro maximo circumdedit, vir valde sapiens. Tripart. 11. cap. 1. Idem opinor, Consul fuit ann. V. C. MCLVII.

ANTHEMIVS, alius à superiore, Consul ann. V. C. MCCVII. collega Valentiniiani tertii in octavo eius Consulatu, quo anno & ille occisus est, & Roma à Vandalis direpta. Vndecimo post anno, Auito, Majoriano & Severo sublatis, cum iam opibus & gratia polleret, à Leone Aug. missus ad suscipiendum Occidentis imperium, quinque annis rerum potitus est. Interea & secundum Consulatum solus gessit, filiumq; Martianum Leonis Augusti generum, in eo honore successorè habuit. Seruandum Galliarum

Galliarum præfectum, tentantem imperium inuadere, in exilium misit, Romanum Patricium eodem nomine capitali supplicio affecit. Tandem Genferichi regis fraude, qui Olybrium aduersus illum instruxit, pactus Placidiam, Valentiniiani F. se ipsi coniugem daturum, & Richimeris Patricii, generi sui perfidia per summum scelus interemptus est. ¶ Vide Carolum Sigonium de imperio Occident. & Onuphrium Panuinium.

A N T I I

M. Antius Briso, Trib. pleb. M. Lepido Consiue ann. V. C. DCXVII. adiuuante illo, L. Cassii legi tabellaræ diu restitit, deductus tandem de sententia auctoritate P. Africani, quæ res Africano vituperationi fuit. Cicero in Bruto.

¶ Antius Restio, legem de moderandis sumptibus tulit; quam cum obstinatio luxuriæ, & vitiorum firma concordia, nullo abrogante irritam fecisset, ipse postea quoad vixit, foris non cænauit, ne testis fieret contemptæ legis, quam publico bono pertulisset. Macrobius lib. 3. Saturnal. cap. 17. Meminit Gellius lib. 2. cap. 24.

Antius Restio, superioris vel F. vel N. proscriptus à Triumuiris, euasit in Sicilia ferui beneficio. Vide Valerij 6. ca. 8. Appianum 4. & Macrobius 1. Fors de hoc loquitur Cicero ad Attic. li. 4. epist. 15. Ibi loquitur præter Antium & Fauoniû liber nemo.

Antius alius, itidem proscriptus, ab vxore eulcitra iniectus, & mercenariis impositus, ad mare delatus est. Vbi nauem ingressus, in Siciliam abiit. Appianus ibidem.

¶ Antius Pollio, Consul sub Pio cum Oprimiano fuit ann. principatus eius 18. cum ordinarii Consules essent Seuerus & Sabinus, quomodo testatur vetus inscriptio, reperta Romæ in campo Martio pag. 248.

¶ Antius Lupus, occisus est à Commodo. Lampridius.

¶ M. Antius Ennius Sergianus, floruit sub Commodo. Vide inscription. antiqu. pag. 310.

¶ Antia Falconia, coniunx Hermogeniani Olybrii, Consularis, refertur Manutio in Orthogr. in voce, Fenina.

A N T I S T I I

Antistii plebei fuerunt.

Antistius ex Centurione fit Trib. pleb. ann. V. C. CCCXXXII. qui quanquã plebi gratus esset, filius tamen illius in petitione Quæsturæ repulsam passus est, Livijs 4.

L. Antistius, Trib. militum Consulari potestate ann. V. C. CCCLXXVI.

M. Antistius, Trib. pl. rogationem tulit, sciuitq; plebs, ut Senatui de Sutrianis dicenda sententiæ ius esset. Hoc etsi à Livijs de bello Punico secundo lib. 6. refertur, tamen diu ante id bellum res gesta est.

M. Antistius, missus legatus cum Q. Terentio ad reuocandum ex prouincia C. Flaminium Cos. Livijs in fine lib. 21.

Sex. Antistius, missus Massiliam cum M. Retio ad explorandam aduentum Hasdrubalis in Italiam, Livijs & Nerone Coss. anno belli Punicis secundi 12. V. C. DXLVII.

P. Antistius, Aedilitius, occisus à Damasippo Prætoris in Curia Hostilia velut Syllæ partib. fauès. Eius vxor Calphurnia, Bestiæ F. iugulato marito, gladio se ipsam trãsfixit. Paterculius volumine posteriore. De hoc arbitror loqui Ciceronem in Bruto, qui rabulam illum fuisse probabilè, & cum multis annos tacuisset, neq; cõtemni solùm, sed intrideri etiã solitus sit, in Tribunatu primû, cum cõtra C. Cæsarè & illius extraordinariam Cõsulatus petitionè, verã causam ageret, probatum esse scribit, & eo magis, quod Sulpitio collega eandem causam agente & plura & acutiora diceret. Atq; his addens Cicero: *Itaq; inquit, post Tribunatum primò multæ ad eum causæ, deinde omnes maxime quæcunq; erant, deferebantur. Rem videbat acutè, cõponebat diligenter, memoria valebat. Verbis non ille quidem oratoris utebatur, sed tamè non abiectis. Expedita autem erat, & facile currens oratio, & erat eius quidem tanquã habitus non inurbanus. Actio paulum cum vitio vocis, tum etiam ineptis claudicabat. Hic temporibus floruit iis, quibus inter profectiõnem reditumq; L. Syllæ sine iure fuit, & sine vlla dignitate Resp. Hoc etiam autem magis probatur, quod erat ab oratoribus quedam in foro solitudo. Sulpitius occiderat, Cotta aberat, & Curio. Vincibat è reliquis patronis eius atatis nemo, præter Carbonem & Pomponium, quorum vtrumq; facile superabat.* Hactenus Cicero. Plutarchus hunc Antistium prætoris fuisse tradit, quod nescio vtrum defendi possit. Cætera minus dissonant, collocasse Pompeio filiam, deinde à Marianis ob coniunctionem cum Pompeio, qui Syllanus esset, iugulatum: repudiata autem mox à Pompeio filia, matrem sibi manus attulisse.

T. Antistius, Quæstor Macedonia, bello ciuili, obiit in Corcyra. Cicero lib. 13. Epist. ad Plancum Prætoris.

Antistius quidam à Sex. Pompeio, accepta fide, cum multis aliis ad Antonium transiit. Appianus 5.

¶ Antistius Pollio, Iulii Cæsaris vitam & res gestas descripsit.

ANTISTII LABEONES.

C. Antistius Labeo, missus legatus cum compluribus aliis in Macedoniam, Q. Aelio M. Iunio Coss. ann. V. C. DLXXXVII.

Antistia, vxor C. Claudii Pulchri, viri consularis, Censorii, triumphalis, principis Senatus & Auguris.

M. Antistius Labeo, vir Consularis, defunctus ante bellum Mutinense. Cicero Philip. 2.

Antistius Labeo, sapientiae nomine illustri, partes Cassii & Bruti securus est, quibus prostratis locum in tabernaculo ad corporis sui modulum effodit, deinde datis ad coniugem filiosque mandatis & literis, ferui manu, ad hoc inuitati, occubuit. Appianus in fine 4.

Q. ANTISTIVS LABEO, Iurisconsultus, superioris F. vir Prætorius Consulatum ab Augusto oblatum assumere noluit, ob immodicam libertatem Horatio dictus infans. Totum annum ita diuisit, ut Romæ sex menses cum studiosis esset, & secederet sex menses, & conscribendis libris operam daret. Itaque quadraginta volumina reliquit. Vide Pompon. ff. de origine iuris, Tacitum in fine 3. Suetonium in Augustis. Gellium 13. capite 12. Citat illum & Augustinus de ciuitate Dei libro secundo: citat Sex. Pompeius passim. Referuntur ex eis voluminibus commentaria ad 12. tabulas. 40. posteriorum libri, post mortem illius editi, 30. ad Prætoris peregrini edictum, 8. *περὶ ἀστυ*, id est, credibilem seu verisimilem. In eius libros Paulus notas scripsit. Posteriorum Iabolenus epitomen fecit. Dedit operam Trebatio. Sed & disciplinas Hetruscas Tagetis 15. voluminibus explicauit, ut Fulgentius Placiades.

¶ Labeo Marfus, opinor ex Antistii, fugiens ex clade Philippenfi, cum prolapsus equo ab hoste premeretur, filium seque gladio traiecit, ne victoris Octauii vultum sustineret, quemadmodum indicat inscriptio vetus Salonæ pagina 369.

¶ Labeo Marfus, opinor ex Antistii, fugiens ex clade Philippenfi, cum prolapsus equo ab hoste premeretur, filium seque gladio traiecit, ne victoris Octauii vultum sustineret, quemadmodum indicat inscriptio vetus Salonæ pagina 369.

ANTISTII VETERES.

Q. Antistius Vetus, vxorem repudiavit, quod illam in publico cum quadam libertina vulgari secretò loquentem videbat. Valerius 6. cap. 3.

C. Antistius Vetus, sortitus Hispaniam, Quæstorem habuit C. Iulium Cæsarem. Paterculus volum. posteriore. Fikum reliquit Caium, & ex eo nepotem. eodem prænomine, de quo nunc dicemus.

C. Antistius Vetus C. F. C. N. legatus Augusti bello Cantabrio, Consul enituit sub eodem ann. V. C. DCCXLVIII & Pontifex. Paterculus illum virum bonum vocat, & duorum Consularium ac sacerdotum patrem. Hunc reor esse, qui Ciceronis academiam tenuit, quo tempore fontes inde calidi eruperunt, celebrati carmine à Tullio Laurea, Ciceronis liberto. Vide Plinium lib. 31. cap. 1.

C. & L. Antistii veteres, C. filii, ambo Consulares & sacerdotes fuere teste Paterculo. Caius Consulatum gessit sub Tiberio cum C. Asinio Pollione ann. V. C. DCCCLXXV.

C. & L. Antistii Veteres, fratres & ipsi, quemadmodum opinor, C. filii. Ex his C. Consul fuit sub Claudio anno V. C. DCCCII. L. Antistius, dux Germanici exercitus, collega Neronis Principis in primo illius consulatu ann. V. C. DCCCVII. Proconsul Asiam tenuit. Occisus ab eodem Nerone cum focru & Antistia F. quæ Rubellio Planco nupserat, quem & ipsum Nero interemit. Tacitus.

C. Antistius (opinor veterem fuisse) Consulatum gessit à Cal. Iulii Augusto IIII Cos. ann. V. C. DCCXXIII.

ANTISTII ALII.

¶ M. Antistius Pyrgensis, notatus à Lepido Censore, adempto equo. Cumque amici Lepidi vociferarentur, ac quærent, quid ille patri suo responderet? cur ademptum sibi equum diceret? cum optimus colonus, parcissimus, modestissimus, frugalissimus esset: *Me*, inquit Lepidus, *istorum nihil credere*. Cicero 2. de Oratore.

¶ C. Antistius Reginus, legatus Cæsaris in Gallis fuit. Cæsar comment. eius belli 6. & 7.

¶ Antistius Turpio, eques Pompeianus refertur comment. 6. belli ciuil.

¶ L. Antistius Seuerus, laudauit orationem

tionem Ciceronis Trib. pl. Marcel. & Philippo Coss. Cicero ad. Q. fratrem lib. 2. ep. 1. ¶ Adde insuper quæ habent Notæ Fulvii Vrsini in opera Ciceronis pag. 153.

Antistius Sostianus, Trib. pl. seditiosus, Prætor sub Nerone, ob factitata in illum probrosa carmina exilio multatus est, vir prauus, & multis exitiosus. Tacitus lib. 14.

¶ Antistius Rusticus, vxorem habuit Nigrinam, teste Martiale, quæ mariti, in Cappadocia mortui, reliquias in urbem retulit. Vide carmen Martialis lib. 9. Fors filius eius Rusticus est, ad quem scribit Plinius epistolarum lib. 9.

¶ Antistius Burrhus, sororem Commodi princ. vxorem habuit. Delatione Cleandri, quasi regnum affectaret occisus est. Lampridius in Commodo, & Capitolinus in Pertinace.

¶ Antistius Capella, magister Grammaticus Commodi Imp. Lampridius.

¶ P. Antistius quidam refertur Inscript. antiq. pag. 360.

Antistia, sub Pio Titium hæredem instituit, & Albinæ libertatem dedit. ff. 36. ad S. C. Trebell.

Antistia rescribitur ab AA. & CC. 6. Cod. tit. 20.

ANTONII.

Gentis Antonia, cuius ortum & appellationem ad Antonem, Herculis filium, autores quidam referunt, duas extitisse familias comperio, quarum altera patricia, plebeia fuit altera. Patricii, cognomento dicti Merendæ, non diu in rebus superfuere, nisi fortè, quod plerisque patriciorum accidisse legimus, progressionem temporis ad plebem & ipsi se contulerunt. Plebei certe paulatim ad summos honores erecti, præcipuam quandam nobilitatem in P. R. sibi compararunt. De vtrisque breuiter, ac ordine memorabimus.

T. ANTONIVS MERENDA.

Primus patriciorum apud Liuium & Dionysium occurrit T. Antonius Merenda. Cognomen id à Corneliis quoque scimus usurpatum. Per quam occasionem verò primum irrepsit, à Nonio cæterisque Grammaticis, vocis significationem dedisse contentis, non traditur. Decemuir hic ferendarum legum enituit, non inter priores, quorum ciuile & moderatum erat imperium, sed inter posteriores allectus, qui duce & impulsore Claudio dominatio-

nem sibi, & perpetuum Decemviratum, afferere conati sunt. A quibus cum neque domi neque foris respub. commodè gereretur, fuso ab hostibus Sabinis exercitu, in Algido, ubi præerat ipse Antonius, amissis in supercastris, adhæc in urbe teterrimo patrato facinore, cum propter libidinem Appii pater vnicam filiam, si defensam eius pudicitiam vellet, sua manu coactus esset interimere: populus his rebus exacerbatus, clam cum exercitibus conspirat.

Deinde palam Decemuiris potestatem abrogat. Appio Claudio & Sp. Oppio in carcerem coniectis, cæteros, inter quos fuit Antonius, publicatis omnium bonis, exules esse perpetuo iubet.

Ita Antonius propter affectatam cum collegis tyrannidem summo potentia & honoris culmine deiectus, repente fortunæ etiam omnes & patriam amisit: insigni documento, quantopere principibus viris, si felices esse cupiant, fugienda sit tyrannis, Deo iuxta & hominibus inuisa.

Q. ANTONIVS MERENDA.

Hic superioris filius, vel certe propinquus, anno urbis cond. CCC. XXXIII. cum L. Manlio Capitolino & L. Papyrio Muggillano Tribunatum militum Consulari potestate administrauit, urbe & à seditionibus domesticis, & bellis externis per id tempus quieta. Vide Liuium lib. 4.

Hactenus de Antonii patricii. Nec enim plures, duobus apud bonos scriptores inuenire potuimus. Subiicientur nunc plebei, sed nobiles, quorum familia, quemadmodum meminimus, altius euecta, duplici Magisterio equitum, sex Consulatus, Censura, tribusque triumphis effloruit. Nam Triumviratum, quod tyrannidis, non legitimi magistratus, speciem obtinuit, nescio an accensere debeam.

M. ANTONIVS.

M. Antonius (cognomen in hac familia rariora sunt) vir senatorius, à P. Cornelio Rufino, Dictatore, Magister equitum dictus est, anno urbis cond. CCCXXI. Vterque mox, quod religio intercessisset, vitio creatos esse, magistratu se abdicarunt. Non dubium, quin & alios honores gesserit: verum de his autores nihil tradidere.

L. ANTONIVS.

L. Antonius, fors M. F. Senatorius

& ipse per Iunium Bubulem & M. Valerium ordine motus est, circa annum vrb. cond. cccc. xlv. quod quam virginem in matrimonium duxerat, repudiasset, nullo amicorum in consilium adhibito. Auctor Valerius Max. lib. 2. cap. 6.

Q. A. M. Antonii.

Subiungit hic Liuius, sed longo temporis interuallo, tres Antonios, Quintum, Aulum & Marcum. Ex his Q. Antonius L. Aemilio Regillo, qui Prætor classem aduersus Antiochum regem duxit, legatus iuit, anno vrb. cond. D. LXIII.

A. Antonius legatus L. Aemilii Pauli in bello Macedonico, missus est ad regem Persea, vt cum illo, iam acie profligato, de deditioe ageret. Voluebatur tum annus vrb. D. LXXXVI.

M. Antonius, anno sequenti cum M. Pomponio Trib. Pleb. M. Iuuentio Prætori, qui rogatione promulgata, vt Rhodiis bellum indiceretur, ac ipse ad id bellum emitti cuperet, pertinacissimè restitit, nec potuit Prætor, quod voluit, effectum consequi. Liuius lib. 45.

L. ANTONIVS.

Eodem ferè tempore versatus est in republ. L. Antonius, pro quo M. Catonis citatur oratio apud Priscianum Grammaticum lib. 9. pag. 371. nimirum vir bonus & innocens, vt pote quem Cato, virtutis magister, suo sibi patrocinio tuendum duxerit.

M. ANTONIVS ORATOR.

Ab his maioribus arbitrari conuenit prognatum, M. Antonium Oratorem, totius generis perpetuum decus, qui primus in eam familiam & Consulatum, & triumphum, & Censuram intulit. Huius mores, res gestas totamque posteritatem, quæ domui Cæsarum se immiscuit, eo diligentius persequar, quod plerosque recentiorum in constituenda hac genealogia non satis vbi que vigilasse comperiam.

M. Antonius Orator, quos parentes habuerit, quæ ratione primam ætatem egerit, destituti veterum monumentis, scire non possumus. Consentaneum tamen est, bonis progenitum, bonorum disertorumque hominum vestigiis studiosè semper instituisse, qui tanta tum morum integritate, tum linguæ facundia præstiterit.

DE QUÆSTURA ORAT.

& fiducia sui.

Reipubl. gubernationem ingresso pri-

mushonor obtigit Quæstura Asiatica. Ad quam dum properat, quemadmodum refert Valerius, iam Brundisium delatus, certior fit litteris amicorum, incesti se postulat, & quidem apud Cassium Prætozem, cuius tribunal propter nimiam seueritatē scopulus reorum dicebatur. Quamquam autem id iudicium effugere legis beneficio posset, quæ reip. causa foris agentium nomina recipi verabat, nihil tamè cunctatus, recurrit in urbem, causæque dictionē amplectitur. Per quam fiduciā probata cunctis innocentiā sua, tum celerè absolutionē, tum honestiorē profectiōē cōsecutus est.

De Aedilitate & Tribunatu ipsius nihil vsquam offendimus. Ex Prætura sortitum Siciliam, prædonesque maritimos strenuè persecutum esse, tradit is, qui Liuianæ nobis historiæ epitomen reliquit.

DE CONSVLATV.

Consulatum gessit cum A. Posthumio Albino, anno vrb. cond. D. C. LV. Exhibuit tum reipubl. multum negotii Tribunus pleb. Sex. Titius, homo turbulētus & seditiosus. Sed vbiq; cōstanter illi restitit Antonius, vt fatetur ipse apud Ciceronē de Orat. lib. 2. Eodem anno cum nuntiatus esset Senatui, in sacratio in regia hastas Martias mouisse, eius rei causa S. C. factum est, vt M. Antonius Consul hostiis maioribus Ioui & Marti procuraret, quemadmodum annotauit Gellius lib. 4. cap. 6.

DE PROCONSVLATV

ORAT.

Proconsul iturus in Ciliciam, complures ex amicis, interque eos Martium Gracchidum, Ciceronis propinquum, & eiusdem patruum L. Ciceronem, secum duxit. Gessit autem in prouincia restantas, vt triumpho, quod vnum L. Crasso defuit, in urbem reuectus sit.

In itu & reditu, ne quid sibi periret temporis, quoque eloquentiam suam magis excoleret, Athenis & Rhodi doctissimis facundissimisque viris diligentem operam dedit. Plures hic autores citate possumus, verum cum vnus Cicero pro multis sufficiat, longiore nomenclatura libenter abstinemus.

DE CENSURA ORAT.

Post hæc, quod erat honorum omnium complementum, Censor cum L. Valerio Flacco creatus, Rostra manubiis imperatoris exornauit. M. Duroniam Senatui mouit,

mouit, quod legem, de coercendis conuuiorum sumptibus latam, Tribunus plebis abrogasset. Eam iniuriā vindicaturus Duronius, Antonium etiam dum Censorem de ambitu postulauit. Nec defuit tempori salibus suis Mantia: Tandem Antonio contigisse dicens, suum vt sibi negoeium agere liceret. Verum nihil offensus dicto, quod administrationem Censuræ nemo vir bonus vitio dare posset, non multo post, absolvente populo, summa cum gloria domum discessit. Etiam huius Ciceronē & Valerium testes locupletes damus.

DE ACTIONIBVS FORENSIBVS ORAT.

Hactenus honores viti, tractandæque Reipubl. rationem, breuiter perstrinximus. Nunc labores eius forenses, & genus dicendi, summam attingemus. Ac primum quidem facilem in recipiendis causis fuisse, deinde multis opera & patrocinio suo profuisse, multorumque salutem ab eo propugnatam, passim à scriptoribus indicatur. Nominaim verò, sicuti apud Ciceronem & Liuium comperimus, Mario Gratidiano in priuato iudicio contra L. Crassum affuit. C. Norbanum, quamquam improbum & seditiosum ciuem, quia tamen illum Quæstorem habuisset, accusante Sulpitio defendit. Pro M. Aquilio, viro consulari, repetundarum postulato, non dubitauit lacrymas profunderè. Quin & tunicam eius à pectore discidit, vt honestas cicatrices ostenderet. Quibus conspectis, iam ab Antonio permoti iudices, hominem absoluerunt.

DE ELOQVENTIA ORAT.

Cæterum de eloquentia eius, & dicendi genere, quem meliorem grauioremque testem aduocare possumus, quam sæpe iam nobis citatum, sæpe etiam in sequentibus citandum, M. T. Ciceronem? Hic in Dialogo, quem M. Brutum, seu de claris Oratoribus appellauit, Antonium & Crassum maximos fuisse Oratores, & in his primum cum Græcorum gloria Latine dicendi copiam æquatam memorat. Et mox subiungens: Omnia, inquit, Antonio in mentem veniebant, eaq; suo quæq; loco vbi plurimum proficere & valere possent, vt ab imperatore equites, pedites, leuis armatura, sic ab illo maxime opportunis orationis partibus collocabantur. Erat memoria summa, nulla meditationis suspicio, imparatus semper

aggredi ad dicendum videbatur, sed erat ita paratus, vt iudices, illo dicente, nonnunquam viderentur non satis parati ad cauendum fuisse. Verba ipsa, non illa quidem elegantissimo sermone; itaque diligenter loquendi laude caruit. Neque tamen est admodum inquinatè locutus, sed quæ proprie laus Oratoris est, in verbis & eligendis (neg. id ipsum tam leporis causa, quam ponderis) & collocandis, & compressione deueniendis, nihil non ad rationem, & tamquam ad artem, dirigebat, multoque magis hoc idem in sententiarum ornamentis & confirmationibus. Schemata enim quæ vocant Græci, ea maxime ornant Oratorem, quæ non tam in verbis pingendis habent pondus, quam in illuminandis sententiis.

DE ACTIONE ORATORIS.

Sed cum hæc magna in Antonio, tum actio singularis, quæ partienda est in gestum atque vocem, gestus erat non verba exprimens, sed cum sententiis congruens, manus, humeri, latera, supposito pedis, status, incessus, omnisque motus cum verbis sententiisque consentiens, vox permanens, verum subrauca natura, sed hoc vitium huic vni in bonum conuertebat. Habebat enim flebile quiddam in questionibus, aptumque cum ad faciendam fidem, tum admisericordiam commouendam, vt verum videretur in hoc illud, quod Demosthenem ferunt, ei, qui quasiuisset, quid primum esset in dicendo, actionem, quid secundum, idem, & idem tertium, respondisse. Et paulo post: Huic alii parum esse dicebant, alii anteponebant L. Crassum. Illud quidem certe omnes ita iudicabant, neminem esse, qui horum alterutro patrono, cuiusquam ingenium requireret. Hactenus Cicero, quò testimonio quid potest esse grauius? quid candidius? quid apertius?

LAVDES ET ELOGIA DE ANTI. ORAT.

Iam in istis, tantopere doctorum omnium iudicio probatis, de Oratore dialogis, quas non laudes Antonio M. Cicero tribuit? Quam amanter de illo Crassus, quam honorifice Catulus, quam præclare Cæsar, Sulpitius & Cotta sentiunt? Laudaturus genus Antonianum dicendi Crassus, à quo ipse multum differret: Videtis ne, inquit, genus hoc quod sit Antonii, forte, vehemens, commotum in agendo, præmunitum, & ex omni parte causæ septum, acre, acutum, enucleatum, in vnaquaque re commorans, honestè cedens, acriter insequens,

erruens, supplicans, summa orationis varietate, nulla nostrarum aurium satietate? Potuit aut verius aut ornatus de Antonio quicquam dici? Quid Catulus? Nonne vim Oratoris cum subtiliter expressam ab Antonio, tum copiosissime laudatam videns, ita admiratur, vt exclamatione orationis cursum interpellat, & ad eloquentiæ laudationem summam adhibitam eloquentiam testetur?

DE IOCIS ET DICTIS

ANT. ORAT.

Iam & Cæsar, vir facetissimus, quæ virtus sæpe in magnis Oratoribus desideratur, iocorum festiuitatem, & ad referendum, cum sicut vltus; promittuntur Antonio rectissime tribuit. Præstitit enim & ea parte muneris Oratorii. Nos, vt rem aliquot exemplis doceamus, duobus contenti erimus.

Cum in quadam controuersia Cælius testis pecuniam à se profectam diceret, & haberet filium delicatorem, abeunte illo: *Sentin*, inquit Antonius, *senem esse tactum tringenta minis?* Festiue Comico dicto velut in scena, Cælium deceptum, & pecuniã à filio interuersam, notauit. Rursum Sex. Titio, Tribunitio illi, cuius supra meminimus, homini loquaci, & parum pudico, se Cassandram esse dicenti: *At ego*, inquit Antonius, *multos possum tuos Aiaces Oileos nominare.* Voluit ille se vatem & diuinum cognosci, hic mollem, & à multis fœde tractatũ, ostendit. Quid potuit vrbanius?

QUANTA IN ANT. ORAT.

modestia fuerit, & artis dissimulatio.

Hisce dotibus, tantaque dicendi facultate instructus, minimum ipse sibi tribuebat. Quin & alios, de eloquentia sua impensus gloriãtes, sic reprimere solitus erat, vt diceret: *Disertos se vidisse complures, eloquentem neminẽ.* Disertis satis esse putauit, dicere quæ oporteat. Ornate autem dicere, proprium esse eloquentissimi, quo nihil fit rariius. Autor huius Fabius, qui & vbiq; illum dotès suas; & artem omnem, dissimulatè fuerunt scribit: Profecto Græcarum litterarum peritiã sic occultabat, vt vulgò mirarentur, illum tantum posse dicendo, qui Græcè nesciret. Quod etiam Cicero in iis dialogis, quos paulò ante citauimus, Catulum Crasso respondentem inducit.

CVR NIHIL SCRIPTORUM RELIQUERIT.

Ius ciuile non tam ignorabat, quàm non magni faciebat. Scriptorum quod famæ non nimis esset appetens, nihil reliquit præter libellum de Rhetorica, quem incoatum non absoluit. Nam è tot millibus orationum, rogatus ipse, cur nullam à se scriptam publicasset, hæc instituti sui causam reddebat, vt, si quid superiori iudicio actum, ei, quem postea defensurus esset, nociturum foret, id non dictum à se affirmare posset. Refertur id Ciceroni pro Cluentio & Valerio 7. cap. 3.

DE INTERIORE VITA

ORATORIS.

De domestica eius & interiore vita nihil admodum meminisse possumus, nisi quietum & amantem pacis hominem fuisse. Quem quantopere dilexerint sui, facile æstimandi copiam facit seruus ille, qui in iudicio, quod agebatur de capite & salute domini sui (nos eius supra mentionem fecimus) cum vnã incolumitatis suæ rationem superesse videret, si quod obiiciebant accusatores Antonio, confiteretur, maluit verberibus & tormentis dilacerari, quàm falso testimonio domini innocentis causam affligere.

QVIBVS AMICIS

VSVS SIT.

Ex amicis maximè coluit, quos Cicero cum eo disputantes componit L. Crassum & Catulum, C. Cæsarem, itemq; Marium Gratiidianum, & Ciceronis patruũ, L. Ciceronem, quos etiam, vt diximus, in Ciliciam secum duxit. Cumque principes ciuitatis, Q. Metellus, C. Marius, Cn. Domitius, L. Crassus, L. Philippus, M. Liuius vehementer inter se dissideret, ipse, quoad pax fuit, cum omnibus in summa gratia & beneuolentia vixit.

DE MORTE ANTO.

ORATORIS.

Expositis breuiter, quæ dicenda nobis super Antonii vita in bonis auctoribus occurrerunt, superest, vt etiam dicamus de morte, quæ tanto viro, qui patriæ suæ & eloquentiæ princeps esset, calamitosa hercule & indigna accidit. Verum quid mali secum non trahunt bella ciuilia?

Pulsus erat patria, toties conseruata, C. Martius, latuerat in paludibus Minturnensium. Efferauerant, vt inquit Florus, hominem

nem carcer, fuga, exiliũ. Regressus armata manu nullis precibus adduci potuit, vt à cæde procerum abstineret. Proinde interfecti sunt Crassi, interfecti Iulii Cæsares. Catulus, quanquam in Consulatu collega, & Cimbricæ victoriæ particeps, mori iussus est. Merula, Flamen dialis, suo sanguine Iouis aram resperfit. His exemplis territus Antonius, & fuga sibi salutem quærens, diuertit in fundum hominis bene noti, à quo & susceptus benigne est, & abditus diligenter.

Iamque periculum euaserat, ni seruus, ad emendũ vinũ emissus, cauponi rem prodidisset. Ab illo certior factus Marius, vix contineri potuit, quin ipse ad peragendam necem procurreret. Tanta erat perdendi summi & nobilissimi viri cupiditas. Dedit tamen hoc amicis, & Tribunum cum aliquot manipulis ad parrandũ facinus misit.

Antonius vbi milites adesse vidit, ea facundia, eã orationis suauitate illos excepit, vt obstupefacti districtos gladios vaginis redderent, ac cateruatim digrederentur. Tũ Tribunus, qui solus expertus Antonianæ faciendæ longius abstiterat, memor quid muneris sustineret, barbaricũ in motũ irruit, confecta que cæde, caput ad Marium derulit, q̄ ille manibus suis exceptũ, vt sedebat in cõuiuio, primum multis probris & conuiciis proscidit, deinde cum satiatus esset, inter illustriũ virorũ capitã pro rostris affigi iussit.

Periit annò vrb. cond. dclxvi. qui fuit ante natum Christum lxxxiiii. Crasso, cum viueret, quadriennio maior, & totidẽ annis defuncto superstes. Filios reliquit duos, M. & C. Antonios, item filiam Antoniam, quam rus euntem ceperunt piratæ, estq; magna pecunia redẽta, vt Plutarchus in Pompeio. Coniugis nomen, vt alia multa, nusquam traditur.

M. ANTONIVS, ORATORIS FILIVS.

M. Antonius, Oratoris F. natu maior, cui cognomen Cretico fuisse, Plutarchus tradit, non vltra Præturam cõscendit. Nactus autem in eò magistratu curatione rei frumentariæ fauore Cottæ Cõsulis & Cethegi, cuius tunc in repub. magna erat auctoritas, totius maris imperium obtinuit: in quò honore, malis consiliis obtemperans, Sicilia & prouincias depopulatus est. Cretensibus demum illato bello, tantã victoriæ spe, vt plures, teste L. Floro, catenas in nauibus, quam arma portatit, malè succedentibus

rebus, cum pleraque naues intercepissent hostes, & captiuos ad rudentes ac vela suspensis nauigarẽt, quasi de Romanis triũphatẽs, ex animi dolore morbo correptus interiit.

Sallustius illum, quomodo scribit Asconius pecuniæ perdendæ genitum, & à curis, nisi instantibus, vacuũ fuisse tradit. Factum tamen cum primis scitum, & animi liberalis argumentũ, de illo Plutarchus memorat. Petebat ab eo quidam ex familiarium numero pecuniã. Ille cum ex ingenio negare non posset, pecuniam autem nullã haberet, adhuc ab vxore valde arte haberetur, puero madavit, vt argenteo scypho, qui fortè tum aderat, aquam inferret, quasi radendã barbæ genas ablutione præparaturus. Illata aqua, puerum commento quodã ablegat, scyphumq; amico tradit, vt arbitratu suo pro pecunia vteretur. Longa deinde propter amissum scyphum quæstione inter seruos habitã, cum sentiret vxorem, scyphia iacturam grauiter ferentem, acrius in seruos inquirere, factum, vt erat, confessus est, veniamque postulauit.

VXORES ANTON. CRETICI.

Traditur Antonius duas habuisse vxores, Numitoriam videlicet & Iuliam. Prior patrem habuit Q. Numitorium Pullum, quem L. Opimio Prætori Fregellas dedisse volunt, eoq; Cicero illã in Philippicis proditoris filiam vocat.

Iulia ex Cæsarum prognata domo, clarissima suæ ætatis matrona extitit, & quæ cum primariis de laude pudicitie certasse posset. Sic enim Plutarchus: *ταῖς ἀπίσταις ἡρώεσσαισιν ἐπιπέσειται ἐν ἀνδραγαθίᾳ.* Patrẽ L. Cæsarem, & fratrem eodem nomine, vtrunq; Consularem, habuit. Pater per bellum sociale Consulatum gerens, anno vrb. cond. dclxiv. primum quidem partim prosperè contra Marcos pugnauit, paulò post verò aduersus Samnites tanta felicitate decertauit, vt ob eam victoriam P.R. saga posuerit. Frater verò Consularem munus cũ C. Martio Figulo obiit, anno vrb. cond. dcxc. quo tempore Ciceroni filius natus est, quem admodũ ipse testatur ad Atticum lib. i.

LIBERI ANTONII CRETICI.

Antonius ex priore coniuge Numitoria nihil liberorum suscepit, quod quidem literis traditum sit. Ex Iulia tres filios sustulit, Marcum, Caium & Lucium. De his deinceps, vbi C. Antonii fratris res gestas exposuerimus, more nostro, studiosè dicemus.

Interim illud ne utiquam prætereundū existimamus, Iuliam, Antonio defuncto, nupuisse P. Cornelio Lentulo, viro quidem patricia nobilitate & honoribus claro, sed qui leuiore præditus ingenio, postea L. Catilinæ, eiusq; sociis adhæsit, quæ res illi perniciem, vt coniuratis omnibus, accelerauit. Sed de illo plura inter Cornelios Lentulos.

C. ANTON. ORATORIS F.

C. Antonius, alter Oratoris filius, cognomento dictus Hybrida, secutus Syllam in bellum Mithradaticum, egregiam operam nauauit, qua cõmendatione, nactus equitū turmas, multos in Achaia spoliavit. Confecto bello ciuili Mariano, in quo patrē perisse diximus, regressus in urbem cum Sylla, ludis Circensibus, quos ille victoriæ nomine faciebat, quadrigas agitauit. Quamobrē illam Cicero in quadam oratione, in exercitu Syllano prædonē, in introitu gladiatorum, in victoria quadrigarium fuisse dixit.

Aliquāto post cõtriguit illū accusari à Græcis, quorū bona diripuerat, apud M. Lucullū Prætorē, q̄ ius inter peregrinos dicebat. Ibi C. Cæsaris, q̄ tū etiam nū adolescentulus p̄ Græcis agebat, vim & eloquentiā in dicēdo nō ferens, puocauit ad Tribunos pleb. iniquē secū agi dictitās, si sibi cū Græcis in Græcia disceptandū sit. Sic Plutarchus in Cæsare. At Q. Cicero de petitione Consulatus, iurasse Antoniū tradit, se Romæ iudicio æquo cū homine Græco certare non posse. Idē asserit M. Cicero in oratione, quā habuit in toga candida. Vtriq; subscribit in commentariis suis Asconius Pedianus.

Interiecto tēpore non multo, Gellius & Lentulus Censores cum Senatu mouerūt, subscripseruntq; causas: quod socios diripuisset, q̄ iudiciū recusasset, q̄ ob eris alieni magnitudinē prædia mancipasset, bonaq; sua in potestate nō haberet. Meminerunt & huius Q. Cicero & Asconius Pedianus.

Ædilis, q̄ antea nemo, ludos argentea scena fecit, quemadmodum annotauit Plinius. Præturam cum Cicerone petens, illius beneficio, qui iā primus factus esset, ex vltimo loco ad tertium translatus est. Id q̄ Cicero illi postea, non bonam gratiam referenti, in quadam Oratione exprobrauit.

Exacto biennio, cū eodē Cicerone Cōsulatū petens, cū inter cõpetitores & L. Catilina foret, coepit consiliū, adiūcto sibi Catilina, Ciceronis Cōsulatu deiciendi, pollicentib. auxiliū suū M. Craffo & C. Cæsare. Hæc illorū audaciā Cicero ne utiq; ferendā

ratus, per occasionē, q̄ Senatui volenti grauiorē penā in ambitum cõstituere, Tribunus plebis Q. Mutius intercessisset, grauius in vtrunq; inuectus est. Sed neq; Tribuno, quod illorum partes tueretur, pepercit.

Antonius & Catilina Ciceroni cõtumeliosissimē responderūt, q̄ solū poterāt, inuecti in nouitatē eius. Feruntur etiā Orationes aliquot aduersus Ciceronē illorū nominib. editæ, sed quas cõstat nō ab ipsis, verū à Ciceronis obrectatorib. scriptas esse. Quāquā aut dissolutioris vitæ foret Antonius, paterni tamē nominis cõmendatione & gratia suffultus, Cicerone summo omniū cõsensu Consule maiore designato, pauculis ipse centuriis Catilinam superans, Consul vnā declaratus est. Auctor Asconius.

Exorta coniuratione Catilinæ, nō dubiū erat, studere simul rebus nouis Antonium. Sed ne utiquā hinc dormitauit Cicero, cuius prudentia & cõsilio delentus Antonius, accepta Macedonia puincia, pro repub. se staturū recepit, idq; præstitit. Nā simul ac domi de coniuratis sumtū supplicii est, & Catilinam, coactis duabus legionibus, hostilia meditari cõstitit, Antonius cū exercitu aduersus illū profectus est, perq; M. Petreii legatū (ipse. n. pedibus eger, adesse prælio nequibat) oēs Catilinæ copias, ipso simul cæso, funditus deleuit. Tradūtur hæc Ciceroni & Sallustio. Inde digressus in Macedonia, laureatos fasces in puinciam tulit. Visus est ea re victoriā hostibus portendere, laurū victricē ad eos ferens, q̄ in Capitolio deponere debuerat. Proinde à Dardanis oppressus, amisso exercitu, turpiter profugit. Signa ibidē amissa, longo post tēpore illato bello, recepit Augustus Cæsar. Cæterū puincia crudeliter & auarē per trienniū ab Antonio habita, Senatus indignatione correptus, successore illi misit. Autores horū Iulius Obsequens de prodigiis, & Dion lib. 51.

Regressum in urbē M. Cælius arripuit, & quanq̄ à Cicerone defenderetur dānatus est, & in exilium actus. Traductis verò in eam calamitate 15. amplius annis apud Cephalenos, q̄ insulā totā sibi veluti peculiare prædiū subiectā habuit, vbi & oppidū à se cõditū & habitari cẽptū nō absoluit, tandē post Cæsaris cẽdē à M. Antonio, fratris filio, tūc Cōsule, restitutus est. Nec multò post curis & senio cõfectus, in fata concessit, relicta filia Antonia, q̄ M. frater in uxorem ductā paulò post, superstitē etiā tū parte, velut à Dola bella corruptam, abiicit. Vide Strabonem decimo,

decima, & Ciceronem Philippica 2.

Volaterranus, dum patrem esse vult, qui sub Sylla militans, Luculli Prætoris iudiciū recusauit, filium verò, qui cū Cicerone Cōsulatū gessit, eumq; à M. Bruto captū, & secuti percussum tradit, quam hoc loco fidē mereatur, eruditi & cādidi lectoris iudiciū esto. Nobis rem dissimulare cupientib. periculum esse visum est, ne quomodo plerisque, quorum lucubrationes studio sorū manib. terūtur, erroris occasionē p̄buisset, ita plures paulatim secū hallucinari cogeret. Proinde studiosos huius admonitos volumus. Sed iā M. Antonii Cretici filios subiiciamus.

M. ANTONIVS TRIVM VIR.

M. Antonii Triumviri, qui patrem Antonium Creticum, auum M. Antonium Oratorem habuit, vitam fusissimē descripsit Plutarchus. Nos ob id breuiore erimus, tantum capita rerum sectaturi. Initio id verè præfari possumus, virum fuisse, de quo dubites, maior ne virtutib. an vitiis ceteri debeat. Ita ex æquo virtutes & vitia in eo pugnauere. Amisso patre, quo minus Iulie matris cura diligentissimē educaretur, P. Lentuli vitrici focordia fecit; quāobrē multorū dedecorum infamiā adolescens subiit.

Militiæ secundioris existimationis fuit, quam in Syria & Ægypto sub Gabinio, sub Cæsare in Gallis obiuit, multis claris facinoribus spectatus, cū & robore corporis, & animi fortitudine singulari præstaret.

Reipublicæ administrationem ingressus, secundū Quæsturam, cõmendatione Cæsaris sacerdotiū Auguratus & insuper Tribunatus plebis obtigit. Mox per bellū ciuile præfectura Italiæ semel atque iterum cõmissa, accessit magisteriū Equitū. Nouissimē datus etiā Consulatus, cū Cæsar illū in quinto Consulatu collegam sibi asciauerat. Nec multò post rebus iterū turbatis, cū Lepido & Cæsare Iuniore Triumviratū assumit, eumq; per XI. annos tenuit. Interim & secundū Consulatū gessit, triumphauitque Alexandria de Artuade rege. Tertiū Cōsul designatus, imminete bello Actiaco, cū iterū hostis iudicatus esset, honore excidit.

In Triumviratu etsi multa enormia patrauit, nihil tamē ab illo flagitiosius cõmissum, quam quod odio & furore plenus L. Cæsarem auunculum, & Romanæ faciendæ parentē, M. Ciceronē, proscripsit. Sed illorū sororis pietas & constantia protexit, huius relato capite & manibus, adeò in lætitiā

effusus est, vt nō dubitarit proclamare: Sic finem habeant proscriptiones.

Bella suis auspiciis gessit tria ciuilia, Mutinensē, Philippensē, Actiacū, & totidē externa, Syriacū, Armeniacū & Parthicum. Ex Philippensi gloriā ingentē retulit, gnaris omnib. decubente per aduersam valetudinē Cæsare, solius Antonii virtute & cõsilio partā esse victoriā. In cæteris melior fortuna legatorū, q̄ ipsius res administratis, apparuit.

Ingenium Antonio simplex & candidū erat valde ad beneuolentiā propensum, sed idē excelsum, & magnarū rerum appetens, & si quis data opera laceffisset, crudele & sanguinarium.

Formę dignitas fuit eximia, quā ornabat latitudo frontis, & barba cū primis decens, etiā nasus, quod in Persarum rege, Cyro, cõmendabile fuit, paulò eminentior. Hac figura cū videretur Herculi, qui creditus est gentis autor, non absimilis, etiā cultū expeditionibus accomodabat, chlamydem gestans, & gladio se longiore accingens.

Artes liberales illū coluisse, constat. Nam & C. Epidiū, Grammaticū, iā ætate proeclior audiuit, & Rhetore vsus est Sex. Clodio, Latinæ & Græcæ eloquentiæ p̄fessore, solitus etiā in Consulatu declamare. Dicēdi genus Asianum colebat. In scribendo, quēadmodū Mœcenas, affectatione stylū obscurabat, abstrusas & recõditas voces vsurpans. Vnde Cæsar, in Triumviratu collega, quomodo meminit Suetonius, vt insanum aliquando arguit, quasi ea scribentē, quæ mirentur potius homines, q̄ intelligāt.

Iocis & salib. impē se gaudebat, nec offēdebat, si qd in se dictum audiuisset. Athenienses aut, quorū singularis est in facetiis acrimonia, mirū quāta vrbānitāte tetudērit. Cõuitantē apud se, & largius poculis indulgētem, p̄ assentationē subinde Dionysiu vocabāt, quoq; magis gratiā eius demereretur Palladē, quæ in ipsorū arce colebatur, se despondere ei dixerūt. Tū festiuiter admodū Antonius ducturū se respondit, sed imperare Atheniensib. dotis nomine mille talēta. Nō potuit Attico ingenio Romana calliditas elegātius illudere. Auctor huius est Seneca suaforiarum primo, ac item Dion 48.

Sed & per iocū liberius se admoneri ferebat. Secūda vectigalia Asiaticis imperarat. Hybreas quidā ciuitatū causam agēs: si potes, inquit, ò Antoni, eodē año bis vectigal exigere, illud etiā abs te præstari cõuenit, vt bis æstatē, & bis autumnū habeamus. Dele-

etabatur his auditis Antonius. Tū Hybreas subiūgens: *CC. M. talentorū Asia tibi exoluit. Hac tanta pecunia si ad te non peruenit, repetas ab iis, quibus numerata est. Sin autē ad te allatā absumpsisti, nulla nobis spes reliqua est.* Cōmō nefaetus tā cōmodē, quia vera esse, quā dicebatur, inficiari nō potuit, mutauit sententiā, & alterū imperatū Asiae tributū remisit.

Humanitatis & clemētiae per occasionē neutiq̄ expers fuit. Post victoriā Philippensem percrebuerat, captū esse M. Brutū. Ad quē excipiendum progressus, vbi videt esse Lucilium, qui Brutū se simulans, Bruto copiam effugiendi fecerat: *Errastis*, inquit, *ō milites, non malam tamen prada consecuti, imō meliorem quam existimatis, quantoq; potior hoste est amicus.* His dictis, Lucilium cuidā seruandum ex suis tradidit, quē postea reb. suis ad extremum vsq; fidissimum expertus est.

Similē humanitatē erga Brutū hostē, iā de functū, prestetit. Inuēto namq; ipsius corpore, pauca de C. fratris nece cōquestus, purpurā preciosissimā cadaveri supiecit, & cui dā ex libertis sepeliendū munus cōmisit. At ille, cōdito corpore, & purpurā & bonā pecuniae partē, ad sepulturā datā sibi retinuit. Qua re cōperta, libertū Antonius supplicio capitis affecit. Natura liberalissimus, nihil amicis denegabat. Eius exēpla cū plurima supersint, vno contentus ero. Iusserat cuidā ex amicis dari decies sestertiū. Ea sunt pecuniae nostrae 25. millia coronatorū. Admirante pcuratore, & vt donationis magnitudinē ostēderet, pecuniā corā numerate, rogauit Antonius, qd ea sibi pecunia veller: Illo autē respondente, eā, & quidē tantā esse, q̄ dono dari iussisset: animaduersa hominis maleuolētia: *equidē arbitrabar, inq̄, ampliorē pecuniam decies sestertiū continere. Hoc verō paucillum est: proinde tantū dē super adde.* Quid hoc animo dicas munificentius?

Sed sapius in vilissimos homines nō largus modō, sed prodigus fuit. Coquo, q̄ cenā visus esset eleganter apparasse, domum cuiusdam Magnesi dedit. Anaxenori citharædo 4. ciuitatū tributa, atq; in super milites cōcessit. Præter hæc priuatis hominibus tetrarchias & regna cōtulit, ne nūc dicam, quāta perditissimis hominib. parasitis & asfentatoribus suis, sæpenumero largitus sit. Nam quod Cleopatraz Cyprus, Phœniciam, aliasque populi Romani prouincias donauit, nonnihil amor, & laudem regalis magnificentiae captans animus, excusat.

Ipse prodigalitatē hanc suam si quā no-

tari cognoscebat, sic tueri solitus fuit, vt diceret, Imperii Romani amplitudinē nō per ea, q̄ acciperet ipse, sed q̄ donaret aliis, illustrari. Proinde apud Rabiriū Poerā desertus iam ab amicis omnib. suamq; fortunā ad alios emigrantē videns, alia re nulla, præter mortis sibi arbitrium relicta, perquam honestē & grauiter exclamat: **Η Α Ε C Η Α Β Ε Ο, Q V A E C V N Q V E D E D I.**

Sed oēm eius laudem & commendationem extinxerūt ebrietas & insanus in Cleopatram amor. Ebrietati & crapulæ supra q̄ dici potest, obnoxius vixit. In nuptiis Hippiaz tantum vini per noctem hausit, vt postridie in conspectu P. R. vomere coactus sit. Vtrunq; illi coram Patribus obiecit Cicero. Plinius autor est, edidisse illum paulō ante bellum Actiacum de ebrietate sua volumen, quo patrocinari sibi volens, prope modum approbarit, quā multa per temulentiam mala rebus humanis intulisset.

Cæterū ebrietati isti & crapulæ, posteaquam velut oleū adiectum incendio, Cleopatraz philtrum accessit, ne salus quidē ipsa conseruare salutem hominis potuit. Profligatus apud Actiū, deinde Alexandriae per Cæsarem obsessus, non segniter sua ipsius manu periit, anno ætatis LVI. Cæsare quartū & M. Crasso Coss. an. V. C. DCC. XXIII. ante natum Christū XXVII. Quæ de vxoribus & liberis eius dicenda restant, vbi duorum fratrum, C. & L. res gestas exposuerimus, ordine quo decet, persequemur.

C. ANTON. TRIVMVIRI FRATER.

C. Antonius, legatus Cæsaris in bello ciuili, contra Pompeianos rē gerens, in Illyrico cū xv. cohortibus in potestate hostium venit, fame expugnatus, quomodo præter Liuium, Cæsare, Eutropium & alios, Lucanus quoq; tradit lib. 4. Prætor, M. fratre Cōsule, missus in Macedoniā, vt Senatus decretum, quo ipsi prouincia concessa, & exercitus attributus esset, pferret, et si summa celeritate contendebat, præuentus tñ est à M. Bruto, qui Macedoniam adeptus, tradente Hortensio, Antonium cum copiis, quas habebat, deditioem facere coegit.

Ac primū quidē honorificē habitus, manentibus etiam magistratus insignibus, posteaq̄ exercitū ab illo sollicitari cognitū est, custodiri p̄cipitur. Ad extremū vulgata Triumvirorū p̄scriptione, per quā post D. Bruti cædem, & Cicero cū fratre fratriq; filio perisset, in vltionē tantorū virorū capitis supplicio punitur. **M. frater, eius facinoris post**

ris post victoriam Philippensem memor, cū Hortensium cæpisset, cui maiorem quā Bruto culpā tribuebat, eius sanguine C. fratri, & quidem apud ipsius tumulū, parentauit. Autor Plutarchus in Bruto.

Cicero & hunc C. Antonium grauiter notat in Philippicis, maximē verō in ea oratione, quæ decima numero est, vbi duorum fratrum ætatibus medium interiectū, vitis cum utroque certare scribit. Sed & Philip. 8. vt repulsam honoris passum notat, & Philip. 13. vti bis capto insultat.

L. ANTONIVS, TRIVMVIRI FRATER.

L. Antonius vitiorum omnium, quæ in fratribus hætere, consors, virtutum verō, quæ nonnullæ in Triumuiro fuere, prorsus expers, & inanis extitit. Robore tamen & audacia depugnandi non caruit. Tribunus pleb. cū M. frater consulatum, C. præturam gereret, Cæsarem Octavianum, Apollonia regressum, ad populum produxit, habendæque concionis potestatem illi fecit.

Consul triennio post, ann. vrb. conditæ DCC. XIII. Calend. Ianuarii de populis quibusdam Alpinis triumphum egit, cū neque imperiū ibi habuisset vllum, nec quicquam triumpho dignum peregisset. Tantū id temporis in republ. poterat Fulvia; cui quod esset Cæsaris socrus, & Antonii coniunx, ac Lucio valde studeret, contradicere nemo quisquam audebat. Huius rei cū Latini scriptores nusquam, q̄ scia, meminerint, Diō verō solus apud Græcos tradat, ne quis commentū esse meū suspicetur, verba ipsa Dionis ex li. 48. subscribere placuit: *Τῶ δ' ἐχόμενον ἔτει, ὀνόματι μὲν ὅ, τε Σεργίλιος ὁ Πύπλιος, καὶ ὁ Ἀνώνιος ὁ Λύκιος, ἐργα δὲ οὗτος τε καὶ ἡ Φιλία ὑπάτευσαν. τῷ τε γὰρ Κάισαρος πένθερον, καὶ τῷ Ἀντωνίῳ γυνή ἔσαν, τὸν τε Λέπιδον ὑπονοθείας παρ' ἑδὲν ἦγε, καὶ αὐτὴ τὰ πρῶτα διαχειρίσεν, ὡς τε μήτε τιμὴ βασιλῆος, μήτε τὸν δῆμον, ἄλλο πῶς τὸ σκείνη δοκίμω χρηματίζεν. Τῷ γυνὴ Λύκιος ἀπὸ σπυδαζοντος ἐπινικία πινὼν ἐν ταῖς Ἀλπεσιν οἰκιστῶν, ὡς καὶ νικησαντος σφας πέμψαι, τῷ μὲν ἡ Φιλία ἀντέλεγεν ἑδείς οἱ σιωζώρησεν, ἔπει δὲ σκείνη θεραπευθεῖσα ἐπέτρεψε, πάντες ἐψηφίσαντο. ὡς τε τῶ μὲν λόγῳ τὸν Ἀντωνί-*

νον καὶ ὄνπερ κερατηκέναι ἔλεγεν (ὅτε γὰρ ἔπαρξέ τι νικητῆριον ἄξιον, ἔθ' ὅλως ἡγεμονίαν ἐν τοῖς χωρίοις σκείνοις ἔργε) τῇ δὲ ἀληθείᾳ τὴν Φιλίαν καὶ πρηθῆσαι καὶ πομπεύσαι.

Acto triumpho, fretus Consulatu & fratris potentia, cū etiam à Fulvia, cuius filiā repudiārat Cæsar, socrus insolentiam non ferens, instigaretur, sumta defensione colorum, quorum agri militibus diuidebantur, bellum excitauit. Ac noctū in vrbem admissus, Lepidum, qui rerum vrbianarum tutelæ præpositus erat, fugauit, copias illius sibi coniunxit. Deinde compellatis pro cōcione ciuib. Triumuiratum se abolitūrum promittit, quod & frater id cupiat, & omnes boni expectent.

Exceptus gratulationē cūctorū, ac Imperator appellatus, in Cæsarem progreditur. Occurrentibus autem Saluidieno & Agrippa, Cæsaris ducibus, non ausus utroque aggredi, Perusiam se confert. Ibi clausum oblidione, & aliquoties eruptione facta repulsum, Cæsar fame venire ad deditioem coegit. Ita bellum propē sine sanguine confectum, Perusia diruta, Lucius aliquanto post ob gratiam fratris dimissus est. Nec præterea quicquam illum gessisse legimus. Sed neque de exitu eius autores quicquam prodiderē.

M. Cicero, cū neminem trium Antōnorum probet, hunc tamen imprimis execratur, quem & Mylasin in Asia Mirmillonem Thracem, familiarem suum, iugulasse, & in Italia Parmensium ingentem cædē patruisse commemorat, eoquē Mirmillonem Asiaticum, & latronem Italiae vocat. Manifestæ crudelitatis hæc argumēta sunt, illa vanitatis & demētiae, quod se cognomēto Pium (πίον) dici voluit, qui fratris dignitatem absentis tueretur, vt est apud Dionem, quodq; statuas equestres & inauratas in foro sibi poni sustinuit, hac inscriptione: **TRINGINTA QVINOVE TRIBVS PATRONO POPVLI ROMANI**, quomodo refert Cicero Philipp. 6. Sed iam ad Triumviri coniuges, & ex iis susceptam sobolem explicandam, accingamur.

VXORES ET LIBERIM.
Antonii Triumviri.

Ex Cicerone & Plutarcho, quinque M. Antonii vxores habuisse, colligimus, Fadiam videlicet, Fuluiam, Antoniam, Octa-

uiam & Cleopatram. Nam Citheris illa minima, cum qua per tempus belli ciuilibus iunctis ante currū leonibus, quomodo scribit Plinius, Italiam percursauit, amica non vxor fuit, quamuis Cicero in Orationibus Philippicis interdum vxorem appellet, quam vxoris loco cultam habitamq; meminerat.

FADIA PRIMA TRIMUM- uiri coniunx.

Fadia patrem habuit Q. Fadium, libertini generis hominem. Hanc fecundam fuisse, & aliquot ex Antonio liberorū matrem, testatur idem Cicero. Nusquam tamen ipse, sed neque scriptores alii nominatim eos citant, quæ res suspicari cogit, nō diu fuisse superfites.

FVLVIA, SECUNDA coniunx Antonii.

Fuluia, M. Fuluius, qui propter hæsitantiam linguæ Bambalionis cognomen ex contumelia traxit, & Sempronia Tudirani, quem insanum constat fuisse, filia prognata est, mulier vehemens, & quæ nihil muliebri præter corpus gereret, vt inquit Paterculus. Hæc non artes foemineas colebat, quomodo cæteræ, sed magistratus regere, & imperantibus imperare discupiebat, gladio accingebatur, militibus signum dabat, sæpe etiam ad eos concionabatur, vt Plutarchus & Dion memoriæ prodiderunt. Verba Plutarchi Græca, quod satis vulgata existimem, prætermitto. Dionis ex lib. 84. sic habent: καὶ ἔτι φησὶ καλεῖσθαι αὐτὴν, καὶ σωθῆναι τοῖς στρατιώταις ἐδίδα, ἐδημιούργησε τε ἐν αὐτοῖς πολλὰς, &c.

Nupsit Fuluia primum P. Clodio Pulcro, Cicer. inimico, cui Claudiam filiam, quam postea Cæsar Triumuir duxit, enixa est. Clodio interempto, C. Curioni se matrimonio coniunxit. Quo per bellum ciuile in Africa cæso, ducta est Antonio, eique duos filios peperit. Decessit autem Sicyone, cum Cæsarem, cui bellum Perusinum excitarat, fugiens, ex Sicilia in Asiam ad Antonium properans nauigaret.

Ex iis, quæ retulimus, quiuis faciliè perspexerit, quā probè Franciscus Maturantius, vir alioquin doctissimus, Fadiæ Bambalionem patrem tribuat, eamque fuisse Tusculanam asserat. Deinde quæ Cicero in Philipp. 3. de Fuluia seorsim & Fadia dicuntur, ipse cuncta miscens, ad vnam Fadiam omnia referat.

Illos verò, qui Fuluiam omnium primo nupsisse L. Catilinæ tradunt, præterquam quod nullius recepti scriptoris testimonio nituntur, faciliè confutauerit Cicero, qui Philipp. 2. fatum Clodii & Curionis vaticinatur Antonio, quoniam domi suæ habeat, Fuluiam significans, quod illorum vtrique fatale fuerit. Et sub finem eiusdem Orationis, de incolumitate Antonii, & illius prosperiore fortuna, dolens, falsissimo ioco, nimis diu Fuluiam P. R. tertiam pensionem debere dicit, nusquam hercle Catilinam omittitur, eamque pensionem quartam facturum, si quidem & ille fuisset Fuluiæ maritus, quem morte perinde scæda, nec minus ex vsu reipublicæ, quam Clodium & Curionem, sublatum sciebat. Sed iam ad Antonii Fuluiæque liberos progrediamur.

ANTONIVS, TRIMUMVI- ri & Fuluiæ primogenitus filius.

Antonius, natus maior F. (Plutarchus & Dion Antyllum vocant) puer adhuc percussoribus Cæsaris obses in Capitolium missus est. Quod factum Cicero in Philipp. commemorans puerum nobilem, & M. Bambalionis nepotem, cum irrisu vocat.

Patrem in Asiam, Syriam & Ægyptum secutus, patris ingenium & mores visus est imitari velle. Id misero fraudi fuit. Nam post Actiacam victoriam, cum pater illi tum primam virilem togam dedisset, positus Alexandria Cæsar, simulacro Diui Iulii, ad quod post multas & irritas preces cōfugerat, abreptum interimi iussit, vt est auctor Suetonius. Plutarchus à Theodoro prædago Cæsari traditum scribit, cumque adolescenti ceruix à militibus abscinderetur, lapidem ei preciosum, quem gestare consueuisset, ab eodem Theodoro subductum, cuius ille furti mox apud Cæsarem conuictus, & in crucem actus sit.

Fuisse adolescentem nō inuenisti ingenii, & paternæ in dando liberalitatis, arguit dictū factumq; eius posteritatis memoria cum primis dignum. Cænarum inter familiares, adhibito Philota medico. Qui cū variis argutiis mensæ confortes fatigaret, Antonius vicissim sophisma proposuit, ad quod medico subticere, quasi se constrictū fateretur, lætatus risit. Deinde commonstratis in mensa poculis preciosis & multis: Hæc

ris: Hæc omnia, inquit, ô Philota, tibi dono confero. Recusanti accipere, quod iudicaret immodicam donationem esse, nec placituram patri: *O inepte*, inquit, *an nescis eum, qui dat filium esse Antonii?* Hæc solitum narrare auum suum Lampriam, qui ex ipso Philota rem audiuisset, idem tradit Plutarchus.

M. IVLIVS ANTONIVS, Triumviri filius alter.

Alter M. Antonii & Fuluiæ filius, M. IVLIVS Antonius, non modò cum cæteris conseruatus, verum etiam sacerdotio, & cum adoleuisset, Prætura & Consulatu decoratus est. Consulatum gessit ann. vrb. cond. DCC. XLIII. ante natum Christum VII. Præter hæc Octauia, Marcella, filiam suam natu maiore, ab Agrippa dimissam, illi collocauit. Cumque secundum Cæsare plurimum posset Agrippa gener, ac proximi dignitate essent Cæsaris priuigni, Liuiæ filii, tertium Antonio locum Octauia conciliauit.

His beneficiis non satis gratum se præstitit, adulterata Cæsaris filia, quo facinore sibi totique domui suæ perniciem maturauit, etsi filium ex Marcella, L. Antonium, superstitem reliquit, quod ad studia eius & ingenii argumentū attinet, puer L. Crassitium Grammaticum audiuit. Adultus verò, ac iā litteris satis perpolitus, scripsit Diomedæas libris 12. heroico versu, vt Acron, interpret Horatii. Id opus, quamquam eximium & doctum, aduersa tamen fortuna obscurauit. Autores sunt horū Patreculus, Tacitus & Tranquillus. Meminit Seneca de breuitate vitæ: *Filia*, inquit, *et tot mobiles inuenes, adulterio velut sacramento adacti, infractam ætatem terribant: post quæ iterum timenda cum Antonio mulier, &c.* Exerat ad eundem Horatii oda libro 4. Carm. *Pindarum quisquis, &c.*

L. IVLIVS ANTONIVS, Triumviri nepos.

L. Iulius Antonius, M. Iulii F. Triumviri nepos, admodum adolescens ab Augusto sepositus est in ciuitatem Massiliensem, vbi specie studiorum nomen exilii tegeretur. Decessit ibidem sub Tiberio, anno vrb. cond. DCC. LXXVII. Supremus tamen habitus honor, ossaque decreto Senatus Octauiorum tumulo illata sunt. Tacitus 4. Ita in hoc adolescente propter scelus & flagitium patris, M. Antonii Oratoris domus &

familia tota concidit, euidenti signo, quantum opere Deus *τας μοιχείας* & odisse & punire soleat.

ANTONIA, TERTIA Triumviri coniunx.

Antoniam, patruui sui filiam, repudiata Fuluiæ, connubio sibi coniunxit, sed quam non multò post, vt supra meminimus, viuentem etiam cum C. Antonio, patruo & socero, velut adulterā abiecit. Nec enim dubitauit in Senatu Calend. Ianuar. sedente patruo, hanc sibi cū Dolabella dissidii causam esse, dicere, quod ab eo sorori & vxori suæ stuprum oblatum esse cōperisset, quæ admodū prodidit Cicero Philip. 2. qui pudicissimam ibidem foeminam Antoniam appellat, ac scelus illud Antonii grauissimè detestatur. Liberos Antonia nō legitur habuisse, eam ob causam, credo, quod in matrimonio Antonii non diu hæsit, exacta procul dubio fraude Fuluiæ. Nam illā mox reduxit Antonius; quod etsi nusquā apertè traditur, rem tamen sic actam esse, sequentium annorum simul ac rerum gestarum historia conuincit.

Illud præteriri nō conuenit, priorē Antoniam maritum fuisse C. Caninium Gallū, quem, C. Antonio patre damnato, filiam eius duxisse, scribit Valerius Maxim. lib. 4. cap. 2. Nec enim vt alia possit accipi, plures Antonium reliquisse filias, legimus.

OCTAVIA, QVARTA Triumviri coniunx.

Octauia, Cæsaris Augusti soror, quæ primum C. Marcello, viro Consulari, nupta, Marcellum filium, duasque Marcellas peperit, non illa maior, quæ matrem Anchariā habuit, fuisse putanda est, quod plerisque sentire video, Plutarchum secutos, sed minor ex Accia matre genita, vt & Plutarchi vocem vsurpemus, *ὀκταγεννηία* Cæsari. Teste huius sententiæ nostræ locupletem & assiduam producere possumus M. T. Cicero, qui Philip. 3. de materno Cæsaris Augusti genere, quod Aricinum fuit, deq; Accia & Octauia minore loquens: Sed hoc, inquit, clarissimi viderint viri, L. Philippus, qui habet Aricinam, C. Marcellus, qui Aricinæ filiam.

Quia etiam Dion, gratis auctor, libro quadragesimo C. Marcellum in Consulatu Cæsari Dictatori fuisse inimicum scribit, quamquam affinis esset, *τὸ καὶ ἀπὸ καὶ πατρὸς ἔσται* *τοῦ καὶ πατρὸς ἔσται* *ἐκ τῆς ἑαυτοῦ*. Hic verò qui po-

tuit affinis esse per Octauiam maiorem, quæ Octauii & Anchariæ filia, Cæsarem nullo propinquitatis gradu contingebat? Minorem itaque Octauiam, cui Iulia, Cæsaris Dictatoris soror, auia fuit, coniugem Marcellus habuit, quo defuncto, cum com modum etiam Fuluiâ decessisset, Antonius illam duxit, permotus ab amicis, ut eo tenaciore vinculo inter ipsum & Cæsarem pacis foedera constarent. Reliquit autem ex Octauia filias, Antonias duas.

Qui Plutarchum hinc à nobis abiici mirabuntur, sciant, ut leuissimè dicam, non hunc tantum eius errorem esse. Nos autè, cum illi plurimum tribuamus, ac illius auctoritatem ubiq; factam & tectam esse cupiamus, contra veritatè tamen homini fauere honestè qui possumus? Debet enim amicus esse Socrates, & amicus Plato, què admodum ille ait, sed omnium maximè debet veritas esse amica. Ut autem de Octauia corollarii non nihil adiciamus, valde laudat eam Plutarchus à forma, moribus, & ingenio, vocatque σχήμα θαυμαστόν γυναικός. Sed & Athenienses, cum apud ipsos degeret, supra modum amatam magnis honoribus affecerunt. Corinthii quoq; dignam duxerè, cui templum supra forum excitatum consecrarent, quemadmodum tradit Pausanias lib. 2.

ANTONIA MAIOR, TRIUMUIRI & OCTAVIÆ FILIA.

Antonia maior, ut vult Tacitus, ut Tranquillus minor, sed malim sentire cum Tacito, certè pudicitia perinde ac forma spectabilis. Nec enim abs re Plutarchus ἀσπρροσώρη & χάρμη ἀειβόητον appellat. Druso, Tiberii Neronis & Liuiæ F. Cæsaris Augusti priuigno, in matrimonium cecit, cum quo coniunctissimè viuens, complures ei liberos enixa est, sed ex quibus tres patri vivere superstites, Germanicus, Liuilla & Claudius. Nato Claudio, non multo post Drusus Consulatum inuit, in eoque honore decessit, anno ætatis xxx. cond. vrb. dcc. xlv ante verò natum Christum vi.

Destituta marito, cum adhuc forma & ætate floreret, & à multis ambiretur, continentiam prætulit, annisque xlii. & amplius in viduitate persistens, liberorum suorum nepotes & pronepotes vidit, verum nec sibi nec reipub. felices, si Germanicum excipias. Hunc omnibus animi corporisque dotibus, quæ summo principe dignæ sunt,

ornatum, iam Consularem & triumphalè, & in Cæsarium familiam ascitum, Tiberii & Liuiæ nefariis artibus amisit, anno vrb. cond. dccc. lxxi. post natum Christum xxi.

Obiter admonendi sunt studiosi, non hunc esse Germanicum, quem tantopere laudat Quintilianus lib. 10. sed Imperatorè Domitianum, qui & ipse Germanicus dici voluit, estque per assentationem à doctis eius ætatis tam magnifico nomine decoratus. Inde est illud Martialis lib. 13. ut alios eius Poetæ locos omittam:

*Seruis in ætherea Germanicus imperet aula,
Utq; diu terris, da piathura Ioui.*

Et Statius primo Sylvarum ipsum compellans, ait:

*Ante Palladiæ talem, Germanice, nobis
Effinxere manus, &c.*

Miror herclè, Petrum Crintum, virum alias oculatissimum, istud non animaduertisse, cum præsertim Fabius Germanicum suum Augustum vocet, noster hic ad Augustale fastigium non ascenderit, morte præuentus, eoq; Cæsar tantum ubique nominetur, quomodo & in libris Faistorum, quos illi P. Ouidius dedicauit:

Liuiam, seu Liuillam (nam idem nomè est) Druso Cæsari, Tiberii filio, nuptâ, & ex eo liberorum aliquot matrem, compertam adulterii, & quod autore Seiano maritum veneno sustulisset, permittente Tiberio, conclusit domi, fameque necauit, quemadmodum scribit Dion lib. 57. *αὐτὴ δὲ Ἀντωνία ἐκοῦσα λιμῶ τῷ θυγατέρα ἐξέλιπε.* Accidit autem id non multo post, quâ Tiberius quintum Consul de Seiano pœnas sumisset. Porro Consulatus Tiberii quintus incidit in annum vrb. cond. dccc. lxxxii. nati Christi xxxi. Id hoc diligentius annotandū duxi, quod de huius Liuiæ interitu, & de tempore, paucis constare videam.

Claudium valetudinarium, nec mentis benè compotem, portentum dicere solebat, nec absolutum à natura, sed tantum incoatū, ac si quem socordia argueret, stultiorè aiebat filio suo Claudio. Vidit tamè ex hoc nepotem Drusum, & neprem, Antoniam Pætina. Nam Octauia & Britannicus aliquanto post, Antonia iam defuncta, nati sunt.

Ex Germanici liberis, quos ille sex reliquit, duobus à Tiberio sublati, cum puellas, Drusillam, Liuillam & Agrippinâ maritasset, tertium ex adolescentibus, C. Cæsarem, fortitua ad imperii successionem euexit.

ONOMASTICON ROMANVM.

uexit. Duo circa principatus initia fauorem populi, maximè verò pietatis erga suos laudem captante, quicquid honorum vnquam Liuia cœpisset, id vno Senatusconsulto in Antoniam auiam congestum est.

Mox tamen ab eodem, posita iam simulatione, cum ad ingenium rediisset, deferta contemptaque est. Ac ne petenti quidè secretū concessum, nisi interueniente Marcronæ præfecto. Quæ rerum indignitates, & tædia, causam mortis illi præbuere. Nec defuerunt, qui datum venenum crederet. Defunctæ nullus honor habitus, prospexitque è triclinio Caius ardentem rogam. Verum non diu lætatus, mox istius plurimumq; aliorum scelerum capite pœnas dedit, cum annis ferè 111. imperasset, Claudio patruo dimissam imperii gubernationem excipiente.

Antoniam continentiam impensè laudat Valerius Max. libro 4. cap. 3. ut quæ foemina laudibus virilem familiæ suæ claritatem supergressa, amorè mariti egregia fide pensarit, cubiculum socrus pro coniugio ducens. Apud Tiberium valde venerabilis fuit, cui etiam insidias Seiani, misso per Pallantem seruum scripto, indicauit, quemadmodum scribit Iosephus libro 18. capite 13.

Tradit Plinius libro nono, capite quinto, Antoniam apud Baulos villam habuisse, in qua Muræna, quam diligeret, in aures addiderit, propterque eam famam multos videre Baulos concupiuisse. Idem eam nunquam expuisse memorat, idque inter naturæ insignia refert libro septimo, capite 19.

ANTONIA MINOR, TRIUMUIRI FILIA.

Altera Antonia, L. Domitio Enobarbo Cn. F. qui Consulatum sub Augusto gessit, anno vrb. 738. collocata, Cn. illi Domitium, & Domitiam Lepidam, genuit. Porro Cn. Domitius, & ipse Consulatu functus sub Tiberio, anno vrbis dcc. lxxxiiii. ducta Agrippina, Germanici filia, L. Domitium Neronem, qui Claudio in principatu successit, procreauit, vir omni parte probrosus, & qui sit ausus dicere, nihil ex se & Agrippina nisi detestabile, & malo publico, nasci posse, quam illius vocem euentus comprobauit. Euasit enim Nero principum omnium crudelissimus,

& qui propinquos omnes, totasque familias, quotquot se sanguine contingerent, funditus euerterit.

Nam cum C. Cæsar Tiberium fratrem & Ptolemæum consobrinum, de quo mox dicemus, occidisset, ipseque vicissim à militibus cum coniuge & filia cæsus foret, cum Claudius successor duas Iulias, alteram Germanici fratris, alteram Drusi patruelis, filias, & Domitiam Lepidam, consobrinam, interemisset, ipsum vxor Agrippina veneno sustulisset, Nero per fraudem matris imperio potitus, quicquid cognati & Antoniani sanguinis reliquum erat, hausit. Fratrem enim Britannicum, & sorores, Octauiam, quæ & coniunx fuit, & Petinam, recusantem nuptias suas, & Rubellium Plancum, Drusi & Antoniae pronepotem, quorum & ipse pronepos erat, demum & matrem Agrippinam per summam immanitatem trucidauit.

Nec dormitauit iustitiæ vindex oculus. Tot nanque patris sceleribus, desertus ab omnibus, cum se iudicatum hostem, & ad supplicium quæri didicisset, ferro sibi iugulum aperuit, multoque visentium horrore sceleratam animam efflauit, anno ætatis trigesimo secundo, vrbis conditæ dccc. xx. post Christum natum, septuagesimo; die quo quondam vxorem Octauiam interemerat, ut autor est Suetonius Tranquillus.

CLEOPATRA, ÆGYPTI

Regina, quinta vxor Antonii.

Superest Cleopatra, quinta vxor Antonii, ex qua prognatam sobolem, tametsi ad Rom. non magnopere pertinentem, quia tamen ab Antonio descendit, in recensenda posteritate eius omitti non conuenit.

Ptolemæus Auletes, siue pulsus ab Alexandrinis, siue sponge profugiens, certè iubente Pompeio, per Gabiniam in regnum restitutus, occisa filia natu maxima Berenice, quæ absente ipso regnum tenuerat, duas filias, Cleopatram & Arsinoen, totidemq; filios, Ptolemæos, superstites reliquit. Volaterranus in Geographia tradit, eum liberos suos P. R. in tutelam commendasse. Eoque Marcum Æmilium Lepidum, Pontific. Maxim. missum à Senatu in Ægyptum, qui regnum pupillis administraret. Quæ qua histo-

riæ fide & veritate adhæc tempora trahatur, ante ducentos annos & amplius gesta, relinquo doctioribus iudicandum.

Alexandrini, Ptolemæo mortuo, filium natu maiorem, Ptolemæum Dionysium, & Cleopatram, quemadmodum pater testamento perscripserat, regno præfecerunt. Exorta inter eos dissensione, Ptolemæus aduersus sororem bello rem gerit. Interea Pompeius ex acie Pharsalica delatus Pelusium, à domesticis regis interficitur. Secutus Cæsar, cum dissidèes componere studeret, Ptolemæum, bellum inferètem, opprimat, Cleopatraz regnum donat, nec abhorrens ab eius consuetudine, quod forma præstaret, totam hyemem in summo luxu cum ea traducit. Illa post aliquot menses filium enixa, Cæsariem appellauit. Sed & aliquanto post in urbem ad Cæsarem profecta, maximis ab illo honoribus excepta, summaque munificentia in Ægyptum remissa est.

Post eadem Cæsaris, & res in Philippis gestas, ab Antonio in Asiam venire iussa, tantoperè eum in amorem sui pellexit, vt se regredientem in Ægyptum secutus sit. Post bellum verò Parthicum suauitate morum & facundia, qua plurimum pollebat, totum illum occupauit. Estq; ab eo in vxorè ducta, misso Cæsaris sorori repudio, quæ res vtrique exitio fuit. Orto namque bello ciuili per eam infaniam, ambo à Cæsare victi & euerfi sunt. Interfecto aut Antonio, cum se Cleopatra triumpho seruari sensisset, aspèdis irritatæ morsu vitam finiuit, anno ætatis xxxix. cum regnasset xxi. Cæsar illi & Antonio commune sepulchrum indulsit. Auctores Strabo & Plutarchus.

LIBERI ANTONII & Cleopatraz.

Liberi vtriusque superstites fuere, Alexander, Ptolemæus & Cleopatra. Ex his Alexandrum & Cleopatram, simul in lucem editos, Antonius pater Solis & Lunæ cognomentis ornauit. Cæsar etiã ob id eos in triumpho duxit, vt annotauit Eusebius.

CLEOPATRA, ANTONII & Cleopatraz filia.

Cæsariem interemto, Cleopatram Cæsaris Iubæ iuniori, quem ipse educauerat, collocauit, eiq; paternum in Africa regnum reddidit. Præterea Alexandrum & Ptolemæum illis concessit. Auctoribus Plutarcho & Dione.

Porro, Iuba, eius Iubæ, qui in caussa belli ciuili à Cæsare Dictatore superatus, necè sibi conscuit, filius, admodum puer Romæ in triumpho, de patre ducto, & ipse circumlatus est, quæ res illi felicissimè cessit. Educatus enim Romæ, & bonis artibus institutus, ex barbaro & Numida clarissimi nominis scriptor euasit, conditis ad C. Cæsarem, Augusti filium, doctissimis voluminibus. Recuperato per Cæsarem paterno regno, primus vtriq; Mauritaniz imperauit, studioru tamen fama posteritati, quam regno celebratior. Ex Cleopatra Ptolemæum filium, & vt quibusdã placere video, Drusillam quoque filiam reliquit.

PTOLOMÆVS, ANTONII Triumuii nepos.

Ptolemæus, Iubæ patris in regno successor, sub Tiberio, cognitis eius in bello contra Tacfarminatē studiis, venusto more per emissum Senatorē, scipione eburno & toga picta donatus, Rexq; & socius & amicus P. R. appellatus est. Autor horum Tacitus lib. 4. Post Tiberii mortem ab eius successore, C. Cæsare Caligula, consobriuo suo, nefariè cæsus est, & quidē propter opes, vt tradit Dion. Suetonius euocatum è regno, & exceptum honorificè, hac de causa repente percussum scribit, quod edente Caio munus, ingressus spectaculum, hominum oculos fulgore purpureæ ab ollæ conuertisset, idq; ipsi Caio animaduersum foret. Cædem eius indignam vlciscente liberto Ædemone, primùm sub Claudio, qui Caio successit, in Mauritania Romanis armis belatum est, quomodo legimus apud Plinium libri quinti, cap. 1.

DRUSILLA, ANTONII Triumuii Neptis.

Superest ex Antonii & Cleopatraz domo Drusilla neptis. Sic enim memorat eã Tacitus lib. 21. parentes non adiicit. Hanc sub Claudio duxit libertus eius, M. Antonius Felix, frater Pallantis, quem supra seruum Antoniaz fuisse meminimus. Quonia autem singulari fortunæ beneficio, cum nomine, tum affinitate familiæ Antoniorum se Felix inseruit, amplius & pluribus verbis agendum de illo censuimus.

M. ANTONIVS FELIX, Drusillæ maritus, & Triumuii progener.

Claudius Imp. seu generis nobilitate, motus,

motus, quod vetustis Arcadiæ regibus ortos se prædicarent, seu infita facilitate ductus, qua libertis suis obnoxius, nihil non ipsis indulgebat, plurimum his fratrib. detulit. Nam Felicem ad regias nuptias euectum primùm cohortibus & alis, deinde Iudææ imposuit. Pallantem verò rationib. præpositum, non ornamentis modo Prætoris honestauit, sed & opes ad ter millies sestertium habere permisit, quemadmodum autores sunt Cornel. Tacitus & Suetonius Tranquillus.

Felix à remo, quod dici solet, ad tribunal euectus, mirum, quàm cæperit inolescere. Nec enim vlla moderatione prouinciam tenuit, quiduis sibi licere ratus, tanta potentia subnixo. Cumque huius impotentiz Ventidius Cumanus æmulus foret, arsisset bello prouincia, ni Quadratus, Syriæ rector, subuenisset, qui Felicem, receptum in tribunal, inter iudices ostentauit, damnato flagitiorum, quæ duo deliquerant, Cumanus: estq; prouinciæ reddita quies. Sic Tacitus libro duodecimo & vigesimo primo.

Iosephus non multum à Tacito varians, cum etiam hanc laudem Felici tribuat, vt à latronibus Iudæam ab illo purgatam memoret, Eleazaro, qui per viginti annos latronum princeps extiterat, cum multis aliis capto, & Neroni in urbem transmissis: Similiter Ægyptio quodam Mago, perniciosum cienti tumultum, represso, crudeliter tamen, & multis cædibus, prouinciam administrasse demonstrat. Quin & Ionatham, summum Pontificem, submissis percussoribus cæsum ab illo tradit.

Ob hanc inhumanitatem delatus apud Neronem, successorem accepit. Nec multo post à primoribus Iudæorum, Romam secutis, grauitè de multis sceleribus accusatus, pœnas dedisset, nisi Pallantis fratris gratia & precibus adductus Nero hominem absoluisset.

Quo tempore in Iudæam venerit, & quot annis præfuerit, Iosephus cum Tacito & Bæda non conuenit. Sed quonia hæc res à doctissimo nostræ ætatis viro peculiari libello lucidissimè explicata est, à me reætè prætermittitur. Illud tamen neutiquam silentio transeundum, sub hoc Antonio Felice, Iudææ præside, Paulum Apostolum vincitum Cæsareæ causam dixisse, quemadmodum testatur in Actis Lucas, qui &

ipse hominem fuisse, φιλάρχου, & δαροδοκῆσαι fuerum, ostendit.

Drusilla, Triumuii nepte, per mortem, & absque liberis, prærepta, regis Agrippæ filiam, quæ & ipsa Drusilla vocabatur, pulchritudine captus, cum illam à marito discedere fecisset, sibi coniunxit, genuitq; ex ea filium Agrippam, qui postea sub T. Vespasiano F. rempub. tenente cum vxore in Vesuuii montis incendio perit. Iosephus antiq. lib. 20. cap. 9.

Alterius huius Drusillæ meminit & Lucas Actorum 24. palamq; Iudæam appellat, Iosepho subscribens. A qua cum diuersam esse priorem auctoritate Taciti doceamur, sciant se toto, quod aiunt, cælo errare, qui nomine decepti, vnam ac eandem esse Drusillam tueri pergunt. Suetonius etiam tertiam Heroïniam ab illo ductam indicat, trium reginarum maritum appellans, quem locum tam frigidè tractatum ab interpretibus, valde miror, cum præfertim aliis in rebus nihili plus satis sollicitos ac verbosos esse videamus.

In Ptolemæo & Drusilla Marci Antonii Triumuii & Cleopatraz reginæ posteritas exaruit, quemadmodum propaginem eius ex Fulua in L. Iulio Antonio ex Octauiam in Nerone deletam, supra demonstratum est. Descripta Marci Antonii Oratoris domo, totaque ea familia, supersunt eius & sequentis ætatis aliquot Antonii, quos hic commodum subiiciendos esse duximus.

ALIQVOT ANTONII Superiorum temporum, huc vsque dilati.

Q. Antonius, bello ciuili Mariano Prætor Sardiniz, cum Cinna partium esset, à L. Philippo, L. Syllæ Dictatoris legato, cæsus est. Autor epitomes Liuianz lib. octuagesimo sexto.

Marcus Antonius, vnus ex ducibus & legatis Q. Sertorii, cum cæteris coniuratis ipsum in cõuiuio trucidauit, cuius facinoris nomine non multo post multatus, vitam amisit. Idem libro 96. & Plutarchus in Sertorio.

Antonius item quidam cum Cicero in Ciliciam concessit, Euocatorum præfectus, quem ipsum ex Cilicia ad Appium Claudium Pulchrum scribens, virum fortem esse, & in primis sibi probatum, asserit.

Suidas κλαυδιος, nominat Κλαυδιου Φελικου. Eadem nuncupatio apud Iosephum & Zonaram reperitur. Antonii Felicis nomen habet Tacitus lib. 5. & 21.

L. Antonius M. filius, Proconsul alicubi in Asia minore initio belli civilis Pompeiani L. Lentulo & C. Marcello Consulibus, refertur Iosepho Iudaicarum antiquarum lib. 14. cap. 19. sitamē illic nihil mendii subest, quando scriptor ille pluribus in locis, quod eruditi sciunt, insanabiliter laborat.

P. & T. Antonii, Quætores fuere sub Augusto, sed is in Consulatu eius secundo, hic quarto, quemadmodum indicat fragmentum magistratum, quod extat apud Apianum. Porro Titum, quod prænomen non nisi à patriciis Antonii usurpatum legam, ex Merendis fuisse suspicor, seculis aliquot iacente familia, id quod & Furiis Camillis accidisse, compertum habemus ex Corn. Tacito.

ANTONII PROMISCVE CONGESTI, solo primarum litterarum in cognomentis ordine servato.

ANTONIUS ATTICUS, Declamator, citatur Senecæ Suasoriarum primo.

P. Antonius Auitus, Procurator Cæsaris in Cilicia, iis temporibus, quibus Plinius iunior floruit. Fit eius mentio Pand. lib. 29. de acquirenda hæreditate legitima. Quamquam in omnibus ferè libris mēdosè Pannonius legitur, etiam in eà editione, quam adornavit vir doctissimus, Gregorius Haloander.

M. Antonius Alexander, libertus M. Antonii Ianuarii, de quo infra vetustam inscriptionem adducemus.

Antonius Balbus, interemptus à Seuerò Pertinace Augusto. Spartianus in eius principis vitâ.

Antonius Castor, Medicus, celebratur Plinio, qui illius beneficio & scientia contemplari sibi herbas contigisse scribit, fuisseq; summa autoritate in ea arte, visendo ipsius hortulo, in quo plurimas herbas aleret, centesimum ætatis annum excedens, nullum corporis malum expertus, ac ne ætate quidem memoria aut vigore confusus. Locus est lib. 25. cap. 2.

Antonia Clementina, vxor P. Rufi Flauii, M. filii, refertur in memoriis antiquis Cordubensium.

M. Antonius Exochus, natione Alexandrinus, memoratur in vetustis inscriptionibus apud Aplanum.

M. Antonius Felix, Libertus Claudii Augusti, & præses Iudææ, dictus supra.

M. Antonius Felix Insularius, memoratur Apiano in memoriis antiquis.

Antonia Flacilla Nouium Priscum maritum, à Nerone damnatam, in exilium comitata est. Cornelius Tacitus in fine libri quinti.

Antonius Flamma, damnatus repetundarum, & exilio mulctatus ob sæuitiam, initio principatus Vespasiani. Tacitus lib. 20.

Antonius Gallus, Consul sub Valeriano Imperatore, ad quem eius principis epistolam recitat Vopiscus in Aureliano. Nō me fugit, in excusis plerisque libris Antoninorum hūc vocari, quomodo & Balbum in Spartiano, sed ego diuersam lectionem sequi malo.

M. Antonius Gniphos, Gallus, celebris in urbe Grammaticus fuisse dicitur, ingenii magni, memoriæ singularis, nec minus Græcè quàm Latine doctus, præterea commi faciliq; natura, nec vnquam de mercedibus pactus, eoq; plura ex liberalitate discipulorum cōsecutus. Docuit primū in D. Iulii domo, pueri adhuc, deinde in sua priuata. Docuit autem & Rhetoricam, ita, vt quotidie præcepta eloquentiæ traderet, declamaret verò nō nisi in nundinis. Scholam eius claros quoque viros frequentasse, aiunt, & in his M. Ciceronem, etiam cum Prætura fungeretur. Scripsit multa, quauis annum ætatis quinquagesimum nō excēserit. Arteius tamen Philologus duō tantū volumina de Latino sermone reliquisse eū, tradit. Nam cætera scripta discipulorum eius esse, non ipsius. Hæc Tranquillus. Macrobius citat eius volumē, in quo disputetur, quid sit fenestra, Saturnalium lib. 3. capite 12. Idem virum doctū vocat, cuius Scholæ Cicero post laborem fori fræquētārit. Meminerit Quintilianus lib. 1. Charisius ex cōmentariis in Virgilium, epistolis & orationibus.

Antonius Honoratus, Trib. militum in castris Prætorianis, Galbæ in primis fidus, cuius oratione accensi milites, Nymphidium adspirantem ad imperium occiderunt. Plutarchus in Galba.

M. Antonius Ianuarius Honoratus Augustalis Misenas. Vixit annis L. Testamento pōni iussit. M. Antonius Alexander, patrono indulg. consummandū Cur. lib. Liberta. 2. E. H. M. SS. H. H. Hæc inscriptio reperitur apud Volaterranum & Apianum. Vterque eam Neapoli extare scribit.

M. Antonius Iulianus, Procurator Iudææ,

dææ, affuit T. Vespasiano F. in expugnatione Hierosolymorum. Ioseph. li. 7. eius bel. c. 9.

M. Antonius Iulianus, Rhetor Hispanus, perquam honesti & amœni ingenii, doctrina quoq; ista vtiliore atq; delectabili, veterumque elegantiarum cura & memoria fuit. Ad hæc scripta omnia antiquiora tam curiosè spectabat, aut virtutes pensitabat, aut vitia rimabatur, vt iudicium factū esse ad amussim, diceret. Sic Gellius Noct. Att. primo cap. 4. qui & ibidem iudicium illius super quadam argutia Ciceronis subiungit. Et libro 19. capite 9. factum eius refert in conuiuio veterum Poetarum aliquot Epigrammata selectiora canentis, ne Græcis in eiusmodi carminum deliciis inferiores esse videamur.

M. Antonius Liberalis, Latinus Rhetor, grauissimas cū Palæmone inimicitias exercuit. Eusebius in opere Chronico.

Antonia Maximilla, vt ornatissima femina citatur Plinio in epistolis ad Traianū Imperatorem.

Antonia Montana, vixit sub Marco Imperatore, cui ille rescripsisse legitur Pand. lib. 25. de agnoscendis vel alend. lib.

Antonius Musa, Medicus eximius, Augustū Cæsarem ancipiti morbo laborantē, quādo calidis nihil effici potuit, *ψυχροποσίας* & *ψυχροδυστοίας*, id est frigidis lotionibus & potiunculis aggressus, restituit. Vnde ab Augusto simul & opes & ius annulorum aureorum, cū libertus esset, cōsecutus est, præterea immunitatem, non sibi tantum, sed etiā omnibus aliis, quotquot eandē artem vel tū profiterentur, vel olim professuri essent. Autor Diō lib. 53. itē Zonaras Tom. 2. Addit Suetonius, P. R. ob restitutū ab eo principē, ære collato, statuam illi iuxta signum Æsculapii posuisse.

Meminit huius Antonii Musæ Q. Horatius lib. 1. epistolarum ad Vallam. Meminit & C. Plinius Secundus pluribus in locis. Nam & lib. 19. cap. 8. prudentia illius augmentum in egritudine lactuca cōseruatum tradit. Et lib. 25. cap. 7. fratrem illi fuisse scribit, Euphorbiū, Medicum Iubæ regis, qui inuentam à se herbam illius nomine Euphorbiam vocarit. Item lib. 30. cap. 13. curandis insanabilibus vlceribus, viperas edendas dedisse refert, celerrimo sanationis effectu.

Sed & Eobanus Hessus, æui nostri Naso, verum castus & pius, quomodo recte pronunciauit Erasmus, Musam inter anti-

quos & illustres Medicos venusto epigrammate celebrat. Quod quia secretiorē historiam continet, non sine sale, dignum existimaui, quod hic ascriberetur. Ipse de se Musa sic loquitur:

Posterior nulli veterum ratione medendi,

Omnibus Augusti maior honore fui.

Sunt qui me dicant musas odisse Maronis,

Cur igitur falso nomine Musa fui?

Scriptorū illius nihil superest, præter exiguum de herba Betonica libellū, M. Agrippæ, Cæsaris Augusti genero, dedicatū, quæ tereti & rotūdo, cōmentariolo nobis explicuit vir medicarū rerū, & humanioris literaturæ, iuxta callētissimus, Gabriel Humelbergius Rauenspurgenfis. Nā quæ præterea multa circumferuntur Antonii Musæ nomine, vt in Aphorismos Hippocratis & Galenū cōmentationes, vt omnium Trochiscorū, Vnguentorū, Ceratorū, Emplastrorū, Cataplasmatorū & Collyriorū examina, nō istius, de quo diximus, sed scriptoris sunt longè recentioris & neoterici, quæ ætas patrum nostrorū Ferrariensium in Italia Medicū clarissimum nouit. Id commonefaciendū arbitratū sum, ne quis incogitator, nominis similitudine deceptus, quomodo sit nonnunq; vnū ac eundē Antonium Musam esse crederet.

Antonius Natalis, Eques Rom. Pisonianæ coniurationis aduersus Neronem participes, simulatq; se proditum ac circumuentum vidit, professus iudicium, nominatisq; compluribus, inter quos & Seneca fuit, Neronis præceptor, nimisquam inuisus, impunitate donatus est. Tacitus lib. 15.

L. Antonius Numida, agnoscitur ex inscriptione vetusta, quæ sic habet: *L. Ansonio L. F. Gal. Numida, Prefecto Fabrum, Tribuno Mil. Leg. primæ Italicae, L. Rubrius Polybius amico.* Hæc inscriptio extat Saguntii in Hispania, teste Apiano.

M. ANTONIVS PRIMVS, natus Tolosa in Gallia, puer adhuc, Beci, id est rostrigalinacei cognomen tulit. Adultus, & iam Senator, lege Cornelia falsi sub Nerone damnatus, post eius mortem ordinem recuperavit. Præpositus à Galba legioni septimæ, scriptitasse Othoni credebatur, ducem se partium offerens. A quo neglectus, in nullo Othoniani belli vsu fuit. Labantibus Vitellii rebus Vespasianum secutus, grandè momentum addidit, strenuus manu, sermone promptus, serendæ in alios inuidiæ artifex, discordiis & seditionibus potens, raptor, largitor, pace pessimus, bello

non spernendus. Consultantibus de bello gerendo Vespasiani ducibus, ac plerisque cunctandum censentibus, ipse festinationē vilem esse suavit, & tenuit. Congressus cū Vitellianis, nullum constantis ducis, aut fortissimi militis, officium omisit. Vexillarium fugientem hasta transuerberans, mox raptum vexillum in hostem vertit. Quo exemplo ad certamen accensis militibus, bis vno die victoria positur, atque etiam castra expugnat. Cecidere tum ex Vitellianis triginta millia, cū ipse millia quatuor amisisset.

Cremonæ, quæ se dederat, abluendo cruori balneas ingressi vox excepta est, cū teporem incusaret, statim futurum, ut incalcerent. Id vernile dictum inuidiam omnium in eum vertit, tanquam signum incendendæ Cremonæ dedisset, quæ iam flagrabat. Mox ad urbem properans, postridie quàm Germani Capitolium expugnassent, Sabino, Vespasiani fratre, cæso, affuit ipse cum copiis suis. Quem Vitelliani milites excipientes, tribus in vrbelocis commisso prælio, profligati propemodum omnes interierunt. Vitellius ipse captus, & per totam urbem contumeliosè tractus, tandem iugulatur, & in Tiberim proicitur.

A victoria iam nimius & immodicus, incidit in æmulationem cum Mutiano, qui plurimum sub Vespasiano poterat. A quo paulatim potentia exutus, proficiscitur ad Vespasianum, nec pro sua spe accipitur, partim epistolatum Mutiani multorumque criminationibus, partim prioris vitæ flagitiis & arrogantia sua minus gratus. Hæc ex Taciti compluribus libris, Iosephi de bello Iud. quinto, capite decimotertio. Hegeſippi quarto. Peruenit ad tempora Traiani principis iam sexagenarius, quem admodum testatur de illo Martialis Epigrammatum libro decimo. singulari familiaritate, quod videre est, ipsi coniunctus. Epigramma ipsum, quoniam graue & honorificum est, placuit subiicere.

Iam numerat placido Felix Antonius eum

Quindecies actas Primus Olympiadas.

Præteritisq; dies, & tūtos respicit annos,

Nec metuit Lethes iam propioris aquas.

Nulla recordanti lux est ingrata, grauisque

Nulla fuit, cuius non meminisse velit.

Ampliat ætatis spatium sibi vir bonus, hoc

Vivere bis, vitæ posse priore frui. (est)

Celebrat ibidem ipse icona, quod &

ipsum epigramma propter elegantiam adscripsimus:

Hæc, mihi quæ colitur violis, pictura, rosq; q;

Quos referat vultus, Cæciliane, rogas?

Talis erat Marcus mediis Antonius armis

Primus, in hoc iuuenē se videt ore senex.

Ars vitæ in mores animumq; effingere posses,

Pulchrior in terris nulla tabella foret.

Est & lib. 9. epigramma ad Atticum, singulari erga hunc Antonium amorem & laudem spirans. Nos ne omnia congerere voluisse videamur, lectorem ad ipsum Martialem remittimus.

Antonius Rufus, vertit Homerū & Pindarum, teste Acrone. Citatur à Fabio Quintiliano lib. 1. cap. 10.

Antonius Rufus, alius à superiore, fors filius aut nepos, Consul sub Hadriano, anno vrb. DCCCCLXXXI II. Eusebius historię Ecclesiast. lib. 4. cap. 6. meminit Rufi, præfidi Iudææ, qui insolentiam eius gentis & motus acerrimè compresserit, cū Dion id bellum à Iulio Seuero gestum, tradat.

L. Antonius Saturninus, superioris Germaniæ præfes, mouens bellum civile contra Domitianum, in Germania per App. Norbanū oppressus est, testibus Suetonio & Aurelio Victore, item Plutarcho in Æmilio Paulo. Sed & Martialis inuehitur in hominem lib. 4. hoc epigrammate, Domitiani Cæsaris gratiam captans:

Dum nimium vano tumefactus nomine gaudes,

Et Saturninum te miser esse pudet:

Impia Parrhasia mouisti bella sub vrsa,

Qualia qui Phariæ coniugis arma tulit.

Exciderat ne adeo fatum tibi nominis huius,

Obruit Actiaci quod grauis ira freti?

An tibi promisit Rhenus, quod non dedit illi

Nilus? & Arctois plus licuisset aquas?

Ille etiam nostris Antonius occidit armis,

Qui tibi collatus, perfide, Cæsar erat.

Apud Ælium Lampridium in vita Alexandri Seueri perperam & mendosè L. Antonius appellatur. Quæri possit, idemne sit, de quo Suidas *A vrb. viuos.*

Antonius Silo, Tribunus in bello Iudæico sub Vespasiano fuit. Iosephus libro 3. capite 17.

Antonius Verus, refertur in monumentis agri Paduani hac inscriptione: ANTONIO VERO SIBI ET SVIS.

ANTONII aliquot sine cognomencis.

Antonius quidam tuetur Aſcalonē aduersus

uerfus Iudæos, xvii. millibus illorum cæsis, ante Vespasiani aduentum. Iosephus belli Iudæici libro 3. capite 1. Hegeſippus 2. capite 4.

Antonius, Cæturio in eodem bello, perijt cæsus per fraudem, dum specie supplicis insidiant dextram præbet. Iosephus libro tertio, capite 13. Hegeſippus tertio capite 15.

Antonius, alius, floruit sub Alexandro Imperatore, cui rescribitur ab eodem principe Cod. de excusationibus Tutorum & Cur.

Antonius, alius, emicuit sub Diocletiano & Max. AA. cui ab iisdem rescribitur C. libro 4.

Antonius rescribitur ab iisdem Imperatoribus C. lib. 9.

Antonius, primū Trib. militum in mediterranea Dacia, teste Marcellino, deinde Præf. Præt. sub Valentiniano, Valente & Gratiano AAA. Consulatum gessit cum Euagrio, anno vrbis conditæ M. C. XXXV. Rescribitur illi ab iisdem principibus Codice de officio Vicarii.

ANTONII, Christianæ religionis cultores.

Hactenus Romanæ stirpis & ciuitatis, quod nobis propositum erat, Antonios recensuimus: nunc aliquot externos adiungemus, sed Christiana religione, & sanctimonia vitæ, toti mundo celebres. Quanquam ne hos omnes à ciuitate Romana prorsus excluderim, multos tum populos, vrbesq; quàm plurimas, per omnes Imperii fines complectente.

ANTONIUS ABBAS.

Antonius, Ægyptius natione, coluit solitudinem in regione Thebaica, conditoque cœnobio, cum discipulis ibi in magna abstinentia vixit. Historia Tripartita cibum eius, panem cum sale; potum, aquam: refectionis tempus, Solis occasum: cubile, pauimentum fuisse refert.

Euocatus ab Athanasio propter Arianos Alexandriam, cū Didymum, virum doctissimum, sed cæcum vidisset, consolans eum: *Gaude*, inquit, *ô Didyme, quod oculis orbatus carnalibus, quibus mures & musca vtuntur, oculos recepisti, cuiusmodi habent Angeli, & quibus Deus videtur.* Meminit huius Rufinus Histor. Ecclesiasticæ libro vndecimo, capite septimo. Quærentibus

cur rarius ad vrbes concederet, hanc causam afferebat, quod uti pisces humor, ita Monachum nutrirer solitudo: Illos terræ contactu, Monachos oppidorum consuetudine tabefieri.

Rogatus aliquando à Philosopho, quomodo degere in solitudine posset, librorum consolatione priuatus; nec enim literas tenebat: *Meus*, inquit, *ô Philosopho, liber est natura rerum, & cum voluero, perlegit mihi verbum Dei.* Dictauit ad diuersa cœnobita epistolas septem Ægyptiaco sermone, quæ deinde in Latinam linguam conuersæ sunt. Floruit sub Constantino & filiis eius, quibus omnibus valde venerabilis fuit. Decessit, ut testatur Polydorus, anno salutis CCC LXI. cū annos CXX vixisset.

Diuus Augustinus libro Confessionum octauo, capite sexto mentionem Antonii cum summo honore facit. Et in Prologo de doctrina Christiana, virum sanctum & perfectum vocat, quique sine vlla scientia litterarum scripturas diuinas & memoriter audiendo, & prudenter meditando, tenuerit.

Vitam eius insigni volumine complexus est Athanasius, Alexandrinus Episcopus, quam Euagrius, Antiochenæ Præsul Ecclesiæ in Latinum eloquium transtulit, ut meminit Hieronymus in libro de scriptoribus Ecclesiasticis, qui & ipse eam de nouo se composuisse, testatur. Ex recentioribus Mapheus Vegius, is, qui Æncidi Virgilianæ librū decimum tertium adiecit, non insuauè de Antonio poema reliquit. Similiter Ioann. Franciscus Picus elegantissimum hymnum. Memoriam etiam eius quotannis decima septima Ianuarii recurrentem, celebrat in Fastis suis Baptista Mantuanus.

Antonius, Presbyter sub Nerone, quandam ex eius aula virum præpotentem baptizauit, quem is mox auersatus, diuinitatis excarnificari curauit.

Antonius, imperante Diocletiano, propter Christiani nominis confessionem, Antiochiæ cum Iuliano capite punitus est.

Antonius, alius, in eadem persecutione trucidatus Alexandriæ, alius etiam ibidem in mari submersus.

Antonius quidam Romæ, cū carnificis munere fungeretur, ac sanctos Martyres lanaret, vidit iuuenem altantem

cum spongia, & vulnera Martyrum detergentem. Quamobrem exclamare cepit: **VERE DEVS CHRISTVS EST, QVEM HI PRAEDICANT.** Et occultè digressus, cum baptismum à Rufino Presbytero consecutus esset, mox rediit, & libera voce se Christianum confessus est. Proinde capitale supplicium subire coactus, & in via Aurelia contumelatus, Martyris honorem tenet, & eternumq; tenebit.

Antonius Alexandrinus, cui plurimum se debere scribit Suidas. Idem plura de eodem.

Antonia, vna ex quadraginta octo Martyribus, qui Lugduni in Gallia, gubernante Romanum imperium M. Antonino Philosopho, palmam victricem obtinuerunt, in carcere vitam posuit, eandem martyrii coronam adeptam.

Antonia & Tertulla, sacrae virgines in Numidia apud Cyrtensem coloniam, flagrante persecutione Valeriana, martyrium subierunt.

Antonia alia Nicomediae, feruente in Ecclesiam Diocletiano, per Priscillianum praesidem variis afflictis tormentis & cruciatibus, ad extremum flammis extincta est.

Atque hi quidem non sine defectu & nobis adducti sunt. Superfunt duae sorores Antoniae, quibus agmen claudemus, non illae quidem conferendae superioribus, sed tamen ut Romanae ciues non omittendae. Harum prior Iustiniani principis, altera Belisarii, clarissimi ducis, coniuges fuere. Priore mortua, Iustinianus Theodoram duxit, cuius impulsu, Antonia Belisarii, permittente ipso, Syluerium Pontificem, abdicata dignitate, in Pontiam insulam relegauit, vbi breui post tempore decessit, in martyrum ordinem relatus. Blondus Decadis primae libro quinto, & Pius in Epitome, ex Procopio.

A N T R O N I I.

Antonius Maximus, seruum suum verberatum, patibuloque constrictum, ante spectaculi commissionem per Circum egit. Qua te indignatus Iupiter, Latinio, homini ex plebe, per quietem praecipit, ut Consulibus diceret, sibi praesultorem ludis Circensibus proximo non placuisse. Cicero primo, de diuinatione, Li-

uius secundo, Dionysius septimo, Lactantius secundo, capite secundo, Macrobius 1. capite 11.

P. Antronius, collega Ciceronis in Quaestura, Consul designatus in ann. vrbis conditae DCLXXXIX. cum P. Cornelio Sylla, honore deiectus est. Perit in coniuratione Catilinae. Dion. libro trigesimo sexto, cognomento Patus vocatur. Ludouicus Viues, quod miror, opinatur hunc ex Antronia, Magnesia ciuitate, quae locum dedit Graeco prouerbio, genus ducere, declamatione 5.

L. Antronius Patus, suffectus à Caesare Augusto in secundo Consulatu, triumphauit ex Africa anno vrbis conditae septingentesimo vigesimo quinto Caesare V. Consule.

Antronius Iustus, pater, & Antronius Tiberianus F. ambo Senatorii, florere in repub. cum Tacitus legeretur in principem.

A N U L I N I.

Anulinos inuenio in Corneliis & Anniis: dubito tamen an omnes eodem pertineant.

Anulinus, Praefectus praetorio Maximini, vna cum ipso caesus. Capitolinus.

Anulinus Saturninus, Dux Scythici limitis sub Valeriano. Vopiscus in Aureliano.

Anulinus, Senator, cuius libertinus fuit Diocletianus Imperator, teste Aurelio Victore.

Anulinus fors illius F. Consul sub Diocletiano anno vrbis conditae millesimo quadragesimo septimo.

Anulinus, Proconsul Africae, sub Constantino. Meminit illius in epistolis D. Augustinus.

APATVRIVS, citatur Senecae inter sui seculi declamatores.

Apaturius Alabaudus, pictor, memoratur Vitruuio lib. 7. cap. 5.

A P I T I I.

M. APITIVS, homo gulae mancipatus, vixit sub Tiberio, suaque in eius principatu bona dilapidauit. Cum audisset aliquando, grandes caricas nasci in Libya, nauigauit illuc, vbi se lusum deprehendens, Libya eiusq; habitatores diris imprecationibus deu-

In antiqui lapidibus est Apicii per

deuouit. Primus omnium phoenicopteri linguam optimi saporis esse iudicauit. De hoc Seneca ad Albinam matrem: *Apitius, inquit, nostra memoria vixit, qui in ea urbe, ex qua aliquando Philosophi, velut corruptores iuuentutis, abire iussa sunt, scientiam popina professus, disciplina sua seculum infecit, cuius exitum nosse operae precium est. Cum sestertium millies in culinam congesisset, cum tot congiaria principum, & ingens Capitolii vetigal in comessationibus decoxisset, ere alieno oppressus, rationes suas tunc primum coactus inspicit: superfuturum sibi centies sestertium computauit, & velut multa fame victurus, si sestertio centies vixisset, veneno vitam finiuit. Quanta luxuria erat, cui centies sestertium egestas fuit?* Haec Seneca. Meminit eiusdem Apitii epistolarum decimo quinto. De eodem Plinius libro decimonono, capite octauo. Martialis libro quinto. Suidas *Μάριος Απίτιος*. Tertullianus scribit, ab Apitio propagatum cognomentum in coquos, ut Apitiani dicerentur quadam Philosophorum imagine. Dion M. Sabium Apitium vocat, alii Gaium malunt, eaque causa est, cur huc illum reposuerim, daturus illi locum alium, vbi de eius gente, & nomine exploratè constitit.

Apitius alter, celebratus à Graecis, & obfophagi cognomine insignitus, vixit sub Traiano. Cui in Parthis agenti, ut in libris dipnosophistarum refert Athenæus, cum multorum dierum itinere abesset à mari, ostrea recentia, miro ingenio seruata, summississe traditur. Hic in Ciaturis Galliae, vel apud Minturnas, ut scribit Athenæus, magnam pecuniae vim profudit, dum squillis auide vescitur. Sed & Alexandriae Astacos magna conquiritens cura, cum audisset; in Libya squillos quoque capi praegrandes, ne diei quidem vnus moram sustinens, in Africam festim transmisit. Quod vbi falsum comperit, execratus prouinciam, ita regredi institit, ne vnquam omnino terras eas contingeret. Haec Caecilius Rhodiginus lib. 5. cap. 30. Adde quae Suidas habet *δὲ περὶ*.

Caecilius Apitius, utroque posterior, scripsit de re coquinaria siue culinaria libros decem, in quibus superiorum aliorumque gulosorum hominum meminit. Hi libri diu suppressi, patrum demum memoria sub Nicolao Quinto in manus hominum redierunt, teste Hermanno Buschio,

cui subscribit in bibliotheca sua Gesnerus.

L. Apitio Brutidio Sotericho VI. vir. urb. Questori anni primi Cur. praesidi & Albucilla Sex. fil. Exorata coniugi centuria centonar. Dolabrar. Scalarior. L. D. D. C. Haec inscriptio extat in Gallia Cisalpiua ad fanum D. Matiae Climianae. Inscription. antiq. pagina 87.

Vua Apitia citatur Macrobio libro 3. capite 20.

M. Apitius M. F. Pub. Pudens Verona, mil. coh. XII. praef. mil. ann. XV I. vix. ann. XXXI IX. H. S. E. Apud Manutium.

A P O N I I.

Aponius quidam proscriptus à Triumuiris, cum tutas latebras adeptus esset, abominatus victus turpitudinem, discurrantibus militibus sese necandum obrulit. Apianus 4.

Marcus Aponius Saturninus, sub Othone & Vitellio Mcesiam tenuit, ac primum quidem fidus Vitellio fuit, postea Vespasiani partibus accessit. Inuisus autem exercitui suo, penè interectus esset, nisi obscuritas latebrarum vacantium forte balnearum fornibus, quibus occulebatur, hominem texisset. Sub Othone, caesis Sarmatis, triumphali statua donatus est, legatis tribus legionum Consulatia decreta sunt ornamenta. Auctor Cornelius Tacitus decimo septimo, decimo octauo & decimonono.

M. Aponius Faustus patronus, Peticia Prima; M. Aponius, M. Optatus fieri iusser. & lib. libertab. 2. suis. Inscript. antiq. pag. 350.

L. Aponius cum T. Quintio Scapula Trebonium Proconsulem vltiore Hispania eiecit. Vide Dionem libro quadragesimo tertio.

L. APPAEVS L. F. Pup. Pudenti pp. Trib. cohort. XII. urb. & x. prat. flammio Flau. patrono. Apud Manutium in Orthographia.

APPION, Polyhistor appellatus, litteris homo multis praeditus, rerumque Graecarum plurima atque varia scientia fuit. De hoc multa Gellius libro quinto, capite decimo quarto, libro sexto, capite octauo. Suidas *Απίων*. Meminit Plinius libro trigesimo sexto, capite duodecimo.

Manutius legendū familiae huius nomē in prima pet. v. pu. tat.

A P P I I

Appiorum gentem plerique, inter quos est Conradus Gesnerus, ab Appii corona, quam L. Appius in Achaia meruit, nominatam volunt.

C. Appius, praefectus sociorum, cum septem millibus caesus à Boiis. Liuius initio lib. 31.

T. Appius Balbus, Proconsul Ciliciam administravit ante P. Lentulum Spintherem, quemadmodum meminit Cicero libro 1. epistolarum ad Lentulum epistola 3. In bello ciuili secutus est partes Pompeii. Post pugnam Pharsalicam, cum Ephesi pecuniam ex fano Dianae tollere conaretur, interpellatus à Caesare subito eius in Asiam aduentu, profugit, ut est eius belli commentario 3. Sunt qui eundem cum T. Ampio statuunt. De hoc supra.

M. Appius, synchronus Ciceronis, cum in quodam proemio diceret, se magno opere rogatum ab amico, ut in causa clientis adhiberet curam, eloquentiam & fidem, tum Cicero: *Adeone ferreus, inquit, homo es, ut ex tam multis, quae rogauit amicus, nihil praestes?*

P. Appius, caeso Caesare, nullam se habere prouinciam, nullam Antonii sortitionem fuisse, iudicauit Cicero Philipp. 3.

Appius quidam, superior ne an alius, incertum, proscriptus à Triumuiris, opes suas seruis diuisit, à quibus, cum nauem cum iisdem conscendisset, in Siciliam transiturus, in maris tempestate in scapham quasi in tutiore spem depositus, saluus euasit, illi perfracta naue ad vnum omnes cum opibus, propter quas dominum prodiderat, perierunt. Appianus 4.

Appius Appianus sub Tiberio ob prodigalitate Senatui motus est. Tacitus libro secundo.

Appius, Proconsul Cretae, temporibus Senecae, ut liquet ex declamationum lib. 9.

T. Appius Flauianus, vir Consularis affinis Vitellio Imperatori, praeses Pannoniae, accessit partibus Vespasiani. Tacitus 17. Mota aduersus illum seditione exercitus, cum à conuiciis ad tela & manus ventum esset, ab Antonio Primo, cui vni miles facile parebat, discrimini ademptus est. Tacitus 19.

L. Appius Maximus Norbanus, sub Domitiano praefuit Bithyniae, ut affirmat Plinius Epistolarum 10. Vicit L. Antonium in Germania superiore, ac in arcibus eius lit-

teras inuentas, ne caedium occasionem Domitiano praerberet, combussit. Dion.

L. Appius Alphaberus, refertur in memoriis Italicis. Inscript. antiq. pag. 164.

Appius Augustus, memoratur in antiquitatibus Helueticis hae inscriptione: *Iouis O.M. Genio loci, fortuna reduci Appius Augustus dedit.* Extat Paterniaci, teste Ioanne Stumphio lib. 8.

Appio rescribitur à Gordiano A. 9. C. tit. 45.

Appiano rescribitur ab AA. & CC. 6. C. tit. 54. & 8. C. tit. 14.

Appianus Alexandrinus 22. libros Rom. historiae scripsit, quorum 9. ad nos perueniunt. Floruit sub Hadriano, ut indicat ipse in Syriaco. De hoc plenius Suidas.

A P R I C I I

Apricius, praeses Cappadociae, animaduertit in Dorotheam virginem.

Apricio, vel Apringio, scribit Libanius in epistolis.

A P R O N I I

C. Apronius, Trib. pl. mox à x. viratu abrogato. Liuius 3.

Cn. Apronius & Q. Fabius, Aediles, quod Apolloniatum legatos, orta contentione, pulsassent, ipsis per faciales dediti sunt. Val. 6. cap. 6.

Apronius, homo nefarius, Verris minister. Cicero in Verrem.

L. Apronius, accusauit Sex. Clodium, quod eo auctore corpus P. Clodii in curiam illatum fuerat. Asconius in Miloniana.

Cn. Apronius Cn. F. accusator M. Sauterri, focii Milonis in occidendo Clodio. Ascon. Pedianus.

L. Apronius C. F. C. N. Consul sub Augusto ex Calendis Iuliis, comes Germanici Caesaris in Germania, triumphalia insignia meruit. Proconsul in Africa cohortem, quae fugam inierat, decimauit. In Germania Proprætor malè à Frisiis acceptus est, multis suorum amissis. Tacitus & Paterculus, qui & plurimum illum commendant.

L. Apronius L. F. Caesianus, patris auspiciis in Africa rem feliciter gessit. Collega fuit Caii in secundo illius Consulatu. Iosephus vulneratum à militibus, Claudio imperium asserentibus, perniciem vix effugisse scribit, lib. Antiquitatum 19. cap. 4.

Apronia L. F. L. iunioris soror, à Plautio Syluano marito in præcepta data, interiit. Tacitus 4.

Apronius,

Apronius, vir Prætorius, dormitans capitibus motu nutabat. Id animaduertens Caligula, præconem admonuit, ne illum sibi nutantem præteriret, nec hoc monere desisset, donec ignorantibus 13. gladiatores seferentium nonagies addicerentur.

Apronio rescribitur ab Antonino A. 8. C. tit. 44.

Aproniani S. C. fit mentio Pand. lib. 36. ad S. C. Trebel. 26.

Apronianus, Martyr Romae sub Diocletiano & Maximiano AA. punitus capite per Laodicium, præf. vrbis, 2. Februarii.

Apruncvlvs Gallus, Orator sub Constantino. Ammianus lib. 22.

A P V L E I I

Apuleii scribendum per geminum quidam ex numis argenteis & lapidibus Capitolinis asseuerant.

AN. V. C. L. Apuleius, Trib. pl. diem dixit Camillo, propter prædam Veientanam; vnde ille in exilium Ardeam concessit. Liuius lib. 5. Plutarchus in Camillo.

Q. Apuleius Pansa, collega Valerii Coruini in quinto illius Consulatu fuit. Liuius 10.

Q. & L. Apuleii, decemviri agris diuisundis, L. Posthumio M. Popilio Coss. Liuius 42.

C. Apuleius Saturninus, vnus ex quinque viris, qui missi sunt ad cognoscendum statuendumque de finibus inter Pisanos & Lunenses, L. Paulo II. C. Licinio Coss. Liuius 45.

L. Apuleius Saturninus, Prætor vrbanae iurisdictionem tenuit, M. Marcello C. Sulpitio Coss. Liuius in fine 45.

L. Apvleivs SATVRNINVS, secundum Trib. pl. & sediciosus. Hunc Cicero popularem factum scribit, quod in annonae caritate Quæstor, à sua frumentaria procuratione per Senatum amotus, eiq; rei M. Scaurus praefectus esset, in de Haruspicum responsis & pro P. Sestio. Interemptus est cum Glaucia Prætor, C. Mario VI. Consule. Liuius 69. Cicero in Bruto, L. Florus & Plinius in viris illustribus.

L. Apuleius, aequalis Ciceronis, Prætor Macedoniae, Quæstorem habuit Cn. Plancium, eo tempore cum Cicero exularet. Hunc opinor esse, quem Cicero in Epistolis ad Attic. libro 12. epistol. 14. prædicatorum vocat.

Fuit & L. Apuleius temporibus Cicero-

nis inter vulgares patronos habitus, quem Cicero in de diuinatione, non ætate, sed vsu forensi atque exercitatione, tironem vocat. Nescio num idem sit cum illo prædicator, an alius.

L. Apuleius, Grammaticus, qui à Calpurnio, Equite Rom. prædiuite, quadringentis annis conductus, multos edocuit. Tranquillus.

P. Apuleius, Trib. pl. Hirtio & Pansa Coss. Cicero Philip. 14. Fors idem, cui Proquæstor Asiae Cicero scribit Epistolarum 13. nisi quod ibi C. prænomen est, non P. In recentioribus epistolarum libris nullum prænomen adest.

Ab Apuleio copiae Bruto traditae sunt. Appianus lib. 3.

Apuleius quidam proscriptus à Triumuiris, vnà cum vxore & familia fugiens eua sit App. 4.

Apuleius alius & Aruntius quomodo effugerint, ibidem.

Sex. Apuleius, Consul sub Aug. collega DCCXXV. eius in quinto Consulatu. Dion Nicæus Sex. F. Capitolini fasti etiam Sex. N. vocat, eumque ex Hispania triumphasse ann. V. C. DCCXXVI. docent.

M. Apuleius, nescio an Sex. fr. Consul & ipse sub Aug. cum P. Silio, nono post anno. Et hic apud Dionem Sex. F. vocatur.

Sex. Apuleius, fors Sex. F. gessit Consulatum quo anno Augustus decessit.

Apuleia Varilia, sororis Augusti nepis, sub Tiberio adulterii damnata, vrbe exacta est. Tacitus 2.

Apuleia Felida, refertur Inscriptionum ant. pag. 285.

Apuleia, T. Ampii Balbi vxor. Cicero epistolarum 6.

Apuleius Rufinus, collega Seueri Imperatoris in primo Consulatu sub Commod. Spartianus.

Apuleio rescribitur à Philippo A. C. 5. tit. 6.

L. Apvleivs Madaurensis, Philosophus Platonicus, cuius præter vulgata opera, citantur à Prisciano Medicinalia lib. 6. Vide plura apud Volaterranum. Citatur & de Repub. Augustinus Magum fuisse scribit, Tomo secundo ad Marcellinum. Multa de eodem habet libro 8. & seq. de C. D. Vixit sub Hadriano & Pio, principibus.

Sex. Apvsvs Sex. F. Ver. Bebius & c. Sigonius emendat. primi capite trigesimo secundo.

A P V S T I I

L. Apustius, Consul fuit cum M. Val. Leuino ann. V. C. DXXV III. vt est apud Cassiodorum.

D L V III. L. Apustius Fullo, Prætor L. Furio M. Marcello Coss. iurisdictionem vrbana fortitus, cum quinquennio ante Edilis pl. fuisset. Cecidit in bello Macedonico tumultuario prælio sub C. Liuio. Liuus libro 33. & 37.

T. Apustius, legatus Sulpitii Cos. bello Macedonico, cum parte copiarum ad depredandos hostium fines missus, res egregias gessit. Vide Liuium 31.

¶ **AQVILA**, præfectus Ægypti sub Seuerro. Histor. Ecclesiast. lib. 6. cap. 4.

Aquilæ rescribitur à Gordiano A. 9. C. tit. 9.

A Q V I L I I

Quænos Aquilium, Plutarchus in Mario *de vrbis* vocat. Similiter Appianus in Mithradatico. Sex Pompeius ita lib. 1. *Aquilis prænommen ab aquilo colore, id est nigro, est dictum.*

L. & M. Aquilii, Tarquinia, sorore Colatini, geniti, cum Vitelliis & Tarquiniis coniurarunt, capite ob id damnati. Liuus 2. Dionysius 5.

¶ **C. Aquilius Thuscus**, Consul ann. V. C. CCCLXVII. Hernicos vicit, deq; iis ouauit. **30** Dionysius 8.

¶ **L. Aquilius Coruus**, Trib. mil. Consul. potest. ann. V. C. CCCLXV.

¶ **C. Aquilius M. F. C. N. Florus**, Consul ann. V. C. CCCCLXXXII II. Anno sequenti Proconsul triumphauit de Pœnis. Sic est in tabulis Capitolinis.

Aquilii Flori, pater & F. post victoriam Asiaticam, quod Antonii partes secuti essent, ab Augusto capitali pœna dånati, suis **40** ipsorum manibus interiere. Dion lib. 50.

M. Aquilius, accepit custodiendos libros Sibyllinos: quos cum describendos dedisset, in bouis pellem proiectus necatur, & effosso in medio fori tumulo cum capsâ sepelitur. Hæc Isacius Tzetzes in Lycophronis Cassandram pag. 348.

P. Aquilius, legatus emissus ad coemendum frumentum bello Punico secundo anno V. C. DLXIII.

¶ **L. Aquilius Pætus**, suffectus Augur in locum Marcelli, qui quites Consulis, anno belli Pnici secundum Liuus.

¶ **L. Aquilius Gallus**, Prætor ann. V. C. DLXXVII.

M. Aquilius M. F. M. N. Consul ann. V. C. DCXXII. Asiatici belli reliquias cõfecit, Aristonicum in triumpho duxit, mixtis veneno fontibus ad deditonem quarundam vrbium, quæ res victoriam infamem fecit. L. Florus in fine 2.

M. AQVILIVS M. F. M. N. superioris haud dubie F. collega Martii in quinto illius Consulatu ann. vrbis conditæ DELI I. bellum seruile in Sicilia concitatum confecit, eoquenomine ouauit. Liuus 69. Nam Athenæus lib. 5. ex Sicilia triumphum eius inculcat. Pro hoc repetundarum reo dixit M. Antonius. Cicero 2. de Oratore, & Fabius 2. cap. 16. Eundem multis criminibus conuictum, quia tamen cum fugitiuis fortiter bellum gesserat, iudicio liberatum refert Cicero pro L. Flacco.

C. AQVILIVS, legatus Q. Oppii, Proconsulis Asiæ, captus à Mithradate, ac asino impositus, per ludibrium circumuectus est, tandemq; aurum liquefactum ori illius infusum. Appianus in Mithradatico, Plinius 33. capite 3. De hoc Cicero pro lege Manilia: Voseum, inquit, Regem inultum esse patiimini, qui legatum P. R. Consularem vinculis ac verberibus atque supplicio excruciatum necauit? Paterculus M. vocat, & à Mityleneis vinctum, ac traditum Mithradati scribit. Conuenit de prænomine Valerius lib. 9. cap. 13.

M. Aquilius, Prætor Siciliæ. Cicero in Verrinis. Hunc esse puto, quæ Cicero duos habentem generos, sed ambos exules, Adrastum vocabat, quod solus locum tueretur, alludens ad Græci nominis etymologiam. Sic Erasmus in Apopthegmatis.

C. Aquilius, Eques Rom. cui domus pulcherrima fuit consensu omnium ea ætate (C. Marii & Q. Catuli) in colle Viminali, quæ clarior etiam tum, quam iuris ciuilibus scientia extitit. Plinius libro 17. capite 1.

¶ **C. Aquilius Gallus**, Iurisconsultus, discipulus Q. Mutii, familiaris & collega Ciceronis in prætura, tulit legem de dolo malo. Valde eum laudat Cicero in oratione pro A. Cæcina. Sæpe orante Cicerone iudex præsedet. Vide orationem pro L. Flacco, & plura in claris Oratoribus pag. 220.

50 De eodem Valerius lib. 8. cap. 2.

P. Aquilius Gallus, Tribunus pl. fuit, Crasso & Pompeio II. Coss. Plutarchus in Catone, Dion lib. 39.

¶ **Aquilius Niger**, citatur à Plinio & Suetonio in Augusto.

Cn. A.

Cn. Aquilius, Poeta Comicus, citatur à M. Varrone & Gellio.

P. Lentulus, qui princeps Senatus fuit, accusauit M. Aquilium, subscriptore C. Rutilio Rufo. Cicero in diuin. contra Verrem. Opinor intelligi Aquilium, qui Consul fuit anno vrbis conditæ DCXXV.

¶ **C. Aquilius Nilius**, Consul sub Caio principe ann. V. C. DCCLXXXI. cum L. Nonio Asprenate. Meminit illorum Frontinus in lib. de aqueductibus.

¶ **L. Aquilius Narcissus** Bel. August. Lib. V. F. Inscript. antiq. pag. 348.

¶ **M. Aquilius Regulus**, frater Vipsani Messalæ, sub Nerone caudicus & testamtorum captator, ex paupere & tenui ad maximas opes peruenit. Sed & accusationes factitauit, domum Crassorum & Orphiti subuertit. Vnde sacerdotio & consulari dignitate auctus est, sub Domitiano non minus nocuit sed rectius. Hinc Metius Modestus omnium bipedum esse nequissimum scripsit. Et Herennius Senecio Catonis illud de Oratore mirifice in hunc è contrario vertens: Orator, inquit, est vir malus, dicendi imperitus. Vide Plinium in epistolis 1. & 4. Cornel. Tacitum lib. 20.

Aquilus Regulus, iuuenis ad Nicostratum Prætorem scribens, habitationem illi cænaculi donauit. Pandect. 39. de donationibus. **30**

¶ **L. Aquilius Secundus** L. Aquilii Charitonis & Publiciæ Veneriæ F. Memoratur in monumentis Ital. pag. 163.

Aquilus Seuerus, de genere illius Seueri, ad quem Lactantius duos Epistolarum dedit. Scripsit volumen de vita sua. Decessit sub Valentinianno principe. Hieronymus de scriptoribus Ecclesiasticis.

Aquila Seuera, virgo Vestalis, ducta ab **40** Heliogabalo Imperatore, vt ex ipso Pontifice & Sacerdote Vestali diuini liberi nascerentur.

¶ **L. Aquilius Epaphroditus**, Inscriptio-num antiq. pag. 179.

Aquilæ rescribitur à Seuero & Anton. AA. 5. Cod. tit. 18. qui & eius patrè damnatum esse, ostendunt.

¶ **L. Aquilius Epaphroditus**, Inscriptio-num antiq. pag. 179.

Aquilæ rescribitur à Seuero & Anton. AA. 5. Cod. tit. 18. qui & eius patrè damnatum esse, ostendunt.

¶ **AQVILINVS**, Consul sub Diocletiano. Hunc esse opinor, cuius iussu, cum esset præses Norici, Florianus Martyr in Anasum proiectus est, capite primùm truncatus.

A Q V I N I I

L. Aquinius, haruspex, ann. vrbis condi-

tæ CCCLXV. Macrobius 1. ex Cassio Hemina & Gellio.

M. Aquinius, Catonis F. cui Cæsar in Africa post mortem patris eius ignouit. Com. 5.

M. Aquinius, homo nouus, & Senator partium Pompeianarum in Africa. Cæsar ibidem.

Aquinius, legatus Metelli Pii, missus ab illo frumentatum cum 6. millibus militum, per insidias à Sertorio victus est, suis amissis. Plutarcho Græcè vocatur *ἀκρίβης*. Variant tamen editiones recentres.

Aquinius, percussoribus Cæsaribus in Capitolium fugientibus se miscuit, quasi factoris particeps & socius. Appianus.

¶ **Aquinius Iuger**, scripsit vitam & res gestas Augusti.

¶ **P. AQVIVS** Scæua, vir clarus tempore Iulii Cæsaribus. Vide inscriptiones antiq. pagina 370.

¶ **Q. ARADIVS** Rufinus, cui Q. Septimius dedicauit 6. libros Dictys Cretensis de bello Troiano, Latina lingua donatos.

¶ **ARAPHIÆ** rescribitur à Dioclet. & Max. AA. Cod. prim. de iur. & facti ignorantia.

¶ **L. ARATIVS Phæbus** decurialis decuriae Iulie Præconie Consularis voto suscepto D. D. Conphebanio filio. Hæc inscriptio extat Vicareli in aquis calidis prope Romam. Vide inscript. antiq. pag. 177.

¶ **AVR. ARCADIVS** Charisius Vetus Iureconsultus, scripsit libros singulares de testibus, de officio præfecti prætorio, de muneribus ciuilibus. Citantur eius quædam in Pandectis.

Arcadius Rufinus, Consul sub Constantino anno V. C. MLXVIII.

ARCADIVS Imperator, Theodosii F. fr. Honorii. ¶ Vide Carolum Sigonium de imperio occident. & Onuphrium Paulinum.

Arcadius, Grammaticus, commemoratur Suidæ.

Arcadio rescribitur à Caro, Carino & Numeriano 9. C. tit. 46.

¶ **ARCHINOÆ** rescripserunt AA. & CC. 5. C. tit. 16.

¶ **ARDABVRIVS**, præfectus fuit Theodosii iunioris contra Persas. Eius fortitudo, quod 7. Persarum duces insidiis captos interemerit, refertur Hist. Tripart. 11. capite 15. Gessit Consulatum anno vrbis cond. MCLXXX.

Ardaburius, Consularis & patricius, F. Asparis, cum patre sub Leone 1. ob affectatum Imperium occisus. Quidam Asparem superioris Ardaburii F. faciunt.

ARELLII

Arellius Fuscus, motus equestri ordine, ob insignem calumniam cum celebritate affectarentur adulescentium scholæ, ex argento anulos habentem. Plinius 33. capite 12. Seneca hunc inter claros sui temporis oratores annumerat, Declamationū 2. Plinius illum se vidisse scribit.

Arellius Fuscus, Consularis, interemtus sub Commodo. Ita enim legere malo in Lampridio, quàm quomodo vulgò legitur, Allius Fuscus.

Arellius Fuscus, Proconsul Asiæ sub Aureliano, cui successit in ea provincia Falconius Probus. Vopiscus in Aureliano.

Arellius, pictor Romæ celebris paulò ante D. Augustum, nisi in signi flagitio corrupisset artem, semper alicuius amore feminae flagrans, & ob id Deas pingens. sed dilectarum imagine, itaque in pictura eius scorta numerabantur. Plin. 35. cap. 10.

M. Arellius, mortuo repente Q. Fabio Max. Consule sub Cæsare dictatore pridie Calend. Ianuarias, in eius locum Consulatum paucissimarum horarum petiit. Plin. 7. capite 53. Cicero in epistolis ad M. Curium C. Caninium hunc fuisse vult: sed potuerunt complures esse competitorum.

L. ARENNIVS, præfectus sociorum bello Pun. 2. sub M. Marcello, captus ab Hannibale.

ARESCVSA liberta citatur Pand. 19. de seruis exportandis L. 14. & 43.

ARGENTARIVS, Cestii auditor & imitator, vterque Grammaticus erat. De vtroque plura Seneca Controuers. lib. nono. Contr. 3.

ARGIVS Q. F. Celer Pater 11. vir Iamarius, & quæ in iis sunt sua per fecit, ut ex eo vestigali quot annis mulsim & crustum natali Cæsaris Augusti daretur. Hæc inscriptio extat in memor. antiquis pag. 495.

Argio rescribitur ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 26.

ARGENTIVS, Cæsaris partium, gerente bellum Cæsare contra liberos Pompeii equitatum ex Italia in Hispaniam adduxit. Commen. 6.

Q. ARIGINVS Q. F. Bassus, refertur in memoriis veterum pag. 211.

ARISTII

M. Aristius, Trib. mil. in Galliis sub Cæsare. Commen. 7. Huic, opinor, vt Proconsuli scripsit Cicero.

C. Aristius Fuscus, inter amicos celebratus ab Horatio in Epistolis & Carminū 1. Legatus fuit Augusti in Hispania, domuitque Astures. L. Florus 4. Eutropius 7. Dion lib. 53. & seq. apud quos tamen mendosè Carisius & Carusius legitur.

Aristio Messori ob multa merita Secundus collega titulum posuit. B. M. F. Sic legitur in memoriis antiquis pagina 289. nisi quòd pro Aristo ipse substituit Aristio.

ARISTOTELI rescribitur ab AA. & CC. 7. C. tit. 14.

ARISTONI à Gordiano A. 7. Cod. tit. 72.

Aristo, Iuriconsultus, scripsit Celfo, citante Pomponio, similiter Neratio Prisco Pandect. Quæ res pignori, & c. item Vlpiano de manumissis testamento L. 2.

T. Aristo, Iuriconsultus temporibus Traiani, cuius vsum consiliis Imperatorem testatur Papinianus. Arbitror eundem esse, ad quem sunt epistolæ C. Plinii.

ARISTOVLVS, præfectus vrb. sub Diocletiano.

ARMATIO, præfecto prætorio, rescribitur Leo & Anthemius AA. Sub Zenone Imp. Consulatum obiit anno vrb. conditæ MCCXXIX. cum Fl. Basilio. Puto eundem esse cum sequenti.

Armatius, Basilisci consobrinus, ab illo contra Zenonem Imperatorem missus, eidem adhæsit, pactus Cæsaris dignitatem filio Basilisco. Zeno Basilicum filium Cæsarem renunciauit, sed mox ex Cæsare sacerdotem fecit, patrem ob perfidiam interemit. Nicephorus 16. capite 8. Suidas *à quædam*.

ARMENIVS Brocchus, Proconsul sub Domitiano. Plinius Epistolarum 10.

ARMENTARIO & Paulinæ (opinor) scribit D. Augustinus in epistolis.

C. ARMINIVS Felicissimus V. F. Bononia na coniugicassima. Hæc inscriptio extat Paduæ in ecclesia S. Matthæi veterum memoriarum pag. 335.

ARTEMONI rescribitur ab Ant. A. 4. Cod. tit. 26.

ARTEMISIAE ab Alexandro A. 5. C. tit. 34.

ARRII

Q. Arrius, Prætor, Chrysum, fugitiuorum ducem,

ducem, cum 20. millibus hominum cæcidit. Lilius 96. Cicero in Bruto hunc M. Crassi quasi secundarium vocat, ac anno illo iudiciali damnatum refert. Meminit eiusdem in Verrinis.

M. Arrius Secundus, præfectus Syriæ, perstringitur nobili Catulli carmine.

Arrius, familiaris Ciceronis, cuius epulum lautissimum commemorat in Vatinium. Horatius quoque 2. Carminum: *atque epulum, ait, arbitrio Arri.*

C. Arrius, vicinus Ciceronis, ad Attic. libro secundo, epistol. 14. & 15. Item, Arrius Consulatum sibi ereptum fremit, epistol. 7. ibidem.

Q. Arrii duo filii,

par nobile fratrum,

Nequitia & nugis, prauorum & amore gemellum,

Luscias soliti impenso prandere coemptas. 20
Horatius Serm. 2. Sat. 3.

Arria, vxor Cacinæ Pæti eius, qui Camillo Scriboniano contra Claudium legatus adhæsit, mulier miræ fortitudinis & constantiæ. Huius celebratur vox illa: *Pæte non dolet.* Vide Plinium epistolarum 3. ad Nepotem, Dionem & Zonaram, item Fulgionem de coniugali charitate. Extat de eadem apud Martiale epigramma. Filia huius, & ipsa Arria dicta, collocata est Pæto Thraseæ. Sed & Heluidio iuniori quæ nupsit, Arria Fannia nominata est. Plinius Epistolarum 9.

Arrius Antoninus, Imperatoris Antonini Pii maternus auus, homo sanctus, & qui Neruam miseratus est, quòd imperare cœpisset. Consulatus duos gessit, primum cum Mario Celfo, alterum cum Neratio Prisco. Autor Venuleius ad legem Corneliam de sicariis. Scribebat epigrammata arguta, & quidem Græca, à quo Martialis carmina sua probari testatur. Vide Plinium Epistolarum 4. Huius filia fuit Arria Fadilla, Antonini Pii mater.

Arrii Antonini, vt præsidis Asiæ, & eius decreti in Christianos, meminit Tertullianus ad Scapulam.

Arrius Antoninus, aliquando Proconsul Asiæ, occisus à Commodo. Lampridius.

Arrius Varus, strenuus bello, Vespasiani partium contra Vitellianos dux, qui cum prætorianis præpositus esset, Murianus pulsum loco annonæ præfecit. Tacitus 19. & 20.

Arrius Menander, Iureconsultus, scripsit de re militari libros 4. vnde quædam leguntur in Pand. 49. tit. 16.

ARRIVS APER, Præfectus prætorio, & socer Numeriani Imperatoris, illo à se occiso, vicissim à Diocletiano ann. vrb. conditæ MXXXVI. occisus est. Vopiscus. Fuerunt & Apri gentis Flauiae Cofs. ann. vrb. conditæ DCCCLXXXII. DCCCXXVIII. DCCCCLXIX. Et alius sub Domitiano studiis eloquentiæ clarus, teste Tacito in dialogo de Oratoribus. Item & Aper Grammaticus sub Antonino Philosopho, teste Capitolino.

Arrius Præsens, Consul sub Commodò ann. V. C. DCCCXXXII.

C. Arrius C. F. monument. sibi fieri iussit. Sex. Acilius C. F. heres fecit. Reperitur in inscriptionibus antiq. pag. 341.

Arria Fadilla, Antonini Pii mater. pagina 248.

L. Arrius Alphius, eius libertus ibidem.

Arria Crescentina, Cornelii Quintii coniunx. pag. 306.

Arrius A. lib. Tertius Augustalis. pagina 351.

Arrius Centurio, memoratur Iosepho lib. 17. cap. 15.

Arrius Balbinus, refertur in memoriis Italicis pag. 136.

Arrius, Philosophus Alexandrinus, in cuius gratiam secundum Alexandri memoriam, & vrbis pulchritudinem, ignoscere se Alexandrinis Augustus dixit.

Arrius Clemens, ad quem Plinius epistolas scribit.

C. Arrius C. F. Clemens, miles sub Traiano & Hadriano, refertur magnifica inscriptione pag. 151.

Marcus Arrius M. F. M. Sextius duo viri, & c. pag. 116.

LL. Arrii Maximiani pater & F. pagina 353.

L. Arrius Capito argentarius, homo Pannonius, 480.

Arrius Seuerus, cuius successori Ventidio Quieto rescripsit Imp. Seuerus Pand. lib. 4. tit. 4. L. 11.

Arrius Seuerianus, Cof. cum T. Aufidio sub Hadriano prid. Idus Martias. Pand. de petitione hæreditatis.

Arrius Honoratus, pupillus, Antonino Pio, patruo & tutori suo, hæreditatem restituit ex fideicommissò. Pandect. 361.

ad Senatusconsultū Trebellianum leg. 37.

¶ Arrii, Primus & Secundus, fratres. Inscriptio antiqua pag. 61.

ARRIANI

C. & L. Arriani, Trib. pl. ann. urbis condita DLIII, belli Pun. Secundi 9. L. IIUS 27.

Arrianus, testamento mandavit incidit in sepulchro: *Hic situs est, quem proscriptum filius non proscriptus celavit, fugaque comes, & salutis ei auctor fuit.* Appianus lib. 4. de bell. civil.

ARRIANVS, Philosophus ex Nicomedia, discipulus Epicteti Philosophi, vitæ inter Romanos cum primis laudatus, ac per omnem vitam in litterarum studio versatus, Tillibori latronis vitam descripsit, teste Luciano in Pseudomante. Cognomen dicitur est nouus Xenophon. Vixit sub Hadriano & Antonino, principibus. Historiā Alexandri Magni 8. voluminibus complexus est. Epicteti verò dissertationes, Cyripæ diam Xenophontis imitatus, libris 4. In Periplo additur illi prænomen Flauii. Meminit Arnobius in fine libri secundi. *Cum de animarum, inquit, agitur salute, ac de respectu nostri, aliquid & sine ratione faciendum est, ut Epictetum dixisse approbat Arrianus.*

Arrianus, superiore prior, Poeta, cuius carminibus Tiberium principem delectatam scribit Suetonius. Scripsit metaphrasin Georgicorum Virgilii, & Alexandria lib. 24. teste Suida.

Arrianus, Iuriconsultus, cuius mentio fit apud Vlpianum. Fors hic est, qui scripsit vitas Maximini & Gordianorum.

¶ Arrianus Seuerus, præfectus ærario: De hoc Iabolenus Pandectis 49. titulo 14. leg. 42.

Arrianus, Consul sub Gordiano Imperatore ann. urbis condita DCCCLXXXV. Eidem, puto, rescribitur à Philippo A. 9. C. tit. 49.

ARTORII

Artorius, Medicus Augusti, cuius somnium certam perniciem in pugna Philippensi euasit. Valerius primo de somniis, Dion lib. 47. Velleius volum. posteriore. Post Actiacam victoriam naufragio periit. Eusebius in Chron.

M. Artorius M. F. Pal. Priscillus Vicus Sabadianus Trib. coh. xv. volunt. C. R. Tr. leg. VII. Claud. Pia. Fid. Præf. alei. Pann.

Præf. Mon. ius Berenicidis Flam. Diui Aug. Patr. Col. Epistrateg. Thebaid. ex voto DD. Hæc inscriptio extat Romæ. Inscript. antiq. pag. 229.

¶ C. Artorius Proculus, citatur Quintiliano initio lib. 9. ut qui tropis figuræ nomen imposuerit, item Sex. Pompeio.

¶ Artorius Maximus, præf. urbis sub Diocletiano.

Artorius, sub T. Casare contra Hierosolymitanos pugnans, circumuentus flammis, de loco superiore magna voce inclamauit Lucium, dicens: *Hæres mihi eris, si me decidentem exceperis.* At ille miserandus occurrit ruenti, hominemque seruat, se ruina prosternendum præbet. Hegesippus lib. 5. capite 39. Iosephus belli Iudaici libro septimo, cap. 6.

¶ ARTVRIVS, homo improbus, notatur Iuuenali. Sat. 3.

ARULENI

L. Arulenus Anoptes Apollini. Hæc inscriptio legitur Mediolani apud S. Dionysium in porta noua. Inscript. antiq. pagina 55.

Arulenus Rusticus. De hoc infra inter Rusticos.

L. Arulenus LL. Demetrius nat. Cilix ne-got. Sagarius Helinus. Arulena LL. Rufa coniunx. L. Arulenus LL. Artemidorus nat. Paphlago mercator Sagarius Liberti D. hic sit sunt. Hæc memoria extat Romæ in domo D. Pauli de Plantis, relata Inscript. antiq. pag. 273.

ARVNTII

Aruntius, Prætor, proscriptus & cæsus à Triumuiris. Filius in mari periit, inedia cõsumptus. Appianus 4. Huius mater, illius vxor, post vtriusq; acceptum interitum sese interemit.

Aruntii, qui fuerit partium Antonii in pugna Actiaca, meminit Plutarchus in Antonio.

L. Aruntius L. F. teste Dione, Consulatum gessit sub Augusto ann. urbis condita DCCXXXII. Nam per Pompeium pace facta cum Triumuiris, patriæ restitutus est, quomodo & M. Syllanus, pluresque alii. Vide Paterculum.

L. ARVNTIVS L. F. L. N. & ipse Consul sub Augusto, ann. V. C. DCCCLVIII. vii fuit diues, promptus artibus egregiis, & patri famia, quem Augustus supremis temporibus

ribus non indignum imperio, & si casus daretur, aufurum dixit, quanquam pro Aruntio quidam Pisonem tradidere. Tiberius illum, ne in Hispaniam, quæ obuenerat, iret, in decimum annum retinuit. Sub finem Tiberii cum fraude Macronis reus factus esset, venas sibi resoluit. Tacitus 1. & 5. Dion 57. Hunc opinor esse, cuius meminit Seneca Controuersiarum lib. 7. in præfatione, & de benefic. lib. 6. Idem Plinii indice libr. 3. & 5. inter scriptores illustres censetur.

Paulus Aruntius, commemoratur à Iosepho, ut qui fuerit vir clarus, & vnus ex comitibus Caii principis, cum ille occisus est, si tamen locus mendo caret, libro 19. capite 1.

¶ L. Aruntius Stella Patavinus, Poeta, cuius & Violantillæ nuptias celebrat Statius, & poema illius de columba Martialis.

L. Aruntius Stella, cui Nero Imperator primo imperii die ludorum suorum curam commisit. Tacitus lib. 13. Fuit Prætor, deinde duumuir, postremò à Domitiano factus est Consul. ¶ De eodem Notæ Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pag. 91.

¶ *M. Aruntio M. F. Ter. Aquila III. Viro AAA. FF. Quæstori Cesaris Trib. pl. Procos. xv. viro sac. fac. filius.* Hæc inscriptio extat Patavii, tradente Apiano Inscript. ant. pagina 336.

Aruntius, vir raræ frugalitatis, Punici belli historias complexus est, imitator Salustii, sed ineptus, teste Seneca Epistolarum 20. epistola 115.

L. Aruntius, citatur Plinio, ut qui de astris Græcè scripserit lib. 1. & 18.

Aruntius, Medicus, hæredi ccc. sestertia reliquit. Plinius 29. cap. 1.

¶ Aruntius Rubrius, Medicus, citatur in catalogo Medicorum. An idem sit cum superiore, incertum adhuc nobis est.

¶ Aruntio Siloni rescripserunt Diui Frr. Pand. 48. de pœnis L. 27.

Aruntium & Aterium, ut captandorum testamentorum artem professos, notat Seneca de beneficiis lib. 6. cap. 38.

¶ Aruntius Celsus, Grammaticus, Terentii & Virgilii interpretes, citatur à Charisio & Rufino.

Aruntius, Rhetor, Augusti Cesaris temporibus multas scripsisse declamationes fertur.

Aruntia Doliche, vxor Myrrhini Domitiani publici Xvir, à commentariis F. F. Manutius.

¶ L. ARVSEIVS, sub Tiberio morte affectus est. Tacitus lib. 5.

¶ ARVSIANVS, Messus, elocutionum libellum excerpfit ex Virgilio. Meminit illius Iohannes Pierius.

¶ ASCLEPIADI rescripsit Alex. Imp. 4. Cod. tit. 6. & 26.

¶ ASCLEPIO Anton. A. 5. Cod. tit. 53.

¶ ASCLEPIODOTAE Decius 6. Codic. titulo 27.

Asclepiodotæ alii AA. & CC. 3. Cod. titulo 12.

Asclepiodotus, Cos. & Præf. prætor. sub Diocletiano.

Asclepiodotus alius, Cos. sub Honorio ann. V. C. MCLXXVI.

ASCONII

Q. ASCONIVS PEDIANVS, sub Claudio & Nerone floruit. Patavinus fuit, ut liquet ex 12. Siliii Italici, Captus luminibus anno vitæ septuagesimo tertio, duodecim postea superuixit summo cum honore hominum & gratia. Eusebius. Edidit commentaria in orationes Ciceronis, quorum fragmenta quædam extant, sed deprauatissima. Meminit Suidas *Ασκωνος*.

¶ Asconius Labeo, tutor Neronis, cui ille simulatq; Princeps factus est, ornamenta Consularia petiuit. Tacitus 13.

¶ L. Asconius Elpicanus, sodalis Titii, cum coniuge Liuia Rufina, singularis castitatis scemina, & Q. Pisone Elpicano F. refertur in monumentis Italicis Inscript. antiq. pag. 129.

¶ *C. S. F. Q. Asconius Gabinius Modestus, Prætor, Proconsul. præf. ærarii Saturno dedit.* Extat in agro Patavino citatum à Scardeonio.

C. Asconio C. F. Fabia Sardo IIII vir. i. d. præf. fabr. fratri Cusinato M. F. Sardi matri & sibi Asconia C. F. sacerdos Diuæ Domicilla. Citatur Scardeonio pag. 70.

¶ ASELLA, virgo, celebratur Hieronymo ad Marcellum.

¶ ASIDIVS Sabinus, venustissimus inter Rhetores scurra, cum sententiâ Leonidæ ad 300. retulisset; *Ego, inquit, illi ad prædium promississem, ad cœnam renunciaissem.* Seneca Suatoria 2.

¶ Q. ASIVS, Senator, quem asinum emisit 400. nummis, scribit Plinius 8. cap. 43. vbi tñ Budæus 400. millibus legendum censet.

ASINI

Asiniam gentem primùm nobilitauit C.

ASINIUS POLLIO. Nihil enim ei denegatū, quod nobilissimis summo cum sudore consequendum foret, ut Paterculus. Fuit autem Philosophus & Orator Ciceroni proximus, cuius æmulus & obrectator extitit. Viginti duos annos natus accusavit Catonem. Dixit pro Lamia apud Triumvros, teste Seneca, pro Scauro, pro Asprenate, pro Liburna, ut Fabius, & mediis Augusti temporibus pro hæredibus Vrbiniæ. Compositionem eius ut salebrosam & exilientem Seneca notat epistola 101. Numquam admissa multitudine declamavit. Primus Romanorum omnium aduocatis hominibus scripta sua recitavit (ad quem morem etiam Horatius alludit Sermon. libro 1. Satyr. 4.

¶ Vsum instituti huius demonstrat Plinius epistol. lib. 5. epistol. 3. & 13. Ac nota exempla cætera ex eius & sequentis ætatis scriptoribus.

Cum mea nemo Scripta legat, vulgò recitare timentis) primus bibliothecam in vrbe dicavit, in eaque præstantissimorum virorum imagines posuit, auctore eodē Seneca proem. lib. 4. Cōtrouer. item Plin. 35. cap. 2. Declamavit intra quartū diē, quā filium Aterium amiserat. Seneca declamationū 4. Idē lib. 1. de tranquillitate cap. 14. nullam horam ultra decimā Pollionem retinuisse, docet. *Ne epistolas quidē, inquit, post eā horam legebat, ne quid nova cura nasceretur, sed totius diei lassitudinem duabus illis horis ponebat.* Hactenus Seneca. Bello ciuili Catonē Sicilia expulit, pugnae Pharsalicæ interfuit. Cōsularus duos gessit, deq; Dalmatis triūphauit. Antonio vsq; ad bellum Actiacū fidus; ad q; uti secum proficisceretur, rogante Cæsare: *Mea, inquit, in Antonie merita maiora sunt, illius in me beneficia notiora; itaque discrimini vestro me subtrahā, & ero præda victoris.* Traditur obiisse in villa Tusculana anno ætatis 80. Huius opinor, fratrem notat Catullus. Eiusdē tale apophthegma retulit Macrobius Saturnal. lib. 2. cap. 4. *Temporibus triumphalibus, inquit, Pollio, cū Fescenninos in eū Augustus scripsisset, ait: At ego taceo: Non est enim facile in eū scribere, qui potest proscribere.* Et Plinius libro 6. epistol. ad Quadratum, se vel Pollionis, vel tanquam Pollionis accepisse, & verissimum experiri testatur: *Commode agendo factum est, ut saepe agerem: Sape agendo, ut minus commode.* Præterea idem hic est Pollio, quem à recenti belli ciuilis historia describenda Horatius dehortatur libro secundo Carm. Od. 1.

Periculosa, inquit, plenum opus alea Tractas: & incedis per ignes

Suppositos cineri dolofo, &c.

Meminit Quintilianus libri sexti, cap. 4. *De Pollione Asinio, inquit, seriis iocisque pariter accommodato, dictum est, esse eum omnium horarum.* Suidas historiæ eius Rom. libros 17. nominat, & primum fuisse dicit, qui Græcorum res gestas stylo Latino persecutus sit. **VI TIMAGINEM** Historicum, inter quem tamen & ipsum antea iræ fuerant, fouerit, & quidem eo tempore cum in Augusti Cæs. offensam ille incidisset, tū reliqua non minorem ipsius fidem, quā Augusti moderationem pene incredibilem testificantia, eleganter & copiosè exposuit Seneca libro tertio de ira capite vigesimo tertio.

Aterius, F. Pollionis, patre superstite decessit. Seneca proemio libri quarti controuerf.

Marcellus Eserninus, Pollionis nepos, etiam dum puer tantæ indolis erat, ut Pollio ad illum pertinere successionem eloquentiæ suæ crederet, cum filium Gallum relinqueret, magnum oratorem. Seneca ibidem.

C. Asinius Gallus F. de Salonis, à patre captis, dictus Saloninus, cuius *γενεθλιακον* habet Vergilius in Bucol. Eclog. quarta. Vide interpretes. Fuit & hic Orator. Consulatu functus est sub Augusto, ann. vrbis cōditæ DCCXLVI. Vxorem habuit Vipsianiam, M. Agrippæ F. primū Tiberio Imperatori iunctam, ex qua complures liberos, in iisque tres Consulares (nam huic sententiæ disertè Tacitus suffragatur libro sexto) tulit. Tandem necatur fame à Tiberio, qui partim ob coniugium, partim ob linguæ libertatem capitaliter illi infestus erat. Libros reliquit de comparatione patris & Ciceronis, in quibus patrem prætulit, ut est apud Plinium lib. septimo, epistol. ad Pontium. Aduersus eosdem libros postea Cæsar Claudius Ciceronis defensionem edidit, auctore Tranquillo.

Asinius Saloninus, Galli F. M. Agrippæ & Pollione Asinio, auis, fratre Druso insignis, Cæsarique Tiberio progener destinatus, moritur anno octauo Tiberii, Haterio Agrippæ & Sulpitio Galba Cōs. Tacitus in fine 3.

C. Asinius Pollio, Galli F. Consul anno 9. Tiberii. De hoc Plinius, Tacitus, Dion & tabulæ Capitol.

M. Asinius Agrippa, Galli F. Consul anno vndecimo Tiberii. Decessit sub eodem anno

anno proximo, Lentulo & Caluisio Cōs. Tacitus libro 5. Straboni dicitur Asinius Quadratus. Idem historiæ scriptorem vocat, & æqualem suum facit.

Asinius Gallus, Galli F. conspirauit ad res nouas sub Claudio. Suetonius.

Asinius Celer, Galli F. vir Cōsularis, sub Claudio nullum 7. millibus emit. Plinius noni capite decimosextimo, Tertullianus de pallio, & Samonicus Serenus apud Macrobius 3. Seneca in ludo de morte Claudii ab ipso Claudio interemptum indicat.

M. Asinius Marcellus, Consul anno vltimo Claudii, Asinio Pollione proauo clarus, neque morum spernendus, nisi quod paupertatem præcipuum malorum credebatur. Tacitus 14.

L. Asinius Gallus, haud dubiè M. fr. Cōsul sub Nerone ann. vrb. cond. DCCCXIII.

¶ Asinius Rufus, vir Prætorius, deuinctus amicitia Plinio & Tacito, cuius filium Asinium Bassum commendat Plinius in epistolis Fundanio lib. 4.

¶ Asinius Capito, refertur à Gellio lib. quinto, cap. 20. & 21. Vir fuit doctissimus. Citatur eius epistola ad Clodium Thuscū, & altera ad Pacuuium Labeonem.

¶ Asinius Quadratus, vir Italicensis, res Germanorum diligenter perscripsit. Citatur apud Agathiam Historicum.

¶ A. Asinius Prætextatus, Consulatum gessit cum C. Neratio Attico sub Gordiano principe ann. V. C. DCCCCLXXXI. ut liquet ex inscriptione, quæ extat apud Volaterranum pag. 350.

Asinius Pollio, Trallianus genere, docuit Romæ tempore Pompeii Magni. Successit scholæ Timagenis, scripsitq; bellum ciuile Cæsaris & Pompeii, item dicta & facta memorabilia Musonii Philosophi, & alia. De hoc Suidas *Πολίων*.

ASPASII

Aspasia, Biblius & Tyrius, & Aspasia illa Periclis, petantur ex Volaterrano.

¶ Aspasia Sophista, Rauennas patria, genitus patre Demetrianus, Rhetoricorum non ignarus, floruit sub Alexandro, cū quo terras multas exteras adiuit, ipsius epistolarum Magister. Romæ etiam annonæ præfuit. Scripsit contra Aristonem & maledicos diuersas orationes. Hæc Suidas & Philostratus.

Aspasia, vicarius Symphronii, præfe-

ctus vrbis, animaduertit in Agnetem virginem. Ambrosius.

¶ Aspasio Paterno, Proconsuli in Africa, Galerius Maximus successit 18. Calēd. Octobris, Valeriano & Gall. Rom. rei præfidentibus.

Aspasia, Episcopus Elosaticensis, interfuit concilio Aureliensi quinto.

¶ ASPER, scripsit comment. in Virgil. & Salust. Hieronymus contra Rufinum.

Aspro rescribitur ab AA. & CC. 9. Cod. tit. 41.

¶ ASPIDIA, virgo sacra & Christiana, memoratur Alcimo Auito libro sexto, de virginitate.

Aspidia (sic putò legendum) C. F. Secunda. Inscript. antiq. pag. 341.

¶ CN. ASSIDIUS, vixit temporibus Syllæ. De hoc Valerius in fine libro noni, capite decimosexto.

ASTERII

Asteria, celebratur apud Horatium Carminum 3. Oda 7.

Quid fles Asterie: &c.

Asterius, sub Valeriano, pater Rufinæ & Secundæ, virginum Martyrum, ex Aurelia coniuge. Fors idem, de quo Eusebius Hist. Ecclesiastic. 7. capite 13. qui traditur fuisse Senator & Patricius, nobilitate, facultatibus, propinquitate regia & fama clarus, Martyr effectus, dum Marino martyri funebrem honorem deseret.

Asterius, præf. Maximiani, cui Massiliæ Victor cum sociis puniendus datus est.

Asterius, præf. orientis sub Arcadio. Nicephorus 13. cap. 3.

Asterii duo, Consules ordinarii, referuntur Glareano, ille ann. V. C. MCCII. hic MCCXLVII. Cuspinianus vult hunc esse Asterium Turcium Rufum, auctorem Carminis apud Sedulium:

Cantemus socii, &c.

Asterius, Rector orientis sub Mauricio, periit Antiochiæ in terræ motu. Nicephorus 18. cap. 12. & 13.

Asterius, sectæ Arrianæ sub Constantino, refertur Hieronymo in scriptoribus Ecclesiastic.

Asterius, Episcopus sub Leone Papa primo, alius Episcopus Genuensis sub Honorio Pontifice.

Claudius Asterius, refertur Inscript. antiq. pag. 137.

Asterio rescribitur ab AA. & CC. 6. C. titul. 58.

Asterio scribit in Epistolis suis Libanius Sophista.

A T R I I.

Q. Atrius, præfectus est nauibus, dum Cæsar in Britaniam noctu aduersus hostes proficiscitur. Cæsar bell. Gall. comment. quinto.

P. Atrius, Eques Rom. Pompeianarum partium, à Cæsare in Africa de Vticensi cōuentu capitur: à quo diuersus est P. Atrius, cui parci, & vitam donat, Vticam petens. Comment. 5. bell. ciuil.

L. Atrius Fregellanus, refertur Liuiolibro 43. vt in cuius ædibus hasta, quam militi filio emerat, plus duas horas arserit, igne eius nihil amburente.

Atrius Clemens, cui subinde scribit in epistolis suis Plinius. Apparet fuisse Patauinum ex testimonio Martialis, à quo vxor eius Orestina Sabina pro docta celebrata. Catanus.

Q. Atrius Clonius, vixit sub Seuero principe leg. August. Præf. præf. prouinciarum Thraciæ, Cappadociæ, Syriæ maioris, Hispaniæ citerioris, vt indicant inscriptiones antiq. pagin. 14. & 320. In Pandect. 26. de suspectis tutoribus & curat. l. septima legitur Atrio Colono rescripsisse Seuerum & Antoninum.

A T T A L I.

ATTALVS, ex præfecto vrbis factus Imperator à Gothis, primo die processit vt Imperator, altero die serui schemate ministravit. Trip. Hist. 1. cap. 9. Id accidit cum Roma est direpta. Cessit tum Attalus Gothis, quorum cōsilio quinto post anno Tyrannidem resumpsit; sed mox ab illis destitutus, captusque ab Honorio, in triumpho ductus est. Qui vita donatus, Lyparæ vixit exul. Prosper.

Attalus alius, & ipse correpto imperio captus ab Honorio, præcisa manu Constantinopolim relegatus est. Auctor Blondus.

Attalus, Stoicus, qui solum vertit, à Sciano circumscriptus, magnæ vir eloquentiæ, ex Philosophis, quos nostra ætas vidit, longè & subtilissimus & facundissimus, &c. Seneca Suasoriar. 2. Citatur idem Attalus epistola 109.

Attalo rescribitur ab AA. & CC. quarti Cod. titul. vigesimosexto & quadragesimo

nono, de conditione indebiti & 7. Codic. titul. 16.

Alii rescribitur ab Alexandro A. 5. Cod. titul. 13.

A T T E D I I.

Attedius quidam citatur vt Cæsarianus Ciceroni ad Attic. lib. 12. epistola 3. & 5. pagina 346.

Attedius Melior, celebratur Statio Syluarum 1. Deplorat Pisticum mortuum idem Poeta lib. 2.

A T T E I I.

L. Atteius L. F. An. Capito, refertur apud M. Cælium libri octauo, epistola octaua, vnde liquet, Atteios ad tribum Aniensem pertinere.

C. Atteius Capito, Trib. pl. egredientem Crasso in bellum Parthicū, diras execrationes protulit, vt tradunt Appianus & Diō. Bello ciuili Cæsaris patres fouit, Ciceronis familiaris, de quo ad Atticum lib. decimotertio, *Nosti*, inquit, *diligentiam Capitonis in rebus nouis perquirendis, non concedit Camillo*, &c. Commendat eundem Planco fam. 13. vt T. Antistii propinqui sui hæreditatem consequatur.

C. ATTEIUS CAPITO, Iurisconsultus, natus auo Centurione Syllano, patre Prætorio, studiis ciuilibus principem locum in vrbe consecutus est. Consulatus illi contulit Augustus, vt Antistium Labeonē, iisdem artibus præcellentē, dignatione eius magistratus anteiret. Nam Labeonis, qui præturam intra stetit, immodica libertas plerumq; offendebat, Capitonis obsequiū magis probabatur. Et reuera in adulationes natura studioque propensior fuit. Vnde & in Senatu nonnunquā Tiberio, gnarus morum illius, non dubitauit quasi per libertatem contradicere, & reprehendente verbum quoddam Tiberii Pomponio Grammatico, affirmauit illud & esse Latinum, & si non esset, futurum certe ob Cæsaris auctoritatem & gratiam. Ad quod subridens Pomponius: *Iam inde mentitur*, inquit, *Capito: Tu enim, o Cæsar, ciuitatem hominibus dare potes, verba & usum linguæ non potes*. Præfuit & curationi aquarum & riparum Tiberis sub Tiberio, cuius imperantis anno octauo decessit, teste Corn. Tacito. reliquit commentaria in duodecim tabulas, collectaneorum libros 26. de iure Pontificio septem, de Senatoris officio vnum, de

¶ Suetonius de el. Grammat. in Pomponio Marcello, Dion. lib. 57.

de iure sacrificiorum 10. & commentariū de iudiciis publicis. Ex quibus monumentis subinde multa citantur apud Gellium, Macrobiū, Pompeiū, Frontium & Marcellum. Hæc ex Cornelio Tacito & Suetonio Tranquillo, vnde & sua mutuati sunt recentiores, inter quos miror Bernhardinum Rutilium, virum alioqui præcellenti doctrina præditum, tradere, Capitonem hunc Consulē fuisse cum Germanico Cæsare, & pro Fonteio, quæ lectio mendosa sit in Cassiodoro, scribendum Atterium; cum Tranquillus, quem scriptorē ipse diligentissimum esse fatetur, Caligulam pridie Calend. Septemb. patre suo & C. Fonteio Capitone Cos. natum, tradat, & eiusdem Fonteii meminerit Iuuenalis Satyra 13.

stuper hac, quæ iam post terga reliquit Sexaginta annos, Fonteio natus.

Patris etiam Horatius in Sermonibus, quæ admodum in Fonteis dicemus. Nā quod Haloandrum & Glareanum non hoc tantum loco notat erroris, solitus libenter sugillare Germanos, quando hic apud equos lectores nihil nobis deperit, non magnopere curandum arbitror.

¶ Atteius Prætextatus, nobilis Grammaticus Latinus, cuius meminit Tranquillus in Atteio Philologo ex auctoritate Asinii Pollonis.

¶ C. ATTEIUS PHILOGVS, & ipse clarus Grammaticus, libertinus, Athenis natus est, quem Atteius Capito, Iurisconsultus, inter Græcicos Rhetorē, inter Rhetores Grammaticum fuisse, ait. Iuuit in scribendo Salustium, vt auter est Pollio. Philologi appellationem sumsisse videtur, quia sicut Eratosthenes, qui primus hoc nomē sibi vēdicauit, multiplici variaq; doctrina cēsebatur. Coluit familiarissimè C. Salustium, & eo defuncto Asinium Pollionem, quos Historiam componere aggressos, alterum breuiario rerum Romanarum, alterum præceptis de ratione dicendi instruxit. Quo magis mirandum, Pollionem credidisse, antiqua eū verba & figuras solitū esse colligere ex Salustio, quum sibi sciret Atteium nihil aliud suadere, quàm vt noto ciuiliq; & proprio sermone vteretur, vitaretq; maximè obscuritatem Salustii, & audaciam in translationibus. Ex Tranquillo. Citatur à Sex. Pompeio lib. decimotertio & decimoseptimo, item à Charisio lib. 1. his verbis: *Atteius Philologus librū suum sic edidit inscriptū: An*

amauerit Didum Æneas, vt refert Plinius, &c.

Atteius, dux Antonianus, vt & Calenus, quos ex Celtis aduocauit Fulvia, vt L. Antonio, obfesso à Cæsare Pecuniæ, subsidiū ferrent. Appianus quinto.

A T T E R I I.

Inuenio Haterios, aspirata prima, inuenio & Aterios, per leuigationem, & Atterios, t duplicato. Arbitror omnes eiusdem esse nominis, vt ut variet apud scriptores orthographia, eamq; sententiam tuebor, donec diuersum edoctus fuero, non grauātē meliora sentientibus accessurus.

¶ Haterius Rufus, Eques Romanus, in theatro occisus est, cum id pridie per quietem sibi accidere vidisset. Valerius Maximus 1. cap. 7. apud quem legitur Atterius.

Atterius, amicus Papyrii Pæti, de quo Cicero Epistolarum 9. ad Pætum scribens: *Tu isthic, inquit, te Atteriano iure delectato, ego me hic Hirtiano.*

Atterius quidam proscripserat à Triumuiris est; eius bona seruo accusatori cessere, sed qui propter insolentiam in seruitutē reuocatus, domini liberis, quos despexerat, seruire coactus est.

M. ATTERIVS, declamator summæ in dicendo velocitatis, in quem optimè princeps Augustus: *Atterius*, inquit, *nostrer sufflamandus est*. Plura de illo Seneca procem. libri quarti controuers. Sed apud illum mendosè puto dici Marium Arterium. D. Hieronymus ad Pammachiū de erroribus Ioan. Hierosolymitani scribens, Q. Atteium vocat: *Q. inquit, Atteius, qui ingenium in numero habebat, vt sine monitore tacere non posset*. Quare Hieronymū sequendum censeo, vt Q. vocetur, sed cum Seneca malo appellare Atteriū. Ac nescio, an hic sit Q. Haterius ille, de quo est apud Cornel. Tacitum; *Q. Haterius*, inquit, *familia natus Senatoria, eloquentia quoad vixit celebrata. Monumenta ingenii eius haud perinde retinentur. Scilicet impetu magis quàm cura vigeat. Vtque aliorum meditatio & labor in posterum valet sic Haterii canorum illud & profluens cum ipso simul extinctum est*. Tiberium, reuocantē imperiū accipere, cū dixisset: quousq; patieris, Cæsar nō adesse apud te rempub. ita offendit, vt is statim in eū inuectus sit. Ad quē postea deprecādi gratia Palatiū ingressus, propē à militib. interfectus est, q; Tiberius, incertum casu an manib. illius impeditus, pcederet. Quo tāto viri periculo ne

fic quidē mitigatus Tiberius est, donec Liuiam Augustam oraret, & eius accuratissimis precibus protegeretur. Obiit Lentulo Getulico, Caluisio Sabino Coss. anno Tiberii 12. Eusebius hunc propē ad 90. annum vsque summo cum honore consenuisse tradit.

¶ D. Haterius Q. F. Agrippa, homo fœdissimæ adulationis, & sanguinarius accusator, sub Tiberio, cū esset Trib. pl. quo minus ius virgarum in Histrones statueretur, intercessit. Prætor Vipsanio Gallō mortuo, surrogatus est, C. Cælio L. Pomp. Coss. Tacitus lib. 2. Gessit & Consulatum anno Tiberii Octauo cum Sulpitio Galba, qui post Neronem imperauit. Seneca hunc ipsum Haterium & Aruntium, vt testatorum captatores, notat.

¶ Q. Haterius Antoninus, Consulatum administravit circa extrema tempora Claudii, anno imperii eius 12. Quo tempore Nero Octauiam, Claudii F. vxorem duxit. Eidē Haterio, dissipatis per luxum opibus, Nero Imp. pecuniam annuam statuit. Tacitus 12. & 13.

¶ Atterius Labeo, Prætorius, & Procōsulatu prouinciæ Narbonensis functus, nō malus pictor, paruis tabellis gloriabatur, extinctus nuper in longa senecta. Plinius 35. cap. 3.

¶ Hateria Telete ad parentes:
*Tu pater & mater lachrymis retinet dolorem,
Nam fator aptam non potis eripere.*
Antiquitates Fabricii pag. 80.

A T T I D I I

Attidius Geminus, Prætor Achaiz, citatur Tacito lib. 4.

L. Attidius Cornelianus, vixit sub Seuerō Pertinace. Inscript. antiq. pag. 320.

A T T I I

Virgilius 5. Æneid. ait.

Paruus Atys, genus unde Attii dixerunt Latini.

Attius Epictetus, memoratur Antiquitibus Fabricii pag. 87.

C. Attius T. F. sub. Vitulanus, quæritur apud Manut. in orthogr.

Item Attia Fortunata.

A T T I L I I

Attii partim Patricii, partim plebei erant.

L. Attilius Longus, vir Patricius, Trib. mil. Consulari potest. cū primū is magistratus creati cœptus est, ann. vrbis conditæ cccx. Liuius 4. Dionys. 11.

L. Attilius K. F. K. N. Longus, Tribunus mil. Consul. pot. ann. vrbis conditæ ccccli 111. Tabul. Capitol.

¶ L. Attilius, Trib. mil. Consul. potest. ann. vrbis conditæ cccclvi. & iterum ann. cccclix. Liuius 5. In catalogo Cassiodori vocatur hic L. Racilius Volso.

C. Attilius, à quo, capta per Gallos vrbe, cædis in initium factum est. Vide Valerium Maximum libro 3. cap. 2. In Liuius est M. Papyrius.

L. Attilius & C. Martius Trib. pl. ann. vrbis conditæ cccxli 111. tulerūt ad populum, vt Tribuni mil. senideni in 4. legiones à populo crearentur, cū antea, perquam paucis populi suffragio relictis, Dictatorum & Consulū ea beneficia essent. Liuius 9.

L. Attilius, Quæstor, cæsus in pugna Cannensī. Liuius.

L. Attilius Trib. pl. ann. V. C. dxxli 111. id est, belli Punicī Secundi anno 9. Liuius 26. Idem Præfectus præsidii apud Locenses; quibus ad Hannibalem deficientibus, ipse cū suis militibus clam dimissus est. Liuius inicio 24.

M. & G. Attilii ædem Concordiæ, quam L. Manlius Prætor vouerat, creati duumviri dedicauerunt, ann. V. C. dxxxviii. id est belli Punicī secundi tertio. Liuius 23.

¶ P. Attilius Philiscus filiam, quod stuprum passa esset, interemit. Vide Valerium Max. 6. cap. 1.

¶ A. Attilius, donatur bello, quod gestū est contra Nabin, corona nauali, vt scriptū est in carmine Saturnio, quod quidem duces ipsi sunt consueti in tabellis publicè ponere. Fragment. Sex. Pompeii Pag. 11.

L. Attilius, illustris adolescens, Samo thraces oratione sua impulit; ne religione templi Euandrum homicidam, per quem Eumeni Perfes insidias struxerat, tuerentur. Liuius 45.

M. Attilius, de maiestate damnatus. Cicero in Verinis 2.

¶ Attilius Hispaniensis, minime mēdax, & multarum rerum peritus, citatur Varro ni libro rei rusticæ 2. cap. 4.

¶ Attilius Crescens, homo facetus, & necessarius Plinii; de quo ille in epistolis ad Priscum: *Nostrinquit, Attilii Crescentis facetias.*

facetias. Et libro primo ad Minutium Fundanum: *Sarius est, vt Attilius noster eruditissimè simul & facetissimè dixit, otiosum esse, quā nihil agere.* In cœnobio D. Ambrosii Medialensishæc legitur inscriptio: *Attilius A. F. Crescens V. P. tabulario palati.*

M. Attilius, Comicus Poeta, à Licinio ob duriciem ferreus scriptor nominatus, vt est apud Ciceronem de Finibus 1. Certè ad Attic. ipse lib. 14. epistola à fine 3. vt durissimum scriptorem citat.

A T T I L I I

Reguli, Serani, Calatini.

¶ In Seranorum familia gentiliciū esse tradit Varro, fœminas linæ veste non uti. Plinius 19. cap. 1. Eisdem à serendo dictos, docet locus Virgilii 6. Æneid.

--- & te sulco Serane serentem. Item Plinius libro 18. capite 3. Alii tamen malunt legere Saranos, seu Sarranos; quasi Tyrios seu Pœnos: nam Tyrus, vnde Carthaginenses oriundi, olim Sarra appellata fuit.

M. Attilius M. F. Regulus Calenus, Consul ann. vrbis conditæ cccxx. collega Valerii Coruini in quarto illius Consulatu.

M. Attilius M. F. M. N. Regulus, Consul ann. vrbis conditæ cccclvi 111. Samnitibus congressus, cū suos cedentes videret, Ioui Statōri ædem vouit, vt à fuga acies conlisteret. Inde 4. illorū millia & amplius occidit, 7. millia sub iugum misit. Triumphus tamen petenti negatus est; quod bonam suorum militum partem amississet, & quod captiuos sine pactione subiugum misisset. Liuius 10.

M. ATTILIVS M. F. L. N. REGVLVS SERANVS, Consul ann. V. C. cccclxxxvi. fusis Salentinis triumphauit. Iterum Consul decennio post, primus Romanorum ducū in Africam traiecit: vbi maximis rebus gestis, tandem arte Xantippi Lacedæmonii captus, & in carcerem cōiectus est. Missus deinde Romam legatus de permutandis captiuis, conditionem in Senatu dissuasit. Carthaginem vbi rediit; resectis palbris, in machinam ligneam coniectus est, clavis introrsus adactis, eoquē modo vigiliis ac doloribus extinctus est. Valerius Maximus 1. cap. 1. & 9. cap. 2. Seneca libro de diuina prouidentia; Appianus in Libyco, Plinius in viris illustribus. Variant de morte Tuditanus apud Gellium 6. cap. 4. & Cicero in L. Pisonem, item Finium 2. & inso-

omnia necatum scribunt. De portentosa magnitudinis serpente ab eo superato Liuius 18. Gellius 6. cap. 3. De paupertate eius Valerius 4. c. 4. De constantia Horatius Carminum 3. Od. 5. Coniunx illi fuit Martia. Fit eius mentio Pandect. lib. 49. titul. decimo quinto l. 5.

C. Attilius M. F. M. N. Regulus Seranus, Consul ann. V. C. cccclxxxvi. de Pœnis naualem triumphum egit. Autor Orosius & tabulæ Capitolinæ. Iterum Consul anno d i i i.

M. Attilius M. F. M. N. Regulus, Consul ann. vrbis conditæ dxxv 11. & iterum, interiecto decennio, suffectus C. Flaminiō, apud Thrasymenum cæso, summa cum collega concordia bellum aduersus Hannibalem gessit, eumque Fabianis artibus ad summam inopiam redexit. Ab insequentibus Cossante pugnam Cannensē, cū ætatem excusaret, in vrbe remissus est. Ex rogatione Trib. pl. Minutii creatus est Triumuir mensarius. Gessit & Censuram cū P. Furio Philo, quo in ipso honore defuncto, se magistratu abdicauit. Liuius lib. 22. 23. & 24.

C. Attilius M. F. M. N. Regulus Consul ann. vrbis conditæ dxxxix. Frater fuit, vt opinor, M. De hoc vide Polybium lib. 2. pagina 57.

¶ C. Attilius Seranus, alius à superiore, Prætor anno belli Punicī secundi primo. Interiecto anno, Consulatum cū Q. Ælio Pæto & Terentio Varrone petiit. Liuius 22. qui illum & Augurem fuisse scribit.

C. Attilius Seranus, Ædilis curulis cū L. Scribonio, primus Megalesia, ludos scenicos, dedit ann. vrbis cond. dlxi. L. Cornelio Merula & Q. Minutio Thermo Coss. Prætor classem & Macedoniā sortitus, magnos regios com meatus excepit, naues alias meruit, alias cepit; Atheniensibus & aliis eiusdem regionis sociis magnam vim frumenti diuisit. Liuius 34. 35. & 36. Triumuir cum L. Val. Flacco & L. Val. Tappo Bononiam Latinam coloniam deduxit ex S. C. tribus hominum millibus deductis, anno vrbis conditæ dlxv. Liuius libro 37. apud quem magna est in prænomine varietas; nunc enim C. nunc A. nunc M. vocat.

C. Attilius Seranus, Prætor ann. V. C. dlxix. Liuius 39. Iterum Prætor ann. dlxxxii. Consul factus est cū C. Hostilio Mancino ann. dlxxxiii. Cassiodorus:

M. Attilius Seranus, Prætor ann. V. C.

DLXXX. Liuius 41. Hoc fortè natus est Sex. Attilius Seranus, Cos. ann. DCXVII. de quo extat inscriptio apud Apianum, pagina 330.

C. Attilius Seranus Consul ann. V. C. DCXLVII. quo tempore natus est M. T. Cicero.

Attilius Seranus, cæsus à C. Mario & L. Cinna. Appianus 1.

M. Regulus Liuinum ad Ciceronem misit, cum esset exul. Cicero ad Att. 3. Idem libro decimotertio, vocat L. Liueium Regulum.

Sex. Attilius Seranus, Quæstor Cicerone Consule. Trib. pl. cum exularet Cicero, restitutionem eius moratus est, corruptus ab inimicis, quem Cicero irridens, Attiliū Gauianum vocat, indicans alienæ illum familiæ nomina sibi induisse, item cum Numerio & Aelio quifquiliis seditionis Clodianæ, in oratione pro P. Sestio. Socerum habuit Cn. Oppiū, qui pro Cicerone rogās ad pedes eius se abiecit. Cicero in oratione, quam habuit post reditū ad Quirites pag. 350. & pro P. Sestio 419.

Cn. Calatinus, Trib. pl. ann. V. C. CCCCLXXXIX. Inscript. antiq. 505.

A. ATILIVS A. F. C. N. CALATINVS, eiusdē nominis & sanguinis, cuius erat M. Attilius Regulus, teste Valerio Max. lib. 4. cap. 4. Bis Consul & Dictator, primus in eo magistratu exercitum extra Italiam duxit, Carthaginensium præsidia Aetna, Drepano, Lilybæo deiecit, Panormum cepit, totamq; Siciliam peruagatus, paucis nauibus magnam hostium classem duce Hamilcare superauit. Circa Camerinensium saltum, cum in locum iniquum, à Pœnis circumfessum duxisset exercitum, opera & virtute Calphurnii Flaminæ Trib. militum euasit. In urbem reuersus, magnificè triumphauit. Liuius 17. & 19. Plinius in uiris illustribus. Porro Cicero pro Roscio Amerino, Valerius 4. cap. 4. Plinius 18. cap. 3. tradunt, depræhensum in agro semen aspergentem, cum illi mandatum Senatus allatum esset ad imperium P. R. suscipiendum. Idem iudex adhibitus inter Lucretium Cos. & Valerium Prætorem, super triumpho concertantes, pro Lucretio pronunciauit. Val. Max. 2. cap. 3. Cicero in Catone maiore, illud elogium vnicum à plurimis gentibus illi tributum scribit, populi videlicet primarium virum fuisse, & notum esse eius carmen ait in se-

pulchro incisum. Meminit eiusdem Finium secundo.

A. Attilius Calatinus, Soranorum oppidi prodicione reus, Q. Maximi fœderi operaliberatus est, affirmantis, affinitatem se diremturum fuisse, si fontem illum comperisset. Valerius 8. cap. 1.

C. Attilius A. F. A. N. Bulbus, Consul ann. urbis conditæ DVIII. & iterum ann. D. XVIII.

Seranus Domesticus, haud dubiè ex Attiliis, amissum filium laudauit scripto. Cicero ad Q. fratrem 3. epistola 8.

Sex. Attilius & L. Furius Tribb. pl. ann. urbis conditæ CCCXVII. rogationem ex S. C. tulerunt de C. Mancino, Numantinis dedendo, quod cum illis sine Senatus auctoritate pacem fecisset. Qua accepta, ille hostibus deditus est. Cicero off. 3.

Attilius Scaurus, coniunctus amicitia Plinio iuniori. Extant ad illum epistolæ Plinii lib. 5.

Attilius Titianus, Consul sub Hadriano ann. urbis conditæ DCCCLXXIX. Postea sub Pio tyrannidis affectatæ reus, à Senatu punitus est, cum Pius conscios inquiri vetuisset, filio eius ad omnia semper adiutor Capitolinus in Pio.

Attilia, Serani F. coniunx prima Catonis Vricensis. Plutarchus.

Attilius Seuerus, Consul cum Emilio Iucundo, sub Commodoin exiliū pulsus. Spartianus.

Attilii Macrini aliquot referuntur Inscript. antiq. pag. 33.

Attilii plures pag. 36. 38.

Attilius, vir è plebe, rogans C. Gracchū, vt patriæ parceret, à sectatore eius quodā trucidatur. Appianus lib. 1. de bell. ciuili. Plinio de uiris illustr. Opimii Cos. pco dicitur.

Attilio rescribitur ab Helio Pertinace A. 4. Cod. tit. 28.

Attilius proscriptus quærat apud Appian. 4.

M. Attilius Fraternalis. Inscriptionum antiq. pag. 12.

P. Attilius P. F. O. V. F. Septicianus, Grammaticus Latinus, refertur cum multa laude in memoriis Comensium, Inscript. antiq. pagina 78.

ATTILICINVS I. C. citatur Pand. lib. 2. tit. 9. l. 4. tit. 14. l. 27. & alibi.

ATTINII plebei.

M. Attinius, præsidii Romani apud Thurinos præfectus, ob mite & iustum imperiū dimis-

dimissus est, cum prodicione Thurinorum, & Pœnorum infidiis, præsidium cæsum esset. Liuius 25.

C. Attinius Labeo, Trib. pl. an. V. C. DLVII. Prætor ann. DLIX. iurisdictionē peregrinam obtinuit. Sequenti anno Tribunus militum fuit sub T. Sempronio Longo Consule. Liuius 33. & 34.

M. Attinius Labeo, præfectus socium in exercitu T. Sempronii Longi Cos. à Boiis hostibus, irrumpētibus in castra, cæsus est. Liuius 34.

Cn. Attinius Labeo C. fr. Trib. militum in exercitu Q. Minutii Rufi, Consulis, aduersa pugna cecidit. Liuius 33.

C. Attinius Labeo, cui cognomen fuit Macerioni, Trib. pl. Q. Metellū Macedonicum, Censorem, à quo in Senatu legendo præteritus erat, de saxo deiici iussit, quod ne fieret cæteri Tribuni pl. auxilio maxime fuerunt. Liuius 59. Plinius 7. cap. 44. Idem bona Metelli eadem ex causa consecrauit, foculo posito in Rostris, adhibitoque tibicine. Cicero pro domo sua ad Pontifices.

Attinius Secūdus, quod pro Caii Cæsaris salute se dimicaturum spondidisset, exacto per illū voto, mori coactus est. Diō 58. Suetonius paulo copiosius rem explicat.

M. Attinius A. F. Paternus, à Diuo Traiano in expeditione Parthica donis donatus. Refertur cum Attinia Faustina in memoriis Romanorum, Inscript. antiq. pagina 245.

A V D A S I I.

L. Audasius, falsarum tabularum reus, ac neque ætate neque corpore integer, in Augustum coniurauit. Suetonius in Augusto.

M. Audasius, refertur in memoriis antiquis apud Apianum pag. 332. & 169.

A V D E N T I I.

Audentius, Præf. præf. cū Macrino sub Antonino Caracalla. Herodianus. Quartū Consul hic fuit ann. V. C. DCCCLXX. sed apud Glareanum & Haloandrum Aduentius vocatur, quomodo & noni Codic. titulo 51.

Audentia, mater iunioris Fuscinae, cum attē tres liberos enixa esset. Vide Fuscinas.

Audentius, Episcopus Hispanus. De hoc Gennadius.

AVDIANO rescribitur ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 54.

A V F I D I I.

M. Aufidius, tutelæ Capitolii redemptor, ann. urbis conditæ DLXXV. Q. Fulvio Flacco L. Manlio Acidino Coss. Plinius 35. capite tertio.

Cn. Aufidius, Trib. pl. cum M. Iuuentio Talua, ann. urbis conditæ DLXXXI. Liuius 43. Forsan hic est, cuius meminit Plinius 8. capite 17. Nam cum vereri S. C. non liceret Africanas pantheras in Italiam aduehi, ipse contra hoc tulit ad populum, permisitque Circensium gratia importare.

Cn. Aufidius, Prætorius, cæcus in Senatu sententiam dixit. Historiam Græcā scripsit. Cicero in Tusculanis. Fors idem est, quem Plinius 7. capite 53. offenso pede in comitio, cum Senatum ingrederetur, interisse scribit.

Cn. Aufidius Horestes, Cos. ann. urbis conditæ DLXXXI. cum P. Cornelio Lentulo, quem Cicero sua memoria adoptatum tradit à Cn. Aufidio in summa Senectute. Ad Pontific. pro domo sua.

T. Aufidius, cuius frater fuit M. Vergilius, qui Trib. pl. Syllæ diem dixit. Vixit ad summam senectutē, vir bonus & innocens. Cicero in Bruto. Fors idem, qui publicanus in Asia, post in eadem Proconsul fuit, vt est apud Valerium 6. capite decimo. T. Aufidii, vt Prætoris aliquando Asiæ, meminit & Cicero pro L. Flacco.

Aufidius quidam ex ducib. Sertorii, qui vnus ex numero coniuratorum pœnam euasit. Latens enim, seu neglectus, in quadā apud barbaros villa consenuit. Plutarchus in Sertorio.

M. Aufidius Lurco, saginare pauonēs primus instituit circa nouissimum bellum Piraticum, exq; eo quæstu reditus sestertia sexagena M. habuit, Plinius 10. capite 20. Tertullianus de pallio. Hunc esse puto M. Lurconem, quem Cicero pro L. Flacco familiarem sibi fuisse, indicat, cuius sororis filius fuerit C. Sextilius. De eodem, opinor, agit ad Attic. 1. cum inquit epistola 13. Lurco Tribunus pl. homo claudus, & c. Suetonius in Caligula videtur hunc Liuiæ Augustæ maternum auum facere.

Sex. Aufidius, Eques Rom. commendatur à Cicerone Cornificio, epistolarum duodecimo.

Aufidiæ meminit Quintilianus, vt con-

tra quam dixerit Ser. Sulpitius, & Messala defenderit, lib. 10. cap. 1.

¶ P. Aufidius Pontianus Amiterninus, de quo Varro de re rust. lib. secundi, capite nono.

¶ AVFIDIUS BASSVS, historias scripsit, à cuius sine non vitæ, sed historiæ C. Plinius libros historicos 31. auspiciatus absoluit. Plinius epistolarum tertio ad Macrum. Hinc, puto, citat Plinius maior libri 6. cap. 9. Eūdem, quāquam senem & valetudinarium, laudat à magnitudine animi Seneca epistola 30. ad Lucilium. Præclarus etiam de eo Quintiliani locus libro decimo, cap. 1.

¶ Aufidius Quietus, memoratur Plinio epistolarum 7.

¶ Aufidius Modestus, Quintum, in morbo sibi dicentem, manus esse frigiditas: *At qui calidas, inquit, è pronincia extulisti, notās illum in Proconsulatu multa furatum.* Plutarchus Sympotiac. secundo.

¶ Aufidio Secundo rescripsit D. Traianus Pandect. de interdictis releg. & de port.

T. Aufidius, Cos. cum Arrio Seueriano sub Hadriano, teste Vlpiano Pand. de petitione hæreditatis.

T. Aufidius T. F. memoratur Inscript. ant. pag. 506.

¶ M. Aufidius Victorinus, Præfectus vrbis & bis Cos. sub M. Antonino, qui per illum Chattos vicit, de quo talis extat inscriptio: *M. Aufidio Frontoni, pronepoti M. Cornelii Frontonis, Oratoris, Cos. Magistri L. Antonini Imp. nepoti Aufidii Victorini, Præfecti vrbis 11. Cos. Fronto Cos. filio dulcissimo.* Egnatius in annotationibus, & Inscript. ant. pagina 346. Rescribit huic D. Marcus in Pandect. 40. de manumissis vindicta. Citatur constitutio D. Marci ad huc ipsum Pandect. de minoribus 25. annis L. 12. & de legitimis tutoribus. Cùm præfesset Germaniæ, conatus est domi, remotis arbitris, persuadere legato suo, ne se pecunia corrumpi sineret; cumque ille non pareret, ut tribunal conscendit, iuravit, se nunquam accepisse munera, neque quā diu viueret, acceptorū. Mox legato præcepit, ut se eodem iuramento obstringeret, qui cùm peierare nollet, iussit, ut se magistratu abdicaret. Dion.

¶ M. Aufidius Fronto Cos. sub Severo anno eius imperii sexto.

¶ C. Aufidius Victorinus, Cos. anno sequenti.

¶ Aufidii, Tucca & Mamusa, Iureconsulti apud Pomponium Pandect. de origine iuris. Mamusæ citantur fragmenta in Pandect. Fertur scripta octo æqualium & condiscipulorum suorum collecta in 140. libros distribuisse.

Aufidius Q. F. memoratur Inscript. ant. pagina 182.

¶ Aufidius Curianus, à matre Pomponia Galla ex hæredatus est, hærede instituto C. Plinio Secundo. Qui diu ab Aufidio rogatus, ut hæreditatem maternam ei relaxaret, contentus fuit causas ex eo audire, propter quas malè de se merentem filium ex hæredare mater non posset, & cùm ab eo veram nullam causam in medium adduci vidisset, ipso excluso hæreditatem retinuit.

¶ C. Aufidius Thrasea II. vir, refertur Inscript. ant. pag. 110.

Aufidio scribit Iulius Paulus Pand. 35. libro 80.

¶ AVFIDIANI iussu interemta est sub Traiano Cæcilia virgo, & Clemes, Episcopus Rom.

¶ AVFIDIENVS Rufus, præfectus castrorum. Tacitus lib. 1.

A V G V R I I.

A. Augurius, citatur Institutionum 3. tit. 30. & Pandect. 45. de verborum oblig. fors ut solent Seii & Titii.

Augurius & Elogius, Diaconi, cū Fruentoso Episcopo martyrio coronati, Prudentio celebrantur.

Augurii & filii eius meminerunt Dioclet. & Max. AA. libro decimo Cod. titulo secundo.

Augurius, vir doctissimus, citatur Augustino in de 10. Categoriis.

¶ T. AVGVSIVS, commendatur apud Ciceronem Epistolarum 13. Citatur & ad Att. 11. epistola: Quo ad te dis & c.

¶ AVGVSTINO rescribitur ab Alexand. A. 6. Cod. tit. 3.

Augustinæ ab AA. & CC. 8. Cod. titulo 54.

Augustini Episcopi dies fuit natalis Idus Nouembris, frater Nauigius, filius Adeodatus, qui 16. annos natus obiit mortem. De vita beata & Confessionū 9. vide Gennadium & alios.

¶ AVIVS, commemoratur Ciceroni ad Attic. 13. epistola 4. Auius videtur in officio futurus, & c. Vbi tamen nescio num potius

tius Auianus legi conueniat, quomodo familiarium 7. epistol. 24. Est etiam eodem lib. ad Attic. epist. 22. Te de prædio Auiæ exerceri, molestè fero. Dubium mihi, propria ne an appellatiua vox sit.

A V I A N I.

C. Auianus Flaccus, Ciceronis amicus, qui filios eius M. & C. ut suos necessarios Allieno, Proconsuli Siciliae, commendat, 10 & T. Titio Epistolarum famil. 13.

¶ C. Auianus Philoxenus, commendatur ibidem Acilio, vbi nomen illum sortitū scribit à C. Auiano Flacco, quod homine nullo plus vsus foret.

¶ C. Auianus Euander, commendatur ibidem C. Memmio. Meminit eius Plinius lib. 36. cap. 5.

M. Auianus M. F. Cōiunctus II. Vir ite. textit, & rectum S. P. Sic legitur in lege ædificantiū: in colonia Neapolitanæ apud Georgium Fabricium.

Auianæ rescribitur ab AA. & CC. 8. C. tit. 28.

¶ AVIENVS, Trib. mil. leg. x. propter seditionem commotam, & rapinas actas, per ignominiam à Cæsare in Africa dimissus. Vide Commentarium belli ciuilibus 5.

Auienus Rufus quærat in Rufis.

A V I D I I.

Auidius, synchronus Ciceronis, pro quo ille & Pomponius dixerunt. Ex 2. legum apparet Arpinatem fuisse.

¶ Auidius Quietus, Thraseæ familiaris, Plinium iuniorem vnicè dilexit. Plinius epistolarum 6. ad Quadratum.

¶ M. AVIDIUS CASSIVS, imperium aduersus M. Antoninum arripuit. Pater illi fuit Auidius. Vitam eius descripsit Vulcatius.

¶ Auidius Nigrinus, Proconsulatū gessit sub Domitiano, ut liquet ex epistolis Plinii & Traiani.

Auidia C. F. Luculla, refertur Inscript. antiq. pag. 369.

Auidio scribit in epistolis suis Libanius Sophista.

¶ AVIDIENVS Canis, homo sordidus & auarus, potatur apud Horatium Sermionū 2. Satyra 2.

A V I L I I.

Auilius Flaccus, præfectus Ægypti sub C. Caligula, multis calamitatibus Iudæos pressit, consentiente Alexandriæ populo, &

crebris aduersus eos clamoribus personante. Synagogas quoque eorum imaginibus, statuis, aris & victimis polluit. Eusebius in opere Chronico. Extat in eundem inuestiua Philonis.

Auilius aliquot referuntur Inscript. ant. pag. 363. Item 49. 123. 147. 199.

¶ Q. Auilius, M. Equitum, cæsus à Samnitibus. Liuius 9. pag. 209.

A V I T I.

Auitus, citatur Senecæ inter sui seculi Declamatores.

AVITVS, Imperator, cæso Valentiniano 111. & vrbe per Vandalos direpta, reipub. præficitur, nec multo post à Richimere, militum magistro, Placentiæ captus, iubente Martiano Augusto, imperium deposuit.

¶ Vide Sigonium de imperio occident. & Onuphrium Pantunium.

Auito rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 38.

Alcimus Auitus, Poeta Christianus, cuius extant libri 6.

¶ M. AVLANVS, Trib. mil. C. Antonii, collegæ Ciceronis, homo perditus, Capua per Sestium exterminatus. Cicero pro Sestio.

¶ M. AVLIVS, præf. sociorū bello Puni. 2. cæsus cum M. Marcello.

C. Aulius Sex. F. Ianuarius, refertur Inscriptio ant. pag. 305.

¶ AVLIANO rescribitur ab Ant. 3. Cod. tit. 19.

¶ AVLIZANO à Philippo A. 5. Cod. tit. 63.

A V R E L I I.

Aureliam gētem ex Sabinis oriundam, ac à Sole dictam, putant, quod publicè ei à P. R. datus locus sit, in quo sacra Soli fierēt.

Auctor Sex. Pompeius lib. 1. Hi prius Aufelii, quomodo Fufii & Valefii, postea cōmutatione vnius litteræ, Aurelii, Furii & Valerii dicti sunt. Aureliis varia fuere cognomina, præfertim sub Principibus. Florente verò libertate, non aliter temerè quā Cottas, Orestas & Scauros, appellatos comperimus. Cottas autem, ut ab illis auspice-mur, ab iracundia & toruitate dictos volūt. Certè Græci κόρη, iram vocant. Hinc Castelliani Cottæ præceptor, vir doctissimus, sic lufit:

*Irasci faciles Cottas, vultuque seueros,
Fama refert, domui nomen & inde datum.*

Cottæ.

C. Aurelius L. F. C. N. Cotta, cum P. Seruilio Gemino bis Consul fuit, teste Cicerone lib. 4. quæstion. Acad. ac item Cæfiodoro, ann. vr̄bis conditæ DL. & DV. Priore Consulatu de Pœnis & Siculistr̄ triumphauit, vt est in tabulis Capitolinis. Rerum ipsius gestarum meminere Valerius Maximus, Frontinus 4. & Orosius.

M. Aurelius Cotta, legatus missus est ad Philippum, regem Macedonum. Idem Xvir sacrorum fuit. Obiit ann. vr̄bis conditæ DLI. Liuius 29. & 30. & in fine 31.

C. Aurelius C. F. C. N. primùm legatus Marcelli in bello Punico secundo, deinde Prætor, iurisdictionem vr̄banam obtinuit. Interiecto anno Consul factus, Italiam prouinciam habuit. Incidit Consulatus iste in annum vr̄bis conditæ DLIII. Liuius 28. 30. & 31.

M. Aurelius Cotta, alius à Decemuiro, legatus L. Scipionis in Asia fuit. Liuius 37.

L. Aurelius Cotta, Trib. militum egit in exercitu L. Æmilii Pauli, bellum aduersus Ligures gerentis. Liuius 40.

L. Aurelius Cotta, alius à superiore, Cōsul an. vr̄bis conditæ DCX. collegam habuit Ser. Galbam, Oratorem. Quibus in Senatu contententibus, vter aduersus Viriatum in Hispaniam mitteretur, Scipio Æmilianus neutrum mittendum censuit; *quoniam, inquit, alter nihil habet, alteri nihil est satis.* Proinde bellum id Q. Fabio Max. commissum est. Autor Valerius libro 6. cap. 4. Hūc Cottam postea accusatum ab Africano defendit Q. Metellus Macedonicus. Cicero in Bruto, qui & veteratorem illum habitum scribit. Meminit eius & pro Muræna, & in Verrem. item Pedianus & Frontinus Val. lib. 8. cap. 1. Octauo iudicio abso-

lurum tradit. L. Aurelius Cotta, Consulatum gessit ann. V. C. DCXXXV. cum Trib. pl. C. Marius collegam Cottæ, L. Metellum Consullem, in carcerem coniecit, vt scribit Plutarchus. In Cottæ huius Consularis locum C. Cæsarem Flaminem Dialem factum esse, tradit Velleius.

L. Aurelius Cotta, Prætorius in mediocrium oratorum numero non ita multum laude processit, sed de industria cum verbis, tum etiam ipso sono quasi subrusticus subsequeretur, atque imitabatur antiquitatem. Cicero in Bruto & in 3. de Oratore, vbi illum Catuli sodalem vocat. An hic Cot-

ta fuerit, quem Valerius 6. cap. 5. Trib. pl. creditoribus noluisse satisfacere scribit, itē de quo Lucilius Satyrarum libro 11. citante Nonio Marcello, ignoro. Certē temporum ratio non refragatur.

M. Aurelius Cotta, quo die togam virilem sumsit, C. Carbonem, à quo M. Cotta pater damnatus fuerat, accusauit, & iudicio afflixit. Val. 5. cap. 4. Dion 36. Reliquit hic Marcus filios tres, C. M. & L. vt Pedianus in Orat. Ciceronis pro C. Cornelio pag. 59. de quibus ordine dicemus.

C. AVRELIUS M. F. COTTA, Orator ille & compar Sulpitii, per actiones illius Tribunatu & vr̄be pulsus, in exilium comite Rutilia matre concessit. Postea cum Sylla victore in vr̄bem rediit. Consul ann. vr̄bis conditæ DCLXXIX. legem tulit, vt Tribunis pl. liceret post eum honorē & alios magistratus capere, quod erat eis lege Syllæ ademptum. Ex Consulatu Galliam sortitus est. Vnde cum illi decretus esset triūphus, mortuus est ante diem triumphi, cicatrice vulneris, quod ante complures annos acceperat in prælio, rescissa. Nepos fuit P. Rutilii Rufi, Iureconsulti & Stoici, pro quo antequam in exilium ille discederet, quod esset sororis eius filius, admodum adolescēs dixit. Plura de illo, præcipuē verò de genere dicendi eius, Cicero in Bruto, & in dialogis de Oratore. Idem cum Velleio de Diis disputantem introducit de Natura Deorū.

Præterea aduersus hūc, viuentē adhuc Sylla, adolescentem se egisse, testatur in oratione pro A. Cæcina. Oratio huius C. Cottæ, quam Consul ad Quirites habuit, extat in historiis Salustii. Vide & Pedianum in orationem contra Pisonem & pro C. Cornelio. Citatur etiam eius oratio pro Cn. Veturio apud Charisium.

M. Aurelius Cotta M. F. C. fr. Cōsul an. V. C. DCLXXX. Missus in Bithyniam, vt eā & Propontidem aduersus Mithradatē tueretur, irruptione à Mithradate in Bithyniā facta, Chalcedonen refugit. Quem Rex persecutus terra fudit, ac mari pulcerrima classe exiit. Cicero pro Muræna, Pedianus in Verrinas, Plutarchus in Lucullo, Apianus in Mithradatico. Hic M. Cotta Syllam Cæsari reconciliauit, vnde Cæsaris matrem, AVRELIAM, horum fratrum sororē fuisse, coniecimus.

L. Aurelius Cotta M. F. C. & M. fr. Prætor, Consule Pompeio, legem tulit, qua iudicia Senatui, Equitibus & Tribunis communicata

municata sunt, teste Peditano. P. Pætum, Consulem designatum, cum ambitus reū peregrisset, in locum eius Consul factus est, quem honorem gessit ann. vr̄bis conditæ DCLXXXIX. Vide Dionem lib. 36. Sequenti mōx anno cum P. Seruilio Isaurico Censuram obiit, Cicerone tum Cōsulatum petente, à quo, quod vini auidissimus esset, festiuo ioco perstrictus est. Vixit adhuc, cum bellum Mutinense gereretur, Cæsari consanguineo superstes. Cicero Philipp. 2. Meminit idem epist. famil. 12. epist. 2. Quantopere Ciceronis reuocationi ab exilio studuerit, docet oratio pro P. Sestio. Facundiā eius arguit, quod C. Cæsar in accusatione Cn. Dolabellæ, quem reū egit, extorqueri sibi causam optimam Cottæ patrocinio exclamauit, vt Valerius lib. 8. cap. 9.

M. Aurelius Cotta, præpositus Sardinia initio belli ciuili, audito Valerii, Cæsaris legati, aduentu, à Caralitanis eiectus est. Cæsar eius belli comment. 1.

L. Aurelius Cotta, xv vir sacrorum, cum in libris fatalibus scriptum inueniretur, Parthos non nisi à rege superari posse, creditus est, sententiam dicturus de Cæsare rege appellando. Suetonius.

L. Aurelius Cotta Messalinus, Oratoris Messalæ F. genti Aureliæ per adoptionem insertus est, matre natus Aurelia, vt liquet ex 10. Plinii cap. 20. & ex Epistolis Ouidii de Ponto hisce versibus:

*Quos Volesus patrii cognoscat nominis auctor,
Quos Numa maternus non neget esse suos.
Adiectique probent genitui agnomina Cottæ,
Si tu non esses, interitura domus.*

Et rursum.

*Tetamen in turba non ausim Cottæ silere,**Pieridum lumen, præsidiumque fori.**Maternos Cottas cui Messalæque paternos
Maxima nobilitas ingeminata dedit.*

Consulatum, opinor, imperante Augusto gessit, an. V. C. DCCCLVII. sub Tiberio sæuissimæ cuiusq; sententiæ autor, teste Tacit. li. 5.

M. Aurelius Cotta, haud dubiè L. superioris filius, Consulatu potitus est sub Tiberio an. vr̄bis conditæ DCCCLXXII. collega M. Valerio patruale.

Aurelius Cotta, superioris F. an nepos fuerit, incertum. Nero Imperator, illi, dissipatis per luxū opibus, ob generis nobilitatem annuam pecuniā statuit. Tacit. lib. 13.

Orestæ.

Aureliorum, qui prius Orestis cogno-

men tulit, agrestis, opinor, ingenii, & montanæ ferinæque naturæ fuit, quomodo Orestes ille, Clytemnestræ & Agamemnonis filius, qui & ipse ob eam causam sic appellatus est.

L. Aurelius Orestes, Consulatum gessit cum Sex. Iulio Cæsare ann. vr̄bis conditæ DLXXXV. Meminit illorū Plinius 33. cap. 3. Patrē habuit & auum L. prænōmine, vt testantur tabulæ Capitolinæ.

L. Aurelius L. F. L. N. Consul ann. V. C. DCXXVI. Sardiniam prouinciā obtinuit, eamque triennio domuit, teste Liuius libro 60. Quæstor illius fuit C. Gracchus, vt ipse asserit apud Gelliū. Militauit sub eo & M. Æmilius Scaurus, vt habet autor virorum illustrium.

C. Aurelius Orestes, memoratur Ciceroni in Bruto vt Orator, quomodo & L. fr. Consularis, modò dictus.

L. Aurelius L. F. L. N. Orestes, Consul & collega C. Marii in tertio ipsius Consulatu, in eo honore mortuus est, ann. vr̄bis conditæ DCL. Plutarchus in Mario.

Cn. Aurelius Orestes, Prætor vr̄banus ann. V. C. DCLXXVII. cuius iudicium rescissum à Consule Æmilio Mamerco, scribit Valerius Max. lib. 7. cap. 7.

Aurelia Orestilla, vxor Catilinæ, cuius coniugii causa is filium vnicum interemit. Salustius & Valerius 9. cap. 1.

Scauri.

Scauros à tumore & prauitate talorum appellatos, diximus supra in Æmiliis. Nam & ipsis id cognomen adhæsit.

C. Aurelius Scaurus, Prætor ann. V. C. DLXVII. Sardiniam prouinciam obtinuit. Liuius 39.

C. Aurelius Scaurus, alius, Irdum gladiatorium habuisse dicitur: vnde P. Rutilius, Consul, doctoribus accerfatis, armorum ita standorum rationem faciliorem milites suos docuit. Valerius 2. cap. 1.

M. Aurelius Scaurus Quæstor fuit L. Valerii Flacci. Cicero in Verrinis.

AVRELI, sine cognomentis.

L. Aurelius, Quæstor vr̄banus cum Q. Fabio Labeone, ann. V. C. DLVIII. à sacerdotibus pecuniam, per bellum non collatam, extorsit. Liuius 33.

Q. Aurelius, cum se proscriptum legeret, *Va mihi, inquit, Albana me villa persequitur.* Plutarchus in Sylla.

L. & C. Aurelii L. F. commendantur

à Cicerone Anchario Proconsuli, Epistolarum 13.

AVRELIA, Cæsaris Dictatoris mater, ex Cottis fuit.

Aurelia, diues & orba, memoratur Plinio in fine Epistolarum, & à Iuvenale.

M. Aurelius Augusto in apparandis tormentis vnà cum P. Mindio, & Cn. Cornelio, & Vitruuio suam operam præstitit. Vitruuius in præfatione primi.

Aurelio rescribit Alexander A. 4. C. tit. 32. & 36.

Aureliæ, Gordianus 5. Cod. tit. 65.

Aureliæ & Alexandræ Val. & Gal. AA. 4. Cod. tit. 6.

Aurelio alii AA. & CC. quarti Codicis titul. 37.

Aurelio, Duci Mesopotamiæ, Constantinus 4. Cod. tit. 42.

Aurelius & Prima, coniuges, referuntur veterum Inscript. pag. 351.

AVRELI, variè cognominati secundum ordinem literarum.

Aurelius Ælix, athleta celebris, de quo Dion in Heliogabalo.

Aurelius Agrippinus & Aurelia Victoria, compar eius, de patrimonio suo domum æternæ viui sibi posuer. Extat Polæ, quomodo testatur veteres memoriæ pag. 358.

M. Aurelius Alexander Aug. Libertio ab epistolis. Extat Romæ. Coniunx illi fuit Fabia Eugenia, quæ monumentum illi fecit. Inscript. ant. pag. 243.

T. AVRELIUS ANTONINVS, qui postea imperauit, adoptatus ab Imp. Ælio Hadriano. Auū habuit T. Aurelium Fuluum, bis Consullem & præfectum vrbis, patrem T. Aurelium Fuluum, & ipsum Consularem, matrem Arriam Fadillam, prognatam ex Arrio Antonino, Cōsulari viro. Ipse M. Annum Verū, cuius amitam Anniam Faustianam coniugem habebat, collocata illi filia, adoptauit, vnde ille M. Aurelius Antoninus dictus est, pater L. Antonini Commodi. Titus 23. annos, Marcus 18. Commodus ferè 13. imperauit.

M. AVRELIUS ANTONINVS A. Diui Seueti F. dictus & Bassianus ex aui materni nomine, & Caracalla à vestis genere. Imperauit post patris obitum annis propè 6. Perit fraude Macrini, præfecti sui, aŕo ætatis 43. homo crudelis & libidinofus, vt pote fratris

Getæ & Papiniani Iuriscōsulti interemtor, & qui nouercam suam duxerit vxorem.

Aurelius Apollinaris, iamborum scriptor, Cari Imperatoris res gestas in litteras retulit. Vopiscus in Numeriano.

Aurelio Attiliano rescripsit D. Hadrianus Pand. 48. de pœnis 27.

Aurelio Balbo, viro integerrimo, moribusque ornato, qui se quietioris perfectiorisq; vitæ desiderio ex negotiis civilibus, in quibus fuerat cum laude versatus, Iouis opt. max. beneficio subduxit, hic in spe resurrectionis quiescenti locus publicè datus est. Extat Romæ. Inscript. antiq. pag. 278.

Aurelio Basso rescripsit Pius Pand. delegit. tutoribus, teste Vlpiano.

M. AVRELIUS CARVS, imperauit post Probum cum Carino & Numeriano, filiis, per biennium. Hic ab Apro socero interemtus est, ille à Diocletiano victus interiit. Pater fulmine periit. De Carino F. plura Suidas καρίνος.

M. Aurelius Cassiodorus, Cos. sub Theodorico rege ann. vrbis conditæ MCLXVI.

M. AVRELIUS CLAVDVS, imperauit annis ferè 2. Huic inscriptio legitur posita in villa Tusculana ad ædem S. Dominici: Imp. Cæs. M. Aur. Claudio P. F. inuictō Augusto. Benacenses. Inscript. ant. pag. 166. Fratres habuit Quintillum & Crispum. Quintillus paucis diebus imperio potitus, cæsus est. Ex Crispi F. Claudia natus est Constantius A.

Aurelio Chresimo rescribunt AA. & CC. 2. Cod.

Aurelius Cornutus, citatur & perstringitur simul à Macrobio pag. 261.

Aurelius Celsinus, Præf. vrbis sub Constantiis fratribus.

M. Aurelius Aug. N. N. lib. Epaphroditus Exactor operū dominicorum, & Laberia Felicitas, fecerunt sibi & suis. Inscript. antiq. pag. 244.

M. Aurelio Euretō, coniugi carissimo, qui vixit annis LXXII. mens. VIII. Septimia Felicitas vxor & M. Aurelius Euretus & Septimia Euresia & Aurelius Pudētianus, filio cariss. negotianti pullario patri b. m. f. Extat Romæ. Inscript. antiq. pag. 302.

Aurelia Pvm. Vitæ matris piissimæ, quæ vixit ann. 20. Iuliana coniugi sanctissimæ, quæ vixit ann. xx. & Domnia sorori, quæ vixit ann. 11. Aurelius Eusebius contra votum fidel. Pausani. Extat Mediolani. Inscript. antiq. pag. 49.

M. Aurelius Eutycheus, cum Vicelia Rufina coniuge. Ibidem pag. 99.

Aurelius Faustus, declamationes edidit temporibus Augusti.

Aurelius Felix, refertur Scæuolæ Pand. 34. tit. 3. L. 28.

Aurelius Festinus, Aurelii Imp. lib. Firmi tyrannidem scripsit.

Aurelia Fortunata, vixit ann. xx. T. Aurelius Leninius, vxori optima. Inscript. antiq. pag. 298.

Aurelius Fuscus, Consul ordinarius sub Valeriano. Quibusdam Arellius vocatur.

Aurelius Gordianus, Consul fuit, cæsus est Aurelianus, Imperator. Vopiscus.

Aurelio Herodi rescribitur ab Alex. A. 6. Cod. tit. 2.

Aurelius Ianuarius & Aurelius Valentinus, cum Iusto patre referuntur veterum inscriptionum pag. 43.

Aurelius Ianuarius, Consul sub Constantino ann. V. C. MLXXX. Proconsul Hispaniæ ceterioris, aliarumq; compluriū prouinciarū præfes, vt indicat inscriptio veterū memoriarū pag. 13. Rescribitur illi à Constantino 6. Cod. tit. 1. & vt præf. vrb. 9. C. tit. 42.

M. Aurelius Iustinianus, refertur inscriptionum veterum pag. 179.

Aurelius Leuinus, relatus est in Aurelia Fortunata.

Aurelius Liberalis, dicitur mox in Aurelia Materniana.

Aurelia Lucidia Crata dulcissim. adolescens. integerrimæ venustissimæq; M. Aurelius Luc. Pius infelicissimus pater in speratos tumulos dedit. mis. vlt. que dona. Inscript. antiq. pagina 160.

AVRELIUS MACROBIUS, vir Consularis, & scriptor vulgò notus, floruit sub Theodosio & filiis eius.

M. Aurelio Marcellino, coniugi dulcissimo, Saufcia Crispina coniunx. Inscript. antiq. pagina 362.

Aurelius Mahes. Ibidem pag. 41.

M. Aurelius Marius Seleucus veteranus. pag. 368.

L. Aurelius Martianus Aug. lib. Exceptor. pag. 153. & 155.

Aurelia Materniana coniugi incomp. quæ vixit ann. mecum LXXII. sine vlla querela Aurelius Liberalis maritus. pag. 231.

Aurelia Messalina, mater fuit Clodii Albini, eius, quem Seuerus primùm Cæsare fecit, deinde bello petum oppressit.

M. Aurelius Menophilus quærat apud Sigonium Emend. pag. 146.

M. Aurelius Nicolaus Aurelia Hygia

coniugi dulciss. B. M. fecit. Inscript. antiq. pag. 111.

Aurelius Opilius, Musarum libros reliquit, homo libertinæ cōditionis, & qui primò Philosophiam, deinde Rhetoricam, nouissimè Grammaticam docuit. Secutus Rutilium damnatum in Asiam, Smyrnæ confenuit. Vide Tranquillum & Gellium. Citatur passim à Sex. Pompeio.

M. Aurelius Pacorus & M. Cocceius Stratoles, æditui Veneris, hortorū Salustianorum basem cum pavimento marmorato D. D. refertur Martiano antiquæ Romæ lib. 6.

M. Aurelius Palma, citatur Caio I. C. Pand. 46. de fideius. & mandat. l. 71.

P. AVRELIUS PECVNIOLA, præfectus à Cotta, sanguine sibi coniuncto, Liparitanæ obsidioni, quod ipsius culpa ager incensus, & castra penè capta essent, ab eodē virgis cæsus, & militiæ munere inter pedites fungi coactus est. Val. 2. c. 2. Front. lib. 4. c. 1.

Aurelius Philippus, scripsit vitæ Alexandri Seueri, libertus patris ipsius. Lampridius. Notatur à Capitolino.

M. Aurelius CL. Pompeianus mil. leg. VI II. Antoninianæ. Floruit sub Antonino Caracalla. Refertur vet. memor. pag. 481.

Aurelius Primitiuus & Aurelia Seuera Aurelia Zosima, alumna sua. Ibidem pagina. 297.

Aurelia Primitiua, coniugi carissimæ, viuos fecit Zosimianus Aug. libert. nomenclator à censibus, & c. pag. 188.

AVREL. PROBVS Imp. De hoc dicemus infra in Probis.

Aurelius Proculus, Proconsul Achaia, Paulo Pand. 36. ad S. C. Trebell. in fine.

Sex. Aurelius Propertius, memoratur Ciceroni in oratione pro domo sua. An idē ille sit Sex. Aurelius, qui in Senatu per quietem à Ioue se monitum dixit, vt Pompeio & Crasso Cōs. reuelaret, priusquam abirent Consulatu, positis simultatibus, mutiā benevolentiam redintegrarent, incertum.

SEX. AVRELIUS PROPERTIVS, Poeta, ex Meuania, ciuitate Vmbriæ, vt eius carmē indicat, patrem cum patrimonio in bello Perusino amisit, quippe vnum ex 30. deditiis, qui L. Antonium secuti erant. Petita Roma, in amicitia Mœcenatis & Cornelii Gal. li venit, quorū opibus sustentatus, Poeticis studiis se totum dedit. Scripsit libros elegiarum 4. in quibus imitatur Callimachum, Philetā & Mimnermā, Græcos autores, in quo genere, iudice Quintilian. secundā in-

ter Latinos palmā obtinet, durior Tibullo, & ex Græcanicis nimis multa mutuatus. Cynthiā amicā impensè celebrat, ficto nomine, cū Hostia sit appellata, vt testatur Apuleius in Apologia. Meminit Ouidius Propertii, vt scriptoris amorū, & sodalis sui, qui que Gallo successerit, vt ille Tibullo, 2. & 4. Tristium.

Aurelio Pulchro rescribitur à Philippo Imp. 5. Cod. tit. 72.

Aurelius Quietus refertur Pand. 17. tit. Mādari, vt pote cōtra quē respōderit Celsus.

M. Aurelius Romanus & Antistia Chrestima, uxor eius, fecerunt sibi, &c. Ea inscriptio extat Romæ in æde Diuæ Anastasiæ, referturque veterum memoriarum p. 308.

Aurelius Romulus, vt conductor vectigalis, cuius bona fiscus occuparit, velut obligata sibi, memoratur Pand. 46. de fideiussoribus & mandat.

L. Aurelius Respectus, pater, & eodem nomine F. iuuenis eruditus, causidicus, defunctus ann. ætatis 18. patre superstite, referuntur inscriptione vetusta apud Ioannem Stumpfium in opere Chronico.

Aurelius Saturninus, veteranus, cū Aurelia Secundina coniuge & Aureliis, Secundino & Crescentino F. refertur antiquarū inscript. pagina 376.

Aurelius Secundinus cū Aurelia Valētina coniuge, & Aurelio Secundiano F. ibidem.

Aurelius Senecio, miles, pag. 253.

M. AVRELIVS SEVERVS ALEXANDER, laudatissimus princeps, imperavit annis 13. Occisus est à militib. in Gallia fraude & opera successoris Maximini. De hoc cōplures.

Q. Aurelius Festianus nat. Pan. ver. cū Aurelia Glauce coniuge. Inscript. antiq. pagina 363.

Aurelia Soteria, pag. 359. Eidem rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 22.

Aurelia L. F. Stabilia Claudiana, quæ vixit anno 1. m. 1. d. 1. filia, Herodes & Iuliana parentes. Inscript. antiq. pag. 362.

Aurelia Sura Q. F. cum Aurelio Tricone marito & Aurelio Vrso F. pag. 396.

Q. AVRELIVS SYMMACHVS, vir Romanus, & suæ ætatis honoratissimus. Fuit enim Consularis, & Pontifex & præfectus vrbs, & Orator clarissimus. Consulatu gessit cū Actio an. V. C. MCLXXXIX. Missus aliquādo à Senatu ad Augustos principes p. sacris Deorū, & Vestaliū stipēdiis, nihil obtinuit. ea oratio extat inter opera Ambrosii & Prudentii, qui eam acerrimè confutarunt. Ex-

tant & eius Epistolæ, in quibus Angelus Politianus breuitatem rotundam cōmendari scribit. Fratres tres habuit, quibus omnibus superstes fuit, filiam item & filium, quem Prætoriu vidit. Plures fuerunt Symmachi Romæ, sed de quibus dubitem, num gentis Aureliæ censendi sint; proinde eos alio loco referam.

Aurelia Taria Thyatirena, castissima matrona, Pacuuius Fronto. Extat Patauii græcè. Vide Inscript. antiq. pag. 341.

M. Aurelius Valentinianus, præses Hispaniæ citerioris sub Carino. Ibidem pagina 8.

Aurelia Valeriana F. Heluia Chrestia. pagina 107.

Aurelius Verus Traiani vitam & res gestas scripsit.

M. Aurelius Venustus, veteranus. Inscript. antiq. pag. 212.

Aurelius Victor, cognomento Primus, vir Senatorius sub Macrino.

Aurelius Victor, alius, floruit sub Gallieno Principe, vt patet ex Inscriptione vetusta pag. 195.

SEX. AVRELIVS VICTOR, collega Valentiniani 11 in primo Consulatu ann. V. C. MCXXI. Hic, opinor, est scriptor ille Historicus, quem Marcellinus à Iuliano Pannoniæ secundæ præfectum scribit, honoratumque ænea statua, postea verò etiam vrbi præfectum, sobrietatis nomine cunctis laudatissimum, lib. 21.

L. Aurelius LL. Victor, refertur Inscript. antiq. pag. 367.

Aurelii, Victorinus & Victorianus p. 38.

C. AVRELIVS VALERIVS DIOCLETIANVS, Imperator ab exercitu factus post cēdē Numeriani, cū Arriū Aprū, eius interfectorem, sua manu peremisset, Carinū sustulit, M. Aurelium Val. Maximianū imperii confortē legit, Galerium Maximianum & Constantium Chlorū Cæsares fecit. Quorū singulari concordia, & strenua opera, domitis vbiq; terrarū Rom. nominis hostib. auctoq; & confirmato imperio, Diocletianus & Maximianus speciosissimū triumphū duxerunt. Actis autē in imperio annis 20. depositis insignibus & Augustali potentia, ad vitā priuatā ambo redierunt: sed ille in proposito firmus pstitit, hic pœnitentia ductus, imperiū resumere voluit, q. illi fraudi fuit. Diocletianus vir prudēs, & magni cōsiliū erat. Maximianus ingeniū asperius & truculentius obtinebat, dignus vterq; maiori laude, si

de, si à Christianorū sanguine tēperassent, quem omnibus retrò Principib. crudelius effuderunt. Diocletianus traductis in vita priuata annis 8. per metū veneno se extinxit año ætatis 78. Maximianus dū filio primū, deinde Cōstantino genero insidiatur, pditus à filia, Massilia necatur ætate sexagenarius. De Diocletiano & Maximiano præclare Carolus Sigonius lib. 1. de imperio occidentali, Onuphrius Panuinius de Principibus Rom. Memorabile est, quod de Diocletiano tradidit Suidas, nēpe Ægypto positum scripta veterum de fusione (Græcis χυμεία est) argenti atq; auri conquisita combussisse, ne ex illa arte ditati Ægyptii, & pecuniæ freti copiis, in posterū rebellarēt. Aggit idem de χυμεία eadem διέγραψεν χριστιανισμῶν.

M. AVRELIVS VAL. MAXENTIVS, Maximiani ex Eutropia Syra F. etsi quidā suppositum volunt, simulatque Galerium Maximianum Cæsares dixisse Maximinum, sororis filium, & Seuerum fama vulgavit, ipse à Prætorianis, non abnuente Senatu, creatus est Imperator. Venientem contra se Seuerum Cæsarem cum ingenti exercitu, corruptis militibus ipsius, fugientem interemit. Qua victoria elatus, libidini, avaritiæ & crudelitati se mancipavit, magicas artes exercuit, quibus victoriam pollicentibus, contra Constantinum copias eduxit, sed magna suorum strage victus, & in Tiberi submersus est. Vide eandem Sigonii historiam lib. 2. & Onuphrium Panuinium ibid.

A V R E L I A N I.

Aurelianus, sub Imperatore Nerua supplicio affecit Victorinum Martyrem, cuius memoria occurrit 5. Septembris.

Aurelianus Seuerus, Pescennii Nigri confocet, memoratur Spartiano. An autē idem sit, ad quē rescribitur ab Impp. Seuerō & Antonino 8. Cod. tit. 45. nondum satis iudicatum habeo.

Aureliano Quarto rescribitur ab AA. & CC. C. li. 2. tit. 5. Fortassis & eidē 8. C. tit. 42.

VAL. AVRELIVS, quocunq; loco & genere natus, vir fortissimus fuit, & in armis à pueritia exercitus, corpore procerō & decoro, tum seueritatis immensæ. Valerianus illum ad Consulatu, Claudius decumbēs, sua sentētia ad imperiū prouexit. In quo felicitatē Alexandri & Cæsaris referens, triēnio Romanū orbē ab inuasoribus recuperavit. Triumphum egit gloriosissimum, Ze-

nobia, regina Orientis, ante currum ducta. Inde vrbe quantum nemo superiorū ampliavit, Soli templum magnificentissimum condidit, quod mater ipsius Solis sacerdos fuisset. In summa, necessarius illis temporibus princeps fuit, nec inutilis reipub. tantū clementia caruit, quæ res illi perniciē maturavit; norarii namq; sui dolo periit, anno imperii 6. Ex filia superstite natus illi nepos est, Aurelianus, quem Proconsulem Ciliciæ fuisse, scribit Vopiscus.

Aureliano, Præfecto prætorio, rescribitur Honorius & Theodosius A. A. C. de Iudæis & Cœlicolis.

L. AVRIFEX, describitur Ciceroni 2. de Oratore vir valde brevis, & ob id, cū inter Iudices federet, aliquando iocis L. Philippi Oratoris obnoxius.

A V R V N C V L E I I.

C. Aurunculeius, Prætor belli Pun. 2. anno 10. qui fuit ann. V. C. DXXXV. Q. Fabio Max. V. Q. Fulvio Flacco IIII. Cos. Sardiniam insulā duabus legionibus tenuit, quo anno exacto, prorogatu illi imperium est. Liuius 27.

L. Aurunculeius, Prætor ann. vrbs conditæ DLXIII. urbanam iurisdictionem sortitus est. Liuius initio 37.

L. Aurunculeius Cotta, legatus Cæsaris in Gallia, circumuentus insidiis ab Ambiorigis exercitu, interimitur cū tota legione. Cæsar commentatio eius belli 5. An autem præter hunc alius Cotta legatus Cæsaris in Gallia fuerit, qui de Romanorum reipub. Græcè scripserit, citante illū Athenæo in fine dipnosophistarum 6. nondum apud alios scriptores obseruauimus.

Aurunculeius Pætus, floruit sub Augusto, memorante ipsum Dione lib. 54. p. 360. apud quem tamē Articuleius legitur, quomodo & Pand. iur. ciuil. tit. 5. mētio fit Articuleiani S. C. vtroiq; vt opinor, mendosè.

Aurunculeius Pætus, collega fuit Traiani principis Consulatu illius 4. quem gessit imperii sui ann. 3. V. C. DCCCLIII. Haloandro Articuleius vocatur & hic, quomodo ille Dioni. Ad hunc refero S. C. cuius paulò antè meminimus.

Aurunculeius Cornelianus, occisus est à Seuerō principe. Spartianus.

M. Aurunculeio Iuliano, Equiti Romano, Herennius Victorinus Vic. leg. XXII. (mittimus cætera, quæ legi possunt) posuit. Hæc epigraphe refertur monumentis agri Moguntini pag. 483.

A V S O N I I.

D. AVSONIVS GALLVS Burdigalensis, patre natus Aufonio Medico, Poeta, & Gratiani Imperatoris præceptor fuit, à quo cū ipsi simul & patri Quæstor fuisset, ad præfecturam duplicem & Consulatum euectus est, cui in eo magistratu eleganti oratione gratias egit, quæ oratio inter cætera eius opuscula etiamnum extat. Ex liberis Hesperii filium vidit Consulem, filiam Thalesio Cõsulari viro iunxit, unde natum sibi nepotem cognominem & genethliaco celebravit, & protreptico ad studia litterarum hortatus est. Habuit & fratres duos, quorum ad summum maior culmen peruenit honorum, ut ipse scribit, præfectus Gallis & Libyæ & Latio. Epigrammata eius doctis vnicè probantur.

B A B I L I I.

Babilus mortuus. *Cæsar ex vicia, Lepta ex triente.* Cicero ad Atticum lib. 13. Babilus quidam Cæsarianus, memoratur Comment. 6. de bello ciuili.

¶ BABILVS, Astrologus, à quo cum Nero de conspecta stella crinita, quæ summis potestatibus exitium portendere vulgò existimatur, didicisset, solere reges talia ostenta cæde aliqua illustri expiare, atque à semet in capita procerum depellere, nobilissimo cuique exitium destinavit. Suetonius.

¶ L. Bacilus, nominatur Dionis lib. 43.

B A D I I.

Badius Campanus, singulari certamine victus à T. Quintio Crispino, relicto equo, pedes aufugit. Liuius 26.

Badius Macrinus, inscriptionem posuit Constantino Magno Tarracone in Hispania. Inscript. ant. pag. 2.

¶ A. BACVLONIVS, Signifer. Liui. 46.

¶ BAIENIAM gentem fuisse, indicat inscriptio apud amnem Brentium, qui Danubium influit in vico eiusdem nominis. *Hæc*

Mosellam verò ipse ita prædicat Symmachus orator, ut libris Maronis adiugendum putet.

Aufonius alius, frater Iuliani fuit, eius, ad quem extant D. Hieronymi epistolæ.

Aufonius, Sophista, scripsit epistolas & alia quædam ad Nonnum, ut habet Suidas.

¶ AVSTERIO rescribitur à Gordiano 4. Cod. tit. 34.

Austerio alii ab AA. & CC. 7. Codic. titulo 16.

¶ AXIVS, memoratur à Cicerone ad Attic. lib. 3. epist. 15. Vide Notas Fulvii Vrsini in opera Ciceronis pag. 113. & seq. Plura de eodem Varro lib. 3. de re rust. capite 7. & 16.

DD. Apollini Granno Baienius Victor, & Baienius Victor, & Baienius Victorinus, filii eius, ex iussu, signum cum base.

¶ BALBILIVM Cicero ad Att. 15. subsidium senectutis suæ vocat.

C. Balbillus citatur à Seneca libro quarto nat. quæst. capite 11. à Plinio proem. libro 19.

¶ BALBVS, proscribitur à Triumviris, quomodo eum F. perierit, Appianus 4.

¶ BALBINVS, proscribitur à Triumviris, postea factus est Cõsul. App. 4. Fors hic est, cuius meminit Cicero ad Attic. 13. p. 496.

BALBINVS Imperator, bis ante Consul, & præfectus vrbs, & plurimarum prouinciarum rector, genus suum referebat ad Corn. Balbum Theophanem, qui per Pompeium ciuitatem meruerat, cum esset patriæ suæ nobiliss. idemq; historiæ scriptor. Capitolinus.

Balbinus quidam notatur apud Horatium lib. 1. Serm. Sat. 3.

Illuc præuertamur, amatorem quod amica Turpia decipiunt tacum vitia, aut etiam ipsa hæc

Delectant: veluti Balbinum polypus Agnæ.

¶ L. BAN-

¶ L. BANTIUS Nolanus, donis mollitus à Marcello, in Rom. societate permanfit. Liuius 23.

¶ L. BALVENTIVS, Centurio sub Cæsare in Galliis, vir fortissimus, cæsus ab Eburonibus in clade Tituriana. Comment. 5.

¶ BARBARVS, citatur Senecæ inter declamatores sui seculi.

¶ BARBATIVS, M. Antonii Quæstor. App. 5.

Barbatius Philippus, cum seruus fugitiuus esset, Romæ præturam petiit, & Prætor designatus est. Pandect. de off. Prætoris ex Vlpiano.

B A R B I I.

M. Barbis Soter Barbis Asclepiodora, filia piensissima. Hæc inscriptio extat Pola in Dalmatia. Vide Inscript. antiq. pag. 359.

T. Barbis Titianus Decurio Emona, &c. 20 pag. 371. vbi apparet, eum M. Titii filium fuisse, & M. Titium ante adoptionem dictum.

P. Barbis P. F. Maximianus miles coh. prætor, &c. pag. 251.

Barbuis Proculus Tesseranus, spiculator Tacito lib. 17.

Barbuis Philippicus, homo comis & blandis moribus, euehitur ad summos magistratus Antonii Triumviri opera. Hunc in foro ius dicentem herus, à quo olim aufugerat, agnouit. Ergo tacite aggressus, & veste à tergo prehenso: Salue, inquit, veteri & seruili nomine adiecto. At ille percellitur, veteri domino facile agnito, rogans ut taceat. Domum ducit: maximaque pecunia numerata, se tandem redimit, & pudore Antonii, ob maculam hanc ære emptum mancipium animi dolorem silentio dissimulauit. Hæc Suidas.

¶ BARBVLÀ, de quo & Murco præclarè est Appiani narratio libro quarto de bellis ciuili.

¶ BARBVLIVS, Histrio parum sanus, ex Salustio citante Prisciano Grammatico libro 6.

¶ BARRVLVS, floruit tempore Ciceronis. Valerius 7. cap. 9.

¶ BARVS, de quo Horatius 1. Serm. Satyr. 4.

Nonne vides, Albi ut malè viuat filius? utq; Barus inops? magnum documentum, ne patriam rem

Perdere quis velit.

¶ BASILIVS, Cõsul anni V. C. MCCXXV.

Basilio rescribitur ab Alexand. A. 5. C. titulo 62.

Basilio alii ab AA. & CC. 8. Codicis titulo 29.

Flauius Basilius, Consul sub Augustulo ann. vrbs conditæ MCCXXXIX. Hic, opinor, Præfectus prætor. & Vicarius Odoacris fuit.

Basilus iunior V. C. Consul anno MCCXXXII. i. solus.

Basilus V. C. Consul solus anno vrbs conditæ MCLXXXI. i. i.

¶ BASILIDÆ rescribitur ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 14.

¶ BASILISSAE ab iisdem quarti Codic. titulo 29.

¶ BASILICAE 4. Cod. tit. 44.

¶ BASILLA, virgo & Martyr, cuius sponsus Pompeius, 14. Cal. Iunii.

¶ BASILISCVS, 20. menses imperio potitus sub Zenone cum Marco F. quem Cæsarem salutauerat.

Basiliscus, Armatii, qui superioris Basilisci consobrinus erat, F. Cæsar renunciatus à Zenone Augusto, mox fit sacerdos, demum Cyzicenorum Episcopus.

¶ M. BASSAEO M. F. Pal. *Axiò Patri Col. Cur. R. P. 11 vir. Munif. Proc. Aug. viâ Ost. & Camp.* Georgius Fabricius in sua Roma pag. 56.

¶ C. BASSVS, scripsit libros de origine vocabulorum. Gellius 2. cap. 4.

Bassus, dictus Secundus à felicitate. Plutarchus in Coriolano.

Bassus, Poeta, de quo præclare Tacitus in dial. de oratore.

Bassus, Augusti lib. prox. ab epistolis Græcis. Inscriptionum antiq. pag. 246.

Bassus, declamator, citatur Senecæ declamationum lib. 10. ut consecrator amaritudinis & simulationis actionis oratoris.

Variè autem idem nominatur, nunc Fulvius Bassus, nunc Iulius Bassus, nunc Sepullius.

Bassus, *ὄρχηρος* & æmulus Apollonii. De hoc Suidas.

Basso, præfect. vrbs, rescribit Constantinus Magnus Cod. de legibus & constitutionibus Principum.

Basso alii, Præfect. prætor. rescribitur à Theodosio & Valenti. AA. Codic. prim. de Apostatis.

Basso alii ab AA. & CC. quarti Codic. titulo 31.

Basso alii rescribit Pius quinti Codic. tit. 25.

Basso & Bassiano scribit Libanius in Epistolis suis.

¶ M. Bassinus Vitalis, refertur in memoriis Augustanis. Inscript. antiq. p. 448.

¶ B A T I L L V S Mæcenas, refertur Senecæ.

B A T O N I I.

Batonius, memoratur Ciceroni epistola penultima lib. 6. ad Att.

Q. Batonius Telesphorus patronus & illius lib. Q. Batonius Onesimus, referuntur in memoriis Italicis. Inscript. ant. pagina 255.

B A V I I.

M. Bauus, Poeta, quem notat Virgilius in Bucolicis, moritur in Cappadocia ante bellum Actiacum. Eusebius in Chronicis.

Bauia M. filia. Inscript. ant. pag. 331.

Bauia Q. L. prima cum Polycleto. pagina 334.

¶ B A V T O, transhenanus genere, fidus Valentiano I I. memoratur Ambrosio, qui & interitum ipsius narrat epistola quadam. Consulatum gessit ann. vrbis conditæ M C X X V I I I. collega in eo honore Arcadii. Augustinus contra litteras Petiliani 3. cap. 25. cum Mediolanum, inquit, venerim, eique Cōsuli Calend. Ianuar. laudem in tanto conuentu conspectuque hominum pro mea tunc Rhetorica professione recitaue- rim, &c.

¶ B E A T I A N V S. dux Theodosii iunioris. Histor. tripart. II. cap. 15.

B E B I I Plebei.

¶ Quidā ha- bēt Bēbii per æ, itē Tam- philus non Pamphilus. Q. Bebius Pamphilus, cum Valerio Flac- co missus Saguntum & Carthaginem, ad ducem ipsum Hannibalem, si bello nō ab- sisteretur, in pœnam rupti fœderis depo- scendum. Liuius 21.

Cn. Bebius Pamphilus (inuenio & C. & M. dici) ann. vrbis conditæ D L I I I I. Ædilis pl. proximo Prætor, accepta à C. Autelio, prioris anni Consule, prouincia Gallia, teme- rē Insuëtrium fines ingressus, propè cum toto exercitu est circumuentus. Supra 6. millia & 600. milites amisit. Liuius 32.

Cn. Bebius Pamphilus Q. F. vt scribit Plinius libro 13. capite 13. Ædilis cum M. Lepido, seruius tamen quàm ille quinque an- nis Consul factus, nempe ann. vrbis condi- tæ D L X X I I. cum collega L. Emilio Paulo in Liguribus rem prosperè gessit, vnde sup-

plicatio in diem vnum decreta. Liuius in fine 39. & 40.

M. Bebius Pamphilus Cn. fr. proximo anno Consul, triumphauit cum collega P. Corn. Lentulo de Liguribus Apuanis, quos ad 12. M. improuisè oppressos & deditos in agrum Samnitum traduxerunt. Liuius 40. qui omnium primos nullo gesto bello tri- umphasse scribit.

10 Cn. Bebius Pamphilus, Prætor vrbis, anno vrbis conditæ D L X X V I. in eo magi- stratu subitò extinctus, cum à puero qua- sisset horas. Plinius 7. cap. 53. Nam de hoc loqui existimo.

¶ Bebius Herennius, Trib. pl. belli Pun. secundi anno 2. vrbis conditæ D X X V I I. cri- minando Senatam & nobilitatem effecit, vt C. Terentius, homo nouus, cuius cogna- tus erat, Consul crearetur. Liuius 22.

20 L. Bebius, vnus ex 10. legatis Scip. Afri- cani ann. vrbis conditæ D L I.

Q. Bebius, Trib. pl. an. D L I I I I. gratifica- turus plebi, patres criminari cepit, quòd bella ex bellis sererent, rogationem de bel- lo Macedonico abrogatam cupiens; vnde in Senatu probris laceratus est. Liuius tri- gesimo primo.

Cn. Bebius, Trib. pl. ann. vrbis conditæ D L C. Claudio, M. Liuius, Censoribus, ob discorditer actam Censuram diem ad po- pulum dixit. Liuius 29. Valerius libri 7. capite 2.

30 ¶ L. Bebius Diues, periit in Prætura, cū obtineret Hispaniam vltiorem, ann. vrb. conditæ D L X V. In quam dum proficiscitur, à Liguribus circumuentus, magna parte comitum cæsa, cum paucis Massiliam per- fugiens, intra triduum expirauit. Liuius 37.

40 ¶ Q. Bebius Sulca, vnus ex quinque le- gatis, qui in Macedoniam & Alexandriam missi, ann. vrbis conditæ D L X X X I. Li- uius 42.

L. Bebius, legatus missus à L. Emilio Paulo Cos. defig. in Macedoniam ad exer- citus videndos, classemque & comperta re- ferenda, quot aut terrestribus, aut nauali- bus copiis opus esset. Liuius 44.

A. Bebius, accusatus ab Ætolis apud Æ- milium Paulum, quòd ad ministerium cæ- dis D L. principum suæ gentis milites Ro- man. præbuisset, damnatus est. Liuius 45.

C. Bebius, Trib. pl. ann. vrbis conditæ D C X L I I I. corrumpi se pecunia à Iugurtha passus, auctore Salustio. Hic, puero, est, què Appianus scribit bello sociali relictum Præ- torem

torem à L. Cæsare, cum morbo decede- ret.

M. Bebius, à C. Mario & Cinna cæsus. Appianus 1. Florus vnco tractum scribit, et si alium quoque Bebium à Syllanis lace- rarum tradit.

M. Bebius, vir fortis, interfectus iussu L. Pisonis, eius, in quem extat Ciceronis ora- tio. Cicero inibi.

A. Bebius, Eques Rom. bello Hispanien- si à Pompeio ad Cæsarem profugit. Com- ment. 6.

Bebius & Egnatius, vicini Attici. Ad At- tic. lib. 13. epist. 44.

Bebius, vir Consularis, cæsus ab Illyriis post mortem Cæsaris Dictatoris. Appianus in Illyrico.

¶ Bebius Crispus, Vitellii Cæsaris com- potationibus, per quas plerique suffocabā- tur, propter morbum aliquādiu exemptus, facerè dicebat, nisi ægrotassem, periissem. Suidas *Bebius*.

¶ Bebius Marcellinus, superstibus 4. filiis, trucidatus est in foro sub Antonino Caracalla, fraude Pollenii Sebennii. Dion.

¶ Bebius Massa, vir nefarius, memora- tur Corn. Tacito libro 20. & in vita Agrico- læ, & Plinio Epistolarum 3. quem Iuvena- lis delatorem, Martialis furem appellat.

¶ Bebius Macer, vir Consularis, Procō- sul rex Hispanos. Eodem imperio missus in Dalmatiam, integrè & iustè prouinciā habuit. Fuit & præfect. vrbis sub Hadriano primis illius temporibus. Ad hunc extant epistolæ Plinii.

Bebius Macer, Præfectus prætorio sub Valeriano, auctore Fl. Vopisco.

Bebii Macri de re Grammatica libri ci- tantur Seruio, Charisio & Fulgentio Pla- ciadi.

40 Bebius Macrinus, Rhetor, quem audiuit Alex. Seuerus, teste Lampridio.

¶ Bebius Metianus, floruit sub Antoni- nis, auctore Capitolino in Albino, cui illū affinem fuisse, scribit.

¶ L. Bebius Aurelianus, cum Bebiis F. F. Nouiano & Secundino, & Bebia Profu- tura F. refertur Inscriptionum antiquarum pag. 172.

¶ L. Bebius Buttus. Ibid. pag. 406.

¶ A. Bebius C. F. Seap. Clemens Miles leg. XX I I. An. LX. Stip. XX I I I. H. S. E. Hæc inscriptio extat Moguntia.

Bebius Marcellus Bebio Maryllo filiam collocauit centenis promissis, cum etiam

filium haberet. Ex Tryphonino Pand. 24. titulo 4.

¶ B E L L I O rescribitur à Seuero & Anton. 8. Cod. tit. 14. de pignoribus.

B E L L I C I I.

C. Bellicius Torquatus, Consul sub Ha- driano ann. V. C. DCCCLXXVI.

C. Bellicius Natalis, Consul cum P. Scipione Asiatico. Vide Inscript. ant. pa- gina 201.

M. Bellicius Saturninus, Trib. coh. 1. Fl. Brit. Ibidem pag. 398.

Bellicii aliquot referuntur item pagina 448.

Bellicio cuidam scribitur ab Ambrosio in fine secundi Epistolarum.

Bellicius quidam, Prætor populi Romā- ni, à Piratis captiuus abductus est. Plutar- chus in Pompeio.

20 ¶ C. BELLONIVS, refertur Inscript. antiq. pag. 464.

¶ C. BEOTIVS, Eques Rheginus, Pom- peianus, à Cæsare in Africa captus. Com- 5. In meo codice C. Biotius legitur.

¶ B E S S I O rescribunt A A. & C C. 4. Cod. de rebus creditis. Opinor nomen esse cor- ruptum.

¶ B E T I T V S, vir Consularis, refertur ho- norificè in memoriis Rom. Inscript. antiq. pag. 287.

B E T V T I I.

T. Betutius Burrhus Asculanus, omniū extra urbem eloquentissimus, cuius sunt o- rationes aliquot Asculi habitæ. Illa Romæ contra Cæpionem nobilis sanè, cui oratio- ni Cæpionis orè respondit Ælius, qui scri- ptauit orationes multas, orator ipse nun- quàm fuit. Cicero in Bruto.

40 L. Betutius L. F. vot. tenax L. Betutio L. F. Rufopatri, Cintulia L. F. Maxima matri, C. Be- tutio L. F. Saluo patruo, L. Betutio L. F. aub. Inscriptiones ant. pag. 58.

L. Betutio C. F. Sextia T. F. Prima Betutia L. F. Tertulla. Ibidem pag. 322.

Betutia Procule L. Betutius Proculus & Cæ- sia Victrix, parentes, filia piissima. Vix. an. XVI. d. xxx. pag. 138.

Betutii aliquot pag. 70.

50 ¶ P. B I L I V S, Triumuir nocturnus, quòd vigilias negligentius circumisset, accusatus à P. Aquilio, Trib. pleb. populi iudicio con- cidit. Valerius Max. 8. cap. 1.

Bilia, vxor Duillii. De hac præclare Hi- eronymus lib. 1. contra Iouinianum.

BILIENI.

L. Bilienus, Prætor sub Mario in Africa bello Iugurthino. Salustius. Meminit huius haud dubiè, sed prænomine Caii, Cicero in Bruto, his verbis: C. Bilienus, homo per se magnus, propè simili ratione summus euaserat: qui Consul factus esset, nisi in Marianos Consulatus, & in eas petitionis angustias incidisset. Idem, opinor, Carbonem Actienum in adulterio deprehendit, & castrauit. Valerius 6. cap. 1.

L. Bilienus, auunculus Catilinæ, teste Cicerone, Lucretium Afellam, petentem Consulatum, Syllæ iussu occidit, eo nomine accusatus postea, & damnatus. Asconius Ped. Apud Volaterranum mendosè Ballienus vocatur.

L. Bilieni domus in funere Cæsaris incensa conflagrauit. Cicero Philip. 2.

Bilienus, verna Demetrii, Domitium quendam nobilem, Cæsaris hospitem, à cõrraria factione nummis acceptis, comprehendit, & strangulauit. Cælius Ciceroni epistolarum 8.

BLANDII.

C. Blandius, Proconsul, refertur Inscriptionum antiq. pag. 188. & 360.

Sex. Blandius Profuturus, ibidem pagina 54.

Blandius, Rhetor, Eques Romanus, Romæ docuit, antequam apud libertinos eadem disciplina continebatur atq; inter cæteros Fabianum Philosophum. Seneca initio 2. Controuersiarum.

L. Blandius Orinus. Inscript. antiq. pag. 73. & alius 90.

BLASIVS, vir princeps Salapiæ, fidus Romanis bello Punico secundo, patriam cum præsidio Punico Romanis reddidit. Liuius, Valerius in fine 3.

BLOSI.

Blosiorum familia Capuæ fuit. Liuius 27.

C. Blosius Cumanus, amicus C. Gracchi, cum post illius interitum ad Lælium pro se deprecatum venisset, ac familiaritatis excusatione vteretur (decreuerat enim Senatus, vt in eos, qui C. Graccho consensissent, more maiorum animaduerneretur) Quid, inquit Lælius, si te Gracchus templo Iouis o. m. faces subdere iussisset? nunquam, inquit, istud Gracchus imperasset. Tum rursus Lælius in instituta interrogatione per-

feuerans; responde, inquit, quidnam facturus fuisses, si quidem istud Gracchus imperasset? facturum se fuisse respondit. Quo dicto cum ipse capitis condemnasset, euasit tamen, & in Asiam ad Aristonicum fugit, quo profligato & capto, mortem sibi ipse consciiuit. Plutarchus in vita Gracchorum, & Valerius Maximus libro 4. capite 7. de amicitia.

C. Blosius Q. F. refertur in lege ædificantium apud Georgium Fabricium.

BOETHII.

Boethius, nobilissimus Senator & præf. occisus à Valentiniano III. vnà cum Actio, cuius necessarius erat. Abbas Urspergensis & Iornandes in annalibus.

Fl. Boethius V. C. Consulatum gessit solus sub Theodorico rege ann. vrbs conditæ MCCXL.

Boethius & Euthericus Consules fuere ann. vrbs conditæ MCCLXIII. arguente id inscriptione vetusta, quæ extat Derthonæ in cœnobio D. Martini, quemadmodum tradit Alciatus, vir iuris ciuilibus consultissimus.

BOETHIVS, doctus ille, cuius extant cõmentaria in Aristotelem, & alii complures libri, Consulatum affecutus cum socero Symmacho sub Theodorico rege, cuius iussu vterque eodem anno cæsus est. Appellari consuevit Anicius Manlius Seuerinus Boethius. Vxori nomè fuit Rusticianæ, de qua videto in Rusticis.

BOETHO rescribitur ab AA. & CC. 9. Cod. tit. 41.

BOLIAE Sabinae Clodia obstinata mater. Inscript. antiq. pag. 6.

M. BOLLANVS, amicus Ciceronis, cõmendatur ab illo libro Epistolarum 13. Vatinio imp. epistola à calce 3.

BONO rescribit Gord. A. 6. Codicis tit. 40.

L. BONIVS L. F. L. N. Fab. Celer. 11. vir 2. Augur. præf. fabr. Trib. mil. leg. III. Cyr. procur. ludis famil. glad. Cæsaris & c. cum coniuge Sextia L. F. Nerulia. Hæc inscriptio refertur in monumentis Neapolitanis Inscript. antiq. pag. 120.

BONIFACIVS, vir nobilissimus, cum esset mutus, ab Apollinari recepit vsum linguæ. Martyrolog. 22. Iulii.

BONONIO Maximo rescripserunt Diui Imp. Seuerus & Antoninus Pand. 35. ad legem Falcidiam L. 88.

BONOSVS, bibebat quantum hominū nemo.

nemo. De quo Aurelianus dicere solebat, natum eum non vt viuat, sed vt bibat. Sumpto imperio, cum à Probo Imp. profligatus esset, laqueo vitam finiuit. De quo statim iocus emerit, amphoram pendere nõ hominè. Filios reliquit duos & vxorem generis Gothici, quibus omnibus Probus pepercit. Fl. Vopiscus.

Bonosus alii, Magistro Equitum, rescribitur à Constantino 6. Cod. tit. 61.

C. BRICENIO T. F. Clementi & Calia Fotinia vxori locum dedit. Hæc inscriptio extat Paduæ in muro ciuitatis. Vide inscriptiones antiq. pag. 335.

BRINNIVS, Ciceronem cum aliquot aliis hæredem reliquit. Cicero ad Atticum 13. De Brinniana auctione, & c. dices Orthoni cõhæredite meo, vel Labeoni nostro. Et in eodem libro: Brinnii libertus, cõhæres noster. Meminit ibidem fundi Brinniani.

BRVTII.

Brutius Sura, legatus Sentii, Prætoris Macedoniae, vir & fortitudine & sapientia singulari, Archelao, Mithradatis præfecto, torrentis instar per Bœotiam ruenti, occurrens, tribus apud Chæroneâ præliis decertans eum repulit. Plutarchus in Sylla, cui Bruttios σούπρας vocatür.

Brutius Præfens, floruit sub Traiano, ad quem extat epistola Plinii lib. 7.

Brutius Præfens, collega Antonini Pii in secundo eius Consulatu, ann. vrbs conditæ DCCCLXXXI. cuius filiam M. Imperator filio suo Commodò matrimonio iunxit. Meminit Censorinus capite vigesimo primo.

Præfentes tres Consulares inuenio, verum Brutii ne an Apri fuerint, dubito. primus ann. vrbs conditæ DCCCLXIX. alter DCCCXCIII. tertius DCCCVC.

Brutiæ rescribitur ab Alexandro A. 5. Cod. tit. 46.

BRVTIANVS Lusticus, accusatus apud Traianum à Montano Atticino, illo legato, absolutus est. Plinius epistolarum 6. ad Tironem. Laudat hunc Brutianum impensè Martialis lib. 4.

BRVTIDIVS Niger, Historicus, citatur apud Senecam subinde. Meminit Tacitus libro tertio. Puto de eodem loqui Iuuenalem.

----- pallidulus mi
Brutidius meus ad Martiis fuit obuius aram.

BVBVLCVS, Episcopus Vindonensis, circa annum Domini ccccxxx.

M. BVCCVLEIVS, familiaris noster, homo nequè meo iudicio stultus, & suo valde sapiens, & à iuris studio non abhorrens. Sic L. Crassus apud Ciceronem primo de Oratore.

BVCARPIAE rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 49.

BVCCATRAHIO rescripsit Gordianus A. 9. Cod. tit. 1.

BVCILLIANI meminit Cicero ad Atticum 15. De Bucilliano Sestium nõ puto moleste ferre. Et lib. 16. Nauigia præterea ludentia Sestii, Bucilliani, & c.

BVCOLIANVS, numeratur inter percussores Cæsaris ab Appiano libro 2.

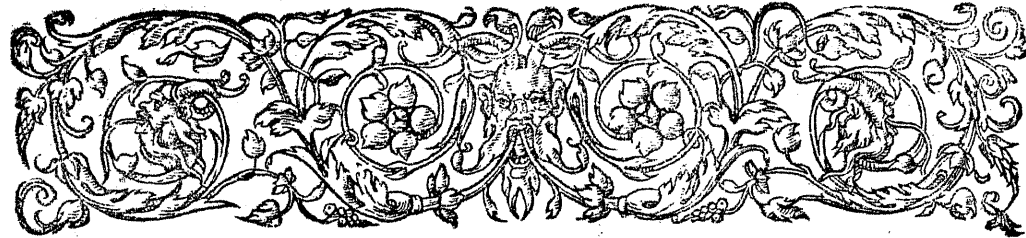
BVLLATIVS, notus ex amicitia & Epistolis Q. Horatii.

BVRBVRVS, nobilis potor, qui certauit aliquando cum Bonoso.

P. BVRRIENVS, Prætorius, citatur Ciceroni pro P. Quintio.

BVSA, fœmina liberalis in populum Romanum. Vide Liuium vigesimo secundo. Valerium Maximum, libro quarto, capite 8.

BVSSENIVS Pompeianus. Cicero ad Atticum 8.

CAECILII Metelli.

Cæcilius, quorum Romæ familia nobilissima fuit, ortos volunt à Cæculo, Vulcani filio, Prænestinæ vrbis fundatore, cui nomē id à paruitate oculorū inditū fuit, vel, vt quibusdā placet, à Cæcade Troiano Æneæ comite, vt aliis à cæcutientibus oculis. Meminit eius Cæcili Virgilius Æneidos 7. Cæterum Metellorum cognomētum à Metellis est ductum, qua voce in re militari quasi mercenarii dicti sunt. Vnde est illud Accii:

Calones famulig, metellig, caculig.
Vide Sex. Pompeium lib. 3. & 11. Plebeios fuisse, docet Liuius libro 59. Eosdem fato factos Consules, iocatus est Næuius Poeta, vt est apud Gellium & Ciceronem Verrinarum 2.

Q. Cæcilius, Trib. pl. ann. vrbis conditæ CCCXVI. Liuius 4.

L. Cæcilius Metellus, Prætor à Gallis Senonibus cum legionibus cæsus. Liuius 12. Orofius 3. cap. 22. & Eutropius 2. pag. 17.

¶ L. Cæcilius Metellus, nescio quis, memoratur Fragmento Sex. Pompeii pag. 15.

L. Cæcilius Metellus, Consul ann. vrbis conditæ CCCCLXIX. Cassiodorus habet Cælius, sed perperam. Sigonius hunc postero anno Prætozem à Senonibus occisum tradit, sic nimirum opinatus.

L. CAECILIUS METELLVS, Dict. M. Equit. bis Consul, rebus aduersus Pænos feliciter gestis, speciosissimū egit triumphū, 13. ducibus hostium & 120. elephantis in eo ductis. Fuit & P. M. & xv. vir factorum. Cū templum Vestæ arderet, sacra ex incendio rapiens, oculos amisit. Populus verò Rom. quod nunquam vlli alii, tribuit, vt quoties in Senatum iret, curru veheretur. Vide Liuium 19. Valerium lib. 1. capite 4. libro 8. capite 14. Florum 2. cap. 2. Pliniū 7. cap. 43. Ouid. Fast. 6. ¶ Elogium eius legitur in Antiquitatibus Fabricii Pag. 49.

Q. Cæcilius Metellus L. F. & ipse Dicta-

tor, M. Equit. Consul & Pontifex fuit bello Pun. secundo. Vide Liuium, Plinium 7. capite 43. Cicero in Bruto hunc etiam illis temporibus Oratorem habitum scribit.

L. Cæcilius Metellus, fors Q. fr. autor deferendæ Italiæ, infamis ob id, & Senatu motus. Quæstor tamen & Trib. pl. fuit Valerius Maximus libro secundo, cap. quarto: lib. 5. cap. 6.

M. Cæcilius Metellus, Trib. pl. & Quinto Cos. Prætor vrbis fuit. Liuius 27. 28. & 29. Fors & hic Q. ac L. fratres habuit.

Q. CAECILIUS METELLVS Q. F. L. N. cognomento MACEDONICVS, Prætor Pseudophilippum vicit, cepit & ante currū duxit. Consulatu perfunctus, Celtiberos domuit, de quo bello Florus libro 2. capite 17. Valerius libro quinto, capite primo. Gessit & Censuram. Liberos 6. reliquit, nepotes 11. nurus generosque, & à quibus pater appellari posset, 27. Ex 4. filiis vnum Prætozem, tres Consulares, duos triumphales, vnum Censorium vidit. Filiarum altera P. Seruillii Isaurici mater fuit, altera P. Scipionem, qui in exilio periit, genuit. Cicero pro domo sua, Liuius 49. 52. & 53. Plinius 7. cap. 13. & 44. item de viris illustribus. Paterculus tertio illum filio Consule obiisse scribit. Vide de hoc memorabile exemplum moderationis libro quarto, capite primo, odii & similitatis lib. 9. cap. 3. felicitatis lib. 7. cap. 1. callidi silentii capite 4. post Consulatus repulsam amplissimæ fortunæ honorum capite 5. apud Valeriū Max. Dixit pro L. Cotta, accusante Africano. Nam in primis eloquentem habitum, & alias eius esse orationes, contraque Tib. Gracchum expositam in annalibus C. Fannii, scribit Cicero in Bruto. ¶ Censuræ eius, cum Q. Pompeio gestæ, meminit Fragment. Sex. Pompeii pag. 95.

L. Metellus Caluus, Consul fuit anno proximo, id est, DCXII. frater Q. Macedonici, vt Valerius lib. 8. cap. 5.

Q. Balca-

DCXXXI.

Q. Balearicus, Q. Macedonici F. Consularis, triumphalis & Censorius fuit. Hic filium reliquit, Q. Nepotem dictum, & filiam Cæciliam, foeminam spectatissimam, de qua Cicero in orat. pro Roscio Amerino, & libro 1. de diuinat. Iulius Obseq. pag. 515. Eadem nupsit App. Claudio Pulchro, mater scilicet Appii & Clodii.

L. Diadematus, post Dalmaticus, vt Plinius, nempe ex triumpho de Dalmatis, Consul ann. V. C. DCXXXV. Præterea & Censor. Fuit Balearici frater. Meminit Plutarchus in Coriolano, & Diademati cognomētum inde traxisse scribit, quod vlcis causa frontē obligatā habēs aliquādiu obābularit.

M. Cæcilius Metellus, Macedonici F. Q. Balearici & L. Diademati fr. Cōsul fuit vrbis cond. DCXXXI. x. quo anno pater mortuus est. Plinius hunc Creticum vocat.

C. Cæcilius Metellus Caprarius, & ipse Macedonici F. Q. L. & M. fr. Consul fuit ann. vrbis cond. DCXXXI. In hunc est dictum illud Æmiliani in obsidione Numantia: si mater eius quintum peperisset, asinū fuisse pariturā. Cicero 2. de Oratore. Certè ob ingenii tarditatem Caprarium appellatum, opinor. Vide Plutarchum de fortuna Romanorum.

C. Cæcilio C. F. Metello Imp. Italici, qui Argis negotiantur. Hæc inscriptio, quæ extat Insc. antiq. pag. 494. haud dubie indicat, C. Metello Caprario hunc fuisse filium: nec enim alium C. Metellum inuenio.

L. Metellus, Cōsul an. V. C. DCXXXV. alius à Diademato, fors L. Calui filius. Hunc Aconius etiam Pontificem Maxim. fuisse, tradit.

Q. Metellus Numidicus, & ipse L. Calui F. Certè L. F. vocat illum Cicero pro L. Corn. Balbo, & in Epistolis ad Lentulum. Consul ann. vrbis conditæ DCXLV. res præclaras aduersus Iugurtham, Numidicæ regē, gessit, vnde & cognomen vnā cum triumpho consecutus est. Hic reperundarum reus cum tabulas rationum proferret, nemo iudicum eas inspicere sustinuit. Cicero pro Corn. Balbo. Valerius lib. secundo, cap. quinto. Pulsus vrbe Saturnini & Martii factione, rogatione Calidiana reuocatus est. Cicero pro Plancio. De Constantia eius in exilio vide Plinium in viris illustribus, Valerium libro quarto, capite primo. Functus est & Censura, quo tempore Equitiū, qui se Tib. Gracchi F. metiebatur, in censum non recepit. Soror eius Cæcilia

L. Luculli mater extitit, non satis pudica, cum maritus furti damnatus esset, vt Plutarchus in Lucullo. Eandem esse volunt, de qua Valerius libro primo, capite quinto, auctor de viris illustribus capite sexagesimo secundo, vt viris duobus nuptam fuisse, intelligamus.

Q. Metellus, Numidici F. cognominatus Pius, quia patrem lachrymis & precibus assiduus ab exilio reuocauit, vt Plinius de viris illustribus, Valerius libro quinto, capite 2. Velleius volum. poster. Appianus bell. ciuil. lib. 1. L. Syllæ in secundo Consulatu collega fuit, triumphalis & P. Max. Huius filia, Cæcilia, primū M. Scauri, dein L. Syllæ coniunx fuit, mulier impudica, quod cū Athenis cantaretur, Sylla ignorabat, secretaque domus suæ primū hostium cōuicio didicit: quia nouissimi mala nostra discimus, vt Hieronymus lib. primo, contra Iouinianum. Ab eodem opinor adoptatum Scipionem, qui postea Cn. Pompeii Magni socer factus est. De luxu eius vide Valerium lib. 9. capite 1. Macrobius lib. tertio, cap. decimotertio. Citatur eiusdem Metelli Pontificis index quarti ibidem.

Q. Cæcilius Metellus Creticus, L. & M. Cæcilius Metelli, fratres fuere. Q. Consulatu potitus est ann. V. C. DCLXXXV. quo L. Prætor Siciliam, M. in vrbe Prætorum vrbis tenuit. Sequenti anno L. Consulatum adeptus est, sed, quomodo scribit Dion, initio eius anni extinctus. Et hic quidem auctor de eo Lucii prænomen habet: Cū Cicero quinto Verrinarum nunc Q. nunc L. appelleret. Porro Q. Creticus hic est, cum quo bello Piratico discedit Pompeius. Plutarchus in Pompeio. Idem Pyrganionem Archipiratam, qui pulsa classe Rom. Syracusanum portum obrinuerat, nauali pedestriq; prælio victum Sicilia decedere coegit. Eutropius 6. Iocatur in hūc Cicero Verrinarum 2. Verrem solitum dicere, nō fato illū, vt cæteros ex ea familia, sed opera sua Consulem factum.

Cæcilia, Q. Cretici F. Metella Crassi. Insc. antiq. pag. 295. Suspicio autem M. Crasso, qui in Parthis periit, nuptam fuisse, vt duas eum vxores habuisse, statuamus.

Q. METELLVS NEPOS, Balearici F. vir Consularis & triumphalis, teste Cicerone in L. Pisonem. Consul fuit cum T. Didio Viuius ann. V. C. DCLVI. Accusatus à Curione patre, moriens filium iurei-

ando adegit, vt Curionem vicissim accusaret, quod ille promissit & præstitit. Vide Afcon. Ped. ¶ Agriometi, Nepos, explicatur ad hunc modum Fragmento Sex. Pomp. pagina 14. Nepos, luxuriosus à Thuscis dicitur: nam nepotes sunt luxuriosæ vitæ homines appellati; quod non magis his res sua familiaris curæ est, quàm iis, quibus pater auiusque viuunt, &c. Addit Valerius lib. 9. capite 15. nisi Nepotis à moribus cognomen accepisset, Pamphili, à Pamphilo histrione, cui similimus esset, habiturum fuisse.

Q. Nepos, Q. Nepotis F. & ipse Consularis: gessit enim Consulatum cum P. Lentulo Spithere; cumque cum Cicerone similitates & inimicitias haberet, in Tribunatu susceptas, positus iis, Ciceronis restitutionem enixissime iuuuit. Meminit eius rei Cicero in oratione dicta in Senatu post reditum, de prouinciis Consularibus, pro P. Sestio, in L. Pisonem & ad Att. 3. Fratrem habuit L. quod ex Ciceronis Epistolis lib. 5. videre est, & in Epistolis ad Attic. Sed & vterque P. Clodii Pulchri frater à Cicerone vocatur in oratione dicta post reditum in Senatu. Idem ad Att. 4. *Conciones*, inquit, *turbulenta Metelli, temeraria Appii, furiosissima Publii*. Et ibidem: *Contentio trium fratrum turpis, fracta vis, contemptus furor*. Hæc de L. Nepote, Appio & P. Clodii dici, quis neget? Idem Q. & L. Nepotes, Q. & L. Celerum fratres patrueles fuere.

Q. Metellus Celer, L. Diademati F. à celeritate in exhibendis ludis gladiatoriiis, defuncto patre, nomen sortitus est, teste Plutarcho in Romulo & Coriolano. Cicero non hunc Oratorem, sed tamen non infantem fuisse scribit in Bruto, vbi Curionis & Q. Varii & C. Carbonis synchronum facit.

Q. CELER, superioris F. Prætor Cicerone Cos. strenuam aduersus Catilinam operam nauauit. Nam Piceno præfectus, multos ex eius focis interceptos in vincula cœiecit, & properanti in Transalpinam Galliam Catilinæ cum exercitu occurrit, iterque illius inhibuit, vt memoriam prodidit Salustius. Vnde rerum à se gestarum Cicero socium vocat. Ex Prætura Galliam obtinuit, adiuuante Cicerone, biennioque post Consulatum adeptus, in eo honore ita se gessit, vt Cicero ad Atticū scribens, virum bonū & Consulem egregiū vocet, collegam eius Afranium non itidē collaudans. Quantæ fortitudinis & animi fuerit, indicat Cicero

pro M. Cælio, qui dixisse illum, audiente Senatu, refert, sua se manu Consulē furere incipientem interfecturum. Vxorem habuit Claudiam Quadrantariam, à Catullo Lesbiam appellatam, vt Apuleius, P. Clodii sororem, foeminam impudicam, nec satis sibi morigeram, cuius fraude veneno sublatus interiit adhuc vigente ætate, cum amantissimus patriæ, tum Catuli & Ciceronis valde studiosus. Meminit eius Cicero multis in locis honorificè. In oratione contra Vatinius etiam Augurem fuisse, & Cæsare Bibuloque Consulibus decessisse indicat. De eodem Dion lib. trigesimo septimo, & vt suspicor, Valerius lib. septimi cap. 8. Soror illi fuit Mutia, Pompeii coniunx, Scauolæ F. frater L. patrueles verò Q. Nepos. De Q. Celere & Nepote Cicero in Bruto: Duo, inquit, Metelli, Celer & Nepos, nihil in causis versati, nec sine ingenio, nec indocti, hoc erant populare dicendi genus assecuti.

Cæcilius quidam Metellus, à Sylla proscriptus, cū in ædes suas ab vxore Bastia non admitteretur, se transfodit, foreque sanguine suo resperfit. Liuius libro octuagesimo nono.

Cæcilius, item Metellus, Trib. pl. exeuntem vrbe Crassum diris prosecutus est.

Alius similiter ex Metellis Cæsari ad ærarium restitit.

L. Metellus Scipio, citatur à Plinio natur. hist. 1.

Metelli, qui proauum habuerit Scipionem Africanum, turpem *causam* notat Cicero ad Attic. lib. 6. epistol. 1.

Metellus pater proscriptus, quomodo à filio Prætor agnitus & liberatus sit, vide Appianum 4.

L. Metellus, Trib. pl. & Clodia focus nominantur à Cicerone ad Att. 9. epistol. quarta.

P. Metellus Calvinus. Inscript. antiq. pagina 482.

CÆCILII alii, promiscuè congesti.

A. Cæcilius, Ædilis plebis fuit ann. vrbi conditæ DLXV. M. Fuluius, Cn. Manlio Consulibus. Liuius 38.

L. Cæcilius Dentrix, Prætor an. V. C. DLXXII. Siciliam prouinciam tenuit. Liuius in fine Decad. 4. lib. 9. & seq.

M. Cæcilius Dentex, inter 5. legatos ad Macedo-

Macedoniæ & Ægypti reges missus fuit. Vide Liuium 42.

T. Cæcilius Teucrum, & eius fratrem, valde miratus est Ennius, eorumque fortitudinis causa sextum annum adiecit. Plinius 7. cap. 28.

Q. Cæcilius Q. F. Eques Rom. auunculus T. Pomponii Attici. De eius testamento & funere lege Valerium 7. cap. 8.

Cæcilius quidam libertinus iudaizans, cum Verrem accusare pararet, audiuit à Cicerone: Quid iudæo commune cum Verre? Plutarchus in Cicerone.

Cæcilius & Bucolianus, fratres, inter percussores Cæsaris referuntur ab Appiano lib. 2.

Q. Cæcilius Epirota, libertus Attici, Grammaticus. Vide Tranquillum.

Q. Cæcilius Niger, domo Siculus, Quæstor Verris in Sicilia. Cicero in Verrem.

Cæcilius Niger, alius, refertur Cōment. 6. belli ciuilib.

STATIVS CAECILIUS, natione Galus (quidam Mediolanensem volunt) Comicus Poeta nobilissimus, familiaris Q. Ennii, quem tamen Cicero ad Attic. malum autorem Latinitatis vocat. Volcatius illi inter Comicos palmam tribuit. Citatur apud Nonium in Hephæstione, Pausimacho, *Ἀπαιζόμενος*, Medea, Nauclero, Hypobolimæo, Annalibus, Exule, Hymnide, Siraculis, Plotio, Obolio, de mandatis, Fallacia, Afoto, Thrasyleonte, Fœneratore, Andria, Obolostate, Vmbris, Subditio, &c. à Sex. Pomp. in Aethimne, Pugile, Æthione, Dauo, Anagnostomene, Triumpho, Andronico, Gano, Androgyno. Decessit anno post Ennium, sepultus in Ianiculo. Eusebius. Statii Cæcilius est, teste Apuleio, innocentiam eloquentiam esse. Reliqua eius fragmenta incredibili diligentia è bonis auctoribus collegit Robertus Stephanus.

Q. CAECILIUS BASSVS, Eques Rom. Pompeianarum partium, bellum in Syria excitauit, Sex. Cæsare interfecto. Liuius libro 116. Cicero Philippica 11. & ad Attic. lib. 14. Dion 47. Appianus 4. Apamea duabus legionibus capta, duorum exercituum obsidionem perpeffus, tandē se quibus voluit, conditionibus tradidit. Strabo lib. 16. Vide amplius Ciceronem lib. 14. ad Att. & annotationes in eum locum Victorii, citantis Dionem pag. 511.

C. Cæcilius Claudius Isidorus, quantū

testamento sub Augusto reliquerit, refert Plinius 23. cap. 10.

Cæcilius Cornutus, Prætorius, accusatus sub Tiberio, sua ipsius manu cecidit. Tacitus 4.

Cæcilius, Medicus, citatur à C. Plinio libro 1. in indice 29.

Cæcilius Simplex, Consul cum Q. Attico sub Vitellio. Tacitus 17. & 19.

Cæcilius Rufinus, Senatu motus à Domitiano Censore, quod saltasset. Dion.

Q. Cæcilius, Consul desig. aduersus quæ causam Cerellæ tueri se velle, scribit Plinius ad Gallum Epistolarum 4.

Sex. Cæcilius Africanus, Iureconsultus temporib. Traiani. Meminit illius Gellius 20. cap. 1. Respondit illi Iulianus Pand. de agnoscendis liberis 13.

Cæcilius Classicus, homo fœdus & malus, eodem tempore accusatus à Beticis, quorum Proconsul fuerat, accusationem morte præuenit. Lege Plinium Epistolarum 3. ad Minutianum.

Cæcilio Proculo rescripisse D. Pium, testatur Vlpianus.

Cæcilius Rhetoris meminit Athenæus.

Cæcilius plures extant in monumentis Insucrium.

L. Cæcilius Rufus, Prætor P. Lentulo Spithere Q. Metello Nepote Cos. oppressus à P. Clodio, vt est Quæstor Tiro, libertus Ciceronis de vita eius 4. citante Pediano. Meminit eius Rufi Cicero pro Milone, qui domum eius à Clodio oppugnatam scribit.

Q. Cæcilio Cisiaco Septicio Pice Cæciliano procur. Augustor. & pro leg. prouinciæ Rhetici & Vindelici. & vallis Pænin. Auguri, Flaminii D. Aug. & Roma C. Ligurius L. F. Val. Asper. 5. con. 1. cr. ingenuor. Hæc inscriptio extat Veronæ apud D. Florianum, vt est auctor B. Rhenanus in de rebus German. pagina 141. & Stumpfius libro decimo, pag. 311.

Cæcilius Pinna, legatus bello sociali Cn. Pompeii Proconsulis. Liuius 76.

Q. Cæcilius Papius Q. L. refertur in inscriptionibus Romanis pag. 205. & 209.

L. Cæcilius LL. Syrus pag. 299.

Q. Cæcilius Gemellus, cum Rufino & Memore, Cæciliis filiis, & Lætilia Rufina coniuge, pag. 164.

L. Cæcilius, cum Cæsare aliis, qui secum pila lusitabāt, cetera tertertia, illi vni quinquagena dari iussisset: *quid ego*, inquit, *vna*

manu ludo non duabus, ut tantundem accipiam? Macrobius.

C. Cæcilia, Tarquinii Prisci vxor, mulier morum integritate laudatissima. Volaterranus.

¶ Cæcilius Capella in illo exitu Byzantino, Christiani gaudete, exclamauit. Tertullianus ad Scapulam præsidem.

¶ Cæcilius Callantianus, ortus Callanti, ciuitate Siciliae, Iudaicæ religionis sectator, doctus Romæ sub Augusto Cæs. vsque ad Hadrianum. Scripsit librum contra Phrygas, dictionarium ex ordine litterarum, comparationem Ciceronis & Demosthenis & alia. Suidas.

¶ Cæcilius Argiuus, scripsit de piscibus, verifactor. Autor Suidas.

¶ Cæcilio Iuliano rescripsit Pius Pand. de quæstionibus.

¶ Cæcilius Bato, legitur in Inscript. apud Noniomagum in hist. Batauica.

¶ Cæcilio Maximo rescripsit D. Pius Pand. 49. de iure fisci.

¶ Q. Cæcilius Candidi ad Paceium rogationum epistola refertur à Scæuola Pandect. 16. tit. depositi vel contra.

Cæcilio rescribitur ab Alex. A. 6. Cod. tit. 3.

¶ Cæcilius Maturus, refertur Inscriptio num antiq. pag. 12.

¶ Cæcilius Agricola, ob amicitiam Plautiani cæsus à Seuero Dion.

Cæcilia virgo & Martyr Punica sub Marco & Commodio Impp.

CÆCILIANI.

Cæciliano rescribitur ab Honorio & Theodosio 3. Cod. tit. 20. & 9. Codicis tit. 43.

Cæcilianus, vnus ex 18. Martyribus Cæsarauigust. Prudentio.

Cæcilianæ rescribitur ab AA. & CC. 5. Cod. tit. 16.

Cæciliano, præfidi in Africa, scribit D. Augustinus.

Cæcilianus, à Constantino Augusto contra Donatistas absolutus. Augustinus.

CÆCINÆ.

Cæcinærum familiam à Cæcina, flumine Volaterrano, nomen habere, verisimile esse scribit Volaterranus. Alii à cæcitate deriuant.

A. Cæcina Volaterranus, pro quo extat Ciceronis oratio, Cæsare rempublicam tenente exulare coactus, quod in illum belli

tempore amarius scripsisset. Extant adhuc Ciceronis, & ipsius ad Ciceronem epistolæ lib. 6. item lib. 13. vbi commendatur Seruilius Italicus. Scripsit & librum de procurandis fulguribus, quem Seneca se fatetur imitari, de quo Naturalium quæstionum lib. secundo. *Hoc apud Cæcinam, inquit, inuenio, facundum virum, si habuisset in eloquentia nomen, & nisi illum Ciceronis umbra preffisset.* De filio Plinius libro 10. cap. de hirundinibus.

Cæcina quidam Volaterranus, ab adulescente Cæsare ad Ciceronem missus. Cicero ad Attic. 16. epistola 5.

A. Cæcina, vir Consularis sub Augusto, legatus Tiberii Cæsaris. Paternulus. Forfan idem est cum Cæcina F.

¶ A. Cæcina Seuerus sub Tiberio, legatus credo Germanici. Tacitus 2. & 3. Idem ibidem 40. se stipendia per complures prouincias fecisse dicit, ac sex liberos ex vxore sustulisse fatetur.

A. Cæcina, dux Vitellianus, vir Consularis, interemptus postea à Tito Cæsare, ut putat Sabellicus, scribens in Tranquillum.

¶ Cæcina Largus, è proceribus crebro in iuuenta Plinii locos ostendit. Plinius 17. cap. 1. Hic est, puto, C. Largus Cæcina (ita enim appellatur à Dione) qui Consul &

collega Claudii in secundo eius Consulatu fuit quem & Pætum dictum volunt. Meminit Ascōnius Pedian. in pro M. Scauro: *Scauri domum possidet nunc Longus Cæcina, qui Cos. fuit cum Claudio.* Vbi pro Longus legendum, Largus.

P. Largus Cæcina, superioris frater. De hoc Tacitus lib. 11.

Cæcina Thuscus, memoratur Tacito lib. 13. Præfectus Ægypto, relegatur à Nerone. Suetonius & Dion.

¶ Cæcina Albinus, apud Macrobiū cum cæteris conuiuis disputans inducitur.

Cæcina L. F. Inscriptio num antiq. pagina 172.

¶ Cæcina Pætus, secutus Scribonii Camilli partes, & à Claudio mori iussus, gladio incubuit, exemplo Arriæ coniugis inuitatus.

¶ CÆCIVS Philaristus & Cæcia Eulimene. Inscript. antiq. pag. 262.

CÆDICII.

M. Cædicius, homo de plebe, noctū voce incerta admonitus, ut diceret magistratibus, aduentare Gallos, Liuius 5. Plutar-chus in Camillo.

Cædi-

Cædicius, Centurio capta vrbe. Liuius quinto.

L. Cædicius, Trib. pl. ann. vrbis cond. CCLXXIX.

C. Cædicius, legatus L. Papyrii Curforis Cos. contra Samnites ann. V. C. CCCCLX.

Q. Cædicius Noctua, Consul an. vrbis conditæ CCCCLXIII.

¶ Q. Cædicius Lōgus, Consul an. V. C. CCCCLXXXI. Fors hic est, qui Trib. mi-

litum bello Pun. 1. exercitum P. R. in iniquum locum deductū sua fortitudine seruauit. Vide Gellium 3. cap. 7. citantem Catonem ex Originibus.

L. Cædicius, Præfectus castrorum, a Germanis obsessus, ferro sibi reditum ad suos fecit. Paternulus.

Celebrat & Iuuenalis Cædiciū quendam tanquam iudicem apud inferos, haud dubiè vitum iustum ac sanctum cum viuere. Versus Iuuenalis sunt Satyra 13.

Pæna autem uehemens, & multo sanior illis, Quas & Cædicius grauis inuenit, aut Rhadamantus.

Cædiciæ tabernæ in via Appia domini sui nomine sunt vocatæ. Sex. Pompeius.

Q. & C. Cædicii, fratres, P. filii, referuntur in memoriis Italicis pag. 341.

CÆLII.

Cælius Vibennus Thuscus, nobilis dux, traditur Romulo venisse auxilio cum bona manu contra Tatium regem, vnde illis concessus ad inhabitandum mons, Cælius dictus, & vicinus illi Cæliolus. Varro in de lingua Latina.

¶ Cælius Plorius, à Senatu in carcerem duci iussus est, quod T. Veturium, eius Veturii filium, qui Samnitibus ob turpem pacem deditus est, stuprum pati recusantem, 40 feruilibus verberibus affecisset. Valerius 6. capite 1.

Cælius Plotius, miles manipularius, interfecit C. Lusium, natum sorore C. Marii, à quo ad stuprum sollicitatus fuerat. Ibidem.

M. Cælius, Trib. pl. tempore Catonis Censorii, contra quem est Catonis oratio: cui non loquendi tantum, verum etiam tacendi vilitatem opprobrians Cato; frusto, 50 inquit, panis conduci potest, vel uti taceat, vel uti loquatur. Gellius 1. capite decimoquinto. ¶ Habet tamen editio Colon. Gymnici M. Cæcilius.

L. Cælius, legatus Rom. præfectus Illy-

rici conatus Vscaniam à Macedonibus recipere, cum multis vulneribus à præsidio regis Persei repulsus est. Liuius 43.

¶ L. CÆLIUS ANTIPATER, scriptor, ut illis temporibus, luculentus, iuris valde peritus, multorum etiam, ut L. Crassi, magister, scripsit bellum Punicum ad L. Ælium. Cicero in de Oratore. Eius est hic versus:

Has res ad te scriptas Luci, misimus, Æli. Ad Herennium 4.

C. Cælius, Trib. pl. ann. V. C. DCXLVI. L. Cassio & C. Mario Cos. C. Popiliū, alterū legatum L. Cassii, quod obsides turpissimo foedere Tigurinis dedisset, accusauit, atque in exilium ire compulit. Orosius 5. capite 15. Idem, opinor, in eodem magistratu perduellionis tabellam dedit, doluitque eo nomine, quoad vixit. Cicero de legibus 3.

P. Cælius, Placentiæ præpositus ab Octauiō Consule, ne in potestatem Cinnæ viuis perueniret, occidi se à L. Petronio amico impetrauit. Valerius quarti capite septimo.

Cælius, dux Marianarum partium. Plutarchus in Pompeio.

¶ C. Cælius Calvus, Consul ann. V. C. DCLX. Meminit eius Cicero in de claris oratoribus pag. 221. & Dialogo 1. de Oratore pag. 21. Estq; idem, ad quem extat epistola Ciceronis in fine lib. 2.

C. Cælius Calvus, captiuus apud Germanos ex clade Variana, illis capiti catenis, quibus vincus erat, protinus expirauit. Vide Paternulum.

P. Cælius, Prætor, collega Verris. Cicero in Verrinis.

¶ M. CÆLIUS RVFVS, discipulus Ciceronis, natus eodem die, quo C. Licinius Caluus, itidem Orator, sed dispari euentu, C. Mario Cn. Carbone III. Cos. Plinius 7. cap. 49. Patrem habuit equestris ordinis, M. Cælium, fuitque ex municipio Puteolano. Cicero pro Cælio. Gessit Tribunatum plebis, Ædilitatem curulem & Præturam. Perit in bello ciuili. Vide Cæsarem Comment. 3. Cicero melius illum obicientem crimina, quàm defendentem, bonam dextram, malam sinistrā habere dixit, quomodo est auctor Fabius 6. cap. 4. qui & mentem illi meliorem, vitam longiorem optauit. Reum beneficii Cicero defendit oratione, quæ etiamnum extat. Idem de vitæ & orationis eius genere in

Bruto. Similiter & Tacitus in Dialogo de oratoribus. Eius sunt epistolæ familiarium 8. Citatur & eius oratio de vestitu & vehiculis à Prisciano libro 13. Macrobius 3. capite 7. optimum saltatorem fuisse scribit. Meminit eiusdem Cælii Valerius 4. cap. 2. Accusavit Arratini patrem, sed ipse vicissim ab Arratino de vi reus factus, prior causam dicere coactus est. Ab eodem pulchellus Iason dictus est, teste Fabio.

¶ M. Cælius Vicinianus, in petitione Ædilitatis repulsam passus. Cælius famil. 8. epistol. 4. Cæsar partes secutus, victo Pharnace, cum duabus legionibus in Ponto relictus est. Cæsar commentatio 4. quanquã ibi Vincianus vocatur. Opinor Vincianũ dictum, atque ita utrobique legendum.

C. Cælius L. F. Ciceronis Quæstor in Cilicia, quem ille decedens provinciæ præfecit, ut testatur ad Att. epistolarum 6.

L. Cælius, memoratur Ciceroni pro A. Cæcina.

Sex. Cælius, eidem ad Att. & ad Q. fratrem 2. epist.

¶ Cælius Aruntius citatur C. Plinio.

¶ Q. Cælius Latinienſis, Tribunitius, pro lege Manilia.

¶ Cælius Cursor, Eques Rom. Tacito libro 3.

¶ Cælius Sabinus L. C. auditor Cassii, teste Pomponio, multum potuit temporibus Vespasiani. Vide Tacitum 17. Gellium 7. capite 4. Citatur in de edicto Ædilium curulium Macrobio 4. cap. 2. Vide item Rutilium.

¶ C. Cælius Piso (in quibusdã libris est Hispo) & Rubrius Gallus Cofs. sub Traiano, tradente Iuriscõsulto Pand. 40. C. Cælii Consulſis meminit Plinius Epist. 4. Fors hic est C. Cælius, qui discipulus Fabii Quintiliani omnes sui temporis Oratores supergressus est.

¶ P. Cælius Balbinus, Consul cum L. Ælio Cæf. sub Hadriano.

D. CAELIUS BALBINUS, Imperator cū Pupieno Maximo, antea bis Consul. Vide suprà in voce Balbinus.

¶ Cælius Felix, occisus à Commodò. Spartianus.

Cælia Claudia, virgo Vestalis Maxima, de qua extat inscript. apud Volatert. pagin. 350. Decessit, opinor, sub Imper. Diocletiano.

¶ Cælius Tatianus, Eques Rom. tutor Hadriani, & ad imperium adiutor, Præfe-

ctus prætorio ab ipso factus est. Deinde ob immodicam potentiam amorus, ornamentiſ Conſularibus & Senatoria dignitate cohonestatus est, ad extremum tamen graviter ab eodem afflictus. Spartianus. Cæneus inſcitè hunc Tatianum & Artiliũ Ticianum commiscet, vni tribuens, quæ sunt duorum, in 1. epistolar. Plinii scribens.

¶ Cælius Aurelianus, professione Medicus, reliquit libros quinque de tardarum passionum curationibus. Citat & alios medicaminum & celerium passionum lib. 2. cap. quarto, & seq. Creditur Plinio & Galeno maior fuisse. Patria ei Africa tribuitur. Quàm id egerit, ut Græcæ litteraturæ cognitionem suis commendaret, vel inde patet, quòd omnia Græcis accepta refert.

Cælius Primitivus, refertur in monumentis Rom. pag. 210.

¶ C. Cælius Anicetus, miles coh. 1. 1. pr. & cum matre Cælia Prima, refertur ibidem pag. 174.

¶ L. CAELIUS LACTANTIUS FIRMIANUS, scriptor Ecclesiasticus sub Constantino Magno, Crispi, filii eius, præceptor. Vide Hieronymum de scriptoribus Ecclesiasticis.

¶ Cælius Symmachus, Papa.

¶ Cælius Probatuſ, præf. urb. sub Constantino ann. V. C. MCI III.

¶ Cælius Clemens, in Proconsulatu ſucceſſor dicitur à Plinio.

C. Cælius, inquit Cicero pro L. Flacco, *decisionis arbiter, quo splendore vir? qua fide? qua religione?*

¶ Cælio Probino refcribitur à Constantino & Constante AA. 5. C. tit. 1.

¶ M. Cælius Cæleſtinus. Inſcript. antiq. pag. 112.

¶ M. Cælio Dionysio lectori patri optimo C. Cælius Secundus. Manutius in Orthographia.

T. Cælius, Terracinæ splendido loco natus, cum in cubiculo quiesceret, peremptus est. Eius cædis, quoniam nulli essent alii, ad quos suspicio tanti facinoris transferri posset, Cælii duo. filii causam dixere, vno hoc nomine absoluti, quòd apertò ostio in altero lectulo inuenti essent dormientes, somno illis innocentia certissimũ indicium præbente. Valerius 8. cap. 1. Cicero pro Sex. Roscio.

Cælius & Birrus, latrones. Horatius libro 1. Serm. Satyra 4.

Cælius, primipilaris in Germania, post Varianam

Varianam cladè obsessis Romanis producefuit. Refertur eius stratagema apud Frōtinum cap. 4.

¶ CAELIANVS, Rhetor, Afer sub Macroino. Lampridius.

¶ CAESARIO PP. refcribunt Arcadius, Honor. & Theodof. AAA. Cod. libro 7. titul. 41.

CÆSENNII.

P. Cæfennius nominatur Ciceroni in oratione pro Cæcina, ut vir corpore magis quàm autoritate grauis, & M. Fulcinii iunioris hæres.

Cæſennia, è municipio Tarquinienſi, ſummo loco nata, probatiſſima ſcæmina, primũ M. Fulcinio, qui ex eodem municipio fuit, & Romæ argentariam non ignobilem fecit, nupſit, deinde mortuo illo, atque item filio, A. Cæcinam, pro quo extat Ciceronis oratio, maritum cepit. Cicero ibidem.

¶ Cæſennius Lento, Cæſaris partium in Hispania, Cn. Pompeium iuniorẽ in fuga deprehenſum, ac victum ſuſtulit. Poſt eadẽm Cæſaris adhæſit Antonio. Meminit eius aliquoties Cicero in Philippicis 12. & 13. vbi & ſeptemuiralem fuiſſe indicat.

Cæſennius, qui Cepurica ſcripſit, citatur ſubinde à Plinio in naturali Hiſtor. lib. decimonono.

¶ CAESENNIVS PAETVS. Conſul ordinarius ſub Nerone, deinde tuendæ contra Parthos Armeniæ præfectus, dum inconſultè rem gerit, ac omnia contemnit (Nam Euphrate: a ponte tranſmittenti & equus, Conſularia inſignia geſtans, retrò per ſubitam conſternationem euafit, & hoſtia, dũ muniuntur hybernacula, diffugit, & pila militum arſere) victus eſt à Vologoſe, Parthorum rege: à quo mox etiam obſeſſus, per interpolitam pactiõnem Armenia turpiſſimè exceſſit, cum ſuppeteret res frumẽtaria, & Corbulo, laturus ſuppeticas, nõ plus tridui itinere abeſſet. Reſreſſum in urbem, cum grauiora metueret, Nero ſatis habuit faceris inſectari, ignoſcere ſe dicẽs ſtatim, ne tam promptus in pauorem longiori ſollicitudine ægreſceret. Tacitus 14. & 15. Iosephus ſub Veſpaſiano Syriæ præpoſitum tradit.

¶ Cæſennius Syluanus, propinquus Suetonii Tranquilli. Plinius epistolarum 3.

¶ Cæſennius Apollinaris, Iuriſconſultus, memoratur Paulo.

CÆSETII.

L. Cæſetius, pro quo dixit Cato. Meminit eius orationis Sex. Pompeius libro decimoſeptimo.

Cæſetius, Eques Rom. cum iuberetur à Cæſare, iam rerum potiente, abdicare filiũ, quòd is Trib. pl. cum Marullo collega inuidiam ei, tanquam regnum affectanti, feciſſet: Celerius, inquit, tu mihi Cæſar omnes filios meos eripies (tres autem habebat) quã ex his ego vnum nota pellam mea. Suetonius & Plutarchus in Cæſare, Appianus libro ſecundo, bell. ciuil. Dion lib. 44. Valerius lib. 5. cap. 7.

¶ Cæſetius Flauus F. Trib. pl. ut diximus, cum Marullo, impositam Cæſaris ſtatua: coronam deiecit: quam obrem vterque potestate priuatus eſt. Suetonius in Cæſare.

C. Cæſetii, ut Equitis Romani, & Cæſariani, meminit Cicero pro Q. Ligario.

¶ Cæſetius Rufus, à M. Antonio proſcriptus ac cæſus eſt, cuius caput cum ad illum conuiuantem allatum eſſet, ille, cum diu diligenterque id conſideraſſet: *Hunc ego, inquit, notum non habui.* Valerius 9. capite quinto.

¶ CÆSIDENVS, memoratur Cicero in Bruto.

CÆSII.

M. Cæſius, ſcriba Iubellij, & à mortè eius exercitus impetator delectus. De hoc Valerius lib. 2. cap. 2.

M. Cæſius, Prætor cum C. Sacerdote, ann. V. C. DCLXXVII. memoratur Ciceroni in Verrem lib. 3. & lib. 13. epistol. ad Memmium.

M. Cæſius, neceſſarius Ciceronis, quem futurum Ædilem cum Cicerone filio & Q. fratris filio apud Arpinates, commendat Bruto epistolarum 13.

P. Cæſius, ſua & paterna Ciceroni amicitia coniunctus, cui, tenente rem publicã Cæſare, Meſſinium, Equitem Romanum, commendat epistolarum 13. epistola 52.

L. Cæſius, commendatur à Q. Cicerone M. fratri, ut liquet ex epistola 2. libri 1.

¶ Cæſius Cordus, Proconſul Creta:, poſtulatũs repetundis ab Anchario Priſco ſub Tiberio, damnatus. Tacitus 3.

¶ Cæſius Baſſus, inter Lyricos ponitur à Fabio Quintiliano, qui ſe eum vidiſſe ſcribit. Cõflagrauit cum villa ſua ardente Veſeño. Ad hunc traditur Satyram ſcripſiſſe Perſius hoc initio:

*Admouit iam bruma fove, Bassæ, Sabi-
no, &c.*

C. Cæsius C. F. Ingenuus, cum **Vlpiâ** **Adiuta** coniuge, & **Cæsia** **Ingenua** filia, refertur in memor. Germanicis, Inscript. antiq. pag. 383.

T. Cæsius Primus, cum **Taurino F.** qui **Patri Præneste** in templo **Fortunæ**, oblato dono, effigiem & inscriptionem posuit. Ibidem pag. 192. & apud **Manutium** in Orthographia in voce littera.

L. Cæsius Lucifer, cum **L. Cæcio Prisco**, patre suo, pag. 295.

L. Cæsius Ampliatus, pag. 113.

Cæsia Victrix, **L. Betucii Proculi** coniunx, pag. 138.

Cælia Gemella, cum **Successo F.** pagina 304.

Cæcio rescribitur ab **AA. & CC. 9. Cod. tit. 46.**

L. CAESIANS LARGUS, Inscript. antiq. pag. 77.

L. CAESIDENS, accusator de plebe, quem **Cicero** in **Bruto** se audisse, scribit, iâ senem, cum ab **L. Sabellio** multam lege **Aquila** de iustitia petiisset, sed quo neminem suspiciosius aut criminosis dicere solitum, iudicaret.

C. CAESIDIUS EUZELUS, Inscript. antiq. pag. 73. & seq.

CÆSONII

M. Cæsonius, Prætor, feliciter pugnavit cum **Scordiscis** in **Thracia**. **Florus** ex **Luio** lib. 56. **Verus** tamen liber habet **M. Cosconius**.

M. Cæsonius, **Ciceronis**, vt opinor, collega in **Ædilitate**. Huius puto eum meminisse, vt secum peturi **Consulatum** libro 1. epistol. 1. ad **Att.** & rursus lib. duodecimo, epistola 14. his verbis: **Cæsonius** ad **meliteras** misit, &c.

T. Cæsonius Priscus, **Eques Rom.** à **Tiberio** nouo officio præpositus est, vt esset à voluptatibus. **Suetonius** in vita **Tiberii**.

CAESONIA, **Caii Principis** vxor, nata patre **Orphito**, matre **Vestilia**, quam ille neque facie insigni, neque ætate integra, matremque iam ex alio viro trium filiorum, sed luxuriæ ac lasciuia perditæ, & ardentius, & constantius amauit, vt sæpe **chlamyde** peltaque & **galea** ornatam, & iuxta ad equitatem, militibus ostenderet, amicis verò etiam nudam. Creditur potionatus quidem

ab ea medicamento amatorio, sed quod in furorem verterit, idque etiam ipse suspicatus, subinde iactabat, se vel **fidiculis** exquisiturum de **Cæsonia** sua, cur eam tantopere diligeret. Perit **Cæsonia** mox à cæde **Caii**, gladio per **Centurionem** confossa, filiaque, quam **Caio** pepererat, parieti illisa, **Suetonio** teste. **Plinius** eam libro 7. cap. quinto, inter octimestris partus exempla recitat.

Cæsonius Maximus, amicus **Senecæ**, pulsus in exilium à **Nerone**, non desertus est ab amico suo **Ouidio**. **Tacitus** libro decimoquinto. Vtrunque **Cæsonium** videlicet, & **Ouidium**, celebrat **Martialis** libro septimo.

Cæsonius Vestilianus, **Syriacis** legionibus sub **Marco** præfuit. Successit illi **Auidius Cassius**. **Gallicanus** in **Auidio**.

Cæsoniæ Rufi natalis celebratur **Martialis** lib. 9.

CAII

Caius quidam, **P. Clodii canis**, multa dixit & fecit cum quadam **Ciceronis** contumelia. Vide libri sexti ad **Attic.** epistol. tertiam.

T. Caius, **Iurisconsultus**, sub **Alexandro** floruit, teste **Volaterrano**. Eius memorantur institutiones tribus libris absolutæ, ad edictum prouinciale libri 32. ad leges libri 15. ad edictum vrbicum libri 12. aureorum siue rerum quotidianarum lib. 7. *de deo ad l. 1. lib. 6.* de manumissionibus lib. 3. ad edictum **Ædilium** curulium libri 2. de verborum obligationibus lib. 3. fideicommissorum 2. de casibus 1. Regularum 1. Dotarium 1. ad hypothecariam formulam 1. **Rutilius Caii** vocem prænomen esse vult, ac miratur, huius **Iurisconsulti** nomē intercidiisse, prænomine saluo. **Epitome** institutionum **Caii**, ab **Aniano**, **Alarici** regis **Consiliario**, confecta, legitur hodie inter veterum **Iuriconsultorum** monumenta, euulgata à **Cuiaciano**.

Caius Antipater, **Marianus**, cæsus in conuiuio, fraude **P. Albinouani**, **Appianus** primo. **Mendose** tamen apud illum legitur **Antipester**.

Caius quidam interemptus à **Cæsare** Octauiano, capta **Perusia**. **Appianus** 5.

Caio cuidam rescribitur à **Diocletiano** 1. Cod. de iuris & facti ignorantia & 4. Codic. tit. 25.

Caius discipulus, cuius meminit **Paulus Rom.** 14. & ad quem **Ioannes** tertiam epistolam

pistolam scripsit. **Episcopus** factus est **Ephesiorum**.

Caius, **Hierosolymorum** **Episcopus**, memoratur **Eusebio** **historiæ Ecclesiasticæ** libro 5. cap. 11.

Caius quidam, scriptor **Ecclesiasticus** antiquus, citatur pluribus in locis **hist. eccl. Eusebii**. Disputauit cum **Zepherino**, **Episcopo Rom.** aduersus quendam **Proculum** **Caraphrygem**. **Euseb.** 2. cap. 25. De eodem **Hieronymus** de vita scriptorum **Ecclesiastic.**

Caius, **Arrianus**, citatur **Tripert.** 5. capite vigesimo.

Caius, **Confessor**, celebratur **Prudentio**.

Caius & **Alexander**, **Martyres**, coluntur 10. **Martii**, teste **Beda**.

CAIANVS, **Gotthus**, popularium suorum fretus auxilio, bellum ciuile mouit sub **Arcadio**, in quo victo & capto resectum caput, piloque suffixum **Constantinopolim** deportatum est.

Caiano rescribitur ab **AA. & CC. 8. C. titulo 28.**

Caiano scribit in epistolis suis **Libanius Sophista**.

CALAVII

Calavius Calavius, **Ouii F.** vir genere & factis clarus, quid senserit de silentio **Rom.** posteaquam à **Samnitibus** sub iugum missi sunt, **Liuius** 9.

Calauii, **Ouius** & **Nonius**, **Campani**, rei coniurationis in **P. R.** poenam voluntaria morte præuenerunt. **Liuius** ibidem.

Calauii Campani, quorum parentes à **Q. Fulvio** securi percussi, proditi per seruū, quod incendium **Romæ** excitassent, capite puniti sunt. **Liuius** 26.

CALESTRIVS TIRO, **Proconsul** **Beticæ** præfuit. **Laudatur** **Plinio** epistolarum 7.

CALIDI

Q. Calidius, **Trib. pl.** legem tulit, qua restitutus est **Q. Metellus Numidicus**, cuius **F. Q. Metellus Pius**, **Consul**, prætoris comitiis petenti **Q. Calidio** eam gratiam re tulit, vt pro ipso **P. R.** supplicarit, illumque & suum & totius familiæ patronum esse dixerit. **Cicero** pro **Plancio**, **Valerius** libri 5. capite secundo. Ex prætura sortitus **Hispaniam**, simulatque tempore imperii absoluto domum ex prouincia rediit, accusante illum **Q. Gallio**, damnatus est. **Dicitur** il-

lius in corruptos iudices, minoris videlicet **H. S. xxx.** Prætorium hominem honestè damnari non posse, refertur à **M. Cicerone** in **Verrem**, & ab **Afconio** **Pedianò**.

M. CALIDIUS Q. F. Orator, Prætor designatus **Cicerone** ab exilio redeunte, quæ admodum indicat **Cicero** in oratione ad **Quirites**. Dixit pro domo **Ciceronis**, teste **Fabio** libro decimo, capite primo. Accusauit & **Q. patris** accusatorem, **Q. Gallium**, **veneficii** crimine obiecto, quem **Cicero** contra illum defendit. **Eloquentiam** eius valde commendat **Cicero** in **Bruto**, oratorem non vnum è multis, sed potius inter multos propè singularem fuisse prædicans. Tribuit ei **reconditas** exquisitasque sententias, mollem & pellucetentem orationem, & quæ semper in ipsius potestate fuerit. Verba suis locis posita tanquam in **vermiculato** emblemate, vt ait **Lucilius**, verborum item & sententiarum illa lumina, quæ **Græci** schemata vocant. Adhæc ordinem rerum plenum artis, actionem liberalem, totumque dicendi placidum & sanum genus. Cumque tria sint, quæ orator efficere debet, vt doceat, vt delectet, vt moueat, duo priora summè illum tenuisse, tertia laudè caruisse scribit, eoque etiam in accusatione **Q. Gallii** succubuisse docet, quod tanto crimine intentato nimis solutè & oscitanter egisset, cū **Cicero** contra: *Tu istud*, inquit, *M. Calidi, nisi fringeres, sic ageres? Tu ista eloquentia aliorum hominum pericula defendere acerrimè solitus, tuum negligeres? ubi dolor? ubi ardor animi? nulla perturbatio animi, nulla corporis, frons non percussa, nõ femur, pedis, quod minimū est, nulla suppositio. Itaque tantum absuit, vt inflammare nostros animos. Somnum isto loco vis tenebamus.* **Hac** summi **Oratoris** vel sanctitate vel vitio pro argumento diluendi criminis vsus **Cicero**, causam obtinuit. **Obiit** **Calidius Placentiæ**, quomodo refert **Eusebius**, cum **Cæsarianas** partes secutus; **Togata** **Galliam** regeret. **Meminit** huius **Calidii Cæsar** belli ciuilibus commentario 1. non procul ab initio.

Cn. Calidius, **Eques Rom.** memoratur **Ciceroni** in **Verrinis** 6.

CALIDIUS BONONIENSIS, adulterii reus; professus amorem pueri, eumque se consectatum, absolutus est. **Valerius** 8. capite primo.

Q. & Sex. Callidii, fratres.

CALLIMORPHO rescribitur ab **AA. & CC. 7. tit. 14.**

De nomine ita **Cicerone** libro 2. de **inventione**: **De hominis enim certo & proprio vocabulo agitur, vt si dicat**

De nomine ita **Cicerone** libro 2. de **inventione**: **De hominis enim certo & proprio vocabulo agitur, vt si dicat**

mus, iccirco aliquem Calidiū vocari, quōd temerario & repetino consilio sit, aut scia de re hominibus Græcos imperitis verba dedisse, quōd Clodius aut Cæcilius aut Mutius vocarentur, &c.

¶ Callimorphonix ab Antonino A. 4. Cod. tit. 65.

¶ CALLISTRATVS IC. aduocatur subinde in Pand. iuris ciuilibus. Scripsit de cognitionibus libros sex, edicti monitorii totidem, de iure fisci libros 4. Institutionum 3. Quæstionum 3.

¶ CALLISTVS, libertus Caligulæ, teste Iosepho libro 19. capite 1. euasit postea sub Claudio potentissimus. Meminit eius Tacitus libro 11. An autem hic sit Callistus Hyginianus, de quo extat inscriptio apud P. Apianum pag. 206. ignoro.

¶ A. CALPENVS, Senator quondam & Causidicus, depugnauit in ludis Cæsaris Dictatoris. Suetonius.

¶ CALLVTICO rescribitur ab AA. & CC. 9. Cod. tit. 1.

CALPURNII

Calpurnii à Numa sunt; siquidem Calpurnius, auctore Festo. Numæ F. fuit. Sed & Horatius in arte scribens ad Pisones;

Vos ô Pompilius sanguis,

inquit. Et quidem in elegia ad Pisonem, nuper reperta (nam Ouidium authorem esse, non credo)

---- quid memorare necesse est?

Vt domus à Calpo nomen Calpurnia ducat?

Claræq; Pisonis tulerit cognomina prima.

Humida callosa cū pinseret hordea dextra.

De eadem re Plutarchus in Numa.

¶ M. Calpurnius Flamma, Trib. mil. bello Pun. 1. in Sicilia A. Attilium Consullem, cum exercitu in locum iniquum progressum, & à Pœnis circumfessum, cū 300. militibus facta in hostes eruptione, eosque in se conuertens, liberauit. Liuius 11. Plinius 22. capite 6. Auctor de viris illustr.

¶ C. Calpurnius Pifo, Prætor belli Pun. secund. ann. octauo V. C. DXLIII.

¶ Quæri possit, an hic sit Pifo, de quo Fragment. Sex. Pompeii pag. 136. & Pauli epitome lib. decimosextimo. Nisi quod prænomen variat, vt & de Cofs. expositio nõ nihil hallucinatur.

C. Calpurnius Pifo, Consul ann. vrbis conditæ DLXXIII. moritur in magistratu, fraude, vt creditum est, cõiugis. Triumphauit biennio post Præturam, quadriennio ante Consulatum. Suffectus est illi in Consulatu priuignus Fuluius.

L. Pifo Cæsonianus Consul ann. V. C. DCVI.

L. Calpurnius Pifo Cæsonianus, supe-

rioris F. Consul ann. vrbis conditæ DCXLII. cæsus à Tigurinis cū L. Cassio, cuius legatus erat. Cæsar belli Gallici comment. 1. Orosius 5. capite 15. Auus hic fuit eius L. Pisonis, qui Cæsaris socer extitit.

L. PISO L.F. vt colligo ex Dione, Cæsonianus, socer C. Iulii Cæsaris, data illi F. Calpurnia, Consul fuit ann. vrbis conditæ DCLXXXVI. In hunc est oratio Ciceronis. Fuit ex ea familia, quæ appellata est Frugi, teste Asconio Pediano. Gessit & Censuram cum App. Claudio sub bellum ciuile Cæsaris & Pompeii.

L. Calpurnius Pifo, huius filius, Consul ann. vrbis conditæ DCCXXXIX. sub Augusto. Dein legatus illius triennio Thracæ domuit. Fuit & Pontifex, & per 20. annos præfectus vrbis. Obiit sub Tiberio, principatus eius anno 18. Plura de hoc Dion, Paterculus & Cornel. Tacitus. Meminit eius & Valer. Maximus lib. 7. cap. 7. Ad hunc & filios Artem suam scripsit Horatius. De hoc Pifone Seneca plura in epistolis, vt epistola 84.

L. Calpurnius Pifo, superioris, puto, F. Consul fuit sub Tiberio, ann. vrbis conditæ DCCXXXIX.

L. Calpurnius Pifo, Consul sub Nerone ann. vrbis conditæ DCCCIX. ipse Neronis collega in secundo Consulatu. Hic dice re solebat, neminem se videre in Senatu, quem Consul ipse sententiam rogauisset. Huius filius fuit L. Pifo, quem Africæ Proconsulem Val. Festus legatus occidit. Tacitus 20. Plinius Epistolarum tertio ad Caninium.

Cn. Calpurnius Cn. F. Pifo, deditus fuit Catilinæ, cæsus in Hispaniis, quem Cicero pugiunculum Hispaniensem vocat. Vide Ascon. Pedianum & Sallustium de coniurat. Catilinæ, item Dionem lib. trigesimo sexto.

Cn. Pifo, alius à superiore, legatus Pompeii in bello piratico fuit. Meminit Appianus in Mithradatic.

Calpurnius Galerianus, C. Pisonis F. consobrinus generque L. Pisonis, qui Proconsul in Africa interemptus est, quod rumore vulgi celebraretur, multis inanem illi principatus famam circumdantibus, iussu Mutiani, fuso per venas sanguine, extinctus est. Tacitus 20.

Q. Calpurnius Pifo, Cof. an. vrb. conditæ DCXIX.

L. Calpurnius Pifo, primus ob frugalitatem

litatem cognomentum FRUGI adeptus, vt Cicero pro Fonteio, Trib. pl. legem tulit de pecuniis reperundis, Manlio & Censorino Cof. Consul fuit an. vrbis cond. DCXXI. De hoc memorabilia extant exempla apud Valerium Maximum 2. cap. 2. & libro quarto, capite 3. Plinium 33. cap. 2. Frontinum lib. 4. cap. 1. Plura Cicero in Bruto. Sisenna apud Noniū ex s. c. duas nouas tribus scripsisse tradit. 1298.

L. Calpurnius Pifo F. Prætor cæsus est in Hispaniis, frugalitatis paternæ mirificus imitator. Huius est illud de anulo exemplū. Vide Ciceronem in Verrem actione 6.

L. Calpurnius Pifo Frugi N. Prætor. Cicero ibidem.

C. PISO L.F. FRUGI, gener Ciceronis. Cicero ad Attic. libro primo. Quæstor Bithyniæ, cū Cicero in exilium pelleretur. Idem in oratione ad Senatū de reditu suo: *Alter, inquit, fuit propugnator mearum fortunarum, & defensor assiduus, summa virtute & pietate C. Pifo, gener. Qui minas inimicorū meorū, qui inimicitias assinis mei, propinqui Consulis, qui Pontum & Bithyniam Quæstor pro mea salute neglexit, &c.* Adde his, quæ habet in Vatinius, vbi impensè laudatur. Illo mortuo, Cicero filiā collocauit Furio Crassipedi, vt est in epistolis ad Lentulum & 2. ad Q. fratrem.

¶ L. Calpurnius Pifo Bestia, Consul ann. vrbis conditæ DCXLII. corruptus pecunia, turpem cum Iugurtha pacem fecit. Plura Cicero in Bruto. Huius filia, iugulato marito Antistio, à Damasippo Pr. seipsam transfixit. Paterculus. Pro hoc opinor dixisse Scaurum, vt est apud Ciceronem de Oratore 2.

L. Calpurnius L. F. Bestia, socius & coniuratus Catilinæ. Salustius.

Pro Bestia dixit Cicero de ambitu apud Cn. Domitium Prætozem. Ad Q. fratrem libro secundo. De hoc puto Ciceronem loqui Philippica 11. Bestia, qui Prætor fieri non potuit, Consulatum in Bruti locum se petere profiteretur.

Calpurnio Bestiæ, quod aconito dormientes vxores necasset, obiecit accusator M. Cæcilius: Vnde illa atrox peroratio, in digito eas mortuas. Plinius 27. capite secundo.

C. Calpurnius Pifo, Consul ann. vrbis conditæ DCLXXXVII. Hic puto est, quæ Cicero in Bruto statarium & sermonis plenū oratorem vocat. Legem tulit de ambitu, in

qua præter alias pecuniaria quoque pœna adiecta erat. Asconius Ped. De huius constantia vide Valer. Max. 3. cap. 8. Prætura lib. 7. cap. 7.

Cn. Calpurnius Pifo, Cos. ann. V. C. DCXV. quo tempore pulsi sunt vrbe Chaldæi & Mathematici. In Valerio lib. primi cap. 4. prænomen est L.

M. Pupius Calpurnius Pifo (Dion ma-
10 lè πύπιον vocat) fortè Cn. N. Consul ann. V. C. DCLXXXIII. Orator fuit. De hoc Cicero in Bruto & Asconius Ped. in orationem aduersus Pisonem, Valerius libro octauo, capite primo. Adoptatus est à M. Pupio. Cicero pro domo sua. Glareanus appellat hūc M. Pupium Pisonem Calpurnianum, vt intelligas ex gente Calpurnia natū, & per adoptionem Pupii insertum esse.

Cn. Calpurnius Pifo Pompeianas re-
20 surgentes in Africa partes aduersus Cæsare acerrime inuit. Mox Brutum & Cassium secutus, reditu concesso, honorum petitione abstinuit, donec vltro ambiretur delatū ab Augusto Consulatum accipere. Tacitus libro 2. Meminit huius Pisonis & commentarius de bello ciuili. 5. Vide an idem sit, de quo Valerius lib. 6. cap. 2.

Cn. Calpurnius Pifo, huius F. ingenio violento, & paternæ ferocitatis hæres, à Tiberio Syriæ præfectus, Germanicum Cæsare creditus est veneno sustulisse. Damnationem spontanea morte præuenit. Huius ex Plancina FF. fuerè Cn. & M. Pisones. Vide Corn. Tacitum lib. 2. & 3. Dion tertium addidit L. Pisonem. de quo paulo post.

L. Calpurnius Pifo, vir nobilis & ferox, qui cessurū se vrbe ob factiones accusatorum in Senatu clamitauerat, & sprete potētia Augustæ, trahere in ius Virgultiā, domoque principis excire ausus erat, accusatus à Tiberio maiestatis, opportuna morte, ne perageretur, euasit. Vide Tacitum 2. & 4.

L. Calpurnius Pifo, alius, Prætor Hispaniæ, dolo cuiusdam agrestis, nationis Thermestinae, cæsus. Tacitus lib. 4.

L. Pifo, Cn. Pisonis & Plancinae F. cū præfectus esset Africæ, metuens Caius, ne quid notaret, totam gentem bifariam diuisit, alteri rem militarem & Numidas attribuens. Dion. 59.

C. Calpurnius Pifo, multas insignes familias paterna nobilitate complexus, coniurat in Neronem, sed detecta coniuratio

ne mortem sibi cōsciuit, abruptis brachiorum venis. Tacitus lib. 15. Vxor illi fuit Arria Galla, & ex ea priuignus, Domitius. Ibidem.

C. CALPHURNIVS PISO Frugi Licinianus, M. Crassi & Scriboniæ F. adoptatur à C. Calphurnio Pisone. Nam id è Plutarchi Galba colligimus, patrē eius à Nerone cæsum affirmantis. Vir fuit habitu vultuque moris antiqui, & iteratō à Galba adoptatus, sexto post de fraude Othonis interficitur, ætatis anno 31.

Piso Frugi Theffalicus, vnus ex 30. Tyrannis sub Gallieno, cæsus à Valente, cui à Senatu magni honores decreti sunt. Vide Pollionem.

Pisoni rescripserunt D. Marcus & Commodus Pand. de s. c. Syllaniano L. 2. item A. A. & CC. 4. Cod. tit. 28. & 5. Cod. tit. 17. de repudiis.

M. CALPHURNIVS BIBVLVS, (Dionii L. F.) collega C. Iulii Cæsaris in Ædilitate, & in primo Consulatu, ann. vr̄bis conditæ DC LXXXV. In bello ciuili rem maritimam curauit tanta diligētia & pertinacia, vt morbo inde contracto decesserit. Cæsar Commentario. 3. Cū moraretur in Syria, duos filios amisit, à Gabinianis militibus cæsos, quos tamen in suam potestatem redactos punire non sustinuit. Valerius 4. capite primo. Seneca de consolatione ad Martiam. Plura de illo Cicero in epistolis, Suetonius in Cæsare. Reliquit & ex Portia, Catonis filia, filium Bibulum, qui de M. Bruto vitrico, eiusq; rebus gestis, librum scripsit. Plutarchus in Bruto.

L. Calphurnius Bibulus, huius puto F. partium Bruti & Cassii, impetrata venia, adhæsit Antonio, à quo Syriæ præfectus, in ea decessit. Appianus in fine 1. 4. & 5.

C. Bibulus, vir improbus, cuius meminit Gellius 2. cap. 7.

C. Bibulus, Ædilis, imperante Tiberio. Tacitus lib. 3.

Bibulo rescribitur ab A. A. & CC. 4. Cod. tit. 6.

Calphurnius Crassus, Crassorum nepos, coniurauerat in Neruam, quem ille, vt erat mansuetissimus, in ludis sibi adfidere voluit, delato etiam gladio, quem num satis acutus foret, pertentaret, significans, illius consilium se non fallere. Dion in Nerua. Eutropius tradit, illum cum vxore Tarentum remotum esse, patribus Principis lenitatem increpantibus.

Sex. Calphurnius Sex. F. Veturia Quintianus, &c. Sigonius emendat. 1. pagina 74.

L. Calphurnius (opinor esse ex Fabatis) cecidit in prælio apud Mutinam, contra Antonium pugnans. Cicero lib. 10. epistola 33.

L. Calphurnius Fabatus, Eques Rom. sub Nerone. Vide Tacitum. Accusatus tãquam Lepidæ incesti conscius, appellato Principe, instantem damnationem frustratus est. Mox circa summa scelera distento Nerone quasi minor euasit. Demum annis grauis Comū se recepit, vbi honores illius in lapide nuper reperto perleguntur. Vide inscriptiones ant. pag. 69.

L. Calphur. Fabatus, profocer C. Plinii iunioris: nam illius filii filiam, Calphurniã, vxorem habuit. Plinius. Dubito an idem cum superiore sit.

Fabatus, Cæsaris seruus apud Iosephum 17. cap. 4.

Calphurnia quædã ob formam à principe Claudio laudata, ab Agrippina in exilium acta est, sed à Nerone reuocata. Tacitus.

Calphurnius Zena. Inscript. antiq. pag. 200. Vegetius item pag. 334.

Calphurnio Critoni rescripsit Antoninus Imp. Pand. 40. Qui & à quibus manumissi. &c. l. 15.

P. Calphurnius Lanarius, synchronus Ciceronis, cuius meminit Off. 3. & Valerius 8. cap. 2.

Calphurnius Lanarius, tempore D. Hieronymi, ad quem eius extat epistola, Cur Christianus Poetarum & Oratorum testimoniis vtatur.

Calphurniæ cuiusdam improbitas, iudicibus permolesta, edicto causam dedit, quo cauetur, ne scemina postulare liceat. Pand. lib. 3. tit. 1. l. 1. Cælius Rhodiginus 7. capite 54.

Calphurnius Saluianus Italicësis, miles Cæsaris bello ciuili. Fit eius mentio comm. 4. Coniurauit in necem Q. Cassii Proprætoris, cū quo de salute 10. sestertiis pactus est. Ibidem.

Calphurnius Saluianus, exul sub Tiberio. Tacitus lib. 4.

Calphurnius Asprenas, Galatiæ ac Pamphiliæ præfuit sub Galba. Tacitus 17. & 18.

Calphurnius Sura, Ephemerides vitæ Gallieni senioris scripsit.

Calphur-

Calphurnius Agricola, missus est ab Antonino Philosopho contra Britannos.

Calphurnio Flacco scripsit Hadrianus de ventre in possessionem mittendo Pand. 37. secundū Paulum, quem constat peruenisse ad Antonini & Seueri tempora. Cataneus. Cerre Culphurnio rescripsit & Pius Pand. 40. de manumissionibus.

Calphur. Macer, vir doctis. tempore Plinii iunioris, ipso teste.

Calphurnius Celerianus, refertur Marcello. Rescripsit illi Hadrianus Pand. 48. de quæstionibus.

Calphur. Longinus, aduocatus fisci sub Diuis fratribus. Pand. 28. de iis qui in testamento, &c.

Calphurnius Bassus, citatur C. Plinio in naturali Historia.

CALPHURNIA, vxor Titi, vnus è 30. Tyrannis, de genere Censorinorum, id est Pisonū, sancta & venerabilis scemina, quã maiores nostri, inquit Pollio Trebellius, vniuiriã sacerdotē inter sacratissimas sceminas adorarunt, cuius statua in templo Veneris adhuc videmus argolicam, sed auratam. Hæc ille.

T. Calph. Siculus, scripsit Bucolica. Floruit sub Caro Imp. & filiis eius. Trebellius in Bonoso recitat Calphurnii epistolã de Carini Cæsaris morte, ad præfectum vr̄bis datam.

Calph. Rufino, Proconsuli Achaiæ, rescripsit Hadrianus Pand. 40. de offic. Proconsul. L. 10.

Calphurnia Anthis, de qua Antiquitates Fabricii pag. 82.

Calphurnius Decens, cum Secura coniuge, refertur Inscript. antiq. pag. 306.

A. Calphurnius, de quo Hirtius de bell. Alexandr. Valerius lib. 9. cap. 4.

Calphurnius, citatur in phronesi apud Fulgentium ad Chalcidum.

CALVA, homo sordidus. Cicero ad Att. 14. epist. 3.

CALVII.

Caluius Fidentinus, cum Sextilia Priscilla coniuge, memoratur in antiquitatibus Dalmatiæ lepida inscriptione pag. 359.

M. Caluio M. F. Pap. Prisco patri allecto in ordinem Senatorum à Tib. Claudio Cæs. August. Germanico, Censore, inter Tribunos, T. Caluius M. F. Extat iuxta oppidum, cui nomen Corax, vulgo Cori apud vr̄bem Romanam. Inscript. ant. pag. 183.

Caluia Crispinilla, magistra libidinum Neronis. Tacitus lib. 18.

CALVVS Athenodorus, citatur Cicero ad Attic. 16.

CALVISII.

C. Caluissius Sabinus, legatus Cæsaris in bello ciuili, missus in Ætoliam, Pompeianis Calydone & Naupacto deiectis, totam eam regionem in Cæsaris fidem recipit, vt habet eius belli cōmentarius 3. Quo magis miror ab Appiano tradi, legionē illius penè totã à Scipione, Pompeii focero, concisam. Cicero ad Plancū scribēs, hominē magni iudicii vocat, at Philippica 3. vt cupidū redeundi cum imperio in Africam, notat. Præfuisse autem Africæ sub Cæsare, constat. Gessit postea Consulatum sub Triumuiris ann. V. C. DCCXV.

C. CALVISIVS SABINVS, fors superioris nepos, vir primarij in Senatu, accusatus maiestatis sub Tiberio, per Celsum, vr̄banæ cohortis Tribunum, tum inter iudices, discrimini eximitur. Legatus sub Caio Cæsare Pannoniam administravit: ex qua reuersus, ipse & vxor Cornelia rei facti, nō expectato iudicii die, seipos interemerunt. Corneliæ crimini datum est, quod custodias accederet, & milites se exercentes spectaret, vt scribit Dion. Tacitus mala cupidine visendi situm castrorum per noctem militari habitu ingressam, cū vigilas, & cætera militiæ munia eadem lasciuia tentasset, in ipsis principiis stuprum ausam, & huius criminis notatum T. Iunium, qui postea cum Galba Imperatore cæsus est. Vide Tacitum lib. 5. & 17. Dionem 58.

Caluissius Sabinus, homo diues, memoria nulla, sed qui tamen eruditus videri vellet excogitans propterea compendiarum, vt seruos probe in Poetis versatos, & Grammaticos aualectas emeret. De hoc Seneca epistola 27. & Cælius Rhodiginus lectio- num antiquarum lib. 7. cap. 52.

C. Caluissius, summa familiaritate coniunctus Plinio, quem in epistolis cōubernalem suam vocat, cuius etiam ex sorore nepotem valde amare se scribit.

Caluissius Tullus, bis Cos. quo nata Domitia Caluilla, mater Antonini Philos. Imp. Vide Capitolinum in eius vita.

C. Caluissius Ianuarius, Pontifex, cum F. Caluissia & vxore Lucilla Rufina, refertur in inscriptionibus vr̄bis Mediolanensis, vbi adhuc extat in monumentum eius. Inscript. ant. pag. 39.

¶ Sex. Caluissius Saturninus, cum Caluissia Saturnina coniuge & liberis, refertur in memoriis Italicis pag. 165.

M. Caluissius Claudius Victori. Ibidem pag. 335.

¶ Caluissius Taurus, Philosophus temporibus A. Gellii. Vide noctes eius Atticas lib. 18. cap. 10. & 19. cap. 7.

¶ P. CAMERIVS Crescens, Archigallus matris Deum magnæ, &c. Inscript. antiq. pagina 263. & Manutius in Orthographia.

In Camerium extat epigramma Catulli.

¶ L. CAMILLIVS Faustus, memoratur Inscript. antiq. pag. 529.

¶ L. CAMINIUS Camers, cecidit sub Cn. Pompeio, Magni F. in Hispania pro libertate pugnans. Refertur in antiquitatibus Fabricii pag. 53.

¶ CAMPANVS I. C. citatur Pomponio de fidei commissariis libertatibus.

¶ T. CAMPILIVS T. F. cum Albana Merula coniuge, & Campilia Festa sorore, & Campilio Rufo Nepote, & Campilio Albano F. infante, quos simul vna dies rapuit, refertur Inscript. antiq. pag. 265.

¶ Q. CAMVRIVS. Idem pag. 58.

L. Camurius LL. Pandarus VI. vir Aug. sibi & Zenoni liberto. pag. 60.

¶ CANCIANO rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 51.

¶ L. CANCIVS Secundus V. F. refertur Inscriptum antiq. pag. 407. cum Cancia coniuge & Canciis liberis.

¶ L. CANCINIUS Hermippus. Ibidem pag. 303.

¶ CANDIDO rescrib. ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 20.

¶ CANDIDIA Urbana. Inscript. antiq. pagina 468.

¶ De re Cani Cicero ad Att. 15. epist. 21.

¶ C. CANNIVS, Eques Rom. non infacetius, & satis litteratus, atque etiam locuples, deceptus in emedis hortis à Pythio, argentatio Syracusano. Vide Ciceronem off. 3. item 2. de Oratore.

¶ Iulius CANIVS, vir magnus & egregius, occisus à C. Caligula. Celebratur à Seneca in de tranquillitate animi.

Canius Rufus Gaditanus, popularis & amicus Martialis, semper ridere solitus.

CANIDI I.

Canidius, comes Catonis in Cypro.

P. Canidius (Dionilib. 49. cognomen to Crassus dicitur) dux Antonii, relictus legatus in Armenia, deuicta ea gente, ac Iberorum deinceps & Albanorum regibus subactis, ad Caucasum vsq; processit, teste Appiano. Profligato Antonio per bellum Actiacum, ab Augusto Capite punitus est, timidus, vt inquit Paterculus, quam pro sua professione decedens. Cælius epistola 9. in fine: Canidius, inquit, in defensione sua fuit disertissimus, in accusatione satis frigidus. Plancus li. 10. epist. 21. ostendit, eum in exercitu Lepidi præfuisse, fauentem Antonio.

Canidia, venefica, exagitur apud Horat. in Epodis.

CANINI I.

C. Caninius Rebilus, Prætor ann. vrbis cond. DLXXXIII. P. Licinio Crasso, C. Cæsario Longino Cofs. Siciliam prouinciam adeptus est. Liuius 42.

M. Caninius Rebilus, legatus cum M. Fulvio Flacco missus in Macedoniam anno sequenti, id est DLXXXIII. Liuius 43. Poterat esse idem cum superiori, nisi prænomen obstaret.

L. Caninius Rebilus, legatus Cæsaris bello Gallico & Ciuili, eiusdem opera ad Cōsulatum perductus est, sed quem anni fine vno tantum die gereret. Vnde sunt in illum iocæ Ciceronis epistolarum 7. ad Curium, & apud Macrobiū, ac item Tacitum 19.

Idem Trib. pl. Lentulo & Marcellino Cofs. rogationem tulit, vt Pompeius regem Alexandrinum, à suis pulsus, gemino lictore restitueret. Vide Plutarchum in Pompeio.

Rebilus, proscriptus à Triumuiris, quomodo effugerit, Appianus. 4.

C. Caninius Rebilus, Consul fuit sub Augusto, ann. DCCXLI. Vide Sigonium.

C. Rebilus C. F. (haud dubie Caninius) Consul sub Cæsare, teste Iosepho in antiquitatibus. Seneca de beneficiis 2. capit. 27. scribit, Rebilum Consularem magnam pecuniam misisse Iulio Græcino ad impensam ludorum, quam ille non accipiens, vt ab homine parum laudato, dixerit: Rogo ignoscas, & à Persico non accepi. Idem, puto, Caninius à Caio Cæsare, Germanici F. maiestatis postulatus, tanquam conscius coniurationis, quæ contra illum fuerat parata, animosè admodum respondens: Si ego, inquit, Cæsar, scissem, tu nescis.

¶ C. Caninius Gallus, quem familiarem suum

suum agnoscit Cicero ad Cælium epistol. lib. 2. epist. 8. defensio aliquando à Cicerone est, vt testatur ipse initio lib. 7. ad M. Marium. Hic C. Antonii, à sedammati, filiam uxorem duxit, & M. Colonium, à quo damnatus est, rerum suarum procuratorem instituit. Valerius quarti, capite secundo.

L. Caninius Gallus (Dionilib. F.) Consul sub Triumuiris, ann. V. C. DCCXVI.

C. Caninius Gallus, Consul in 13. Consulatu Augusti. Meminit Velleius volum. poster.

Caninius Gallus, xv. vir sub Tiberio, quem Imp. quod Sibyllæ librum ante sententiam collegii sui recepisset, arguit. Cornel. Tacitus 5.

C. Caninius, Quæstor Bibuli in Syria, cum Cicero Ciliciam administraret. Extat ad illum Ciceronis epistola lib. 2.

¶ Caninius Satrius, frater P. Vari, defensio à Cicerone. Vide initium 1. ad Atticum.

¶ Caninius Rufus, municeps C. Plinii Cæcillii, qui bellum Dacicum Traiani describere Carmine exorsus traditur.

Caninius, non ingratus in Ciceronem, ad Attic. 16. pag. 615.

Caninius Salustius, ad quem scribit Cicero libro secundo epistol. famil. Vide annotationes nostras. ¶ Notæ Fuluii Vrsini in opera Ciceronis vocant C. Salustium, pag. 84.

¶ CANNONIA Statuta, refertur Inscript. antiq. pag. 111.

¶ L. CANTILIVS, scriba Pontificum, quos postea minores Pontifices appellarunt, quod cum Floronia Vestali stuprum fecisset, à Pontif. Max. eousque virgis in comitio cæsus est, vt inter verbera expiraret. Liuius 22.

CANVLE I.

Canuleia, inter primas Vestales, quæ 4. erant, lecta est à Numa. Plutarchus in eius vita.

C. Canuleius, Trib. pl. ann. V. C. CCCX. coniugia patrum & plebis communia esse, & ex plebe quoque Consules latis in hoc legibus, creati tum ex ea contentione primum Tribuni mil. Consul. potestate. Liuius initio 4. Dionysius Halic. 11.

C. Canuleius, Tribunus pl. accusauit P. Furium. Appianus lib. 1.

M. Canuleius, Trib. pl. ann. vrbis cond.

CCCXXXV. cum Quæstores primū 4. creati. Vide Liuium 4.

L. Canuleius Diues, Prætor ann. vrbis cond. DLXXXI. Hispaniam fortitus est. Liuius 42. Idem, opinor, triennio ante cū 4. aliis missus ad componendos Ætolos. Liuius 41.

L. Canuleius, minister Verris, Cic. in Verrinis.

L. Canuleius, legatus Cæsaris bello ciuili. Comment. 3.

M. Canuleius, pro quo dixere Cotta & Hortensius. Cicero in Bruto.

M. Canuleius Galata refertur in mon. Rom. pag. 263.

M. Canuleius Zosimus, refertur in antiquit. Fabricii pag. 54.

CANVT I.

P. Canutius, inquit Cic. in Bruto, æqualis meus, homo extra nostrum ordinem meo iudicio disertissimus. Meminit eiusdem vt ingeniosus, & in dicendo exercitatus, pro A. Cluentio.

Tiberinus Canutius, Trib. pl. continua rabie lacerabat Antonium, iam hostem iudicatum, Ciceronem imitatus, quæ libertas vtrique morte constitit. Vide Ciceronem Philipp. 3. & Paterculum. Alicubi inuenio hunc dici C. Canutium Tiberinum. Obiicientibus Antonio & Cæsare, quod in repub. administranda potissimum Consularis Isaurici sectam sequeretur, respondit malle se Isaurici esse discipulum, quam Epidii calumniatoris. Docuerat autem hic Antonium & Cæsarem, calumnia aliquando notatus. Auctor est Suetonius de claris Rhetoribus. Nescio huius an alterius sit quod citat Priscianus lib. 8. pag. 285. Turpe est propter venustatem vestimentorum admirari, & propter turpissimam vitam actam contemni.

Canutius quidam cæsus traditur per Appianum, capta Perusia.

¶ C. CAPATIUS, miles, refertur Inscript. vetust. pag. 400.

Capatio rescripsit Alexander A. 1. Cod.

¶ CAPITO, declamator apud Senecam.

Capitoni rescribitur ab Alexandro 4. Cod. tit. 31.

¶ CAPITOLINAE ab AA. & CC. 5. Cod. tit. 16. & lib. 8. tit. 43.

¶ CAPRIUS, causidicus & accusator apud Horatium Serm. I. Sat. 4.

¶ C. CARANTIVS C. F. Volt. Verecundus Viēne veteranus Cola. vii. pr. deductus à Di-

uo Vespasiano Reate, & Carantius Phœbus & Carantia, referuntur in memor. Italicis pag. 143.

¶ CARAVSIVS, in Gallia appellatus Imp. Britanniam 7. annis tenuit sub Diocletiano, tandem à socio per insidias occisus.

¶ CARBILIVS Pollio, Eques Rom. testu dinum putamina secare in laminas, lectofque & repositoria his vestire instituit. Plin. 9. capite 11. Idem primus tricliniis argentum traditur addidisse, non vt operiret, aut Deliaca specie faceret, sed Punica. Idē & lectos aureos fecit. Plinius 33. capite vndecimo. Vixit ante bellum Ciuile Marii & Syllæ.

¶ CARFILIVS vt I. C. citatur Pand. 28. de hæred. instit. 69.

¶ D. CARFULENVS, Cæsari militauit in Galliis, vir animi magnitudine & scientia rei militaris præstans, vt scribit Hirtius belli ciuilibus comment. quarto. Cæsus est in pugna Mutinensi pro republ. Cicero epistolarum 10. Huic Antonius adeo fuit infestus, vt mortem minatus sit, si in Senatū venisset.

¶ CARINO rescribitur ab Imp. Philippo 4. Cod. tit. 32.

¶ CARMINIVS, interpres Virgilii citatur apud Seruiū 5. & 6. Æneidos, & à Macrobio vir curiosissimus appellatur Saturn. 5. Idem scripsit libros de Italia, quorum secundus aduocatur à Macrobio.

¶ CARPASIUS, vicarius Maximiani, cū simul cum aliis 19. occupauit domum Cyriaci Martyris. Vide Martyrologium 8. Iulii.

¶ CARPINIA Gaditana, memoratur in antiquis inscript. pag. 311.

¶ L. Carpinatius, Verris minister. Cicero.

CARPINEII

Tib. Carpineius Gutta, refertur Appiano inter Marianos, belligerantes aduersus Syllam libro primo. Legitur tamen apud illum Καρπίνιος. Interpretes scripsit Capinæus.

Tib. Carpineius Gutta, alius ab illo, fors F. perstringitur à Cicerone vt iudex numarius, in oratione pro A. Cluentio, quomodo & Bulbus: *Guttam*, inquit, *asperit huic Bulbo*. Et ad Q. fratrem libro tertio, epistola 3. Guttæ fauere Pompeium scribit, spreto Milone.

C. Carpineius, Eques Rom. apud Cæsarem belli Gallici Comment. 5.

¶ CARPITANVS, Medicus, citatur Plinio 29. cap. 1. sed per heterosin numeri, si tamen locus non est mendosus.

¶ CARPO rescribitur Severus & Anton. 8. Cod. tit. 26. dubium, eidem an alii Seuerus Alex. 4. C. tit. 20.

¶ C. CARRINAS, Prætor Carbonis, à L. Sylla interemptus est. Appianus 1.

¶ C. Carrinas F. Prætor Iberiæ sub C. Cæsare Dictatore, à Sex. Pompeio victus est. Eandem postea C. Cæsari Octauiano tradidit. Post Actiacam verò victoriam, deuitis Morinis & Sueuis, qui sæpius Rhenum traiecerant, triumphauit. Appianus 4. & 5. Dion 51. Vide an de eodem accipiendum Q. Metelli testamentum apud Valerium lib. 7. cap. 8.

T. Carrinatis vt Cæsariani meminit Cicero ad Attic. 13.

¶ M. Ancus CARSEOLANVS, Eques Rom. tempore Pompeii. Meminit illius Valerius 7. cap. 7.

¶ CARSIDIÆ Helpidi Cornelius Onesimus coniugi sanctissimæ benè merenti fecit. Extat Inscript. antiq. pag. 295.

¶ L. CARTEIVS, partium Bruti & Cassii fuit. Cicero epist. lib. 12.

¶ C. CARTORIVS P. F. Vide Inscript. antiq. pag. 335.

¶ T. Cartius Valens. Ibid. pag. 330.

¶ CARVTIO Thusco cuidam sub Romulo nupta fuit Acca Laurentia. Macrobi.

CARVILI

Sp. Caruilius, Quæstor, Camillo crimini obiecit, quod ærata ostia haberet. Plinius 34. cap. 3.

¶ SP. CARVILIUS Q. F. MAXIMVS, equestri loco natus, & homo nouus, teste Velleio lib. 2. populi Romani fauore & suffragiis ad summos honores peruenit. Nam & Ædilitatem curulem adeptus est, & cum L. Papyrio Curseore duos Consulatus gessit, totidemque triumphos duxit. Priorem de Samnitibus & Hetruscis, alterum de Tarentinis retulit. Iouem, qui est in Capitolio, è Samnitium pectoralibus, ocreis & galeis fecit, cuius amplitudo tanta erat, vt à Latari Iouē conspiceretur. Ex reliquiis verò limæ suam statuam fecit, quæ est ante pedes simulachri eius. Auctores horum sunt Liuius 10. & 14. Cassiodorus & tabulæ Capitolinæ: de statuis verò Plinius 34. capite septimo.

Sp. Car-

Sp. Caruilius Sp. F. C. N. Maximus, & ipse duobus Consulatus potitus est. In priore Sardiniam obtinuit, deque ea triumphauit, testibus tabulis Capitolinis. Alterum 26. post anno gessit cum Q. Fabio Max. Sed & Auguratus sacerdotio enituit. Primus sterilitatis causa repudiavit uxorem, & quanquā iureiurando censoribus satisfecit, se videlicet liberorum gratia matrimonium colere, infamia tamen non caruit, populoque ob id, quoad vixit, inuisus fuit. Decessit ann. vrbs conditæ DCLIII. Liuius 26. Dionysius 2. Valerius Maximus 2. cap. 1. A. Gellius 4. cap. 3. qui illi & Rugæ cognomen addit.

¶ Sp. & L. Caruili, Tribuni pl. an. V. C. DCLII. M. Posthumium Pyrgesem publicanum, qui multis annis rempub. depecularat, cum illi ducentum millium æris multa dixissent, ac ille cum cæteris publicanis concilium populi per vim turbare aggressus esset, rei capitalis die dicta, hominē exilio multarunt. Liuius 25.

Sp. Caruilius quidam, grauius ex vulnere, ob rempub. accepto, claudicans, cum ob eam causam in publicum prodire verēdaretur: *quin prodis*, inquit, *mater, mi Spuri, & quotiescumque gradum facis, toties tibi tuarum virtutum in mentem veniat*. Cicero de Oratore 2.

Caruilius, sub Tiberio reus, cū sibi mortem consciuisset, priusquam esset damnatus, exclamans Cæsar: *Caruilius*, inquit, *me euasit*.

Sp. Caruilius, libertus eius, qui primus omnium induxit exemplum diuortii, primus traditur Romæ ludum litterarium aperuisse. Plutarchus.

¶ Caruilius Martialis, scripsit de hortis.

¶ L. Caruilius Suauis, refertur in memor. antiquis pag. 259.

M. Caruilius Lucundus, cum eiusdem nominis F. & Egnatia Thallussa coniuge, memoratur ibidem pag. 305.

CASCCELLII

A. Cascellius, vel, vt plerique scribunt, Casellius, vt alii Cesellius, nobilis fuit I. C. Quærat in infra in Cesellii.

Q. Cascellius Labeo, citatur in decreto quodam coloniarum, vt apparet, Florentinæ, apud Georgium Fabricium.

¶ CASPERIVS Ælianus, præfectus prætorio Domitiani. Eundem magistratum sub Nerua gerens, tumultum inter milites

Prætorianos excitauit. Deinde per speciem vliscendæ seditionis, quanquā multum renitente Nerua, quos voluit, occidit. Vnde Traianus, à Nerua adoptatus, euocatum ad se cum Prætorianis, tanquam operam illorum requireret, ob motam seditionem velut importunos homines à se dimisit. Dion.

Casperius Æmilianus & Casperius Agrippinus occisi à Seuero.

¶ CASPONIA P. F. Max. sacerdos Cereris publica pop. Rom. Sicula. Inscript. antiq. pagina 311.

CASSII Longini.

Cassii Plebei erant, nobiles tamen, teste Ascon. Pediano. Idem tradit Corn. Tacitus, qui genus plebeium quidem, sed antiquum honoratumque fuisse scribit.

¶ SP. CASSIVS VISCELLINVS (Cicero Becelinum vocat) tribus Consulatus & duobus triumphis enituit. Primum gessit ann. V. C. CCLII. & cum collega Virginio triumphauit de Auruncis. Secundum Cōsule plebs de sacro mōte rediit, an. CCXLVI. Septimo post anno III. Consul, etsi nulla re memorabili gesta, iterum tamen triumphauit. His honoribus elatus, regnum affectauit, & legem de agro Hetrucorum Latinis & ciuibus diuidendo, ad conciliandam sibi plebem, primus Romæ promulgauit. Quamobrem damnatus necatusque est. Liuius 2. Dionysius 5. 6. 8. Valer. 6. c. 3. Plinius à patre interemptum scribit lib. 34. capite 4. Astipulatur ei Valerius lib. 5. c. 8. Nec tamen ea sententia à Liuius & Dionysio præteritur.

C. Cassius C. F. C. N. Longinus, Consul ann. vrbs conditæ DLXXXII. Sortitus Galliam, nihil notabile gessit. Censor postea an. DLXXXIX. cum ipse & collega M. Messala theatrum lapideū facere instituissem, autore P. Nasica tanquam inutile & nociturum publicis moribus ex s. c. destructum est. Liuius 42. & 48. Valerius 2. capite primo. Augustinus de Ciuitate Dei 1. Appianus item primo, & Paterculus volumine priore.

Q. Cassius L. F. Q. N. Longinus, Prætor an. vrbs conditæ DLXXXVI. iurisdictionem urbanā tenuit. Tertio post anno Consul, in eo magistratu mortuus est. Liuius 45. & 46.

L. Cassius Q. F. L. N. Longinus, Trib. pl. Lepido & Mancino Cōs. legē tabellam

Idemdem
in causis q̄
rere solebat:
CUI BONO
FVSSSET. Ci-
cero pro Sex.
Roscio. Me-
minit ibidē
Cassianorū
iudicium.

riam tulit, cuius meminit Cicero in Bruto & 3. de legibus. Fuit idem Orator tristis, & iudex Seuerus, ad eō vt tribunal eius Scopu Ius reorū, & iudices Cassiani puerbio dicti sint incorrupti & sancti. Consulatum gessit ann. vr̄bis conditæ DCXXVI. Sed & Censuram obiuit cum Cæpione altero post consulatum anno. Tradunt hæc præter Ciceronem Paterculū, Valerius libro tertio, capite 7. lib. 8. cap. 1. & Frontinus, qui illum cognomento Rauiliam appellatum scribit. Complura etiam de illo memorat Pédianus in orationem Ciceronis pro Milone.

C. Cassius C. F. C. N. Longinus, Consulatum administravit cum C. Sextio, ann. vr̄bis conditæ DCXXXIX. Quas res in eo magistratu gesserit, non traditur.

L. Cassius L. F. Longinus, Prætor anno vr̄bis conditæ DCXLI. vt est apud Salustiu, sexto anno post Consulatum adeptus est. Accepta autem Gallia prouincia, cum Tigurinos persequeretur, ab eisdem insidiis circumuentus; cum bona parte exercitus & legato, L. Scipione, viro Consulari, cæsus est. Cæsar belli Gallici commentario primo, & Orosius 5. cap. 15.

C. Cassius L. F. Longinus Trib. pl. Mario & Flauio Coss. legem tulit, vt quem populus damnasset, in Senatu non esset. Consul ann. DCLVI. cum Cn. Domitio Ænobarbo, nihil memorabile, quod traditū sit, gessit. De Tribunatu eius vide Pédianum.

L. Cassius, haud dubiè Longinus, per tempus belli socialis Trib. pl. fuit. Quo auctore concitati creditores Sempronium Affellionem, Prætozem urbanum, debitorū causam defendentem, in foro interemerunt. Liuius lib. 74. Valerius 9. cap. 7. Appianus 1.

C. Cassius Longinus, Consul ann. vr̄bis conditæ DCLXXX. cum quidem Trib. pl. nō fuisset, Galliam citeriōre prouinciam obtinuit. Protogato autem sibi imperio, cum Proconsul Spartacum, ad Alpes festinantē, prohibere conaretur, amisso exercitu, vix incolumis euasit fugiens, castra eius apud Mutinam deleta sunt. Plutarchus in Crasso, Florus.

L. Cassius Longinus, Ciceronis in Consulatu competitor, iners ac stolidus, socius aliquando Carilinæ, cruentissimarum sententiarum auctor, teste Pédiano, ac fortassis idē, qui Cæsar in bello ciuili legatus fuit, vt habet commentarius 3. quemq; Cicero pro Cn. Plancio familiarem suū vocat.

Q. Cassius Longinus, primū Quæstor sub Pompeio in Hispania, deinde Trib. pl. cum exardesceret bellum ciuile, ad Cæsarē cum Antonio & Curione se cōtulit. A quo Proprætor Hispaniæ factus, cum prouinciam auarè & crudeliter haberet, non modo coniurationem aduersus se, verum etiā nouum ciuile bellū excitauit. Quamobrē accepto successore Trebonio Proconsule, iniquissimo tempore nauibus profectus, in ostio Iberi fluminis cum omnibus rebus, & ingenti pecuniā, nauī demersa periit. Hirtius belli ciuilis 4. Dion. 41. Valerius lib. 9. capite 4.

Q. Cassius alius, an Longinus nescio, superioris in Hispania legatus fuit. Cæsar comment. 3.

L. Cassius L. F. N. Longinus, Cōsul sufficitur in tabulis Capitolinis M. Lepido, gerenti Consulatum cum T. Statilio Tauro, ann. vr̄bis conditæ DCCLXI. circa extrema tempora Augusti. Sufficitur autem ex Calendis Iulii. Idem proditū est à Dione.

L. Cassius Longinus I. C. natus ex filia Tuberonis, quæ fuit neptis Ser. Sulpitii, & ob id solitus gloriari, se proauum habere Sulpitiū, in professione iuris successit Massurio Sabino. Consulatum gessit sub Tiberio ann. vr̄bis conditæ DCCLXXXI. vnā cum M. Vinicio Quartino. Quod si Pompeius, apud quem hæc produntur tit. de orig. iuris, non fallit in prænomine, idem cæsendus est L. Cassius Longinus, cui Tiberius Drusillam, Germanicō genitam, coniunxit, quem Asiæ Proconsulem C. Cæsar, cum sororem illi antea abduxisset, ambiguo deceptus oraculo, perimendum delegauit. Auctor Suetonius ac vnā Tacitus.

C. Cassius Longinus, & ipse I. C. ducta Iunia Lepida, Augusti Cæsaris abnepte, honores quidem gessit, sed vltra Præturam tamen non conscendit. Sub Claudio Syriæ præfuit, cæteros peritia legum præeminēs, nec in re militari, quātum sine bello dabatur, ignauus. Reuersus ex prouincia, quod & opibus vetustis, & grauitate morū præcelleret, magnam auctoritatē obtinuit. Quāobrem infestus illi Nero, missa ad Senatū oratione, remouendum à rep. censuit, obiecitque, quod inter imagines maiōrum etiam C. Cassii effigiem coleret, ita inscripta: DVCI PARTIVM. Proinde S. C. in Sardiniā insulam deportatur. Vnde reuocatus à Vespasiano, quietus in vr̄be diem suū clausit. Auctor horum Corn. Tacitus. Suetonius

in

in Nerone luminibus captū scribit. Plinius Epistolarum 7. testatur, Cassianæ scholæ principem & parentem fuisse, domumque illius pristinam dignitatem ac gloriam recuperasse, deuolutam ad Numidium Quadratum, qui tantus Orator esset, quantus ipse I. C. fuit. Pomponius, quem supra citauimus, hos Cassios duos, quorum vterq; I. C. fuit, in vnum conflat, pudendo lapsu, vel potius aliena deprauatiōe notabilis, per quem seducti pariter deuiauerūt, Pomponius Lætus, Beroaldus, Volaterranus, Cataneus, Zasius, & ne plures enumerem, Rutilius quoque, qui cum in alios iniquissimā censuram exerccat, plus cæteris etiam hallucinari deprehenditur.

Cassius Longinus, Philosophus sub Aureliano Imperatore, præceptor Porphyrii, scripsit quædam in Homerum & alia nonnulla. Ab Eunapio Sardonio vocatur *βιβλιοθήκη ἐμφυχτος καὶ περιπατῶν μισοῖον*. De eodem Suidas *λογγίος*.

C. Cassius (Longinum vocat Dion lib. 40.) percussor ille Cæsar, quibus parentibus prognatus sit, non traditur. Certè inhumanioris indolis adhuc puer fati clara documenta dedit, Fausto Sylla ob imprudentius dictum in ludo litterario pugnis cōtuso. Profectus cum M. Crasso, cuius Quæstor erat, in Syriam, & inde in Parthos, cæso illius exercitu, cum paucis equitibus euasit, Syriamque aduersus Parthos defendit, Osace duce cum magna copiarum parte interempto. Bello mox ciuili Pompeium secutus, Syriacis nauibus præfuit. Posteaquam verò Pompeium profligatum esse cognouit, Cæsari se tradidit; à quo liberaliter conseruatus, ac post etiam ad Præturā euectus, quod primum locum non tenuisset, prælato M. Bruto, ne eam prouinciam, quam cupiuisset, habere posset, per inuidiā seducto & impulsu Bruto, in necem illius conspirauit, cum quo & M. Antonium trucidari voluit, nisi Brutus obstitisset. Fuit quidem manu strenuus & pugnax, sed ingenio vanus & vita impurus, qui quo die Cæsarem occidit, filio togam virilē induit. Postridie Liberalium cum apud M. Antonium cænaret, rogante illo, num etiā ibi gladio lum aliquem in sinu recōditum haberet, satis arroganter: *quidē per magnū*, inquit, *si & tu tyrannidem affectus*. Metu verò cum reliquis percussoribus vr̄be cedens, Syriam auctoritate Senatus occupauit, tribus exercitibus, qui in eadem prouincia e-

rant, in suam potestatem redactis. Oppresso Dolabella, Rhodios inuasit, crudeliterq; diripuit; quibus orantibus, ne cunctis Deorum simulachris ab eo spoliarentur: Solem iis à se relinqui nimis quā insolenter respondit. Demum coniunctis cum Bruto castris, apud Philippos in Macedonia ab Antonio & Cæsare, cum cornui sinistro præesset, victus ac fusus, q; & Bruti copias extinctas, totumque exercitum deletum existimaret, Pindari serui manu necem sibi consciuit, reuera tū Solem relinquere coactus, in cuius effigiem Rhodiis insultans, superbè & intempestiue cauillatus fuerat. Sūt qui tradant, in acie vehementissime pugnatī speciem Iulii Cæsar, purpureo paludamento ornati, minaci vultu, ac concitato equo, imperum in eum facientis occurrisse, quo conspectu territus, hosti tergū dederit, hac voce prius emissa: *Quid amplius agas, si occidisse parum est?* Verum vteunque hoc se habeat, illud confessum est, diuinitus factū, vt clementissimi viri, & benefici principis violator, sanguine suo commissum partidum expiaret. Vxorem habuit Iuniā, Brutū sororem, quæ vtrique per anno 64. superstes vixit, vt amplius dicemus in Iuniis. Hæc ex Cæsare, Liuiō, Valerio, Tacito, Plutarcho, Appiano, Floro, Dione & aliis.

L. Cassius C. fr. Tribunatum pl. gessit, M. Antonio Consule, teste Cicerone Philipp. 3. & epistolarum 12. Victis Bruto & Cassio fratre, ab Antonio veniam obtinuit. L. Cassius filius in acie Philippensi, cum posset effugere, volens periit. Appianus quarto.

Q. Cassius C. & L. fr. vel certè propinquus, eorundem partium, scribit Ciceroni Epistolarum 12. quæ quidem epistola est numero 13.

C. Cassius, Senator, laudatur Ciceroni pro lege Manilia, alius à C. Cassio, Consulari.

CASSII alii, secundum cognō-
menta & munia con-
gesti.

Cassius Apronianus, Consulatum gessit sub Hadriano Imp. anno principatus eius sexto, vr̄bis conditæ DCCCLXXV. Hunc esse arbitror, quem Dion Historicus patrem suū appellat, & cum Hadrianus ad imperium peruenit, Ciliciæ præfuisse scribit. Et si temporum ratio potius auum, quā patrem

fuisse demonſtrat. Meminit eiufdem libro 49.

Cassius Aſclepiodotus, magnitudine opum præcipuus inter Bithynos, cum Soranum, quem florentem coluerat, labentem ſub Nerone non deſereret, omnibus fortunis exutus, & in exilium actus eſt, poſt tamen à Galba reuocatus. Tacitus ſub ſinem 16. Dion in Nerone.

Cassius Barba, Cæſarianus fuit. Cicero de hoc ad Att. lib. 13. epiſt. 50. Mihi, inquit, Barba Cassius ſubuenit.

Cassia Caſſiana, refertur veterum inſcript. pag. 139.

Cassius Chærea, Trib. mil. C. Cæſarem Caligulam cum cæteris coniuratis peremit.

Cassio Dextro reſcripſiſſe D. Pium refert Vlpianus Pand. 40. de fideicommiſſariis libertatibus, & libro 36. ad Senatusconſultum Trebellianum.

CASSIVS DION, Historicus, patria Nicæus, cognomento Cocceius, ſub Alexandro Imp. ſcripſit hiftoriam Rom. libris 80. qui in Decades diſtributi fuere, res geſtas Traiani, Perſica, Getica, Itineraria, & vitæ Arriani Philoſophi. Hæc Suidas. Geſſit & Conſulatum, Alexandri Conſulis collega, ann. vrb. conditæ DCCCCLXXXI. De patre, Cassio Aproniano, ante diximus.

Cassius Dion, alius, Conſul fuit cum Iunio Tiberiano ſub Diocletiano Auguſto, ann. vrbis conditæ M. XLI I I. & præfectus vrb. ſub eodem principe.

Cassius Dionyſius Vticenſis libros 28. Magonis Carthaginenſis de agricultura vertit lingua Græca libris 20. & Sextilio Prætori miſit. Varro primo de re ruſtica capite 1. Meminit Columella lib. 1. capite primo. Ambo etiam ſcriptum reliquere, epitomæ horum confeciſſe Diophanem Bithynum. Et peculiariter Columella, memorabilia illa Magonis volumina ex S. C. in Latinum ſermonem conuerſa.

Cassia M. F. Feſta, cum matre Clodia Reſtituta & Q. Minutio coniuge, refertur Inſcriptionum antiq. pag. 165.

Cassio Feſto reſcripſerunt Seuerus & Antoninus Imp. Pand. 48. ad legem Iuliam peculatus.

M. Cassius Firmus, refertur vet. inſcript. pag. 303.

Cassio Hadriano reſcripſit D. Pius Pand. 36. ad S. C. Trebell. 17.

M. Cassius Herma, inſcript. antiq. p. 324.

L. Cassius Hemina, ſcriptor annalium, vixit circa annum vrb. cond. DC. teſte Cenſorino in de die natali cap. 14. Citatur à Plinio 13. cap. 13. Item à Gellio & Macrobio, & ſubinde à Priſciano.

L. Cassius LL. Ianuarius, cum M. Cassio Firmo refertur antiquarum Inſcript. pag. 303. & 329.

Cassius Iatroſophiſta, ſcripſit problema medica 83. Græcè.

Cassius, Medicus, citatur à Plinio libro 29. cap. 1. Celfus ſe vidiffe eum ſcribit, ſuique ſæculi medicum ingenioſiſſimum vocat in præfatione.

Cassius, miles inſigni robore ſub Nerone, Tacitus 15.

Cassius, Mimus, infami corpore ſub Tiberio. Tacitus lib. 1.

C. Cassius C. F. Vet. Modeſtinus, memoratur Carolo Sigonio, ex antiquis monument. Emendat. lib. 2. pag. 74.

Q. Cassius C. F. Niger refertur veterum memoriarum pag. 328.

Cassius Papyrius, Conſul ſub Marco Imper. memoratur Capitolino in Albino.

CASSIVS PARMENSIS, vnus ex percufforibus Cæſaris, & qui eius parricidii poenas dedit vltimus, ſicuti Trebonius omnium primus, teſte Paterculo. Victis Bruto &

Cassio, coniunxit ſe Pompeio. Inde ad Antonium ſe contulit, cuius legatus in Syria multa ſtrenuè geſſit, que deſcribuntur à Plutarcho & Appiano. Nouiſſimè poſt ſuperatum Antonium, miſſus eſt ab Auguſto Q.

Varius, qui ſtudentem illum repertiens interemit, & ſcrinium cum libris abſtulit. Vide Valerium lib. primo, cap. ſeptimo. Velleium lib. 2. Meminit illius Horatius in epiſtola ad Tibullum. Citatur eius epiſtola ad Antonium C. Plinio lib. 3. r. c. 2. ¶ Fragmētum huius Caſſii de Orpheo, repertum in Brutis, primus omnium edidit Achilles Statiſ, ſubiectum videlicet commentationi eius in Grammaticos Suetonii. Idem doctiſſimo cōmentario veſtiuit Nathan Chytræus, & de ipſo Caſſio plenius explicauit.

Cassius Patauinus, exilio punitus eſt ab Auguſto, quod pleno conuiuioproclamaſſet, neque vorum ſibi, neque animum deſſe confodiendi eius. Suetonius.

Cassius Potentinus viriſ ſub Seuero Imperatore, refertur inſcriptionum antiquarum pag. 446.

Cassius Sabacco, memoratur Plutarcho in Mario, vt ipſius familiaris.

M. Caf-

M. Cassius Scæua, miles Cæſaris fortiffimus, de quo Cæſar de bell. ciuil. 3. Valerius 3. cap. 2. Appianus 2. de bell. ciuil. Lucanus 6. Florus 4. & Suetonius in Cæſare. Idem etiam nomen, quod diximus, habet. Nam vt alii variant, excutere non libet.

T. Cassius Seuerus, homo ſordidæ originis, & vitæ maleficæ, ſed celebris orator, ob procacitatem linguæ, & petulantia ſcripta, iudicio Senatus Cretam amotus eſt; vbi eadem actitando cum recentia veteraq; odiâ renouaſſet, exutus bonis, interdico igni atque aqua, in ſaxo Seriphio conſenuit. Tacitus lib. 1. & 4. Eufebius exilii anno 25. in ſumma inopia, vix panno contextis verè dis, mortuum ſcribit. In hunc eſt dictū Auguſti: Vtinam & Cassius forum meum ac cuſaſſet, cum plerunque rei ab illo facti abſoluerentur. Multa de illo Seneca & Quintilianus, qui & aliquot illius arguta dicta cō-

memorat. Meminit illius & Plinius lib. 7. capite 12. Plinius iunior epiſtolarum libro 4. ad Seuerum ſcribens, cum Corn. Nepote eum coniungit, id quod Tertullianus quoque & Lactantius, mirum quo conſilio faciant. Arbitror eundem eſſe, ad quem ſcribit Ouidius i. de Ponto. Scripta eius, eſſi Senatusconſultis abolita; Caligulam imperii initio requiri, & in manibus eſſe, lectitariq; permiſiſſe, cum diceret, maximè ſua intereſſe, vt facta quæque poſteris traderentur, auctor eſt Suetonius.

Cassius Seuerus, alius, floruit ſub Veſpaſiano. Fit illius mentio apud Plinium lib. 35. cap. 12.

Cassius Syllanus, auunculus Vibii Auiti, præceptor Germanici Cæſaris. Plinius 34. cap. 7.

Cassia L. F. Tertia, memoratur in antiquis inſcription. pag. 323.

C. Cassius Thyſus viriſ, ibidem pagina trigeſima prima.

C. Cassius Verecundus, cum vxore Caſſia Damalide, liberta ſua, & Caſſio Cotyno, Caſſia Moſchide, parentibus ſuis, libertis C. Caſſii Longini, refertur antiquarum inſcript. pag. 228.

P. Cassius Verus, cum Spedia Pánychia coniuge, ibidem pag. 433.

Cassia Vera, cum F. Tib. Caſſio Conſtantino, & Tib. Cl. Conſtantino marito, ibidem pag. 414.

Cassium Vetulinum C. Cæſar, cum patrem Capitonem interimeret, ad eſſe cogit, deinde rogantem, vt ſibi conderet illum

liceret, etiam ipſum trucidari iuſſit. Dion 58. pag. 453.

CASSII ſine cognomentis.

C. Cassius I. C. ſub Hadriano, ad quæ ſua ætate mulierem cum 5. liberis, quos vno partu enixa erat, perductam fuiſſe, aiunt. Reliquit iuris ciuilis aliquot à ſe compoſitos libros. Auditum eum ſibi refert Aristo Pandect. 4. de receptis arbitris 45. Ibidem Caſſii magiſter traditur fuiſſe Sabinus 23.

Cassio, Proconſuli, ſcribit D. Pius Pand. 42. tit. 1. l. 31.

Cassio & Hermionæ reſcribitur ab Alexandro Imp. 6. Cod. tit. 57.

Cassio alii ab AA. & CC. 8. Codicis titulo 43.

Cassius, Præful Naruienſis, Totilam regem, cum illi obuiam prodiffet, placuit, ne ciuitati noceret. Meminit eius Gregorius Dialogorum 3.

CASSIANI.

Cassiano reſcribit Gordianus 6. Codic. tit. 24.

Cassianæ AA. & CC. ſeptimi Codicis titulo 16.

Cassianus Martyr, à diſcipulis ſuis confectus, celebratur Prudentio.

Cassianus alius, itidem Martyr apud Tingitanos, de quo idem Prudentius: *Ingeret Tingis ſua Caſſianum, &c.*

Cassianus, dux Meſopotamiæ ſub Iuliano & Iouiniano principibus. Ammianus lib. 25.

Cassianus, presbyter Maſſilienſis. De hoc Gennadius.

¶ Sex. CASSINIUS Schola, ſedit iudex, cum Cicero diceret pro L. Val. Flacco.

C. Cassinius Schola, familiaris P. Clodii: Cicero pro Milone, & Aſconius Pedianus:

¶ CASTORI reſcribitur à Phil. Imperatore 4. Cod. tit. 32.

¶ CASTRICVS, amicus fuit Martialis; Poëtæ, ad quem ſcribit Epigrammatū libro 6. & ſeq.

CASTRICII.

M. Caſtricius, Placentiæ magiſtratum gerens, Cn. Carboni Conſuli, minitanti ſe multos habere gladios, & ego años, inquit. Valerius 6. cap. 2.

M. Caſtricius, vt vir ſummo ſplendore, ingenio & gratia præditus, laudatur Cicero in Verrinarum 5.

Castricius, Augusto coniurationē Muræ indicavit. Suetonius.

Castricius quidam, ut scriptor citatur Plinio lib. 1. in indice 19.

T. Castricius, Rhetoricæ disciplinæ doctor in vrbe temporibus D. Hadriani, præceptor A. Gellii, vir summa autoritate. Gellius libro vndecimo, cap. 13. item libro 13. cap. 20.

D. Castricius Verus Antonius Avitus cum Iulia Q. F. Vera matre, refertur in script. antiquarum pag. 373.

Castricia Connexa, cum Q. Cæpio marito, & Q. Camplio F. memoratur ibidem pagina 36.

Castricius, synchronus Hieronymi, ad quem sanctissimi viri extat epistola.

L. CASTRONIVS Pætus Lucensis, commendatur à Cicerone M. Bruto Epistolarum familiarium 13.

CATIENI.

T. Catienus, homo levis & sordidus, sed tamen equestri censu. Cicero ad Q. fratrem. 1.

P. Catienus Philotimus, patronum ad eò dilexit, ut hæres omnibus bonis institutus, in rogum eius se iaceret. Plinius 7. capite 36.

Catienæ ut mœchæ meminit Iuuenalis Satyra 3.

Catienus, nobilis cantor, unde Horatianum illud esse Porphyrio scribit:

--- Catienis mille ducentis,

Mater te appello, clamantibus.---

CATII & CATTII reperiuntur, incertum vna an diversa familia.

Q. Catius, Trib. pl. ann. vrbis conditæ 40 DLXIIII. Vide Liuium lib. vigesimo septimo pag. 154.

C. Catius C. F. Men. Balbus: & Cn. Catius Onesimus &c. apud Manutium in Orthographia.

Catius Celsus, Prætor tempore Ciceronis, L. Cotta & L. Torquato Cols. cuius meminit Cic. in oratione pro Cornelio.

Catius, alius ab hoc, & tēpore prior, scripsit 4. libros de rerum natura, & summo bono. De hoc Quintilianus: *In Epicureis levis quidem, sed non inincursus tamen auctor est Catius.* Meminerunt huius & Cicero Epistolarum 15. ad Cassium & Horatius in Sermonibus Satyra 4.

Catius Fronto, memoratur Plinio in Epistol. ut vir facundus.

M. Catius Hortensius Paulinus, Prætor vrbis & xv. vir sacris faciundis, refertur in mon. Rom. pag. 216.

Catius Crispus, declamator, citatur Seneca Suaforia secunda.

C. Catius Secundus, refertur cum Sentia Saturnina vxore, Inscript. antiquar. pagina 75.

CATILLII.

Catillius quidam improbus & facinorosus, captus est à Vatino, pro quo deprecanti Ciceroni duriter rescribit Vatinius epistolarum 5.

CATILLIVS SEVERVS, à Traiano Cōsul, & iterū ab Hadriano creatus, dein Syriæ, mox vrbi præfectus sub eodem, cum Antonini Pii adoptionem factam doluisset, re prodita, quod sibi imperium pararet, accepto successore, dignitate priuatus est,

prius tamen grauitur ab Imperatore obiurgatus. Fuit autem maternus proauus Antonini Philosophi, qui postea imperauit. Extant ad hunc epistolæ Plinii. Rescriptum est illi à Traiano Pand. de militari testamento, Institution. lib. 2. tit. 11.

Catillius Seuerus, vir omnium doctissimus sub Alexandro, cui cognatus, & à consiliis fuit. Memoratur Lampridio in Alexandro.

L. Catilius Thespis, refertur in memor. Italicis pag. 137.

CATINII.

C. Catinius, Prætor ann. vrbis conditæ DLXVI. Hispaniam vltiorē est sortitus. In qua biennio post, victis & cæsis Lusitanis, captaque Asta oppido, ex vulnere moritur. Liuius 28. & 39.

Catinius Vestinus, Trib. mil. sub M. Antonio fuit. L. Plancus ad Ciceronem epistolar. lib. 10. epist. 23.

M. & L. Catinii de plebe Romana, primores cōiurationis cuiusdam nefariæ, sub specie sacrorum. Vide Liuium 39.

Catinius homo sceleratæ audaciæ. Plinius 7. cap. 44.

CATONIO rescribitur ab Adriano 6. Cod. tit. 23.

Catonix ab AA. & CC. ibidem tit. 54.

Iustus Catonius, primi ordinis Centurio, post Præfectus prætorio, fraude Messalinæ interfectus. Tacitus libro primo. Dion libro 60.

CATVLAE & Statix, fors fororibus, rescripserunt AA. & CC. quinti Codicis tit. 12.

CATVLINVS Philomatheus, præfectus vrbis sub Constantio ann. vrbis conditæ M. LXXXIIII.

CATVLLVS, Pentapolitanæ Libyæ sub Vespasiano rector, ob rapacitatem simul & crudelitatem diris suppliciis à Deo excruciat. Iosephus belli Iudaici lib. 7. cap. 31. & eodem vltimo.

Catullo rescribitur ab Alexandro noni Cod. tit. 47.

CATVLLIO Iuliano rescripserunt Diui fratres Pand. 17.

CATVLLINO, Proconsuli Africæ, rescrib. Constantinus 6. Cod. tit. 55.

Q. CAVCILIVS, Eques Rom. nullarū partium, à Catilina, cuius fororem in matrimonio habebat, occisus est. Cicero de petitione Consulatus.

C. CAVDINVS, memoratur Ciceroni ut vir grauis, & incorruptus iudex, pro A. Cluentio. Caudini reperiuntur in Corn. Lentulis.

C. CAVLIVS Mergus, ut vir grauis, & sanctus iudex, citatur Ciceroni pro A. Cluentio.

CÆIONI I.

C. Ceionius, in Clade Variana autor deditiois fuit, maluitque supplicio, quam precio mori. Paterculus.

Ceionius Varus, præfectus vrbis sub Caro & Diocletiano.

C. Ceionius Rufus, Consul & præfectus vrbis sub Constantino, refertur in monumentis Rom. pagina 220. & 248. & 387.

L. CÆIONIVS COMMODVS, bis Consul sub Hadriano, & ab illo adoptatus, dictusque L. Aelius Verus, patrem habuit L. Ceionium Commodum Verum ex Hetruia. Non diu superuixit adoptioni, quod esset valetudinarius. Extat Romæ talis de eo inscriptio: L. Aelio D. Hadriani Augusti F. Cos. 11.

L. VERVS COMMODVS ANTONINVS, illius F. fuit, consors imperii cum M. Antonino Philosopho, cum quo etiam, iubente Hadriano, à Pio adoptatus est. Imperauit cum Marco ann. 11.

Ceionius Albinus, occisus à Seuero: Spartianus.

Ceionius Albinus, præfectus vrbi sub

Valeriano. Extat fragmentum litterarum Aureliani ad ipsum in Vopisco.

Ceionius Bassus, cui scribit Aurelianus Imp. apud eundem Vopiscum.

Ceionius Iulianus, familiaris Vopisci Historici. Idem in Firmo.

Ceionii Posthumii & Ceionii Albini, sub Constantino nobilissimi habiti, cum ea familia per Gallienum & Gordianos plurimum creuisset, per Constantinum etiam aucta. Capitolinus in Clodio Albino.

Ceionius Posthumus, pater Claudii Albini Cæsaris, ex matre Aurelia Messalina.

Iusto CELERI rescripsit D. Pius Pand. 26. detutor. & curat.

Celeri Diui Fratres quinti Codicis titulo 25.

Celeri alii rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 37.

CELERINVS Diaconus & Confessor in Africa, cuius auia Celerina Laurentius patruus, Ignatius auunculus Martyres fuerunt, de quorum omnium gloriolis laudibus vide epistolam Cypriani. Coluntur 3. Febr.

CELSIDIAE Longinæ rescripserunt Diui Frr. Pandect. 37. de ventre in possess. mitt.

CELSI, separatim positi.

Celso cuidam nobili dedicauit Lucianus suum, traditque scripsisse illum de Magorum artibus Commentarios.

Celsus quidam rebellis fuit Pio, ut habet Gellianus in Pio.

Celsus, vnus è 30. Tyrannis sub Gallieno. Pollio.

Celso scribit Vopiscus in vita Probi Imperatoris, quem in Firmo Rufum Celsum vocat.

Celsus, Epicureus, scripsit contra Christianos, cui Origenes 8. libris respondit. Eusebius Histor. Eccles. libro sexto, capite vigesimo quinto.

Celsus de sectis Philosophorum 6. libtos scripsit, Augustinus ad Quodvult-Deum de hæresibus.

CELSINVS, Consiliarius Diocletiani. Vopiscus in Aureliano.

C. CENSIVS, Chium vinum in domū suam illatum dixit tum primū, cum sibi cardiaco medicus dedisset. Plinius lib. 14. cap. 14. qui se Prætorem illum vidisse confirmat. Ibidem. Ab aliis tamen legitur C. Sentius.

CENSORINI, separatim
positi.

C. Censorinus, Orator ætate Cottæ & Sulpitii. Cicero in Bruto.

Censorinus, Eques Cinnanus, Octavio Consuli caput amputavit. Appianus 1.

Censorinus is, qui scripsit opusculū de die natali ad Q. Cerellium, floruit sub Seuero & Antonino, Principibus, quemadmodum videre est libri citati cap. 17. Editio eius noua, eaque castigatissima, auctorem habet Ludouicum Carrionem, vbi & de ipso Censorino plura leguntur.

CENSORINVS, raptus à militibus, factusque Imperator sub Claudio, septimo die ab eisdem cæsus est. Pollio.

Censorinus, vt artis Grammaticæ doctissimus, citatur à Prisciano lib. 1.

CENTENII.

M. Centenius Penula, ex Centurione dux factus, cū 8. millibus cæsus est ab Hannibale. Liuius 25.

P. Centenius Vrsus Martiæ Veneriæ coniugi & Centenio Vrsino F. P. I. Hæc Inscriptio reperitur Salonæ, teste Apiano Inscript. ant. pag. 369.

CENTRONII.

C. Centronius, Proprætor, cum 4. millibus equitum ab Hannibale circumuentus, ac cæsus est. Liuius 22.

Q. Centronius, Ædilis cū C. Clodio sub Augusto, quemadmodum indicat vetustū fragmentum magistratuum, quod adducit Apianus in script. antiq. pag. 315.

Centronius, alius opinor, fors nepos, homo sumtuosus, ædificando opes accidit, filius eodem studio totas dissipauit. Vtrumque notat Iuuenalis Satyra 14.

CEPARI.

Q. Ceparius, socius Catilinæ, cum Lentulo & cæteris cōiuratis strangulatus. Salustius.

Ceparius Q. F. refertur Iosepho lib. 14. cap. 16. vt Cæsaris Dictatoris partium.

M. Ceparius, familiaris Papyrii Pæti. Meminit eius Cicero ad Papyrium scribens familiarium lib. 9. epistola 23.

M. & L. CEPASII, fratres, homines ignoti & repentinii, multa opera Quæstores celeriter facti sunt, oppidano quodam & incognito genere dicendi. Cicero in Bruto. Horum maior natus cum Fabricium defen-

dens, grauiissima hæc verba ex intimo artificio depromisset: Respicite, iudices, hominum fortunas, respicite dubios variosque casus, respicite C. Fabricii senectutem, cum hoc respicite ornandæ orationis causa sæpius dixisset, respexit ipse. At C. Fabricius à subsellis demisso capite discesserat. Hic iudices ridere, stomachari, atque acerbè ferre: patronus causam sibi eripi, & se cætera de illo loco, respicite iudices, non posse dicere. Nec quicquam propius est factum, quam vt illum persequeretur, & collo obtorto ad subsellia reduceret, vt reliqua posset perorare. Cicero pro A. Cluentio.

CERANNIVS, citatur Ciceroni ad Attic. 14.

CEREIVS Metianus tempore Taciti Imp. patruus Claudii Capeliani. Vopiscus.

CERELLI.

CERELLIAS, necessaria Ciceronis, & qua cum illiam ætate prouectiori tantum consuetudinis intercessit, vt non defuerint, qui amorem illi & epistolas lasciuius scriptas, exprobrarent, quorum in numero fuit Q. Fufius Calenus, perpetuus Ciceronis hostis, quemadmodum videre est in oratione eius apud Dionem lib. 46. qua M. Antonium contra Ciceronem defendit. Meminit huius Cerellæ crebro in epistolis ad Att. 13: & 14. Ex tredecimo est: *Mirificè Cerellia, studio videlicet Philosophiæ flagrans, describit atuis. Istos ipsos de finibus habet, &c.* Meminit & Quintilianus lib. 6. capite quarto, his verbis: *Etiā illud, quod Cicero Cerellia scripsit, reddens rationem, cur illa C. Cæsaris temporatam patienter tolerarit: Hæc aut animo Cætonis ferenda sunt, aut Ciceronis stomacho.* Commendat eandem Cicero P. Seruilio familiarium 13.

Cerellii, Macrinus, Faustianus & Iulianus, cæsi sunt à Seuero, teste Spartiano. C. Cerellius Fufidius, refertur Manutio in Orthographia.

Q. Cerellius, Eques Rom. eloquentia & vitæ innocentia iuxta clarus, pertigit ad tempora Gordiani senioris, cum natus esset sub Marco Philosopho, quemadmodum patet ex libello C. Censorini de die natali, qui ipsi inscriptus est.

Cerellius Vitalis de quo Pandect. lib. 8. tit. 5. l. 8.

CERYNII Campani, Minius & Herennius, referuntur Liuius 39. nati matre Minia Paculla, participes coniurationis nefariæ sub specie sacrorum Bacchi.

CERVA-

CERVARIA Sp. F. Fortunata magistra Matri Matua D. D. Paul. Pontia M. F. & consularitrices. Hæc in script. extat Coræ in Italia in turri sacra, teste Ap. in script. ant. p. 184.

P. CERVIVS, legatus Verris. Cicero in Verrinis. Fors ille, à quo Pötius in adulterio deprehensus, castratus est, teste Val. Max. 6. c. 1.

CERVICIO Seuero Ceruicia Seuerina Ceruicius Seuerinus patri & Velinia Athenodora coniugi B. M. Parmæ in æde cathedrali, teste Apiano pag. 160.

CESELLII.

Cesellius, prædicator, citatur Ciceroni in oratione pro Cornelio Balbo, vt Q. Mutius Scauola, Auguris, synchronus. Verba Ciceronis sunt: *Etenim Q. Scauola ille Augur, cum de iure prædicatorio consuleretur, homo iurisperitissimus. consultores suos nonnunquam ad Furium & Cesellium, prædicores, reuocabat. &c.* Meminit Valerius lib. 8. cap. 13.

A. Cesellius, vel eertè Cascellius erit. Citatur Cascellius Pand. 2. 8. de vulgari & pupillari substitutione 37. & Pand. 32. de legatis & fid. 98.

A. CESELLIVS, vir Quæstorius & I. C. au diuit Q. Mutium, & Volcatium quoque; teste Plinio. Pöponius Volusium vocat, vt opinor mēdōse. Maximæ eruditionis virum extitisse, indicat Horatius in arte sua, futurum in p̄cio iuris professorem asserens, etiā si ad exactā illam Ceselli doctrinam non perueniat:

nec scit quantum Cesellius Aulus, Attamen in p̄cio est, &c.

Præstitisse etiam vrbānitatem, docent Fabius & Macrobius. Cōsultenti enim mercatori, ac dicenti, nauem cum socio diuidere volo: perdes, inquit, ex ambiguo iocatus, q̄ diuise nauis vltus amittatur: Lapidatus à populo Vatinius, cum gladiatorium munus ederet, obtinuerat, vt Ædiles edicerēt, ne quis in arenā nisi pomū mitteret. Fortè iis diebus cōsultus à quodam Cesellius an nux pinea pomū esset. *Sz, inquit, in Vatiniū missurus es, pomū est.* Oppressa per Triumuiros republica, tanta illum libertate vixisse, tradit Valerius, vt nullius gratia, vel autoritate compelli potuerit, vt de aliqua earū rerū, quas Triumuiros dedissent, formulam componeret, hoc animi iudicio, victoriæ eorū beneficia extra omnem ordinē legū ponens. De Cæsaris vero temporibus, cū multa liberius loqueretur, amiciq; ne id faceret, monerent, duas res, quæ hominibus amarissimæ videantur, magnam sibi licentiā præbere respondit, senectutē & orbitatē. Eadem grauitate, ne dicā

Valerius lib. 6. cap. 2.

cōtumacia, Consulatum à Diuo Augusto oblatū repudiavit. Decessurus, Q. Mutii, præceptoris sui, nepotem P. Mutium hæredem reliquit, quemadmodum autor est Pomponius in L. 2. Pand. de orig. iur.

Cesellius Vindex, scripsit commentarios lectionū antiquarū, celebratissimos olim. Citatur aliquoties apud Gellium in noct. Attic. De huius erroribus cōposuisse quædam traditur Terentius Scaurus temporibus Hadriani. Ianus Parrhasius, vir tantopere doctus, annotans in artem Poeticam Horarii, iurisconsultum & Vindicem commiscet. quod equidem miror.

Cesellius Bassus, origine Pœnus, illuso per somnium Nerone, dum militibus illius nullos auri specus, quos ipsi promiserat, exhibere potest, pudorem & metū voluntaria morte effugit. Tacitus initio 6.

CESELLIANVS, Senator sub Tiberio, quod plurima in Cottam Messalinum profisset, à Senatu punitus est. Tacitus libro 5.

C. CESSEDIVS, p̄uinciam, quæ Antonii Cos. fortitione obuenerat, repudiavit. Cicero Philipp. 3.

C. CESSENIVS Philo, accusauit Sex. Clodium, Pompeio I I I. Cos. damnauitque. Asconius Pedianus.

CESTII.

Cestios ac Sestios video sæpius indiscriminatim scribi, ac in vtrisque eadem cognomina reperio, vt dubitem nonnunquam iidem ne sint, vnaque orthographia scribendi, an diuersi, & diuersis initialibus litteris notandi. Ego tantisper illos ditimam, donec indubitatis rationibus ac argumentis eosdem comperero. Nā solis hic coniecturis niti, periculosum arbitror. Cestiana mala recensentur Plinio lib. 15. cap. 14.

Cestius, exorto bello ciuili, Pompeianas partes sibi sequedas statuit. Quare ad Pompeium in castra Pharsaliæ se contulit; homo ætate decrepitus, & cui alterum crus in Macedonia mutilatum fuerat. Quem cum cæteri aduenientem riderent; Pompeius ad primum illius conspectum assurrexit. Plutarchus in Pompeio.

Cestius à prælio in Macedonia gesto dictus Macedonicus, bello Perusino, cum oppido potitus esset Cæsar, incensa domo se suaque omnia iniecit igni; quæ venti insurgentes, cum in vrbem diffudissent, tota ciuitas conflagrauit, Vulcani duntaxat templo incolumi. Appia. lib. 5. Fors est superioris F.

Cestius, quòd Ciceroni infestus negasset, illum litteras scisse, à Cicerone F. obtinēte Asiam, in conuiuio flagris concisus est. Vnde mox illud vulgatum: Cicero patri de corio Cestii satisfecit. Vide Senecam de declamationum 3. & Caelium 8. c. 7. in præfatione, & lib. 7. similiter in præfatione.

¶ C. Cestius Gallus, Consul fuit sub Tiberio vnà cum M. Seruilio Noniano, testib. Cornel. Tacito, Plinio & Dione ann. V. C. DCCLXXXVII. Plinius præterealib. 34. c. 8. signum Corinthium habuisse, idq; circumferre secum etiam in prælio solitū, scribit.

Cestius Gallus, Syriæ legatus sub Nerone, quem tumultuantes Iudæos comprimere cæptantem, varia prælia, eaq; sæpius aduersa, exceperit. Tacitus 21.

¶ CESTIVS FLORVS, procurator Iudææ, sub quo bellum Iudaicum concitatum est. Tacitus ibidem.

¶ C. Cestius L. F. Pob. Epulo pr. Trib. pl. VII. vir epulonum. Hæc inscriptio extat Romæ in pyramide iuxta portā S. Pauli. Apianus inscript. antiq. pag. 252.

C. Cestius C. F. Stel. Sabinus, floruit sub Antonino Aug. Vide inscript. ant. pag. 150.

C. Cestius, lictor, commemoratur Ciceroni in Verrinis.

Cestius, Smyrnæus Rhetor, Romæ sub Augusto Latine docuit. Eusebius. Fors hic est, qui subinde citatur à Seneca, quem hominem Græcum, & inopia Latinorum verborum laborantem, sensibus abundantem, describit controuersia 17. lib. 4.

Cestius Pius, idem an alius à superiore, incertum, citatur subinde inter declamatores sui seculi à Seneca.

Cestius, proscriptus à Triumuiris, quærat apud Appianum 4.

¶ L. CESVLENVS, homo accusator de plebe, quem audiuisse se iam senem, cum a L. Sabelio multam lege Aquilia de iustitia petiuisset, scribit Cicero in Bruto.

¶ C. CETEIVS, accusator Milonis. A. Icon. Pedianus.

¶ CETRONII Passeris epitaphium, referente Fabricio in Antiquitatibus pag. 89.

Vixi, quod volui, semper bene, pauper honeste, Fraudari nullum, quod iuvat ossa mea.

¶ CHARISIVS Atticus, Orator, cuius Cicero meminit in Bruto.

Charisius, Grammaticus, citatur à Prisciano. Apud Rufinū in de Comicis metris Fl. Charisius Sospater nominatur. ¶ Libros eius quinq; primū inuenit Janus Par-

rhasius. Eisdem emendatiores edidit Georgius Fabricius, vir de antiquitate & re litteraria optimè meritis, è cuius procemio cætera tam ad Charisium, quàm ad opus eius pertinentia, repeti possunt.

Charisio rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 54.

¶ CHILIVS, refertur Ciceroni ad Att. 1. epistola 7. & item 9.

¶ C. CICEREIVS, scriba Scipionis Africani, Præturam petens, vt vidit omnibus scæturis Scipionis filio, quem competitorē habebat, anteferri, ex templo descendit, abiectaque candida toga, Scipionis suffragatorem agere cæpit, honorem istum Africani memoriæ deferens. Et Præturam quidem adeptus est Scipio, Cicereio tamen omnes magis gratulati sunt. Idē biennio post Prætor factus an. V. C. DLXXXI. Sardiniam

sortitus est. In quam dum transmittit, Corsicam in itinere subegit, cæsis in pugna 7. millibus Corforum, captis amplius M. DCC. Vouit in ea pugna ædem Iunoni Monetæ. Corsis petentibus pacem dedit, cum ceræ ducenta millia pōdo exegisset. Ex Sardinia in urbem regresso Senatus in æde Bellonæ datus est; vbi expositis, quas in Corsica res gessisset. postulatoq; frustra triūpho, in mōte Albano, q; iam in morē venerat, citra publicam autoritatē triumphauit. Liuius Decadis 5. lib. 2. Valerius Max. lib. 3. cap. 5. lib. 4. cap. 5. & Plutarchus in Scipione.

CINCII

¶ De Cinciae familiæ sepulchro Fragm. Sex. Pompeii pag. 72.

L. Cincius Alimētius, Prætor belli Pun. secundi anno 9. Siciliam tenuit, in eaque triennio rem gessit. Liuius 26. & 27. Eius arbitror esse libros de re militari, quos citat Gellius lib. 16. cap. 4. ¶ Nominat & alios Fragment. Sex. Pompeii, nempe de Consulū potestate p. 49. de verbis priscis p. 73. 85. 187. Fastorum pag. 87. de officio Iuriconsulti p. 130. & 154. Mystagogikōn p. 190.

M. Cincius Alimentus (haud dubiè fr.) Trib. pl. eiusdē belli anno 15. & an. 11. post præfectus Pisus. Hic opinor, legē de donis & munerib. tulit, q; vectigalis iā & stipendiaria plebs esse Senatui cæpisset. Meminit eius M. Cato, Consul, apud Liuiū in defensione legis Oppiæ lib. 34. Cū eo ipso die, quo legē gētulerat, C. Cero p̄diisset, & satis cōtumeliosè, quid fers Cinciole? quæsiuisset, grauitè ille: vt emas, inquit, Cai, si vti velis. Cice

ro 2. de Oratore. Exolescentem nouo S. C. firmavit Augustus Cæs. vt Dion lib. 54. De eadem Tacitus lib. 14. Plinius epistol. lib. 5. epistola vlt. Plautus venustè muneralem appellat.

¶ Cincius alius, vt reor, à superiore, in suasionē legis Fanniæ, quæ lata est ann. V. C. DLXXXIII. obiecit seculo suo, quòd porcum Troianum mens inferrent, quem illi sic vocabant, quasi aliis inclusis animalibus grauidum, vt ille Troianus equus grauidus armatis fuit. Macrobius.

L. Cincius, circumuentus, quòd primus de potestate Tribunicia loqui ausus esset. Apud Sallust. in oratione Macri Trib. pl.

L. Cincius temporibus Ciceronis, cui H. S. DCXX. pro signis Megaricis se curasse scribit, ad Att. 1.

P. Cincius, vetus amicus & hospes Ciceronis (sic enim illum vocat in oratione pro P. Cornelio Sylla) plurimis prædiis suis ad dissoluendum æs alienum venditis, abiit in Hispaniam L. Iulio, C. Figulo Cos.

¶ Cincius Seuerus, occisus à Seuero principe. Spartianus. Apparet in vita Commodi, per Lampridium scripta, Pontificem fuisse. Etsi mēdosè ibidem Cingius vocatur. Tertullianus ad Scapulam scribens, ait illum (si tamen est idem) in Christianos humanum fuisse, & clementem; qui Thistri remediū ipse dederit, quomodo responderent Christiani, vt dimitti possent.

¶ CINGONIVS Varro, Consul designatus, interemptus sub Galba vt Nymphidii socius. Tacitus 17. Agit de eodem lib. 14.

¶ M. CINTVLLVS, refertur Inscriptionum ant. pag. 333.

¶ CIPIVS, cognomento Pararhencō, occasionem prouerbio dedit: Non omnibus dormio, quòd dormire se simularer, quo impunitus vxor ei' incecharetur. Fragment. Sex. Pompeii pag. 21. Paulo in epitome Capius dicitur. Variat etiam de prouerbio isto Plutarchi fabula in Erotico.

CISPII

L. Cispus, nominatur Cæsari in Commentariis, & Ciceroni Epist. 10. epist. 17. vbi cognomento Læuus dicitur.

Mons Cispus in vrbe à Cispio quodam denominatus est, auctore Festo.

M. Cispus, Trib. pl. Pisone & Gabinio Cos. à Clodianis vi foro depulsus, quòd Ciceronis reuocationi faueret. Cicero pro Sestio. Idem pro Cn. Plancio corruptè Crispium nominare videtur.

Cispia P. F. Secunda. Inscrip. antiq. pagina 341.

¶ CIVICAM Cerealem occidit Domitianus in ipso Asiæ Proconsulatu. Sueton.

¶ CLAMILLI aliquot referuntur in inscrip. ant. pag. 391. & 386.

¶ CLAMELLA pag. 252.

¶ CLARAE rescribitur ab Alexandro A. 6. Cod. tit. 12.

¶ Claro ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 44.

¶ CLASSICVS, præfectus alæ Treuitorū; enituit nobilitate & opibus: quippe cui genus regium, & pace belloq; clara origo. De hoc multa Tacitus lib. 20. & seq.

CLAVDII

¶ Propudianus porcus dictus, qui in sacrificio gentis Claudiaæ velut piamentū & exolutio omnis contractæ religionis est. Fragment. Sex. Pompeii pag. 48.

Claudiorum Romæ duæ familiæ fuere, quarum altera Patricia, plebeia fuit altera. Patricia gens Claudia Regillis, oppido Sabinorum, orta est, & cum T. Tatio in vrbe recens conditam cōmigravit, vel certè cū Appio Claudio, gētis principe, post exactos Reges anno ferè 6. Mox in Patricios cooptata, agum in supertrans Anienem clientibus, locumq; sibi ad sepulturam sub Capitolio publice accepit. Claruit deinceps 28. Consulatus, Dictaturis 5. Censuris 7. Triūphis 6. Ouationibus 2. L. prænomine ob duorum infamiā in posterum abstiniuit, Neronis & Pulcri cognominibus inter alia præcipuè delectata. Hæc ex Suetonio.

ACCIVS CLAVSVS SABINVS, cui postea App. Claudio nomen fuit, vel vt alii M. bello Sabino, quòd auctor ille pacis à turbatoribus infestaretur, nec illorum factioni par esset, ab Regillo, magna clientium comitatus manu, Romā transfugit. His ciuitas data, agerq; trans Anienē, vetus Claudia tribus, additis postea nouis tribulibus, qui ex eo venirent agro, appellata. Appius inter patres lectus, haud ita multo post in Principum dignationem peruenit. Vir vehementis ingenii, & plebi admodum infestus. Consul factus est cum P. Seruilio an. vrbs condita cclix. Liuius 2. Dionysius 6. Factum eius memorabile narrat Plinius libro 35. capite 3.

App. Claudius Sabinus, App. F. & ipse, vt patet, plebem supra modum odio prosequens, Consul creatur absens (nā in campū descendere noluit) ann. V. C. CCLXXXIII.

Quo tempore grauissima exarsit in vrbe seditio, violentibus Tribunis plebeios magistratus tributis comitiis fieri, quod tandem inuitis Patribus, & ipso Appio Consule, obtinuerunt. Idem exercitum suum, quod pugnare nolens fugisset, caesis securi Ceterionibus, forte decimauit. Cum dies illi dicta esset à Trib. pl. ob legem agrariam, cui acerrime resistebat, priusquam ea veniret, moritur, populus tamen illius exequias frequens celebravit. Liuius 2. Dionysius 9. qui illum sibi mortem conscisse, tradit.

C. Claudius Sabinus, App. fr. App. F. Cōsul lectus est, ac fuit an. V. C. cclxxxiii. Collegam habuit P. Val. Publicolā, qui cū in recuperatione Capitolii, quod ab Appio Herdonio Sabino occupatum erat, cecidisset, L. Quintium Cincinnatum, Cesonis patrem, Decembri mense surrogauit. Liuius 3.

APP. CLAVDIVS SABINVS Regillensis, 20 App. F. App. primi N. ann. V. C. ccciii. creatus X. vir ferendis legibus, summa inter collegas auctoritate erat, etsi minimus natus. Moderationis & industriæ laudē cum tulissent omnes, ipse comitia habens, pessimo exemplo se in sequentem annum X. virum creat, collegis, quos visum esset, assumtis. Quos simul atq; in suam sententiā adduxit, ad dominationē conuersus, tertium quoq; annum per libidinem sine vllis comitiis in eodem magistratu cōtinuauit. Virginiam, L. Virginii, honestum ordinem aduersus hostes in bello ducentis, F. stuprare cupiens, M. Claudium clientem subornauit, qui eā in seruitutem assereret. Pater re cognita, cum in urbem reuersus filiam iam addictā videret, impetrato colloquio, seductam paululum à turba, abrepto à lanio cultro, interimit. Inde ad exercitum festinanter regressus, milites ad vindicandum facinus accendit, qui creatis 10. Tribunis, & Auentino occupato, X. viros abdicare se magistratu coegerunt, eosque omnes aut morte aut exilio mulctauerunt. Claudius in carcerem coniectus, sibi manus attulit. Liuius 3. Dionysius Halicarnas. 11. &c.

App. Claudius Crassus, X. viri F. Trib. militum Consulari potestate, ann. urbis conditæ cccxxxi. Liuius 4.

App. Claudius Crassus, X. viri nepos, 50 cuius adhuc iuuenis consilium, ex sententiā proauitū repetitū, in dissoluenda Tribunitia potestate laudatū est à Patribus. Liui. 4. Vir ingenio promptus fuit, & plebis certaminibus multū exercitus. Habetur eius oratio

cōtra Tribunos pleb. grauis & seuera apud Liuiū initio 5. q̄ orationē ipse Trib. mil. Cōsulari potestate habuit an. V. C. ccclii. Extat itē & alia eius oratio cōtra Tribunos pl. volentes X. viros factorū ex parte de plebe creati. apud Liuiū in fine 6. Dictator dictus contra Hernicos, à quib. L. Genutius Consul, circumuentus insidiis, caesus erat, profectus magna eos clade affecit. Quamquam non incruenta victoria, quarta ferè militū parte amissa. Liuius 7.

App. Claudius Crassus, App. F. App. N. Decēviri pron. creatus Consul cum L. Furio Camillo an. V. C. cccvi. cū aſus multis variisq; motibus insignis esset, in ipso honore, atq; ad eum in apparatu belli, moritur Liuius lib. 7.

C. Claudius Crassus Regillensis, superioris F. Dictator dictus an. V. C. cccxviii. cū Augures vitio creatum monuissent, mox magistratu illo se abdicat. Liuius.

APP. CLAVDIVS CRASSVS, C. F. APP. N. CAECVS ille, iuris & eloquētiæ cōsultus. Cōfor factus cū C. Plautio, magistratū illū contra legē Æmiliā ultra præscriptū tēpus gessit, Appiā viā muniuit, aquam in urbē induxit, Potitiis auctor fuit, vt Herculis factorū ministeriū in seruos transferrent: vnde ea gens funditus interiit, ipse aliquanto post luminibus captus. Ne Fabio imperiū prorogaretur, contradixit. Creatus est Consul cū L. Volumnio Flāma in annū cccxlvii. Ne sacerdotia cū plebeis cōmunicarentur, valde restitit. Iterū Consul cū eodē Volumnio creatus in annū cccclvii. adiuuante collega Hetruscos cecidit, cū inter dimicandum eodem Bellonæ vouisset. Sequenti anno Prætor factus absens, iunctis cū Volumnio copiis, Samnites vicit. Hæc Liuius 9. & 10. Cū de pace cum Pyrrho ineunda ageretur, senex & cæcus lectica in Senatū latus, turpes pacis conditiones oratione sua discussit. Liuius 13. Cicero de senectute, Plinius de viris illustribus, Ouid. 6. Factorū, Plutarchus in Pyrrho Pand. lib. 3. tit. 1. l. 1. &c. Citatur in sententiis à Sex. Pompeio. Filios 4. & filias 5. reliquit, vt Valerius lib. 8. cap. 14.

App. Claudius Caudex (sic enim dictus est à nauium caudicibus, quod primus Romana classe transfretauerit) Appii Cæci frater fuit, teste Cicero in Bruto, & in Cato- 50 ne, item Gellio 17. c. 21. Consulatum gessit ann. V. C. cccclxxxix. quo tempore sumtum est bellum contra Pænos primum. De huius rebus gestis vide viros illustres Plinii. Clau-

Claudia, Vestalis, Caudicis F. aut certe foror, cum patrem triumphantem è curru violēta Tribuni pl. manu detrahi animaduertisset, ipsa accurrens amplissimam potestatem cedere coegit. Cicero in Orat. pro Cælio, Valerius Maximus libro quinto, capite quarto. Suetonius in Tiberio, Sigonius tamen Claudiam hanc tempore posteriorē facit, & App. Claudio, qui Cōsul fuit an. urbis conditæ d i i. natam censet. Is enim cum ad triumphum pecunia ex ærario negaretur, infami impudentia atq; ambitione vsus, priuatis sumtibus triumphauit, vt Orofius.

C. Claudius Regillensis, Dictator ann. V. C. ccccxviii.

Appii Cæci liberi.

Appius Claudius Crassus, Appii Cæci F. 20 teste Paterculo, Consul fuit ann. urbis conditæ cccc. lxxxv.

P. Claudius Pulcher, Consul ann. urbis conditæ d i i i. Hic contra auspicia cum Carthaginensibus dimicans, victus est. Vide Polybium libro 1. Ciceronem libro 2. de natura Deorum, de diuinat. 1. & 2. Liuium 19. Suetonium in Tiberio, Valerium libro primo, capite quarto, libro octauo, capite primo.

Tiberius Claudius Nero, quem Cæci fuisse filium, tradit Suetonius in Tiberio.

C. Claudius Cento, quartus App. Cæci F. testibus Cicero & Gellio libro deciseptimo, capite 21. Consul fuit ann. V. C. d x i i.

Claudia, cum turba premeretur, optauit, vt frater viuēs denuo duceret classem, ob eam rem mulctata. Vide Liuium 19. Gellium decimo, capite sexto. Valerium Maximum 8. capite primo. Suetonium in Tiberio.

Claudia Quintia, castitate nobilis ann. urbis conditæ dl. Vide Plinium 7. capite trigesimo quinto de viris illustribus, Tacitum libro quarto, Suetonium in Tiberio, Valerium Maximum libro primo, capite 8. Iustus Lipsius in Taciti lib. quartū commentans; nominat Quintam, non Quintiam.

Posteritas P. Claudii Pulchri.

App. Claud. Pulcher, P. F. Trib. mil. in pugna Cannensī, proximo anno Prætor,

Consul eius belli anno 7. id est, urbis conditæ d x l i i. mox à Capua capta mortuus. Liuius 25. & seq.

App. & P. Claudii, fratres, vt Liuius, & App. F. P. N. N. quorum Appius Consul fuit ann. V. C. d l x i x. P. ann. d l x x.

C. Claudius App. F. P. N. Pulcher, Prætor ann. urbis conditæ d l x x i i i i. Consul ann. d l x x v i i. triumphauit de Histris & Liguribus. Censor ann. d l x x x v. cum Tib. Sempronio Graccho. Fuit & Augur. Obiit ann. d l x x x v i i. De Censura eius Valerius Maxim. libro 6. capite quinto. Gellius libro sexto. Plinius de viris illustr. pagina 458. Fragment. Sex. Pompeii pag. 95. quod idem de Auguratu eius pag. 150.

C. Claudius, tabulis Capitol. C. F. App. N. Cos. ann. V. C. d c x x i i i i.

App. Claudius App. F. App. N. P. Pron. Pulcher, Consul ann. urbis conditæ d c x i. Salassos, gentem Alpinam, domuit. Liuius libro 53. Competitor Scipionis Æmilianii in Censura, cum iactantius diceret, Romanos omnes à se nominatim salutari: Vera, inquit, Scipio, narras, at mihi cura fuit, non quid nouisse multos, sed ne à quoquam ignorarer. Vxorem habuit Antistiam. Filia Claudiam Tib. Graccho adolecenti, Augurī, augur & ipse, in cena augurali despondit. Idem etiam Censorius, & princeps Senatus fuit. Plutarchus in Gracchis.

App. Claudius Pulcher, Appii Censorii F. Hoc natus Appius.

Appius Claudius Pulcher, forsā, idem cuius meminit Cicero libro secundo de oratore.

Liuius Drusus Claudianus: De hoc infra in Liuiis.

C. Claudius C. F. C. N. Pulcher, Consul ann. urbis conditæ d c l x i i. Hunc esse puto, quem Cicero Off. 2. & in Verrem 6. Appii F. vocat, & splendida Ædilitate perfectum scribit. De Prætura illius idem Cicero in Verrem 4. In Bruto C. Clodium vocat. Meminit quoque in oratione pro domo sua, item in orat. pro Plancio, vbi virum potentissimum nominat. Plinius libro octauo tradit, illum Antonio & Posthumio Cos. Ædilem fuisse, & primum omnium pugnam Elephantorum in Circo edidisse, idque ex auctoritate Fenestellæ, libro octauo, capite septimo. Forsā de eodem dicta Claudiana tonitrua. Vide Sex. Pompeium libro tertio & Chiliades E-

App. Claud. Pulcher, Aedilitatis viuo Patre, C. Claudio, repulſam tulit. Cicero pro Plancio. Conſul factus ann. vrbis conditæ DCLXXV. miſſus eſt in Macedoniam, ibiq; diem clauſit extremum. Liuius lib. 91. Eutropius 6. & Oroſius 5. cap. 23. Succeſſit illi Scribonius Curio. Cicero in oratione pro domo ſua, patrem hunc Clodii ciuem egregiũ vocat: quippe qui, cum de eo Tribunus pl. promulgaſſet, a deſſe propter iniquitatem Cinnani temporis noluerit: idcoq; abrogatum illi imperium, & exulare iuſſum: Dein à L. Philippo Cenſore quanquam auunculum in recitando Senatu præteritũ, propterea quod nihil hic dicere poſſet, quare rata non eſſent, quæ in republ. acta eſſent, &c. Nominat eundem lib. 1. ad Attic. epiſt. 11. Vxorẽ habuit Cæciliam, Metelli Balearici F. filios App. C. & P.

Appius Claudius Pulcher, Conſul ann. vrbis conditæ DCC. cum L. Domitio. Cenſor fuit cum L. Piſone. Proconſul in Cilicia Lentulo ſucceſſit, ipſi Cicero. Perit in bello ciuili. De hoc Cicero in Bruto. Ad eundem ſunt epiſtolæ lib. 3. epiſtol. famil. Con-

Claudia, vxor Cn. Pompeii, Magni F.

C. Claudius filios duos habuit, Appios Claudios, à quibus accuſatus eſt Milo, Patruſ percuffor. Aſcon. Pedianus in Orat. pro Milone. Alterum ex his ſuſpicari poſſumus App. Claudium C. F. nobiliſſimum adoleſcentem, qui propter patris reſtitutionem ſe cum Antonio coniunxit, quemque Cicero D. Bruto commendat Epiſtolarum lib. 11. epiſt. 22. Sed & Cælius lib. 8. epiſtol. 8. minoris Appii meminit. Idem forte Cõſulatum geſſit ann. vrbis conditæ DCCXY. Nam tabulæ Capitol. nominant C. F. App. N. An filium eius App. Claudium credi oporteat, quem inter Iulix adulteros nomi-

P. Clodius Pulcher, perditus & infamis amore meretricio, foedè interiit, ab domine auidè deuorato. Valerius 3. cap. 5.

Claudia Pulchra, ſobrina Agrippinx, vxoris Germanici, damnatur adulterii ſub Tiberio. Tacitus libro quarto. Natus ea

C. Claudius Pulcher, frater, opinor, Appii, C. F. Prætor victus eſt à Spartaco, amiſſis quoque caſtris. Appianus & Eutropius lib. 6. Huius, puto, meminit Cicero in Bruto. & vtriuſq; lib. ſecundo officiorum. Vt ſcenam varietate colorum adumbratit, vacuis, antè pictura tabulis extentam, docet Valerius lib. 2. capite primo.

fule amplius in eaſdem annotationes noſtras. Adoleſcens cum P. fratre audiuit Arreium philologum, vt Suetonius de el. Grammatic. Librum eius auguralem nominat Cicero epiſtola 4. Idem aliquoties citatur à Sex. Pompeio, & potiſſimũ lib. 17.

nat Paterculus volum. poſt. iudicium eſto penes læctorem.

P. CLODIUS PVLCHER, homo ſeditioſus, & è Ciceronis inimicitiiſ & ſcriptis notus. Vxor ei fuit Fulua, ſorores tres, de quibus Plutarchus in Lucullo & Cicerone, Dion in fine libri trigefimi quinti, omnes impudicæ, & ab illo conſtupratæ. Vt maiores Clodii inde ad aſtauum vſque Conſules fuerint, Cicero in Orat. pro Cælio pag. 44. Moderationis eius habet exemplum memorabile Cicero ad Atticum 1. Valerius libro quarto, capite ſecundo. Seneca epiſtol. 98.

Claudia, deſponſa C. Cæſari Octauiano.

Quintilius Varus, nominatur Tiberii propinquus, ibidem.

Poſte-

Posteritas Tib. Claudii Neronis.

C. Claudius Ti. F. Ti. N. Nero, Prætor ann. vrbis conditæ DXLI. Fuluius & App. Claudio Coſs. exercitum ab eiſdem, iam Procõſulibus, acceptum in Hispanias transportauit. Conſul ann. DXLVI. cum M. Liuius, Afrubalem memorabili pugna vicit. Vnde collega triumphante, ipſe ouauit. Cenſor cum eodem Liuius fuit, in quo honore turpi ambo certamine diſſedere. Liuius 27. & 30. Silius lib. 15. Plinius de vitis illuſtrib. &c. De moderatione eius Valerius Max. lib. 4. cap. 1.

Tib. Claudius Nero, Prætor ann. vrbis conditæ DL. Sardiniam adeptus eſt. Conſul fuit cum M. Seruilio ann. DLII. In tabulis Capitol. nominatur P. F. Ti. N.

App. Claudius Nero, forſan Tib. frater, Prætor ann. vrbis conditæ DLIX. Militauit ſub T. Quintio in Macedonia, teſtibus Polybio & Liuius.

Tib. Claudius Nero C. F. Prætor ann. vrbis conditæ DLXXI. Obuenit ei Sicilia prouincia. Iterum Prætor ann. DLXXVI. niſi alium huic fuiſſe putandum eſt. Liuius nihil indicat.

Tib. Claudius, App. F. P. N. Nero, Prætor ann. vrbis conditæ DLXXXVI. Obigit illi Sicilia Liuius 45.

C. Claudius Nero, Proconſul (puto) Aſix mox à bello Syllano. De hoc Cicero 3. Verrinarum.

Tib. Claud. Nero, cuius meminit Salluſtius in Catilina, item Cicero orat. in Vatinium, & ad Attic. lib. 5. epiſtol. 21. Forſ eſt Imperatoris auus.

Tib. Claud. Nero, Prætorius fuit, & Põtifex, Quæſtor Cæſaris in bello Alexandri- no. Hiſtoriam eius habet Suetonius in Tiberio. Eundem eſſe puto, quem Cicero tãtopere laudat Epiſtolarum 13. De filiis & poſteris copioſius diſſeremus in familia Cæſarum.

TIB. CLAVD. NERO, Tib. F. priuignus Auguſti ex Liuia, in Imperio & potentia ſucceſſor.

Drufus Cæſar, Tib. F. fraude vxoris periit.

Drufus Nero, Tib. fr. filios habuit Germanicum & Claudium. Germanico filius fuit Caligula Imperator, quo cæſo ſucceſſit Claudius, cuius filium Britannicum Nero, per adoptionem frater, ſuſtulit. Et primus

quidem Claudiæ genti per adoptionem inferus Nero fuit.

Posteritas C. Claudii Centonis.

C. Claudius Cento C. F. App. N. (ſic puto: contrarium enim habent tabulæ Capitol.) Interrex, à quo alio Interrege prodito, Conſules facti ſunt L. Æmilius Paulus & C. Terentius Varro. Dictator comitorum cauſa dictus, Conſules creauit App. Claud. Pulchrum & Q. Fuluium Flaccum ann. vrbis conditæ quingenteſimo quadrageſimo ſecundo. Nati eo C. Ap. & L.

C. Claudius Cento, legatus Sulpitii Cõſulis, miſſus ab eodem ex Macedonia, vbi contra Philippum regem bellum gerebat, cum 20. longis nauibus, & militum copiis, ad liberandas obſidione Athenas ann. V. C. DLIII. Liuius 31.

App. Claudius Cento, Aedilis curulis ann. vrbis conditæ DLXXV. Prætor ann. DLXXXIX. triumphauit de Celtiberis.

L. Claudius Cento, Prætor eodem anno, quo Appius.

T. Claudius Cento, quod ædes vendiſſet, quatum partẽ, nimis in altum extructam, ab Auguribus demoliri iuſſus erat, priuato iudicio à M. Catone, Vticenſis patre, emtori Calphurnio Lanatio ad præſtandũ damnũ condemnatus eſt. Cicero off. 3. Valerius 8. cap. 2. Vbi tamen malè Centimalus vocatur, quod cognomẽtum Fuluiorum eſt, teſte quoque Sigifmũdo Gelenio.

CLAVDII Marcelli.

Cl. Marcelli plebeiũ fuerẽ, teſte Aſcon. Pediano & Liuius. De hiſta Cicero in Verrem 5. Marcelli antiquiſſimi Siciliae patroni.

M. Claudius Marcellus, Conſul fuit cũ C. Valerio ann. vrbis conditæ CCCXXI. quo tempore matronarum beneficia in vrbe prodita ſunt. Idem tertio anno poſt comitorum gratia Dictator dictus eſt. Liuius lib. 8.

M. Claudius Marcellus, Conſul ann. vrbis conditæ CCCXLVI. cum Nautio Rutilio, teſte Caſſiodoro.

M. CLAVDIUS MARCELLVS, ſuperioris haud dubiè nepos, omnium ſuæ gentis clariffimus extitit. Nam & Præturam & 5. Cõſulatus geſſit. Occiſo Inſubrium Gallorum

duce, spolia opima retulit. Hannibalem pri-
mus vinci docuit, Siciliam domuit, captis
Syraculis, cum hoste, teste Plinio 7. capite
25. vnde quadragies dimicauit, cæsus tan-
dem per insidias, cum Augur esset, & sexa-
genario maior, anno belli Pun. secundi vn-
decimo. Dictus vulgò P. R. gladius obpu-
gnandi ardorem, cum Fabium, qui cuncta
tor erat, clypeum appellarent. Hæc ex Li-
uio, Plutarcho & Plinio. Plutarchus scribit,
huic fratrem fuisse Otacilium, quem etiam
in prælio seruarit, sed istud falsò, primum
hunc Marcellum cognominatum.

M. Claudius Marcellus F. Consul ann.
vrbs conditæ DLV. De Insubribus Gallis in
magistratu triumphauit. Censuram gessit
cum T. Quintio Flaminiò, an. DLXV. Obiit
ann. DLXXVII. etiam Pontificatus sacerdo-
tio clarus, Liuius 33. 37. & 41.

M. Claudius Marcellus, Consul ann. V.
C. DLXXI. & X. vir sacrorum. Decessit an.
D. LXXXV. Liuius 39.

M. Claudius Marcellus, Pontificis F. pa-
tri in sacerdotio successit, ter Consulatum ad-
eptus (ann. videlicet vrb. cond. DLXXXVIII.
DXCIX. & DCI.) Periit in mari. Liuius, Ci-
cero. Hic cum statuas sibi & patri, itemque
auo poneret, in monumentis aui sui, ad hon-
oris & virtutis decorem, subscripsit: Hi
Marcelli nouies Cofs. auus quinquies, pa-
ter semel. Itaq; neque mentitus est, & apud
imperitos patris sui splendorem auxit.

M. Claudius Marcellus, Prætor ann. vr-
bis conditæ DLXXXV. Hispaniam sortitus
est. Liuius 43.

M. Claudius Marcellus, Efernini pater,
non ille quidem in patronis, sed in promptis
tamen, & non in exercitatis ad dicendum
fuit, vt & filius eius, P. Lentulus. Cicero in
Bruto, qui eum Q. Metelli Numidici & M.
Æmilii Scauri synchronum facit. Fors hic
est, quem militasse sub C. Mario aduersus
Teutones & Ambrones scribit Plutarchus.

C. Claudius Marcellus, pronepos Mar-
celli, quinquies Consul, teste Cicerone,
Proconsul Siciliæ fuit, successor Lepidi, cog-
nomento dictus Eferninus. Cicero in
Verrinis actione 5. & 6. qui illum vnum ex
iudicibus fuisse memorat tum, cum Verrè
accusaret. Ibidè vocat & huius propinquum
Cn. Lentulum Marcellinum.

M. Claud. Marcellus, Ædilis L. Philip-
po Consule, id est, an. V. C. DCLXIII. Cic. 1.
de Oratore. Hic opinor est, quem Liuius
altero anno belli socialis cum Efernia colo-

nia in potestatem Samnitum venisse scri-
bit, libro 73. Vide an ad eundem pertineat
locus Ciceronis pro Fonteio, item Valerii
lib. 8. cap. 5.

M. CLAVDIVS M. F. M. N. MARCEL-
LVS, Consul ann. vrbs conditæ DCCIII. Cæ-
sari aduersus, primus de prouinciis eius ad
Senatum retulit. Visto Pompeio, Mityle-
nas se contulit, vbi aliquot annos in exilio
vixit. Tandem deprecante Senatu, à Cæsa-
re reuocatus, cum venisset Athenas, à P.
Magio Chilone in portu interemptus est. Ci-
cero familiarium 4. & ad Att. 13. pag. 487.
Liuius 115. De eius eloquentia Cicero in
Bruto. Exilii eius & paupertatis cum laude
meminit Seneca in consolatione ad Albi-
nam matrem.

C. Claudius Marcellus, fr. patruelis M.
Marcelli (Dioni M. & M. F. vocatur) pa-
trem habuit M. Marcellum, matrem Iu-
niam, vt liquet ex Ciceronis, vtrique, patri
& filio, scribentis, epistolis, 7. 8. & 9. libri 15.
& item epistola 10. De hoc ad Att. lib. 10.
epistola 17. Sertii consilio nihil expeditur
& c. Vnum C. Marcello cognoui timidio-
rem, quem Consulem fuisse pœnitet. Fuit
autem Consul proximo post M. Marcel-
lum anno.

C. Claudius M. F. Marcellus, alius à su-
periore, nimirum M. Marcelli frater, gessit
Consulatum anno sequenti, cum exortum
est bellum ciuile. Quidam cum priore eun-
dem esse voluit, quod mihi neuriquam pro-
batur. Imò diuersos fuisse, patet ex Dione.
Puto etiam de hoc Marcello Ciceronem
loqui epistol. famil. lib. 4. epistol. 9. Cæsari
inimicissimus fuit, et si ἐχθρῆτατος ἀποδείχθη, vt
idem Dion libro 40. Cicero libro 9. ad At-
tic. epistol. 1. Marcelli quidem, inquit, nisi
gladium Cæsaris timuissent, manerent, de
M. & C. loquens. Habuit autem vxorem
Ostauiam minorem, Augusti Cæs. foro-
rem, de quo matrimonio Suetonius in Cæ-
sare cap. 27. Vide familiam Antoniam &
Iuliam.

Marcelli, pater & F. in Pelignis rempu-
blicam turbauerunt: vindicatum in eos à Ci-
cerone & Bibulo. Orosius 6. capite sexto.
Eutropius 6.

C. Marcellus, Capua exterminatus per
Sestium. Cicero pro Sestio.

M. Marcellus, dux Cæsaris partium in
Hispania contra Q. Cassium, Commenta-
rio 4. Idem opinor est, cuius meminit Cæ-
sar initio 1. Dion lib. 42. Eferninum cogno-

mento

mento vocat, & Quæstorem fuisse scribit.
Idem libro quinquagesimo quarto Marci
filium facit, & consulem cum L. Aruntio
fuisse, dicit, ann. V. C. DCCXXXII.

M. CLAVD. MARCELLVS, C. Marcelli &
Ostauiae, sororis Augusti, filius & in Iulia
F. Augusti gener, destinatus successioni, in
Ædilitate edito magnificentissimo mune-
re, decessit, aho ætatis 23. teste Seruio. Lau-
dat hunc impensè Virgil. lib. 6. Sorores ha-
buit duas, quarum altera primum M. Agrip-
pe, deinde M. Iulio Antonio, altera M. Va-
lerio Messalæ collocata est.

Claudius Marcellus, citatur Senecæ in-
ter declamatores sui seculi.

¶ Claudius Marcellinus, respondit Pli-
nio pro Martiano.

Claudius Marcellus, præfectus vrbs sub
Diocletiano.

CLAVDII alii, secundum cogno-
mentorum initiales litteras
congesti.

Claudio Adriano rescripsit D. Pius Pan-
dect. 37. de Carboniano edicto.

Claudius Ælianus, Prænestinus, cogno-
mento Meliglossus, docuit Romæ post Ha-
driani tempora. Suidas ἀλιανός.

T. Claudius Alypus, cum patre Claudio
Felice, & Claudia Helpide matre, refertur
in memoriis antiq. pag. 245.

T. Claudius Amerinus, licitor curiatus. I-
bidem pagina 253.

T. Claudius Apollonius, cum Claudia
Afra patrona, & Claudia Fusca coniuge,
pag. 349.

Claudius Apollinaris, præfectus classi
sub Vitellio. Tacitus.

Claudio Apollinari rescripserunt Anto-
ninus & Verus Pand. 22. de probationibus.

Claudius Apollinaris, Episcopus Hiera-
poleos. Euseb. hist. Eccl. 5. cap. 18.

Claudius Arabianus, occisus à Seuero
Principe. Spartianus.

T. Claudius Afellus, Eques Rom. sub
Q. Fabio Consule militans, extra ordinem
cū Iubellio Taurea Campano prouocatus
pugnauit. Trib. militum ann. V. C. DXLVII.
sub Claudio Nerone Cos. contra Hanniba-
lem in pugna strenuam operam exhibuit. An-
no proximo Prætor Sardiniam insulam ex
sorte obrinuit. Congressum illius cum Iu-
bellio Campano eleganter descripsit Silius
lib. 13.

Tib. Claudius Afellus, quod à Scipione

Æmiliano in Censura equo spoliatus esset,
Trib. pleb. diem illi dixit. Gellius 7. cap. 11.
In eundè Scipio, cum gloriaretur, omnes se
prouincias stipendia merentem peragrasset:
agas, inquit, afellum. Cicero de Oratore 2.
Et obiicienti Iustrum illud infelix: Noli, in-
quit, mirari. Is enim, qui te ex ærariis exemit,
Iustrum condidit, & taurum immolauit. Tanta
suspicio est, vt religioe ciuitatè obstrinxisse
videatur Mumius, q. Afellum ignominia le-
uarit. Ibidè. Pertinent eodè è Lucilio ver-
sus apud Gellium lib. 4. c. 17. Vxor Licinia illū
veneno sustulit, vnde postea propinquorum
iudicio strangulata est. Valerius 6. cap. 3.

¶ Claudianus Afellus cæsus à Seuero.
Spartianus.

Claudius Asterius, cum Nunnitia con-
iuge, refertur in memor. antiquis pag. 137.

Claudius Augustalis apud Columellam
initio lib. 11. ingenue naturæ & eruditio-
nis adolescens.

Claudio Calixto rescripsit Imp. Antoni-
nus cum patre Pandect. 50 de legationi-
bus.

P. Claudius Caninius, Cos. an. vrbs cõ-
ditæ CCCCLXVIII. In tabulis Capitol. nomi-
natur C. Claudius Canina, & Consulatus ei
duplex attribuitur. Nos alterum Cl. Cinne,
qui sequitur, vendicamus.

C. Claudius Cinna, Consul ann. V. C.
cccclxxx triumphauit de Samnitibus &
Lucanis, vt liquet ex tabulis Capitolinis.

Claudius Capelianus, Senator sub Au-
reliano, nepos ex fratre Cereii Metiani. Vo-
piscus.

L. Claudius Cicero, Trib. pl. ann. V. C.
ccc. à quo dies dicta est T. Romulio, cum
magistratu abiisset.

CLAVDIVS CLAVDIANVS, Poeta Alexā-
drinus. De hoc Suidas, & plenissime P. Cri-
nitus. Inscriptio statuae, quæ Arcadii & Ho-
norii Imp. iussu in foro Traiani ei colloca-
ta fuit, legitur Inscript. ant. pag. 228.

T. Claudius Clemens, vixit sub T. Ve-
spasiano F. Inscript. antiq. pag. 245.

T. Claudius Clytrus, hymnologus, ædes
habuit in Cœlio monte. Marlianus quarti,
capite 23.

Claudius Didymus, Grammaticus. Sui-
das Διδυμος.

Tib. Claud. Donatus, scripsit ad Tiberium
Claudium Maximum interpretationes in
Virgilium.

T. Claudius Eumelus, cum Martia con-
iuge refertur, Inscript. antiq. pag. 312.

T. Claudius Euelpistus, cum Claudia Victoria coniuge, & T. Cl. Perronio F. pagina 305.

Claudius Fauentinus, Centurio, à Galba per ignominiam dimissus, sub Vitellio classem Misenensem ad defectionem traxit, fides Vespasiani litteris precium proditoris ostentans. Tacitus 19. Memoratur & Fauentinus quidam cum Tuccha coniuge veterum inscript. pag. 312.

Claudius Felix, eundem fundum tribus obligauit, primū Eutychno, deinde Turboni, tertio loco alii creditori. Paulus Pandect. qui potiores in pignore habeantur.

Q. Claudius Flamen, Prætor ann. vrbs conditæ DXLVI. Tarentum prouinciã habuit. Plura Liuius lib. 27.

Claudius Frontinus, vixit sub Antonino Pio.

¶ Claudio cuidam rescripsit Pius Pandect. ad legem Corneliam de falsis.

Claudio Frontino rescripsit Iulianus Pand. 4. de eo quod metus causa factum est.

Claudiz crimen incesti remissum à Diuis fratribus propter ætatem, sed ut distrahi coniunctionem illicitam iusserint. Pand. lib. 48. tit. 5. l. 38.

Claud. Flauiano rescribit D. Pius Pand. 5. tit. 1.

CLAVDIUS GALENVS, Medicorū princeps, cuius opera extant: Ex iisdem facile vita eius cognosci potest. Explicarūt de eadem cum alii, tūm Cōradus Gesnerus. Legitur etiam de Galeno doctissima Philippi Melan. oratio declamat. Tom. 2. Suidas in hanc sententiam de eo agit: *Galenus, inquit, celeberrimus Medicus, Pergamenus, qui sub Marcō, Commodō & Pertinacē, Imperatoribus, Romæ fuit: filius Niconis Geometra & Architecti. Multa scripsit, non tantum Medica & Philosophica, sed etiam Grammatica & Oratoria. Quæ quia nota sunt omnibus, recensere nunc superuacuum esse duxi.* Hactenus Suidas.

Claudius Gorgus, vir clarissimus, vxorē accusatis, cum detectus esset, vxorē in adulterio deprehensam retinuisse, & sine accusatore lenocinii damnatus est à D. Seuero Pand. 48. tit. 5. l. 2.

T. Claudius Hertnes. Inscript. antiq. pagina 265.

Claudia Helice. Ibid. pag. 279.

Claudia Homoncea pag. 233. item Antiq. Fabricii pag. 69.

L. Claudius Hieronymianus, in Cappadocia, cum indignè ferens vxorem suã ad sectam nostram transisse, Christianos crudeliter tractasset, solo prætorio suo vastatus peste, cum viuus vermibus ebullisset; nemo sciat, aiebat, ne gaudeant Christiani. Tertullianus ad Scapulam.

Tib. Claudius Honoratianus. Inscript. antiq. pag. 321.

10 C. Claudius Hortator, M. Equitum anni. V. C. CCCCXVIII.

Claudius Iulianus, Misenenfis classis aliquando rector, à Vitellio ad Vespasianum defecit. Tacitus 19.

Claudius Iulianus, præfectus vrbi sub Alexandro Imperatore, cui & ille rescripsit Pand. 31. de legat. & fideicommissis l. 89.

Claudius Iulianus, Consul cum Celso Aliano sub Maximo & Balbino Imp. Capitolinus.

Claudii Iusti meminit D. Pius in rescripto ad Sextiliam Bassam. Pand. 34. de alim. & cibis. legat. l. 13.

Claudius Iustus leg. III. Geminae P. F. Seueriane Alexandrine. Inscript. antiq. pag. 14. Videtur vixisse sub Seuero & Antonino.

Claudius Labeo, præf. alæ Batauorum. Corn. Tacitus lib. 20.

App. Claudius Lateranus Xvir sacr. faciend. 30 *Consul design. leg. Aug. pr. pr. leg. III. Italica V. S. L. M.* Hæc in scriptio legitur in memor. Augustanis. Fors hic est Lateranus, qui sub Seuero Consul fuit cum Rufino, ann. vrbs conditæ DCCCXLIIX.

T. Claudius Lenius, Diui Claudii Aug. lib. à studiis. Apud Volaterr. & vetustarum inscript. pag. 102.

Claudius Lyfias, Trib. mil. sub Felice, præfide Iudæe. Actorum 21. & 23.

Claudius Lucanus, Consularis, occisus à Commodō Lampridius.

Claudius Maximus, Stoicus inter præceptores D. Antonini.

Claudius Maximus, Proconsul Africæ, apud quem causam Magiæ dixit Apuleius Philosophus.

T. Claudius Memnon, cum Iulia Restituta, refertur memor. veter. pag. 246.

T. Claudius Onesimus, cum Iulia Pötira 50 coniuge, pag. 291.

Claudius Onesimus, Viator collegii magni, cum CL. Z. Myrna coniuge. p. 210.

Claudius Pacatus, etsi Centurio fuisset, redditus tamen est à Domitiano domino suo, quod eum seruum esse cōstaret Dion.

T. Clau-

T. Claudius Pallas, Claudii Cæs. Aug. lib. potentissimus, occisus tãdem à Nerone, de quo multa Corn. Tacitus. Huius frater fuit Claudius Felix, aliquãdo præses Iudæe, vt est apud eundem. Fors huius Pallantis F. fuit Claudia Pallas, cuius meminerunt veterum inscriptiones p. 249. De monumento Pallantis Plinius epistol. lib. 8. ad Montanum, Roma Fabricii pag. 196.

P. Claudius Pallas Honorat. Repetinus, refertur cum multis honoribus Inscript. antiq. pag. 401.

Claudius Paternus, vixit sub Seuero, copratatus in locum Attidii Corneliani, cum in illius locū Arrius Colonus cooptaretur. Inscript. antiq. pag. 320.

T. Claudius Phœbus, refertur ibidem pag. 302.

C. Claudius C. F. Platina. Cicero Verrin. 4. pag. 130.

Claudius Pollio, laudatur vt vir bonus & doctus à Plinio Epistol. 7. ad Cornutum. Scripsit vitam Mufonii Bassi, grauissimi ciuis. Ibidem.

Claudius Pollienus, Prusæ domū Claudio Cæsari legauit, iussitq; in peristylio tēplum ei fieri. Plinius ad Traianum.

Claudius Pompeianus, gener Marci Imperatoris in filia Lucilla, sorore Commodi, sub quo occisus est, quasi à latronibus. Sic 30 Lampridius. At Spartianus superstitem vixisse Commodō, & postea è Tarraconensi ad participandum imperium à Iuliano vocatū, quod & gener Imperatoris fuisset, & diu militibus præfuisset, recusasse, senem se & luminibus debile respondendo. Fuit genere Antiochensis, nec satis nobili, Equitis tamen Romani filius, à socero bis Cōsul factus. Herodianus ei elegantē orationem tribuit ad Commodum iam Imperatorem.

Claudius Pompeianus F. Marci Imperatoris ex filia nepos, occisus est à Catacalla. Spartianus.

T. Claudius Proclus, cum Flauia Primitua coniuge, refertur in memor. antiquis pag. 149.

Claudio Proculo, Prætori, rescripsit D. Hadrianus Pand. 37. de ventre in possessionem mittendo.

Claudius Ptolemæus, Alexandrinus Philosophus, floruit sub Antonino Philos. Imper. De hoc Suidas.

Claudius Restitutus, vir facundus sub Traiano, nominatur Plinio in Epistolis & Martiali.

Claudius Rufus, occisus à Seuero. Spartianus.

Claudia Rufina, nobilissima mulier, Latine & Græcè docta, scripsit librū Epigrammatum, elegiam in mariti obitum, & alia quædam. Claruit anno Domini 80.

M. Claudius Rutilius, Trib. pl. ann. vrbs conditæ DLXXXV.

Q. CLAVDIVS QVADRIGARIVS, scriptor annalium.

Claudio Quartino rescripsit D. Hadrianus Pand. 48. de quæstionibus.

Claudia Sabbaris, memoratur in epitaphio apud Marlianum topographiæ 4.

Claudia Sacrata, mulier Vbia, amica Cerealis. Tacitus lib. 21.

Claudius Sagitta, præfectus alæ petrinæ sub finem Vitellii. Tacitus 20.

Claudius Sanctus, dirus ore, ingenio debilior. Ibidem.

Claudius Saturninus, Prætor sub Diuis fratribus Pand. 17. tit. mandati vel contra. Eidem rescripsit D. Pius Pand. 20. tit. 3. l. 1. item lib. 50. de legationibus.

Claudius Saturninum scripsisse librū de coronis, auctor est Tertullianus.

T. Claudius Secundus, cuius tumulo adscriptum: *Hic secum habet omnia.* Inscript. antiq. pag. 242.

Claudius Senecio, decorus adolescens, Neroni gratus, patre Cæsaris liberto genitus. Tacitus 13.

Claudius Seleucus, Papinianū per epistolā consuluit, cui ille respondit Pand. 34. de iis quibus vt indignis, &c.

T. Claudio T. F. Camil. Sotericho, vixit annis 2. Fabricius in sua Roma.

Soterico, an Claudio, nescio (Nam & in Apitiis Soterici inueniuntur) rescriperunt 40 AA. & CC. 5. Cod. tit. 27.

Claud. Structulus, vixit sub Pio, cuius rescripto ex testamento Clodii Felicis legata percepit Pand. 36. Vt legatorum seu fideicommissis. &c.

Claud. Sulpitianus, occisus à Seuero. Spartianus.

App. Claudius Tarronius Dexter. Inscript. antiq. pag. 123.

T. Claudius Tauriscus Topiarius. Inscript. antiq. pag. 302.

Claudius Telemachus, fundum ab Ouinio emit, &c. Quære in Emilio Largiano.

Claudius Timarchus Cretæsis, sub Nerone, reus actus, q; dicitasset, in sua potesta-

¶ Obseruandum hic, auctore supra Felicem Antonii accensisse.

te situm, vt Proconsulibus, qui Cretam obtinuisent, grates agerentur.

Cladius Tryphonius I. C. citatur à Scœuola Pand. 26. de administ. & periculo tutor. Reliquit disputationum libros 12. Rescribitur illi ab Antonino Caracalla C. 1. de Iudæis & cœlicolis.

Cladius Victor, nepos Ciuilis è forore. De hoc Tacitus.

Cladius Vnimanus, fugatus à Viriato. Orofius lib. 5. cap. 4. Plinius de viris illustr. Florus lib. 2. cap. 17.

CLAVDII sine cognomentis.

C. Claudius, Flamen Dialis, quòd exta perperam dedisset, Flaminio abiit. Obiit belli Pun. secundi anno nono. Liuius vigesimo sexto.

P. Claudius, Ædil. curul. ann. vr̄bis conditæ DLXVI. Liuius lib. 38.

M. Claudius, Prætor M. Æmilio C. Hostilio Mancino Cofs. ann. vr̄bis conditæ DCXVII. De hoc Iulius Obseq. pag. 501.

App. Claud. Trib. mil. Mario portam aperuit. Appianus 1.

App. Claudius, vir generosus, à Pontio Telefino ante portam Collinam in bello ciuili prostratus. Plutarchus in Sylla.

P. Claudius, Augur, Consule Cicerone. Idem 1. de diuinatione.

L. Claudius, Rex sacrorum, cum Cicero diceret apud Pontifices. Idem de haruspicum responsis.

Ser. Claudius, frater Papyrii Pæti ad quæ sunt epistolæ Ciceronis lib. 9. vir litteratissimus, & in notandis censendisque Poetarum scriptis magni iudicii. Obiit Metello & Afranio Cofs. Eius libros Pæti Ciceroni donauit. Vide ad Pætum epistolam 2. & ad Att. in fine 1. Meminit eius Claudii, nisi fallor, Gellius 3. cap. 3.

Sex. Claudius, libidinosus ac prodigus senex. Vide Suetonium in Tiberio.

P. Claudius, præfectus socium an. V. C. DLXVII. sub Claudio Nerone bello Pun. secundo. Liuius lib. 27.

Claudio rescribitur à Gordiano A. 4. Cod. tit. 32.

Claudiz ab AA. & CC. quinti Cod. tit. 16.

Claudio, Præfecto præt. à Gord. A. 5. C. tit. 11.

CLAVDIANÆ rescribitur à Gordiano A. 7. Cod. tit. 72.

Claudio à Valeriano & Gall. 4. Cod.

titulo 23. à Claudio in fine 40. Pand. titulo penult. 1. 4.

Claudianus, Viennensis ecclesie presbyter. De hoc Gennadius.

CLEMENTES, separatim positi.

Clemens, præfectus mil. sub C. Caligula. Iosephus Antiquit. 19. cap. 1.

Clemens, vetusta profapia Senatorum, atque etiam ex stirpe Cæsarum, omni scientia refertus, omniumq; liberalium artium peritus, ad hanc iustorum viam transit. Itaque etiam in ea excellenter effloruit, vt principi quoq; Apostolorum successor extiterit. Hæc Eucharis, Episcopus Lugdunensis, in epistola ad Valerianum.

Clementi rescribitur ab Alexandro A. 8. Cod. tit. 45. item à Philipp. A. 5. Cod. tit. 37.

Clemens, Poeta, familiaris Apulei Philosophi.

CLEMENTINO rescribitur ab Alexandro A. 8. Cod. tit. 45.

Clementinus facundus dicitur Aufonio ad Theonem.

CLODII.

Clodiorum familiam scribit Festus Pompeius à Clodio, Æneæ socio, nominatam.

M. Clodius, quòd scdam cū Corfis pacem fecisset, hostibus deditus est. Quo non recepto, factum illius rescissum, ipse in carcerem trusus, ibidem perit, scalarum etiã Gemoniarum nota scdatus. Valerius Maximus 6. cap. 3.

Ser. Clodius, Eques Rom. magnitudine doloris in podagra coactus, veneno crura perunxit, caruitq; postea sensu omni æquè quàm dolore in ea parte corporis. Plinius ex auctoritate Varronis lib. 25. cap. tertio. Meminit Suetonius de claris Grammaticis.

Sex. Clodius Phormio, argentarius, memoratur Ciceroni pro A. Cæcina.

Sex. Clodius, homo impurus, & P. Clodius, coimites illius P. Clodii Pulchri Ciceronis inimici. Cic. pro Milonè. Idem præ M. Cælio Sextum hominẽ seditiosum, in cœsorem sacrarum ædium, sine re, sine fidẽ, sine spe, sine sede, sine fortunis, ore, lingua, manu, vita omni inquinatum vocat: In oratione verò pro domo sua, heluonẽ spurcissimum, prægustatorem libidinum Clodii, hominem egentissimum & facinorosissimum,

fissimum, socium eius sanguinis, qui sua lingua etiam fororẽ illius ab illo alienauerit &c. Item nouitium Ligurem, qui M. Papyrii, fratris sui, testamento & iudicio improbatus sit. Ornat & illum Cicero in de prouinciis Consularibus sub finẽ. Damnat, & vrbe pulsus mox à cæde P. Clodii, restitutus est ab Antonio Consule. Vide Ciceronem ad Att. lib. 14. Similiter Alcon. Pedianum.

Sex. Clodius, Rhetor è Sicilia, familiaris ac præceptor M. Antonii Triumui, qui illi mercedis loco duo M. iugerum campi Leontini, & quidem immunia assignauit. Cicero Philippica 2. & Suetonius in de claris Rhetoribus.

Sex. Clodius, citatur ab Arnobio lib. 5. aduersus gentes. forsan idem, qui temporũ indicem reliquit, vt Plutarchus in Numa. Locus ipse ex auctore illo à Plutarcho adductus, memorabilis est, neque à nostro instituto alienus. Ideo lectorem eò remittimus.

A. Clodius, Cæsaris partium, commendatus illi à Scipione, Pompeii focero. Cæsar belli ciuilis Commentario 3.

Clodia A. F. 15. antea filios enixa, 115. vitæ annum expleuit. Valerius 8. cap. 14. Plinius 7. cap. 48.

L. Clodius, Trib. pl. designatus sub bellum Philippense, Ciceroni & Bruto adductus, quanquam beneficio Antonii auctus esset. Superfuit pugnae Philippens. Appianus 5.

Clodia, mater D. Bruti, viri Consularis, memoratur Ciceroni ad Atticum 12. epistola 21.

Clodia, diuersa ab illa, refertur ad Att. lib. 12. epistol. 37. 40. 43. 46. & lib. seq. epistol. 26. 29.

CLODII alii, secundum cognomenta digesti.

Clodius Adelphus, præfectus vr̄bis sub Constantio.

Clodius Æsopus, Æsopi histrionis F. de quo Valerius 9. capite 1. Plinius 9. cap. 35. & rursum lib. 10. cap. 51. Cicero ad Atticũ 11. epist. 15. Horatius lib. 2. Sat. 3. Patris Æsopi meminit Cicero ad Quintum fr. lib. 1. epistol. 2. item libro septimo, famil. epistol. 1. Agit de eodem Tatianus Orat. ad Græcos: Æsopo subulatori, inquit, perpetuam memoriam non fabule solum eius, sed Aristot-

dem quoque ars celebritatem conciliantis &c. Vtrunque inculcat Tertullianus de pallio.

CLODIVS ALBINVS, Cæsar à Seuero factus, ab eodem acie profligatus, & cum tota domo cæsus est, homo miræ voracitatis. Vide Capitolinum in eius vita. Prætor sub Commodò, Consul sub Seuero fuit, gente Afer & ipse, Adrumetinus videlicet. Fratrem illius summis honoribus euexit Senatus.

Clodius Bithynicus, capta Perusia à C. Cæsare cæsus. App. 5.

Sex. Clodius Sex. F. Brocchus, refertur in script. vet. pag. 67.

Clodius Clodianus, memoratur Paulo Pandect. 29. de acquirend. vel omitt. hæred. l. 96.

Clodius Fabatus. De hoc Antiquitates Fabricii pag. 75.

Clodius Felix, decessit sub Pio Pand. 36. tit. 3.

Clodius Hermogenes, citatur Ciceroni ad Att. 13. pag. 499.

Clodius Herodianus, aliquot Imperatorum Romanorum vitas descripsit.

Clodia Læta, Vestalis, sub Caracalla viuua defossa, tribus item aliis cæsis. Dion.

Clodius Licinius, rerum Rom. scriptor, citatur Liuiò, item Ciceroni legum primo. Clodio Mariano frumentatio leg. vi 1. gem. Lucanius Laurentius faciendum cura. Hæc inscriptio reperitur in memoriis Germanicis.

P. Clodius L. F. Pub. Niger, refertur Inscript. ant. pag. 67.

Clodius Patauinus, refertur Ciceroni ad Attic. 12.

Clodius Philetærus, memoratur Ciceroni epistola ad Terentiam 4.

Clodia Plautilla, cum Q. Verconio marito & Lucifera lib. refertur in memoriis Mutinensium Petro Apiano pag. 160.

Clodius Pollio, vir Prætorius, in quem emisit poema Nero, quod inscribitur, Lucio. Meminit illius Suetonius in Domitiano.

M. CLODIVS PVPPIENVS MAXIMVS, natus patre Maximo, fabro ferrario, quidã volunt vehiculario. Vide Capitolinum. Imperauit cum Balbino, cum est hostis declaratus Maximinus, antea Prætor, Consul & Præfectus vr̄bi.

Clodius Quirinalis, Arelatenfis Rhetor, docuit Romæ Claudii & Neronis temporib.

Clodius Rabia, ciuium inuidia pulsus, terram Arragonum petii. Vita decedens, tumulo isto cinerem locari iussi. Pientissimam matrona Clodia Relicta ex testamento fratris funera lamentabili fletu curauit. Bene valeas quisquis es. Hæc inscriptio extat Tarracone in Hispania Inscript. antiq. pag. 6.

Clodia Restituta, Q. Minutii Macri coniunx, mater Cassiæ, M. F. Feltæ, quæratur supra in Cassiis.

C. CLODIUS SABINUS, declamator tempore Senecæ festiuissimus, qui, quicquid illi in eloquentia deesset, urbanitate pensaret. Meminimus, inquit Seneca, cum illum Syriacus Vallius, homo disertus, accusaret, & videret Latinum Calumniam testem circa coronam iudicii obseruari, & toties occurrere eunti Syriaco, & quærere, quid haberet spei? Deinde post iudicium, cum Syriacus illi gratias ageret, quod tantam curam sui egisset: At me Hercules, inquit, timebam, ne vno Rhetore plus haberemus. Testis productus, cum interrogatus esset, an accepisset à patre sestertia? dixit, quod accepisset, an haberet, negauit. Deinde interrogatus, an Calumniam haberet; Ipse, inquit, negligentiam meam nosti, an habeam, nescio, accepisse me scio. In Domitium, nobilissimum virum, cum in Consulatu Ther-
mas, prospicientes viam sacram, ædificasset, cepissetque deinde Rhetores circumire, & declamare: Ego, inquit, sciebam hoc te facturum, & matris tuæ, quærenti de tua desidia dixeram. *

* Hic quædam in Seneca desunt.

Duas eius urbanas res præterire non possum. Securus erat in prouinciam Cretam Occium Flammatum Procos. Cæperunt Græci in theatro postulare, vt Sabinus maximum magistratum gereret. Mos est autem barbam & capillos magistratui Cretensium submittere. Surrexit Sabinus, & silentio manu factus: Hunc, inquit, magistratum ego Romæ bis gessi. Bis enim reus causam dixerat. Græci non intelligentes, quorsum alluderet, petebant, vt illum honorem tertio gereret. Postea offendit illos tota comitum cohors, oppressi sunt in templo ab omni multitudine, quæ postulabat, vt Romam Sabinus cum Turdo proficisceretur. Erat inter infames maxime & inuisos homines Turdus. Cum Turdus promitteret, iturum se, vt inde posset exire, Sabinus casto silentio, Ego, inquit, ad Cæsarem non sum iturus cum Mattea-

Postea hoc Sabino, cum causam diceret, obiectum est. Multa illum disertè dixisse memini, cum introductus esset ex carcere in Senatum, postulaturus vt diariam acciperet, tunc dixit, de fame questus, nihil onerosum à vobis peto, sed vt me aut mori velitis, aut viuere. Et illud: Nolite, inquit, superbè audire hominem calamitosum: sæpè qui misereri potuit, misericordiam rogat. Et cum dixisset Senianus, locupletes in carcere esse: Homo, inquit, adhuc indemnatus, vt possim viuere, paricidas panem rogo. Cum mouisset homines & flebili oratione, & diserta, rediit tamen ad sales, rogauit, vt in latomias transferretur, & ne nunc, inquit, quenquam vestrum decipiat nomen latomiarum, illa minimè lauta res est. Hoc retuli, vt & ipsum hominem ex aliqua parte nossetis, & illud sciretis, quam difficile sit, naturam suam effugere. Quomodo posset ab illo obtineri, ne in declamationibus iocaretur, qui iocatur in miseriis & periculis suis, in quibus iocari eum non debuisset, quis nescit? potuisse, quis credat? Cum vno die & Græcè & Latine declamasset, multa in eum urbane dicta sunt. Quintus Atterius quibusdam querentibus, pusillas mercedes eum accipere, cum duas res doceret, respondit: nunquam magnas mercedes accepisse eos, qui Hermeneumata docerent. Mæcenatis dictum est: Cassius Seuerus ab auditione eius cum rediret, interrogatus, quomodo dixisset? subiecit, malè vicit. Hæc Seneca Controuersiarum, quarta, libro nono, Controuersiarum, & declamationum tertia, & seq. libro quarto declamationum.

Clodia Secunda, cuius epitaphios versus habet Fabricius in Antiquitatibus, pagina 88.

P. Clodius P. F. Fab. Sura. Inscript. antiq. pagina 62.

Clodius Thuscus, qui Mamercum Scaurum accusauit maiestatis, & Historicus fatuus, & homo quam improbi animi, tam infelicis ingenii nominatur Senecæ Sualoria 2.

Clodius Thuscus, memoratur à Gellio, citante litteras ad illum Asinii Capitonis, libro 5. cap. 20.

Clodius Turrinus pater studiosè declamare solebat, cuius filius adolescens summæ eloquentiæ futurus esset, nisi mal-

let exer-

let exercere quantum habet, quam consequi, quantum sequi posset. Sed Turrinus Clodius multum de viribus remisit, dū Apollodorum sequitur, & summam legem dicendi eum putat. Tantum tamen illi virium superfuit, quantum valeret, etiam si ars abesset. Sententias dicebat excitatas, infidiosè aliquid petentes. Nihil probabat nisi tutum, non quod imbecillus esset, sed quia circumspectus. Causas nemo diligentius exposuit, nemo respondit paratius. Et pecuniam itaque & dignitatem, quam primum in prouincia Hispania habuit, eloquentiæ debuit. Natus quidem erat patre splendidissimo, auo Diui Iulii hospite. Sed ciuili bello attenuatæ domus nobilis vires excitauit, & ita ad summam perduxit dignitatem, vt si quid illi defuit, scias loco defuisse. Inde filius quoque eius habet in dicendo paternam diligentiam, sed vires ingenii sui ex industria retundit. Hoc & in ipso vitæ genere sequitur, ad summa euasurus inuenis, nisi modicis contentus esset. Ideo dignus est, cuius tam modestis cupiditatibus fortuna præster fidem. Hæc Seneca proœm. libro decimo Controuersiarum.

CLOELII.

Clœlii Patricii fuerunt, ab Hostiliorege in urbem ex Alba dirura translati. Nomen à Clœlio mansisse, Æneæ comite, auctor est Dionysius, item Sex. Pompeius, libro tertio.

Clœlia virgo, inter obfides tradita Porrenæ, frustratis custodibus, per Tiberim ad suos tranauit. Liuius 2. Auctor de viris illustribus, Dionysius Halicarnas. lib. quinto. Plutarchus in Publicola, Valerius lib. 3. cap. secundo, &c. De eadem ad hunc modum Seneca in consolatione ad Martiam pag. 424. *Equestris insidens statua in sacra via celeberrimo loco Clœlia, exprobrat inuenibus nostris, puluinum ascenditibus, in ea illos urbe sic ingredi, in qua etiam feminas equo donauimus, &c.*

T. Clœlius Siculus, Consul cum T. Largio fuit, anno post exactos reges 12. V. C. CCLVI. Liuius 2.

T. Clœlius Siculus, Trib. mil. Consul. potestate, ann. V. C. cccxi. vnâ cum duobus collegis rei Romanæ præest, concordia domi, pace foris vigente. Liuius 4.

Q. Clœlius Siculus, Censor cum Sp. Seruilio Prisco an. V. C. cccclxxiii. Liuius 6.

P. Clœlius Siculus, sic Decemuir sacrorum ann. V. C. dlxxiiii.

P. Clœlius Crassus, Trib. mil. Consul. potestate, ann. V. C. cccclxxviii.

Clœlius, inimicus Ciceronis, citatur in epist. ad Att. lib. 10. epistola 6.

Clœlio rescribitur à Gordiano A. 10. Cod. tit. 11.

Clœlia Claudiana v. v. Maxima à Diis electa, merito quam sibi talem antistitem nomen Vesta reseruare voluit: Clœlia Neruana soror cum Pterio coniuge, ac liberis suis, orantes, vt per tot secula facere Diis permittant. Manutius in Orthographia, in voce Sæculum.

CLVATIUS, synchronus Ciceronis, memoratur ad Att. 12.

CLUENTII.

Cluentios Virgilius descendisse vult à Clœntio Troiano lib. 5.

Syllag. Clœntibus Cærulea genus unde tibi, Romane Cluenti.

L. Cluentius, in bello sociali contra Romanos pugnans à Sylla cæsus est. Appianus primo.

Cluentius Pelignus Italicensis, cum comprehensus esset a cohortibus suis, ne Pompeio traderetur, seruus ipsum occidit, & ne domino superstes esset, se pariter interemit. Macrobius Saturn. 1. capite vndecimo.

A. Cluentius Habitus, pro quo Ciceronis extat oratio, patrem habuit A. Cluentium Habitu, matrem Saffiam, quæ post Habiti mortem nupsit A. Aurio Melino genero, filia Cluentia ab illo propter pellicatum matris digressa. Deinde illo per Oppianicum cæso, isti ipsi nupsit Oppianico, mariti percussori. Qui cum vitricus priuignum A. Cluentium veneno aggressus esset, accusatus corrupto iudicio euasit. Adde quæ de cognomento habent Notæ Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pag. 195. adde quod tradidit Quintilianus libro secundo, capite 18. nempe Ciceronem gloriatum fuisse, se tenebras offudisse iudicibus in causa Cluentii.

C. CLVILIVS, Albanorum imperator tempore Tulli Hostilii regis.

Cluilius Gracchus (Dionysius Cælium vocat) Equorum imperator, vincus à suis, ac traditus T. Quintio Dictatori, in triumpho ductus est. Liuius 3.

CLVSINIUS Figulus, Urbiniæ, quæ sibi matrem esse volebat, bona petens,

ab Asinio Pollione, testamentum Vrbinæ defendente, repulsus est. Vide Quintilianum lib. 7. cap. 3.

¶ C. CLVSIANVS, Centurio, in Africa ignominiosè à Cæsare dimissus est. Comment. 5.

CLVII.

Cluuii, dubium num de oppido Samnitium, Cluuiam, nomen habeant. Romanum ibi præsidium à Samnitibus verberibus laceratum & occisum est. Ipsa Cluuiam mox à Romanis recepta, & omnes puberes interfecti. Liuius 9.

¶ C. Cluuius Saxula, Prætor iterum an vrbis conditæ DLXXXI. iurisdictionem inter ciues & peregrinos obtinuit. Liuius initio 42.

L. Cluuius, Eques Rom. cuius filia fulmine tacta, obscenum in modum nudè iacuit, lingua paululum exerta, equo etiã, cui infidebat, exanimato, quæ res equestri ordini, & virginibus infamiam, quæ mox secuta est, portendit. Vestales enim nobilissimæ cum aliquot Equitibus Romanis incesti pœnas subierunt. Iulio Obsequenti Pompeius Heluius, Orofio L. Aelius, Eutropio in fine 4. L. Cluuius dicitur. Quænam sit harum syncerissima lectio, multum addubito.

M. Cluuius, citatur à Cicerone vt familiaris ad Att. 6. epist. 2. lib. 13. se cum quibusdam aliis relictum ab illo cohæredem significat, similiter libro decimo sexto, epistola 3.

C. Cluuius Puteolanus, commédatur à Cicerone Q. Thermo, Proprætori Asiæ lib. 13. epistol. 57. vt debitæ illi pecuniæ dissoluantur. Extat Puteolis, de hoc, an de alio quoquam, incertum, eiusmodi inscriptio: 40
C. Cluuius M. F. III. vir IVRIDIC. II. vir Nole III. vir Quinquennial. de suo faciund. curauit, idemque restituit. Ioni O. M. Sacr. Inscript. antiq. pag. 127.

C. Cluuius, sub Cæsare Gallia Cisalpinæ præfuit. Extat ad illum epistola Ciceronis lib. 13. 8. Hic, teste Dionel. lib. 52. Cõsul designatus, quomodo & C. Furnius, Consulibus ascriptus est, cum honore functus nõ esset, ab aliis impeditus.

¶ M. Cluuius Rufus, diues & eloquentia clarus, præfuit Hispaniæ sub Nerone & Galba. Tacitus 20. Hic opinamur esse, qui temporibus Plini historiam scripsit, de quo idè Plin. in Epist. lib. 9. ad Rufonè.

¶ Cluuiam Facula, Campana mulier, quæ stitu corporis ditata, captiuus Romanis egenibus bello Punico secundo alimenta supeditauit. Liuius 26. Valerius libro quinto, capite 2.

Cluuius M. F. refertur in script. antiq. pagina 127.

¶ L. CLVVIENVS L. F. *Anicilo balneum & aquas dedit.* Hæc inscriptio reperitur Bergomi in æde D. Vincentii. Ibidem pagina 93.

Cluuienus, malus Poeta, notatur Iuuenali Satyra 1.

COCCEII.

Cocceiorum familia ex Narnia oppido propagata traditur. Primus in hanc Consulatum intulit M. Cocceius Nerua, is, qui Cæsarem & Antonium dissentientes in gratiam reduxit, quemadmodum refert Appianus, qui L. prænomen illi, sed vt opinor, mendosè tribuit. Idem Appianus fratrem illi fuisse scribit, quem Cæsar conseruauit. Gessit autem Consulatum cum L. Gellio Publicola, ann. vrbis conditæ DCCXVI I I. Meminit huius Cocceii, & dexteritatis eius in componendis amicorũ dissidiis, Horatius Sermonum 1. Satyra quinta. In quæ locum Porphyrio commentans, Imp. Nerua auum facit.

M. Cocceius Nerua, Consul fuit cum C. Vibio Rufino sub Tiberio. Vide Manutium in Orthographia in voce, Sæculũ.

M. COCCEIVS NERVA, vir diuini humanique iuris sciens, Labeoni in ea professione successit, teste Põponio. Tiberio principi, cui fuit coniunctissimus, in petenda Campania comes adhæsit, vbi 7. post anno, cum præsentem reipub. statũ non probaret, consilium moriendi cœpit, integro statu honestum finem expetens. Proinde deprecantis Tiberii sermonem auertatus, cibi abstinentia decessit. Tacitus lib. 4. & 5. Rutilius vult huius filium fuisse, qui & ipse Iurisconsultus, pater extiterit Neruæ Cæsaris. Addit, eundem Cocceium in curatione aquarum Satrio Rufo successisse, Corn. Cethego & Varrone Visellio Cõs. fors ex Frontino.

Cocceius Nerua, Prætor designatus ann. V. C. DCCXVI I. punitis, qui cũ Pisonè coniurauerant, triumphalibus ornamentis à Nerone donatus est. Tacitus in fine 15.

M. COCCEIVS NERVA, duobus Consulatus gestis, & quidem in vtroq; pthici-

¶ Vide Stemma apud Onuphriũ Paphiũ pag. 38.

pis collegæ, cæso Domitiano in imperio successit. Præfuit annum & menses 4. decessitque in Consulatu quarto septuagenario maior, cùm sibi Traianum adoptasset. Vitam eius & res gestas descripsere Dion, Nicæus & Sex. Aurelius Victor. Item Egnatius Venetus. Fors idem est cum superiore.

¶ *Diis manibus M. Cocceii Sp. F. Augustalis. Vixit ann. XVIII. men. IX. d. XIII. Cocceii Aug. lib. Plurim. mater fil. piiss.* Inscript. ant. pag. 284.

L. Cocceius L. Cocceii Posthumi L. *Auctus Architectus.* Hæc inscriptio extat Puteolis apud S. Proculum. Vide in script. antiq. pagina 126.

Cocceia *Auitæ Domitiæ F. Chryse. Vix. annis XXI. Men. I I I. d. XXIV. Hermes Cocceia Bessa Act. coniugi benè mer.* Reperitur Romæ in viridario Cardin. Rhotomagen. 20

¶ Cocceio Campano rescripserunt Seuerus & Antoninus AA. Institutionum 2. quibus modis testamenta infirmentur, & Pandect. 36. ad. S. C. Trebellianum, Institution. lib. 2. tit. 17.

¶ Cocceia Chrysis, vxor C. Iulii Flauiani Cornicularii, refertur in memor. Moguntinensium pag. 468.

L. Cocceio L. F. *Cogitato parentes. Vix. ann. XX. mens. XI. mil. cohort. XI. urb.* Extat Neapoli. Inscript. ant. pag. 122.

L. Cocceius Cupitus, memoratur in antiquitatibus repertis Norinbergæ. Ibidem pag. 409.

Cocceius Cassianus, clarissimus vir, cũ Rufina Ingenua, quam ille pleno honore dilexit, sub Marco Imperatore, refertur Pandect. 34. de his quæ vt indignis auferuntur.

¶ Cocceius Firmus, Centurio memoratur Papiniano Pandect. 49. de captiuis & postliminio reuerfis.

Cocceia Nice, cuius carmen epitaphium exponitur à Fabricio Antiq. pagina 74.

Cocceius Proculus, apud Tacitum Spiculator.

M. Cocceius Stratocles, ædituus Veneris, cum M. Aurelio Pacoro. Vide supra in Aureliis.

Cocceia *Valeriæ P. Fenacius Gemellinus Aug. coll. Epul.* Id extare Budæ in Vngaria, tradit Apianus in script. ant. pag. 491.

Cocceius Verus, occisus à Seuero. Spartianus.

¶ COCCEIANVS Dion, cognomento Chrysolomus, floruit Prusæ in Bithynia sub Traiano. Plinius Epistol. lib. 10. Citatur ab Isaacio Tzerze in Cassandram Lycophr. pagina 51. & alibi. ¶ Orationes eius 80. de Græcis Latinas fecit Thomas Naogeorgus, qui copiosissimè de eo disseruit in operis illius proemio.

¶ L. COCTI VS M. F. S. T. I. quartus veteranus. Hæc inscriptio legitur Taurini in Italia, teste Dominico Machæo.

Coctia filia & Coctius, nepos Saluii Coctiani, quærantur infra in Saluis.

¶ COERANVS, homo Ægyptius 7. annis exul. Dein restitutus, & Senator & Consul factus est sub Seuero. Dion.

¶ C. COESIDI VS Euzelus, refertur in memor. antiquis pag. 73.

¶ M. COLONI VS, C. Caninium Gallum damnauit, eiusdem postea, quod mirere, procurator. Vide Valerium Maximum lib. 4. cap. 2.

COMINI I.

L. Cominius, Trib. mil. in exercitu L. Papyrii Dictatoris, ann. V. C. CCCXXXIX. pugnante, ipso absente, Fabio legato contra Samnites, cùm equis frena detraxisset, petrupit hostium agmen, suisque viam cõsequendæ victoriæ fecit. Vide Liuium libro octauo.

Cominius, Trib. pl. M. Lectorio Trib. mil. diem dixit, quod Cornicularium suum de stupro compellasset. Valerius 6. capite primo.

Sex. Cominius, fœde tractatus à Verre. Cicero in Verrinis.

P. & L. Cominii, Equites Rom. Stalenum accusarunt. Cicero pro A. Cluentio.

¶ Q. Cominius, Cæsaris partium bello Africano, cùm nauigando à cæteris aberrasset, à C. Vergiliõ captus, & ad Scipionem transmissus est. Hirtius vel Oppius Commentario 5.

¶ L. Cominius Pedarius, datus adiutor Corniõ Messalæ in curatione aquarũ sub Augusto. Sex. Iul. Frontinus de aquæductibus.

50 C. Cominius, Eques Rom. accusatus quod probrosum carmen in Tiberium fecisset, precibus fratris, qui Senator erat, cõcessus est. Tacitus 3.

¶ *Quartus Cominius C. F. sibi & Tertia Petroniæ M. F. uxori, & L. Cominio C. F. & C.*

Cominio C. F. Fratibus, & Tertia Cominia forori, & Ampliato & Felici lib. Hæc inscriptio extat Mediolani ad S. Nazarium, tradente Apiano inscript. ant. pag. 29.

Cominia Ianuaria, refertur ibidem pag. 258.

Cominia Faustina, Peregrinii Heliodori mater, in memoriis Moguntinis. pagina 466.

CONFIDIUM quæ gens plebeia fuit.

Q. Confidius & T. Genutius, Tribb. pl. an. V. C. cclxxvi i i. autores legis agrariæ, T. Menenio diem dixere, propter amissum Cremeræ præsidium, cum haud procul inde Consul statua habuisset, cumque capitis anquississent, patrum precibus & gratia victi, multa contenti fuere, duobus millibus æris damnato reo. Liuius lib. 2.

Confidius, publicanus, & L. Crassi amicus, de quo Valerius lib. 9. cap. 1.

Q. Confidius, grauis iudex tempore Ciceronis, cuius ille meminit in oratione pro Cluentio. Idem opinor iam natu grandis, Cæsare Consulatum violentius gerente, liberè dixit, Ideo non conuenire Senatores, quod illius arma timerent. Huic cum Cæsar dixisset: Quin igitur tu eodẽ metu domi te contines? me, inquit Confidius, *senectus inre-pidum facit; cum enim vitæ paululum superstit, non est cur magnopere sim sollicitus.* Plutarchus in Cæsare.

Q. Confidius, scelerator tempore Catilinarii tumultus, neque de sorte quenquam suorum debitorum, neque de usura appellari passus, publicum mœrorem priuata tranquillitate simul & liberalitate mitigauit. Val. Maximus lib. 4. cap. 8.

C. Confidius, Proconsul Africæ, Q. Ligarium legatum, decedens inde, prouinciæ præfecit, idq; nõ multo ante bellum ciuile. Cicero pro Q. Ligario. Vide an idem sit, de quo Asconius in Miloniana.

Confidius Nouianus, successor nominatus C. Cæsari in citeriori Gallia. Cicero in epistolis ad Tironem.

P. Confidius, rei militaris peritissimus, militauit sub Cæsare in Galliis, cum antea sub L. Sylla, & inde sub M. Crasso militasset. Cæsar belli Gallici comment. 5.

D. Confidius, proprætor Pompeianus. Cicero ad Att. 8.

C. Confidius Longus, bello ciuili Adrumetum in Africa præsidio vnius legionis

tenuit, deinde sub Scipione Tisdram. Post victoriam Cæsaris, cum fugeret, à barbaris interfectus est. Cæsar comment. 5.

Q. Confidius Gallus, hæres Q. Turii, cum plerisque aliis commendatur à Cicerone Cornificio epistolarum 12.

L. Confidius, homo abiectus & cõtemtus in vrbe, post Duumuir Capuæ, notatur à Cicerone in de lege Agraria contra Rullam.

Confidia, M. Seruili, Consularis viri F. à Democrate medico curata. Plinius lib. 24. cap. 7.

Confidio rescribitur ab AA. & CC. 9. Cod. tit. 20.

CONSTANTII & CONSTANTINI, Imperatores, petantur è Victore, Suida, & c. item è Caroli Sigonii historia de imperio occidentali & Onuphrio Panuinio.

COPIVS C. L. Leonas. Inscript. antiq. pag. 52.

COPILLAE rescribitur ab AA. & CC. 6. Cod. tit. 57.

COPONIUM

T. Coponius Tiburs, damnato C. Mafsonæ, cuius Romanus factus est. Eius nepotes T. & C. summæ virtutis & dignitatis homines vocat Cicero in Oratione pro L. Corn. Balbo.

Q. Coponius, damnatus ambitus, quia vini amphoram dedisset dono ei, cuius erat suffragilatio. Plinius 35. cap. 12.

M. Coponius, refertur à Cicerone li. 1. & 2. de Orat. itẽ in Orat. pro Cæcina, pro quo dixerit Q. Scæuola contra L. Crassum in causa M. Curii.

C. Coponius, præfectus præsidii, quod Crassus bello Parthico Carris imposuerat. Plutarchus in Crasso, Appianus in Parthico. Fors idẽ, qui bello ciuili Pompeiũ secutus, nauibus Rhodiis præfuit. Cæsar comment. 3. Cic. ad Att. 9. scribit, illum initio eius belli Pompeianum Prætozem fuisse. Vt ab Antonio proscriptum vxor seruarit, docet Appianus de bell. ciuil. lib. 4.

L. Coponii L. F. vt Cæsaris partium meminit Iosephus 14. cap. 16.

Coponius, vir Prætorius grauissimus, P. Sillii socer, cum recens transfuga Plancus absenti Antonio multa miranda in Senatu obiiceret; *multa, inquit, mercurites fecit Antonius, pridie quam tu illum relinqueres.* Velleius Paterculus volumine posteriore.

Coponius alius, Eques Rom. procurator Iudææ sub Augusto, missus cum Quirinio, præfide

præfide Syriæ. Iosephus initio 18. antiquitatum, & belli Iudaici lib. 2. cap. 7.

A. CORAVLVVS, miles refertur Inscript. antiq. pag. 483.

L. CORDIVS, honestus homo, dixit testimonium in Verrem. Cicero in Verrinis.

M. Cordius, reperitur in numis argenteis, teste Carolo Sigonio.

CORELLIUM

Corellius, Eques Rom. Ateste genitus, quem suomet ipsam furculo castaneam inferuisse in Neapolitano agro, scripsit Plinius, sic vt ab ipso nomen inter laudatas acceperit. Hæc postea hæres libertus iterum inferuit. Inter eas hæc est differentia, illa copiosior, hæc Corelliana melior, libro 17. capite 17.

Corellius Rufus, I. C. celeberrimus, summa auctoritatis apud Neruam. Moritur sub Traiano voluntaria morte. Autor Plinius Epistolarum 1. ad Calestrium Tironẽ, qui plurimum sanctitatem vitæ eius & innocentiam commendat. Vxor illi fuit Hispulla. Ibidem.

CORFIDIVM, materteræ suæ maritum, Varro autor est, funere locato reuixisse, & locatorem funeris ab eo elatum. Adiecit & miracula, quæ tota indicasse conueniat. E duobus fratribus, equestris ordinis, Confidio maiori accidisse, vt videretur expirasse, apertoque testamento, recitatum hæredem minorem funeri instituisse. Interim eum, qui videbatur extinctus, plaudendo conciuuisse ministeria, & narrasse, à fratre se venisse, commendatam sibi filiam ab eo. Demonstratum præterea, quo in loco defodisset aurum nullo conscio, & rogasse, vt iis funebribus, quæ cõparasset, efferretur. Hæc illo narrante, domestici fratris prope re annunciauere, exanimatum illum, & aurum, vbi dixerat, repertum esse. Hæc Plinius 7. cap. 52.

CORNELIUM

Nullã inter Romanas gentes latius sparsam inuenio atque Corneliã, cuius plures quàm 12. populosæ familiæ numerantur, omnes Patriciæ dignitatis, honorib. & imperiis illustres. Primi autem & antiquissimi occurrunt Maluginenses. His proximi sunt Cossi, Aruinae, Scipiones. Deinde certatim ingruunt Rufi, Syllæ, Sisennæ, Lentuli, Dolabellæ, Cethegi, Cinnæ, Mamerci,

Mãmulæ, Merendæ, Merulæ. Ne quid nunc de Balbis, Fuscis, Frõtonibus, Seueris, Anulinis & id genus cõpluribus aliis dicã, qui vt ad superiores illas nihil pertineant, oēs tamẽ nominis esse Cornelii fatendum est. Ab his vicus, quem inhabitauerunt, Cornelius, & vna ex 35. tribubus in honorem gentis Cornelia nuncupata est. Singulare genti Corneliæ, non cremare defunctos, sed telluri mandare. Primus omnium Sylla cremari voluit, cuius instituti causam suo loco dicem.

Maluginenses.

Maluginenses ab origine prioris patriæ dictos arbitramur, quomodo & Papyrii Mulligani, & Furii Medullini, & Sulpitii Camerini, ab oppidis prius habitatis appellationem traxere.

Ser. Cornelius Maluginensis, iuuenis adhuc, opibus & dignitate præcellens, Consulatum gessit an. V. C. cclxxix. cum sumtum est supplicium de Sp. Cassio, regnum affectante. Missus in Veientes, multam prædã abegit. Vixit postea in magna nominis auctoritate, cum esset & Flamen Quirinalis. Decessit an. vrbs conditæ ccc. Liuius lib. 2. Dionysius antiquitatum 8.

L. & M. Cornelii Maluginenses, fratres, fors Seruio patre progenerati, & ipsi ad amplissimos honores conscenderunt. Lucius Cõsul. an. V. C. cclxxxv. feliciter re gessit aduersus Volscos, deq; iis triumphauit, vt est autor Dionysius lib. 10. M. Decemuir ferendarum legum enituit. Verum quod cum App. Claudio cæterisq; collegis ad occupandam tyrannidẽ consensisset, in exilium pulsus est, ann. cccv. Liuius lib. 3.

M. Corn. Maluginensis, alius à superiore, fors filius, Consul cum L. Papyrio Crasso, an. vrbs conditæ cccxix. Liuius lib. 4.

P. Ser. & M. Cornelii Maluginenses, referuntur Liuius lib. 4. 5. & 6. nullis rebus gestis magnopere clari, nisi quod aliquoties Tribunatum Consulari potestate administrãrunt. P. quidem tertium an. vrbs cond. cccclxv. quo anno Roma à Gallis capta est. Sequimur enim Carolũ Sigoniũ, cum vulgares Liuii codices Seruiliũ vocent. Ser. etiã magisterio Equitum functus est sub Dictatore T. Quintio Pæno, an. cccxciii.

M. Corn. Maluginensis Scipio, haud dubiè per adoptionem huic familiæ insertus, Prætor ann. V. C. dlxxvi i i. Hispaniã vltiorẽ obtinuit. Vñ regressus post biennium

à Fulvio & Posthumio Censoribus Senatu motus est. Liuius 41. Meminit huius Maluginensis Scipionis vt viri faceti Cicero de Oratore secundo. Nā cum ex centuria sua renunciaret Acidinum Consulem, præcoque dixisset: dic de L. Manlio, respondit, virum bonum egregiumque ciuem esse, se arbitrari.

Ser. Corn. Maluginensis, Flamen Dialis sub Tiberio, memoratur Corn. Tacit. libro tertio. Sigonio ex Fastis Capitol. Cn. F. Cn. N. Lentulus Maluginensis vocatur. De filio Maluginensi, patris in eo sacerdotio successore, idem Tacitus lib. 4.

C O S S I.

Cossos vocari scribit Festus Pompeius, qui rugosi sunt, & aspera facie, à similitudine vermium, qui in ligno nutriuntur. Vnde apparet eum, qui primus id cognomen tulit, indigniter fuisse rugosum.

A. CORN. COSSVS M. F. M. N. Larre Tolunio, Veientium regē, in acie cæso, Ioui Feretrio secunda opima spolia retulit. Liuius dubitat, Consulne, an consulari potestate Trib. militum, & quo potissimū tempore, id fecerit. Consulatum gessit an. V. C. CCCXXVI. Biennio post M. Equit. sub Dictatore Mamercō, feliciter pugnavit in Veientes. Liuius 4. Plinius de vitis illustrib. Propertius lib. 4. Valerius libro tertio, capite 2. & c.

A. P. & Cn. Cornelii Cossi, fratres opinor, & A. filii, referuntur Liuius libro quarto, omnes vel Consulatu gesto, vel aliquot Tribunatibus mil. Cōsulari potestate peractis insignes. Publius etiam Dictator Volscos domuit, ann. V. C. CCCXLV. 11.

A. Corn. Cossus, fortassis A. F. A. N. ann. vrbis conditæ CCCLXX. Dictator Volscos cecidit, triumphauitque. M. Manlium Capitolinum, concitantem populum, in carcerem coniecit. Liuius 6.

A. Corn. Cossus A. F. A. N. A. pron. (sic enim conuicimus) aliquoties Trib. militum Consulari potestate, bis Magister Equit. nouissimè Consul cum M. Valerio Coruino de Samnitibus triumphauit. Liuius 7.

Longo post tempore pro Cossis fratrib. apud Centumuiros aduersus M. Antonium dixit Curio pater, vt est apud Ciceronem de oratore 2.

Cornelia, ex Cossorum familia, capta Vestalis in locum Lætiæ defunctæ sub Nerone. Tacitus lib. 15. Vide infra in Lentulis.

Aruinæ.

Videntur Aruinæ ex Cossis esse, ita annorum temporumque ratione proximè succedunt. Adiuuat hanc opinionem prænominum consideratio, quæ ubiq; esse eadem apparet.

A. Cornelius P. F. A. N. Aruina, Dictator Samnites subegit, triumphauitque; ann. vrbis conditæ CCCXXXII. Idem fœcialis fuit, cum Samnitibus T. Veturius & Sp. Posthumius dederentur.

P. Corn. A. F. P. N. Aruina, bis Consul, cum Q. Martio Tremulo cecidit Samnites. Gessit & cum C. Martio Rutilio Censuram. Liuius 9. & 10.

Inueniuntur Aruinæ & in Scipionibus, quibus Rutilius illos etiam attribuit.

Scipiones.

Scipionum familiam accuratius mihi describendam delegi, ea maximè ratione ductus, quod nusquam neque præstantiores Duces belli tempore, neque domi meliores ciues prognatos videam. Ad eò rei militaris scientia, & morum integritate sanctimoniaque Scipiones excellere. Quanti verò putandum est, quod ex oraculo monitis patribus, matrem Deum non nisi ab optimo viro excipi vellet, solà Scipionum reperta familia est; quæ hunc dare posset? Nam quod totius orbis imperiū obtinuerit Romani, gentiumque domini facti sunt, Scipionibus deberi, quis ambigat?

Scipionis cognomentum, in gente Cornelia qui primus tulit, adolescens patrem, luminibus carentem, pro baculo regebat, quem scipionem Grammatici vocant. Macrobius 1.

P. Cornelius Scipio, Magister Equitum, Dictatore M. Camillo, cum Veios cepit, ann. vrbis conditæ CCCLIX. Deinde Tribunus mil. Consulari potestate. CCCXXI. CCCXLVI. CCCCLXX.

P. Corn. Scipio (vt puto, F.) Ædilis curulis fuit ann. vrbis conditæ CCCLXXXIX. M. Equit. dictus à L. Furio Camillo Dictatore ann. ccccv.

L. Corn. Scipio, interrex cōmitia habuit ann. vrbis conditæ cccci. Post biennium creatus ipse Consul, & iterū an. cccxxi.

L. Cornelius Cn. F. Scipio, Proprætor constitutus à Q. Fabio Max. Rutilio V. Cōsule, ann. vrbis conditæ cccclviii. legatus Papyrii Cursoris contra Samnites; ann. cccclx. Consul ann. cccclv.

Cn. Cor-

ONOMASTICO N ROMANVM.

Cn. Cornelius L. F. Cn. N. Scipio Africana, Consul ann. V. C. CCCCLXXXI. 11. à Carthaginensibus per fraudem captus. Liuius 17. Iterum Consul ann. cccxcix. factus est. Vide Valerium lib. 6. capite 7. & 11. Porro Afrinæ cognomentum vnde Cornelix genti sit inditum, explicuit Macrobius Saturnalium 1.

P. Cornelius Cn. F. L. N. Scipio Afrina, Consul ann. vrbis conditæ DXXXI. 11. M. Equitum anno quarto post.

L. Corn. L. F. Cn. N. Scipio, Consul ann. vrbis conditæ CCCCLXXXI. 11. in Sardinia contra Sardos, Corfos & Hannonem, Pœnotum ducem, feliciter pugnavit, corpus hostis occisi magnificè extulit, eiusque exequias celebravit. Liuius 17. Valerius Maximus lib. 5. capite 1. Narrat aliquot eius stratagemata Frontinus libro tertio, capite 9. & 18.

Cn. Corn. L. F. L. N. Scipio, Caluus Cōsul ann. vrbis conditæ DXXXI. Hoc notatus est P. Cornelius Nasica, qui VIR. OPT. à Senatu iudicatus est.

P. & Cn. Cornelii Scipiones, fratres, L. FF. L. NN. quorum Publius, Africani pater, Consul fuit anno primo belli Punici secundi V. C. DXXXVI. Ambo rebus magnis in Hispania gestis, ibidem interire, dicti ob id duo fulmina belli Virgilio. De Cn. amplius, & filia Cornelia, à Senatu elocata, Valerius lib. 4. cap. 4. Seneca ad Albinam cap. 12. Zonaras Tom. 2.

P. CORNELIUS P. F. L. N. SCIPIO AFRICANVS, matre enecta natus est, vt tradit Plinius libro 7. Vitam illius scribere C. Oppius & Iulius Hyginus, vt est apud Gellium 7. capite 1. item Plutarchus, quæ historie interiere. scripsit etiam nostra memoria Donatus Acciaiolus. De eodem copiosissime agit Liuius, & alii Romanæ historie auctores passim. Adde insuper quæ Suidas habet πονηρος. Coniugem habuit Tertiam Æmilianam, L. Pauli, apud Cannas cæsi, F. Ex qua tres liberos sustulit, P. Cornelium Scipionem F. & duas Cornelia filias, quarum maior collocata est P. Cornelio Scipioni Nasicæ, eius, qui vir optimus iudicatus est, filio, minor verò Tib. Sēpronio Graccho, quam & ipsam concreto gēntiali ritam, & duodecies, alternatim semper nunc masculum nunc foemellam peperisse; scribit Plinius. Africanus ipse bis Consul fuit, & Censor, princepsque Senatus tribus continuis lustis. Decessit anno ætatis 54. Scitum est

Catonis maioris de hoc Scipione apud Suidam in vocib. αἰσῶσι & κέτων apophthegma. Is enim à quodam interrogatus, quid de Carthagine & Scipione sentiret, fertur Homeri de Tiresia versum subintulisse: οἷος πηπυται, λοιπὸν σκιά εἰσὶν αἰσῶσι. Hic sapit; at reliqui simulacra vt vana vagantur.

P. Cornelius P. F. P. N. Scipio, Africani F. captus ab Antiocho rege, gratis patri remissus est. Augur factus est ann. vrbis conditæ DLXXI. 11. Sed & præturam gessit, ad quam obtinendam plurimum illi C. Cicerius, patris scriba, suffragatus est. Corpore fuit minus firmo. Laudat hunc ab eloquentiæ & litterarum studio Tullius in Bruto. At Valerius Maxim. vt summi viri degenerem filium insectatur libro tertio, capite quinto.

Cornelia, Africani filia, Gracchorum mater, duodecim partus totidē funeribus recognouit. Et de cæteris facile est, quos nec editos nec amissos ciuitas sensit. Tib. Gracchum & C. quos etiam qui bonos viros negauerit, magnos fatebitur, & occisos vidit & insepultos. Consolantibus tamen miseramque dicentibus: Numquam, inquit, non felicem me dicam, quæ Gracchos peperit. Hæc Seneca de consolatione ad Martiam. Adde quæ habet de consolatione ad Albinam. Est etiam de hac Cornelia præclarus Plutarchi locus in C. Graccho; Valerii lib. 4. cap. quarto.

P. CORNELIUS SCIPIO AFRICANVS Æmilianus, dictus Numantinus, vt Plinius de viris illustr. L. Æmilii Pauli, qui de Perse rege triumphauit F. per adoptionem verò Scipionis Africani nepos, bis Cōsul & Censor, Carthaginem & Numantiam sustulit, deq; vtraque triumphum egit. Vxor illi fuit Gracchorum soror, Sempronia. Strangulatus est domi suæ, incertum coniugis ne fraude, an inimicorum opera, anno ætatis 55. vel vt alii 56. Vide Plinium de viris illustribus. De hoc opinor loqui Senecam de beneficiis 3. Abstinentiam eius prædicat Suidas πονηρος. Idem Σκίπιον: Scipio, inquit, οὐράacula potius locutus est, quam verba fecit. Euerfa enim Carthagine, cum Romani confiderent, se pacatè & tranquille victuros in posterum, in medium progressus: Nunc quidem, inquit, existimandum est, hæc bellorum initia esse & c. In recentioribus auctoribus scripsit vitam illius Antonius Bendinellus Lucensis. Fannius propter dissimulationis dexteritatem Scipionem hunc Græco verbo

appellabat. Cicero 2. de Oratore. Refertur ibidem eius aliquot scite dicta. De legatione eius ad res fociorum inspiciendas Iustinus lib. 38. Decedens libras 32. argenti hæredi reliquit. Et cum de Pœnis triumpharet, quater millies cccc. Lxx. M. pondo trātulit, quod argentitota Carthago habuit, illa terrarum æmula, &c. Plinius lib. 33. c. 11. Meminit idem lib. 22. cap. 6. his verbis: *AEmilianum Scipionem Varro auctor est, do-*

matum obsidionalis corona in Africa, Manlio Cos. tribus cohortibus seruatis, totidemque ad seruandas eas educitis: quod & statuae eius in foro suo D. Augustus ascripsit. Hactenus Plinius. Reliquit orationes aliquot, quæ citantur à Sex. Pompeio.

L. CORN. P. F. L. N. SCIPIO ASIATICVS, Africani prioris fr. Consul ann. vrbis conditæ DLXIII. Antiochum regem vicit, Asiaque submouit, vnde illi cognomentum Asiatici inditum est. Ea victoria luxu gemmarum vrbis intulit, vt est auctor Plinius 33. capite 11. Ibidem à Scipione in triumpho argenti cælati pondo millia quadringenta quinquaginta translata, ait. Et cap. præcedente, ludos ab eo factos è pecunia, quam P. R. contulisset: nam tantam pecuniæ abundantiam fuisse, vt is stipem spargere cœperit Sp. Posthumio, Q. Martio Cos. Huic statuam, chlamyde & crepidis indutam, ob Antiochum victum, ad perpetuam rerum gestarum memoriam in Capitolio erexit. Martianus.

L. Cornelius Scipio, vt opinor, Asiatici F. Prætor ann. vrbis conditæ DLXXIX. à Fulvio & Emilio Censoribus, Senatu motus est. De huius filio Cicero in Tusculanis: Africani fratris nepos vita omnium perditorum ita similis, vt esset facile deterrimus.

L. Corn. Scipio Asiaticus, Consul ann. vrbis conditæ DCLXXI. cuius exercitū belli ciuilibus tempore cum ad se Sylla transtulisset, illum incolumem dimisit. Liuius 85. Appianus etiam filium illi eodem prænomine fuisse, tradit.

L. Corn. Scipio Suarius: fice enim illum appellatum puto: cum Sigismundus Gelenius in Plinio pro Suatio legat Serapio, vt videatur idem esse cum Serapione Nasica, quod tamen esse non potest, quia Nasica in exilio decessit, ille in vrbe. Fors erit primi Asiatici nepos. Cognomentum Suarii à similitudine traxit, quod negotiatorem quendam suarium facie referret. Plebi in Tribu-

natu admodum gratus fuit, dignusque virus Africanorum familia Cui cum in bonis non esset funeris impensa, populus assles contulit, ac funus elocauit, quaq; parte ferebatur, flores è prospectu omni par sit. Plinius 21. cap. 3.

P. CORNELIVS Cn. F. L. N. SCIPIONASICA, Africani fr. patruelis, VIR OPTIMVS à Senatu iudicatus, cum tantum esset Quæstorius, Matrē Deum hospitio accepit, an. vrbis conditæ DL. Pontifex in locum Galbæ factus est, an. DLV. Consul verò DLXIII. de Boiis triumphauit. Liuius 36. Multi per hoc decepti, quod Pontifex creatus legitur, Pontificem Max. fuisse, tradunt. Sed & Cæsores fuisse, & Gracchum interemisse, asserunt, magno errore, quæ trium Scipionum sunt, vni tribuentes. Hallucinati sunt in hoc & Valerius Maximus ac vnà D. Augustinus.

P. Scipio Nasica, bis Consul fuit, primū ann. vrbis conditæ DXCII. cum C. Martio Figulo; quo honore, cum vitio se creatum intelligeret, se abdicauit. Iterum an. DXCIX. cum M. Marcello, Delminium, vrbem Dalmatiarum, expugnauit, imperatoris nomen à militibus, triumphum verò à Senatu oblatum, recusauit. Censor porticus in Capitolio fecit. Eloquentia primus, iuris scientia consultissimus, ingenio sapientissimus fuit; vnde vulgò CORCVLVM dictus. Cicero in Bruto, & lib. 1. Tuscul. Plinius in viris illustribus.

P. Corn. Scipio, huius F. eius, qui vir optimus iudicatus est, N. Consul fuit ann. vrbis conditæ DCXVI. cum D. Iunio Bruto. Pont. Max. absens creatus est, iuris studiosus. Idē Tib. Gracchum, cuius consobrinus fuit, priuatus occidit. Vide Paterculū libro posteriore, Ciceronem in Catone maiore, Liuiū 58. Valerium Maximum lib. 3. cap. septimo, lib. 5. capite 3. Plutarchum, Appianum. Dictus est & Serapion, ob Serapionis victimarii similitudinem. Liuius lib. 55. Valerius 9. cap. 15. L. Accius Poeta hunc cum omnibus in rebus vehementem, tum acrem aiebat in dicendo fuisse. Cicero in Bruto.

P. Corn. Scipio Nasica, Serapionis F. homo facer & vrbis, Consul fuit cum L. Calphurnio Bestia ann. vrbis conditæ DCXLI. cum sumptum est bellum in Iugurtham. Obiit in eo honore. Vxorē habuit Cæciliam, Q. Metelli Macedonici F. Vide Ciceronem in Bruto & Officiorum 1. Cum Adilitatem peteret, ioci nomine repulsam

pulsam passus est. Valerius 7. capite quinto. quanquam eo loco multorum Scipionum historias commiscet.

P. Corn. Scipio Nasica P. F. Serapionis N. vxorem duxit Liciniam, L. Licinii Crassi Oratoris F. ex qua duobus filiis susceptis, alterum socero in adoptionem dedit, qui dictus ob id est L. Licinius Crassus Scipio. Vide Ciceronem in Bruto. Pulsus est idem Scipio in exilium bello ciuili inter Marium & Syllam exorto. Cicero in principio 3. de Oratore.

P. Corn. Scipio Nasica P. Scipionis ex Licinia F. quem M. Brutus apud Ciceronē in de claris Oratoribus collegam suum vocat, cuiusq; genus Cicero inibi ex ipsius sapientiæ stirpe prognatū dicit: auis duobus, Scipione illo Consulari, qui salib. & facetiis præstabat, & L. Crasso Oratore: trib. proauis, Q. Metello Macedonico, cuius 4. filii, P. Scipione, qui ex dominatu Tib. Gracchi priuatus in libertatē rempublicā vindicauit, Q. Scæuola Augure, qui peritissimus iuris, idemq; percomis est habitus: duob. abauis, P. Scipione, qui bis Cōsul fuit, quiq; est Corculū dictus, & altero omnium sapientissimo, C. Lælio, clarus. Nescio nū hic sit, qui ex Scribonia, quæ postea Cæsari Augusto nupta est, Corneliam & P. Corn. Scipionē in fine quarti, vbi Cornelie epicediō extat. Iuncta ea L. Emilio Paulo, Cōsulari & Cætorio viro, Lepidum, Paulum & Æmiliam illi liberos peperit. Decessit marito superstite, laudata etiam ab Augusto Imperatore.

P. Scipio, Scipionis & Scriboniæ Augusti F. frater Cornelie, cuius modò meminimus, Cōsul fuit sub Augusto, eo ipso anno, quo soror in fata concessit, id est ann. V. C. DCCCXXXV. Numeratur & Scipio in adulteris Iulie. Opinor eundem esse.

Q. METELLVS PIVS SCIPIO, Nasicæ F. testamento in genus hæreditatemque Metelli Pii adoptatus, indeque cognomentum Metelli ferens, vt Dion, sit Pompeii Magni socer, data illi Cornelia F. quæ prius P. Crasso, M. filio nupsit. Consul fuit ann. V. C. DCCII. à genero in quinque posteriores mens collega assumtus. Vxorē habuit Lepidam, vt est apud Plutarchum in Catone V. censu. Victus à Cæsare in Africa, ac in mari, cum fugeret, deprehensus, sibi manus attulit. Contrario enim in Africam vento relatus, cum teneri nauem suam ab hostibus videret, ferro se transuerberauit, & quæren-

tibus vbi Imperator esset, Imperator, inquit, bene se habet. Vox hæc parem illum maioribus fecit, & fatalē Scipionibus in Africa gloriam non est interrumpi passa. Multū fuit Carthaginem vincere, sed amplius mortē; nec aliter debebat Imperator, & quidē Caronis, mori. Seneca Epistolarum 3. epistola 24. Vide epitomen Liuii lib. 114. Appianū bell. ciuilib. lib. 2. Valerium Max. lib. 3. cap. 2. Florum 4. cap. 2. Plinius scribit, illum Capioni Babylonica trichinaria obiecisse, lib. 8. cap. 48. si tamen locus non est mendosus.

P. Cornelius Scipio Salutiō, vir abiectissimus in castris Cæsaris, quem ille, quod Pompeiani dicerent, fatalē esse Scipionibus in Africa vincere, per ludibrium exercitū præfecit. Suetonius & Plutarchus in Cæsare. Porro Plinius lib. 7. cap. 12. id cognomen primū in ea familia à Salutiōne Mimo Cn. Scipioni inditum scribit.

P. Scipio, adolescens, Verri in iudicio aderat. Cicero in Verrim. 6.

Cornelia, è Scipionum gente, L. Volusio Saturnino, nuper in præfectura vrbis exincto, Volusium Saturninum, qui Consul fuit post sexagesimum secundum annum genuit. Plinius libro septimo, capite decimo quarto.

C. Cornelius Scipio, pulsus vrbe, Massiliæ habitauit, cuius filiam Corneliam P. Sestius, is, pro quo Cicero dixit, vxorem habuit. Vide Ciceronem pro Sestio & familiarium Epist. 5. epistola 6.

P. Corn. Scipio, euocatus Pompeianarum partium in Africa sub Scipione, in oppido Sarsura, cui præerat, interemptus. Cæsar comment. 5.

L. Scipio, cum aurum factum haberet in vinea, ita ictus est, vt ista esset integra, aurum colliquisset. Varronis est diuinarum 3. Citatur Nonio in voce Liquidum.

P. Scipio, cuius vxor Poppæa iussu Messalinæ interempta est, rogatus sententiam: cum idem, inquit, de admissis Poppæe sentiam, quod omnes. putate me idem dicere quod omnes. Eleganti vsus temperamento inter coniugalem amorem & Senatoriam necessitatē. Tacitus hunc Consulem fuisse tradit anno 2. Neronis, id est, V. C. DCCCVI. ac legendum apud illum Scipio puto, non Cæpio.

L. Corn. Scipio, sub Diocletiano viuēs, refertur Inscript. ant. pag. 277.

P. Corn. Scipio Asiaticus, Consul cum C. Bellicio Natale. Ibidem pag. 201.

At sanctius
Sex. Pompe-
ius lib. 3. Car-
nificis loco
habebatur
is, qui se vul-
nerasset, ve-
neretur.

Hispani.

Cn. Cornelius Scipio Hispanus, fors Cn. Cornelii Scipionis Calui nepos. Cōsul fuit ann. vrbis conditæ DLXXVII. cum Q. Perilio, in quo magistratu decessit. Fuit & Pontifex.

C. Corn. Hispanus (nam & hunc Scipionem fuisse, puto) Prætor peregrinus M. Popilio L. Calphurnio Cōs. an. vrb. conditæ DCXV. edicto Chaldæos vrbe & Italia expulit. Valerius 1. capite 4. Militauit sub Scipione in expugnatione Carthaginis. Appian?

Cn. Corn. Scipio, Hispani F. damnatus repetundarum, quod oblata per sortem Hispania prouincia, quo mitus illuciret, dicere hanc causam non dubitauit, quod rectè facere nesciret. Valerius Maximus libro 6. capite 3.

Rufi & Syllæ.

P. Cornelius Rufus, Dictator ann. V. C. ccccxxi. Liuius 8. et si apud illum Rufinus, non Rufus, legitur.

P. Corn. P. F. Rufus, seu Rufinus, bis Consul & Dictator, dormiens oculorum usum amisit, cum id sibi accidere somniaret. Plinius 7. capite 50. Ab hoc quinque mediis ortus est Sylla Dictator, vt Velleius. De eodem plura Liuius lib. 14. Plutarchus in Sylla, Gellius lib. 4. & 17. Valerius libro secundo.

P. Corn. Rufus, Decemuit, quod illo suadente bello Punico secundo ludi Apollinares ex libris Sibyllinis primùm sunt instituti, Sibylla cognominatus est, & inde corrupto nomine primus Sylla vocari cepit. Macrobius Saturnalium 1. Charisius lib. 1. ita: *Sibyllam Epicadus ait appellatum, qui ex Sibyllinis libris primò sacrum fecit, deinde Syllam: qui quod flauo & compto capillo fuerit, consimiles Syllæ sunt appellati. Inde effæmiani hodieque in ludo Syllæ dicuntur &c.* Gellius Flaminem Dialem factum scribit, cui cognomen id primùm sit inditum. Idem Prætor belli Punico secundi anno 7. iurisdictionem vrbanam simul & peregrinam, quæ duorum antea fors fuerat, obtinuit. Liuius initio 25. qui in eodem libro ludos Apollinares hoc Prætor primùm factos scribit. Aliter tamen de principio nominis Syllæ, seu Syllæ, Robertus Titius locorum controuersorum lib. 1. capite 4. Qui idem Sex Pompeii locum lib. 16. ad hunc modum legit: *Rauilla, à ravis oculis, quemadmodum à colore fusco Syllæ.*

ANN. V. C.
ccccxliii.
& cccc.
lxxvi.

Ser. Corn. Sylla, vnus ex 10. legatis, qui missi sunt in Macedoniam, victo Perse. Liuius 45.

L. CORN. L. F. P. N. SYLLA, Dictator & bis Consul. Vxores habuit, primam Æliam, inde Cæliam, tertiã Cæciliam Metellam, vnde sustulit Faustum & Faustam, postremò Valeriam, Messalæ F. Oratoris Hortensii sororem, ex qua illi iam defuncto nata filia Posthuma. Vide Plutarchum in eius vita. Post multa crudelia facta tandè phthiriasi decessit. Qua de re ita cecinit Q. Serenus: Sed quis non pauca Pherecydis fata tragædi? Qui nimio sudore fluens animalia tetra Eduxit, turpi miserum qui morte tulerunt. Sylla quoque infelix tali languore perestis Corruit, & fædo se vidit ab agmine vinci. Cur cremari, non inhumari voluerit, idque contra morem maiorum, Plinius refert lib. 7. cap. 54. Qui & hoc habet lib. 22. cap. 6. Syllam scriptum reliquisse, se corona graminea donatum ab exercitu apud Nolam, legatum bello Martico, idque etiam in villa sua Tusculana, quæ postea Ciceronis fuit, pinxisse. De filio ante ipsum mortuo Seneca in consolatione ad Martiam pag. 423. Idem epist. 11. hunc violentissimum fuisse tradit, cum faciem eius sanguis inuassisset: *Quia, inquit, quidam nunquam magis quam cum erubuerint, timendi sunt, quasi omnem verecundiam effuderint.*

P. Corn. Sylla Faustus, Dictatoris F. periit in bello ciuili. Huius soror Fausta primùm Q. Pompeio Rufo, inde C. Memmio, tertio T. Annio Miloni nupsit. In quâ est dictum fratris apud Macrobius lib. 2. Satur. cap. 2. *Miror sororem meam habere maculam, cum fullonem habeat.* Ita enim eius adulteri vocabantur. Cooptatus est in collegium Augurum, Martio & Marcellino Cōs. Dion. lib. 39. Vxor ei fuit Pompeia, Pompeii M. filia, qua nata Cornelia nupsit Æmilio, editique eo matrimonio Manius Lepidus & Æmilia Lepida, nurus Augusti.

P. & Ser. Syllæ, fratres, socii Catilinæ. Salustius.

P. Corn. Ser. F. P. N. Sylla, propinquus Syllæ Dictatoris, & sub illo Quæstor, vt auctor est Cicero in officiis. Dion illum Syllam *ἐξ ἀδελφίδων*, id est ex fratre nepotè fuisse, tradit lib. 36. Bello ciuili Cæsaris partes fecutus, inter primos duces in pugna Pharsalica fuit. Designatus Consul biennio ante Ciceronem

ronem Consulè, accusatione L. Torquati honore deiectus est. Iterum accusatus ab eodè coniurationis in rempub. a Cicerone defensus est, quæ oratio etiam nū extat. Cicero participè fuisse Syllanæ dominationis non negat, sed multis vitæ ac reditū impetrasse scribit. Fratrem illius facit L. Cæcilium, vel, quomodo Beroaldus legit, L. Cornelium, qui legè, qua damnatus frater erat, corrigere voluerit. Meminit huius & Cicero Epistolarum 9. & 15. item in officiis, Cæsar in commentariis & Appianus. Ex Epistola 17. & 19. lib. 15. filium reliquisse liquet.

L. Cornelius Sylla, Consul sub Augusto an. V. C. DCCCLIX. Scauri Mamerici frater, haud dubie F. P. Syllæ superioris. Vxor illi fuit Sextilia. Ad hunc arbitror pertinere inscriptionè illam: *L. Corn. P. F. Sulle Proconsul. vii. vir. Epul. clientes poss.* Hæc legitur Romæ in marmore apud ædem Diuæ genitricis.

L. Corn. Sylla F. Consul sub Tiberio, an. vrbis conditæ DCCCLXXXV.

Corn. Sylla, sub eodem Tiberio, Senatu motus ob prodigialitatem. Tacitus 2.

Faustus Sylla, Consul sub Claudio, an. V. C. DCCCIII. Fors hic est Corn. Sylla, quæ Nero missum Massiliam in exilium paulo post interemit, vt habet Tacitus lib. 14.

L. Corn. Syllanus, Consul sub Claudio an. vrbis conditæ DCCCLXXXVI.

Syllæ Titus Imp. Hierosolymis euerfis, Massadam oppidum, quo multi Iudæorū confugerant, expugnandum dedit: quo a Sylla circumuallato, Iudæi se mutuis vulneribus cōfecere, perieruntq; 960. cū mulieribus ac paruulis. Hegesippus lib. 5. cap. 52. & 53.

Sisennæ.

P. Cornelius Sisenna, Prætor ann. V. C. DLXXXI. iurisdictionem vrbanam tenuit. Liuius 39.

L. CORNELIUS SISENNA, reliquit hystoriarum libros 22. De hoc vide Ciceronem in Bruto, & de Legibus 1. De eodem arbitror loqui Ouidium 2. Tristium:

*Verit Aristiden Sisenna, nec obsuit illi,
Historia turpes inseruisse iocos.*

Eiusdem opinor meminisse Ciceronè Verinarum 6. Ex primo de legibus verba eius hæc sunt: *Sisenna omnes adhuc nostros scriptores, nisi qui forte nondum ediderunt, de quibus existimare non possumus, facile superauit, &c.* Scripsit bellū ciuile Syllanumq; iam senior.

Plura de hoc Sisenna Notæ Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pag. 292. vbi quidè hoc

nominatim traditur, eum Præturam gessisse M. Lepido Q. Catulo Cōs. ann. V. C. DCLXXVI.

Cn. Cornelius L. F. Sisenna, de quo Dion lib. 36.

Sisenna, Grammaticus, scripsit cōmentaria in Plautum. Citatur a Rufino in de metris Comicis.

Dion lib. 54. pag. 367. meminit Cornelii Sisentii. Puto vocatum Sisennam.

Lentuli.

Lentulos a Lente, vt à fabis Fabios, & à cicerone Cicerones, dictos, vti quisq; videlicet aliquod genus optime sereret, docet Plin. 18. c. 3. Vt P. Oppii dicto notati sint, cum assidue minores parentibus liberi nascerentur, traditur a Quintiliano lib. 6. c. 4.

L. Corn. Lentulus, Consul ann. V. C. ccccxxvii. contra Samnites rem gessit. Huius, opinor, meminit Plinius 33. c. 2. Legatus Cōsularis in exercitu, qui furcis Caudinis inclusus fuit, deditioem sua sit. Extat eius oratio apud Liuium, in qua idem patrè suum in Capitolio, cū obsideretur a Gallis, fuisse commemorat, & quidè vnū diuersæ ab aliis sententiæ, ne ciuitatem a Gallis auro redimerent. Vide Liuiū 8. & initio 9.

Ser. Cornelius Cn. F. Cn. N. Cos. an. V. C. ccccl.

L. Cornelius T. F. Ser. N. Lentulus, Consul ann. V. C. cccclxxvi.

L. & P. Cornelii Lentuli Caudini, L. F. L. nepotes, haud dubie fratres, & illius Lentuli, ad furcas Caudinas simul inclusi, nepotes. Inde enim cognomētum id inditum arbitror. Ambo fuere Cōsulares. ille enim an. V. C. dxvi. hic sequenti honorem istum obiuit.

L. Corn. Lentulus, Pontifex Max. iussu populi ver sacrum vouet, anno belli Punico secundi altero. Moritur eius belli anno 6. Liuius 22. & initio 25.

P. Corn. Lentulus Caudinus, militauit in Hispaniis sub Scipione Africano, anno belli Punico secundi 9. Liuius 26. Hunc existimo Prætozem fuisse ann. V. C. dlj. Liuius Caudini cognomentum non addit in fine 39.

L. Cornelius Lentulus Caudinus, Ædilis curulis eiusdem belli anno 11. M. Marcello quintū & T. Quintio Crispino Cōs. Liuius 27.

P. Cornelius Lentulus, fit Prætor anno 5. belli Punico secundi, sortiturq; Siciliam.

Liuius 24. Hunc esse puto, quem Liuius 22. belli Pun. secundi an. secundo Attilii Prætoris legatum fuisse scribit, vocatq; P. Surā. L. Corn. Lentulus, fit Xvir sacrorum eius belli anno 6. Biennio post Prætor Sardiniam tenuit. Inde Scipioni in Hispania cū L. Manlio Acidino succedens, proconsulari imperio quinque annis eam tenuit. Scipione Cos. Ædilitatē absens gessit. Cum ouans in urbē redisset, proximis comitiis cū P. Viliō Consul factus est, ann. V. C. DLV. Obiit ann. DLXXXI. Liuius 25. 26. 28. 30. 31. In tabulis Capitolinis vocatur L. F. L. N.

Cn. Cornelius Lentulus L. frater, Ædilis curulis cum L. Lentulo, ann. urbis cond. DXLIX. & quarto post anno Consul. Deceffit, cum esset & Augur, P. Claudio L. Porcio Cos. Liuius 30. Pater fuit, vt conuicimus, L. Cornelii Cn. F. L. N. Lentuli, qui Consul fuit ann. DLXXXV. I. I.

¶ Ser. Cornelius Lentulus, Ædilis curulis ann. urbis conditæ DXLVI. I.

¶ Cn. Cornelius Lentulus, Proconsul Hispaniæ citerioris, cum ex S. C. urbem esset ingressus, tulit præ se auti M. & quingenta pondo, &c. Liuius in fine 31. & libro 33.

¶ Ser. & P. Cornelii Lentuli, eodē ann. V. C. DLXXXV. hic Ædilis cur. fuit, ille Prætor Siciliam prouinciam habuit. Liuius 43.

L. Cornelius Cn. F. L. N. Lentulus, Cōsul ann. V. C. DXXC. IX. Dehinc repetundarum damnatus, Censor tamen cū C. Censorino factus est. Valerius Max. lib. 6. capite 11. ¶ Fragment. Sex. Pompeii pag. 94.

L. Cornelius (fors L. F. Cn. N.) Lentulus, Consul ann. V. C. DCVII. I. cum L. Mūmio Achaico. In Cassiodoro prænomen est Cn.

Cn. Cornelius Lentulus Clodianus, Consul ann. V. C. DCLVII. De hoc Sallustius 40 historiarum 4. incertū ait fuisse, stolidior an vanior fuerit. Vide Gellium 18. cap. 4. Nescio num idem hic sit, in quo Cicero commendat actionem in Bruto.

¶ P. Lentulus, eodem tempore, forma, dignitate, corporis motu, ac vocis suauitate in dicendo conspicuus. Cicero ibidem. Cæsus est a Marianis. Appianus 1.

Cn. Cornelius Cn. F. Lentulus Clodianus, Consul ann. V. C. DCLXXXI. I. cum L. Gellio, & biennio post cum eodē Censor, Pompeio primum Cos.

P. CORNELIVS P. F. LENTVLVS SPINTHER, Ædilis fuit Cicerone Cos. de quo Plinius lib. 9. cap. 39. & libr. 19. cap. 1. Ipse

Consul factus, restitutionem Ciceronis enixissime iuuit. Vnde ille & Deum & salutis suæ auctorem vocat. Plura idem libro 1. epistolarum. De P. Lentulo F. vide lib. 12. de vtroque vero verbosius egimus in eadem epistolas annotationibus nostris.

Cn. Cornelius P. F. N. Lentulus Marcellinus, Consul ann. V. C. DXXC. IX. De hoc Cicero in Bruto & Valerius 6. cap. 2. Huius auia matrem Deūm manibus suis accepit. Cicero in de Haruspicum responsis. Laudatur ibidē fortitudo proauis illius. Cum aliquando in Senatu Pompeiū, a quo ad honestiorē locū productus erat, grauius profcinderet, tanquā Cæsar's partes fouentem, cōmotior Pompeius: *Non erubescis*, inquit, *ō Marcelline, de me minus honeste loqui, per quē ex mutō vocalis, & ex famelico vomens factus es?* Hunc Lentulum opinor esse, quem defunctum Cicero luget ad Att. 4. epistola 6. Quod si ita est, proximo anno a Consulatu, Pompeio & Crasso secundum Cos. mortuus sit, necesse est.

Cn. Lentulus Marcellinus F. Cæsar's in bello ciuili Quæstor fuit. Commentario 3. De eodem Cicero Philippic. 3.

L. Lentulus (P. F. Dioni) Cruscellus, Consul ann. V. C. DCCV. iussu Ptolemæi necatur in carcere. Cicero in Bruto, Cæsar commen. 3. belli ciuil. De hoc, opinor, Cicero ad Att. 11. L. inquit, Lentulus Hortensii domum sibi & Cæsar's hortos & Baias desponderat.

P. CORNELIVS LENTVLVS, Princeps Senatus, qui cōtra C. Gracchū armatus stetit, quiq; accusauit M. Aquilium, vt est apud Ciceronē in diuinatione contra Verrē, & contra Rullū, itē Philip. 8. Idē pulsus patria ob inuidiam, secessit in Siciliam, ibiq; mortuus est. Valerius Max. 5. c. 3. Vide quæ de eodem Cicero habet Orat. 3. & 4. in Catilinā. Nā vtrobiq; auū L. Lentuli Suræ facit.

P. Lentulus, Suræ pater, habuit in matrimonio Fuluiam, M. Fuluii Flacci filiam. Cicero orat. 4. in Catilinam.

P. CORNELIVS LENTVLVS SVRA, Cōsul. an. V. C. DCLXXXI. I. Hic, puto est Sura ille, qui Prætor iterū ob coniurationē Catilinariā strangulatus est. Suræ cognomen tum hinc adeptus est. Cum Syllæ Quæstor multa publicarum rerum consumpsisset, postulatus rationem, rem nihili fecit, ac in Senatum veniens, Rationem mihi, inquit, reddere non est, sed præbere suram. alludens ad morē puerorum, quo, qui in ludo sphaeræ

sphaeræ peccauerunt, sic puniri solent. Aliquando causæ cuiusdam reus, cum aliquos ex iudicib. corrupisset, superans duabus sententiis; *Frustra*, inquit, *impensum est aurum pro altera sententia, cum vna tantum absolutus discessissem.* Idem cum contra patriam cum Catilina conspirasset, fato tribus Cornelii Rom. imperii monarchiam deberi dixit: Ex his fuisse Cinnam & Syllam, se tertium fore, qui rerum potiat, Plutarchus in Cicerone, Sallustius de coniurat. Catilinæ, Cicero in Catilinam, &c.

Lentulus Sura, xv. viratum petens, repulsam passus est. Cælius ad Ciceronem Epistolarum 8. epistola 4. Eiusdem, opinor, meminit Cicero lib. 5. ad Vatinius.

L. Lentulus, Flamen Martialis tempore Ciceronis, Gabinii competitor. Cicero in Vatinius. Vxor illi fuit Publicia, focrus Sempronia. Macrobius 3. cap. 7.

P. Lentulus, Lentuli Nigri Flaminis F. Ciceronis contēporanē. Ascon. Padian.

Lentulus Cruscellus, proscriptus à Trimumiris, in Siciliam fugit comitante illum vxore Sulpicia, quamquam Iulia mater retineret. Valerius 6. cap. 7. Appianus 4.

Cn. L. F. & P. P. F. P. N. Cornelii Lentuli, simul Cōsules sub Augusto, ann. V. C. DCCXXXVI. Dioni Cneus L. F. & Publius P. F. cognomine Marcellinus vocatur.

Cn. Cornelius, Cn. F. Dioni, Lentulus, Augur, Consul ann. V. C. DCCXL. Hic, auctore Seneca, quater millies festertium suum vidit, ingenii tam sterilis, quam animi, tantaque inopia sermonis, vt cum esset auarissimus, numos tamen citius emitteret, quàm verba, De beneficiis 2. cap. 27. Tacitus scribit, huic super Consulatum & triumphalia de Getis, gloriæ fuisse, benè toleratam paupertatem, dein magnas opes innocenter partas, & modestè habitas. Vide plura apud Senecam loco citato. De morte eius Suetonius in Tiberio.

L. Cornelius L. F. Lentulus, Consul ann. V. C. DCCCL.

Cn. Cornelius Lentulus (Paterculus Cossium vocat) sub Augusto in Africa triumphalia ornamenta meruit, testimonio etiā victoriæ in cognomen filii collato, vt inquit idem Paterculus. Cōsulatum gessit ann. V. C. DCLLIII. Hunc Tiberius Imp. mortuo L. Pisone præfectum urbis fecit, virū, vt inquit Seneca epistola 84. graue & moderatum, sed merum vino & madentem adeo, vt ex Senatu aliquando, in quem ē

conuiuio venerat, oppressus in excitabili somno tolleretur.

Cn. Lentulus Getulicus F. Consul fuit sub Tiberio ann. V. C. DCCCLXXXVII. Sub Caio Cæsare ad res nouas conspirauit, vt meminit Suetonius in Claudio. Dion li. 59. illum 10. annis Germaniam rexisse, & à Caio cæsum esse, tradit. Vide plura de hoc Getulico apud Corn. Tacitum lib. 5. Idem epigrammata & historias scripsisse traditur, auctoribus Suetonio in Caligula, Plinio, Martiale, Sidonio & Probo. Ac leguntur hodie quædam Græca 3. & 6. Anthol. corrupto tamen titulo Γερμανίς pro Γερουλός.

Cossus Cornelius Lentulus Cos. ann. V. C. DCCCLXXVII.

Cornelius Lentulus Cossus, Cossi F. Consul & collega Neronis in quarto illius Consulatu. Frontinus de aquæductibus.

Huius, opinor, filia fuit Cornelia illa, quæ in locū Læliæ defunctæ Vestalis capta est. Meminit eius Tacitus lib. 15.

Lentulum mimographum citat Tertullianus in Apologetico, & in de Pallio. Gyraldus putat eundē, quem notat Iuuenalis Satyra 8. quemq; Laureolū egisse scribit.

P. Lentulus M. F. Scipio Consul cum T. Quintio Crispino Valeriano. Inscript. antiq. pag. 212.

P. Cornelio Lentulo Scipioni Cos. præfecto ararii legato T. Cæsaris Aug. leg. 1x. Hispan. Pontifici, feciali dd. Apud Manutium in Orthographia in voce, Fecialis.

L. Lentulus, in Africa sub Augusto decedens, relicta filia, primus codicillorum vsus introduxit. 2. Instit. 25. de codicillis.

Cn. Cōn. Lentulus Vaccia, citatur Ciceroni ad Q. fr. 2. epistola 3.

Lentulo Varo rescripsit Titus Antoninus Pand. 50. ad municipalem & de incolis.

Cn. Lentulus Maluginensis, Flamen Dialis, Cos. fuit suffectus sub Augusto ann. V. C. DCLXI. I.

Dolabella.

Dolabellas opinor Lentulorū esse gentis. Inuenio namque apud Ascon. Padianū & Macrobiū, P. Lentulum vocari generum Ciceronis, exiguæ staturæ hominem, quē longo accinctum gladio videns, iocose, Quis illum alligasset gladio, quæsiuit. At hunc Dolabellam dictum, apud quē Tullia ex partu deceffit, constat ex epistolis Ciceronis, & Plutarcho in vita Ciceronis. Cæterum Dolabelliana pira, ex hac familia inuento nomine, referuntur C. Plin. li. 15. c. 15.

P. Cornelius Dolabella Maximus, Consul fuit ann. V. C. CCCCLXX. Gallorum reliquias in Hetruria ad lacū Vadimonis deleuit, deq; iis triumphauit. Paria his memorat Eutropius lib. 2. cap. 1. nisi quod apud illum Cn. appellatur. similiter D. Augustinus lib. 3. cap. 17.

Cn. Cornelius Dolabella, Rex sacrorū lectus per tempus belli Punici secundi ann. V. C. DXLVI. decessit ann. DLXXI III. Liuius 27. & 40.

L. Corn. Dolabella, Duumuir naualis, cum in locū Cn. Cornelii Dolabellæ Rex factorum inaugurandus esset, magistratū ponere noluit. Deinde ex cælo obseruatio interuenit, estque illi prælatas L. Cloelius Siculus. Liuius 40.

Cn. Cornelius Dolabella, fors superioris Cn. F. Cn. N. Consulatum gessit ann. V. C. DXCV.

Cn. Cornelius Dolabella, L. Saturnini Trib. pl. frater, vnà cum illo periit: per forū namq; holoriū fugiens, cum L. Gegano interemptus est. Eutropius 5. Orosius 5.

Cn. Cornelius Dolabella, Cn. puto F. Cn. N. Consul an. V. C. DCLXXIII. triumphauit ex Macedonia. Cicero in L. Pisonem. Hunc arbitramur esse, quē C. Cæsar adolescēs repetundarū postulauit, nec damnauit, ut est apud Sueton. Meminit Valerius lib. 8. c. 9.

Cn. Cornelius Dolabella, alius eodem tempore, Proconsul Ciliciæ, accusatus à M. Scauro, & damnatus est. Auctor Ascon. Pedianus. Hūc legatus & Proquæstor C. Verres testimonio suo afflixit. Cicero in Verrē 3. Hos Cneos puto fratres patruales fuisse.

Cn. Dolabella, Proconsul Asiæ. De hoc Valerius lib. 8. c. 1. Gellius lib. 12. c. 7. Ammianus lib. 29. Variant tamē de p̄nomine Valerius & Gellius, quorū ille P. hic Cn. vocat, licet idē testimonium Valerii aduocet.

P. CORNELIUS P. F. DOLABELLA, Cæsar partium in bello ciuili, interfuit pugne Pharsalicæ & Africanæ, in Hispaniensi etiā vulnus accepit. Cicero Philip. 2. In occisi locum, cum ageret annum ætatis 25. ut habet Appianus, suffectus Consul, Asiam prouinciā inuasit, Trebonio, Cæsaris percussore, qui Proconsul eā tenebat, Smyrnæ crudeliter interempto. Periit non multo post Laodiceæ in Syria manu serui, cum oppido C. Cassius per proditiōē potitus esset. Factum eius in tollenda columna Cicero valde laudabat, Panfa vehementer improbat. Cicero ad Atticum lib. 14. Eundē esse

P. Corn. Dolabellam, & qui Ciceronis gener fuit, & qui Tribunus turbulentus, post Consul cum Antonio, in Syria periit, testatur loci subiecti. Cicero ad Att. 11. epist. 12.

Quod me audis fractiore esse animo, quid putas, cum videas accessisse ad superiores ægritudines præclaras generi actiones? Item epist. 14. *Et si omnium conspectum horreo, præsertim hoc genero & c.* Item 15. *Ad quæ gener accedit, & cætera quæ stetur reprimor, ne scribam.* Item 23.

O dii generum ut nostrum potissimum, ut vel tabulas nouas? Indicant idem epistolæ vtriusque libri 9. familiarium. Astipulatur etiā Dion lib. 42. qui eundem facit, qui Tribunus pl. tumultus & seditionis auctor fuerit, quique cum Prætor nondum fuisset, Consul factus sit Cæsaribus beneficio, omnia per gratiam ignoscentis.

P. Cornelius P. F. P. N. Dolabella, Consul sub Augusto ann. V. C. DCLXXI I. Hic an alius, incertum, cum petiisset ab Augusto, donari sibi torquem aureum, à Gallis ablatum, Malo, inquit ille, donare te ciuica. Macrobius 2. Arbitror hunc esse, quē vetus inscriptio apud Marlianum lib. 4. P. F. vocat, & cum C. Iunio Syllano Flam. Mart. coniūgit. De eodē fortē Tacit. lib. 3. & seq.

Cornelius Dolabella, ab Orhone Imp. in coloniam Aquinatem sepositus, ob vetustum nomen, & Galbæ propinquitatem, interimitur sub Vitellio, cum in urbem regressus esset. Tacitus 17.

P. Corn. Dolabella Prætor, Cicero dixit pro A. Cæcina. Quo tempore autem ille Prætor fuerit, Corrado non constat.

Cethegi.

Cethegos diuersus amictus à cæteris distinguebat, quos Horatius cinctos appellat, quod habitus seu toga ad cinctum reducta fuerit. Exerto sanè brachio constat procedere solitos. Vnde & illud Lucani:

-- Exertiq; manus vesana Cethegi.

Et alibi:

-- Nudiq; Cethegi.

Item Sili 8.

Ipsè humero exertus gentili more parentum Difficili gaudebat equo, & c.

Hæc Volaterranus.

M. Corn. Cethegus, flaminio abire iussus, propter exta parum ritè aris Deorum admota. Valerius 1. c. 1. Plutarch. in Marcel.

M. CORNELIUS M. F. M. N. CETHEGVS, vir multis honoribus clarus: nam adhuc adolescens Pontifex factus est. Ædilis curulis fuit cum P. Scipione Africano.

Inde

Inde proximo anno Prætor, pauloque post Censor, cum nondum Consul fuisset. Consul bello Pun. secundo anno V. C. DL. cum P. Sempronio Tuditano, quem & in Censura collegam habuerat, Hetruriam in fide continuit: procos. Galliam prouinciā adeptus est. Hæc Liuius. Habitus est & Orator, quem Ennius Suadæ medullam appellauit, ut est apud Ciceronem. Versus Ennii sunt:

*--- dictus ollis popularibus olim,
Qui tum vivebant homines, atq; eum agitabat,
Flos delibutus populi, Suadæq; medulla.*

C. Cornelius L. F. M. N. Cethegus, similiter per omnes honorū gradus conscēdens, & Ædilis, & Prætor, & Consul, & Censor fuit. Habitus etiam in numero oratorum. Cicero in Bruto. Proconsul antequam Ædilis, 15. hostium millia in prælio cecidit. Liuius in fine 31. & sequentibus libris. Triumphauit de Insubribus & Cenomanis.

P. Cornelius L. F. P. N. Cethegus, Ædilitius, Prætorius & Consularis: nam eum honorem cum M. Bebio gessit, teste Liuius & Plinio 13. cap. 13. qui eum L. filium facit. Cassiodorus in catalogo Consulum P. Corn. Lentulum vocat.

M. Cornelius C. F. C. N. Cethegus, Consul ann. V. C. DXCLIII. Pontinas paludes siccauit. Liuius 46. Plinius scribit ex auctoritate Mutiani, hanc paludem 24. vrbiū loca occupasse.

P. Cornelius Cethegus, multæ auctoritatis, & princeps in ciuitate tempore Luculli, teste Plutarcho in vita Luculli. Fors idem, qui cum C. Mario pulsus vrbe, postea Syllæ supplex factus, in gratiam receptus est. Appianus 1. De hoc arbitror & Ciceronem loqui in Bruto, vbi illum C. Cæsar L. filii æqualem vocat, & in Senatu Consularium auctoritatem assecutum fuisse scribit.

C. CORNELIUS CETHEGVS, socius Catilinæ, strangulatus. Cicero & Sallustius. Cicero in oratione pro P. Sylla inuit, Q. Metellum Pium ab illo vulneratum, cum occidere voluisset.

P. Cethegus Ælio Staleno, viro improbo, dignum illo consilium, id est, infidele & exitiabile dedit. synchronus Ciceronis. Cicero pro A. Cluentio.

Sex. Corn. Cethegus, Consul sub Tiberio, ann. V. C. DCLXXXV I. Dioni Sex. F. Et si apud illum corrupte, ut puto, Serg. legitur.

Cethegus, Senator, adulterii reus, truncatus est capite sub Valentiniano. Ammianus 28.

Cethegus, vir Consularis, legatus patri in Asia tempore Hadriani. Lucianus in Demonacte.

L. Cornelius Cethegus, contra quem extabat oratio Ser. Sulpitii Galbæ oratoris. Liuius 49.

Corn. Cethegus, populo mustum rutatum dedit in Consulatu, collega Quintii Flaminini, comitiis peractis. Plinius lib. 19. cap. 8.

Cinna.

Corneliæ genti vnde Cinna cognomen sit inditum, quisue primū inde sic appellatus sit, nondum comperi. Nisi quis à Cinna, ciuitate Thessaliæ, Cornelios Cinnas dictos velit, quemadmodum à Messana, ciuitate Siciliæ, Valerii vocati sunt Messanæ primū, deinde Messalæ.

L. Corn. L. F. Cinna, Consul ann. V. C. DCXXVII. cum L. Cassio Longino.

L. CORNELIUS L. F. L. N. CINNA, quater Consul, multa crudelitate in ciues vsus, tandem & ipse crudeliter à suis militibus cæsus est. Vide Liuium 79. 80. & 83. item Volaterranum & alios. Huius F. Corneliæ Cæsar, qui post rerum potitus est, vxorem habuit, nec, ut eam dimitteret, vllis rationibus, ne mortis quidem metu, à Sylla Dictatore cogi potuit.

L. Cornelius Cinna F. adhæsit Lepido: post cuius mortem cum fugisset ad Q. Sertorium, opera C. Cæsar per rogationem Plotiam patriæ restitutus est. Suetonius in Cæsare. Videtur eo natus Cn. Cornelius Cinna Magnus.

Cornelius Cinna, Prætor, Cæsari cognatione deuinctus, primus à cæde illius Tyrannum fuisse, proclamauit.

Cn. Cornelius L. F. Cinna Magnus, ut Dion, Pompeii nepos ex filia, primū hostis Augusti, veniam obtinuit, relatus etiā ab eo in numerum iudicum, deinde insidiator eandem lenitatem expertus est, fidus & amicus in posterum, cum Liuiæ consilium, clementiam suadentis, libenter princeps Augustus amplecteretur. Idem Consulatum gessit ann. V. C. DCLVII. Vide Senecam de clementia lib. 1. capite 9. Dionem lib. 55.

Cinna quidam traditur à Plutarcho 500. equites ex Italia duxisse, quos, priusquam

ad Dolabellam in Asiam peruenirent, M. Brutus interceperit.

Cinna I. C. citatur Vlpiano Pand. 23. de ritu nupt.

Mamerci, Mammulae, Merenda, Merulae.

P. Cornelius Mamercus, Praetor ann. V. C. DLXXI II. Siciliam rexit. Liuius 40.

¶ C. Cornelius Mammula, Praetor belli Pun. secundi anno 2. ex Senatus sententia, populique iussu, Ver sacrum vouit, quod annis post 21. factum est, L. Val. Flacco M. Porcio Catone Cos. creatis. Liuius decad. 4. lib. 3. Qui primus in hac familia cognomen hoc tulit, ita dictus est, quod esset papillosus.

A. Corn. Mammula, Praetor ann. urbis condita DLXIII. P. Corn. Scipione M. Glabrione Cos. Brutios provinciam habuit. 20 Liuius initio 36.

M. Corn. Mammula, xvir diuindis agris ann. urbis condita DLXXXI. Liuius 42.

¶ P. Corn. Merenda, Consulatum petiit ann.*

Ser. Corn. Merenda, Consul ann. urbis condita CCCLXXIX.

Cn. Corn. Merenda, Praetor ann. V. C. DLX. Sardiniam tenuit. Liuius 34.

¶ Ser. Cornelius Merula, a L. Lentulo 30 Consule donatus ex praeda corona aurea, Samnitum oppido capto. Plinius 33. cap. 2.

Cn. Corn. Merula, vnus ex 10. legatis, qui a S. P. Q. R. ad res Asiae disceptandas componendasque, victo Antiocho, missi sunt, ann. urbis condita DLXV. Liuius 36.

L. Corn. L. F. Merula, Praetor urbanus ann. V. C. DLVI. quinto post Consul Boios vicit, 14. M. caesis, captis viuis 1092. equitibus 221. ducibus tribus, signis militaribus 40212. carpentis 63.

L. Corn. Merula, Aedilis Cur. cum L. Posthumio Albino, cum acta fabula Terentiana Adelphi, C. Fannio M. Valerio Cos. ann. urbis condita DXCIII.

L. Corn. Merula, Flamen Dialis, suffragus Consul, pulso Cinna ann. urbis condita DCLXVII. Reuerso Cinna, petiit incisus a se venis. Hunc eius, qui Boios vicit, nepotem fuisse scribit Volaterranus, quod temporum ratio non tolerat. Pronepotem non negauerim.

Cornelius Merula, Consulati natus familia, inducitur apud Varronem rei rusticae lib. 3. cap. 2.

CORNELII promiscue congesti iuxta ordinem litterarum in cognomentis.

Cornelius Abascantus Lib. Corn. Pauli pp. leg. I I. Inscript. ant. pag. 491.

CORNELIUS ALEXANDER, Grammaticus, quem propter antiquitatis notitiam Polyhistorum multi, quidam Historiam vocabant. Hae Suetonius de Iulio Hygino explicans. Plura de eo Suidas Α'λεξανδρος. Citatur etiam Plinio lib. 3. c. 17. lib. 36. c. 12.

Corn. Alpinus, Poeta malus, notatur Horatio. Scripsit Memnonia.

P. Cornelius Anulinus, Consul secundum cum Aufidio Frontone sub Seuero, refertur Inscript. antiq. pag. 253. & 296. Filius illius haud dubie fuerit, qui Consul extitit sub Caracalla ann. V. C. DCCCCLXVII.

Anulinus, Proconsul Africae sub Constantino & Licinio. Augustinus epistola 68.

Anulinus, Consul sub Diocletiano, ann. V. C. MXLVII. quem & ipsum arbitror fuisse Proconsulem Africae sub Constantino. Extant Constitutiones Constantini & Licinii Imperatoris ad hunc apud Nicephorum Hist. Ecclesiasticae lib. 7. cap. 42. Et si ibi legitur Anylinus. Meminit eiusdem in litteris ad Caecilianum, item ad Miltiadem, Episcopum Romanum, Constantinus ut Proconsulis Africae & patricii praefectorum Vicarii.

Anulinus, Proconsul Africae sub Galieno, martyrio affecit Martinam, Donatillam & Secundam, virgines, 3. Calend. Augusti.

Cornelius Aliquandus. Inscript. ant. pagina 456.

P. Cornelia Annia, ne in orbitate viueret, maritum defunctum simul in sepulchrum comitata est. Extat elegans de ea inscriptio ibidem pag. 267.

L. CORNELIUS BALBUS L. F. Maior, Gaditanus, donatus ciuitate Romana per Pompeium, aliquanto post eo nomine in iudicium tractus, & de iure virgarum in consilium missus, ab ipso Pompeio, Crasso & Cicerone defendi meruit. Hunc Theophranes Mitylenaeus, rerum gestarum Pompeii scriptor, sibi adopravit. Pompeius illi locum ad aedificandos hortos dedit, caeteris saepe amicis omnibus praelato: id quod queritur Cicero in Epistolis ad Atticum. Caesaris in Gallia praefectus fabrum, exortobello

to bello ciuili, ipsius gratia in urbem regressus est, seque quieti dedit, ne contra Pompeium agere videretur, amicorum interim negotia procurans, quemadmodum ipse Cicero ad Atticum scribens testatur lib. 9. Plinius libro 7. cap. 43. etiam Consulem fuisse, & primum externorum, atque in Oceano genitorum, eo honore usum, quem maiores Latia quoque negauerint, asserit. Potitus est autem Consulatu ann. V. C. DCCXIII.

L. Cornelius Balbus, Minor, & ipse Gaditanus, ac ciuitate Romana donatus. Volaterranus huc fratre superioris genitum vult. Caesari in bello ciuili adhaesit. Missus ad Lentulum Consulem cum litteris & mandatis, ac promissione provinciae, si Romam reuertisset, ipsum conuenire non potuit, cum iam per mare traiecisset: apud Dyrrhachium vero, per summam temeritatem, ut scribit Paternulus, ingressus Pompeii castra, cum Lentulo Consule collocutus est, dubitante quanti se venderet. Quibus rebus incrementis illis viam fecit, quibus Hispanus in triumphum & Pontificatum assurgeret, fieretque ex priuato Consularis. Certum Plinius libro 5. cap. 5. victis Garamantibus triumphasse illum, & vnum omnium externum iure Quiritium & curru donatum refert. A finibus Pollio in epistolis suis ad Ciceronem (extant haec familiarium 10.) Quae storem sibi in Hispania fuisse scribit, multa eius flagitia & scelera enumerans. Meminere Solinus & Strabo lib. 3.

Corn. Balbus, sub Marco Imp. cui idem Imperator scripsit.

Corn. Balbus ἐπιγυμνασιων 18. citatur a Macrobio Saturn. 3. cap. 6.

L. Cornelius Balbus, Consul factus ab Augusto & Antonio in fine anni in paucos dies, iis opibus, ea magnanimitate, ut populo Rom. moriens viritim 25. drachmas reliquerit.

Cn. Corn. Blasus, Consul fuit ann. V. C. CCCXCVI. In tabulis Capitolinis Cn. Cornelius Blasus est L. F. Cn. N.

Cn. Cornelius Blasus, Praetor anno urbis condita DLX. Siciliam tenuit. Missus est idem legatus ad Carnos & Histros. Fuit & vir de finibus cognoscendis. Liuius 34. 43. & 45.

Cornelius Bacchus, citatur Plinio 37. capite 2.

Aur. Cornelius Celsus Parmensis, mediocri vir ingenio, praeter alia & de Rhetorica, & de re militari, deque re rustica, etiam medicinae praecipua reliquit. Fabius lib. 12. in fine, & 3. cap. 1. An autem hic sit, vel alius, cuius extant 8. libri de medicina, doctis omnibus probatissimi, adhuc ambigo. Meminit Vegetius lib. 1. Columella lib. 1. cap. 1. lib. 3. cap. 17.

Cornelius Ceruntus miles Praetorianus, cum duobus Cornelii libertis, Nicephoro & Praepete, refertur Inscript. ant. pag. 443.

L. Cornelius Chrysofonus, libertus Syllae Dictatoris. De hoc Cicero in orat. pro Sex. Roscio Amerino.

C. Cornelius Cotta, cum C. Cornelio Restituto, refertur ibidem pag. 244.

Corn. Domitianus in Velabro domum habitauisse traditur Marliano pag. 138.

Cornelius Epicadus, Grammaticus, Syllae Dictatoris libertus. Suetonius. Meminit Macrobius lib. 1. Saturnal.

Cornelius Felix, refertur Paulo ff. 49. de iure fisci. l. 48.

Cornelii Felicis epistolae respondit Celsus lib. 7. Digestorum. Vide ff. libro 17. tit. 2. l. 58.

Cornelius Fidus, gener Nasonis. de quo vide Senecam in De tranquillitate animi.

L. Cornelius Firmianus, refertur Inscript. ant. pag. 206.

Cornelius Firmus, cum Volsaria Paula coniuge, & Cornelii, Lucullo & Proculo, & Cornelia Tertulla, liberis, refertur ibidem pag. 379.

Q. Cornelius Flaccus, cum Cornelia & liberta Psyche, ibidem pag. 207. & 292.

Cornelius Fronto, orator eximius, ac, teste Dione in Hadriano, primas partes in agendis causis obtinens, Consul fuit sub Nerua. Martialis ut bello & pace clarum celebrat. Citatur subinde ab A. Gellio. Meminerunt huius & Iuuenalis & C. Plinius in epistolis. Docuit M. Antoninum. Dicitur & Martiali lib. 14. Stoicus.

Stoicus hinc gelidam Fronto petebat aquam. si tamen est idem Fronto. De familiae conditore Quadrato, patre Apella, & filio eiusdem nominis, praclare Aristides Tomo 1. in Apellam. Extat hodie liber eius de differentiis vocabulorum.

Cornelius Fuscus, claris ortus natalibus, in bello ciuili Vitelliano pro Vespasiano stetit, cum ante Galbae partes fouisset. Praefectus praetorio Domitiani, & dux contra

Dacos missus, ab iis cæsus est. Auctores sunt Tacitus lib. 18. & seq. Suetonius in Domitiano, Dion, Victor, Iuuenalis Sat. 4.

Corn. Fuscus Salinator, cui Seruianus filiam suam collocavit, commendatur à Plinio Epistolarum 6. ad Maximum & ad ipsum Seruianum.

Corn. Gallus, Prætorius, in Venere obiit. Valerius 9. cap. 12. Plinius 7. cap. 53.

CN. CORNELIVS GALLVS, Poeta, ac primus Ægypti præfectus sub Augusto, damnatus à Senatu, ipse sibi manum attulit. Accusavit autem illum Valerius Largus collega, quod ubique de Cæsare malè opinaretur. Auctor Dion. Amauit Cytherida, quæ relicto illo, secuta est Antonium. Virgilio, qui illum eo nomine consolatur, Lycoris appellatur. Vide eclogam 10. & in eandem interpretes.

Cornelius Gaudentius, refertur Inscriptionum ant. pag. 59.

C. Cornelius Habendus. pag. 61.

Cornelius Hispanus, citatur Senecæ inter declamatores sui temporis.

Corn. Labeo, citatur Macrobio in lib. cui titulus de Oraculo Apollinis Clarii.

CORNELIVS LACO, Præfectus prætorii sub Galba, occisus à cæde eius iussu Othonis. De hoc Tacitus lib. 17.

Cornelio Latiniano rescripsit Hadrianus ff. lib. 48. ad L. Iul. de adulteriis.

P. CORN. LICINIVS VALERIANVS Augustus, captus à Persis, in misera seruitute consenuit, cum imperasset annos plus minus 7. ¶ Familiæ stemma repetatur ex Onuphrii principibus Rom. pag. 59. & sequenti.

CORN. LICINIVS GALLIENVS, à patre consors impetii factus, præfuit annos 8.

Cornelius Macer, synchronus Trebellii Pollionis, ex familia Macrianorum, ipso teste.

Cornelius Mamurra Formianus, eques Rom. præfectus fabrorum Cæsaris in Gallia. de hoc Plinius lib. 36. cap. 6. Est autem ille ipse, quem grauiter perstringit Catullus, Formianum decoctorem appellans.

P. & M. Cornelii Mauri, cum Cornelio Telesphoro liberto, referuntur Inscriptionum ant. pag. 313.

T. Corn. Matcellinus, cum T. Paternia Flouina coniuge, ibidem pag. 410.

Cornelius Marcellinus. De hoc Tacitus lib. 16. & seq.

Corn. Minutianus, laudatur Plinio Epistolarum 7. ad Falconem.

CORNELIVS NEPOS, Historicus, Ciceronis amicus, scripsit Chronica, vitam Ciceronis & Attici, de viris illustribus libros 16. exemplorum librum, ut Charisius, præterea de Saginatione auium. Vertit Daretem Phrygium. Ludit & Epigrammata. Scripsit item librum, teste Tranquillo, quo distinguit literatum ab erudito. Moritur sub Augusto. Meminit Plinius lib. 3. cap. 18. & lib. 9. cap. 39.

C. Cornelius Nerifus. Inscript. ant. pagina 260.

Corn. Onesimus, cum Carfidia Helptide coniuge, refertur ibidem pag. 295.

Ser. Corn. Orphitus, Consul sub Claudio ann. V. C. DCCCIII. Reperio plures Orphitos, qui an & ipsi Cornelii fuerint, nondum compertum habeo.

Corn. Palmatus. Inscript. ant. pag. 32.

Cornelius Paulus p.p. leg. 11. ad. Ibidem pag. 491. cum Cornelio Abascanto liberto suo.

Cornelia Paula, Pomponii Bassi vxor, ducta ab Heliogabalo Imperatore, marito cæso, postea tamen repudiata, quod maculam haberet in corpore. Dion.

Corn. Pinus, pictor sub Vespasiano. Plinius 35. in fine cap. 10.

L. Corn. Primion. Inscript. ant. pag. 65.

L. Corn. Profodicus. Ibidem pag. 59.

Corn. Priscus, Consularis sub Traiano. Plinius Epistolarum lib. 5.

C. Corn. Priscus & Cornelia Zosima mater. Inscript. ant. pag. 312.

Cornelius Priscianus, Aduocatus Leonis. Sic legitur ff. 28. tit. 4. l. 3. Vixit sub Diuis fratribus.

Cornelio Proculo rescripserunt Diui fratres ff. de quæstionibus & 26. de Tutor. & Curat. datis ab his &c.

Corn. Quintius, refertur Inscript. ant. pag. 306.

M. Corn. Rufus. Ibid. pag. 318.

Cornelio Ruso rescripserunt Diui fratres de iure fisci ff. 49.

Cornelii, Rogatus & Victor. Inscript. ant. pag. 296.

Corn. Sabinus Trib. vnus ex percussoribus Caii, periit mox sua ipsius manu, quâuis iam absolutus à Claudio, ut scribit Iosephus 19. Antiquitatum cap. 4.

Cn. Cornelio Cn. F. Sab. Musæo mancipi viæ Appiæ. Georg. Fabr. in sua Roma.

M. Corn.

M. Corn. T. F. Saturninus, refertur cum M. Corn. Iuliano, Inscript. ant. pag. 297.

Cornelius Scapula, Consul ann. V. C. CCCXXVI. Liuius lib. 8.

Cornelius Seuerus, Poeta Epicus, Fabio libro 10. & Crinito. Huic scribit Ouid. lib. 4. de Ponto.

Cornelius Secularis, Consul II. sub Valeriano principe ann. V. C. MXI.

Corn. Senecio, Eques Rom. homo diues, & in ipso procurretis pecuniæ impetu extinctus, refertur Senecæ initio 17. Epistolarum.

Corn. Tacitus, Eques Rom. Belgicæ Galliarum rationes procurans, cuius filium se vidisse scribit Plinius lib. 7. cap. 16. quem opinor esse Historicum.

CORN. TACITVS, scriptor Historiæ luculentissimus. Amicus fuit Plinii iunioris, qui historias eius immortales auguratur futuras, iisque inferi cupit Epistolarum 7. P. Annius Tacitus Imp. tanti eum fecit, ut illius effigiem omnibus in bibliothecis poni edicto mandauerit, atque eius historiam singulis annis per ciuitatum decuriones describi voluerit, ne videlicet aliquo vnquam tempore deperire posset. Scripsit & de Germanorum moribus libellum, vitam Iulii Agricolæ, focii sui, & dialogum de claris Oratoribus, Ciceronem imitatus, præterea librum facetiarum. ¶ Plenissime Taciti vitam persequitur, subiectis de eodem veterum scriptorum testimoniis, Iustus Lipsius, cuius iridem studio auctoris huius opera, quæ hodie extant, emendatissima leguntur. Idem comment. in lib. 2. Taciti tradidit, priores eius quinque libros inuentos Corbeix, quod ad Visurgim monasterium est: cumq; Quæstor quidam Pontificius ad Leonem x. detulisset, ut videtur ei depositum 500. aureorum.

Corn. Theophilus. Inscript. ant. pagina 187.

Cornelia Thymele. Ibidem pag. 306.

Cornelius Thufcus, maiestatis reum fecit Mamercum Scaurum sub Tiberio, homo quàm improbi animi, tam infelicis ingenii. Tacitus lib. 6. Seneca Suaforia 2.

Corn. Valerianus, citatur C. Plinio, quomodo & Celso lib. 3. capite 12. in rebus medicis, & lib. 10. cap. 2.

Corn. Victorinus, Præfectus prætorii cum Fabio Repentino sub Pio.

Cornelius Vipsianus, memoratur Senecæ inter celebres sui seculi declamatores:

CORNELII sine cognomentis.

C. Cornelius, Augur Patauinus, eo ipso tempore, quo in campo Pharsalico depugnatum, proclamauit rem geri, & vincere Cæsarem. Gellius lib. 15. cap. 18. Iulius Obsequ. pag. 520.

Cornelia, maxima virginum Vestaliū, conuieta stupri, iuxta legem sub Domitiano viua defossa est. Eusebius.

Cornelio rescribitur ab Alexandro A. 6. Cod. tit. 2.

Corneliæ à Diocletiano & Max. AA. 2. Cod. de pactis.

Cn. Cornelius, Flamen Dialis inauguratus est ann. vrbs conditæ DLXXX. Liuius in fine 41.

L. Cornelius, miles veteranus, cur damnatus, Valerius 6. cap. 1.

Q. Q. Cornelii duo referuntur Inscript. ant. pag. 239.

Ser. Cornelius Cos. ann. vrbs conditæ CCCCLI. Liuius initio lib. 10.

Ser. Cornelius, alius, Cos. ann. vrbs conditæ CCCCLXXIX. Cassiodorus.

C. Corn. Trib. pl. ann. vrbs conditæ DCLXXXVI. Vide de legib. eius Dionem lib. 36. Asconium Pedianum in orat. Ciceronis pro hoc Cornelio habitam. De eodem Valerius Max. lib. 8. cap. 5.

Cornelia Liuii Drusi Trib. pl. mater, mortem filii, intra penates interempti, forti animo tulit. Seneca in consolatione ad Albinam.

Cornelius, Romanæ vrbs Episcopus, de quo Hieronymus in scriptoribus Ecclesiastic. & alii.

CORNIFICII, qui plebeii erant, teste Pediano.

Q. Cornificius, Senator fuit Cicerone Consule. Sallustius in Catilina. Cicero ad Atticum 1. Q. Cornificium consularem virum vocat. Arbitror eundem esse, qui cū Cicerone consularum petiit, ut est apud Pedianum.

L. Cornificii meminit Cicero pro Q. Ligatio:

Q. CORNIFICIVS, Quæstor Cæsaris bello ciuili, missus est Proprætore in Illyricum. Cæsar commentario 4. Interfecto Cæsare, cum partes Senatus sequeretur, à Sextio in veteri Libya profligatus & cæsus est. App. 4. Dion lib. 48. Ad hunc suat

Ciceronis epistolæ familiarium 12. Sunt qui velint hunc Poetam esse. Certè Oratorem fuisse, liquet ex epistolis Ciceronis. Scripsit de Rhetorica non pauca, quomodo prodidit Quintilianus lib. 3. cap. 1. Milites suos, quòd eos ignauiores videret ad subeunda pericula, non destitit liberius increpare, GALEATOS LEPORES vocans, quando audito pugna classico, vim hostiũ non ferentes facillè diffugerent. A quibus tandem destitutus, & ab hostibus circumuentus, interiit. Vide Chronolog. Eusebii ad Olymp. 184.

L. Cornificius L. F. partium Cæsaris Octauiani, M. Brutum, Cæsaris Dictatoris percussorem, pro tribunali iudicium accusauit. Plutarchus in Bruto. Bello Siculo strenuam operam nauauit, Cæsaris in eo legatus. Vnde illius adhuc Triumviri beneficio ad Consulatum perductus est ann. 20 vrbis conditæ DCCXIX. Citatur Cornificius in Glaucio & in Etymis, vnà cum hoc versiculo:

Deducta mihi voce garrienti
apud Macrobiũ 6. Similiter apud Priscianum 6. de cœnis Deorum, & passim apud Sex. Pompeiũ. Sed nescio hic an superior intelligendus sit, præterea idemne fuerit Cornificius adolescens, quem Orestillæ filiam sibi despondisse scribit Cælius ad Ciceronem epistola 7.

Cornificia Q. F. vetula, & multarum nuptiarum, refertur Ciceroni ad Atticum lib. 13.

Cornificia, L. Cornificii soror fuit, cuius carmen magno in precio habitum, testantur Eusebius & Cælius Rhodiginus. Vide an eadem sit, de qua in hunc modum Guido Bituricensis titulo de Memoria: *Cornificia*, inquit, *mulier Rom. quæ regnante Octauiano Cæs. clârui, dicere solita est, solam dotrinam liberam esse, in quam fortuna tela sua figere non possit.*

Cornificia, amafia Pertinacis Imp. Capitolinus in eius vita.

Cornificius Gordianus, vir Consularis, proximè Tacitum sedit, cum is Imperator legeretur. Vopiscus.

¶ CORVIVS, Rhetor, cum scholam tentaret Romæ, illi qui Iudæos subegerat, declamauit controuersiam &c. Seneca Suaſoria 2.

¶ CORVINVS Clemens Alexandri Macedonis res gestas carmine complexus est, Apuleii familiaris.

C O S C O N I I.

M. Cosconius, Trib. mil. cæsus in pugna belli Pun. secundi ann. xvi. Liuius 30.

M. Cosconius, Prætor ann. vrbis conditæ DCXIX. Fuluius & Pifone Cofs. in Thracia cum Scordiscis prosperè pugnavit. Epitome Liuiana 56.

C. Cosconius, Prætor bello sociali maximas res gessit. Vide Liuium 75.

Cn. Cosconius, Proconsul in Illyricum missus, bonam partem Dalmatiæ subegit, Salonas post biennium tandem cepit. Eutropius 6. Similiter Orosius 5. capite vigesimotertio.

C. Cosconius Calidianus, homo nullo acumine, sed qui verborum copiam, si quâ habebat, præberet populo cum multa concursatione magnoque clamore. Cicero in Bruto.

C. Cosconius, Prætor Cicerone Consule, & Proconsul Hispaniæ. Meminit eius Cicero pro Sylla & in Vatinius.

C. Cosconius, iudex ædilitius. Ibidem.

C. Cosconius, homo nocens, & Seruilia legerus, ob carmen obscænum, & flagitia accusatoris Valerii Valentini, dimissus est. Valerius Max. 8. cap. 1.

Cosconius quidam ridetur Martiali, quòd nihil nisi castum & pudicum caneret, pueris ideo & virginibus tantum legendus.

Cosconius citatur in Actionibus à Varrone lib. 5. de lingua Lat.

Cosconio refertur à Seuerò & Anton. 5. Cod. tit. 62.

C O S S I N I I.

L. Cossinius Tiburs, pater, damnato Cælio, cuius Rom. ob ingenium & facundiam factus est. Cicero pro L. Corn. Balbo.

L. Cossinius F. Eques Rom. familiaris Ciceronis, laudatur ab illo Epistolarum 13. vbi & Sulpitii amicus & tribulis vocatur. laudatur quoque ad Atticum 1. epistola penultima, & in fine primi.

Cossinius, legatus P. Voreni, cæsus à Spartaco. Liuius libro 95. Plutarchus in Crasso.

L. Cossinius Anchialus, L. Cossinii libertus. Cicero Epistolarum 13. epistola 24. *De Cossinio doleo, dilexi hominem:* Cicero ad T. Atticum 13. epist. 45. Item, *Cossinius hic, cui dedi litteras, valde mihi bonus homo, & non leuis, & amans tui visus est,* lib. 1. epist. 18. Idem fortè, qui inducitur apud

Varronem

Varronem de re rustica 2. de capellis differens.

Cossinius, Eques Rom. Neronis principis amicitia notus, a medico per inscitiam interemptus. Plinius 29. cap. 4.

C O S S V T I I.

M. Cossutii sit mentio in Verrinis.

Cossutia, equestris ordinis, diues admodum, C. Iulio Cæsari prætextato desponsa. Suetonius.

Cossutius, cuius Rom. eodem Iouis Olympii, cuius fundameta Pisistratus locauerat, 200. annis post, præbente in id opus impensam Antiocho rege, nobiliter architectatus est. M. Victruuius in procœmio 7.

L. Cossutius, cuius Tiscritanus, cum ceu noua nupta ad virum ducebatur, ea ipsa die in marem conuersus est. Autor Plinius, qui se vidisse illum in Africa scribit.

¶ Cossutius Capito, de quo Tacitus, lib. 13. & seq. Citatur etiam apud Iuuenalem, vt volunt, Satyra 8:

Et Capito & Tutor ruerint, damnante Senatu, &c.

Cn. Cossutius Claudus, Cn. Cossutius Agathangelus, referuntur Inscriptionum vetust. pag. 291.

C O T I I.

Q. Cotius, cognomento dictus Achilles ob fortitudinem, refertur a Valerio Max. lib. 3. cap. 2.

P. & M. Cotii, memorantur Ciceroni in Verrinis.

C O T I N I I.

L. Cotinius L. F. Martialis Dec. Iuana 11. 1. d. sibi & Pectie Latine Vxori V. F. Citatur Auentino lib. 2. in Maximiano.

C R A S S I T I I.

T. Crassitius quidam memoratur in lege ædificantium vetustissima, quæ extat apud Georgium Fabricium.

L. Crassitius, clarus Grammaticus. Vide Tranquillum.

Crassitia Vrsa, cum Crassitio Constantino F. & Ælio Æliano, refertur in monumentis Germanicis Inscript. ant. pag. 427.

¶ L. CRASTINIUS Pætus, mittitur à Cælio cum commentario rerum vrbaniarum ad Ciceronem in Ciliciam, Epistolarum 8.

¶ CRASTINVS, euocatus Cæsaris, de quo est apud ipsum Cæsarem, Lucanum & Plutarchum.

¶ CRATINO refertur ab A. A. & C. C. 5. Cod. tit. 62.

¶ CRATOR, libertus Veri Imp. scripsit de magistratibus Romanorum, a condita vrbe vsque ad patroni sui obitum, cum nomina, tũ tempora perspicue & exacte perscurus. Theophilus Antiochen. lib. 3. sub finem.

C R E M V T I I.

A. CREMVTIVS CORDVS sub Tiberio, nouo, actunc primum audito, crimine postulatus, quod editis annalibus, laudatos M. Brutum & C. Cassium vltimos Romanos dixisset, cum videret accusatores suos Seiani clientes esse, quod perniciosabile reo fuit, & Cæsarem truci vultu defensionem accipere, certus relinquendæ vitæ liberam & se dignam orationem habuit, adductis multorum magnorumque virorum exemplis, quibus ea in scribendo libertas nihil nocuisset. Deinde egressus e Senatu, vitam abstinentia finiuit. Libros per Ædiles cremandos censuere Patres, qui tamen occultati & editi manserunt. Hæc ex Tacito. Seneca scribit, decreta Seiano statua in theatro Pompeii, Cordum exclamasse: Vere theatrum perire, ideoque a cliente Seiani, Satrio Secundo, arreptum. Filiam reliquit Martiam, a qua Livia culta est. Quam Seneca consolans, Cremutii quoque patrem in alieni percussoris arbitriũ venisse significat. Vt scripta eius requiri, & denuo lectitari permiserit Caligula, docet Suetonius.

Cremutius Ruso, adolescens, commendatur a natalibus & indole apud Plinium Epistolarum 6. ad Triarium.

¶ M. CREPEREIVS, inter graues iudices commemoratur Ciceroni in Verrinis.

¶ Roci cognomen de hac familia reperiri in antiquis denariis, docent Fuluii Vrsini Notæ in opera Ciceronis.

¶ CREPEREIVS Pollio, notatur Iuuenali Sat. 9. qui triplicem vsuram præstare paratus iniuit, & fatuos non inuenit.

¶ CRESCENTIO refertur ab A. A. & C. C. 3. Cod. tit. 10.

Crescenti ab iisdem 4. Cod. tit. 26.

C R I S P I separatim positi.

M. Crispus, Trib. mil. sub Cæsare in Africa, mittitur cum cohorte & sagittariis Thabenam. Hirtius commentario 5.

CRISPVS Cæsar, post tres Consulatus a patre Cõstantino ad suggestionem Faustæ nouerçæ interemptus. Vide Suidam *reperitur*

Crispus, Rhetor antiquus, quem tamen Seneca sibi auditum scribit declamantem, *Controversia* 19. lib. 4.

Crispo rescribitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 19.

Crispum aliquando inimicum, sed tamen salutis suae defensorem, Cicero pro iudicio defendit, ut liquet ex oratione pro Plancio.

C R I S P I N I

Crispinorum peculiaris fuit familia in gente Quintia, quos suo loco recensebimus. Hic congerimus eos, quorum vel obscurior ortus fuit, vel etiam dum genus maiore fque latent.

¶ C. Crispinus Hilarus, ex ingenua plebe Fesulana, duodecimo Consulatu Augusti cum liberis 9. (in quo numero filiae duae fuerunt) nepotibus 27. pronepotibus 29. nepibus 9. praelata pompa in Capitolio immolauit. Plin. 7. c. 13.

¶ Crispinus Caepio, Quaestor Granii Marcelli Praetoris Bithyniae, ipsum maiestatis postulauit sub Tiberio. Tacitus 1.

Crispinus, Praefectus praetorio sub Claudio, successor accepit Afranium Burrhum, deiectus per Agrippinam. Sub Nerone crimine coniurationis exactus in Sardiniam, accepto iussae mortis nuncio, semet interfecit. Huius vxor fuit Poppaea, quam postea Nero peremit. Tacitus 12. & 16. Tran-

quillus in Nerone. Crispinus, Praefectus praetorio Domitiani principis, celebratur a Statio in syluis, qui patre illum Vectio Balano, quem comitem habuit in Armenia Corbulo, prognatum scribit. At a Iuuenale Satyra prima profcinditur, ut pars Niliacae plebis & verna Canopi. Et rursum Satyra 4. ut adulter & incestus notatur:

(candus)
Ecce iterum Crispinus adest mihi saepe vo-
Ad partes, monstrum nulla virtute redemptum
A vitis, &c.

Crispinus, praefectus Phoeniciae, cui rescribitur 1. & 4. Cod.

Crispinus, vir Consularis, tutatus est Aquileiam contra Maximinum Imperatorem. Arbitror illum esse, qui Consulatum gessit sub Alexandro an. V. C. DCCCCLXXVI.

Crispinus, cum Crispino F. refertur in antiquitatibus Germanicis inscript. antiq. pag. 392.

Crispina, cum patre Theopompo & Polliano, refertur. ff. 33. de dote relegata l. 14.

Crispino rescribitur a Seuero & Antonino 5. C. tit. 62. & seorsim ab Antonino ibid.

Crispinæ nobis carissimæ. Sic rescribitur illi ab AA. & CC. 9. Cod. tit. 2. Crispino ab eisdem 4. Cod. Si certum petatur.

Crispina, vxor Commodi Imperatoris. ¶ De huius denario cum inscriptione: DIIS GENITALIBVS, Notæ Fuluii Ursini in opera Ciceronis pag. 196.

¶ CRITONIVS, memoratur Ciceroni ad Atticum lib. 13. pag. 495. Aedilis fuit Antonio & Dolabella Cols. cumque in spectaculis ipsius, quæ parabat, Cæsar Octavianus aureum folium & coronam auream, iuxta decretum Senatus, apponere patri decreuisset, neququam se permissurum ait, ut ad suas impensas Cæsar coleretur. Appianus libro 3.

¶ CRONIVS Eusebius, Vicarius Italiae, & Consul cum Probino, ann. V. C. MCCXLII. Extat de illo inscriptio apud Petrum Apianum pag. 225.

Cronii complures referuntur apud eundem pag. 20.

¶ CVNANIVS Serenus, cum Cunanio Vefatio F. memoratur ibidem pag. 435.

¶ C. CVPENNIVS, fors legatus L. Planci, Consul designati, in Galliis. Extat ad illum Ciceronis epistola in fine 16. ad Atticum.

Cupennius, notatur Horatio in Serm. 30 nibus:

--- mirator cummi Cupennius albi.

Plura de eodem Porphyrio interpres.

¶ CVPITVS Cupituanus, cum Cup. Iuliana, refertur in Inscript. apud Apianum pagina 376.

Cupitus, seruus, refertur Pand. tit. 5. l. 41.

Reperiuntur Cupiti & in Cocceis.

C V R I A T I I

Curiatiam gentem ab Albanis profectam, satis indicant Curiatii trigemini, cum totidem Horatiis Romanis, iisque trigeminis fratribus, commissi & victi, de quibus vide Liuium 1. Dionysium antiquit. 3. qui utriusque auum maternum fuisse tradit Sequinium Albanum.

¶ P. Curiatius Philo, Consul cum M. Genutio Augurino, quorum annus Tribunitiis contentio. turbulenti fuit, creatique tum primum Tribuni mil. Consulari potestate, habente comitia C. Curtio, ann. urbis conditæ cccx. Liuius initio 4.

P. Curiatius, Trib. pl. an. V. C. ccccliiii. cum duobus collegis, M. Metilio & M. Minutio, correptos prioris anni Trib. militares,

litares, Sergium Virginiumque, ob rem bello male gestâ, apud populum reos facit, & peragit, damnatos denis millibus grauis æris. Liuius lib. 5.

C. Curiatius, Trib. pl. homo infimus & abiectissimus, D. Brutum & P. Scipionem Coss. (ann. V. C. DCXVI) quod ante factum non erat, in vincula coniecit. Sic Cicero de legibus 3. At Liuius non ductos, sed duci iussu tradit, quod videlicet e delectu, qui habebatur, ut denos sibi milites, quos vellent, eximere liceret, Tribuni non impetrarent, lib. 55. Idem Curiatius Scipioni Consuli Serapionis nomen irridens imposuit. Ibidem. Adde quæ de hoc Curiatio & Scipione habet Valerius libro 3. cap. 7.

Curiatius, citatur a Sex. Pompeio.

Curiatius Maternus, Poeta. Vide Taciti dial. de Orator. & in eundem notas I. Lipsii.

C V R I I

Ex Curiis longe omnium clarissimus & princeps emicuit C. CVRIVS, cognomine dictus DENTATVS, quod cum dentibus in lucem prodisset, ut Plinius lib. 7. Quidam hunc Manium prænominem, nonnulli M. vocant. Tribus Consulatus gestis, primum de Samnitibus, iterum de Sabinis triumphauit, tertio de Lucanis ouans urbem introiit, Pyrrho rege Italia pulso. idem Trib. pl. interrege Appio Cæco comitia contra leges habente, cum de plebe Consulem non acciperet, patres auctores fieri coegit. Cicero in Bruto, Plinius lib. 16 cap. 38. & 18. cap. 3. & 19. cap. 5. item de viris illustribus. De seueritate eius vide Valerium 6. cap. 3. de continentia lib. 4. cap. 3. Ciceronem in Catone, Plutarchum in Apophth. Athenæum lib. 10. In castris duos tantum calones ministros habuit, ut est apud Apuleium Apologiae oratione prima. Ibidem filiam eius ob paupertatem ab ærario publice dotatam scribit.

M. Curius Trib. pl. ann. V. C. DLV. cum M. Fulvio collega T. Quintium Flaminium, Consulatum ex Quæstura petentem, nequicquam prohibere & repellere conatus est. Liuius lib. 22.

M. Curius, M. Coponii hæres extitit, cuius causa cum apud centum viros ageretur, Q. Scauola testamenti ius ex scripto defendente, ac negante, nisi posthumus &

natus, & antequam in suam tutelam venisset, mortuus esset, hæredem eum esse non posse, qui esset secundum posthumum & natum & mortuum hæres institutus: L. Crafus contra defendit, hac mente eum fuisse, qui testamentum condidisset, ut si filius non esset, qui in tutelam veniret, M. Curius esset hæres, & obtinuit. Cicero de Oratore 1.

M. CVRIVS, Ciceroni & Attico singulari iunctus amicitia fuit, cuius pater Ciceronem Quæstorem habuit, ipse vero Trib. pl. Ciceronis exulantis restitutionem enixissime iuuuit. Huic Patris negotiati Cicero Tironem ægrotantem comendauit: comendauit & ipsum Seruio Sulpitio & M. Acilio, Græciæ Proconsulibus, potente iam rerum Cæsate. Eidem etiam sæpe familiariter scripsit, ut indicant aliquot epistolæ insertæ lib. 7. Ad Tironem autem scribens, suauissimum hominem, & summi officii summæque humanitatis vocat, ad Att. vero lib. 7. epistola 2. urbanitatem illi tribuit, quæ sit in eo *ἀνθρώπων*. Illud insuper his addendum, Curium hunc & C. Cælium, qui Ciceronis in Cilicia Quæstor fuit, conio-brinos fuisse.

M. Curius, alius a superiori, Quæstor fuit cum P. Sextio, Syllano & Muræna Coss. Cic. pro L. Flacco.

Q. Curius, socius Catilinæ, notissimus aleator, Sallustio & Pediano. Huius primū insolentia & futilitate apud Fuluiam, quam amabat, deinde ipsius confessione apud Ciceronem Consulem, Catilinæ coniuratio patefacta est. Pedianus postea damnatum scribit. Plura de illo Sallustius. Notatus est a Caluo hoc hendecasyllabo: *Et talis Curius pereruditus*. Auctor idem Pedianus.

C. Curius, Eques publicanus, pater C. Rabirii Posthumii. Cicero pro Rabirio.

¶ M. Curius Dignus. Inscript. ant. pagina 146.

¶ Manii Curii, ut perditii hominis & aleatoris, meminit Fabius lib. 6. cap. 4.

¶ Curius Fortunatianus, scriptor historicus, citatur Capitolino in Max. & Balbino.

¶ Cn. Curius Sabinus, miles l. 17. refertur Inscript. ant. pag. 482.

¶ Cn. CVRFIDIVS, pernecessarius Ligariorum. Cicero ad Atticum 13.

CURTII, quorum plerique patricii, ceteri plebei fuere.

Metius Curtius, dux Sabinorum in exercitu Tatii contra Rom. unde lacum Curtium appellatum volunt. Liuius 1. Dionys. 2. Piso in Annalibus, Plutarchus in Romulo.

C. Curtius, Consul ann. V. C. CCCVIII. Liuius initio 4. mendose P. Curiatium vocat. Cum comitiis praesesset, primos Tribunos militares tres creauit. Ab hoc locum palustrem, qui erat in foro, antequam cloacae essent factae, postquam fulguratus, ex S. C. per Curtium Consulem septus foret, inde Curtium lacum appellatum, auctor est Varro lib. 4. de lingua Latina, idque ex sententia Cornelii & Luceii.

M. CURTIUS, iuuenis bello egregius, cum ingens specus, in foro exortus, nulla ratione expleri posset, canerentque vates, dicandum illi loco, quo pop. Rom. plurimum posset, arma ac virtutem id esse interpretatus, equum armatus insiliens, se in hiatum immisit. Hanc de Curtii lacus appellatione fabulam memorant Liuius libro 7. Valerius Max. lib. 5. cap. 6. Scripserunt virorum illustrium, Augustinus de C. D. lib. 5. cap. 18. vt Statium poetam, in Syluis poeticis lusibus gaudentem, nunc distimulemus.

Q. & Cn. Curtii Posthumi, memorantur Ciceroni in Verrinis, vbi Quintum Verris sodalem vocat.

C. Curtius Posthumus, familiaris Ciceronis, cum Syllanis temporibus fortunas omnes amisisset, reditum in patriam per Ciceronem consecutus est. Postea Caesar rerum potitus, in Senatum illum adlegit; cumque reliquam vnam possessionem in agro haberet, de qua ea in discrimen veniret, scripsit Cicero Q. Valerio, Caesaris legato, & diuisioni agrorum praefecto, petens Curtio suam possessionem relinquere, vt ordinem inde Senatorium, a Caesare concessum, tueri possit, lib. 13. epistola 5. Meminit eiusdem Curtii ad Atticum lib. 9. epistola 2. *Vix dum epistolam tuam legeram, cum ad me, currens ad illum, Posthumus Curtius venit, nihil nisi classes loquens & exercitus. Eripiebat Hispanias, tenebat Asiam, Siciliam, Africam, Sardiniam, confestim in Graeciam persequatur &c.* Et lib. 12. epist. 48. *O tempora, inquit, fore, cum dubitet Curtius Consulatum petere &c.*

M. Curtius, per Ciceronem Tribuna-

tum petiuit a Caesare, quemadmodum est ad Q. fratrem Epistolarum 2. Idem interempto Caesare, segnius agentes in republica seuerè accusabat. Cicero ad Atticum 14. epistola 7.

C. Curtius Mithres, libert. C. Curtii Posthumi, commendatur a Cicerone P. Seruilio lib. 13. epist. 70.

Curtius Nicias, & ipse familiaris fuit Ciceroni, professione Grammaticus. Adhaesit & Pompeio Magno & C. Memmio: sed cum codicillos Memmii ad Pompeii vxorem de stupro pertulisset, proditus ab ea, Pompeium offendit, domoque ei interdictum est. Haec Tranquillus in de claris Grammaticis. Cicero Nicias meminit Epistolarum 9. ad Dolabellam scribens, & ad Att. 12. epistola 13. Item 14. epistola 7. & rursum lib. 15. epistola 9.

Curtius Peduceanus, Praetor urbanus Cicerone Ciliciam obtinente. Cicero familiarium 13.

Q. Curtius, bonus & eruditus adolescens, L. Domitium, petentem Consulatum, de ambitu postulauit. Cicero ad Q. fratrem 3.

P. Curtius, frater Q. Thalassi, occisus in Hispaniis a Cn. Pompeio F. Ipse Thalassus autem Isaurico & Antonio Coss. in Ardeæ territorio cum 4. cohortibus viuis combustus est, quod tributa grauius exegisset.

Curtius, Eques Rom. deliciis diffuens, cum apud Augustum cenaret, turdum macrum e patina tollens, eumque manu tenens, interrogauit Caesarem, num mittere liceret? Cumque is respondisset, quidni liceat? ille protinus auem per fenestram misit. Princeps ambiguitate verbi delusus, factum æquo animo tulit. Macrobius 2.

Curtius Atticus, Eques Rom. sub Tiberio, post artibus Seiani subuersus. Tacitus lib. 4. & 6. Ad eundem sunt Elegia, 4. & 7. apud Ouid. 2. de Ponto.

Q. Curtius Rufus temporibus Tiberii floruit, in quem est eiusdem principis dictum, natalium eius dedecus velantis: *Curtius videtur mihi ex se natus.* Ex sectatore Quæstoris in Africa, consulare imperium, prouinciam Africam, & triumphii insignia obtinuit. Tacitus 11. De eodem lege Plinium epistolarum 7. ad Suram.

Q. CURTIUS RVFVS, scriptor rerum gestarum Alexandri, sub Vespasiano emicuit, vt opinatur Catanæus.

Curtius Lupus. De hoc Tacitus lib. 4.

Cur-

CVSPIDI I.

L. Cuspidius, municeps Ciceronis, epistolarum 13. Vbi tamen mendose a plerisque Custidius legitur.

Cuspidius Celerinus, Senator temporibus Maximianorum. Capitolinus.

L. Cuspидii testamentum extat, factum Romæ Cn. Pompilio L. Martio Coss. subscriptis testibus Q. Martio, C. Septimio, P. Curione, L. An. Capitone, M. Terentio, Iulio Panfa, C. Sestio. Hæredes reliquit T. & Cn. Cuspидios, fratris Agathonis filios, Faustam & Felicianam filias. Vxorem habuit Semproniam, ante se defunctam, sui amantissimam. In his haud dubie multa deprauata sunt. Vide antiquitates Fabricii pag. 5. & seq.

CVT I I.

D. Cutio Balbino, M. Cornelio Potito, L. Accio, Iuniano Romulo XIII. viris Viar. curandarum pijsimo F. Balbinus pater, Priscamater. Extat Inscript. antiq. pag. 24.

Cutio Romulo Quarto Ka. Fi. Reperitur ibidem pag. 390.

Cutio rescribitur a Gordiano Imp. 5. Cod. tit. 64. et si a nonnullis Curtio legitur.

Aemilia Calliope Cutia Prisca patrona L. b. m. Extat Inscriptionum ant. pag. 313.

CYNEGIVS, praefectus praetor. & Cos. fuit sub Valentiniano, Theod. & Arcad. Cod. de Iudæis & cœlicolis.

CYPROGENIA, refertur Pan. 34.

CYRILLÆ rescribitur a Seuero & Ant. 4. Cod. tit. 28.

Cyrillo ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 49.

CYRVS, Consulatum gessit solus sub Theodosio iuniore & Valentiniano III. ann. V. C. M C X C I I I I. Idem praefectus vrbi apud Constantinop. ob acclamationem populi, *Constantinus condidit, Cyrus restaurauit*, honore deiectus est, publicatis bonis. Quare ad Ecclesiam confugit, relictoque paganismo, post Smyrnæorum Episcopus factus est. Sic Nicephorus Historiæ Ecclesiasticæ lib. 14. cap. 46. & lib. 18. cap. 33. Vide Suidam & Cuspinianum in ipsius Consulatu.

Cyrioni rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 6.

Curtius Montanus, claruit sub Claudio, Nerone & Vespasiano, homo eloquentia pollens. Accusatus sub Nerone, patri concessus est, praedicto, ne in republ. haberetur. Tacitus 16. & 20. Sententias repetendo corrumpebat, unde illum Scaurus inter Oratores Ouidium vocabat. Seneca Declamationum 9. Ventrem illius notat Iuuenalis.

Curtius Mancianus, generum suum Domitium Lucanum repudiavit. Vide Plinium Epistolarum 8. ad Rufinum.

P. Curtius Onesimus, cum coniuge Cæcilia Festina, refertur Inscript. veterum pag. 265.

Curtia L. Prapis, cui pars dimidia huius monumenti concessa est a C. Helio Mæcenate, sibi & P. Curtio Sp. F. Coss. Max. & T. Iul. August. L. Glyconi &c. Hoc epigramma extat apud Bartholomæum Marlianum antiquæ Romæ lib. 5. cap. 13.

L. Curtius LL. Priscus Curtia LL. Neuma Curtia OL. Riamis Albanus. Reperitur veterum memoriarum pag. 105.

Curtio, praefect. praet. rescribitur ab Arcadio, Hon. & Theod. AAA. 1. Cod. de officio ciuiliu iud.

CVRTI I I I.

Curtilium, Caesatis partium, Cicero verberonem vocat, & ab eo Sestilii fundum possideri indigne fert, ad Atticum lib. 14. epist. 6.

Curtilius Mancias, legatus in Germania exercitum duxit, Q. Volusio & P. Scipione Coss. Vide Tacitum lib. 13.

Curtilius Hermeros & Curtilia Thetis coniuges referuntur veterum memoriarum pag. 298.

T. CURTIVS IVS, auctor motus seruilibus sub Tiberio. Tacitus lib. 4.

CVS P I I.

P. Cuspianus, refertur Ciceroni Epistolarum familiarium 13. & 16. & ad Atticum 12. Cuspiana explicabis & Preciana.

Cuspianus Fadus, Procurator Iudææ sub Claudio, teste Iosepho, & Eusebio Historiæ Ecclesiasticæ 2. cap. 11. cui successit Tib. Alexander, atque illi Cumanus.

D.

Dacianus, præses Hispaniæ, martyrio affecit Vincentium & Eulaliam virginem. Daciano sub Iuliano scribit Libanius.

¶ **D**ALMATIO rescribitur a Constantino 5. Cod. tit. 16.

¶ **D**AMIANVS, præfuit Bithyniæ, in Consulibus relatus a Seuero Imp. Suidas.

¶ **D**ANVBIQ rescribitur ab AA. & CC. 6. C. tit. 58.

¶ Dato ab Alexandro A. 6. Cod. tit. 2.

¶ **D**ATVS, Atellanarum histrio sub Nerone.

¶ **D**ECENTIO rescribitur ab Antonino A. 4. Cod. tit. 58.

Decentius, frater Magnentii, dictus ab illo Cæsar, rebus perditis, suspendio se necauit.

D E C I I.

Decii plebei fuere, teste etiam Iuena-
le Satyra 8.

Plebeia Deciorum anima, plebeia fuerunt Nomina, pro totis legionibus. Ita amē, & pro omnibus auxiliis, atq; omni plebe Latina, Sufficiunt Diis infernis, terræq; parenti.

P. **D**E C I V S M V S, pater, v. vir fuit mensarius ann. V. C. cccciii. cum magnum in populo æs alienū esset. Trib. mil. ann. ccccxi. exercitum Corn. Cossi Consulibus, in iniquum locum progressum, 30 audacia pariter & industria sua seruauit, donatus ob id a Consule corona aurea, & 100. bobus, & ab exercitu obsidionaligraminea, alteraque item a suo præsidio. Liuius 7. Plinius 16. cap. 4. & rursus libro 22. cap. 5. Consulatum primus in suam familiam intulit, ann. ccccxv. in quo magistratu bello Latino, collega T. Manlio Torquato, se pro salute exercitus, & populi Rom. victoria, Diis manibus deuouit. Liuius 8. Val. 5. cap. 6. Plinius de viris illust.

P. Decius Mus F. Consul cum M. Valerio Max. ann. V. C. ccccxl. De hoc extat inscriptio pagina 254. & 307. Aduersa valetudine diu laborauit. Inde

legatus bello Samnitico sub Dictatore Papirio Curfore, multum ad victoriam contulit. Quare proximis comitiis 11. Consul factus, Hetruscos domuit. Anno quinto post M. equitum dictus est a P. Cornelio Scipione, qui comitiorum Dictator creatus erat. Et interiecto anno lectus Censor cum Q. Fabio Rulliano, Valerio Coruino v. & Apuleio Pansa Coss. ann. ccccliii.

10 Tribunos pl. rogationem promulgates de augendo Pontificum & Augurum numero, & adlegendis plebeiis, enixissime iuuuit, euicitq; creatus ipsetum primus cum aliquot aliis ex plebe Pontifex. Tertium Consul cum Q. Fabio Rulliano, & mox Proconsul, multa strenue aduersus Appulos, Samnites & Hetruscos gessit. Quartum Consul cum eodem Fabio aduersus Samnites & Gallos pugnans, laborantibus suis, exemplo patris se deuouit, victoriamque Romanis peperit. Liuius 9. & 10. Valerius 5. cap. 6. Plinius de viris illust.

P. Decius Pyrrhicus, Consul ann. V. C. cccclxxiiii. Nescio num hic sit, quæ Plinius de viris illust. Decium Murænam vocat, ac Volturnenses a feruorum improbitate & violentia liberaffe commemorat. Cicero vult hunc superioris F. esse, & Consulem cum Pyrrho bellum gerentem in proelio cecidisse, cum se e continenti genere tertiam Reipub. victimam præbuisset, Finium 2.

¶ M. Decius, vir spectatus in plebe Romana, cum ea in sacrum montem secessit, missus cum aliis duobus legatus ad Senatum. Dionysius 6.

M. Decius, Trib. pl. ann. V. C. ccccxl. primo P. Decii Consulatu, rogationem tulit ad populū, vt Duumviri nauales classis ornandæ reficiendæq; causa ab eodem populo iuberentur. Liuius 9.

C. Decius, legatus missus in Cretam cū DLXXXI. A. Posthumio Albino & A. Licinio Nerua, ad comparanda auxilia. Liuius 42.

Q. Decius, Trib. pl. accusauit L. Optimum

D E C I A N I.

mium Consulem, quod indemnatos ciues occidisset: sed ille a populo absolutus est. Liuius 61. Videtur res ipsa loqui, & respondere, eundem esse cum sequente P. Decio, & erratum in prænomine.

P. Decius, M. Fuluii Flacci (eius, qui ann. V. C. dcxxxix. Consul, primus Italos ad petendam ciuitatem incitauit) æmulus, non infans ille quidem, sed vt vita, sic etiam in oratione turbulentus. M. Cicero in Bruto. Hunc esse opinor, vel certe huius patrem, quem Prætorē Scæurus transeunti sibi sedentem iussit assurgere, eiq; vestem discidit, sellam concidit, ne quis ad eum in ius adiret, edixit. Plinius Cæcilius de viris illustrib. Ad eundem puto pertinere illud Lucilianum: Quid Decius Nucula, an confixum vis facere, inquit, in persona Africani. Ac suspicor Nuculæ vocem cognomentū esse. Certe Nuculæ sui synchroni meminit Cicero in Philippicis. Sed & Prænestinos cognominatos Nuculas, vel quod inclusi a Pœnis Casilini famem nucibus sustentassent, vel quod in eorum regione plurima nux minuta nascatur, legimus apud Sex. Pompeium lib. 12.

C. Decius, Quæstorius, Pompeianarū partium in Africa. Cæsar comment. 5.

P. Decius, ex M. Antonii Consulibus primoribus, captus est a C. Cæsare ad Mutinam. Appianus 3. Cicero in Philippicis illius, vt Tribunicii, meminit.

¶ Decius Calphurnianus, præfectus vigillum, occisus a Claudio Cæsare. Tacitus in fine 11.

¶ Decius Eculeo, citatur vt scriptor Plinio natural. hist. lib. 35. cap. 10.

¶ Decius Seuerus, vixit imperante Seuero.

Decii duo I. C. fuere.

Decius, Lucilli, Consularis viri F. Poeta Satyricus fuit, Theodosii & filiorū ætate. Laudatur a Claudio Rutilio in Itinerario.

Decio rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 22.

De Decio Cæsare extat inscriptio apud Petrum Apianum pag. 24. ¶ Stemma petatur ex Onophrio Panuino pag. 57.

¶ Decius Blascus, cum Semproniam Leontide sorore. Ibidem pag. 332.

Decius V. C. Consul solus anno principatus Iustiniani tertio: cum editus est ab eo sacrarum constitutionum Codex, qui fuit annus vrbs conditæ M. C. LXXXII. Christi DXXXII.

C. Decianus, quod in concione queri ius esset de morte Saturnini, cōdemnatus est. Cicero pro C. Rabirio & L. Flacco, Valerius lib. 8. cap. 1.

Decianus, synchronus Ciceronis, notatur vt homo turpis vitæ in oratione pro L. Flacco, quem suo testimonio affligere conatus est. Adicit in eadem oratione, patrem Deciani in Tribunatu diem dixisse L. Flacci patri, Aedili curuli, qui postea Prætor & Consul factus sit, ipsum Decianum ciuitate exactum esse. Nimirum is erit superior ille, ob Saturninum eiectus.

Decianus, apud Martialem Stoicus.

Decianus, præses Hisp. sub Maximiano. Fors hic est, qui martyrio affecit Vincentium, item Eulaliam virginem & alios plures. Apud Prudentium perperam appellatur Dacianus.

Deciano scribit Libanius Sophista in Epistolis suis.

¶ L. DECIDIVS Saxa, ex vltima Celtiberia prognatus, castrorū metator apud Cæsarem fuit, inde factus Trib. pl. Cicero Philipp. 11. & 13. Meminit illius Cæsar commentario belli ciuilib. 1. Adhæsit postea M. Antonio, ab eo simul & a Cæsare missus, adiuncto Norbano, cum 8. legionibus in Macedoniam aduersus Cassium & Brutum. Deinde Antonii legatus in Syria, profligato a Parthis exercitu, ne in hostium potestatem veniret, sua sibi manu necem conscuit, teste Floro: apud quem tamen mendose pro Saxa, Casca legitur, quomodo in historiæ Liuianæ argumentis pro Decidio, Didio, & apud Appianum Ceditius, apud Dionem Decilius, & Sexas, lib. 47.

D E C I M I I.

Decimiana, & ab his tracta pseudodecimiana pira, refert Plinius 15. cap. 15.

C. Decimius Flauus, Trib. mil. bello Punico secundo sub M. Marcello Proconsule strenuam operā in pugna aduersus Annibalem edidit, milites ab elephantis in fugam actos continuit, beluas ipsas pilis petens cum magna hostium strage auertit. Liuius 27.

C. Decimius Flauus, Prætor ann. V. C. DLXX. sortitus vrbanam iurisdictionem, in eo honore mortem obiit. Liuius 39.

¶ M. Decimius, legatus cum Tib. Claudio Nerone emissus in Asiam, & insulas, ad renouandam amicitiam cum Cretensisibus

& Rhodiis, & ad speculandum, num sollicitati animi sociorum a rege Perseo essent, ann. V. C. DLXXII. C. Popilio P. Aelio Coss. Liuius 42.

L. Decimius, legatus missus ad Gentium, regem Illyriorum, ut illum ad belli societatem aduersus Perseum pelliceret, sine ullo effectu, captarum etiam pecuniarum ab regibus Illyriorum suspicione infamis, rediit. Liuius 42.

C. Decimius, Prætor peregrinus an. V. C. DLXXXV. Q. Martio Philippo Q. Seruilio Cæpione Coss. Legatus emissus cum C. Popilio & C. Hostilio Alexandriam, cum & Rhodum accessissent, ob moderationem magno cum assensu a Rhodiis auditus est. Liuius 44. & 45.

Decimio, Præf. præf. rescripsit Alexander A. 1. Cod. de modo mulctarum &c.

Decimia Primitiua in mon. Rom. Inscript. ant. pag. 258.

DECEMÆ rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 49.

P. DELPHIVS Peregrinus. Insc. vetust. pag. 329.

DELII

Delius, vnus ex ducibus Antonii, missus ad accersendam Cleopatram, mulieri persuadet, monetq; Homericō versu, ut ad iudicium proficiatur quam maxime ornata. Plutarchus in Antonio. Idem historias eum scripsisse tradit, conuenitq; Dion lib. 50. Messala Coruinus hunc desertorē bellorum ciuiliū vocat, quia a Dolabella ad Cassium transit, a Cassio ad Antonium: nouissime ab Antonio ad Cæsarem. Scripsit epistolas lasciuas ad Cleopatram. Seneca Suasoria 1.

Q. Delius, amicus Horatii Poetæ, ad quem scribit Carminum lib. 2. Oden 3.

Q. Delius, Q. L. VI. vir Fuscus August. V. F. refertur Inscript. ant. pag. 361.

Delianæ rescribitur ab Antonino A. 4. Cod. tit. 49.

DEMETRII

Demetrius Mega Siculus. Cic. Epist. 13.

DEMETRIVS, Pompeii libertus, quantæ potentia fuerit, docent Victorius in 4. Ciceronis ad Atticum pag. 69. Plutarchus in Pompeio & Catone, Iulianus Cæsar in Misopogone. Feliciorem tu Demetrium Pompeianum vocas, inquit Seneca, quem non puduit locupletiore esse Pompeio. Numerus illi quotidie seruorū, velut impe-

ratori exercitus, referebatur, cui iam dudū diuitiæ esse debuerant duo vicarii & cella laxior, lib. 1. de tranquillitate vitæ cap. 8.

Demetrius, Cæsaris partium. Cicero Epistolarum 8. & 16. Eundem esse cum Demetrio Pompeii, patet e Philip. 13.

Demetrius, libertus Attici.

Demetrius, seruus Cassii, qui mortem eius Antonio indicauit. Plutar. in Bruto.

Demetrius & Startocles, auctores Comædiarum spectati Quintiliano.

Demetrio rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 24.

Alia Seueri & Anton. ibidem tit. 30. & ab Ant. seorsim 7. Cod. tit. 52.

Demetria virgo, beati Faustini F. Romæ ante Iulianum Imperatorem in confessione spiritum emisit: sepulta iuxta matrem Daclesam & sororem Iunianam. Colitur memoria eius 11. Cal. Iunias.

DEMETRIANO rescribitur ab Alexandro A. 9. Cod. tit. 9.

DEMOTHENES, Patricius sub Vespasiano. Vide martyrologium nostrum 18. Iulii vel circiter.

Demostheni rescribitur ab AA. & CC. 6. Cod. tit. 2.

DESIDERIO, vicario Asiæ, a Valentiniano, Theod. Arc. 9. Cod. tit. 43.

DEXIMACHO ab iisdem 2. Cod.

DEXIPPO ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 55.

DIDII

Lex Didia, haud dubie a Didio aliquo Trib. pl. lata est 18. anno post legem Fanniam, auctore Macrobio, id est, ann. V. C. DCII. Hæc non ciues tantum Romanos, sed totam Italiam, nec vocatores modo si maiore sumtū fecissent, verū etiā vocatos ipsos conuiuas Fannia lege teneri voluit.

M. Didius, primus omnium vagantes Thraces repressit. Sex. Rufus, item Florus lib. 3. cap. 4. qui illum tempore C. Catonis & M. Liuii Drusi, Consularium viroꝝ id est, circa annum V. C. DCXL. floruisse indicat. Ni prænomen obstarat, arbitror eundem esse cum T. Didio, Consulari illo.

Didius, Prætor Iberiæ, cum duob. milibus interemptus a Sertorio. Plutarchus in eius vita.

T. Didius, Consul ann. V. C. DCLVI. teste Cicerone in L. Pisonem, triumphauit ex Macedonia. Cæsus est in bello sociali, ut Appianus, & quidem eodem die, quo Rutilius Consul, 4. videlicet Idus Iunias, sed anno

sed anno sequenti, ut Ouid. in 6. Fastorū: Proximus annus erat, Pallantide victus eadē, Didius hostiles ingeminavit opes.

De hoc, opinor, Frontinus 1. cap. 8. item li. 2. ca. 10. Prætori in Hispania Trib. mil. fuit Q. Sertorius, ut est apud Plutarchum.

C. Didius, bello ciuili dux Cæsarianus, & classis apud Gaditanos præfectus, Cn. Pompeium iuuenē e prælio Mandensi fugientem assecutus occidit, caputq; Hispanim ad Cæsarem misit. Idem non multo post a Lusitanis circumuentus & cæsus est. Commentario belli ciuili sexto. Meminit eius Dion.

Didius Gallus, prouinciā ambitiosissime petierat, deinde impetrata ea, tanquam coactus querebatur. Huic urbane Afer: Age, inquit, aliquid, & reipub. causa elabora. Quintilianus 6. cap. 4. Successit eidē Didio in aquis publicis curandis idem Domitius Afer sub Claudio, ut est apud Frontinum in libello de aquæductibus.

A. Didius, missus a Claudio Imperatore in Britanniam successor P. Hostorio ibidem defuncto, vir ætate grauis, & multis honoribus clarus. Tacitus 12.

Didius Scæua, vir militaris, interimitur in Capitolio, irruentib. Vitellianis. Tacitus 19.

DIDIVS IULIANVS Imperator, tenuit temp. mensib. 2. diebus 5. Patrem habuit Petronium Didium Seuerum, auum & proauum Didios Seueros, matrē Clarā Aemiliam, fratres, Didium Proculum & Nummū Albinū, auunculū, Saluium Iulianum proauū maternū, Saluium Iulianū I. C. illum, qui bis Consul & præfectus vbi fuit. Vxorilli Mallia Scantilla, filia Didia Clara fuit, gener Corn. Repentinus. Auctor Aelius Spartianus.

C. Didius Geta, vir Prætorius, post Sueton. Paulinum Mauros aliquoties vicit, & subegit. Præstitit etiam operam strenuam sub A. Plantio tempore Claudii. Dion 59. quo loco male in Latinis codicibus legitur Sidius pro Didius.

Q. Didius, Syriæ Prætor sub Antonio tempore belli Actiaci, a quo persuasi Arabes classem Antonii in Arabico sinu edificatam incenderunt. Dion lib. 51.

Didio Secundo rescribit Traianus Pand. 8. tit. 22.

C. Didio Concordiano V. A. VI. M. VIII. D. XX. C. Didius Celer & Iunia Marcellina patres. Inscript. ant. pag. 368.

Didia Hilara & Didia Hermione, sorores. Ibidem pag. 363.

Didius, Annæ Procillæ pater. Sic lego pag. 203.

Didiæ rescribitur a Seueri & Ant. 5. Cod. tit. 23.

Didia, citatur Ciceroni ad Atticum 13.

DIGITII

Sex. Digitius, socius naualis sub P. Scipione Africano in Hispania, donatus ab eodem corona murali, expugnata Carthagine noua, quod primus murum ascendisset, vna cum Q. Trebellio Centurione. Liuius 26.

Sex. Digitius, Prætor citerioris Hispaniæ ann. V. C. DLX. Africano I. T. Sempronio Longo Coss. crebris & infelicibus præliis factis, vix dimidium militum, quos acceperat, successor tradidit. Liuius 34. & initio 35.

DIGNVS quidam fuit, alteri ex Crassi filijs nō dissimilis. Vnde iocus Ciceronis: Dignus Crassi, notās vxorē Crassi adulteri.

DILLIVS Vocula, legatus cæsus. Tacitus 20.

Diodoro rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 49.

DI O G E N I & Ingenuæ ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 20.

DI O M E D E S, Grammaticus, cuius extant libri tres.

Dionysio Diogeni rescripsit D. Seuerus. Pan. 47. de iniuriis & famosis libellis.

Dionysia rescribitur a Dioclet. & Max. AA. Cod. 1. de iuris & facti ignorantia.

DIOTIMÆ & Ingenuæ ab Antonino A. 4. C. tit. 54.

Diotimo & Symmacho ab Alexandro A. 5. Cod. tit. 63.

Doctili meminit Leo A. lib. 10. tit. 31.

DOMITII

Gentis Domitiæ duæ claruerunt familiaria, Aenobarborum, qui fuere Patricij, & Caluinorum, qui plebei. Aenobarbi functi sunt Consulatus 7. triumpho Censuraq; duplici, & inter Patricios electi, perseverarunt omnes in eodem cognomine. Ac ne prænomen quidem vlla præterquam Cn. & L. vsurparunt, idque notabili varietate modo continuantes vnum quodque pertinuas personas, modo alternantes per singulas. Nam primi tres Lucii, sequentes tres ex ordine Cnei, reliqui non nisi vicissim tum Lucii, tum Cnei dicti sunt.

L. DOMITIUS, auctor originis itemq; cognominis Aenobarborum, cum aliquando rurē domum reuerteretur, occurrerūt illi iuvenes duo augustioris formæ, iubentes, nunciāret S. P. Q. R. victoriam, de qua incertum adhuc erat. Quibus cum minime crederet, leuiter illi arridentes, barbam eius manibus demulserunt, eamq; ex fusca flauam reddiderunt, assertionis suæ fidem, simul & viro cognomen Aenobarbi facientes. Quod insigne mansit & in posteris, ac magna ex parte rutila barba fuerunt.

Cn. Domitius L. F. L. N. Aenobarbus, Consul ann. V. C. DLXII. Legatum etiam fuisse L. Scipionis Asiatici, docet Plutarchus in apophthegmat. Prætor vr̄bis Scipione Africano II. Consule, id est an. DLX. ædem Fauni dedicauit, quam ipse Aedilis cum C. Scribonio biennio ante ex multario argento faciendam locarat. Liu. 34.

Cn. Domitius Cn. F. L. N. Aenobarbus, Cos. ann. V. C. DLXXXI. cum P. Lentulo.

Cn. Domiti⁹ Cn. F. Cn. N. Aenobarbus, Pontifex fit oppido adolescens, ann. V. C. DLXXXII. Consul an. DCXXXII. Allobrogas & Atuernos vicit, deque iis triumphauit, cum antea per prouinciam elephantē inuectus esset, turba militum quasi inter solennia triumphī prosequente. Liu. 61. Fuit & Censor. De eodem Valerius lib. 9. cap. 6.

Cn. Domitius Aenobarbus, superioris F. Trib. pl. C. Mario III. Consule, legem tulit, uti sacerdotes a populo crearetur. infensus Pontificibus, quod in patris locum alium quam se cooptassent. Suetonius & Paterculus. Accusauit M. Scaurum, principem ciuitatis. Valerius 6. cap. 5. Cicero pro Deiotaro. Consulatum gessit an. V. C. DCLVII. In hunc dixit L. Crassus: non esse mirandum, quod æneam barbam haberet, cui os ferreum & cor plumbeum esset. Idem exprobranti Domitio collegæ in Censura, quod ob murænam in viuario mortuam lachrymasset: *At tu, inquit, cum uxores tres extuleris, nullam emisisti lachrymam.* Hallucinatur autem hic Suetonius, ex hisce duobus Domitiis, patre & filio, vnum faciens, vniquē tribuens, quod duorum est, scædo in historia lapsu. Vide de eo plura apud Valerium libro 9. cap. 1. Occisus est in bello Mariano. Paterculus. Idem hic puto fuit, qui M. Syllano propter vnus hominis, paterni amici & hospitis,

iniurias diem dixit. Cicero in diuinatione in C. Verrem.

Cn. Domitius Aenobarbus adolescens, proscriptus, & a Pompeio Magno in Africa interfertus. Liuus 89. Valerius Max. 6. cap. 2. Cinnæ gener hic fuit, ut est auctor Orosius in fine quinti.

L. Domitius Aenobarbus, Cn. puto fit. Consul ann. V. C. DCLX. cæsus a L. Damaspō. Nescio an hic fit, qui Prætor Siciliae seueritatis ingentis exemplum in pastorem edidit. Vide Valerium Max. lib. 6. cap. 3. Gellius 15. cap. 13. vult fratres fuisse, citans literas a Q. Metello Numidico ad Cn. & L. Domitios in exilio datas. Locutus amplius expendendus.

L. DOMITIUS AENOBARBUS, Cn. Pontificis Maximi & Censorii F. Consul anno V. C. DCC. cum Appio Pulchro, cæsus est in acie Pharsalica. Vide Suetonium in Nerone. Cicero Philip. 2. & ad Atticū ab Antonio occisum refert. Plinius 7. cap. 53. de eo ad hunc modum: *L. Domitius, clarissima gentis, apud Massiliam victus, Corsinis captus ab eodem Cesare, veneno potio propter tedium vitæ, postquam biberat, omni opere ut viveret, annexus est.* &c. Aedilis curulis M. Pifone M. Messala Cos. ad 14. Calend. Octobris vrfos (forsan leones: neque enim Africa vrfos gignit) Numidicos centum, & totidem venatores Aethiopas in Circo dedit. Idem 8. cap. 36.

Cn. Domitius, L. F. damnatus inter conscios Cæsarianæ necis lege Pedia, cum insons inuentus esset, restitutus est, summosque honores postea gessit, Consul an. V. C. DCCXXII. Plura Sueton. Consolatur eundem Cicero in epistolis in fine 6.

L. Domitius Aenobarbus Cn. F. Aedilis L. Plancum, Censorem, via sibi decedere coegit. Consul ann. V. C. DCCXXXVIII. sub Aug. Plura Sueton. item Tacitus lib. 4.

Cn. Domitius Aenobarbus L. F. ex Antonia minore, omni parte vitæ detestabilis, Consulatus tamen honore auctus a Tiberio ann. V. C. DCCXXXIII. Huic sorores duæ fuerunt, Domitia & Lepida, nupta Messalæ Barbato, mater MESSALINÆ Augustæ. De illa Tacitus lib. 12. de hac libro 11. & 13. Vide familiam Iuliam Cæsarum.

CLAVDIUS DOMITIUS NERO, Cæsar Augustus, Cn. Domitii & Agrippinæ F. præfuit paulo minus 14. annis, occisor fratris, matris & præceptoris &c.

Caluini.

Caluini.

Cn. Domitius Caluinus, Consul ann. V. C. CCCCXXII.

Cn. Domitius Caluinus Cn. F. Aedilis Curulis cum Sp. Caruilio Q. F. Maximo, M. Fulvio, T. Manlio Coss. Liuus 10. Hic est fortassis, qui cum C. Petilio in eiusdem honoris petitione quadriennio ante præteritus est, prælato Cn. Flauio, Appii Cæci scriba, ob publicatos fastos. Vide Plinium 33. cap. 1. Crediderim etiam eundem, quem Florus lib. 13. Censorem primum ex plebe lustrum condidisse scribit, nisi quod apud illum prænomen est P.

C. Sextius Domitius Caluinus, Consul ann. V. C. DCXXX. Proconsul victa Saluatorum gente, coloniam Aquas Sextias condidit, ob aquarum copiam, calidis ibi & frigidis fontibus scaturientibus, & a nomine suo ita appellatas. Liuus 61.

CN. DOMITIUS CALVINVS, Consul ann. V. C. DCCII. bello ciuili Cæsarianarum partium dux, cum Pharnace, rege Ponti, infeliciter congressus est, exercitu fere amisso. Iterum Consul 13. anno post cum Asinio Pollione, cum ex consulatu Hispaniam obtineret, grauissimi comparandique antiquis exempli auctor fuit. Primpili namque Centurionem, nomine Iubillium, ob turpem ex acie fugam fuste percussit. Paterculus. Hunc esse opinor, quem aliquoties citat Plinius lib. 1.

DOMITII promiscue congesti.

L. Domitius, legatus Q. Metelli Pii, cæsus est cum exercitu ab Herculeio, legato Q. Sertorii in Hispania. Florus, Eutropius & Orosius. Plutarchus in Sertorio Proconsulem fuisse scribit.

CN. DOMITIUS CORBYLO, dux rei militaris peritissimus sub Nerone, cuius insidiis circumuentus periit. Vide Tacitum & Volaterranum. Eruditionis eius, & studii in litteris argumentum est, quod sæpe citatur a C. Plinio. Huius est illud: *Hosten dolabra, id est, sensim vincendū esse.* Sub Caio præfectus reficiendis viis, etiam Consulatum asscutus est. Sub Claudio reus factus & absolutus est. Dion 58.

Domitia Longina, Aelio Lamie nupta, a Domitiano in matrimonium abducta est; ex qua cum in secundo Consulatu filium tulisset, alteroquo anno consalutasser

Augustam, eandem Paridis histrionis amore deperditam repudiavit.

¶ Domitius Dexter, præfectus vr̄bi sub Seuero. Spartianus.

M. Domitius M. F. Salius Posthume uxori optima sanctissimeq; pos. Inscript. ant. pagina 347.

¶ P. Domitius Seuerus, cum matre Domitia Pieride. Ibid. pag. 284.

10 Cn. Domitius Euphrosynus, cum Flauia Maxima coniuge, pag. 304.

M. Domitius M. F. Priscus Q. A. IIII. vir A. P. Augur DD. Gratuitus podium cum lorica & aditus viuos fecit. Hæc Inscriptio extat Mediolani. Ibid. pag. 37.

Domitia Domitiana, refertur pag. 89.

Domitius Domitianus T. F. Rom. auunculus L. Placidi, cum fratre Aluidio, pag. 89.

20 ¶ DOMITIUS AFER Nemausensis, sub Tiberio cœpit inclarescere, functus Prætura; & Claudia Pulchra Furnioque reis peractis, Tiberius illum suo iure dixerunt esse dixit. Sub Caio reus præter spem absolutus est, quod illi accusanti nihil respondisset, dicens se Caium Oratorem magis quam Cæsarem expauescere. Vnde non modo iudicio liberatus, sed & Consul renunciatus est. Auctor Dion. Scripsit de Testibus libros 2. Fabius 4. cap. 7. Sunt & urbane dictorum ab eodem edicti libri. Fabius 6. cap. 4. Mortuus est in cœna ex cibi redundantia sub Nerone, teste Eusebio. Fabius libro 5. confitetur, senem Domitium sibi adolescentulo cultum, sed priore auctoritate multum imminuta.

De Cn. Domitio Sex. F. Afro vide Orthographiam Manutii in voce, Patricius.

Domitii, Tullus & Lucanus, fratres, ab Afro Domitio adoptati, in nomen & in bona eius successerunt. De his videto latius scribentem Plinium Epistolarum 8. ad Rufinum.

¶ Domitius Marsus, Poeta, citatur Plinio lib. 1. & 33. a Suetonio in libello de cl. Gramat. Scripsit de urbanitate diligentissime, item Epigrammata & opus Amazonidas. Vide Fabium 6. cap. 4.

¶ Domitius Apollinaris, Consul designatus cæso Domitiano. Plinius Epist. 9.

Domitio rescripserunt diui fratres. Pandect. 49. de appell. & rel.

¶ Domitius Insanus, celebris in vr̄be Grammaticus temporibus A. Gellii. Gell. 18. cap. 7.

¶ **DOMITIUS VLPIANVS**, Iurisconsultus sub Alexandro, cuius tutor fuit, & scriniorum magister, patria Tyrius, vt ipse de colonis agens prodidit. Modestinus illum verticem legum nobilissimū vocat. Scripsit permulta, quæ a Poliriano & Aymarō recensentur. Flavianum & Chrestū interfecit, vt eis succederet, ipseq; nō multo post a Prætorianis occisus est. ¶ Circumfertur hodie fragmentum regularum eius inter ea veteris iuris monumenta, quæ in opus vnum collegit Iac. Cuiacius.

¶ **Domitius Labeo IC.** scripsit librum epitomarum, & complures libros epistolarum.

¶ **Domitius Labeo Celso suo S. & Iuuentius Celsus Labeoni suo S.** Vtriusque epistola legitur Pan. tit. 1. l. 27. Idem fors cum superiori IC.

¶ **Domitia Paulina**, mater Hadriani 2o Imperatoris. Spartianus.

¶ **Domitius Sylluanus**, floruit sub Pio, cuius libellum Domitii Sylluani, patris sui, dedit, cum illi filius, ingenuus iuuenis, raptus atque conclusus, mox verberibus ac tormentis vsque ad summum periculum afflictus esset. Vlpianus Pan. 48. ad legem Iuliam de vi publ. l. 6.

¶ **L. Domitius Gallicanus Papinianus**, vir Consularis, & sapius legatus Augusti. De quo vide Inscript. ant. pag. 16.

In Plinio est, Cn. Domitium quendam iudicem pronunciaffe, mulierem videri plus vini bibisse, quam valetudinis causa, viro insciente; ac dote mulctasse, libro 14. cap. 13.

¶ **Domitio** rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 44.

¶ **P. Domitius Didymus**, curator colon. Auenticensis, refertur Inscript. ant. 40 pagina 529.

¶ **Domitia Fortunata**. Ibidem pag. 372.

¶ **Domitia**, Rutilii Seueri vxor. Vide Rutilios.

¶ **Domitiæ** rescribitur a Gordiano A. 5. Cod. tit. 23.

¶ **Domitio** ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 43. & 9. Cod. tit. 46.

¶ **Domitio Celso**, Vicario, a Constantino 1. Cod. de off. diuersorum iudicum.

¶ **Domitio**, præfecto prætorio, a Gordiano A. 1. Cod. de officio, qui vicem alicuius iud. vel præf. obtinet.

¶ **Domitius Apulus**, sororis filio venenum infudit. Cicero Philipp. 11.

¶ **Domitius Sabinus**, Trib. mil. sub Vespasiano in bello Iudaico. Iosephus eius belli lib. 3. cap. 13.

¶ **Domitia C. F. Secunda M. & C. Tenaciorum mater.**

¶ **Domitius Piso**, citatur Plinio in præfatione naturalis historiae.

¶ **C. Domitius Valens**. Inscript. ant. pagina 370.

¶ **C. Domitius Rufinus** pag. 396.

¶ **C. Domitius Atticus**. pag. 391.

¶ **DOMITIANVS**, P. P. sub Constantio, cæsus iussu Galli Cæf.

¶ **Domitiano** rescribitur a Valeriano & Gall. 4. Cod. tit. 49.

¶ **Domitianus**, sub Aureliano iudex in Iconio, ciuitate Isauriæ.

¶ **DOMNVS** rescribitur ab AA. & CC. 6. Cod. tit. 2.

¶ **DOMNINVS** ab Ant. A. 5. Cod. tit. 31.

DONATI

¶ **Donatus Numida** contra Cæcilianum, Episcopum Carthaginensem, ordinauit Maiorinum, cui successit Donatus, vir eloquens. Ab utroque dicti Donatistæ. Augustinus de hæresibus.

¶ **Donatus**, a casis nigris primus in vrbe Carthaginensi altare contra altare erexit. Donatus Carthaginensis eam hæresin maxime roborauit. Augustinus lib. 2. contra Crescentium cap. 1.

¶ **Donatæ** rescribitur ab Aureliano A. 5. Cod. tit. 3.

¶ **Donato** scribit Fulgentius Episcopus. Donatus Cæf. Aug. lib. Inscript. ant. pag. 361, & 455.

¶ **Donato** rescribitur ab Antonino A. 4. Cod. tit. 32.

¶ **Donato**, Proconsuli Africæ, scribit D. August. vt Donatistas coerceat, nō occidat.

¶ **DRACILLIANVS**, Præfectus sub Constantino Magno. Niceph. lib. 8. cap. 28.

¶ **DRACONTIO** rescribitur ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 14. Idē sub Diocletiano iudex Ianuariū, Episcopum Beneuentanū, cū Sōsio Diacono capite trūcauit 19. Nouemb.

¶ **DREPANIVS** Pacatus, ad quem Proconsulem scripsit D. Ausonius carmen de ludo 7. sapientū. Rescribitur ei, vt Proconsuli, a Valent. Theod. & Arcad. 9. Cod. tit. 3.

¶ **DRVSIVS**, Medicus, sæpe citatur, ac etiam notatur Ioanni Manardo Ferrariensi in paruam artem Galeni.

¶ **DRVSILLANVS**, Rotundus, seruus Claudii Augusti, dispensator Hispaniæ citerioris,

citerioris, lancem quingenariam habuit, cui faciūdæ officina prius exædificata fuerat, & comites eius octingentas 58. librarum. Plinius 33. cap. 11.

¶ **DVCENNIVS** Verus, Consul, memoratur a Celso, vt cui pater in consilio fuerit. ff. 31. delegatis & fideicommissis, l. 29.

¶ **Ducennius Geminus**, præfectus vrbi sub Galba. Tacitus.

DVELLI

¶ **Duellios** inuenio patricos partim, partim plebeios fuisse.

¶ **Cæso Duellius**, x. vir per biennium cum Appio, mulctatur exilio cū ceteris. Liuius 3.

¶ **M. Duellius**, Trib. pl. factus, quo tempore tributis comitiis 5. primum Tribuni creati sunt. Appio Claudio legem Agrariam acerrime impugnanti diem ad populum dixit. Liuius in fine 2.

¶ **M. Duellius**, alius a superiori, Tribunatum plebis ante creatos x. viros insignem gessit. Quod autem in Decemviralibus certaminibus plebi non defuisset, creatus est iterum Trib. pl. simulatque abrogatum x. viris imperium est. Idem moderationis autor fuit, ne libertate sua plebs abuteretur, eoque ipso anno post punitos vel morte vel exilio x. viros, nec diem dici cuiquā, nec in vincula duci quemquam se passurum dixit. Liuius 3. Dionysius 11. Cum collegæ continuare magistratum vellent, restitit, ac 5. tantum Tribunis creatis, a quibus ceteri cooptarentur, magistratu abiit, pariter patribus plebique gratus. Liuius ibidem.

¶ **M. Duellius**, Tribunus pl. anno V. C. CCCXCVIII. legem pertulit cum collega L. Menenio de vncario scenore, patribus non perinde lætam: plebs eam aliquanto cupidius sciuit accepitque. Liuius 7.

¶ **C. Duellius**, vnus ex v. viris mensariis anno V. C. CCCCIII. cum ære alieno ciuitas laboraret. Liuius cōmeritos omnes cura sua & æquitate ait, vt per omnium annalium monumenta celebres nominibus essent. Fuere autem hi: C. Duellius, P. Decius Mus, pater, M. Papyrius, Q. Publius & T. Aemilius. Liuius 7.

¶ **Cæso Duellius**, Consul vna cum collega L. Papyrio Crasso Ausones & Sidicinos prælio fudit, ann. V. C. CCCCXIX. Liuius 8. Cassiodorus illi cognomen Heluæ tribuit.

¶ **C. DVELLIVS**, Consul anno V. C. CCCCXIII. aduersus classem Pœnorum

prosperè pugnavit, primusque omnium Romanorum ducum naualis victoriæ triumphum duxit, estq; ei perpetuus eo nomine honos habitus, vt reuertenti a cœnaticines canerent, & funale præferretur. Liuius lib. 17. Cicero in Catoe maiore, Valerius Max. 3. cap. 6. Plinius de viris illustribus, Silius in fine 6. Florus 2. cap. 2. Struxit templum Iano apud forum holi-torium. Cornel. Tacitus libro 2. Vxor illi fuit Bilia, quemadmodum habet Plutarchus. Cicero in Oratore ad Brutum per contractionem nominis pro Duellio Delli-um nominatum tradit, cum superiores semper Duellii nominati forent.

¶ **DVLICIO** rescribitur ab AA. & CC. 7. Cod. tit. 35.

¶ **DVLITIVS**, Tribunus & Notarius Imp. executor in Africa imperialium iussionum contra Donatistas. Augustinus retractationum 2.

¶ **L. DVRIVS**, Medicus, subito mortuus, dum multū potionem haurit. Plinius 7. cap. 53.

DVRONII

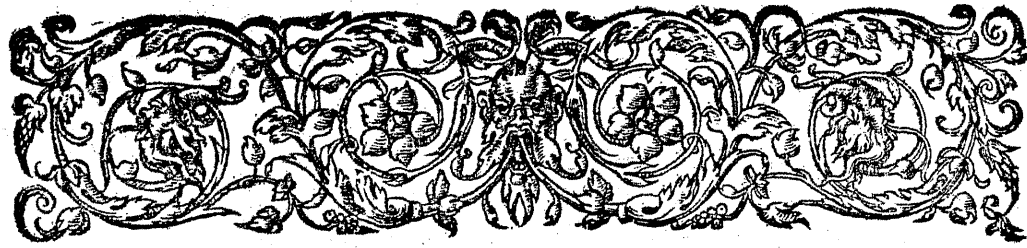
¶ **Duronia**, mater P. Ebutii, vxor T. Sempronii Rutilii, qui filium Bacchanalib. initiatum volens, causam præbuit, vt ex omni Italia ea sacra tollerentur. Liuius 39.

¶ **L. Dufonius**, Prætor ann. V. C. DLXXIII. Apuliam prouinciā forte accepit, adiecti Histri, & quæstio de Bacchanalibus, cuius resida quædam incendia superiori anno apparuerant. Sequenti anno ex Illyrico cum decem nauibus Brundisiū reuersus, naues ibidem in portu reliquit. Ad urbem cum venisset, inter exponendas res, quas gessisset, in regem Illyriorū Gentium omnis latrocinii maritimi causam coniecit. Vide Liuium 40.

¶ **M. Duronius**, Trib. pl. legem de coerendis conuiuiorum sumptibus abrogauit. Hac de causa a M. Antonio & L. Flacco, Censoribus, Senatu motus est. Valerius Max. 2. cap. 4. Eam iniuriam vlcisci volens, M. Antonium etiamnum Censorem de ambitu postulauit. Cicero de Orat. 2.

¶ **C. Duronius**, T. Annio Miloni amicissimus. Cicero ad Atticum 5.

¶ **C. Duronius Martialis** V. F. sibi & Proculeiæ Proclæ coniugi ann. 30. & C. Duronio Vrsino. F. ann. 30. Hæc inscriptio extat in Græcio Stiriz, teste Appiano Inscript. ant. pag. 389.

E. EBVTII.

Ebutius Helua T. F. teste Dionysio lib. 6. Consul ann. V. C. cclv. eodem anno M. Equitum dictus ab A. Posthumio Dictatore, triumphauit cum eodem de Latinis, ad lacum Regillum profligatis. Liuius 2.

L. Ebutius Helua, Consul ann. V. C. ccxc. decessit peste, quæ tunc grauissima exitit.

M. Ebutius Helua, Triumuir coloniarum Ardeam deducendæ, metuens vexationes Tribunorum, iam die ipsis dicta, quod agrum Ardeatibus reddidissent, quem populus suum iudicasset, cum collegis inibi colonus adscriptus remansit, anno V. C. cccxiii. Liuius 4.

M. Ebutius Helua, Prætor ann. V. C. dlxxxvi. Siciliam prouinciam sortitus est, cum decem ante annis Trib. militum fuisset. Liuius 41. & 44.

Posthumius Ebutius Cornicen, Consul ann. V. C. cccxiii. consilium reddendi Ardeatibus agri cum Fabio Vibulano collega enixe iuuuit. Septimo post anno M. Equitum fuit Dictatori Q. Seruilio, cum captæ sunt Fidenæ. Liuius lib. 4.

T. Ebutius Carus, Triumuir coloniarum deducendis Mutinam & Parmam, anno V. C. dlxxi. Sexto anno post Prætor Sardiniam tenuit, quam barbaris occupantibus, Senatam eius rei certiorè per filium fecit. Liuius 39. & 41. Idem x. vir agris diuidendis fuit ann. dlxxx. Et si ibi mendose, ut opinor, Patrus vocatur.

Ebutia, L. Menenii Agrippæ coniunx. Valerius 7. cap. 8.

Sex. Ebutius, accusauit A. Cæcinam, defendente Cicerone, vir nefarius & impudens.

M. Ebutius, Falcidii affinis tempore Ciceronis. Vide orationem pro L. Flacco.

Ebutius Liberalis, ad quem scripsit Seneca 7. libros de beneficiis.

P. Ebutius P. lib. Memmio Aug. sibi & Ebutia M. lib. libera & delicata sua T. F. Io. Inferno. Hæc inscriptio extat Taurini in Italia, teste Dominico Machæneo.

Ebutius Decadarchus, vir fortissimus, & multis præliis spectatus, perit in oppugnatione Gamalensium sub Imperatore Vespasiano. Iosephus lib. 4. cap. 1.

EBVTIANVS, Præf. præf. occisus a Commod. Lampridius.

E G N A T I I.

Egnatius Mecennius, uxorem, quod vinum bibisset, fuste occidit. Plinius 14. cap. 13. Apud Valerium lib. 6. cap. 3. non Mecennius sed Metellus vocatur.

Cn. Egnatius, filium alterum exheredauit, alteri alienissimos homines cohæredes iunxit. Ipse a Lentulo & Gellio Censoribus, Senatu motus est, retento in eo honore filio, quem exheredat. Cicero pro A. Cluentio.

L. Egnatius Rufus, Eques Romanus, cuius negotia Cicero commendat Q. Gallio, Proconsuli Ciliciæ, Epistolarum 13.

Egnatius Rufus, collecto in Aedilitate populi fauore, extinguendis priuata familia incendiis, Præturam Aedilitati coniunxit, ac mox Consulatus petitor, ob nefaria in Augustum consilia cum consociis punitus est. Paterculus volum. posteriori pag. 798. & seq. Dion lib. 53. Suetonius capite 19.

Q. Egnatius Maximus, synchronus Ciceronis, cuius meminit ille in Epistolis ad Atticum 13. & 14.

L. Egnatius cum 300. equitibus, quibus ipse præerat in bello Parthico, arrepta fuga, Crassum Imperatorem suum deseruit. Plutarchus in Crasso.

Egnatii, pater & F. proscripti a Triumuiris, mutuis vulneribus interiire. Appianus 4.

P. Egnatius, cliens Sorani, sub Nerone ipsum

ipsum patronum afflixit, pecunia indutus, homo sub pallio Stoico animum perfidiosum ac subdolum vna cum auaritia & libidine occulans. Vide Tacitum 16. & Iuuenalem Satyra 3.

M. Egnatius Caluinus, præf. Alpium. Plinius 10. cap. 48.

Egnatius Festus, Aedilis sub Antonino Pio, cui ludos edenti plebs urbana ad statuam ponendam pecuniam obtulit. Verum is honore contentus, impensam remisit, & impetrata venia ab ordine Perusinorum, opt. maximoque principi de sua pecunia posuit. Hæc ex inscriptione vetusta, quam extare Perusii testes sunt Marius Catanæus & P. Apianus pag. 176.

Egnatius Capito, Consularis, occisus a Commod. Imp. Lampridius.

Egnatius, Poeta, citatur a Macrobio Satur. 6. ut ex quo Virgilius multa mutatus sit.

Egnatia Maximilla, sub Nerone maritum suum in exilium secuta. Corn. Tacitus in sine 15.

Egnatia Thallusa, refertur in script. ant. pag. 305.

C. Egnatius Secundus haræ Mineræ libes. Hæc inscriptio extat Iaderæ in statua Mineræ lapidea.

Stadius Egnatius, Samnitum dux, inter confligendum a captiuis Rom. captus & ad L. Volumnium Consulem equo insidens raptus est, ann. V. C. ccccxxxvii.

Gellius Egnatius, Samnitum dux, cecidit in acie, contra Fabium Rullianum Cos. pugnans, ann. V. C. cccclviii.

Marius Egnatius, bello sociali fortissimus hostium dux, cæsus est a Cosconio & Luceio. Liuius lib. 75.

Egnatia L. F. primigenia, vxor Nouellii Aequalis, inuenitur in memoriis Mediolan. pag. 36.

Vlpus Egnatius Fauentinus V. C. Augur & c. quærat apud Manutium in Orthographia in voce, Hecate.

L. EGNATVLEIVS, Quæstor & dux 4. legionis, signa ad C. Cæsarem Octavianum transtulit. Cicero Philip. 3. & 4.

Egnatuleius Honoratus, occisus a Seuer. Imperatore. Spartianus.

E N N I I.

Q. ENNIVS, Poeta, natus Tarenti, teste Eusebio (Strabo lib. 6. Sillus & Mela, cum Rudiis, quæ Salentinorum vrbs est,

genitum tradunt) per M. Catonem Quæstorem translatus est in urbem, Sardinia deuicta. Habitauit in monte Auentino, paruo semper & vnius ancillæ ministerio contentus. Tanta ei siue parsimonia siue paupertas fuit. Scipioni Africano cum primis familiaris fuit, eumque in bellis semper comitatus est, sic ab eo vicissim honoratus, ut statuam Ennii imponi se pulchro suo iusserit. Vnde Ouid. libro 3. de Arte:

*Ennius emeruit, Calabris in montibus ortus,
Contiguus poni Scipio magne tibi.*

Eandem cum Nasica necessitudinem eius demonstrat locus Ciceronis libro 2. de Oratore. Sed & M. Fuluium Nobiliorem, cuius filium erudit, in Aetoliam secutus est. Diciturque Catonem iam senem literas Græcas docuisse. Primus autem amæno detulit ex Helicone perenni fronde coronam, secundum Lucretium, & cum hæceta coniunxit laurum victoriæ, ut Claudianus. Scripsit enim annales P. R. & bellum Punicum secundum, præterea Tragedias, quæ simul omnia perierunt, tantum fragmenta quædam & sententiæ crebriores extant apud Ciceronem, Lactantium, Gellium & Macrobium: qui etiam quæ Vergiliana ex illo sint sumpta, prodit.

Ouidius ut ingenio maximum, ita rudem arte fuisse scriptum reliquit. Ipse tria se habere corda dicere solebat, quod sciret Latine, Græce & Osce. Se quoque quintam esse ex Euphorbo Troiano animam, quæ ex illo in Homerum, deinde in Pauonem, mox in Pythonem, postremo in se demigrarit. Decessit articulari morbo septuagenario maior Olympiade 153. ut est apud Eusebium, cuius tumulo incisum hoc epitaphium, ab ipso conditum, memorat Tusculan. lib. 1. Cicero:

*Aspicite ô ciues senis Ennii imaginis formam,
Hic vestrum finxit maxima facta patrum.
Nemo me lachrymis decoret, neq. funera fletu
Faxit. cur? volito, viuis per ora virum.*

Citantur eius apud Nonium, Medea, Menalippa, Hecuba, Hectoris lytra, Ambraçia, Telamõ, Achilles, Thyestes, Alcmeon, Cresphontes, Cupiucula & c. apud Festum Pomp. Erechtheus, Alexander, Iphigenia, Andromeda, Telephus, Andromacha, Ajax, Astota: & apud Macrobium Sabinarum quartus. Fragmentum Sex. Pompeii ex Ennii Erechtheo hæc habet: Lapidæo sunt corde multi, quos non miseret

neminis. Et Augustinus de C. D. libro 2. cap. 21. hunc ex illo versum adducit:

Moribus antiquis res stat Romana virisq.

Præstitit hanc operam Robertus Stephanus fragmentis illis ab Henrico Stephano euulgatis.

In quem locum Viues commentans, in animo sibi fuisse dicit, fragmenta Ennii e variis scriptoribus colligere, & in vnum veluti corpus dispersa redigere. Plura de Ennio Suidas.

Ennius, Grammaticus, alius a superiore, scripsit de augurandi disciplina, item deliteris, syllabis & metris, vt tradit Suetonius Tranquillus ex L. Cottæ sententia.

¶ M. Ennius Flaccus, Ciceroni fidissimus, Epistolarum 14.

¶ M. Ennius Mundus, refertur Ciceroni ad Atticum 15. pag. 589. Citatur & Mundus Plinio lib. 1.

Ennius quidam egens calumniator apud Ciceronem pro A. Cluentio.

C. Ennia P. Rubrius Celer uxori carissimæ pietissimæ, cum qua vixi annis 43. Men. 8. sine querela S. M. P. opto valeas qui legis. Hæc inscriptio extat apud Io. Tortellium.

Ennia, Macronis Præfecti præt. sub Tiberio coniunx. Tacitus in fine 5.

Ennia P. l. Veneria, refertur in memoriis Venetorum. Inscript. ant. pag. 324.

T. Ennius T. L. Amantius cum T. Annio F. memoratur in antiquis inscriptionibus, ibidem pag. 479.

¶ EMERITO rescribit Gordianus A. 4. Cod. tit. 3.

Emeritus, Donatistarum Episcopus, apud D. Augustinum.

¶ EPAGATHO rescribitur ab AA. & CC. 4. C. tit. 65.

EPAPHRADITO ab Antonino A. 5. C. tit. 31.

¶ EPICTETO ab AA. & CC. 5. Cod. tit. 38.

¶ EPICVRIO a Vero & Antonino de suspect. tutor. & curator.

EPIGONO ab AA. & CC. 5. Cod. tit. 18.

M. EPIVS, Pompeianus, refertur belli ciuilibus commentar. 5.

EPIDI I.

Epidius Marullus, Trib. pl. cum Cestio Flauo, quod statua Cæsaris coronam lauream, quæ candida fascia præligata esset, impositam iniquius ferentes, & coronæ fasciam detrahi, & hominem in vincula duci iussissent, potestate vtretque priuatus est. Suetonius & Plutarch. in Cæs. Appianus lib. 2. bell. ciuil. Dion lib. 44. Valerius lib. 5. cap. 7.

C. Epidius, scripsit de ostentis. Citatur Plinio lib. 17. cap. 25. plerique hunc esse Grammaticum illum volunt, de quo est apud Sueton. Tranquillum.

EPRI I.

Eprius Marcellus, eiurata per D. Syllanum, Claudii generum, prætura, in reliquum diem eo honore euectus est, homo acris eloquentiæ, & multis delationibus suis exitiabilis. Vide Corn. Tacitum lib. 12. 13. 16. 18. 20.

L. Eprius Chilo viator Trib. pl. refertur in monumentis Italicis. Inscript. ant. pag. 191.

EQVIT I I.

L. Equitius, Gracchi se filium esse simulauit, Tribunatumque aduersus leges cum L. Saturnino petebat. Quem a C. Mario, tum v. Consule, in publicam custodiam ductum, populus claustris carceris conuulsis, raptum humeris suis, per summam animorum alacritatem reportauit. Idem populus Q. Metellum Censorem, quod ab eo tāquam Gracchi filio censum recipere nollet, lapidibus prosternere conatus est. Semproniam etiam, Gracchorum sororem, in forum productam, Equitio, cui Sempronix gentis falsum ius quærebatur, osculum tanquam Tib. fratris filio, dare summis clamoribus imperauit: quem

etsi illa constanter a se repelleret, populus tamen in furore persistens Trib. pl. creauit. Vide Valerium lib. 3. cap. 8. lib. 9. cap. 7. ac 16. Plinium de viris illustr. Appianus lib. 1. de bell. ciuilib. primo initi magistratus die cæsum tradit.

L. Equitius, Consul ann. V. C. MCXXVII. collega Gratiani Imperatoris in tertio illius Consulatu. Sub Iuliano & Iouiniano præfuit Illyrico. D. Hieronymus auaritiæ & prouinciarum compilationis illum notat.

¶ ERISCO rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 24.

¶ EREMONIÆ ab AA. & CC. 7. Cod. tit. 16.

ERVCI I.

C. Erucius, accusator Sex. Roscii Amerini, quem Cicero vt incerto patre natum miris salibus perstringit, Roscium aduersus illum defendens: quæ oratio inter ceteras extat.

¶ Erucius Clarus, præfectus vrbs & bis Consul sub Hadriano & Pio, Principibus, vir morum literarumque veterum studiosissimus, familiaris Sulpitio Apollinari, quem

ri, quem Gellius adolescens sectari solebat. Huius arbitramur filium fuisse, quem occidit Seuerus Imperator, & ad quem scripsisse D. Antoninum refert Iulianus Pan. 1.

P. Erucius, citatur C. Plinio lib. 19. vt indicat primus, citatos quoque libros scriptoris indicans. Malo autem legere P. Erucius, quam quomodo codices excusi habent, Peritius.

¶ ESERNINVS, de quo Lucilius Satyrarum lib. 4. citante Nonio Marcello: *Eserninus fuit flacco ore, vna equidem Samnis spurcus homo, vit a illa dignus, loquoque cum Pacidiano componitur, optimus multo Post homines natos gladiator qui fuit vnus.*

¶ EVAGRIVS, præfectus præt. Constantini A. cui rescribit ille 1. Cod. de Iudæis & Cælicolis, & II. Cod. tit. 31.

¶ EVANGELLO rescribitur ab Alexandro A. 6. Cod. tit. 56.

¶ T. EVARISTVS, citatur Pan. 36. ad SC. Trebell. l. 16.

¶ EVDOXIO rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 24.

¶ EVELPISTO ab AA. & CC. 5. Cod. tit. 34. Reperitur id cognomē in Claudiis.

¶ EVGENIO ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 35.

Eugenio, præf. præt. a Gratiano, Valent. & Theod. AAA. 1. Cod. de mandatis principum.

Eugenius, tyrannus, victus a Theodosio Imperatore. ¶ Vide Carolum Sigonium lib. 9. de imperio occident. & Onuphrium Panuinium.

Eugenius, vir sanctus, Episcopus Carthagenensium persecutione Vandalica. Vide Victoris commentarios & Apoph. nostra.

¶ EVMEMIVS, Rhetor, & sacræ memoriæ magister in aula Constantii Cæs. ab eodē scholæ Cluuiensium præficitur. Oratio eius pro scholis instaurandis coram præfide Gallix habita, legitur hodie inter veteres Panegyricos.

¶ Eumenidi rescribitur a Gordiano Aug. 4. Cod. tit. 3.

¶ EVOCATO rescribitur ab Anton. A. 4. Cod. tit. 32.

¶ EVODIÆ ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 44.

Euodio ab iisdem 8. Cod. tit. 14.

¶ EUPHEMIVS, præfes Aquileiæ fuit sub Dioclet. & Max. AA. Liber 8. de iur. Iunii.

EVPHEMIO rescribitur ab Alexandro A. 5. Cod. tit. 12.

¶ EVPREPIO a Philippo A. 9. Cod. tit. 34.

EVRYMEDONTI ab AA. & CC. 7. Cod. tit. 16.

EVSEBIO ab iisdem 4. Cod. tit. 49.

¶ EVTROPPIO, præf. præt. rescribitur a Gratiano, Valent. Theod. AAA. 5. Cod. de sponsalibus & arris sponsaliciis. Item si rector prouinc. &c.

EVTRORIUS, vir Consularis, ad Valentem A. scribit. Præfectus equitum stipendia fecit sub Constantio & Iuliano.

¶ EUTYCHIÆ rescribitur ab AA. & CC. 7. Cod. tit. 16.

¶ EUTYCHIANO rescripsit D. Marcus Pan. 1. de adopt. & emancipat.

Eutychanus Καυκασον, præfectus præt. & Consul non semel sed iterum actertio factus sub Heliogabalo.

Eutychiano liberto rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 57.

Eutychiano ibidem ab AA. & CC. tit. 30. & Eutychianæ tit. de rebus creditis.

Alii Eutychiano, præf. præt. ab Arcadio & Honor. AA. 5. Cod. de nuptiis.

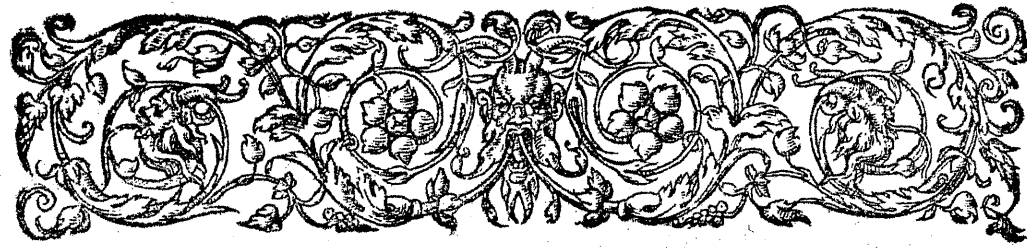
¶ EUTYCHIDES, memoratur 4. ad Att. 14.

¶ EXPEDITO rescribitur ab Alexandro A. 6. Cod. tit. 23.

¶ EXUPERANTIO militi scribit Hieronymus per Quintilianum fratrem.

¶ EXUPERIVS, vnus ex ducibus legionis Thebæ.

Exuperius, Episcopus.

F. FABERII.

Faberius, citatur Ciceroni ad Atticum 13. 14. & 15. Faberius, scriba Cæsaris Dictatoris. Meminit eius Appianus 3. & Macrobius.

FABII.

Fabii gentis suæ auctorem dixere Herculem, quem ferunt cum Euandri filia, seu ut quidam, cum virgine indigena concumbentem genuisse Fabium, a quo deinde Fabiorum familia descenderit. Hoc constat, gentem Fabiam hæreditaria sacra Herculis habuisse. Vnde est, quod Q. Fabius Maximus, cum Tarentum ab hostibus recepisset, Herculis signum inde translatum in Capitolio dedicauit. Sunt qui Fabios ab agrorum fossione Fodios primū appellatos, deinde mutatis duabus litteris Fabios dictos, memorizæ prodidere. Silius Italicus lib. 6. priori sententiæ suffragatur, Ouidium & Iuuenalem secutus. In hac gente notabile est, tres continuos principes Senatus extitisse. Plinius 7. capite 41. Idem pagi Fabiani meminit in agro Sulmonensi lib. 17. cap. 26. in fine.

Fabius, Romuli dux, occidit Remum, ut vult Eusebius.

Q. Cæso, M. Fabii Vibulani, fratres, Cæsonem patre nati, septem continuis annis vicissim sibi succedentes, Consulare munus obtinuerunt. M. in 2. consulatu egregia victoria vicit Hetruscos. Triumphum tamen oblatum, ob mortem Q. fratris & Cn. Manlii collegæ, qui ambo in ea pugna ceciderant recusauit. Liuius 2. Valerius Max. 5. capite 5.

CCCXVI. Fabii, duce Cæsonem Fabio Vibulano, Consule tum III. in Veientes profecti, quos sibi hostes pro republ. priuato nomine desumerant, cum sæpe feliciter pugnant, tandem insidiis circumuenti, ad vnum omnes cæsi sunt, vno prope pubere domi relicto, a quo deinceps genus propagatum est. Sic Liuius 2. Auctor

de viris illustrib. & Ouidius Factor 2. A Dionysius 9. recte fabulam & nugamentum esse docet, hunc tantum, & quidem in cunis puerum, Fabiæ stirpis relictum credi, cum ex tam numerosa prosapia per plures impubis ætatis superesse necessum fuerit.

Q. Fabius M. F. (eius, inquam, qui Cæsonem patre natus, fratres Q. & Cæsonem habuit) Vibulanus, extinctæ ad Cremeram genti superstes, tres consulatus gessit, & præfecturam vrbs absentibus Consulibus. In tertio Consulatu Aequos vicit, deque iis triumphauit, vir egregius domi militiæque. Postea tamē quam est factus Decemuir, ita in eo honore mutatus est, ut Appit quam sui mallet esse similis. Exilio itaque patriam mutare coactus est, bonaque in publicum redacta. Liuius 3. Dionysius 9. Meminit Sex. Pompeius lib. 12. quem locum ascribere placuit: *Numerius prænomen, inquit, numquam ante in patricia familia fuisse dicitur, quam is Fabius, qui vnus post sex & trecentos, ab Hetruscis interceptos, superstit, inductus magnitudine diuitiarum, uxorem duxit Otacilii Malenentani, ut tum dicebantur, filiam, ea conditione, ut qui primus natus esset, prænominem aui materni Numerius appellaretur.*

M. Fabius Vibulanus, Consul cum Ebutio Cornicine, ann. V. C. CCCXII. Hunc arbitror decemuiri fratrem fuisse, potius quam filium, dictumque primum omnium Ambustum, licet id Liuius non tradat. Nā quod vnus Q. ex tota gente superfuisse tantum legitur, sic accipio, illum pubertati proximum tantum in oculis fuisse populo, cum ceteri infantes, aut minus adulti, velut non nati essent, ignorarentur.

M. Q. Cn. Fabii Vibulani, x. viri filii, quorum M. Trib. mil. Consulari potestate fuit ann. V. C. CCCXXII. & iterū CCCXL. Q. consul ann. CCCXXXII. Trib. militum Consulari potestate CCCXLI. & iterum CCCXLVIII.

CCCXLVI II. Cn. Consul an. CCCXXXIII. qui vicis Aequis, de iisdem ouans urbem ingressus est.

Q. C. Cæso, Fabii Vibulani Ambusti, M. Ambusti filii. Ex his Q. Consul fuit an. V. C. CCCXLIII. C. Quæstor triennio post, demū omnes Trib. mil. Consul. potestate, quo anno Roma capta est, nempe CCCXLV. Cui calamitati magnam causam præbueret, contra ius gentium in hostem pugnando, cum legati essent. Quintum mors iudicio subtraxit. Liuius 5. & 6.

M. Fabius Ambustus, fors Q. F. bis Trib. mil. ter Consul, Dictator & M. Equitum fuit. Ex primo consulatu, cæsis Hetruscis, ouans urbem ingressus est. In secundo superauit Faliscos & Tarquinienfes. In tertio triumphauit cum collega T. Quintio de Tarquinienfibus, quorum tum ex nobilissimis Romæ CCCLVIII. in medio foro virgis cæsi, ac securi percussi sunt, idque pro scelere, quo CCCVII. Rom. milites captos immolabant, poenæ redditum. Ex duabus filiabus alteram Licinio Stoloni, alteram A. Sulpitio patricio coniugem dedit. Quæ Stoloni nupta fuit, irrisa a sorore, maritum impulit, ut legem de comunicando plebi Consulatu ferret, tulitque adiuuante socero, & primus ex plebe Cōs. factus est. Liu. 6. & 7.

C. Fabius Ambustus, Consul an. V. C. CCCXCVII. infeliciter cum Tarquinienfibus pugnavit, suntque CCCVII. milites Romani capti a Tarquinienfibus & immolati.

Q. Fabius Ambustus M. Equitum ann. V. C. CCCXII. deinde Dictator ipse comitorum causa dictus, ann. CCCXXXIII.

Q. FABIVS MAXIMVS, M. Fabii Ambusti, ter Consul & Dictatoris F. Magister Eq. a Dictatore Papyrio pene securi percussus est. Postea Dictator & quinques Consul creatus, tres triūphos duxit. Censor forenses turbam omnē in tribus coniecit 4. easque urbanas appellauit. Inde primus omnium Fabiæ gentis Maximi cognomen adeptus est. Censor iterū fieri noluit. Equitum transuentionē, quæ fieret idibus Quintilibus, instituit. Vide Liuium, Plinium in viris illust. Valerium Max. lib. 2. cap. 2. lib. 3. cap. 2. lib. 4. cap. 1. lib. 5. ca. 7. Orosium &c. Plerique hunc Rullianum, Plutarchus Rullum vocat. Liuius fratres ei fuisse scribit M. Cæsonem, & ex matre C. Claudium.

Q. Fabius Maximus, Gurges dictus, ob deuoratum patrimonium, cuius infamiam

rebus postea præclare & cum virtute gestis sustulit. Consul anno V. C. CCCCLXI. aduersus Samnites male pugnavit. Verum cum illi pater legatus ireret, cæsis eisdem, triumphauit. Iterum Consul, & quemadmodum pater & auus, princeps Senatus extitit, quod Plinius in rata felicitate commemorat lib. 7. cap. 41. De legatione eius ad Ptolemæum & abstinentia, Valerius lib. 4. cap. 3. de bello cum seruis Volsiniensibus Florus libro 1. cap. 21. Zonaras Tom. 2.

Q. FABIVS MAXIMVS, ab obtrectatoribus dictus CUNCTATOR, a verruca in labris, VERRUCOSVS: a clementia morū OVICVLA, ut Plinius de viris illust. pag. 435. & 450. triumphauit de Liguribus, Hannibalem mora fregit, Consulatus quinque gessit, sed & Dictator aliquoties & princeps Senatus fuit. Vide Ciceronem in Catone, Liuium, Plinium, Valerium & Plutarchum, qui tradit illum a Q. Fabio Maximo Rullo quartum fuisse, illumque proauum habuisse. Augur fuit 63. annis. Plinius 7. capite 48. Donatus est a S. P. Q. R. corona graminea, Hannibale ex Italia pulso. Plinius 22. cap. 5. Elogium eius reperitur in Antiquitatibus Fabricii pag. 50. Meminit Q. Serenus sic canens: Interdū existit turpi verruca papilla. Hinc quondam Fabio verum cognomen adhæsit, Qui solus patriæ cunctando restituit rem.

Q. Fabius Maximus, Cunctatoris F. Aedilis, Prætor & Consul ann. V. C. DXXII. Augur in locum patris suffectus est. Pater legatus filio, cum ad illum in castra veniret, nec a licitoribus verecundia maiestatis eius summoueretur, ille proximum licitorem animaduertere iussit, qui ubi, ut descenderet equo, in clamauit, desiliens pater: *Experiri, inquit, volui, fili, satir scires Consularem te esse.* Liuius 24.

M. Fabius Max. & ipse Cunctatoris F. & Consularis, viuente adhuc patre mortuus: cuius mortem ille magno animo tulit. Cicero in Catone maiore.

Q. Fabius Maximus, Augur, mortuus admodum adolescens, priusquam vllum magistratum caperet, ann. V. C. DLVIII. L. Furio M. Marcello Cōs. Filium opinor Q. vel M. fuisse, Cunctatoris nepotem.

Q. Fabius Max. Aemilianus, L. Pauli F. Scipionis Africani frater natus maior, Consul fuit ann. V. C. DCIX. adoptatus, ut arbitrator, a quoquam ex Cunctatoris nepotibus.

Q. Fab. Max. Allobrogicus, Q. Maxi-
mi Æmiliani F. Pauli N. Consul an. V. C.
D C X X X I I I. apud flumen Isaram prælio
commisso aduersus Allobrogum gentem,
Aruernorumque regem, Biturum, ad 6.
Idus Augustas, 13 c. millia perduellium ce-
cidit, qua quidem in pugna quartana febris
liberatum illum auctor est Plinius libro 7.
cap. 50. Idem lib. 33. cap. 11. primum om-
nium mille pondo argenti habuisse scribit.
Appellat autem illum Scipionis Æmilianii
fratrem, sed male, cum esset fratris filius.
De eodem Valerius lib. 6. cap. 9.

Q. Fabius Maximus Seruilianus, frater
Q. & Cn. sed adoptatus in gentem Fabiã,
Consul fuit an. V. C. D C X I I. Florus epitomæ
Liuianæ lib. 54. scribit illum, rebus in
Hispania prospere gestis labæ imposuisse,
pace cum Viriato æquis conditionibus facta.
Fuit & Censor ac item Pontifex. Macrobius
librum illius 12. de feriis citat. Valerius
auctor est, pœnas illum a filio dubiæ casti-
tatis exegisse, & punito pependisse
voluntario secessu patriæ conspectum vi-
tando, lib. 6. cap. 1. Orosius lib. 5. cap. 4.
quingentis principibus Hispanis, deditio-
nis iure inuitatis, manus præcidisse tradit.
Idem docent Appianus Iberico, Valerius
lib. 2. cap. 2. Frontinus lib. 4. cap. 1.

Q. Fabius Maximus, Allobrogici F. 30
adolescens perditus ac infamis fuit, cui
Q. Pompeius, Prætor vrbanus, paternis
bonis interdixit. Valerius 3. cap. 5. Cice-
ro Tusculanarum primo.

Q. Maximus, dictus Eburnus propter
candorem, & pullus Iouis, quod eius natis
fulmine ista erat: nam veteres puerum,
quem quis amabat, pullum eius nomina-
bant. Auctor Sex. Pompeius lib. 14. item
Arnobius libro 4. aduersus gentes. Con-
sul fuit anno V. C. D C X X X V I I I. Arbi-
tror Maximi Seruiliani fuisse filium. Quin-
tilianus Declamat. 3. scribit, illum cog-
nita causa domi filium impudicum necasse.
At hoc ipsum de patre Seruiliano memo-
rat Valerius lib. 6. cap. 1.

Q. Fabius Maximus, quod filium rus
relegatum occidisset, accusante Cn. Pom-
peio, damnatus est. Orosius 5. cap. 16. Me-
minit Q. Maximi exulis Cicero in oratio-
ne pro L. Cornelio Balbo.

Q. Maximus, accusauit C. Antonium.
Cicero in Vatinius. Nescio num idem sit,
qui Consul fuit sub Dictatore Cæsare, &
qui obiit in eodem honore. Cicero epi-

Florus 16.
Orosius 5.
cap. 14.

stolarum 7. ad Curium. Vide nostras an-
notationes. Extat in huc iocus apud Quin-
tilianum 6. cap. 4. vt liquet ex Dione. Nam
Chryssippus, cū in triumpho Cæsaris ebur-
nea oppida translata essent, & post paucos
dies Fabii lignea, thecas ille ait oppidorum
Cæsaris. Suffectum illi tradit Plinius M.
Orellium, cum alii Caninium malint, 7.
cap. 53.

Fabius Maximus sub Augusto princi-
pe, qui incusans illius congiariorum, quæ
amicis dabantur, exiguitatem; hemina-
ria esse dixit. Quintilianus libro sexto, ca-
pite 4.

Paulus Fabius Maximus, Consul sub
Augusto anno V. C. D C C X L I I I. In Cas-
siodoro P. prænomen est, malim esse Q.
Hic est, ad quem sunt elegiæ Ouidii in li-
bris de Ponto & Tristium, cui vxor fuit
Martia, valde ab Ouidio laudata. Arbi-
tror hunc eundem cum superiore. Vide
Cuspinianum pagina 343. De Maxi-
mi huius interitu plenissime Plutarchus
αὐτὸ ἀδελφεὸς, nisi quod perperam Fuluium
vocat. De eadem tragœdia Plinius: *Iux-
ta hæc, inquit, abdicatio Posthumi Agrippæ
post adoptionem, desiderium post relegatio-
nem; inde suspicio in Fabium, arcanorumque
proditiones &c.*

Q. Fabius Maximus Q. F. Consul sub
Augusto anno V. C. D C C X L I I I. cum
Iulio Antonio. Meminit Seneca in Clau-
dio cap. 2.

M. Fabio C. Iulius Hyginus, Augusti
lib. Astronomicum suum nuncupauit.

Fabius Persicus, Consularis. De hoc
Seneca in de beneficiis 4. cap. 30. *Quid
nuper, inquit, Fabium Persicum, cuius oscu-
lum etiam impediret viri vita boni, sacerdo-
tem non in vno collegio fecit, nisi Verrucosi &
Allobrogici & illi 300. qui hostium incursionem
pro republica vnã domum obiecerant &c.*
Opinor Consulem fuisse sub Tiberio ann.
V. C. D C C L X X X V I. Glareanus Priscum
vocat. Notatur a Iuuenale Satyra 3. & 11.

Q. Maximus, Consul sub Traiano, ipsius
in quinto Consulatu collega.

C. Fabius Dorstus, ex Capitolio descen- 40
dens, obsidentibus Gallis, in Quirinali sa-
crum peregit. Liuius 5. Val. 1. cap. 1.

M. Fabius Dorstus, Consul anno V. C.
C C C C X.

Q. Fabius Dorstus, Poeta Comicus,
cuius meminit Horatius Epistolarum lib.
2. epist. 1. & Plinius 14. cap. 13. Huius
opinor,

opinor, in tumulo adscriptum carmen fuit
id, quod refertur apud Senecam Epistola-
rum 14. epist. 1. *Hospes resiste, & philoso-
phiam Dorstenni lege.*

C. FABIVS, cuius nobilissimus, ædem
Salutis, quam C. Iunius Brutus Bubulcus
dedicauit, intus depinxit, nomenq; suum,
Phidiæ secutus exemplum, adscripsit. Va-
lerius Max. 8. cap. 15. Ab hoc reor FA-
BIOS PICTORES descendere. Porro Sa-
lutis eadem locauit C. Iunius Brutus Bubul-
cus Censor anno V. C. C C C C X L V I I I. cum
eam Consul bello Samnitum vouisset. Li-
uius libro 9. Pinxit vero eam Fabius anno
C C C C L. teste Plinio lib. 35. cap. 4. Me-
minit huius Fabii vt pictoris simul & Hi-
storici D. Hieronymus ad Heliodorum in
Epit. Nepotiani, sed vt a pictura clarioris.

Q. Fabius Maximus Pictor, huius haud
dubie F. nisi quod, nescio quomodo, ad-
eptus sit nomen Maximi. Consul fuit ann.
V. C. C C C C L X X X I I I. Forte de eodem Va-
lerius lib. 4. cap. 3.

N. Fabius Pictor, haud dubie Q. frater,
Consul ann. V. C. C C C C L X X X V I I. Tabu-
læ Capitol.

Q. FABIVS PICTOR, alterius illorū
F. accepta clade apud Cannas, Delphos
ad oraculū missus est (ann. V. C. D X X X V I I I.)
sciscitatum, quibus precibus supplicationi-
busque Deos placare possent, & quænam
futura finis tantis malis foret. Liuius 22. &
23. Hic est Historicus, siue annalium scri-
ptor, Romanorum omnium historiæ con-
ditorum antiquissimus, quem Cincius,
Cato, Calphurnius, Dionysius, Liuius,
cæterique plures in multis secuti sunt, eo-
que etiam subinde illum in operibus suis
citant. Eutropius scribit, illum interfu-
isse bello Gallico, quod gestum est Cofs.
C. Attilio Regulo & L. Aemilio Paulo,
ann. V. C. D X X I X. Suidas hæc de eo ha-
bet: *Fabius Pictor, historicus Rom. negat ulli
magistratum Romanorum licere, quicquam
publicum in usus suos conuertere.*

Q. Fabius Pictor, Prætor anno V. C.
D L X V. cum priore anno Flamen Quiri-
nalis inauguratus esset, prouinciam sorti-
tus Sardiniam, quo minus in eam profici-
sceretur, a P. Licinio Pont. Max. retentus
est. Dein ira prouinciæ creptæ, magistratu
se abdicare conantem patres auctoritate
sua deterruerunt, & vt ius inter peregrinos
diceret, decreuerunt. Liuius 27. Obiit an.

V. C. D L X X V I I. Q. Aelio Pæto M. Iu-
nio Cofs. Liuius in fine 35.

Ser. Fabius Pictor, & iuris & literarum
& antiquitatis bene peritus. Cicero in Bru-
to. Opinor superioris Q. filium fuisse. Ap-
paret ex Cicerone, vixisse circa ann. V. C.
D C. Ac nescio, num prænomen etiam vi-
tatum sit. Nullum enim alium in tota Fa-
biorum gente Seruii nomen vsurpassè, le-
go. Rutilius in vitis I C. tres hosce proxi-
mos Fabios Pictores in vnum miscet, pau-
lo modestior Volaterrano, qui 4. constat.

Buteo genus accipitris est, quem Græ-
ci a numero testium Triorchin vocant, cui
principatū in auguriis Phœmonoe dedit.
Ab hoc familia Romæ cognominata, cum
prospero auspicio in ducis naui sedisset, vt
scribit Plinius.

M. Fabius Buteo, bis Consul, an. V. C.
D V I. & C V I I I. & Censor. Dictator sine
magistro Eq. creatus ad legendum Sena-
tum anno belli Pun. secundæ tertio, 177. vi-
ros cum ingenti approbatione omnium
in Senatū legit. Vide Liuium lib. 23. Fabiū
Buteonem F. suum, furti in simulatū, inter-
fecit. Orosius 4. cap. 13. Eutrop. 3. lib.

M. Fabius Buteo, Prætor anno V. C.
D L I I I. Sardiniam prouinciam sortitus est,
ad quam illi legio vna & x. naues longæ
decretæ. Liuius in fine 30.

Q. Fabius Buteo, vt opinor, M. fr. Præ-
tor ann. V. C. D L V I I I. Hispaniam vlterio-
rem prouinciam accepit. Liuius 33.

Q. Fabius Buteo, moritur in Prætura
ann. V. C. D L X X X I. Massiliæ, cum in Hi-
spaniam citeriorem, quæ illi prouincia ob-
uenerat, iret. Liuius in initio 42.

Buteo, aridus quidem declamator, sed
prudens diuisor controuersiarum a Sene-
ca vocatur lib. 3. controuersia 14.

L. Fabius, vnus ex 10. legatis Scip.
Africani.

L. Fabius, quo Quæstore damnatus est
de vi Milo. Pedianus.

L. Fabius, Centurio sub Cæs. in Galliis
fortissimus, cæsus ab Heduis. comment. 1.

Sex. Fabius, memoratur Ciceroni 7. ad
Treatium.

Fabia, Vestalis, a Catilina vitata. Hæc
soror fuit Terentiæ. Cicero, Pedianus. Ea-
dem a Plutarcho Fabia Terentia vocatur,
& a Clodio accusata, a Catone defensa tra-
ditur in vita Catonis.

Fabius, Senator, Prætor in lactis haustu
vno pilo strangulatus. Plinius 7. capite 7.

A Fabiis
genus repe-
tisse NICE-
PHORVM
BOTONIA-
TEM Imp. le-
gimus apud
Curopalare
pag. 147. 6.
quod si ita
est, Eutronis
nomen in
Botoniaræ
deprauatū,
suspitari
possumus.

Qui de historia illa hoc memorabile *ἔπιτομή* subiicit: *Is demum profecto vitam aqua lance pensabit, qui semper fragilitatis humanæ memor fuerit.*

Fabius quidam notatur loquacitatis Horatio Sat. 1. alius adulterii Sat. 2.

Fabia, L. Aelii Veri, qui cum Marco imperavit, foror.

M. Fabius, superatur a Mithradate, apud Dionem. Opinor legatum fuisse Luculli.

Q. FABIVS LABEO, Quæstor urbanus cum L. Aurelio, ann. V. C. DLVIII. Prætor ann. DLXV. ingentem captiuorum numerum Romani & Italici generis ex Creta collegit, eaque ex causa nauale triumphum consecutus est. Val. Antias apud Liuium in fine 57. Consul ann. DLXXI. cum M. Marcello, tertio post anno fit Pontifex. Liuius 39. & 40. Arbitrator inter Nolanos & Neapolitanos super finibus constituendis datus, insidioso consilio utrosque parte agri fraudauit. Sed & Prætor, cum dimidiam partem nauium ab Antiocho rege ex foedere deberet accipere, medias omnes secuit, ut eum tota classe priuaret. Cicero Off. 1. Valerius Max. 7. cap. 3. Liuius 38. Desilio illius loquitur Cicero in Bruto.

Q. Fabius Labeo, superioris haud dubie F. confertur a Cicerone in Bruto cum Ser. Fabio Pictore, ac iisdem fere quibus ille laudibus ornatus fuisse prædicatur. Floruit uterque circa annum V. C. DC. & infra.

Fabius declamator, citatur Senecæ declamationum lib. 10.

FABII alii, congesti secundum cognomenta.

C. Fabius Adrianus, Prætor Africæ bello ciuili Mariano, Q. Metellum Pium, quod bellum moliretur, Africa expulit. Liuius 84. Idem propter crudelitatem & auaritiam a militibus suis in prætorio exustus est. Liuius 86. Valerius Max. 9. cap. 10. Cicero in Verrinis libro 3. Orosius 5. cap. 19. Eutropio Arrianus vocatur, qui & historiam paulo secus narrat.

Fabius Adrianus, legatus Luculli, vir strenuus, teste Plutarcho in Lucullo: ubi tantum Adriani nomen: ego Fabium esse suspicor.

Fabia Aconia quæ fuerit, quære supra

in Aconio Catulino, quem & ipsum apparet Fabiæ gentis fuisse.

Fabia Agatha, tantum memoratur in Italicis memoriis vna cum L. Fabio. Inscript. ant. pag. 285.

Fabiola, priore marito dimisso, nupsit alteri: eo defuncto, cum publice poenitentiam egisset, in viduitate permanfit. De morte eius Hieronymus ad Oceanum.

Fabius Antoninus ex Iunia Valeriana filium Antoninum & Honoratam filiam sustulit. De his Paulus I. C. Pand. lib. 36. tit. 1. l. 74.

Q. Fabius Catulinus, Consul cum M. Flauio Apro sub Hadriano, anno V. C. DCCCXXXII. Fit eius mentio Inscript. ant. pag. 298.

Fabius Cerilianus, Cari, Carini, & Numeriani tempora persecutus est. Vopiscus in Caro.

Fabius Chilo, Consul designatus, cum est cæsus Commodus Imperator, teste Lampridio, Præf. vrbis sub Seuero fuit, ad quem Pand. 8. de poenis citatur Seueri & Antonini epistola. Citatur eadem de interdicit. & releg. & deport. Et Pand. 1. iudic. Imperatores ut amici sui meminerunt de off. præf. vigilum. Extat & Seueri ad eum epistola de potestate & iurisdictione præf. vrb. Gessit Consularum sub eodem anno eius 11. V. C. DCCCCLVI.

C. Fabius Fabianus, maritus Iuniæ D. F. Rusticæ, quorum F. fuit C. Fabius Iunianus, refertur Inscriptiõnum antiquarum pagina 9.

Q. Fabius Gallus, hæredem propter filiam instituit P. Sextilium Rufum. Deceffit Cicerone adhuc adolescente. Cicero Finium 2.

M. & Q. Fabii Galli, fratres, memorantur Ciceroni Epistolarum 9. ad Pætum. Commendatur ex his M. a Cicerone Cælio Aedili lib. 2. & Papyrio Pæto libro 9. Laudat eundem Cicero lib. 15. ad Cassium scribens. Extant ad utrumque Ciceronis epistolæ lib. 7. in quarum vltima mendose pro Q. prænomen M. legitur. Q. autem a Cæsare proscripsum fuit.

L. Fabius Hispaniensis, proscripsum a Sylla, adhæsit Sertorio. De hoc Plutarchus in Sylla, Seruius e Salustio in libro 1. Aeneid.

Q. Fabius Honoratus, floruit sub Constantino Magno, ut liquet ex Inscript. ant. pag. 261.

Fabia Hygia, vix. ann. xx. Hæc inscriptio legitur Romæ in templo Cæciliz. Ibidem pag. 317.

Fabius Iustus, ad quem extant epistolæ Plinii, & Taciti dialogus de Oratore.

M. Fabius Licinius, consul ann. v. c. DVI.

Q. Fabius Lucullus, citatur in epico carmine apud Fulgentium Placiadem.

Fabius Luscus, homo, inquit Cicero, 10 peramans nostri, ad Atticum 4.

Fabius Marcellinus, vixit sub Caracalla, ut colligere est ex inscriptione, quæ extat Tarracone, Inscript. ant. pag. 18.

Fabia Orestilla, Antonini proneptis, mater Gordiani, eius, qui cum patre dictus Augustus, in Africa cæsus est. Capitolinus.

A. Fabius Pontinus, cum vxore & liberis refertur in Inscriptiõibus ant. pagina 316.

Fabius Paulinus, occisus a Seuero Imperat. Spartianus.

Fabia Q. F. Priscilla, cum Baso marito Aug. L. & ab Epistol. refertur Inscript. ant. pag. 246.

Fabia Pyralis, cum Artemisio liberto. Ibidem pag. 242.

M. FABIVS QVINTILIANVS, ducta Tutillii, qui Rhetoricæ scriptor fuit, F. susceptam ex ea gnatum Nonio Celeri collocauit, viro honestissimo, conferente Plinio 50. M. nummum. Plinius Epist. 6.

Fabius Repentinus, præfectus prætorio cum Corn. Victoriano sub Pio.

Fabius Rufinus, vir egregius.

Fabius Rusticus, scriptor historicus, citatur Corn. Tacito lib. 13. 15. & in vita Iulii Agricolæ, ubi Liuius veterum, ipse Fabius recentiorum, eloquentissimi vocantur.

Fabius Sabinus, patrem habuit Sabinum, insignem virum & consularem, etiam præf. vrb. sub Maximino, qui pertumultum fuisse percussus est, & in publico relictus. Ad hunc Paulus, Vlpianus & Pomponius scripsere libros. Audiuit Papinianum, fuitque de consilio Alexandri. Reliquit tres Responsonum libros ad Vitellium, 20. digestorum, & ad edictum Prætoris vrbani 5. Iuris ciuilis 3. Epistolarum 8. 50 & ex Proculo singularem. Dictus est Caro sui temporis. Vide Rutilium, Riuallium & Zastum.

Q. Fabius Sanga, patronus Allobrogum, Ciceroni Consuli coniurationem Catili-

næ prodidit. Appianus 2. Meminit quoque Q. Sangæ in oratione contra Pisonem.

Fabius Seuerus, vir doctus, & causarum patronus sub Antonino Pio, testante id inscriptione, quæ extat Tergesti ante ianuam S. Laurentii, Inscriptiõnum ant. pagina 355.

Fabius Sossianus, familiaris Vopiscus Historici. Vopiscus in Firmo.

C. Fabius Tertius, cum Veturia Fausta coniuge, refertur in Inscriptiõibus ant. pag. 372.

Fabius Titianus, Præf. vrb. sub Constantino, & iterum sub Constantio.

C. Fabius Valens, dux Vitellianarum partium aduersus Othonem, captus a Val. Paulino, qui Vespasiano studebat, Vrbini in custodia interficitur: caput Vitellianis cohortibus, ne quam ultra spem fouerent,

ostentatum. Ipse Anagninæ equestri familia natus, Virginium & fouit & infamauit, Fonticium Capitonem occidit, Galbæ proditor, Vitellio fidus, & aliorum perfidia illustratus. Tacitus 19. & superioribus.

C. Fabius Valens, Consul cum Vetere, cum republica Domitiani tyrannide liberata sub Nerua respirare inciperet. Vixit hoc familiariter Pius, ut inquit Catanæus, & extat ad eum Plinii epistola libro quarto.

Q. Fabius Virgilianus, legatus Appii Pulchri in Cilicia. Cicero Epist. 3.

Fabius vir Consularis, memoratur a Suida in M. Apicio.

Fabius Vestalis, citatur ut scriptor a Plinio 7. cap. vltimo. Scripsit de pictura, teste eodem.

Vestali scribit & Ouidius in 4. de Ponto, sed nescio, eidem, an alii.

FABIANI

Fabianus Maximus, nobilissimus vir, primus foro Romano hunc vomitum morbum, quo nunc laboratur, intulit. De quo Cassius Seuerus, antequam ab illo reus ageretur, dixerat: Quasi disertus es, quasi formosus es, quasi diues es. Vnum tamen es non quasi Lapsana. Seneca Controuersiarum lib. 2. controuers. 5.

Fabiano rescribit Gordianus Imperator 9. Cod. tit. 51.

Fabiano alii AA. & CC. 8. Cod. tit. 40. Huius, opinor, meminit Martyrologium nostrum in Tiburtio 11. Augusti.

Fabiano, præf. præf. Theodosius &

Valentinianus AA. 1. Cod. Ne sanctum baptismum iteretur, & de Iudæis.

Fabianus, Episcopus Rom. Ecclesiæ, & Martyr, quem prelatum sibi dolens Nouatus, perniciosum schisma excitauit.

FABRICII

C. FABRICIVS C. F. C. N. LVSCRIVS, ter Consul, & Cenfor cum Q. Emilio Pappo. De hoc videto Lium, Ciceronem, Valerium 2. cap. 4. lib. 4. cap. 3. & seq. lib. 6. cap. 5. Gellium 1. cap. 14.

Suidam *καπορυβητης*, & iterum *Φαβριουος*. Hic bellicosos Imperatores plus quam paterā & salinum ex argento habere vetuit. Plinius 33. cap. 12. Filiam huius ex ærario dotatam scribit Apuleius apologiæ suæ oratione 1. quoniam paternæ hæreditati præter optimam gloriam nihil erat, quod acceptum referret, vt Valerius lib. 4. ca. 4.

C. Fabricius Luscinus, Prætor ann. V. C. DLIX. vrbanam iurisdictionem obiuit. Lilius 33.

Q. Fabricius, Trib. pl. studuit reuocando Ciceroni, pulsus ob id templo 7. Cal. Febr. Cicerō ad Quirites & pro P. Sestio.

¶ Fabricius Veiento, pulsus est a Nerone Italia, quod probrosa in patres & sacerdotes composuisset, quodque principis munera vendidisset, libri eius exusti. Sub Domitiano adulator & delatorū patronus fuit. Huius vxor Hippia Sergium gladiatorem moechum in Aegyptum vique secuta est. Autores horum Tacitus 15. & Iuuenalis Sat. 4. & 6. Plura de hoc Veientone Plinius Epistolarum 4. ad Sempronium Rufum.

L. Fabricius C. F. Curator viarum, a quo pons Fabricius dictus, qui ante Tarpeius vocabatur. De hoc est inscriptio in arcu pontis: *L. Fabricius L. F. cur. viar. faciendum curauit, idemq. Q. Lepidus M. F. M. Lollius M. F. Cos. S. C. probauerunt.*

¶ Fabricius Thufcus, citatur subinde a C. Plinio in naturali historia.

Fabricio rescribitur ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 9.

¶ FABRICIANVS, matrem aduleteram, & patris Valentini parricidam, occidit, absolutus a Senatu. Plutarchus in Parallell. & Fulgosus lib. 8. cap. 1.

FADII

T. Fadius, Cicerone Consule Quæstor fuit. Trib. pl. reuocationem illius iuuit. Hunc exulē Cicero consolatur Epist. 5. Vbi tamen perperam T. Fabius legitur.

Fadius, miles Pompeianus, Gadibus viuis exustus a L. Corn. Balbo. Cicero Epistolarum 10.

L. Fadius, Aedilis Arpini, refertur Ciceroni ad Atticum lib. 15. epist. 8.

C. Fadius similiter ad Att. lib. 16. ep. 6.

Q. Fadius, homo libertinus, cuius filiam duxisse M. Antonium, ex eaque liberos sustulisse, scribit M. Cicero Phil. 2. & 3.

FALCIDII

C. Falcidii meminit Cicero pro L. Manilia, vt sua ætate florentis.

Falcidii quoque meminit alterius, vt hominis potoris & comestatoris, pro L. Flacco, cuius affinis M. Eburius, gener C. Manilius fuerint.

P. Falcidius, Trib. pl. legem tulit inter bella ciuilia Augusti & Antonii, ann. V. C. DCCXIII. teste Dione, qua libera legædi facultas vsq; ad dodrantem tribuebatur, ita vt quarta pars bonorum apud hæredes maneret. Nam cum antea legatis hæreditas exhauriretur, nec vllum inde emolumentum esset, multi hæreditatem adire renuebant. 6. Cod. & Inst. 2. de lege Falcidia. ¶ Vide Suidam *Φαλκιδιος*, & Notas Fuluii Ursini in opera Ciceronis pag 194.

FALCONII

Falconius Probus, Proconsul Asia, datus successor Arellio Fusco, cæso Aureliano. Vopiscus.

Falconia Proba, Adelphi, Consularis viri vxor, concinnauit centonem ex versibus Virgilianis de Christo. Vixit sub Honorio & Theodosio iuniore, vt a quibusdā traditur.

FANNII

C. Fannius, Trib. pl. ann. V. C. DLXVII. cum ex rogatione Petiliana iudicium factum est aduersus L. Scipionem Asiaticū de pecunia in publicum non relata. Pronuntiauit enim ex sua & collegarum aliorum, præter Gracchum, sententia, Prætori non intercedere Tribunos, quo minus in Scipionem, quem duci in carcerem ille iubebat, sua potestate vteretur. Lilius in sine lib. 8. Decadis 4.

50 C. FANNIVS STRABO, Consulatum post vrbem conditam anno DCCIII. cum M. Val. Messalageffit, factumque S. C. est illis temporibus de moderandis sumptibus, quo iubentur, vt scribit Gellius libro 2. capite 24. principes ciuitatis, qui ludis Megalensibus antiquo ritu mutarent,

rent, id est, mutua inter sese conuiuia agerent, iurare apud Consules verbis cōceptis, non amplius in singulas cœnas sumtus esse facturos, quam centenos videnosque æris, præter olus & far & vinum, neq; vino alienigeno, sed patrio vsuros, neque argenti in conuiuio plus quam libras centum illaturos. Meminit huius sanctionis & Plinius lib. 10. cap. 50. his verbis. *Gallinas saginare Deliaci ceperunt, vnde pestis exorta opimas aues & suo pte corpore vnctas deuorandi. Hoc primum antiquis cœnarum interdicitis exceptum inuenio iam lege C. Fannii Cos. XI. annis ante tertium bellum Punic. ne quid volucrum poneretur, præter vnã gallinam, quæ non esset altilis. quod deinde caput translatum, per omnes leges ambulauit &c.* Eisdem Cos. M. Pomponio consulente Senatū de Rhetoribus & Philosophis, decretum est, vt curaret Prætor, si ei e republ. videretur, in Italia ne essent. Gellius noct. Attic. lib. 15. cap. 11. & Sueton. in de claris Rhetorib.

M. Fannius C. frater fuit, ex quibus patrueles nati duo, quorum vterque Caii prænomen habuit.

C. Fannius C. F. Tribunatum gessit ex arbitrio & auctoritate P. Africani non obsecurum, vt testatur Cicero in Bruto, homo neutiquam elinguis, qui & causas defendit, & orationem reliquit de sociis & nomine Latino contra Gracchum & bonam & nobilem. Consulatum gessit cum Cn. Domitio Ænobarbo ann. V. C. DCCXXXII. quem honorem C. Gracchi tamen suffragio & fauore cōsecutus erat, prælatus Optimio, quemadmodum scribit Plutarchus. Ab hoc C. Fannio latam arbitror legem Fanniam, quam plane diuersam a superiori S. C. & ipso posteriorem manifeste ostendit A. Gellius, qui ludis Rom. item ludis plebeis, & Saturnalibus, & aliis quibusdam diebus, in singulos dies centenos æris infumi, aliisque diebus decem, in singulis mensibus tricenos, cæteris autem diebus omnib. denos impendi, hac lege concessum tradit. Vnde Lucilius in eam iocatus Fannii centuffes misellos vocat. Macrobius, & complures illum secuti, S. C. illud & legem Fanniam commiscerunt. Sed nos diligentia & auctoritati Gellianæ astipulari malimus. Iosephus M. F. vocat. hunc enim esse arbitramur, qui Romæ cum Iudæorum legatis amicitiam & societatem renouauit, Antiquitatum 13. capite 16.

C. FANNIVS M. F. C. Lælii Sapiensis gener in minore filia Lælia, moribus & dicendi genere durior, focerum, quod cooptatus in collegium Augurum non esset, non admodum diligebat, præsertim cum ille Q. Scæuolam, sibi minorem natu, generum prætulisset, cui tamen Lælius se excusans, non genero minori, sed maiori filia illud se detulisse, dixit. Scripsit hic Fannius Historiam seu Annales (vtrumque enim nomen habet Cicero in Bruto) non ineleganter, auditor etiam Panætii Stoici, foceris institutum in hoc secutus. Cicero ibidem. Idem ad Atticum lib. 12. epistola 5. nominat Bruti epitomen Fannianorum.

M. Fannius C. F. Prætor anno V. C. DCLXXIII. quo anno Cicero Sex. Roscium, parricidii reum defendit.

L. Fannius, Sertorianus, suasis Mithradati societatem Sertorii, eoque negotio confecto, eidem belli contra Romanos terra marique redintegrandi auctor fit. Appianus in Mithradatic.

C. Fannius, frater germanus Q. Titinii, memoratur Ciceroni in Verrinis.

C. Fannius C. F. occubuit in bello Pompeiano. Cicero ad Att. 11. *De Fannio*, inquit, *consoler te? perniciose loquebatur &c.* Huius filius inter honoratissimos Sexti Pompeii, relicto illo, transiuit ad Antoniū.

¶ C. Fannius Chærea, vir improbus & accusator L. Roscii Comædi, quem Cicero defendens, idcirco Fannium capite & superciliis semper esse rasos dicit, ne vllū viri boni pilum habere videatur. Adicit, Roscium, cum Ballionem illum improbissimum & periurissimū lenonem agat, Chæream agere, quod persona illa lutulenta, impura, inuisa, in illius moribus, natura, vitæque expressa foret.

¶ Fannius Cæpio, ob coniurationem in Augustum a Tiberio accusatus, & condemnatus est. Macrobius Saturnal. lib. 1. refert, mox a damnatione a seruo in cista ad Tiberim delatum, peruectumque Hostiam, in agrum Laurentem ad villam patris nocturno itinere perductum: Cumis deinde naufragio vna expulsus, dominū Neapoli dissimulanter occultuiffe, ipsum exceptum a Centurione, nec precio nec minis, vt dominum proderet, adduci potuisse.

Fannius, garrulus & ineptus Poeta, notatur ab Horatio Sermonū 1. Satyra 4.

335

I O A N N I S G L A N D O R P I I

336

C. Fannius, homo elegans, & disertus, complexus est exitus occisorum & relegatorum sub Nerone, cuius operis tres libros tantum absoluit, morte praeuentus. Plura de illo Plinius in Epistolis libro 5. ad Maximum.

Fannia THRASEAE PÆTI & Arriæ F. coniunx Heluidii, bis maritum in exilium secuta, tertio ipsa propter maritum relegata, laudatur prolixè a Plinio Epistolarum 7. ad Priscum, & 3. ad Nepotem. Opinor & Thraseam Fanniæ gentis fuisse, cum præsertim filiam Fanniam appellarit. De hoc præclare Tacitus, Dion, Arrianus, item Plutarchus in libello

πολιτικῶν παρὰ Σελυάττων.

Fannia Minturnensis, iudicata a Mario impudica, hostem illum pronunciatu a S. P. Q. R. & in suam custodiam deductum, ope, quantacunque potuit, adiuit. Vide Valerium Max. lib. 1. cap. 5. lib. 8. cap. 2. & Plutarchum in Mario.

¶ Q. Fannius Restitutus, refertur ut hæres P. Barbii. Inscriptionum antiquarum pagina 251.

Fannius, cum hostem fugeret, seipsum interemit: in quem sic lusit Martialis libro secundo:

Hostem cum fugeret, se Fannius ipse peremit.

Hic rogo non furor est, ne mori, mori?

¶ Fannius Saturninus, violator filia Pontii Aufidiani, refertur Valerio Max. lib. 6. cap. 1. etsi apud illum Faunius Saturninus legitur, sed mendose, ut arbitror.

C. Fannio C. L. Felici patrono C. Fannius C. L. Acutus. C. Fannia C. L. Extat Patavii citante Scardeonio.

¶ M. FAVCIUS M. F. Eques Rom. memoratur Ciceroni epistolarum 13.

¶ FAVENTINVS, cum Tuccia coniuge in memoriis Italicis a Petro Apiano pag. 312.

Faentinus quidam notatur a Martiale lib. 2. & 6.

Faentinus alius quærat in Claudiis.

¶ FAVIAM legem de plagiaris, de qua ff. 48. tit. 15. & Cod. 9. tulit haud dubie Fauus quidam Trib. pl. sed quo tempore, incertum ignotumque nobis est.

F A V O N I I.

C. Fauonius Iucundus P. F. in bello contra Viriatum occubuit, relictis ex Quintia Fabia 2. filiis Iocundo & Prudente. Testamentum eius in Lusitania factu,

Faonii scribendum ex auctoritate veteris lapidis, deducto

lectu iucundissimum, extat apud Ioannem Bartholomæum Marlianum antiquæ Romæ topographiæ lib. 5.

M. FAVONIUS, vir Prætorius, Cætonis æmulus, sed parum consideratus, & impense dicax, Pompeio candida fascia crus alligatum habente; Non, inquit, refert, quam in parte corporis sit diadema. exigui panni cauillatione regias illi vires exprobrans, ut est apud Valerium libro 6. capite 2. Cum idem aliquando dixisset, se simul ac pede terram pulsasset, daturam eam sibi quot milites vellet; non dubitavit postea imparato illudere. Cæsaris enim aduentu consternatis omnibus, ac nullo reipublicæ assistente exercitu; Nunc, inquit, Pompei, nunc tellurem pede concute, ut copias tibi, quibus cares, submitstret. Eidem tamen in bello adhæsit, & post pugnam Pharsalicam fugienti in Aegyptum, se comitem præbuit. Interempto Cæsare, percussoribus se miscuit, tanquam patratifacitoris particeps. Quare proscribitur, post victoriam Philipensem cum multis simul captivis capite punitus est. Quod ad genus eius dicendi attingit, Cicero ad Atticum scribens, molis potius illum, quam Moloni operam dedisse iocatur. Accusavit tamen Nasicam.

L. Fauonius Siccianus T. leg. VI I I. Aug. fortunæ. Hæc inscriptio reperta est in Sylva Othonis, & extat apud P. Apianum.

¶ Fauoniana pira memorantur Plinio 15. cap. 15.

¶ FAVORINVS, inter Sophistas numeratur, de quo vide Gellium, Philostr. Suidam & Volaterranum.

F A V S T I.

Faustus, Manichæorum Episcopus, magnus laqueus Diaboli. Augustinus Confess. 5.

Faustino rescribitur a Severo & Antonino 3. Cod. tit. 19. Hic procul dubio ille est, qui Consul fuit sub Severo anno V. C. DCCCCLXII.

Faustina ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 29.

F E L I C E S separatim positi.

Felix, testamentum non quod voluit per suum & Sicuræ serui errorem obsignavit. Cicero ad Q. Fratrem in fine tertii epistolarum.

Felix,

Felix, Præfectus prætorio ante Mithreum sub Gordiano.

Felix, Magni Consulis F. Præf. præf. & patriciæ dignitatis vir, ad quæ iâ religiosum Faustus Episcopus epistolam scripsit ad timorem Dei hortatoriam. Gennadius in Fausto.

¶ Felix Capella, patre natus Felice e Martis curia, unde illi cognomen Martiano. scripsit Mercurii & Philologiæ nuptias. Gessit Proconsularem dignitatē, ut ipse de se in ultimo suorum voluminum epigrammate testatur.

Felix, vnus ex 18. Martyribus Cæsarugustanis, celebratur Prudentio.

Felix, libertus Claudii, quærat in Antonii, & apud Tacitum.

Felix alius, quærat in Clodiis.

Felix, cum vxore Blanda refertur inter sanctos mense Maio.

Felix, Nolensis Martyr, commendatur a Diuo Augustino.

Felix Aprungenfis, ordinator Cæciliani, Carthagenensium Episcopi. Augustinus.

Felix, Manichæus, conuersus. Augustinus.

Felix & C. Hilarius, Augusti liberti. Inscription. ant. pag. 11.

¶ FELICIANO rescribitur ab AA. & CC. 30 Cod. 3. tit. 14.

Felicianæ Domnæ ab AA. & CC. 5. Cod. tit. 28.

¶ Felicissimo ab Alexandro A. 7. Cod. tit. 11. & Philippo A. ibidem tit. 14. Reperitur ad cognomen in Arminiis.

¶ FELICITATIS 7. filii Martyres. 6. Nonas Iulii.

¶ L. FENESTELLA, Historicus, moritur sub Tiberio, nouissimo eius principatu (Plinius 33. cap. 11.) septuagenarius, sepeliturque Cumis. Eusebius.

F E N I I.

Fenius Rufus, Præfectus annonæ, Nerone imperante, cum eam functionem legitime & sine quæstu tractasset, ob vulgi fauorem ab eodem cohortibus Prætoris vna cum Ofonio Tigillino impositus est, cuius honoris anno 4. quod coniurationi Pisonianæ accessisset, interemptus est, vir vita fama que laudatus. Corn. Tacitus lib. 13. & 15.

Fenius Telesphorus, cum Antulla filia, cui pater ipse superstes fuit, celebratur a Martiale in fine primi.

Fenio Sabino rescripsit D. Hadrianus. ff. 48. de quæstionibus. Dubito tamen, an legendum sit, ut infra, Seruio Sabino.

F E S C E N N I I.

C. Fescennius, Triumuir capitalis, C. Cornelium, fortissimæ militiæ stipendia emeritum, virtutisque nomine quater honore primi pili ab imperatoribus donatu, quod cum ingenuo adolescentulo stupri commercium habuisset, publicis vinculis oneravit; a quo appellati Tribuni, cum de stupro nihil negaret, sed sponsonem se facere paratum diceret, quod adolescens ille palam atque aperte corpore quæstum factitasset, intercessionem suam interponere noluerunt. Itaq; Cornelius in carcere mori coactus est. Valerius Maximus libri 6. capite 1.

Fescennia, ut vinosa, notatur eleganti epigrammate a Martiale lib. 1.

¶ FESSIDIVS caufidicus, ut bene vocalis, citatur Iuuenali Satyra 13.

F E S T I separatim positi.

Festo rescribitur a Gordiano A. 8. Cod. tit. 14. & tit. 27.

Festus celebratur apud Martialem libro 1.

Festus, Senator Romæ sub Anastasio: Festa Corolina, refertur Inscript. ant. pag. 304.

Festus, Procōsul Asiæ sub Valente, poetico & fabuloso Echeto similis. De hoc Suidas Θεσός.

¶ FETVS quidam Rhetor staturæ pusillæ, in quem Euctemon, homo venustissimi ingenii, Græce dixit: Antequam te viderem, nescio Rhetor, an Soratos esses. Seneca controuersiar. lib. 7. controuers. 4.

¶ M. FETIDIVS, Eques Rom. apud Ciceronem epist. 8. Fors erit Vetidius.

¶ FIDELIA Verula. Inscript. ant. pagina 469.

¶ FI. FIDETIVS, ex Comitibus hic est depositus, vixit ann. xx. Hæc inscriptio reperta est Salonæ teste P. Apiano pag. 369.

¶ C. FIDIVS, accusavit M. Saufeium in tertio Pompeii Consulatu. Ascon. Pedia-nus.

L. Fidius C. L. Auctus, cum Fidia C. L. Patrona, refertur in memoriis Italicis vrbis Capuz. Inscript. ant. pag. 130.

¶ C. FIDICVLANIVS Falcula, vir Senatorius, cum acceptæ ad rem iudicandam

P

pecuniæ accusatus esset, absolutus est. Cicero pro A. Cæcina.

¶ C. FIDVLII meminit Cicero in Vatiniū.

¶ M. FIDVSTIVS, Senator, bis proscriptus, semel a Sylla, iterum a M. Antonio. Plinius 7. cap. 43.

¶ FIRCELLVS Pavo Reatinus, inducitur apud Terentium Varronem de rusticata tertio.

¶ FIRMICVS, citatur a Plinio lib. 1. in indice 19.

FIRMI I.

Firmius Carus, Senator sub Tiberio Libonem Drusum in lectum perculit, postea ob improbitatē Senatu motus. Tacit. 2. & 4.

Firmius sub Antonino (credo Caracalla) Mutiano tres tregædos legauit. Pand. 40. de fideicommissariis libertat.

Firmius, a Proculo quæsiit. Pand. 19. titul. 1. L. 38. Celsus.

Firmio rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. titul. 35.

¶ FIRMIDIVS, vt vir improbus notatur Ciceroni in de Harusp. resp. & vt Clodii affecla, in oratione pro P. Sestio.

M. Firmidius Spectatus, Inscript. ant. pag. 173.

¶ FIRMIANVS, scripsit ad Probum de metris Comædiarum. Citatur a Rufino in argumento eiusdem, & tituli libello.

¶ FIRMILIANVS, Episcopus Cæsareæ Cappadocum Eusebio.

¶ FIRMINÆ rescribitur a Dioclet. & Max. AA. Cod. 1. de precibus Imperatori offerendis.

¶ FIRMVS, præfectus Ægypti. Firmus, dux limitis Africani, idemque Proconsul.

Firmus, inuasor imperii contra Aurelianum. Hi tres eodem tempore vixere, teste Fl. Vopisco.

Firmus, apud Mauritaniam imperium occupans sub Valentiniano, mox extinguitur. Aur. Victor.

Firmus, Episcopus Tagastensis, apud Augustinum.

¶ FLACCONILLÆ rescribitur a Carino & Numeriano 8. Cod. tit. 54.

FLAVII.

Flauii a flauo colore videntur appellati, fors ideo, quod primus eius gentis flauo capillitio fuerit, quod apud Italos, ob cœli solique naturam, rarissimum est.

M. Flavius, data viscuratione populo in funere matris, mox Trib. pl. creatus est, ann. V. C. ccccxxv.

CN. FLAVIVS Cn. F. scriba. patre libertino, Ædilis cur. vulgavit ius ciuile & fastos dies, antea etiā Trib. & Triumuir nocturnus, item Triumuir colon. deducendæ. De hoc vide Ciceronem pro L. Muræna & ad Att. lib. 6. epist. 1. Liuiū in fine 9. Valeriū 2.

10 c. 1. Plinium 33. c. 1. Gelliū 6. c. 9. & Pomponium de origine iuris. Item Chiliades Erasmi in prouerb. Cornicū oculos cōfigere.

Flavius, Trib. militū bello Pun. secundo sub Marcello, in pugna quadam victoriæ initium fecit, percusso & in fugam acto Elephanto. Plutarchus in Marcello.

¶ C. Flavius Pusio, Eques Rom. M. Druso Trib. pl. restitit. Cicero p. A. Cluentio. Fors idem, quem M. Scaurus, princeps

20 Senatus, accusatum testimonio affixit, vt est apud Valerium 8. cap. 5. & quem seruus occidit, vt est apud eundem cap. 4.

¶ C. Flavius Fimbria, Consul an. V. C. dcl. collega C. Marii in secundo illius Cōsulatu. Meminit huius, vt luculenti patroni, & boni auctoris in Senatu, Cicero in Bruto.

C. FLAVIVS FIMBRIA, F. opinor, legatus L. Val. Flacci Cōsulis, quo per fraudē occi-

30 so, correptis imperii insignibus, Mithradatem Pergamo expulit, illum euertit. Desertus ab exercitu, sua manu concidit. Liuius lib. 80. 82. & seq. Plinius de viris illustribus, Appianus, Strabo, Augustinus de C. D. lib. 3. cap. 7. & c. Huius, puto, meminit Cicero in Bruto. Homo fuit extremæ audaciæ, de cuius furiosa voce Cicero pro Roscio Amerino, Valerius 9. c. 11. Cū Illo a Fimbria incenso, etiā Mineruæ ædes deflagrasset, inter ruinas simulachrum antiquissimum in-

40 uiolatum stetit, spernq; restitutionis oppido portendit. Iulius Obsequens pagin. 516.

L. Flavius Fimbria, huius frater, Prætor Carbonis, fraude P. Albinouani in conuiuo cæsus. Appianus 1.

L. Flavius Fimbria, homo nouus, per inimicitias & labores ad honores cōtendit. Cicero in fine Verrinarum. Huius, opinor, est sapiens illud dictum de viro bono apud

50 Valerium 7. cap. 2. quanquam ibi non L. sed Licinius Fimbria vocatur.

L. Flavius, Prætor Pisone & Gabinio Cōs. Pedianus. Cæsari & Pompeio gratus, Cicero ad Q. Fr. lib. 1. Ab hoc Tigranē filiū per fraudē eripuit Clodius, & dimisit. Vide

Asconium

Asconium. Fuit & Trib. pl. Auctor Dion. Q. Flavius Augur. de quo Valerius lib. 8. cap. 1.

¶ C. Flavius Alphius, Prætor & Quæstor in iudicio Cn. Plancii, defendente illū Cicrone, itē vbi est accusatus Gabinius. Cicero pro Plancio & ad Q. fratrem 3. Meminit Flauii Alphii, an eiusdē, nescio, Plin. 9. cap. 8. item Seneca lib. 1. declamat. 1.

C. & L. Flauii, Equites Rom. Ciceronis familiares, quos ille 13. epistolarū Acilio, Proconsuli Ciliciæ, commendat. ¶ Vide

Notas Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pag. 150.

Flauiana & Caluisiana actio, item Flauianum & Caluisianum iudicium, citatur Pand. 37. de iure patronatus l. 16. & 38. si quid in fraudem patroni, & c. l. 1. & 2. & 3.

M. Flavius scriba, qui Cæsarem Dictatorem in omni constitutione adiuuit. Ma-

20 crob. 1. cap. 17. Flauii Rhetoris fit mentio apud Fabium 7. capite 5.

¶ Flavius Albinus, Flavius Dorfennius citantur Plinio lib. 1.

Quid Flauio legionem & Siciliam dari scribis? & idiam fieri? quæ tu scelera? Sic ad Atticum initio 9. cum Cæsar obsideret Pompeium Brundusii.

Flavius quidam, cæsus ab Octauiano Cæsare, capta Perusia. Appianus 5.

L. Flavius, Consul suffectus ann. V. C. dccxx.

Stemma Flauiorum Principum, nullis maiorum imaginibus clarum.

T. Flavius Petronius, municeps Reatinus, Pompeianarum partium Centurio, a-

40 nus fuit Vespasiani principis. Vide Suetonium. Filium habuit T.

T. Flavius Sabinus, pater Vespasiani, publicanum egit in Asia, exercuit & fœnus apud Heluetios. Vxor illi fuit Vespasia Polla, Nursiæ orta, quæ patrem habuit Vespasium Pollionem, ter Trib. mil. præfectumque castrorū, & fratrem Senatorem, Prætoris dignitatis.

P. Flavius Sabinus, fr. Vespasiani natu-

50 maior, præfectus vrbs annis 12. cum 7. annis Mæsiam rexisset, domi militiæque clarus, interemptus a Vitellianis, cum esset Consul designatus. Funus illi ductum Censorium est. Vide Tacitum.

T. FLAVIVS VESPASIANVS, pater, imperauit ann. 10. Res eius gestas & honores moresque pete ex Suetonio & Tacito.

T. FLAVIVS VESPASIANVS F. imperauit annis 2. m. 2. amor & deliciae vrbs & orbis.

FLAVIVS DOMITIANVS T. fr. imperauit annis 15. cæsus a libertis & domesticis.

Flauia Domicilla, Flauii Liberalis, apud Ferentinum geniti, filia, coniunx Vespasiani patris, Titi & Domitiani mater fuit.

P. Flavius Clemens, patruelis Domitiani, contemptissimæ inertiae, repente ex tenuissima suspicione ab ipso propemodum in Consulatu cæsus. Fuit autē collega Domitiani in 17. eius Consulatu. Vxor illi fuit

Flauia Domicilla, quæ ab Domitiano in Pandatariam relegata est. Dion.

Flavius Sabinus, alter ex patruelib. Domitiani, cæsus ab illo, quod comitorum Consularium die destinatum eum præco-

non Consulem ad populum, sed Imperatorem pronunciaffet.

Flauia Domicilla, Clementis ex sorore neptis, in Pontiam relegata est, quod se Christianam testata esset. Eusebius. Meminit Hieronymus in epitaphio Paulæ.

FLAVII alii, permiste positi.

FLAVII sunt appellati CONSTANTII & VALENTINIANI, Principes, & qui secuti sunt vsq; ad Tiberium II. vt liquet ex vetustis inscriptionibus. Pomp. Lætus.

¶ Legatur de iisdem Caroli Sigonii historia de imperio Occidentali, & Onuphrius Panuinius de Principibus Rom.

FLAVII item dicti prænominibus Longobardorum reges, initium faciente Autharo rege, anno Domini dxxvi. Re-

gino.

¶ Flauia Q. F. Salutaris, coniunx L. Publicii Italici, & c. Inscriptio festiua apud Volaterr. & in memor. Ital. pag. 139.

¶ M. Flavius Aper, Senator multæ auctoritatis sub Traiano, memorante Plinio epistolarum 5. ad Valerianum.

M. Flavius Aper, Consul sub Hadriano ann. V. C. dccclxxxii. Meminit eius in-

scriptio vetus pag. 298. Rescripsit illi Hadrianus Pand. 38. de bonis libertorum.

M. Flavius Aper, Consul sub M. Philosopho cum T. Vitrasio, teste in inscriptione pag. 126.

M. Flavius Aper, Consul sub Seuero, an. V. C. DCCCCLXIX.

Apro rescribitur a Gordiano A. 5. Cod. tit. 4. de nuptiis, & ab Alex. A. 8. Cod. tit. 53.

Apro & Pia ab A. A. & CC. 6. Cod. tit. 39.

¶ L. Flavius Chryfogonus, cum L. Flauio Syluio lib. refertur Inscript. antiq. pag. 15.

¶ Flavius Maternianus Præfectus urbanorum militum, absente Caracalla. Dion.

¶ Flauia Tertulla suum auunculum maritum habuit, ex eoque plures liberos tulit, quod matrimonium ob temporis diuturnitatem, & statum liberorum, rescripto Marci & Lucii Imp. confirmatum est. ff. 23. de ritu nupt.

¶ Flavius Martianus, accusatus sub Traiano & damnatus. Plinius 2. ad Arrianum, & Callistratus Pand. 4.

Flavius Martianus sub Diocletiano. Ex Inscript. quæ est apud Volaterranum. pag. 350.

¶ Flauia Titiana Augusta, Pertinacis Imperatoris vxor, Flauii Sulpitiani F. quem Pertinax suo loco Præfectum vrbi fecit. Capitolinus.

¶ Flauia Manilia VV. maxima, de qua extat Inscriptio apud Volaterranum pagina 350. Decessit sub Gordiano Imperatore. Sororis eius filii fuerunt Flauii, Syluanus & Irenæus.

¶ Flavius Arabianus, præfectus annoæ sub Aureliano. Vopiscus.

FLAVIUS PHILOSTRATUS, de cuius vita, atque adeo familia, Suidas. Nomen Flauius, a Suida omissum, retulit Isaacius Tzetzes in Cassandram Lycophr. pag. 138.

¶ Flavius Vopiscus, scriptor Historicus sub Diocletiano.

¶ T. Flavius Iulianus Quadratus V. C. præfectus vrbis XV. vir. f. faciund. Refertur in monumentis Rom. pag. 216.

¶ T. Flavius Vitalis, refertur Inscriptio- num ant. pag. 295.

T. Flavius Victor, cum Flauia Urbica F. Ibidem pagin. 290. Papinianus responsio- num 4. respondisse se scribit super contra- ctu, quem inierat Flavius Victor cum Hel- lico Afiano. Vide Pandect. 17. tit. pro so- cio.

¶ T. Flavius Genethlius numul. de ba- siliica Iulia. Inscript. ant. pag. 237.

T. Flavius Receptus T. F. Ibidem pagi- na 389.

L. Flavius Campestrinus 404.

Flauia Veneria Bessa, in monument. Germ. 427.

Flauio Proculo rescripsit D. Hadrianus Pand. 49. de iure fisci.

¶ Q. Flavius Acestes. T. Flavius Trophi- mas. Inscript. ant. pag. 285.

10 Flauia Trophime. 311.

T. Flavius Cosmus. 286.

Flavius Onesiphorus. 311.

¶ T. Flavius Clemens, scriptor ecclesia- sticus. Opera eius enumerat Eusebius Hi- stor. Eccles. 6. cap. 10.

Flavius Statilius, citatur Pand. 49. de iure fisci. 50.

Flavius Candidus, citatur Paulo Pan- dect. 45. de verb. oblig. cum Chryfogono seruo.

¶ Q. Flavius, familiaris M. Bruti, percuss. Cæs. Fit eius mentio in vita Attici. De eo- dem Plutarchus in Bruto, Appianus bel. ci- uil. lib. 5.

¶ Flavius Genialis, Præfectus prætor. fuit sub Didio Iuliano, vt tradit Spar- tianus.

¶ Flavius Flaccus, Senator sub Tiberio Graccho, consilium diuitum & factioso- rum de ipso occidendo, eo ipse die, quo perit, indicauit. Plutarchus in Gracchis.

¶ Flavius Caper, vt Grammaticus cita- tur Rufino in de metris comicis, item a Charisio & Prisciano. Extat liber eius de Orthographia.

¶ Flavius Ianuarius, consulit Papinia- num per epistolam, cui rescribit ille Pand. 46. de solutionibus & liberat. l. 94.

Flauia Dionysia, refertur Pand. 29. ad S. C. Syllanianum.

Flauia rescribitur ab A. A. & CC. 6. Cod. tit. 36.

Flauia, mater Anastasie martyris. Sui- das $\chi\rho\nu\sigma\tau\eta\rho\nu\sigma\epsilon$.

¶ Flauio Arriano rescripsit D. Hadria- nus Pand. 49. de iure fisci. Præfuit sub eo- dem Cappadocie, teste Dione.

¶ Flavius Antronianus, præfectus vrbis sub Claudio 11.

¶ Flavius Anriochianus, sub Aureliano præf. vrb.

¶ Flavius Athenagoras sub Seuero, cuius ille filie, quod bona subiugata fisco essent, decies cetera dotis nomine numerari ius- sit. Papinianus Pand. 22. de Vfuris. l. 6.

Flavius

Flavius Respectus, Prætor, consuluit Celsum Pandect. de minoribus 25. annis L. 3.

T. Flavius T. F. Clu. Isidorus Eq. Rom. &c. refertur Fabricio in Antiquit. CC. 8.

Flavius Philippus V. CL. Præfectus vr- bi. Ibidem pag. 187.

Flavius Sylua, successit Lucilio Basso in administratione Iudææ. Iosephus belli Iu- daici libro septimo, capite 28. Dubito ta- men, num rectius possit legi Plautius Syl- uanus.

Flauia Domicilla, Nonis Maii. Eius alu- mnus fuit Auspicius.

Flauio Celso rescripserunt Diui fratres. Pand. 50. de pollicitationibus.

Flavius Ælianus leg. Aug. Pr. Pr. sub A- lexandro principe, vt habet vetus inscri- ptio, quæ extat Budæ. Inscript. ant. pagina 491. Ac fors idem est, quem Consulem le- gimus fuisse cum Maximo ann. V. C. DCCCCLXXV.

¶ FLAVIUS BELISARIUS, Ducum Iu- stiniani Imp. clarissimus. De hoc Proco- pius, Zosimus, alii. Nomen integrum le- gitur Nouell. Constitut. 47. Origine Ger- manum fuisse, docet proœmium Ioann. Leunclaii in Zosimum. Venit etiam no- tandum, in Decretis Gratiani part. 2. C. 23. Q. 4. variata non nihil scriptura dici Guill- sariū.

FLAVIUS STILICO, vir clariss. bis Cos. ordinarius, magister vtriusque militie, Co- mes domesticorum & stabuli sacri, &c. Vide Antiquitates Fabricii pag. 41. Plura de hoc Stilicone Claudianus & cæteri eius temporis scriptores.

FLAVIANI

Flavianus, Proconsul Africæ, cuius me- minit Solinus. Legatus illi fuit Octavius Auitus, de quo Plin. Epistolarum 9. ad Ca- ninium. Item Plinius auunculus libro 9. capite 8.

Flavianus, Vicarius, seu Præfectus sub Valentiniano 1. Marcellinus 28. De huius filio forte loquitur Symmachus apud Ma- crob. cum illum mirando patre præstan- tiorem esse ait.

Flavianus, vrbi Romæ præfectus, futu- rorum vaticiniis deditus, Maximo imperiū prædixit. Nicephorus Histor. Eccles. 12. capite 39.

Flauiano rescribunt A. A. & CC. 4. Cod. tit. 6.

Flauiana, ob stupra & adulteria sub Va- lentiniano 1. damnata. Marcellinus 28.

Flavianus Auentinus dec. alæ Indianæ, cum Sequentia Faustina coniuge, refertur Inscript. ant. pag. 466.

L. Flavianus M. libertus Adraustus. Ibid. pag. 245.

¶ FLAVITES, Gothicæ gætis vir, quod Ar- cadio Imperatori fidus itrenue se contra Caianum in bello gessisset, Consul renun- ciatus est, eo perfundus honore ann. vrbis cond. MCLIIII. Nicephorus lib. 13. c. 16.

Flauitæ in consequendo Episcopatu Constantinopolitano fraus & interitus re- fertur Nicephoro lib. 16. cap. 18.

¶ M. FLAVOLEIUS primipilus, vir for- tis. Liuius 2. Dionys. 9.

F L O R I.

Flori reperiuntur in Aquiliis, Cestis, Iuliis & Valeriis.

Florus, auditor Latronis, citatur Sene- cæ inter declamatores, Suafortiarum lib. 5. Fors est Iulius Florus.

Florus, Poeta, Iasonis & comitum pro- fectionem in Colchos, & velleris aurei ac Medæ raptum, heroico carmine descri- psit.

Paulus Florus sub Iustiniano.

De Floro quodam Inscript. est apud P. Apianum pag. 118. sed mendosa.

Floro, Præfecto prætor. rescribitur a Gra- tiano, Valent. & Theod. AAA. 4. Cod. ti- tul. 14.

Flora, meretrix, hæredem P. Rom. reli- quit, vnde illi Floralia instituta.

Flora, meretrix alia formosissima, quæ a Pompeio, quem mirifice amabat, in gra- tiam Geminii familiaris deserta, præ mœ- rore contabuit. Plutarchus in Pompeio.

Floro rescribitur a Philippo A. 5. Cod. tit. 37.

Floræ ab A. A. & CC. 6. Cod. tit. 17. & 8. Cod. tit. 54.

F L O R E N T I I.

Florentius, Consul cum Tauro sub Cō- stantio, & præf. prætor. coactus cum coniuge delitescere, quam diu imperauit Iulianus. Marcellinus 22.

Florentius alter, Nigritiani F. officiorum magister, trusus in insulam Dalmatiæ eo- dem tempore. Ibidem.

Florentius I. C. scripsit Institutionum libros 12. Aduocatur in Pand. iuris ciuilib.

FLORIANI

Florianus Imperator, Taciti Imp. fr. cum audisset ab exercitu Probum Augustum appellari, venas sibi incidit.

Florianus, Vicarius Asiae sub Valentiano, Valente & Gratiano A. A. A. (Cod. 1. ne sanctum baptisma iteretur) & praef. augustalis, cui rescribitur 10. Cod. tit. 10.

Florianus, martyr, iussu Aquilini, praefidis Norici, truncatus capite, & in Anasum amnem apud Laureacum proiectus.

Floriano rescribit Antoninus A. 4. Cod. tit. 39.

FLORIDVS, celebratur in Antiquitatibus Fabricii pagina 85. eiusmodi epitaphio:

Quod vixi, flos est: seruat lapis hoc mihi nomen:

Nolo Deos manes, flos satis est titulo.

FLORONIA, Vestalis, stupri comperita & damnata, sibi mortem conscivit. Liuius 22.

FONTEII

Fonteorum genus Tusculo, ex clarissimo municipio, profectum esse, idque rerum gestarum monumentis incisum ac notatum cerni, memorat Cicero in Oratione pro M. Fonteio. Ibidem continuas Praeturas huic familiae tribuit: fuit enim diu Praetoria, ad principatum usque Caesaris Augusti, eius favore & beneficio Consularis effecta. De praenominibus Fonteiae gentis paulo aliter Notae Fulvii Vrsini in opera Ciceronis pag. 188.

T. Fonteius, legatus P. Scipionis, Africani patris, in Hispania, cum ille ab hostibus Poenis & Numidis circumuentus occideretur, castris praepositus, strenue ea tutatus est, Liuius lib. 25.

M. Fonteius, legatus Q. Seruillii, caesus est Asculi cum multis aliis ciuibus Romanis initio belli socialis. Cicero pro M. Fonteio, Paterculus, L. Florus, Ascon. Pedianus.

M. Fonteius F. Praetor Galliam Narbonensem obtinuit, ex qua regressus, factus est reus pro tribunali iudicium, accusante illum M. Pletorio, subscriptore M. Fabio. Crimini datum est, quod aere alieno Galliam oppressisset, quod ex viarum munitione quaestum fecisset, quod vini instituisset portorium, & id genus alia quaedam. Defendit illum Cicero: quae oratio inter caeteras extat, sed valde mutila.

Fonteia, virgo Vestalis, M. Fonteii soror, memoratur in eadem oratione.

C. Fonteius, legatus M. Fonteii in Gallia, haud dubie propinquus illius.

P. Fonteius, homo plebeius, adoptauit P. Clodium patriciae gentis & quidem ipso natu minor, cum liberis etiam non careret. Meminit adoptionis eius Cicero in oratione pro domo sua.

A. Fonteius, Trib. mil. quod seditiosus malusque ciuis foret, a Caesare in Africa per ignominiam dimissus est, vt est comment. 5.

M. Fonteius, amator historiarum, Vopisco Historico familiaris. Meminit eius in Firmo Tyranno, ad Bassum scribens.

C. Fonteius, Consul successus ab Augusto ann. V. C. DCCCX.

Fonteius Agrippa, accusator Libonis Scriboniani sub Tiberio, qui & filiam suam capiendam in locum demortuae Vestalis obtulit. Tacitus 2.

Fonteius Agrippa, Consul, Asiam annuo imperio tenuit. Inde Moesia praepositus est circa initia principatus Vespasiani. Tacitus 19. Iosephus tradit, illum caesum a Sarmatis belli Iudaici libr. septimo, capite 23. Fuit idem & aquarum publicarum curator per biennium sub Nerone, teste Frontino.

P. Fonteius Balbus, Praetor ann. urbis conditae DLXXXVI. Hispaniam prouinciam sortitus est. Liuius 44.

T. Fonteius Capito, Praetor ann. urbis conditae DLXXXVI. teste Liuius in fine 40. Quam prouinciam tenuit, scire non possumus, quoniam liber sequens 41. acephalus est.

P. Fonteius Capito, Praetor ann. urbis conditae DLXXXV. Sardiniam prouinciam forte adeptus est. Liuius lib. 43.

C. Fonteius Capito, Consul cum Germanico Caesare sub Augusto, an. urbis conditae DCLXIII. I. proconsul Asiam curauit. Accusatus per Vibium Serenum, sed fictis criminibus, a Tiberio absolutus est. Tacitus 4. De hoc haud dubie intelligendum est illud Iuuenalis Sat. 13.

---- *stupet haec, quae iam post terga reliquit*

Sexaginta annos, Fonteio Consule natus.

Fonteius Capito, superioris, vt puto, patris, familiaris Antonii. Inquit enim Horatius Serm. lib. 1. Sat. 5.

--- *Capitoque simul Fonteius ad unguem factus homo, Antoni non ut magis alter amicus.*

Huic illud negotii datum est ab ipso Antonio, vt veneti ex Italia sibi, ac in Parthos ituro, Cleopatram in Syriam adduceret. Plutarchus in Antonio.

L. Fonteius Capito, Consul ann. V. C. DCCCXI. imperante Nerone. Praefes Germaniae, caesus est sub Galba, vir avaritia ac libidine maculosus. Tacitus 17.

Fonteius Capito, fors L. fr. Consul an. urbis conditae DCCCXIX. itidem sub Nerone. Inuenio, qui hunc velint fuisse Germaniae praesidem, & caesum potente rerum Galba.

C. Fonteius Crassus, in Hispania cum 3. millibus hominum praedatum profectus, locoque iniquo circumuentus ab Hasdrubale, ad primos tantum ordines relato consilio, incipiente nocte, quo tempore minime expectabatur, per stationes hostium prorupit. Frontinus Stratagematum 1. & 4. virobique cap. 5.

Fonteius Magnus, homo Graecus, respondit Plinio pro Bithynis aduersus Rufinum Varenium. Plinius Epistolarum 5.

Fonteius Carthaginensis, scripsit Paganus de mundanda mente ad videndum Deum, sed postea baptizatus, Christianus mortuus est. Augustinus retractationum 1. cap. 26.

M. Fonteius, domum Rabiiorum Neapoli emit H. S. CCC. XXI. Cicero ad Atticum 1.

Fontianus, Poeta, prouincias Romanorum carmine descripsit.

Fortunatus & Epaphroditus fratres L. Vespasiani, referuntur apud P. Apianum inscript. ant. pag. 282.

Fortunato rescripsit M. Imperator Pandect. 22. de viuris.

Fortunato alii rescribitur a Probo A. 5. Cod. tit. 4.

Fortunatus, Manichaeus, confutatur a D. Augustino.

M. Foslius Flaccinator, Tribunatum militum Consulari potestate gessit ann. V. C. CCCXX. Apud Liuium lib. 4. mendose Foliis legitur, quomodo & apud Diodorum Phalinos.

Fronditius, miles, fronde capiti imposita transnatans Vulturum, praedara aduersus Hannibalem facinora edidit. Plinius 17. 1.

C. FRONTINVS Nigrinus, refertur in memoriis vetustis pag. 272. & 274.

FRONTONES in compluribus familiis reperiuntur, incertum tamen cui ex Frontonum numero rescribat Alexander A. 9. Cod. tit. 49. & cui item A. A. & C. C. 4. Cod. Si certum petatur, & 6. Cod. tit. 54.

Fronto, orator, sub Seuro Imp. Suidas *Φρόντων*.

Fronto dictus est vnus ex 18. Martyribus Caesaraugustanis.

FRONTONIVS, citatur Pandect. 48. de acquirenda vel omitt. haered. 98.

FRVCTVOSVS, Episcopus & Martyr Tarraconensis, refertur Prudentio in libro *de spectatione*.

T. FRVGVVS, 15. legionis in obsidione Hierosolymorum sub Tito praefectus. Iosephus belli Iudaici lib. 7. cap. 9.

FRVMENTI duo, Martyres, referuntur Victori Vicensi lib. 3.

FVLCVS Causidicus, & vehemens accusator, vna cum Captio citatur Horatio Sermonum 1. Sat. 4.

FVLCINI

C. Fulcinus, legatus ad Veientes missus cum aliis tribus, iussu Tolumnii regis caesus est. Liuius 4. Cicero Philipp. 9.

M. Fulcinus, Tarquiniensis, & domi suae cum primis honestus fuit, & Romae non ignobilem argentariam fecit. Habuit in matrimonio Cefenniam, ex eodem municipio summo loco natam, ex qua filiam suscepit, qua & herede decessit. Cicero pro A. Cecina.

M. Fulcinus M. superioris F. vxore ducta, mox patris fata secutus est. Haeredem P. Cefennium reliquit. Cicero ibidem.

L. Fulcinus C. F. accusauit M. Saufeium. Ascon. Pedianus.

Fulcinus Trio, nobilis accusationibus, & Consul sub Tiberio, an. urbis conditae DCCCLXXXIII. Vide Tacitum libro quinto. Accusatus sub eodem principe, mortem ipse sibi conscivit. Dion 57. non procul a fine. Caeterum de notione & significato vocis Trio agit Varro libro 6. de lingua Lat. & item Gellius libro secundo capite 21.

Fulcinius Priscus IC. citatur Neratio de donationibus mortis causa factis, & Paulo de vi & vi armata, item Vlpiano

de impensis in rebus dotalibus factis, & delegatis & fideicommissis 5.

¶ FVLGENTIVS Placiades, patre Fulgentio, matre Martiana, ex nobili Carthaginensium Senatorum genere natus.

¶ FVLGINO rescribitur ab Alexandro Imp. 4. Cod. tit. 57.

¶ T. FVLLONIVS Bononiensis 150. annos census est in Claudii Cæsaris censura. Plinius lib. 7. cap. 48.

F V L V I I

Fulviam gentem etsi plebeiam, honoribus tamen & rebus gestis claram ac nobilem extitisse, satis indicat Liuius. Eandem ab Hercule, iam laboribus perfuncto, sacra accepisse, Cicero docet in oratione pro domo sua. Quo tempore autem in urbem venerit, aut quo potissimum auctore nitatur, incertum est. Primum ex Fulviis, qui Consulatum Romæ gesserit, Liuius nominat L. Fulvium (Cassiodorus adiicit Curui cognomen) eiusque Consulatus refertur in annum V. C. CCCXXXII. Quem si statuemus esse, de quo Plinius libro septimo, capite 43. prodidit, Tusculanorum rebellantiū Consulem, cum transfisset ad Romanos, confestim eodem honore a P. R. ornatum; eodemque anno, quo fuerit hostis, Romæ triumphasse ex iis, quorum Consul fuerat, haud dubie Tusculo venisse gentem Fulviam, quomodo & Porciam, sentiendum est. Cumque ex hoc Pætos & Centumalos produxerimus, a M. fr. qui secundum nonnullos ann. urbis conditæ CCCCLXIX. in T. Minutii demortui Consulatus locum suffectus est, teste Liuiio libro 9. Flaccos & Nobiliores descendere consentaneum fuerit. Sed hic nihil asserimus, coniecturis tantum, iisque valde tenuibus, nitentes. Illud satis constat, post Fulvium Pætum, Centumalos, Flaccos & Nobiliores imprimis enituisse, de quibus ordine iam agemus. Vnum hoc præmittentes, de Tusculana Fulviorū origine sententiam etiam Ciceronis testimonio confirmari Philip. 3. *Si Arcinam, inquit, uxorem non probas, cur probas Tusculanam?* Erat autem vxor Antonii Fulvia.

M. Fulvius Pætus, Consul ann. V. C. CCCCLIII. quo tempore Nequinum, oppidum Umbriæ, dubium ab illo ne an a collega, T. Manlio Torquato, captum in ditionem P. R. venit. Liuius lib. 10.

Cn. Fulvius Centumalus, legatus M. Valerii Coruini Dictatoris, triennio post, id est, ann. V. C. CCCCLV. fit Consul, triumphatq; de Samnitibus. Deinde tertio post anno Proprætor contra Hetruscos rem ex sententia gerit, multis cæsis. Liuius libro decimo.

Cn. Fulvius, Quæstor, interceptus ab Hannibale.

Cn. Fulvius Centumalus, haud dubie Cn. Fulvii, Quæstorii, F. id quod ratio temporum arguit, Consul ann. V. C. DXXV. Illyrios domuit, eorumque reginā, Teucā, teste L. Floro lib. 2. cap. 5. & Polybio libr. 2. Prætor ann. DXLI. Sueffulam cum duabus legionibus tenuit. Consul iterum ann. DXLI I I. (Sic enim multi sentiūt, etsi apud Liuium numerus omissus est) Apuliam prouinciam habuit; in qua prorogato imperio, sequenti anno apud Herdoneam cum Hannibale congressus, cum 12. Tribunis militum occubuit, exercitu ex magna parte ad internecionem cæso. Liuius 26. & 27.

M. Fulvius Centumalus, Prætor an. V. C. DLXI I. iurisdictionem urbanam obtinuit, Cn. Domitio L. Quintio Cols. Liuius 35. Eidem negotium datum est, ut Quinquereines nouas 50. faceret, cum P. R. se aduersus Antiochum præpararet. Ibi dem.

Flacci.

Q. Fulvius Flaccus, Consul ann. urbis conditæ CCCCLXXXIX. cum Appio Claudio Pulchro, quando sumptum aduersus Carthaginenses, seu Pœnos, bellum primum. Gellius illi M. prænomen tribuit 17. capit. 21. Huic liberi fuere Q. Cn. & C. Fulvii, fratres.

Q. FVLVI VS FLACCVS, duobus Consulatus gestis & Censura, belli Pun. secundi anno 3. fit Pontifex in locum Q. Ælii Pæti, qui in pugna Cannensi ceciderat. Sequenti anno creatus Prætor, urbanam sortem in iurisdictione habuit. Scripsit etiam iussu Patrum quinque M. peditum, & 400. equites, quæ legio cum T. Manlio Torquato, Consulari & Censorio viro, in Sardiniam missa est. Præterea cum bellum ita posceret, cum 25. nauibus missus est ad suburbana littora tutanda, quibus paulo post aliis 25. nauibus adiectis, iussus est non

tueri

tueri modo Italiæ oram, sed & explorare de Macedonico bello. Fabio IIII. Martello IIII. Cols. Q. Fulvius, nonum Prætori relecto, extra ordinem urbana prouincia vt esset, vtque Cols. ad bellum profectis vrbi præesset, decretum est. Interiecto anno, a C. Claudio Centone Dicti. Magister Equitum dictus, & ab eodem cum App. Claudio creatus Consul tertium, simul Hannonis castra cepit, vbi supra sex millia hostium cæsa, supra 7000. capta sunt, simul Capuam cum collega obsidione clausit. Prorogato illi imperio, cum Hannibal ad urbem tenderet, ipse quoque ad patriæ defensionem profectus est; cui ne minueretur imperium, si in urbem venisset, decreuit Senatus, vt illi par cum Consulibus imperium esset. Hannibale submoto, ad Capuam rediit, qua per ditionem recepta, Senatum Campanorum securi percussit. Comitiorum causa dictator dictus, comitia habuit, quibus ipse quartum Fabius Maximus quintum Cols. facti. Habuit & comitia Censoribus creandis, quibus creati M. Cornelius Cethegus, P. Sempronius Tuditanus, nondum Consulares. Inde Lucanos, Hirpinos & Volscientes clementer in fidem recepit. Expleto honore, prorogatur illi imperium, ac iussus est Brutiis præesse Proconsul. Hæc Liuius, apud quem præterea de morte & fine eius nihil. Detriumpho ei denegato, Valerius Maximus libr. 2. capite 3. de crudelitate in Campanos a Iubellio exprobrata, lib. 3. cap. 2.

Cn. Fulvius Flaccus, Prætor ann. urbis conditæ DXLII. Q. fratre IIII. Consule, prouinciā Apuliam sortitus est; in qua fœde cæsus, fugatusque ab Hannibale, totum fere exercitum amisit. Quamobrem accusatus, Tarquinius exulatum abiit, nihil illi fratris gratia & triumphis opitulantis. Liuius 25. & 26. Fors hic est, quem scribit Valerius, spreto triumpho, qui offerebatur, post publica quæstione afflictum, & exilio multatum; libr. 2. capite 3. Vide an ad eundem locum pertineat lib. 8. cap. 4.

C. Fulvius Flaccus, Q. fratris apud Capuam legatus.

M. Fulvius Flaccus, fors frater patruelis, creatur X. vir diuidendis agris mox post bellum Pun. secundum per Scipionem confectum, ann. V. C. DLII I. Liuius 31. M. Fulvii Flacci vxorem fuisse Sulpitiam, Patreculi filiam, quæ e centum matronis de-

lecta, Veneris simulachrum dedicaret, scribit Solinus cap. 7.

Q. Fulvius Flaccus, Prætor ann. V. C. DLXVII. Sardiniam tenuit. Consulatum ægretandem post tres repulsas assecutus est, suffectus C. Pisoni vitrico, mortuo ann. DLXXI I I. Mater illi fuit Quarta Hostilia, quæ quod filio parasse viam ad eum honorem videretur, marito per venenum haud dubie sublato, damnata est. Liuius 38. & 40. Hunc Q. Fulvium Flaccum crediderim superioris M. Fulvii Flacci filium esse.

Q. Fulvius Flaccus, Q. Fulvii Flacci, quater Consul F. teste Paterculo, designatus Ædilis curulis ann. urbis conditæ DLXIX. mortuo repente C. Decimio Flauo, qui Præturam urbanam sortitus erat, Præturam in locum eius pertinacissime petiit; populi studiis adiutus, quam tamen aduersante Senatu & magistratibus, assequi non potuit. Gessit eam triennio post, cumque citerior Hispania ei contigisset, Urbicam cepit & diripuit; Celtiberos insigni pugna vicit, cæsis illorū ad 23. M. 4. millibus captis, Contrebiam ad ditionem coegit, iuxtaque eam rursus ad 12. millia Celtiberorum cecidit, vnde supplicationes decretæ. Decessurū e prouincia, cum in saltu ab hostibus oppressus esset, facto victoriæ initio per equites, equestri Fortunæ templum, Ioui ludos vouit, 17. illorum millia trucidauit. Regressus in Italiam, cum absens Pontifex factus esset, creatur Consul cum L. Manlio Acidino fratre, sed in aliam gentem per adoptionem dato, quod præterea nullis aliis, qui fratres extiterint, tributum est, vt scribit Paterculus, moxque de Celtiberis triumphauit. Interiecto anno, eodem die, quod fuit notabile, de Liguribus triumphum egit. Censuram adeptus cum A. Posthumio Albino, cum ædem equestris Fortunæ; quam bello Celtiberico vouerat, impensius ornare vellent, tegulas marmoreas, quibus ædes Iunonis Lacinia tecta erat, ad dimidiam partem aufert. Quam rem Senatus improbauit, & tegulas referri curauit. Ipse ob id per Iunonis iram mente alienior, anno proximo, cum & duorum filiorum, alterius mors, alterius grauis valetudo nunciata esset, laqueo vitam finituit. Liuius 39. 40. 41. & 42. Valerius libr. 2. cap. secundo. ¶ Fragment. Sex. Pompeii pag. 49. Præter L. Manliū, fratres habuit M. & Cn. Ful-

uios. M. Legatus illi in Hispania fuit Cn. ab ipso Censore Senatu motus est. Auctores Paterculus lib. 1. Liuius lib. 4. Valerius lib. 2. capite 2. Frontinus lib. 4. capite 1. Et in Liuiio mendose pro Cn. L. legitur.

M. Fuluius Flaccus, fors eius Q. Fuluii Flacci, quem diximus C. Pisoni vitrico in Consulatu successisse, frater, Triumvir fuit cum Q. Fabio Labeone & Q. Fulvio Nobiliore deducendis coloniis Pollentia in Picenum, & Pisauo in Gallicum agrum, ann. vrbis conditæ DLXX. Liuius 39.

Ser. Fuluius Flaccus, Cos. ann. V. C. DCXIX. Vardeos in Illyrico subegit. Liuius lib. 56. Meminit huius vt disertus & litteratus viri Cicero in Bruto. Extrabat de hoc ipso Ciceronis ætate Curionis de incestu nobilis oratio. Cicero ibidem.

C. Fuluius Flaccus, Consul ann. V. C. DCXX. cui commissum est bellum fugitiuorum. Liuius & Eutropius.

M. Fulvius M. F. Q. N. Flaccus, Consul ann. V. C. DCXXIX. primus omnium transalpinos Ligures domuit, missus in auxilium Massiliensibus aduersus Falanios Gallos, qui fines illorum populabatur, vnde etiam triumphauit. Florus seu Liuius 60. & Plutarchus. Cicero in Bruto mediocrem illum Oratorem vocat, & scripta quædam reliquisse scribit. Primus & hic Italos ad petendam ciuitatem extimulauit, tantæ homo superbix, quemadmodum scribit Valerius 9. capite 5. vt monenti, atque etiam deprecanti Senatui, ne perniciosas reipublicæ leges introduceret, responsum non dedit. Cæsus est in partibus C. Gracchi vna cum impubere filio. Salustius in Iugurtha, Liuius 61. Cicero Philippica 8. cum duobus filiis adulescentulis perisse scribit. Nam & alterum, quamquam in fontem (Appianus lib. 1. Quintum vocat) in carcerem coniectum, Consul Opimius, victoria potitus, occidit, vt Plutarchus. Fulvia filia nupsit P. Lentulo, mater Lentuli Suræ, vt Cicero orat. 4. in Catilinam. Ibidem de eius filique cæde historiam repetit. Adde quæ habet in orat. pro domo sua ad Pontifices, vbi fratris Q. Catuli socerum vocat. Reliquit igitur & alteram filiam, Fuluiam, nisi forte prior illa vtrumque maritum habuit. Certe idem Cicero etiam L. Cæsarem, qui Cos. fuit ann. vrbis conditæ DCXC. Fulvium hunc auum habuisse, tradit.

Nobiliores.

Venio nunc ad Nobiliores: quorum primus Ser. Fuluius Nobilior, Consul legitur fuisse cum M. Emilio Paulo ann. vrb. cond. CCCCXCI. Puto natum M. Fulvio, qui Tribunus militum fuit anno CCCCLVI.

M. Fulvius Nobilior, illius haud dubie nepos, Prætor ann. vrbis conditæ DLXI. in vltiori Hispania magnas res gessit per biennium, vnde vrbem ouans ingressus est. Consul ann. DLXV. contra Ætolos missus, Ambraciam, munitissimum illorum oppidum, totamque gentem ad faciendam deditioem compulit, Cephaleniam insulam in potestatem populi R. redegit, deque his triumphauit. Censor factus cum M. Emilio, Pontifice Maximo, priuatas inimicitias, petente Senatu, deposuit, vt Macrobius 1. cap. 8. ¶ Fragment. Sex. Pompeii pagina 94. Huic M. Cato obiecit, quod milites per ambitionem coronis de causis leuissimis donasset, vt est apud Gellium 5. capite sexto. Sed & idem Cato valde in eo vituperabat, quod Poetas secum in prouincias duxisset, Ennium notans, quem ille in Ætoliam duxerat, vt meminit Cicero Tuscul. 1. item Plinius de viris illustribus, vbi quidem Ennium Fulvii amicum vocat, & victoriam de Ætolis per se magnificam insigni eius laude celebratam ait. Placuit etiam de hoc Fulvio ex Eumenii Rhetoris oratione pro scholis instaurandis locum sane memorabilem adicere, qui ita habet: *Ædem Herculis Musarum in circo Flamini Fulvius ille Nobilior ex pecunia Censoria fecit, non id modo secutus, quod ipse litteris & summa Poeta amicitia duceretur, sed quod in Grecia cum esset imperator, acceperat Herculem Musagetem esse, id est comitem ducemque Musarum idemque primus nouem signa, hoc est omnium Camanarum, ex Ambraciensi oppido translata, sub tutela fortissimi numinis consecrauit, vt res est, quia mutuis operibus & premiis inuari ornarique deberent: Musarum quies defensione Herculis & virtus Herculis voce Musarum.* Hæc ille. Meminit ædis Herculis Musarum Macrobius quoque lib. 1. Saturnal. capite duodecimo, meminit Fastorum Fulvii, in eadem æde collocatorum. Item Ouid. 6. Fastorum, & nos infra plura afferemus in historia L. Martii Philippi. Præterea de

Fastis

Fastis Fulvii notandus Cælii locus apud Charisium lib. 1. pag. 138.

M. Fulvius Nobilior, M. filius haud dubie natus maior, Consul ann. vrbis conditæ DCCV.

Q. Fulvius Nobilior, & ipse M. F. adhuc prætextatus Triumvir factus est Epulonum ann. vrbis conditæ DLXXI. Idem Consulatum gessit, ann. DCI. & Censuram ann. DCXVI. cum T. Annio Lusco. Ennium Poetam ciuitate donauit, vt meminit Cicero in Bruto: etsi paulo ante defunctum illum Q. Martio Cn. Seruilio Cos. tradit. ¶ De Censura eius Fragment. Sex Pompeii pag. 95.

M. Fulvius Nobilior, socius Catilinae Sallustio.

M. Fulvius, Tribunus mil. ann. V. C. DCLV.

L. Fulvius Argentarius, cum bello Pun. secundo coronam rosaceam gestare visus esset, vsque ad eius belli finem in carcere detinetur. Plinius lib. 2. cap. 3.

Q. Fulvius Gillo, Ædilis cur. ann. V. C. DLI. cum L. Licinio Lucullo. Prætor biennio post Siciliam prouinciam habuit, cum & in 10. Scipionis Africani legatis vnus fuisset. Liuius 30. & 31.

A. Fulvius, Senatorii ordinis, filium ad Catilinam proficiscentem, & exitinere retractum, necari iussit. Salustius & Valerius 5. cap. 8.

Fulvius quidam alius filium perditum, & de parricidio suspectum, cum iussu Patrum conscriptorum comprehensus esset, tamen hæredem omnium bonorum instituit. Valerius 5. cap. 9.

M. Fulvius, homo nouus, cui P. R. tantum tribuit vt pene assentatione sua, quibus vellet, principatus conciliaret. Velleius 40 volum. posteriore sub finem.

M. Fulvius Bambalio, homo nullo numero, quo nihil potuit esse contemptius, qui propter hæsitantiam linguæ, & stuporem cordis, cognomen ex contumelia traxit. Cicero Philip. 3. Huius filia fuit Fulvia, Clodio, Curioni & Antonio nupta.

Fulvia, mulier nobilis, sed parum pudica, quæ per Q. Curium affectatorem coniuratione Catilinae cognita, totam rem Ciceroni Consuli, atque aliis pluribus aperuit. Vide Sallustium. Meminit eius etiam Papinianus Pandect. 48. ad L. Iuliam maiestatis. De eadem forte Valerius libro 9. capite 1.

Fulvia, Clodii primum, deinde Curionis, postremo M. Antonii vxor, filia fuit Sempronix neptis Tuditani, qui, vt est apud Ciceronem Philip. 3. cum palla & cothurnis numos populo spargere de Rostris solebat. Patrem habuit Bambalionem quendam, de quo ante. Meminit Bambalionis huius & Dion in oratione Ciceronis in fine. Ipsa nihil muliebri præter corpus habes, magistratus regere & imperate docta fuit, quæ post victoriam Philippensem gladio cincta, cunctaque miscens, L. Antonium, mariti fratrem, contra Cæsarem armauit, bellumque Perusinum excitauit. Quo tandem feliciter per Cæsarem profligato, cum Antonius se dedidisset, Fulvia ex Italia in Græciam enauigauit; vbi morbo correpta, ex dolore & fortunæ aduersantis impatientia, decessit. Auctores Appianus & Plutarchus. De eadem Iosephus lib. 18. Ant. capite quinto. Buccam alteram ei inflatiorem fuisse, idque notantem Sex. Clodium Rhetorem eam styli acumẽ tentare dixisse, legimus apud Suetonium de cl. Rhetor.

Fulvius quidam proscriptus a Triumviris, ab vxore, quam seruam & manumissam duxerat, proditus est. Appianus 4.

Fulvius Gallus, duxit ordines in exercitu Antonii, qui & contra Parthos pugnans occiditur. Plutarchus in Antonio.

L. Fulvius Nacca, fr. Fulvix, quam diximus P. Clodii, Curionis & Antonii coniugem fuisse, Pontifex factus est adiuuante P. Clodio, sororis marito, tum Trib. pl. suoque illum fratri præferente. Cicero pro domo sua. Ibidem Murænae priuignus, & in Oratione pro Muræna L. Nacta, & adolescens summo loco, vocatur. Cæterum de cognomento, Nacca, hæc legimus apud Sex. Pompeium lib. 12. *Nacce, inquit, appellantur vulgo fullones, vt ait Curiatius, quod nauci sint, id est nullius precii. Item: Quidam aiunt, quod omnia ferre opera ex lana nacca dicantur a Græcis.*

Fulvius Setinus, Senator, gratificaturus. Cæsari Dictatori, depugnare in arena voluit, sed per Cæsarem prohibitus est. Dion lib. 43.

Fulvia, nobilis matrona, quomodo per Iudæos decepta, bonisque suis exuta sit, & Iudæi Roma exacti, cum Tiberio Imp. Saturninus, Fulviæ tutor & amicus, rem indicasset, narrat Iosephus 18. capite 5.

¶ Fulvius Posthumius, secutus partes Cæsaris. Commentario 3.

¶ Fulvius Hirpinus, aprorum cæterorumque Syluestrium viuarum primus togati generis inuenit, qui in Tarquinienfi feras pascere instituit, nec illi diu imitatores defuere L. Lucullus & Q. Hortensius. Plinius 8. cap. 5. 2. De eodem Varro lib. 3. de re rust. cap. 12.

¶ P. Fulvius Veratius, lectissimus homo dicitur Ciceroni pro L. Flacco. Accusauit Milonem, teste Pediano.

¶ Fulvius Sparfius, citatur subinde apud Senecam inter illustres declamatores, quæ inter scholasticos insanum, inter insanos scholasticum fuisse ait. Vide declam. lib. 1. declam. 7. Dicebat valenter, sed dure: ad imitationem Latronis se addixerat, non tamen vnquam ei similis erat, nisi cum eadẽ diceret. Vtebatur suis verbis, Latronis sententiis. Seneca initio libri 10. Controuersiarum.

Fulvius Sabinus, Prætor vrbanus sub Aureliano. Vopiscus in Aureliani vita.

¶ Fulvius Aurelius, legatus legionis in Mæsia sub Othone, donatur Consul. ornamentis. Tacitus lib. 17.

¶ Fulvius Boius, dux Rhetici limitis sub Valeriano. Vopiscus in Aureliano.

¶ Fulvius Pius, auus maternus Seueri Imp. per Fuluiam Piam filiam.

¶ Fulvius Anulinus Cos. ann. V. C. DXCVI II.

Fulvius Καμπίου, Cōsul sub Heliogabalo ann. vrbis conditæ DCCCLXXI I. & præf. vrb.

¶ Fulvius Asprianus, scriptor vitæ Carini Imperatoris, citatur a Vopisco.

¶ Fulvius Æmilianus, Consul cum Nummio Albino sub Seuero. Pand. de donat. 40 inter vir. & vx. ex Vlpiano.

¶ Fulvio Caro, Proconsuli Cretæ, rescribit D. Hadrianus Pand. 48. tit. 16.

¶ Q. Fulvius Thallus, refertur in memoriis Italicis. Inscript. ant. pag. 246.

Fulvius Restitutus patronus.

Fulvius Homullus libertus. Ib. pag. 8.

F V N D A N I I

C. Fundanius, Ædilis pl. cum Tib. Sempromio, multam dixit Claudiæ, Appii Cæciliæ, quod a ludis, quos spectauerat, exiens, cum turba populi iactata esset, fratrem oprasset reuiuiscere, quo classem denuo in Siciliam ducens multitudinem istam, a

qua sic conuexata foret, perditum iret. Gellius lib. 10. cap. 6.

¶ C. Fundanius Fundulus, Consul ann. V. C. DXX.

M. Fundanius, Ædilis pl. cum L. Villio Tappulo, per quos aliquot matronæ apud populum probri accusatæ, quædam ex iis damnatæ, & in exilium actæ. Liuius 25. non procul ab initio.

M. Fundanius, Trib. pl. ann. vrbis conditæ DLIX. L. Valerio M. Catone Cofs. cū collega L. Valerio tulit ad plebem de Oppia lege abroganda. Estque tum ea lex annis 20. post abrogata, quam lata, frustra renitente Catone, & Iuniis M. & P. Trib. pl. intercedentibus. Liuius initio 34. apud quæ super ea re orationes aduersariæ grauissimæ Catonis & L. Valerii Trib. pl. referuntur.

C. Fundanius, focer M. Varronis, quem & Varro ipse præceptorem habuit. Sic Catianæus. Fors hic est C. Fundanius, de quo Cicero lib. 1. epistol. ad Q. fr. epist. 2. Ad Fundaniam vxorem suam Varro scripsit lib. 1. de re rustica, ipse iam octogenarius, vt fatetur in procemio. Sed & de Fundanio agit ibidem.

Fundanius, amicus Horatii Poetæ, ad quem scribit Sermonum 2. Satyra 8.

C. Fundanius, Eques Romanus, a Pompeio F. in Hispania transfugit ad Cæsarem. Comment. 6.

Fundanius, Rhetor, memoratur Augustino Tomo 7.

¶ T. FUNDILIVS Geminius VI. vir Aug. refertur honorifica inscriptione apud P. Apianum pag. 144. in monumentis Reatinis.

¶ FVRCELLIVS Pauo, refertur Varroni de re rustica.

F V R I I

Furiam gentem antiquissimam esse constat, de qua dignum admiratione est, quod scribit Hieronymus ad Furiam, nobilem sui temporis matronam, a Camillo vsque nullam vel raram secundas nuptias nouisse. Enituerunt in ea maxime Camilli, Philii, Medullini & Pacilii, ne cæteros commemorem. Sed quia vetustiores fuere Philii & Medullini, ab illis exordium esse duxi.

Philii.

Sex. Furius Philus, Consulatum gessit, cum Cn. Martius Coriolanus patriæ bellum inferret. Id accidit ann. V. C. CCLXVI.

Agrippa

Agrippa Furius Philus, Trib. mil. fuit Consulari potest. an. V. C. CCCLXII II.

P. Furius Philus, Cos. fuit ann. vrb. cond. DXXXI. cū C. Quintio Flaminio. Septimo anno post, flagrante bello Punico secūdo, Præturam nactus, inter ciues Rom. & peregrinos dixit. Post quem magistratum cum vnus annus abiisset, Censuram obtinuit, collegam sortitus M. Attilium Regulum. In quo honore nelustrū cōderet, morte prohibitus est, Fabio III. Marcello III. Cofs. Habuit & sacerdotium Auguratus. Liuius lib. 22. 23. & 24.

P. Furius Philus, superioris F. consilium L. Metelli de deserenda Italia propter cladē Cannensem P. Scipioni prodidit, propter quod factum Metellus postea a P. Furio Philo patre, Censore, Senatu motus est. Idem Liuius auctor.

P. Furius Philus, Præturam adeptus an. V. C. DLXXIX. Hispaniam citeriorem prouinciā habuit. Qua male administrata, cū triennio post per prouinciales Romæ grauissimis criminibus accusatus, ampliatusque esset, vbi de integro causam dicendā vidit, damnationem metuens, Prænestæ in exilium concessit. Liuius lib. 41. & 43.

L. Furius Philus, Prætor P. Licinio C. Cassio Cofs. Sardiniam prouinciā tenuit ann. V. C. DLXXXI II. Apparet hunc P. Furii, Prætorii viri, fratrem fuisse.

P. Furius Philus, Consulatum gessit an. V. C. DCXVIII. De hoc est graue innocentiae ac fiduciae suæ exemplum apud Valer. Maximum lib. 3. c. 7. hostes suos pro legatis in Hispaniam, quam prouinciā sortitus erat, secū ducente. Cicero in Bruto L. prænomē illi tribuit: *L. Furius Philus, inquit, perbene loqui putabatur, litteratusque, quæ cæteri.*

Medullini.

¶ Sex. Furius Medullinus. Fragment. Sex. Pompeii pag. 23.

Sp. Furius Medullinus, cum aliter cōuenire non possēt, e plebe Cōsul assumtus, datusque collega Cæsioni Fabio, iam iterum honorem istum ineunti, ann. vrbis conditæ CCLXXXIII. aduersus Æquos mouit, omniaque late popularus, non ausis hostibus manum conferere, diuitem prædis exercitum domum reduxit. Dionysius lib. 9. Liuius. 2.

L. Furius Medullinus, Consulatum gessit cum C. Manlio Volgone, et si Dionysius A. prænomine, Liuius gentis nomine Maniliū vocet. Censuram his Consulibus. actus est,

inuentaque; ciuium plus quam c. & 111. milia, vt habet Dionysius 9. Liuius vtrumque, quod in eo honore tribunitiis actionib. & agrariæ legi magnopere restitisset, sequenti mox anno reum apud populū factū scribit.

P. Furius Medullinus, Consul cum L. Pinario, a bellis quietum annū habuit. Lectus postea Triumuir coloniarum Antium deducendæ, ac demum fratri Sp. Furio Consuli legatus in bello aduersus Æquos, ex eruptione pugnas, cū auidius cedentes hostes infecutus esset, circumuentus a tergo, cum suis oppressus est. Liuius 2. & 3.

Sp. Furius Medullinus Fuscus P. fr. primum Consul an. V. C. CCXC. pulsus ab Æquis, contra quos missus erat, & obsessus, p. T. Quintiū Proconsulē, quæ laturum suppetias Senatus miserat, liberatur. Vnde decimo anno post Sex. Quintilio Varo Cos. suffectus, in magistratu successit. Liuius 3. Dio. 10.

Agrippa Furius Medullinus, collega T. Quinti in quarto illius Consulatu ann. V. C. CCCIX. vir humanus & ciuilis, quique se Quintio, tantæ auctoritatis duci, non grauatim submitteret; vnde ab iis, tā concorditer in Volscos profectis, clarissima victoria relata est, omnisque præda, quam abegerant hostes, recepta. Liuius sub finem 3.

L. Furius Medullinus, septies Trib. militum Consulari potestate, bis Consul exiit. Nihil in his magistratibus omnib. memoria dignum egisse legitur, nisi quod primo Consulatu ductis legionibus in Hernicos, hostesque nō reperto, Ferentinū, Volscorū oppidū, cepit. Fuit is ann. V. C. CCCXII.

Sex. Furius Medullinus 4. Tribunatus militum gessit, honore tantum ipso, nullis rebus gestis clarus.

L. Furius Medullinus, Trib. militum Cōsulari potestate an. V. C. CCCLXXIII. cum M. Furio Camillo ad bellum Volscū adiutor ex forte cōtigisset, ferox ætate & ingenio, Camillum ratione & consilio bellum trahentem, quod superare hostē multitudine videret, criminabatur cunctatorē ex bellatore factū, non senib. sed iuuenib. data bella dictitans. Nec eo fecius milites ad capeffendum præliū, tanquam ad certā ituros victoriā, accēdebat. Quin etiā eos contra Camilli voluntatem in aciē duxit. At Volsci simulata fuga, posteaquam strenue incumbentem in insidias pertraxere, confestim vtrinque in ipsum cōuersi, Romanos præcipiti & effuso cursu terga dare coegerunt. Quā deformitatē cōspicatus Camillus,

Q

equum conscendit, & fugientib. occurrēs, auctoritate sua & cohortatione non modo restituit aciem, sed & Volscos, qui primū simulato metu cesserant, in veram fugam coniecit: nec hoc contentus, etiam castris eodē impetu potitus est. Senatus, cōperto Tusculanos Volscis opem tulisse, bellū aduersus eos gerere Camillum voluit: qui facta sibi potestate legendi, quē vellet, adiutoris, contra spē omnium L. Furium nominavit, eaque moderatione animi cum collegæ leuauit infamiam, vt inquit Liuius, tū sibi gloriam ingentem peperit. Vide copiosius hæc omnia & singulari eloquentia narrantem Liuium lib. 6.

Sp. Furius Medullinus, Trib. mil. Consulati potestate ann. V. C. CCCLXXVII. cum collegis in Volscos missus, hoste nusquam obuiō, tectis agrorum vicisq; incensis, hominum pecudumque præda abacta, fœdā vastationem edidit. Liuius 6.

Medullina, virgo Romana, ab ebrío patre in tenebris violata, vt stupri autorem agnosceret, digito eius anulum detraxit. Vbi ex pignore patrem esse comperit, eundem ad aram gladio confodit. Sic Plutarchus in Parallelis: quem equidem miror, eiusmodi fabulas pro rebus gestis tradidisse.

Camilli.

Camilli cognomentum vnde primitus huic genti contigerit, haud facile procomperto dixerim. Antiqui Camillos vocabāt eos, qui in sacris ministrarent adhuc impuberes. Vide Sex. Pompeiū li. 6. Sed & Mercurius Hetrusca lingua Camillus, quasi minister Deorū, dicebatur, vt est apud Q. Ciceronem in de petendo Consulatu, & Macrobiū lib. 3. Saturnal. cap. 8.

M. FURIUS CAMILLVS, Furiani nominis vnicum perpetuumque decus, ac alter post Romulum vrbis parens, & imperii recuperator, 7. Tribunatus militum Consulati potestate, 5. Dictaturas, tres triumphos obtinuit. Missus cōtra Faliscos & Capenates, non prælio tantum hostes fudit, sed & castris exiit. Oppidū illorū cū obsideret, ac ludi literarii magister principū liberos ad eū adduxisset, prodicione, vt rebatur tā comoda Romanis gratificaturus, Camillus vincitū illū iisdē pueris in vrbē redigendū, & verberandū tradidit. Qua fide & iustitia cōmoti Falisci, continuo se ei dederunt. Veios per continuos 10. annos a Romanis obsessos, acto in arcē cuniculo, cepit, populūq; Romanū ingenti præda ditauit. Sed

gloria in inuidiā versā. Crimini datum est, quod albis equis triumphasset, & prædam Veientanā interuertisset. Die dicta ab Apuleio Tribuno pl. Ardeā in exiliū concessit, precatus Deos, vt primo quoq; tēpore sui desiderium ingratae vrbis faceret. Id quod mox accidit: Galli namq; Senones, relictis ob sterilitatē agris, cū in Italiā descēdissent, præterius gentiū a Romanorū legatis armis petiti, furibundi ad vrbē contenderunt, ac victis in itinere Romanorum copiis ad Alliā flumen, vrbē mox defensoribus vacuam ingressi totam eā incendiis euerterunt, solo Capitolio, in quod iuuentus Romana confugerat, hostilē a se vim propellente. Interea reuocatus a ciuib. Camillus, & Dictator absens dictus, coacto exercitu, Gallos ex improviso ad internecionē cecidit, populū volentem migrare Veios in vrbē retinuit, estq; ea nouis ædificiis intra tēpus anni restaurata. Inde Volscos, qui per 70. annos cū Romanis bellū gesserāt, subegit, æquos domuit, vrbē illorū capta, Sutrium ab Hetruscis eodē die, quo captū erat, recuperavit. Volscos & Hetruscos, denuo rebelantes, profligauit, Satricū ab illis, Sutriū & Nepete recepit, L. Furiū collegā, & exercitum eius, a Volscis fufum, non modo seruauit, sed hostes quoq; magna cæde repulit, & castris potitus est. Tusculanos ad officium retraxit. Ad extremū aduersus Gallos profectus, multa barbarorū millia in acie, multa captis castris occidit. His reb. gestis clarus, tertioq; triūpho ducto (Plutarchus vult quarto) biennio post an. V. C. CCCXC. cū ingens Romæ pestis sæuiret, in fata cōcessit, vere vir vnicus in omni fortuna, princeps pace belloq; priusquā exulatū iret, clarior in exilio vel desiderio ciuitatis, quæ carpta absentis implorauit opē, vel felicitatē, qua restitutus in patriā, secū patriam ipsam restituit. Par deinde per 35. annos (tot enim postea vixit) titulo tātae gloriæ fuit, dignusque habitus, quem secundum a Romulo conditorem vrbis Romæ ferrent. Vide Liuium vberius hæc omnia persequentem lib. 5. 6. & 7. Plutarchum in eius vita.

Sp. Furius Camillus M. F. primus omnium Præturam, nouū tum in repub. magistratū, obtinuit, ann. V. C. CCCLXXXIX. qui quidē annus & curuli Ædilitate, recens etiam tū a Patriciis instituta, & noui hominis L. Sextii Consulatu insignis fuit. Liuius initio 7.

L. Furius Camil. & ipse M. F. Cofs. egriss, ad habēda comitia Dictator dictus, Patrib. possessio-

possessionem pristinam Consulatus reddidit. Quare ob id meriū ingēti patrū studio Consul creatus, collegā App. Claudium dixit, qui paulo post obiit. Adhęc paternę virtutis memor, Gallicū bellū quod superioris anni Consul Popilius nondū omnino profligauerat, extra fortem sibi sumsit, quod & feliciter cōfecit, certa victoriæ spē ante cōflictū exhilaratus, cū militem Gallū, vnum aliquē ex Rom. ad singulare certamē prouocantē, a M. Valerio Trib. sed adolescente, cælitus iuuante coruo, cæsum vidisset, quē mox a prælio pro concione laudatū 10. bobus aureaq; corona donauit. Vndecimo post anno, qui fuit V. C. CCCXVI. iterum Consul cū C. Menio Nepote collega fufis Antiatibus Volscis, Peditoq; capto, cū circumferendo bello, singulas ciuitates ve expugnassent, vel in deditionem accepissent, omne Latium perdomuit; vnde vtrique omnium cōsensu triumphus decretus, additusque triumpho honos, vt eis equestres statuæ, rara illa ætate res, in foro ponerētur. Ad Senatū etiā cū Camillus de Latinis populis retulisset, datā patrib. P. Q. R. potestate a Diis immortalib. vel sæuēdo vel ignoscendo pacis in perpetuū constituendæ, sed vtrū vellēt, maturato opus esse, dū inter spē metumq; animi suspensū essent. Senatus relationē gratā habuit, ac pro merito cuiusq; ciuitatis præmia pœnasque moderatus est. Vide plenius de omnibus differentem Liuium lib. 7. & 8.

Fato videmus familias, vt principatus & regna, nunc florere & crescere, nūc rursus imminui, & velut exarescentes succidere. Ita deinceps totis fere tribus seculis nulli honores, nullæ res gestæ Camillorū in repub. enituerūt, & tñ superstitē fuisse gentē, indicat posteritas. Certe Ciceronis temporibus C. Furius Camillus honestum locū in vrbē tenuit, vir grauis & locuples, ipsiq; Ciceroni cōiunctissimus, quem admodū docent pluribus in locis Epistolæ ad Atticū.

Furius Camillus, Proconsul Africæ sub Tiberio, Tacfarinatē Numidam prælio vicit. Is in castris Rom. auxilia stipedia meritis, mox desertor, vagos primū & latrociniiis fuetos ad prædā & raptus congregabat, dein more militiæ per vexilla cōpositis Mulsulanorū validā gentē adiunxit, quorū etiā dux haberi voluit. Traxit & in bellū Mauros accolat, Cinithio (que nō spernendā gentem, ad partes suas compulit. Aduersum hos Camillus legionem, & quod sub signis

fociorum fuit, in vnum coactos duxit, manūque modica ingentem Numidarū & Maurorum multitudinem fudit. Atque ita multos post annos Furio nomini reuocatū militiæ decus. Nam post illū recuperatōrē vrbis filiumq; eius Camillum, penes alias familias imperatoria laus fuerat. Tiberius res gestas apud Senatum celebrauit, & decreuere Patres triumphalia insignia, quod Camillo ob modestiam vitę, flagrante per inuidiam & delationes repub. impune fuit. Corn. Tacitus lib. 2.

Furius Camillus Scribonianus, Consulatum gessit sub Tiberio cum Cn. Domitio Ænobarbo, ann. V. C. DCCCLXXXI. qui supplicio & morte Christi saluatoris inclutus euasit. Sub Claudio legatus Dalmatiæ, imperium sibi asseruit, motoq; bello ciuili, intra quintum diem oppressus est, legionibus, quæ sacramentū mutauerant, in pœnitentiam religione conuersis, postquā denunciato ad nouum Imperatorem itinere, casu quodam, aut diuinitus, neque aquila ornari, neque signa conuelli moueriq; poterunt. Sueton. in Claudio.

Furius Camillus Scribonianus F. ab eodem Claudio, Fausto Sylla & Syluio Othone Cofs. id est an. vrb. conditæ DCCCLXXXI. in exiliū actus est, quasi finem principis per Chaldæos scrutaretur. Accessit crimini Iunia mater, vt casus prioris (nā relegata erat) impatiens. Cornelius Tacitus lib. 1. 2.

Pacilii.

Paciliorū primus occurrit C. Furius, qui ann. V. C. CCCXIII. Consulatu cū M. Papyrio Crasso gessit, & decimo quinto anno post Tribunatū militū Consulati potestate. Repub. non admodū feliciter administrata, cū apud Veios per collegarū dissensionē non tam magna clades ab hoste, quā ignominia relata foret, fufis legionib. & in castra se recipere coactis. Gessit & Censurā cū M. Geganio Macerino anno post Consulatum sexto, populiq; censum in villa publica campi Martii egit, quā potestate, ad id tēpus quinquennialē, anno mox sequenti Mamercus Æmilii iterū Dictator annuā deinceps ac semestrē fore, lata lege statuit. Vnde ab iisdē Censoribus, quod P. R. magistratū minuisset, tribu motus, octuplicatoq; censu ærarius factus est, quam notam ille forti animo tulit. Liuius 4.

C. Furius Pacilius, haud dubie superioris F. Consul cū Q. Fabio Ambusto, quietam repub. habuit, nisi quod pestilētia mina-

cior tum quam perniciosior, agrorum cultu neglecto, famem tristem & acerbam in proximum annum inuexit. Is fuit annus ab V.C. CCCXLI III. Liuius 4.

C. Furius Pacilius, C. Furii proximi (sic opinor, temporū arguente ratione) nepos, claruit bello Punico primo, gessitq; Cōsulatū cum L. Cæcilio Metello, qui felicissima pugna Pœnos percussit, 20. millib. illorū cecis, & 26. elephantis interemtis, 104. captis, an. V.C. DII. Vide Polyb. ac itē Eutrop. & Orof. Pacilios etiā ætate Ciceronis in repub. viguisse, documento est Paciliana domus, quam Q. Ciceronem emere voluisse, testatur M. frater ad Atticum lib. 1. epistola 11.

FURII, secundū cognomēta digesti.

C. Furius Aculeo, Quæstor L. Scipionis Asiatici in bello cōtra Antiochū. Damnatu cum ipso Scipione & Hostilio legato, quo cōmodior pax Antiocho daretur, plus auri & argenti, q̄ in ærariū retulissent, accepisse crederentur. Hostilius & Furius, eodē die Quæstoribus vrbanis prædes dederūt: Scipio, quod idē facere recusaret, in carcerem duci iussus est. Liuius Decadis 4. lib. 8.

C. Furius Aculeo, M. Ciceronis amitā, Tulliam, vxorē habuit. De hoc L. Crassus apud Ciceronem 1. de Oratore. Fuit autem Iurisconsultus, & Crasso perfamiliaris.

A. Furius Antias, Poeta vetus, citatur subinde a Gellio & Macrobio. Familiaris fuit Q. Catuli patris, ad quē de Cōsulatu suo Catul^o librū cōposuit, vt scribit Cic. in Brut.

P. Furius Anthinus, IC. scripsit partis edicti libros 5. Aduocatur in Pand. iuris.

L. Furius Bibaculus, Quæstor, occubuit in pugna Cannensi. Liuius 2. 2.

L. Furius Bibaculus, Prætor, iussus a patre, Saliorum magistro, præcedentibus libertoribus ancilia portauit: tametsi muneris eius, nomine Præturæ, vacationem haberet. Valerius Maximus 1. cap. 1.

M. Furius Bibaculus, Poeta Iambicus, familiaris Corn. Gallo, scripsit epigrammata quædam in Cæsarem. Laudat eius acerbam Quintilianus lib. 10. Meminit Suetonius de claris Grammaticis, item Tacitus lib. 4. his verbis: *Carmina Bibaculi & Catulli, referta contumeliis Cæsarium leguntur. Sed ipse diuus Iulius, ipse diuus Augustus & tulere ista, & reliquere: haud facile dixerim moderatiorne magis an sapientia. Nam sprete exolescunt: si irascere, agnita videntur, &c.*

L. Furius Cn. F. Brocchus, refertur

in inscriptione denarii argentei. Vide Notas Fuluii Ursini in opera Ciceronis.

M. Furius Crassipes, factus Prætor ann. V.C. DLXVI I. Galliam prouinciam obtinuit, cum ante septennium Triumuir coloniarum in Brutios deducendæ fuisset. Iterū Prætor lectus, Siciliam sortitus est. Liuius Decadis 4. lib. 4. & 8. & Decadis 5. lib. 2.

FURIUS CRASSIPES, gener Ciceronis, cui post mortē Pisonis Frugi filiam ille Tulliolā collocauit, Lætulo & Marcellino Cōs. vt scribit Manutius in 5. epistolam lib. 4. ad Atticum. Certe inibi Crassipedis meminit his verbis: *Viaticū Crassipes præripit, dotem, opinor, significans.* Sed clarius li. 2. ad Q. fratrem epistola 4. *Ad 8. Idus Apriles sponsalia Crassipedi præbui.* Et epistola 7. *Dederam ad te literas, &c. Tulliam nostram Crassipedi desponsatam.* Et ad Lentulū epistola 7. *Quod mihi de filia & Crassipede gratularis, &c.*

Crassipes alius, memoratur Ciceroni ad Atticū lib. 9. & lib. 7. epist. 1. vt initio belli ciuili Brundusio a Pompeio veniens, cum iam gener Ciceronis ante biennium in fata concessisset.

C. Furii Cresmi, ex seruitute liberati, scitum pariter ac graue factum narrat Plinius lib. 18. cap. 6.

Furius Celsus, rempub. feliciter gessit in Mauritania sub Alexandro Imperatore. Lampridius.

M. Furius Flaccus, homo nequam, Eques tamen Romanus, quem Cicero a Capitolinis & Mercurialibus collegio eiectū scribit, quanq̄ præsentem ad pedes cuiusq; iacentem, ad Q. fratrem libro 2. epistola 9.

Furius Leptinus, stirpe Prætoria, depugnauit in foro munere Cæsaris Dictatoris. Suetonius.

M. Furius Luscius, Ædilis an. vrbs condita DLXVI I. cum C. Sempronio Blæso, a quibus ludi plebei vnum diem instaurati sunt. Liuius Decad. 4. lib. 9.

Furius Lupus, præfect. vrbi sub Imperatore Probo, cuius & in secundo Consulatu collega fuit.

Furius Orphitus, præf. vrbi sub Aureliano, cum ante collega Claudii Imp. fuisset in Consulatu.

Furius Placidus, Consul cum Annio Tacito, priusquā ad imperiū eueheretur, præter modū ambitiosus & prodigus in populū fuit. Vnde de illo sic prodidit Fl. Vopiscus in Aureliano: *Vidimus proxime Consulatum Furii Placidi tanto ambitu in Circo editum,*

vt

vt non premia dari aurigis, sed patrimonia viderentur, cum darentur tunica subserica linea paragauda, darentur etiam equi, ingemiscibus frugi hominibus. Factum enim est, vt iam diuitiarum sit non hominum Consulatus, &c.

Furia Sex. F. Prima sibi & M. Acilio L. F. viro & P. Furio P. F. viro, & Q. Cælio M. F. viro. Hæc inscriptio extat Mantuæ in parietibus ecclesiæ S. Syluestri apud pontem eiusdem nominis. Vide P. Apianum pag. 323.

Furiæ Primæ, vt accusatricis Flauii Archippi, meminit Traianus Imp. Plinio scribens lib. 10.

L. Furius Purpurio, adolescēs bello Punico secundo Tribunum militum egit sub Marcello. Prætor ann. vrbs condita DLII I. in Gallos, Amilcare Poeno duce Cremonanum obsidentes, profectus, secundo prælio confligit, cæsis & captis 35. millibus & amplius, signis militariibus 70. carpentis Gallicis, multa præda oneratis, plus ducen-tis, Amilcare etiam duce, & tribus claris Gallorum imperatoribus eo prælio interemtis. Supplicatio per triduum habita, ipse in magistratu triumphauit. Interiecto triennio Consul cum M. Marcello factus, cum eodem Boios cecidit, vnde & tum supplicatio in triduum decreta, triumphusq; ductus. Victo per L. Scipionem Antiocho rege, inter 10. legatos ad res Asiæ disceprandas componendasq; missus est. Cn. Manlio Volsoni supra modum infestus, & triumphus eius de Gallogræcis impedire conatus est, & ipsum in Senatu tanquam qui in Asia a Regibus gentibusque pecunias accepisset, insimulare non dubitauit. Vide Liuium Decadis 2. lib. 2. & Dec. 4. lib. 1. 3. 7. & 8.

Furius Saturninus, maius nomen in foro, quam in declamationibus habuit. Seneca controuersiarum libro quarto, controuers. 22.

Furius Secundus Lælix:

Functa iaces hic, sed vinis, viuesque Secundo,

Lælia, tua debent nec benefacta mori.

Fabricius in Antiq. pag. 75.

Furia Spes L. Sempronio Firmo coniugi carissimo, cum quo vixi tempore minimo, & quo tempore viuere debuimus, a manu mala disparati sumus. ita peto manes sanctissimi, commendate Hecati comitem meum, & velitis huic indulgentissimi esse horis nocturnis, vt eum videam, & etiam fato suadere velit, vt & ego

possim dulcius & celerius ad eum peruenire. Hæc inscriptio legitur Romæ in templo S. Sebastiani extra muros, & refertur ab Apiano pag. 277.

Furia Semilla (sic malo, quam quomodo vulgo legitur, Faria Semilla) Pand. 49. de iure fisci. 47. Possset etiam legi Varia Semilla.

Furius Victorinus, PP. sub Diuis fratribus AA. cæsus est a Marcomannis & Quadis. Capitolinus.

FURII sine cognomentis.

L. Furius & Sex. Artilius Tribuni pl. rogationem ex S. C. tulerunt de C. Mancino Numantinis, cum quibus sine Senatus auctoritate foedus fecisset, dedendo. Qua accepta, C. Mancinus, qui & ipse eam rogationem suaserat, hostibus deditus est. Cicero Off. 3.

C. Furius Aquilius accusauit, idque vt scribit Apuleius apologiæ suæ oratione 2. gloriæ causa. Opinor Aquilius hunc esse, qui collega C. Marii in quinto Consulatu fuit, quem repetundarum accusatum & absolutum, M. Antonio defendente, constat ex Cicerone.

P. Furius Trib. pl. cæsorum cum L. Saturnino bona publicanda decreuit, Mario contra Metellum Numidicum fauit. Ferentibus enim rogationem de reditu Metelli Catone & Pompeio, totius vrbs gaudio, ne ea perferretur, illius intercessione factum est. Quin & lachrymas Pii, Metelli filii, pro reditu patris deprecantis, despexit, vnde & a populo laceratus est. Auctores Apianus 1. Eutropius 5. & Orofius 5. cap. 17. Apianus etiam libertino patre genitum scribit. De eodem Valerius libri octaui capite 1.

Cn. Furius Brochum, quem in adultério deprehenderat, familiæ stuprandum obiecit. Valerius lib. 6. cap. 1.

P. Furius, socius Catilinæ, memoratur Sallustio.

M. Furius, a Cicerone commendatus Cæsari Epistolarum 7.

Q. Furius, Eques Rom. cuius hæreditatem falsis tabulis inuastit M. Antonius. Cicero Philippica 2.

Furia vidua, Titianæ F. Probi quondā Consul is nurus, patre nata Patricio, & Cōsulari, cuius germanus Blæfillæ maritus fuit. Extat ad hanc epistola D. Hieronymi de viduitate. Fors patri cognomentū Læti

vel nomen Gaudentii fuit. Inquit enim Hieronymus: Impleat nomen suum, lateatur filiam genuisse Christo, non seculo.

F V R N I I.

C. Furnius, Trib. pl. ann. urbis conditæ cccx. vnus ex collegis omnibus de communicando plebi Consulari diffensit. Vide Dionysium Antiquitarum II.

C. FURNIVS C. F. Tribunatum plebis obiuit L. Paulo C. Marcello Cofs. Cicero amicū illum agnoscit ad Atticum 5. epistola 2. ac item 18. Secuto mox bello ciuili, Cæsari adhæsit, vt indicat epistolarum lib. 9. ad Atticum. Post pugnam Pharsalicam animum erga Ciceronē immutasse videtur. scribit enim ad Att. 11. epistola 8. *Furnius est illic mihi inimicissimus.* Post cædem Cæsaris legatus L. Planci desig. Consul in Gallia, cum Præturam petere vellet, idque Cicero dissuaderet, vt habent illorum epistolæ familiarium 11. mox se cum Antonio coniunxit, a quo non multo post Asiæ præfectus est. Post pugnam Actiacam metuens sibi a iuniore Cæsare, filium subornauit, qui veniam a victore peteret. Qua impetrata, his verbis Cæsari gratias egit: *Hæc vna abs te, o Cæsar, mihi facta iniuria est: effecisti enim, vt mihi viuendum & moriendum sit ingrato, significans parem illi gratiam recipi non posse.* Autor est huius Seneca de beneficiis 2. Et si ille filium, non patrem sic locutum tradit.

C. Furnius F. Consulatum gessit sub Augusto cum C. Iunio Syllano an. urbis conditæ dccxxxvi. Eusebius & patrem & filium claros Oratores habitos, & filium ante patrem in fata concessisse, scribit.

Furnius, fors C. F. C. N. sub Tiberio principe damnatus est adulterii, anno post urbis conditæ dccclxxxvii. Corn. Tacitus lib. 4.

F V S C I separati positi.

Fuscus quidam factionis Venetæ celebratur in memoriis antiquis pag. 10.

Fusco rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 65.

¶ FVSCIANO ab Anton. 5. Cod. tit. 54.

Fuscianæ ab Alex. A. 5. Cod. tit. 31.

Fuscianæ, duæ sacræ virgines, quarum altera Alcimi Auiti, Poetæ Christiani, soror fuit ex matre Audentia, pater & auunculus Cõsulares & Põtifices fuere. Alcimus li. 6.

¶ FVSCIVLENVS cum Fauentino notatur a Matriale 2. in Saufellum.

F V S I I.

Sp. Fusius, Pater patratus bello Albano

sub Hostilio rege. Liuius 1.

L. Fusius, æqualis C. Cottæ, P. Sulpitii, M. Liuii Drusi, ex accusatione M. Aquilii diligentia fructum cepit. Cicero in Bruto: Idem 2. & 3. de Oratore, ipsius dicendi genus improbat. Meminit eiusdem Off. 2. vbi male pro Aquilio legitur, Manlio.

C. & M. Fusii, Equites Rom. primarii tempore Ciceronis. Meminit illorum Cicero in oratione pro L. Flacco.

¶ C. Fusius Cotta, honestus Eques Rom. præerat sub Cæsare in Gallis rei frumentariae apud Genabenses, a quibus etiam occisus est. Cæsar commentario 7.

A. Fusius, familiaris Ciceroni, quem Cicero Memmio commendat Epistolarum 13.

¶ L. Fusius Calenus, furti M. Mutium Horestinum accusauit. Defendit tum illū Cicero, teste Ascon. Peditano.

Q. FVSVS Q. F. C. N. CALENVS Trib. pl. vt vocat illum Cicero, leuissimus, obstitit & effecit, quo minus de incestu Clodii asperius a Senatu decerneretur. Autor est Ascon. Peditanus. Legatus Cæsaris in bello Gallico, beneficio illius per bellū ciuile factus est Cõsul in annū V. C. dccvi. A cæde Cæsaris partes fouit Antonii, semper ob id a Cicerone dissidens, & diuersum in republica sentiens. Ad Att. scribens Cicero lib. 15. epistola 3. omnia illū insulse facere asferit. In orationib. Philippicis cū patrē Fusii laudet, ipsi amorē erga Antonios, odium in Brutos, acerbitatē in Massilienses, consuetudinē obrectādi bonos omnes, quodq; illius sententiā in Senatu nemo sequatur, obicit. Ex iisdē orationib. generū illi C. Pansam fuisse liquet. Decessit mox a bello Perusino, cum in eo contra Cæsarem victorē dux fuisset Antonii. Cõiicia illius in Ciceronem qui cognoscere volet, legat orationem illius apud Dionem.

¶ C. Fusius Geminus, Consul sub Tiberio an. V. C. dccclxxx. Liuiæ Augustæ gratia floruit, homo sceminarū animis alliciendis aptus, idemque dicax, etiam Tiberium ipsum acerbis diſtertiis irridere solitus, ob id ab eodē interemptus. Mater illi fuit Vitia, quæ quod filii mortem fleuisset, & ipsa cæsa est. Tacitus 5.

Fusius, Ilionam dormientem agens, ob ebrietatem vere obdormiuit, nec ad vocē Catiæni, Polydorum agentis, excitari potuit, quamuis altius, Mater te appello, clamaret. Horat. Sermonum secundo, Satyra tertia.

FVSI-

F V S I D I I.

L. Fusidius, memoratur Ciceroni in Bruto, vtpote qui in numero patronorum fuerit, & ad quem a M. Scauro de vita sua 3. libri scripti sunt. Meminit illius & Plinius lib. 33. cap. 1.

¶ L. Fusidius Ancilla, vir turpissimus Lepido apud Sallustium. Hic primipilaris autor Syllæ fuit infamis illius tabulæ proſcriptionis. Oroſius 5. cap. 21. apud quem non recte Furſidius appellatur.

Fusidius, Eques Rom. tempore Ciceronis, cuius mentionem facit in oratione Pisoniana, vt creditoris debitorib. suis ab illo addicti. Eius hæredem cum aliquot aliis apparet fuisse Ciceronem. Scribens enim ad Atticum: De cohæredibus, inquit, Fusidianis nihil fuit, &c.

Q. Fusidius, Trib. mil. sub Cicerone in Cilicia.

Fusidius, scenerator apud Horatium Sermonum primo Satyra 2. Fusidius vapæ famam timeret, ac nebulonis, &c.

Fusidius, Eques Rom. cæsus sub Claudio. Seneca de morte Claudii.

F V S I T I I.

C. Fusitius Phagon, præfectus Augusti Cæsaris in Numidia, victus a T. Sextio, se ipsum interemit. Appianus 5. & Dion 48. apud quem deprauato nomine Fusitius appellatur.

Q. Fusitius Q. F. refertur in lege ædificantium apud Fabricium.

¶ FVTVRO, præfecto annonæ, rescribitur a Const. 7. Cod. tit. 61.

G

G A B E R I I. G A B I I.

Gaberius, Eques Romanus, 20 prouentu caprarum ditari volens, graue damnum sensit. Varro rei rusticæ 2. capite 3.

¶ Gabius Bassus, Præf. oræ Ponticæ sub Traiano. Plinius lib. 10.

¶ GABIENVS, Cæsaris Augusti classarius fortissimus, captus a Sex. Pompeio, iussu eius incisa ceruice, & vix cohærente, iacuit in littore tota die: deinde cum aduersperauisset, cum gemitu precibusque congregata multitudo petiit, vt Pompeius ad se veniret, aut aliquem ex charis mitteret, se enim ob inferis remissum habere, quod nunciaret. Misit plures Pompeius ex amicis, quibus Gabienus dixit; Inferis Diis placere Pompeii causas & partes piæ: proinde euentum futurum, quem optaret; hoc se nunciare iussu argumentum fore veritatis, quod peractis mandatis, protinus 40 expiraturus esset. idq; ita euenit. C. Plinius lib. 7. cap. 52.

G A B I N I I.

Gabinus, homo ignotus & sordidus, legem tulit de magistratibus mandandis, Pisonæ & Popilio Cofs. ann. urbis conditæ dccciiii. Cicero de legibus 3. & in Lælio.

A. Gabinius, legatus bello sociali, rebus aduersus Lucanos prospere gestis, multis oppidis expugnatis, in obsidione castrorum hostilium cecidit. Liuius 76.

A. GABINIUS A. F. Consul cum L. Pisonæ, quando Cicero in exilium pulsus est. Proconsul Syriæ, regem Ptolemæum in regnum reduxit, reiecto Archelao, quem Alexandrini regem sibi adsciuerant. Regressus in urbem, reus de ambitu factus est, absolutus tamen a Domitio Caluino. Coniugem habuit Lolliam, & filium Sifennam, quem petiturus Ægyptum in Syria reliquit. Decessit morbo in Illyrico per tempus belli ciuili, cum Cæsar esset Alexandria, cuius partes fouerat. Cicero multis illi conuiciis proſcindens saltatorem & Ca-

linæ Consulē vocat. Profecto optime saltasse, auctor est Macrobius lib. 3. cap. 7. De superioribus vide Hirtium, Liuium, Sueton. & Dionem 39. Valerium lib. 8. capite 1. Vt Cicero cum eo in gratiā redierit, & in iudicio defenderit, meminit ipse in Rabiriana, item Valerius lib. 4. cap. 2.

¶ A. Gabinius Antiochus, lib. & accensus A. Gabinii, lege Papia cōdemnatus est. Cicero ad Att. lib. 4.

¶ P. Gabinius Cimber, socius Catilinæ in coniuratione. Cicero oratione 1.

¶ P. Gabinius Secundus, Chaucis, Germanica gente, superatis, concedente Claudio, Chaucicus dictus est, vt habet Suetonius. Dion Maurus ab illo domitos scribit.

Gabinius, Rom. scriptor, citatur Straboni libr. 17. in descriptione Lotophagorum Mauritanix.

Gabinius, celeberrimi nominis Rhetor docuit in Gallia sub Vespasiano. Eusebius.

¶ Gabinio Maximo rescribit Hadrianus Pand. 22. de testibus, secūdem editionem Lugdunensem.

Gabinio Antonio A. 8. Cod. tit. 23.

Gabinius, ex Donatista factus orthodoxus, refertur Augustino epistola 2. Gaudentii.

Gabinius, rex Quadorum, vix dum egressus conuiuio, trucidatur. Marcellinus 29.

¶ GADVLLIVS Gallicanus, citatur Nonio in voce Canalis, pag. 1299.

¶ GALATIÆ rescribunt AA. & CC. 3. Cod. tit. 9. Quærat in Iulii.

¶ GALBIVS Bassus, Poeta Satyricus antiquus, quomodo scribunt Grammatici.

GALERII

In villa Galerii locutus gallinaceus in Ariminensi agro, M. Lepido Q. Catulo Cos. in annalibus inuenitur. Plinius 10. capite 21.

¶ Galerius Trachalus, Orator, de quo Quintilianus & Tacitus. Consulatu gessit vltimo anno Neronis cū Silio Italico. Quidam Valerium Turpilianum vocant. Porro Trachali muricum & purpuræ superiores partes appellantur. Vnde Ariminenses maritimi homines Trachali cognomen traxerunt. Sex. Pomp. lib. 18.

GALERIA, coniunx Vitellii Imperatoris apud Tacitum & Sueton.

Galerius, præfectus Ægypti, a freto Siciliæ 7. die Alexandriam peruenit. C. Plinius in proemio lib. 19.

¶ Galerius Maximus, Aspasio Paterno in Proconsulatu Africæ successit, & Cyprianum ab illo in exilium missum capite puniuit. Valeriano & Gall. Imp.

GALERIVS MAXIMIANVS Armentarius, ortus Dacia Ripensi, primum pastor armentarius, vnde illi cognomen, deinde miles, cum esset eximius corpore, ac fortis bellator, ad proximam imperantiū dignitatem ascendit, dictus a Diocletiano Cæsar, & filia illius Valeria in vxorem ducta: cum Maximianus A. Diocletiani collega Constantium Cæsa rem fecisset, collocata ipsi Theodora priuigna. Gall. Cæsar ingenti prælio Persas vicit, imperiique limites vltra Cresiphōtem promouit, vnde ab Imp. pulcherrimus actus est triumphus. Regressis demum ad vitam priuatam principibus A. A. ipse cum Constantio in augustali potentia successit; cumque Constantius Gallia & Hispania contentus, reliquas terras & prouincias ipsi reliquisset, considerans imperii molem, duos Cæsares legit, Seuerum & Maximianum, sororis filium, illumque Italiæ, hunc Orienti & Africæ præfecit. Verum non multo post Seueri fuga & cæde comperta, confortem imperii cooprauit Licinium, cuius facti pœnitidine ductus, incidit in morbum terribissimum, toto corpore vermibus scatente: vnde nihil efficientibus medicis periit, seu vt quidam tradunt, cruciatum non ferens; manu sibi necem consciiuit. Vir rei militaris gloria prælustis, verum crudelitate in Christianos, vnde illi tam fœdus exitus obtigit, infamis. Imperauit 2. annis solus; cum aliis 16.

40 GAL. MAXIMIANVS, Armentarii fore re prognatus, cognita fortuna Licinii, ipse quoque nihil cūctatus, Augustum se dixit, & aduersus Licinium res nouas moliri cepit, a quo victus & profligatus, ne viuus caperetur, Tarso se strangulauit. Sunt tamen qui scribant, illum effugisse, & parcete Licinio, cum ad loca tutiora peruenisset, vitam aliquandiu turpiter productam miserabili morte commutasse. Imperauit Cæsaris nomine 4. annis, Augusti 3. crudelitate in Christianos neququam inferior auunculo.

GALLÆ

Galla, pro qua dixit Vatiens Montanus. Seneca Controuers. libr. 9. Contr. 5. Galla, mater Galli Cæsaris, ex Constantio Constantini Magni fratre, Cerealis & Rufini, Cōsularium, soror. Ammianus 14. Gallam viduam, & Simpliciolam filiā eius, commendat Augustinus Quintiano. Gallæ scribit Fulgentius Episcopus, cuius auum, patrem, socerū & maritū Consules fuisse, affirmat. Scribit & sorori eius Probæ virgini. Hæc esse puto, quam Volaterranus Symmachi, patricii viri, filiam fuisse tradit, quæ viro defuncto, cœnobio se addixerit, post inter sanctos relata.

lo scripsit Lucilius, citante Cicerone Finium 2.

Laliu præclare, & recte sophos, illeque vere O Publi, o gurges Galloni, es homo miser inqt, Coenasti in vita nunquam bene, quum omnia in isto Consumis, squilla, atq, acipensere cum Decumano.

De hoc ipso & Horatius Sermonum 2. Galloni præconis erat Acipensere mensa Infamis, &c.

Quod autem Lælius negat, illum vnquam bene cœnasse, id exponit Cicero recte, frugaliter & honeste. Cæterum præconē fuisse, indicat etiam Cicero in Oratione pro P. Quintio.

¶ Nomē Galus vno l. scribendū tradunt Notæ Fuluii Vrsini in opera Cicerois p. 6.

GALLIA Gallo dicti, teste Manutio.

C. Gallius, deprehensus in adulterio a Sempronio Musca, & flagellis cæsus est. Valerius 6. capite 1.

Q. Gallius, Proconsul Ciliciæ, memoratur Ciceroni Epistolarum 13. An hic sit, quem Cicero defendit, ambitus reum, teste Pediano, non facile dixerim.

M. & Q. Gallii, fratres, Q. filii, a quibus postulatus est a repulsa M. Calidius. Sic enim legit in epistolis Cælianus P. Manutius epistola 4. M. Gallius Antonii partib. adhæsit. Q. Prætor vrbanus, Hirtio & Panfa Cos. cum Cæsari Octauiano, primum Consulatum gerenti, cuius liberalitate Libyæ Præturam obtinuerat, insidiari deprehensus esset, Præturam eius collegæ inuasere, populus domum diripuit, Senatus illū morte condemnauit. A Cæsare ad fratrem ire iussus, inter eundem nusquam comparuit. Appianus lib. 3. De eodem forte Suetonius in Tiberio cap. 6.

C. Gallius Lupercus III. vir AAA. FF. apud Manutium in Orthogr.

M. Gallio C. F. Quir. equo publico exornato a D. Antonino Augusto Pio plebs Gaultana ex are ob merita, & in solatium Gallii Posthumi, patroni municipalis patris eius posuit. Hæc inscriptio in insula Gaulo, vicina Melite, ad portam oppiduli reperitur.

GALLONII

P. GALLONIVS, cognomento Gurges, homo voluptarius, omne studium in eo consumebat, vt lautis & sumtuosis dapibus vesceretur, & in primis acipensere, quæ apud antiquos piscium omnium nobilissimum habitum testis est Plinius libro nono. Gallonium hunc notatum a Lælio Sapiente il-

lo scripsit Lucilius, citante Cicerone Finium 2.

Laliu præclare, & recte sophos, illeque vere O Publi, o gurges Galloni, es homo miser inqt, Coenasti in vita nunquam bene, quum omnia in isto Consumis, squilla, atq, acipensere cum Decumano.

De hoc ipso & Horatius Sermonum 2. Galloni præconis erat Acipensere mensa Infamis, &c.

Quod autem Lælius negat, illum vnquam bene cœnasse, id exponit Cicero recte, frugaliter & honeste. Cæterum præconē fuisse, indicat etiam Cicero in Oratione pro P. Quintio.

C. Gallonius, Eques Rom. familiaris L. Domitii Ænobarbi, qui cum procurandæ hæreditatis causa missus a Domitio venisset Gades, flagrante bello ciuili, a Varrone, Pompeii legato, Gadib. oppido præfectus est. Paulo post tamen cum subiugatas Afranii & Petreii copias, desertumq; ab omnibus Varronem didicisset, monitus a Gaditanis, vt sua sponte, dum liceret, cederet, timore adductus Gadibus excessit. Cæsar Com. 2.

C. Gallonius C. F. Vlp. maritimus. Hæc inscriptio refertur Fabricio in sua Roma.

¶ Gallonius Auitus, dux sub Aureliano Imperatore, cui ipse Imperator scribit apud Vopiscum in Bonoso.

¶ Gallonius Basilus sub Gallieno floruit, per quem ille moriens ad Claudium, Ticini positum, indumenta regia direxit, cum illum sua sententia Imperatorem designasset. Autor horum locuples est Aurelius Victor.

Gargilius, vt homo gulosus & vanus, notatur Horatio epist. 6.

¶ Gargilius Martialis, scriptor Historicus tempore Alexandri Imperatoris. Scripsit & opus de hortis. Meminerūt eius Læpridius in Alexandro, & Vopiscus in Probo.

GARGILII

Gargilii duo nominantur inter Episcopos Africæ, quibus scribit Cyprianus epistola 12.

¶ GARGILIANVM subinde notat Martialis, vt libro 5.

Gargiliani hæredes stultitiæ & ignorantix iuris notant Imp. Verus & Antoninus Pand. 22. ut. de iuris & facti ignorantia. ex Paulo.

GAUDENTIUS

Gaudentius, pater Ætiii, ducis Rom. sub Honorio.

Gaudentius alius, cui scribens Hieronymus, filiolum eius Pacatulam instituit.

Gaudentius, Donatistarum Episcopus, cuius epistolas duas ad Dulcitium refellit Augustinus.

Gaudentio rescribunt AA. & CC. 9. Cod. tit. 49.

Gaudentium, cui genus sit senatorium, commendat amico per epistolam Symmachus pag. 21.

¶ C. GAUDIUS Strabo L. Vitruvii F. quærat in Vitruviiis.

¶ GAUDIANS, sub Gordiano.

¶ GAUDIOSVS, sub Diocletiano vixit: Vopiscus.

GAVIUS

P. Gavius Cossanus, ciuis Romanus, a Verre in crucem actus. Cicero Verrin. 7.

L. Gavius & M. Scaptius M. Bruti rem in Asia procurabant, Ciliciam administrate Cicerone. Ad Atticum 6.

¶ Gavius Silo, bonus declamator erat, cui Cæsar Augustus, cum frequenter causas agentem in Terracinenſi colonia vidisset, plenum testimonium reddidit, dicens nunquam audiuisse se disertiorē patrem familias. Putabat hic Gavius eloquentiæ partē esse, eloquentiam abscondere. Seneca proæmio lib. 10. Controversiarum.

¶ M. Gavius Apitius, gunctos aſotia superavit. Hunc Dion Sabium vocat. Nos de illo copiose in Apitiis disseruimus.

¶ M. Gavius Maximus 20. annis Præfectus prætor. sub Pio, vir severissimus. Gessit & Consulatum anno Pii sexto. Extat de illo inscriptio in memoriis vetustis pagina 387.

¶ M. Gavius Severus, cum Cornelia Epimelia coniuge, & M. Gaudio Senero, & Cornelia Restituta libertis. Hæc inscriptio extat in antiquitatibus Italicis pag. 329.

¶ Gavius Severus Rutilia Primitiva coniugi sua dulcissime, cum qua vixi annos 20. simile. Extat Romæ. Vide pag. 285.

Gavia Fortunata, & Gavia Tyche, reperiuntur in antiquis inscriptionibus, illa pagina 316. hæc pag. 243.

GAVILLIUS

C. & L. Gavillii Nouelli Aquileienses, referuntur Liuvio Decadis 5. libro 6.

C. Gauillius Peculiaris V. F. sibi & Iulij Tertullæ H. M. H. N. S. Inscript. ant. pagina 397.

Gauillia Alpionia. Ibidem pag. 318.

GEGANIUS

Geganiorum familia sub Hostilio rege ex Alba in urbem trāsata est. Liuvius 1. Nomen a Gia, comite Æneæ, descendisse, docet Seruius in 5. Æneid.

Gegania inter primas Vestales primalesta. Plutarchus in Numa.

T. Geganius Macerinus, Consul fuit an. urbis conditæ cclxi i. cū P. Minutio Augurino, quo tempore primū caritas annonæ, deinde fames rempub. afflixit. Liuvius 2.

L. Geganius, frater illius, cum P. Valerii Publicolæ filio in Siciliam tum ad emendū frumentum missus. Dionysius 7.

M. Geganius Macerinus, Cōsulatus tres gessit, in secundo de Volscistrumphant, ducto ante currum imperatore illorū Ciuvilio: Gessit & Censuram cum C. Furio Pacilio ann. urbis conditæ cccxx. Liuvius 3. & 4.

Proculus Geganius Macerinus, fors M. frater, Consul fuit cum M. Menenio Lænate. qui annus seditionibus & fame insignis fuit. Liuvius 4.

L. Geganius Macerinus, Trib. militum Consulari potestate ann. V. C. ccclxxvii. Liuvius 6.

M. Geganius Macerinus Trib. militum Consulari potest. ann. V. C. ccclxxxv i. ii. Liuvius in fine sexti.

Gegania, memoratur Plinio 34. capite 3. ut quæ candelabrum emerit festertis 50. idque ludibrii causa emtum conuiuio ostentari.

L. Geganius, cum Cn. Dolabella fugiēs in seditione Saturnini cæsus est. Oroſius 5. cap. 17. Sic enim malo legere, quam quomodo illic habetur, L. Legarius. Eutropius item 5.

GELLIUS

Cn. Gellius tempore Catonis Censorii, contra quem ipse Cato pro L. Furio dixit. Gellius 14. cap. 2. Fors idem est annalium scriptor, cuius librum 3. citat Gellius 13. capite 21. & 15. Macrobius 1.

L. GELLIVS L. F. PVBLICOLA, Consul ann. urbis conditæ dclxxx i. a Spartaco acie

acie victus est. Liuvius 96. Procōsul ex Prætura cum in Græciam venisset, Athenis Philosophos omnes conuocauit, ipsisque autor fuit, ut aliquando controuerſiarū aliquem facerent modum. Cicero de Legibus primo. Gessit & Censurā cum Cn. Lentulo, eamque satis asperere, 64. Senatu motis. Liuvius 98. M. Ciceronem, oppressā coniuratione Catilinæ, corona ciuica donandū in Senatu censuit. Gell. 5. c. 6. Filiū flagitiis infamem absoluit. Valerius 5. c. 8. Plura de illo Cicero in Bruto, & Volaterranus.

Gellia foror; L. Philippi, Consularis & Censorii viri, vxor.

Gellius Publicola, homo decoctor & ganeo, fratre, viro clarissimo, & equestri ordine indignus, Ciceroni pro Sestio, & seditionis nutricula, contra Vatiniū, dicitur. Opinor Cōsularis illius fratrem fuisse. Vitricum habuit L. Philippū, pro Sestio: libertinā duxit vxorē, ibid. Vide plura in illum in oratione pro P. Sestio. Inuehitur in eundem Catullus.

¶ Q. Gellius Canus, condiscipulus & familiaris Attici, & in eius gratiam ab Antonio e numero proſcriptorum exemptus. Ne pos in vita Attici.

L. Gellius, interpres L. Planci ad Lepidum. Cicero lib. decimo, epistol. 17.

L. Gellius Publicola L. F. teste Dione, 30 L. N. Consul sub Triumviratu Cæsaribus & Antonii, bello Ætiaco Antonianarū partiū dextrū cornu tenuit. Paterculus & Plutarchus. Opinor, L. Gellii, Consularis & Censorii viri, filiū fuisse. Fratrem habuit M. Valerium Messalā, matrem Pollam, ut scribit Dion lib. 47. Agit de eodē Iosephus Antiqu. lib. 15. capit. 2. Quem locum Zonaras repetens Tom. 1. perperam Delliū nominavit.

Gellius Publicola, sub Tiberio Quæstor C. Syllani, Proconsulis Asiæ, quem etiam vna accusavit. Tacitus.

A. GELLIVS, scriptor noctium Atticarū ætate Hadriani Imp. vir elegantissimi eloquii, & multæ ac facundæ scientiæ, ut Augustinus de C. D. lib. 9. c. 4. Vide Volaterranū. ¶ Castigatissima autoris huius editio expectatur ab O B E R T O G I P H A N T O I C. claris. De nomine sic recentiores plerique variant, ut alii Agellium, alii vulgata enunciatione A. Gellium vocent. Qua de re Iustus Lipsius differens Ant. lect. lib. 1. capite 10. *Ridicula, inquit, cura est: sed tamen scriptoris Noctium Attic. nomen nunquam nisi di-*

bitans & hesitans pono. Ecce enim tibi qui A. Gellium vocari contendat, cum quo vulgus facit: ecce, qui Agellium, a quo Priscianus & libri antiqui dicuntur, &c.

¶ Gellia Verrina, cū Terentio Gelliano & Magio Vreno, filiis, refertur Inscriptionum antiqu. pag. 27.

¶ Gellius Fuscus, citatur a Treb. Polione in Tetrico iuniore.

¶ M. Gellius Maximus Phœbo lib. optimo, refertur in mon. agri Tusculani. Inscript. ant. pag. 109.

¶ GELLIANVS, citatur Plinio lib. 3. c. 12.

¶ GEMELLVS, Tribunitius viator, cuiusmodi conuiuium Consuli Metello Scipioni dederit, Valerius Maximus 9. cap. 1.

¶ L. GEMICILIVS Curuus, nominatur Ciceroni epistolarum 13.

GEMINIUS

L. Geminius L. F. Messius, curatōr ærarii Mediolanensis, refertur in memoriis Mediolanensibus pag. 31.

C. Geminius, Prætor, aduersus Thracas infeliciter pugnavit. Liuvius 70.

¶ Geminius Varus, inter declamatores temporū D. Augusti ponitur Senecæ. Hic dixit: *Cæsar, qui apud te audent dicere, magnitudinem tuam ignorant: qui non audent, humanitatem.* Fertur & eius dictum ab Hieronymo; *Qui non litigat, cælebs est.*

Geminus, in Græciam profectus ad Antonium, quoniam suspectus erat Cleopatrar, quod eo venisset Octaviæ causam acturus, diu repulsus, ac variis modis delusus, tandem in conuiuio iussus causam aduentus dicere, ita respondit; *Cætera Antoni sobria sunt orationis, nec huius temporis: verum illud unum & sobrius & ebrius scio, bene successura omnia, si Cleopatra remittatur in*

40 *Ægyptum.* Cui Cleopatra gratias in conuiuio cum egisset, quod rem aperte dixisset, nulla vsus circuitione, ille se mox Romanam recepit.

¶ C. Geminius Niger, Quæstor cum C. Cassio, Cæsarē Augusto V. Consule. Inscriptiones ant. pag. 315.

¶ C. Geminius Rufus, impietatis accusatus sub Tiberio, tabulas testamenti in Senatu attulit, legitque præcipue illud, quod Cæsarē ipsum & liberos ex æquo hæredes reliquisset. Deinde molliciei postulatus, domum abiit, priusquid decerneretur. Vbi vero cognouit, adesse Quæstorē fumendi de se supplicii nomine, ipse se vulneravit, ac ostenso Quæstori vulnere; *Dic*, inquit,

Senatui, me tanquam virum mori. Vxor P. Prisca & ipsa obiecto crimine rea in Senatū venit, seque coram Patribus pugione saucians, ibidem expiravit. Dion 58.

¶ C. Geminus Rosianus, notus est ex epistolis Plinii, in cuius Cōsulatu ipse Quæstor fuit, quem & Traiano Imp. commendavit. Papinianus Pandect. 48. ad legē Iuliam, Hadrianum C. Rosiano Geminio rescripsisse memorat.

Geminus, familiaris Pompeii adhuc adolescentis, cui Floram amicam adamati Pompeius humanissime cessit. Plutarchus in Pompeio.

Geminus, Trib. militum sub Sylla bello Mithradatico. In Plutarcho est Gaminus.

Geminus, Taracinæ vir potens, Mario infestissimus. Vide Plutarchum in Mario.

Geminio rescribitur a Severo & Anton. AA. 4. Cod. tit. 39.

Geminio alii rescribunt AA. & CC. 5. Cod. tit. 12.

C. Geminus Elegans lib. C. Geminii. Inscript. ant. pag. 46.

¶ Gemillæ rescribunt Seuerus & Antonin. 5. Cod. tit. 18.

¶ GEMINI, referuntur Inscriptionum ant. pag. 276.

¶ GEMINIANO rescribitur ab AA. & CC. 2. Cod. de transactionibus.

¶ GENIALI scribit Pinius iunior.

Genialis, Præfectus prætorio Didii Iuliani. Spartianus.

Iul. Genianus. Inscript. ant. pag. 441.

GENNADI I.

Gennadiæ rescribunt AA. & CC. 8. Cod. tit. 49.

Gennadius, presbyter Massiliensis, scriptores illustres post Hieronymum per-

40 textuit. Gennadius, Medicus, Augustino carissimus, Carthagini degens, antea Romæ artis suæ professione clarus; memoratur Augustino, vna cum visione mirifica, in epistola ad Euodium de anima incorporea.

Gennadius, præsul Constantinopolitana sub Imp. Leone seniore, edidit commentarios in Daniele, præterea nonnullas Homelias.

GENESIVS, Arelatenis patria, arte Mimus, Christianos apud Imp. Diocletianum turpissimis gestibus irridebat, passus tandem & ipse sub eodem.

Genesis Martianus, gener Mœsæ, foro-

ris Iuliæ Augustæ, Seueri coniugis. Dion. Genesis scribit in Epistolis Libanius Sophista.

GENVTII patricii.

T. Genutius, designatus Cōsul cū App. Claudio, magistratibus omnib. abrogatis, factus est cum eodem Claudio X. vir scribendarum legum, an. V. C. secundum Liuium & Cassiodorum CCCI. vt autem Solinus tradit, & Capitolini auctores, ann. CCCII.

M. Genutius Augurinus, Consulatum gessit cum Curtio, a quo lacus Curtius appellatus est, ann. V. C. CCXCVIII. Dionysius hunc fratrem habuisse Titum scribit, libro antiquitatum Rom. 11.

GENVTII plebei.

Cn. Genutius, Trib. pl. cum Manlio & Furio post exactum Consulatum diem ad populū dixisset, ipso iudicii die domi mortuus inuentus est, cæsus haud dubie fraude Patrum & nobilitatis. Liuius lib. 2. Annus tum erat CCLXXX.

¶ Cn. Genutius Panfa, semel atque iterum Trib. mil. Consulati potest. ann. videlicet V. C. CCCLIII. & CCCLVI. Profectus aduersus Faliscos & Capenates, circumuentus insidiis, ante signa inter primores 30 cecidit. Liuius 4.

¶ L. Genutius Auentinensis M. F. Cn. N. gesto Consulatu, cum post bienniu eodem magistratu fungeretur, magno conatu contra Hernicos mouit, verum in insidias præcipitatus, periit, ann. V. C. CCCXCI. Liuius lib. 7.

L. Genutius Auentinensis, Trib. pl. ann. V. C. CCCXI. tulit ad populum, ne scenerari liceret. Liuius in fine 7.

L. Genutius Auentinensis, Consulatum gessit cum Ser. Cornelio Lentulo, ann. vrbis conditæ CCCCL. Liuius 10. Meminerūt item huius collegii Cassiodorus, Diodorus Siculus & Tabulæ Capitolinæ.

C. Genutius Auentinensis, fors L. fr. biennio post factus est Augur, cum illi primū tum ex plebe crearentur. Liuius 10.

¶ C. Genutius Clepsina, duobus Consulatus clarus euasit: horum priorem an. 50 vrbis conditæ CCCCLXXVII. alterum CCCCLXXXIII. gessit.

L. Genutius Clepsina, fors C. fr. Consul an. vrbis conditæ CCCCLXXXI. Legionem 8. quæ Reginos interfecerat, in potestatem suam, oppido capto, redegit, ac perfu-

perugas quidem & latrones ipse supplicio affecit, legionem integram Romam misit, quæ populi iussu medio foro virgis cæsa, securique percussa est. Meminerunt eius rei Epitome Liuiana, Polybius 1. Valerius 2. & Orosius.

Genutius quidā Trib. pl. cum esset iurgio laceffitus a Faliscis, bellum illis illatum est. Plutarchus in Gracchis. Annus hic fuit V. C. DXI.

L. Genutius, Legatus cum donis missus ad Syphacem, regem Numidiæ, belli Pun. secundi anno 9. Liuius lib. 27.

M. Genutius Trib. secundæ legionis, perit in conflictu aduersus Boios sub Corn. Merula Consule, ann. V. C. DLX. Liuius 35.

¶ Genutius Cippus, Prætor cum egredienti sibi paludato subito veluti cornua emerfissent, & responsum esset, regem fore, si in urbem reuertisset, amore patriæ & libertatis voluntarium perpetuumque sibi 20 exilium indixit. Vide Ouidium Metamorphoseon 15. & Valer. Maximum lib. 5. c. 6.

Genutius quidā, matris magnæ Gallus, quod sua sponte se emasculasset, hæreditatem Næuiani, qui bona illi sua reliquerat, Mamercus Æmilius Consul adire illum passus non est. Valerius 7. cap. 7.

GEORGII.

Georgio rescribit Antoninus Imp. 8. Cod. tit. 45.

Georgio alii AA. & CC. 4. Cod. tit. 24. & 38.

¶ GERMANO Syluano rescripserunt Seuerus & Ant. AA. Pand. 5. & 4. Cod. tit. 35.

GERONTII.

Gerontio rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 6. & 50.

Gerontia, ad quam scribit D. Hieronymus, matrem habuit Benignā, 14. annis viduam, auiam Metroniā, per 40. annos viduam, amitā Gerontiam, 20. annis viduā, patrem Celerinum, maritum Simpliciu, & ex eo filium Posthumum Simplicium.

Gerontius, Diaconus D. Ambrosii, deinde Episcopus Nicomediensis, deicitur a D. Chryostomo. Nicephorus lib. 13. c. 9.

Gerontius, vetustæ nobilitatis vir, 112. 50 annos natus sub Mauricio Imp. Niceph. li. 18. cap. 37.

Gerontius, sub Honorio Constantium, Constantini tyranni F. cuius comes erat, occidit apud Viennam in Galliis. Ipse mox,

cum Maximum quendam pro Constantino substituisset, a militib. suis occisus est. Blondus.

¶ GLYCERIVS Imp. De hoc Sigonius de imperio occidit. & Onuphrius Panuinius.

¶ GLYCO, Medicus apud Ciceronem. Glyconi rescribunt AA. & CC. 3. Cod. tit. 10.

GORDII.

Gordio rescribit Alexand. Imp. 5. Cod. tit. 28.

Gordius Martyr, miles Cæsariensis, celebratur Basilio Magno.

GORDIANI.

Gordianos Imp. quære in Metris. Gordianus, Christianus vir, filiu habuit Concordium Martyrem, qui passus est sub Antonino, iudice Torquato, Comite Thuscæ.

Gordianus, Valerius & Mactinus simul Martyres coronati.

Gordianus, Martyr, aliquando Iuliani Apostatæ Vicarius, & per Ianuarium presbyterum conuersus, capite punitus est sententia Clementiniani successoris.

Gordianus, pater D. Gregorii Magni.

GORGONII.

30 C. Gorgonius, vir equestris ordinis. Meminit illius Cicero in Bruto.

Gorgonius, Buteonis auditor, postea quoque scholæ successor, vocis obtusæ, sed pugnacissimæ fuit, cui Baroscutra venustissime: *Centum*, inquit, *raucorum voces habes*: Seneca controersia 7. Notatur idem ob quædā minus cordate dicta in fine li. 1.

Gorgonio rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 35.

40 Gorgonius, aulicus sub Diocletiano, coronatur martyrio simul cum Dorotheo, Eusebius 4. cap. 13.

¶ P. GRACCVS Paternus, cū Scribonia Lucana vxore, refertur in memoriis Helueticis apud Stumpfium.

¶ GRACILIANO P. V. scribunt Constantii principes AAA. 1. Cod. de hæreticis & Manichæis.

¶ GRADVÆ Procōsuli Africæ, rescripserunt Seuerus & Anton. Pand. de off. eius, cui mand. est iurisdictio. l. 4.

GRANII.

Q. Granus præco, homo impense dicax, memoratur Ciceroni in Bruto, vt qui cū T. Tinca Placētino, quauis facetissimo,

certare de dicacitate solitus sit, & ob id celebratus Lucilio Poetæ, quemadmodum etiam dū ipsius Satyrarū fragmenta testantur. Extant Granii pleraque festiue dicta apud Ciceronē 2. de Oratore, & in oratione pro Plācio. M. Druso, Trib. pl. multa in repub. molienti, cum ille eum salutasset, dixissetq; Quid agis, Grani? Imo vero, inquit, tu Druse quid agis? Patrono malo cum vocem in dicēdo obtudisset, suadebat, ut mulsū frigidū biberet, simul ac domū rediisset: Perdam, inquit ille, vocem, si id fecero. melius est, inquit, quam reum. P. Nasicæ Consuli, edicto iusticio, domū discedenti, ac rogati in medio foro, quid tristis esset, an quod auctiones essent: imo vero, inquit, q; legiones.

Q. & C. Granii, cum C. Mario Syllanis armis pulsī, & prescripti sunt. Appianus lib. 1. Apud Plutarchum traditur, Mariū cum priuigno Granio nauem Hostiæ conscendisse, haud dubie alterius illorum afinis.

Granius Flaccus, reliquit de indignamentis scriptum ad Cæsarem librū. Censorinus de die natali cap. 3.

Granius Marcellus, Prætor Bithyniæ sub Tiberio principe, accusatus a Quæstore suo Cæpione Caispino, sub scriptore Romano Hispano, damnatus est. Tacitus 1.

Granius Martianus, Senator sub eodem Tiberio, a C. Graccho maiestatis postulatus, vim vitæ suæ attulit. Tacitus 5.

GRANIUS SERENVS, legatus Hadriani Imp. placat animum illius erga Christianos. Misit enim litteras ad illum, iniquissimum esse dicens, clamorib. vulgi innocentium hominum sanguinem concedi, & sine vllō crimine, nominis tantū & sectę reos fieri. Quibus commotus Hadrianus, Minutio Fundano, Proconsuli Asiæ, scripsit, sine obiectu criminum Christianos non condemnandos. Eusebius Hist. Eccles. 4. c. 9. Orosius 7. cap. 13.

L. Granus Romanus Vibius Trom. Secundus Trib. leg. 3. refertur in antiquitatibus Tarraconensium pag. 16.

Q. Granus Q. libertus Plutarchus. Ibidem 20.

M. Granio M. F. Men. Cordo, &c. Ita Fabricius in sua Roma.

Granius Licinianus, citatur Macrobio Saturnalium 1. & Sex. Pompeio.

Granius, Medicus, citatur Plinio.

GRASIDIUS Sacerdos, Prætorius, sub Tiberio in insulā deportatus. Tacitus lib. 5.

Gratius, Poeta sub Augusto, scripsit de venatione carmine hexametro. Opus id nuper inuentū Romæ, & excusum est. Ouidius Gratii meminit in libris de Ponto:

Aptaque venanti Gratius arma dedit.

Gratia Alexandra insignis exempli ac pudicitia, quæ etiam filios suos propriis uberibus educavit, Pudens Aug. lib. maritus. Hæc inscriptio extat in basilica Ioannis & Pauli, teste Mapheo Vegio de educatione libro 1. capite 4.

Gratiæ referitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 38.

L. Gratius C. F. Glaucus. C. Gratius Halls. Q. Gratius Xanthus reperiuntur in memoriis Hispanicis pag. 21. & 12.

GRATIANSVAUUS, & Gratianus nepos, Augusti, quærantur in Valentinianis. Vide Carolū Sigonium de imperio occident. & Onuphrium Panuinium.

Gratianus, Tyrannus Britaniæ sub Honorio, a Rom. militibus interemptus est.

Gratiano cuidā rescribit Philippus Imp. 5. Cod. tit. 38. Alii ab illo rescribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 44. & Gratianæ iidem 4. Cod. de conditione indebiti.

GRATILLA, relegatur a Domitiano Imp. De qua amplius consulendi Arrianus libr. 2. de Epieteti disputationibus, Plinius epistol. lib. 3. epist. 11.

GRÆCEII

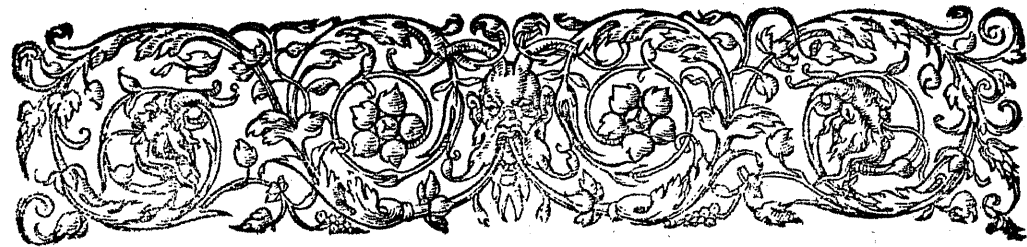
Græceius, vnus ex percussoribus Cæsaris, memoratur Ciceroni Epistolarū familiarium 11. & ad Atticum 15. epist. 15.

GRÆCINI I.

P. Gracino P. F. Pob. Lagoni ornamentis Consularibus. Hæc inscriptio extat Veronæ in turri S. Firmi. Inscript. ant. pag. 327.

L. Gracino Pompeiano animula iucundiss. quæ vixit annos xxxiii. mater posuit AEmilia Pompeia, & sibi. Hæc inscriptio extat Mediolani. Ibidem pag. 33.

GRVNNIVS Corocotta Porcellus, cuius testamentū decantarint in scholis agmīna puerorum cachinnatium, refertur Hieronymo in procemio lib. 12. in Esaiam. Legitur idem testamentum in Antiquitatibus Fabricii.

H.

ABENTIO & Cresconio rescribunt Seuerus & Antonin. 5. Cod. tit. 62.

HADRIANO AA. & CC. Cod. 4. & 24.

Hadrianæ iidem tit. 26.

Hadriano alii, Præfeto prætorio, Arcadius & Honorius 10. Cod. tit. 69.

Hadrianus, Rhetor, de quo Suidas.

HASTIO rescribunt AA. & CC. 8. Cod. tit. 45.

C. HEIVS Siculus Mamertinus, memoratur Ciceroni in Verrinis.

HELENÆ rescribit Ant. A. 8. Cod. tit. 36.

HELENIVS Acron, interpres Horatii.

HELII.

Manutius vult Mœcenasem esse gentis Cincior, quod mihi nō probatur. Variar & alia assertionē Iustus Lipsius Comment. in lib. 5. Taciti, ubi ex eiusdem & Sillii auctoritate gente Cincium, e Liuii, patria Aretinum facit. Tacitus 5. Plin. 37. c. 2.

C. Helius Mœcenas, Eques Romanus, M. Druso Trib. pl. restitit. Cicero p. A. Cluentio. Nomen Mœcenas a loco tractum, docet Varro in fine lib. 1. Analog.

C. HELIVS MOECENAS, Eques Romanus cuius genus ab Hetruscis regibus deductū, Horatius & Propertius asserunt, tantā apud Augustum Cæsarem gratiam obtinuit, ut multos Consularium triumphaliumque potentia anteiret, ac quibus ipse vellet, honores & magistratus facile conciliaret. Bellis ciuilibus vrbi atque Italiæ mirifica mansuetudine præfuit, Rana tamē ipsius, quod in anulo signū habebat, ob exactiones pecuniarum magnos sæpe terrores ingerente. M. Lepidum, Triumviri F. quo tempore apud Actium de summa rerum decernebatur, res nouas in vrbe molientem, per summam quietem & dissimulationem oppressit, quo facto & magnum exoriens bellum restinxit, & communi tranquillitati in posterum consuluit. Quemadmodum autem in his rebus, quæ propter rempub. curas & vigilias exigebāt, profusus in somnis, prouidus & agendi sciens erat, ita simul aliquid ex negotio remitti posset, otio & mol-

Paterculus.

licie pene ultra feminam diffluebat. Molliori veste cum vteretur, & discinctus incederet, vulgo Malacinus appellatus est. Id probum ipse adeo nō expauit, ut in castris ducis officio fungens, militib. discincti tesseram daret. Regresso ex Alexandrina victoria Augusto, ac de repub. reddenda cogitanti, non deerant, qui id impensius velent, & consulerent, maxime autem M. Agrippa. Mœcenas sententiam rogatus, contrarium suavit, & ut in monarchia persisteret Augustus, effecit. Vixit autem cum eodem tanta facilitate, ut interdum liberius admonere, quæque ex dignitate ipsius fore viderentur, ostendere non dubitaret. Accidit aliquando, ut Augustus pro tribunali sedens, multos capite damnaturus esset. Ibi Mœcenas, quoniam præ multitudine populi ad ipsum penetrare non potuit, inscripsit chartæ, *Surge carnifex*, eamque quasi res alias continentem in sinum sedentis coniecit. Qua ille lecta, nihil cunctatus furrexit, neque quenquam condemnauit. Tanta vero beneuolentia virum ob hanc libertatem profecutus est, ut postea vacationem omnium negotiorum petenti, quietem altissimam, & in ipsa vrbe velut peregrinum ocium indulserit. Hortos habuit amœnissimos in campo *Æsquilino*, & in iis turrim celeberrimam. Hic cum amicis suauissime viuebat. Colebat autem secundum Augustum, cum aliquot in republica potentes & illustres, tum maxime doctos & studiis claros, eosque ita opibus fouebat, ut vnus studiosorum omnium veluti per-

Dion.

fugium & asylum haberetur. Hinc Virgilius, Horatius, Propertius, alique complures laudibus illum vehere, suasque lucubrationes eidem inscribere contenderunt. Ipse quoque eximie doctus & ingeniosus magnū Romanæ eloquentiæ daturus erat exemplum, ut testatur Seneca epistola 19. & 93. nisi felicitas illum eneruasset, & animum virilem ac altum res secundæ discinxissent. Citatur ipse Prometheus, citatur

Tacitus 14.

R. 2

Carminum liber 10. & dialogus 2. a Charisio. Et laudatur illud, ut diserte dictum;

Suetonius.

Nec tumulum curo, sepelit natura relictos.

Sed notatur cōpositio, quā Augustus quoque uti lasciuiorē, & myrobrecheis (sic ait) cincinnos illius persequi, & imitādo per iocum irridere solebat. Sic enim aliquando familiariter ad illū scribens epistolā clausit: Vale, mel gentiū, ebur ex Hetruria, lafer A-

Macrobius.

retinū, adamas Supernas, Tiberinū margaritū, &c. Est enim notus locus. Tradūt insuper autores, quod & ipsum ingenium eius arguit, notas illam quasdam literarum inuenisse, plurimum ad celeritatem scribēdi conferentes, easq; per libertū Aquilā multos edocuisse. Ad hęc, primum ab illo lacrum aquæ calidæ excitatū in vrbe, & asinarū pullos ipsius instituto cœptos editari, memorant Plinius & Dion. Felicitatē eius

Plinius libr. 8. cap. 43.

interpolarunt febris perpetua, & vxor Terentia, mulier querula & morosa, quā sapius repudiatā semper reducebat, cū desiderū abiectæ ferre nō posset, eoq; per symphoniarū cantus, ex longinquo leniter resonantiū, somnū querere cogeretur. Vnde est illud festiuū Senecæ, millies vxorē duxisse Mœcenatē, cū vnā habuerit. Cæterū

Seneca de prouidētia.

insomniæ vitii ita paulatim in eo creuit, ut traditum sit, supremo triennio nullo horæ momēto soporem sensisse. Decessit Augusto hærede scripto, C. Martio Censorino C. Asinio Gallo Cōs. ann. V. C. DCCXLV. ante natū Christū 5. Hęc ex Paterculo, Seneca, Plinio, Tacito, Suetonio, Dione & Macrobio. Dē genere & comitate Mœcenatis ascribere instar corollarii placuit locū Horatii Sermon. lib. 1. Sat. 6.

Non quia Mœcenas, Lydorum quicquid Hetruscos

Incoluit fines, nemo generosior est te:

Nec quod auus tibi maternus fuit, atque paternus,

Olim qui magnis legionibus imperit arint,

Vt plerique solent, naso suspendis adunco

Ignotos, ut me libertino patre natum:

Cum referre negas quali sit quisque parente

Natus, dum ingenuus. Persuades hoc tibi vere,

Ante potestatem Tulli, atque ignobile regnū,

Multos saepe viros, nullis maioribus ortos,

Et vixisse probos, amplis & honoribus auctos, &c.

Mœcenas, Prætorius, an ex Heliis, nescio, sub Maximino Imp. cæsus est, teste Capitolino.

C. Helius Mœcenas, refertur epigrammate vetere apud Marlianum antiq. Rom. lib. 5. cap. 13.

C. Helius Mœcenas Melissus, Spoleti natus ingenuus, sed ob discordiam parentum expositus, cura & industria educatoris sui altiora studia percepit, ac Mœcenati pro Grāmatico muneri datus est. Cui cū se gratū & acceptū in modū amici videret, quan-

quā afferente matre, permansit tamen in statu seruitutis, præsentemq; conditionem veræ origini anteposuit. Sed manumissus, & Augusto insinuatus, curā ordinandarum bibliothecarum in Octauianæ porticu suscepit. Sexagesimū autē ætatis annū agens, libellos iocorū componere instituit, absoluitq; 150. quibus & alia diuersa postea addidit. Fecit & nouum genus togatarum, inscripsitq; Trabeatas. Tranquillus. Eundem triennium sibi silētium imperasse legimus, a conuulsione reddito sanguine, quod spiritum cohibere in multis rebus singularis præsidii fit. Plinius 28. cap. 6. Meminit Ouid. lib. 4. de Ponto:

Et tua cum sacco Musa Melisse, leuis. Item Eusebius in Chronol.

C. Helius Melissus, alius, & ipse Grāmaticus ætate A. Gellii, summi quidem in vrbe loci & nominis, sed maiore in litteris iactantia & *ορισις*, quam opera. Librum scripsit de loquēdi proprietate, vbi matronam esse scribit, quæ semel pepererit, matrem familias, quæ sapius. Id quod Gellius falsum esse tradit. Vide Noct. Att. li. 18. c. 6.

C. Helius Vestinus, citatur C. Plinio.

Helius Vitalio, memoratur antiqua inscriptione, quæ extat Romæ in Capitolio; *Annonæ sanctæ Helius Vitalio mentor perpetuus pistorum siliginariorum.* Fabricius in sua Roma.

Mœcenatis, Prætorii, meminit Herodianus sub finem lib. 7.

HELIDORO rescribunt AA. & CC. 8. Cod. tit. 45.

HELPIDII

Helpidius, præfectus vrbi Hadriano Imperatore.

Helpidio scribit Libanius in Epistolis.

Helpidius, ortus ex Paphlagonia, fit Præfectus Prætorio orientis sub Constantio, in locum defuncti Hermogenis Pontici, vir simplicioris ingenii, & adeo incruentus & mitis, ut cum ei coram quendā innocentē torquere Constantius præcepisset, æquo animo abrogari sibi potestatem oraret, & id

genus

genus negotia potioribus aliis ex sententia principis agenda permitti. Marcellinus 21. Vxorem habuit Antistiam, & ex ea tres filios, quos grauitè aduersa valetudine laborantes Hilarion monachus, cōmotus precibus & lachrymis afflictæ matris, oratione sua restituit incolumes. Hieronymus in eius vita.

HELVII

Cn. Heluius, Trib. mil. cæsus est in pugna cōtra Magonē, fratrem Hannibalis. Liui. 30.

C. & M. Heluii, continuis annis primum Ædiles pl. deinde Prætores: hic ann. V. C. DLVI. ille an. DLV. Caius ex prætura Galliā, M. vltiorē Hispaniam obtinuit. Liui. 32.

L. Heluius Lamia, homo deformis, dū L. Crassum, defendentē causam Aculeonis apud M. Perpennam iudicē, odiose interpellaret: Audianus, inquit Crassus, pulchellum. Arrisum est ab omnibus. Tū Lamia: Non potui, inquit, mihi formā fingere, ingenium potui. Hic vbi Crassus subiecisset: audiamus diserrū; arrisum est multo vehementius. Cic. 2. de Oratore. Quoniam autē Lamias Eliæ gentis esse inuenio, dubito, num apud Ciceronē pro Heluio legendum sit Ælius.

Heluius Mantia, & ipse deformis, cū in actione quadā molestus esset Cæsari Straboni, cuperetq; ostēdi sibi, qualis esset, Cæsar monstrauit digito pictū Gallū in Mariano scuto Cimbrico, sub notis distortū, eiecta lingua, buccis fluentibus. Risus est cōmotus, quod nihil tā Mantia simile videretur. Cicero ibid. & Quintilianus 6. c. 4. qui pro Mantia Mancipē vocat. Plin. 35. c. 4. idē referens pro Cæsare Crassum nominat, sed ut opinor, mēdose suspicor eundē esse cū superiori, nomenque deprauatum.

C. HELVIUS CINNA, Trib. pl. cæsus est in funere Cæsaris a plebe per errorē nominis, cū Corn. Cinnā Prætorē existimarent esse, qui grauitè pridie de Cæsare concionatus erat. Auctores Plutarchus in Cæsare, Dion lib. 44. Appian. bel. ciuil. lib. 2. Valer. 9. c. 9. Fuit hic idē Poeta, quomodo scribit Plutarchus in Bruto: cuius opus, Smyrnam nomine, nempe de misera Myrrhæ libidine (id enim vel ex vno Cinne versiculo liquet, qui est apud Priscianum li. 6. & notum, antiquis myrrham sapissime Smyrnam dici) 9. annis elaboratū, ut Seruius in 9. Eclogam Virgillii, valde commendat Catullus: qui & ipse de hac Smyrna,

--- nonam post denique messem,

Quam cepta est, nonamque edita post hystemem.

In idem opus L. Crassitius, Grammaticus, commentarium scripsit, ut testatur Suetonius. Meminit Cinnæ Poetæ P. Ouidius 2. Trist. & Mart. lib. 10. ad Sextum:

Iudice te maior Cinna Marone fuit.

Refertur hoc epigramma Cinnæ in Isidori farragine:

Hac tibi Arateis multum inuigilata lœcernis

Carmina, quis ignes nouimus a hereos, Lenis in aridulo Malua descripta libello, Prusiaca vexi munera nauicula.

Heluius Blasio, D. Bruti comes, rebus desperatis, cum ille mortem suam lamentaretur, in conspectu eius gladio incubuit. Dion 46.

Heluius Rufus, gregarius miles sub Tiberio in Africa, ob ciuem seruatum ciuica donatus est. Tacitus 3.

Heluius quidam occisus a Claudio, teste Seneca in de morte Claudii.

P. HELVIUS PERTINAX, pater Heluio Successo natus, homine libertino, Grāmaticen aliquandiu professus cū minus ex ea quæstus sentiret, rei militari se dedit. Deinde per omnes dignitatū gradus euectus, cū & Cōsul sub Marco, & Præfectus præt. sub Cōmodo fuisset, illo cæso, suscepit imperiū prid. Cal. Ian. sexagenario maior, nec totis trib. mensib. tenuit, cum ob vitæ integritatē & sanctimoniā bonis omnib. probaretur, militibus displiceret, a quib. 5. Cal. Aprilis interemptus est. Vxorem habuit Flauiam Titianam, Flauii Sulpitiani F. quæ vrbi suo loco præfecerat. Filium & filiam reliquit superstites. Et quod magis blandus quā beneficus esset, *χρηστόλογος* dictus est. Populus illū & Senatus in Deos retulit. Autores Capitolinus, Herodianus & Aur. Victor.

P. Heluius Pertinax F. a Senatu Cæsar appellatus est, sed intercessit pater, hac voce edita: Cum meruerit. Patris consecrati Flaminium suscepit. Imperante post Seueri mortem Antonino F. cum ille Getā fratrem occidisset, & postea in Senatu a Faustino prætore per adulationē Sarmaticus Maximus, & Parthicus Max. diceretur, subiecisse fertur Heluius, adde & Geticus Max. Quod dictū ut ambiguū altius in pectus Antonini descendit. Vnde postea Consul susceptus, quod affectatæ tyrannidis suspectus esset, quippe Imperat. F. & apud omnes fauorabilis, interfectus est. Capitolin. & Spartian.

¶ *M. Heluio Crescenti M. Heluius Hermias lib. fecit.* Hæc inscriptio extat Salerni in Italia. Inscript. ant. pag. 107.

¶ Heluius Agrippa, vnus ex Pōtificibus, sub Domitiano in Senatu præ terrore extinctus est. Dion.

HELVIDII

P. Heluidius Rufus, Eques Romanus, studiosus A. Cluētii, eius, pro quo dixit Cicero.

HELVIDIVS PRISCVS, natus Taracinæ municipio, Cluuius patre, qui ordinē primi pili duxerat, ingenium illustre altiorib. studiis dedit iuuenis admodum, non vt pleriq; nomine magnifico segne otium velaturus, sed quo firmior aduersus fortuita rempublicam capefferet. Doctores sapientiæ secutus est, qui sola bona, quæ honesta; mala tantum quæ turpia, potentiam, nobilitatē, cæteraq; extra animum, neq; bonis neque malis annuerat. Quæstorius adhuc a Pæto Thrasea dilectus, e morib. foci nihil æque ac libertatē hausit, ciuis, Senator, maritus, gener, amicus, cunctis vitæ officiis æquabilis, opum contemptor, recti perucax, cōstans aduersus metus. Erant, quib. appetentior famæ videretur. Obiuit deinde legationem in Syria, gessitq; Tribunatum pl. Ruina foci per Neronē in exiliū pulsus, Galbæ principatu rediit. Eprium Marcellū, delatorē Thraseæ, accusare aggressus, multis Senatorū deprecantib. ab instituto destitit. Sub Vitellio Prætor designatus, reuersum ex Syria Vespasianum Imperatorē solus priuato nomine salutauit, toto vero tempore Præture nullum honorē ei detulit, ac ne mentionem quidem nominis eius fecit. Tandē etiam altercationib. insolentissimis in ordinē redigere conatus, primū relegatus, deinde interfici iussus est. Missis tamen paulo post, qui percussores reuocarent, seruatus esset, nisi iā periisse falso nunciatū esset. Tacitus & Suetonius. De eodem Arrianus lib. 1. de Epicteti disputationibus.

Heluidius, superioris filius, sed non ex Fannia, Thraseæ filia (nam ea nouerca fuit, teste Plia.) iussu Domitiani cæsus est, quod quasi scenico exodio sub persona Paridis & Oenones diuortium Imp. cū vxore traxisset. Reliquit ex Arria coniuge Heluidiū F. & filias duas Heluidias. Accusatorem Heluidii, Publicium Certum, post cædem Domitiani Consulatu deiecit Plinius, quo dolore coniectus in morbū, nō multo post diem suum obiit. Cæterum Heluidiarū so-

rorum, imperante Traiano, vtraq; ex partu filiam enixa, periit. Plinius Epistol. 4. ad Velium Cerealem & 9. ad Quadratum.

Heluidii Oratoris eiusmodi epitaphium habent Antiquitates Fabricii pag. 89

Hic iacet Heluidius, satis extinctus iniquis, Egregius iuuenis, causarum orator honestus.

Heluidius, hæreticus, Auxentii, discipulus, Mariam post natum Christum plures habuisse liberos asseruit, cuius vesania Hieronymus duobus libris coarguit. Vide Gennadium.

¶ HERACLIUS Rufin⁹, præfectus vrbi sub Diocletiano, Rescribitur illi ab AA. & CC. 4. Cod. de condict. indebit.

HERACLIUS Imperator. De hoc Suidas & alii.

¶ L. HERCVLEIVS, Quæstor Q. Sertorii, a Q. Metello cæsus est. Liuius 91. Ex Floro & Orofio duos fuisse Herculeios fratres colligitur.

¶ HERCVLIANVS; Consul anno V. C. MCCV. sub Valentiniano III.

Herculiano rescribit Antoninus A. 4. Cod. de crebus creditis & iureiur.

Herculiano alii Alexander A. 6. Cod. tit. 3. & Gordianus.

¶ TURNUS HERDONIVS Aricinus, fraude Tarquini Superbi sublatu est. Liuius 1. App. Herdonius Sabinus, Romæ cum exulib. Capitolium occupauit, vbi cæsus est cum omnibus suis. Liuius 3. Dionysius 10.

HERENNII

C. Herennius, testis adductus contra C. Marium, negauit esse moris patrii, patronū aduersus clientes testari. Porro C. Marii parentes Herenniorum familiæ clientes fuisse, constabat. Plutarchus in Mario.

M. Herennius, Consulatum gessit cum C. Valerio Flacco ann V. C. DCLX. in cuius honoris petitione L. Philippū, summa nobilitate hominē, summa gratia, summa etiā eloquentia superauit. Cicero in Bruto & in oratione pro L. Muræna.

C. Herennius, Sylla Cōsule Trib. pl. memoratur Sallustio apud Gellium lib. 10. c. 20. Fors idem, qui secutus partes Sertorianas cæsus est a Pompeio.

C. Herennius, alius, & Senator, quod pecuniam ob rem iudicandam accepisset, damnatus est. Cicero in Verrinis.

L. Herennius, ciuis Romanus, securi percussus a Verre. Cicero Verrin. 7.

M. Herennius, Decurio ex Pompeiano muni-

municipio, sereno die fulmine ictus, id quod inter Catilinaria prodigia habitum est. Plinius 2. cap. 51.

C. Herennius Sex. F. Trib. pl. Clodium ad plebem traducere studuit. Cicero 1. ad T. Atticum tribulem Attici, & hominē nequā, & egētem vocat, patrē vero nummos ipsi diuidere solitum scribit, epist. 13. & 14.

C. Herennius, familiaris Ciceronis, homo mitis & humanus, accusauit cum aliis M. Cælium. Cicero pro Cælio.

C. Herennio Cicero 4. libros suos Rhetoricorum dedicauit.

¶ Herennius Gallus, histrio, memoratur Ciceroni epistolarum 10.

¶ Herennius Capito, procurator Iamniæ sub Augusto, refertur Iosepho lib. 18. c. 12.

Herennius, adolescens vitis corruptus, & a Cæsare castris excedere iussus, quum plorabūdu dixisset, Quo ore redibo in patriam? quid dicam patri meo? Dic, inquit Augustus, me tibi displicuisse.

¶ HERENNIUS MACRO, successit Seiano in præfectura prætoriana, & quidē ipso Seiano deterior. Sub mortē Tiberii valde Caligulæ studuit, quem tamē postea, quod Caiū salutasset, infensum habuit, & ab eodem occisus est. Tacit. lib. 5. Seneca in fine 2. de tranquillitate animi, Dion 58. qui tamen illum, quod miror, Næuium Sertoriū Macronem vocat, lib. præcedenti 57. Præclaræ de eodem sunt Philonis expositiones de legatione ad Caium.

¶ Herennius Gallus, legatus primæ legionis in Germania circa initium principatus Vespasiani patris. Tacitus lib. 20.

¶ Herennius Pollio, Consul fuit cū Flauio, decedente Tito Imp. Dion. Meminit illius Plinius in Epistolis lib. 4. ad Vrsum.

¶ Herennius Senecio, natus in Bætica, & ibidem Quæstor accusante Metio Caro, quod nullum magistratum post Quæsturā longo tempore medio petiisset, quodque Heluidii Prisci vitam, acceptis a Fannia cōmentariis, composuisset, a Domitiano interemtus est. Tacitus. Meminit illius subinde in epistolis Plinius iunior.

Herennius Seuerus, appellatur vir doctissimus eidem Plinio, epistolarum 4. ad Seuerum.

Herennia Hetruscilla Aug. apud Manutium in Orthographia.

¶ Herennius Nepos, occisus a Seuro Imp. tradente Spartiano.

¶ HERENNIUS MODESTINVS I. C. audi-

tor Papiniani, Consulatum gessit sub Alexandro. Proconsulatus illius meminit Vlpianus Pand. 47. de furtis. Maximinum iuniorē docuit. Scripsit responforū libros 19. *πυδερτων* 12. regularū 10. differentiarum 9. excusationū 6. de pœnis 4. de præscriptionibus 1. de inofficioso testamento 1. de manumissionib. 1. de testamentis 1. de legatis & fideicōmissis 1. *ἀδελφωματικων* 1. de enucleatis casibus 1. de doctrina dotis 1. de ritu nuptiarū 1. Coluit & amœniores Musas, in pangēdo carmine non infelix, id quod indicant argumenta in Æneidos Virgilianæ libros, falso quondam Ouidio tributa.

¶ Herennius Celsus, refertur Trebellio Pollioni in Æmiliano tyranno.

¶ Herennia Proculina, refertur in memoriis Rom. pag. 288.

Herennius Victorinus, in memoriis Germanicis pag. 483.

Herennio rescribit Gordianus 7. Cod. tit. 58.

Herennio alii AA. & CC. 8. Cod. tit. 49. & iidem ibidem Herenniz titulo 55.

¶ Herennia Secundina, citatur in antiquitatibus Dalmaticis vt vxor Aurelii Sabinii, pag. 366.

Herennius Siculus, haruspex & amicus C. Gracchi, cum duceretur in carcerē, in poste capite illiso, spiritum posuit. Valerius 9. cap. 11.

¶ HERENNIANVS, Odenati regis F. vnus e 30. Tyrannis, memoratur Trebellio Pollioni.

Herennianus, vir magnus sub Dioclet. ¶ Heria Syluina. Inscript. ant. pag. 137.

HERMINII

T. Herminius Aquilinus, Consulatum gessit anno V. C. CCXLVII. Deinde legatus in bello Latino, cum Octauium Mamiliū, Tarquini Superbi generum, vno ictu trāfixisset, inter spoliandum corpus hostis veruto percussus, cum victor in castra relatus esset, expirauit. Liuius 2. Dionysius 5.

Sp. Herminius (quidam Larrem Herminium vocat) Consulatu obiit an. V. C. CCCVII. Fuit tū otii domi forisq; Lini. lib. 3.

¶ HERMOGENI rescribit Antoninus A. 504. Cod. tit. si certum petatur.

Hermogeni rescribunt AA. & CC. 3. Cod. tit. 8.

Hermogenes Pōticus, præfectus vrbi & prætorio sub Cōstantio fuit, an. V. C. MCI.

¶ HERMOGENIANVS I. C. scripsit *ἑρμιου*

iuris libros 6. Aduocatur in Pandect. iuris ciuilib.

HERODOTO, Præfecto præt. rescribit Gordianus Imp. 5. Cod. tit. 11.

HEROIDI rescribitur ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 14.

HESPERIVS, Proconsul sub Valentiniano I, refertur Ammiano Marcellino lib. 28. Eidē, opinor, præfecto præt. rescripserunt Valentinianus, Valens & Grat. AAA. 10

HETEREIVS quidā memoratur Ciceroni in epist. ad Atticum in fine 13.

HIBERIO, Præfecto præt. rescribunt Theodosius & Valent. 5. Cod. tit. 3.

HILARIO Seuerus & Anton. 4. Cod. tit. 30.

Hilarii, Episcopi Pictauorum, vitam pete ex Hieronymo de scriptoribus Ecclesiasticis & alterius, Arelatenfis Episcopi, e Gennadio. Floruit sub Iustino I I.

Hilarius Antiochenus, Senatus princeps, & alter Phryx, vates opt. celebrantur a Suida.

HILARVS, Ciceronis libertus nequam. Cicero ad Att. I. epistola 9.

HILARIANVS, præfes Carthaginensis, memoratur Tertulliano ad Scapulam præsidem.

Hilariano rescribit Alexand. A. 8. Cod. tit. 45.

Hilariano, Correctori Lucaniæ, Constantinus A. 9. Cod. tit. 22.

Hilariano P. V. Gratianus, Valent. & Theod. 6. Cod. tit. 56.

Hilariano, magistro officiorum & Patricio, rescribitur a Leone Augusto I. Cod. de diuersis rescriptis.

H I P P I I

Q. Hippius, Ciceronis amicus, cuius filium, vt apparet, Q. Valgium Hippianum, diligenter Cicero nescio quibus IIII. viris epistolarum 13. commendat.

Hippia, refertur eidem Ciceroni, in cuius nuptiis M. Antonius tantum vini bibit, vt postridie coactus sit in conspectu P. R. vomere.

Hippia alia apud Iuuenalem Satyra 6. *Nupta Senat ori comitata est Hippia ludum.* Huic liberis & sororem fuisse, indicat idē Iuuenalis.

H I R T I I

Hirtius per t. ex Græca consuetudine, & lapidibus vetustis, scribendum, Manutius in Orthographia.

Hirtius, militauit sub Sylla in bello contra Mithradatem. In Plutarcho tamen est *Ἡρτιος*.

A. HIRTIVS A. F. vnus ex his, qui a Sylla proscripti fuere, vt Dion, militauit Cæsari in Galliis & in bello ciuili, habitus ab illo inter familiares & amicos, cuius & cōmentarios de bello Gallico & Pompeiano cōpleuit, quemadmodū ipse fatetur. Nec minori beneuolentia vixit cum Cicerone, quē & domi declamantē audire solebat. Ab eodem post Cæsaris cædē, iā designatus ab illo Consul, in Antoniū concitatus, cū C. Panfa collega apud Mutinā aduersus illum pugnavit simul & interiit, populo Romano charissimus, vt testatur Cicero Philipp. 1. Meminit Suetonius de cl. Rhetoribus & quod in Consulatu cū Panfa declamanti Ciceroni operā daret, inde ioco illius ambos discipulos, & grandes prætextatos vocatos tradit.

Hirtia, Hirtii Consularis soror, ad quā ducendam post repudiatam Terentiā Cicero ab ipso Hirtio rogatus, facere superedit, dicens, non posse se vxori & philosophi pariter operam dare. Hieronymus lib. 1. contra Iouinianum.

A. Hirtius A. F. M. Lollius C. F. Coss. fundamenta murosq; a solo faciunda curauer. *idemque probauer.* &c. Hæc inscriptio extat Ferentini in arce duobus in locis. Non dubium autē, quin hic diuersus sit a superiori. Filium fuisse, non abnuerim.

L. Hirtius, tempore belli ciuilib a Pompeio missus est ad Parthos, quomodo meminit Cæsar eius belli commentario 3. Verisimile est, hunc esse, quem proscriptum a Triumuiris, comparata manu, primū aliquot oppida, & in his Brūdusium occupasse, deinde ad Pompeium in Siciliam euasisse, scribit Appianus 4.

Q. Hirtius, citatur a C. Plinio naturalis histor. lib. 19.

HISPANIVS Lentulus nepos II. vir sub Antonino Pio.

HISPULLA, notatur a Iuuenale Satyra 6.

Hispulla, L. Fabati F. amica vxoris C. Plinii iunioris. Plinius Epistolarum 4.

H O N O R A T I

Honorato rescribitur 2. Cod. de pactis & 4. Cod. tit. 33.

Honoratus, ex Præfecto præt. Galliarum primus

primus Constantinopoli præfectus vrbs factus est, vt scribunt Hieron. & Nicephorus 9. cap. 44.

Honorato, Consulari Byzantii, rescribitur a Valentin. & Valente AA. I. Cod. de off. com. rerum priuatarum.

Honoratus, Circhini F. memoratur a Libanio in epistola ad Bassum. Scribit & Honorato Libanius.

Honorata Māmula, Valerii Iuliani coniunx, refertur Inscriptionum ant. pag. 274.

Honorata rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 31.

Honoratus, Constantinae, ciuitatis Africae, Episcopus, & alter Massiliensis Ecclesiae. De his Gennadius.

Pærus Honoratus, Corrector Italiae sub Diocleriano, Scardeonio in quadam inscriptione.

H O N O R I I

Honorius VI I. ab leg. XXI I. Pr. P. F. Maur. German^o Dæmoni. Insc. ant. p. 477.

Honorius Fortunatus, scripsit ad Gregorium Magnū P. M. II. libros Carminū. Auentinus Annalium Boiorum lib. 3.

Honorio rescribitur a Seuero & Anton. AA. 4. Cod. tit. 32.

HONORIVS, Theodosii Magni F. post patris mortem tenuit imperium occidentis per annos 23. homo segnis & imbellis, vt qui Romā a Gothis diripi passus sit. Vide Carolum Sigonium de imperio occident. & Onuphrium Panuinium.

Venantius Honorius Fortunatus, gentis Italicae, ac ibidem litteris imbutus, in Galliā se contulit. Vbi factus Episcopus Pictauorū, totum se rebus sacris dicauit. Cum autem in Poetica excelleret, scripsit vitam & laudes Martini libris 4. vitam Hilarii Episcopi, hymnos complures, librum epistolarū ad amicos, multaq; alia, quæ a Trichemio cōmemorantur. Floruit sub Iustino iuniore.

H O R A T I I

Horatios volunt ab orando dictos, sed consuetudine factum, vt adspiratio adiciatur. Profecto Græce *ὀρατίος* scribi sine aspiratione, auctor est Cælius Rhodiginus lib. 7. cap. 37.

Horatii, tergemini fratres, contra Curiatios Albanos, itidē fratres tergeminos, pugnantes Romanis victoriam reliquerūt, vno superstite M. Horatio, cæsis Albanis omnibus. Liuius I. Dionys. 3. & 5.

Horatia tergeminoz fratrum soror,

quod Curiatium sponsum, a fratre cæsum, lugeret magis, quam patriæ suorumq; victoriæ gratularetur, a fratre victore occisa est: ipse deprecante patre P. Horatio, cædis a populo absolutus est.

M. Horatius Puluillus, ducto genere ab Horatiis tergeminis, vt scribit Dionysius, L. Bruto in Consulatu suffectus est. Iterum Consul anno interiecto, Capitolium dedicauit. Quo loco iam postem tenenti cū ab inuidis inter precationem Deūm, filium mortuum esse, ipsumq; funesta familia dedicare templū non posse, diceretur, nihil a proposito deflexus, cadauere efferri iusso, sacrum peregit, tēplumq; dedicauit. Dionysius, quē hic magis secuti sumus, & Liuius 2.

P. HORATIVS COCLES, M. Puluilli fr. patruelis (sic enim tradit idem Dionysius) bello & obsidione Portenæ solus pontem sublicium, donec ac tergo intercideretur, tutatus aduersus Hetruscos, deinde in Tiberim delapsus, armatus ad suos enatauit. Liui. 2. Auctor de viris illustribus, Valerius lib. 3. cap. 2. Dionysius Halicarnas. lib. 5. Læsus in coxa cum postea claudicaret, idque illi vitium a quodam obiectum esset: *At ego,* inquit, *per singulos gradus admoneor triumphei.* Seruius in 8. Æneid. Cæterū Coclitis appellationem tenuit, quod alterum oculum iam ante in pugna amisisset.

C. Horatius Puluillus, M. Puluilli F. auctoribus Liuius & Dionysio, Consulatus gestit cum T. Menenio Lanato an. vrbs cond. cclxxvi. cum cæsi sunt ab Hetruscis & Veientibus tercentum Fabii.

C. Horatius Puluillus (Liuius M. vocat) M. F. M. N. vt est in Fastis Cōsularibus, Cōsul Æquos in Alcido fudit, multis illorum cæsis, Corbionem oppidum diruit. Fuit & Augur, obiitque peste ann. V. C. ccc. I. Liuius 3. Huius, an alterius cuiusquam nescio, certe ex gente patricia, duæ filiae a numero digitorum Horatiæ Sedigitæ sunt appellatae. Plinius I I. cap. 43.

P. Horatius Trigeminus, Consul ann. vrbs conditæ ccc. I. fuit auctore Dionysio. Liuius Curiatium vocat. Pestis tum in vrbe grauissima extitit. Idē paulo post Decemuir ferendarū legū inter primos creatus est.

M. Horatius Puluillus Barbatas M. F. M. eius, qui cū Publicola Cōsul fuit, nepos, vicit Sabinos in Cōsulatu an. V. C. ccc. III. triūphauitq; cū L. Valer. collega, q. Volscos & Æquos ceciderat, idq; tū primū sine Senatus auctoritate, populi iussu, cum vterq;

Hinc locus Plauti Curciae Ag. 3. De Coclitis prolapsia te esse arbitror Nam ii suas voculi.

multum antea, quo tolleretur X. viratus e repub. laborasset. Ambo etiam hi legē tulere, ne quis magistratus sine prouocatione crearetur. Liuius 3.

L. Horatius Barbatus, Tribunatum militarem Consulari potestate gessit, ann. vr. bis conditæ CCCXXX. Fuit tum domi & foris ocium. Liuius 4.

L. Horatius Puluillus, Trib. mil. consulari potestate ann. vr. bis conditæ CCCLXXIX. a Camillo collega, iam quintum eum magistratū gerente, prouidendis domi armis, telis & frumento præfectus, cum ille in Antiatas, Latinos & Volscos iret. Liuius 6.

M. Horatius Puluillus, Trib. mil. Consulari potestate an. vr. bis conditæ CCCLXXVII. agrum Voscorum fœde cum collegis depopulatus est. Liuius 6.

HORATII plebeii.

Horatii, ciuis Rom. suæ ætatis, meminit Cicero in epistolis ad Cornificium in fine 12.

Q. HORATIUS FLACCUS Venusinus, Poeta Lyricus, etsi alia quoque poematum genera tractauit, magnam apud Cæsarem & Mœcenatem gratiam obtinuit. Quintilianus illum fore solum ex Lyricis dignum legi iudicat, quod plenus iucunditatis sit & gratiæ, tum variis figuris & verbis felicissime audax. Migravit e vita anno ætatis 57. eodem fere tempore, quo Mœcenas, nequitiam falsus vaticinio suo, cum se non fore ei superstitem in carmen retulit. Plura de Horatio Crinitus & Volaterranus. Ut Mœcenatis amicitiam intraret, videre est Sermon. eius lib. 1. Sat. 6. Diligenter lectū ab Alexandro Seuro Imp. traditum est a Lampridio. ¶ De Horatii emendatissima & politissima editione multum debemus Georgio Fabricio. Refertur etiam vita eius, per Suetonium Tranquillum conscripta, a Petro Nannio lib. 3. Miscellaneorum, lacera tamen, & multis locis vitata. Vide in eandem Eliæ Vineti annotationes.

P. Horatio P. F. O. V. F. Floro & Nouellia C. F. Rufæ parentibus suis Horatia P. F. Maxima Legi. Hæc inscriptio extat in Gallia Cisalpina in vico montis Orphanii. Inscr. ant. pag. 88.

HORDEONII

T. Hordeonius, memoratur Ciceroni ad Atticū 13. vti synchronus, & a quo Cluuius legaretur, haud dubie Cæsarianus.

Hordeonius Flaccus, exercitus in Germania superiore legatus sub Galba, a militibus suis spretus, vt senectæ & debilitate pedum inualidus, sine constantia, sine auctoritate, præfuit tamen vsque ad initia principatus Vespasiani; in cuius verba adacto exercitu, cum illius nomine pecuniā a Vitellio missam dedisset, renouata per luxū & epulas nocturnosque coetus in ipsum ira & seditione, occisus est. Corn. Tacitus lib. 17. 18. & 20.

Hordionius, Hordionia, Q. Hordionius Q. Hordi: L. Q. L. Q. L. Q. Q. I. L. S. Philumina Syrus sibi & patron. Hæc inscriptio extat Capuæ in Italia, Inscr. antiq. pagina 131.

¶ HORONTIANO scribit Ambrosius epistola 18. 19. 20.

HORTENSII

L. Hortensius, Trib. pl. ann. vr. bis cond. secundum Fastos consulares CCCXXXI. C. Sempronio, prioris anni Consuli, diem dixit, quod in Volscos male & imprudenter pugnasset, quem tamen, cum a quatuor collegis, qui sub illo militarant, inspectante P. R. humiliter rogaretur, missum fecit. Liuius 4. Valerius lib. 6. cap. 5.

Q. Hortensius Dictator, plebem per seditionem in Ianiculum digressam reduxit, lege in Æsculeto lata, vt quod plebs iussisset, eo Quirites omnes tenerentur. Decessit in eodem honore, quod nulli antea Dictatori contigerat. Liuius 11. Plinius 16. c. 10. Augustinus de ciuitate Dei 3. cap. 17. Carolus Sigonius, vir cum primis doctus & ingeniosus, hanc Hortensii Dictaturam in annum vr. bis conditæ CCCCLXXVII. refert ac legem eius antea quoque a Q. Publilio Dictatore latam scribit, vt nō obseruatam, ab Hortensio in vsum reuocatam, intelligas.

L. Hortensius, Prætor. ann. vr. bis conditæ DLXXXI. ab Abderitis & Chalcidēsis. accusatus, absens a Senatu, rescissis quæ fecisset, notatus est. Liuius 43.

Q. HORTENSIVS, Orator, patrē L. Hortensii, proauū Sempronii Tuditanū, habuit. Belli socialis anno primo miles, altero Trib. militum fuit. Iuit mox cū Sylla legatus in Asiam contra Mithradatem. Adilitatem petiit cum Cicero Quæsturam, C. Cotta Cōsulatum. Deinde suo tempore Præturam & Cōsulatum affectus est. Ex Cōsulatu cum illi Crera, & bellum cum Cretenlib. gerendum obtigisset, vrbe & foro, in quo domina-

dominabatur, carere non sustinuit, eoq; Q. Metello collegæ, qui postea dictus est Creticus, bellū & prouinciā concessit. In foro admodū adolescens exorsus est dicere. Genus illi dicēdi minime vulgare erat, vox canora & suavis. Motus & gestus etiā plus artis habebant, quā esset Oratori satis. Cumque citra controuersia omnib. suæ ætatis oratorib. superior esset, cū Cicerone diu super eloquentiæ palma concertauit. Multū ex diligētia partiōdi laudis tulit, teste Quintiliano in fine 4. cuius tamē diuisionem, in digitos deductā, nōnunquā Cicero solitus est eludere. Inter agendū manuum argutiis & gesticulationib. utebatur. Vnde L. Torquatus, homo subagrestis, apud consiliū iudicū notissimæ saltatriculæ nomine Dionysiam appellauit. Ad quod probrū Hortensius molli & demissa voce: *Malo, inquit, esse Dionysia, quam quod tu, Torquate, dixeris, esse* *Διονυσία, ἢ ἄλλο τι.* Autor est huius Gellius lib. 1. capite 5. Dixit pro Manilio, pro Cn. Dolabella, pro Messala, pro Muræna & aliis multis, quos enumerare longum sit. Tutatus est & Verrem, accusante Cicerone, cui testem in iudicio rogati molestius cū dixisset Hortensius, se ænigmata nō intelligere: atqui debebas, inquit Cicero, cū Sphingem domi habeas. Acceperat autem ille a Verre Sphingem æneā maximi precii. Citatur & apud Charisiū eius oratio pro C. Rabirio. Dixit etiā per paucis ante mortē diebus pro App. Claud. Pulchro. Varro li. 3. de re rust. primū illū in Augurali cœna (nā id sacerdotium habebat) pauonem apposuisse scribit. quod ipsum confirmant Plin. lib. 10. c. 20. Tertullianus de Pallio. Sed & Macrobius lib. 3. cap. 15. platanos suas vino solitum irrigare memorat: piscinis vero adeo delectatum, vt illum & L. Philippum Cicero piscinarios per iocum appellaret. Præterea a Varrone celebratur Hortensii *θηριοτροφεῖον*, in eoque collocutus Orpheus, buccina inflata conuocare feras solitus, libro tertio, de re rust. capite 13. In vestitu cultuque tam mollis & sollicitus fuit, vt in speculo faciem quæriraret, & togam componeret. Collegæ quoq; de iniuriis diem dixit, quod sibi in angustiis occurrens structuram togæ disturbasset. Liberos cum haberet, tamē Martiam, L. Philippi filiam, Catonis coniugem, ob fecunditatem, exorato ipso, duxit vxorem, & quidem pregnantem, quam etiam hæredem reliquit. Decessit e vita sub bellum ciuile Cæs. & Pompeii, anno ætatis

(Vide Val. lib. 8. c. 10.)

64. clamore in actione causæ disruptus, vt indicat Q. Serenus, cū a Crassi & Scæuolæ Cōsulatu vsque ad Paulum & Æmiliū Cōs. per annos 44. in repub. florisset. Deporat mortem Hortensii Cicero in fine Dialogi de claris oratoribus, multis antea super ipsius eloquentia & morib. adductis.

Hortensia, soror Oratoris, mater fuit Valerii Messalæ, quem ambitus reum defendit Hortensius Valerius lib. 5. cap. 9.

Q. Hortensius F. bello ciuili Pompeiano secutus est partes Cæsaris, vt liquet ex epistolis ad Atticum & 6. Eutropii, qui tradit, illū cū Octauio & Libone, præfectis Pompeii, classe congressum & superatum esse. A cæde Cæsaris, cū esset proconsul Macedoniæ, M. Bruti partib. accessit, eoq; nomine laudatur a Cicerone Philip. 10. Captus postea in Philippis ab Antonio, ad C. fratris tumultū, quod illū ex mādato Bruti peremisset, vicissim trucidari iussus est. Plutarch. in Bruto. Agit de eodem Valerius lib. 5. c. 9.

Hortensia, & ipsa oratoris F. matronarū & virginum Rom. causam apud Triumuiros egit, magna facundiæ suæ admiratione. Val. Max. 8. c. 3. Appian. & Quintil. 1. c. 1.

Hortensius Corbio, nepos Oratoris, omnibus scortis abiectiorem & obsceniorē vitam egit: ad vltimumq; lingua eius tā libidini cūctorum inter lupanaria prostitit, quam aui pro salute ciuium in foro excubuerat. Valerius Max. lib. 3. cap. 5.

M. Hortensius Hortalus, & ipse nepos Oratoris, illectus ab Augusto liberalitate decies h. s. duxit vxorem, suscepitq; 4. filios. Quibus ad pudendam paupertatem prolapsis, quanquā rogante patre, Tiberius opitulari recusauit. Tacitus li. 2. Scribit & Hortalo Catullus, sed alii & tempore priori.

¶ Hortensio Q. F. Col. Faustino Aduocato fisci præfecto fabr. patrono municipi collegium fabrum Tiburtinorū ob merita L. D. s. c. Hæc inscriptio extat Romæ in templo S. Mariæ nouæ. Inscr. ant. pag. 186.

Hortensia Demetriæ carissimæ & sibi. Extat Ostiæ. Ibidem pag. 182.

C. Vettieno Fausto bene merenti Q. Hortensius Secundinus hæres. pag. 285.

Hortensius, nominatur inter Episcopos Africa, quibus scribit Cyprianus epist. 12.

HOSIDI

Hosidius Geta, proscripuit a Triumuiris, & a filio seruatus. Appianus li. 3. de bell. ciuil. Dion lib. 47.

C. Hosidius, floruit sub Claudio, trium-

phales honores promeritus, licet *Cof.* non fuisset. *Dion.* lib. 60.

¶ *HOSTIUS* rescribunt *AA. & CC.* 7. *Cod. tit.* 34.

HOSTIUS

L. Hostius, primus Romę patrem necasse traditur, idque perfecto bello Pun. secundo. *Plutarchus* in *Romulo*.

Hostius quidam sub *Augusto*, diues, auarus, & libidinis portentosa, tam virorū quam feminarum audis, solitus ad eius nota specula, quę rerum imagines longe maiores reddunt, nefandam *Venerem* exercere & pati. Vide *Senecam*, item *Cęliū Rhodiginum* lectionum antiquarum libr. 8, cap. 3.

Hostius, Poeta, scriptor belli *Histrici*, citatur *Macrobio* *Saturnalium* sexto. ¶ De eodem *Fragment. Sex. Pompeii* pag. 134, & 163.

Hostia, puella mirifice amata est *Propertio* Poetę, quā ille in suis libris alio nomine *Cynthiam* vocat, vt est testis *Appuleius*.

HOSTILIUS

Hostus Hostilius, vir generosus & opibus pollens, relicta *Medullia*, quam ab *Albanis* conditam *Romulus* in foedus suscepit, coloniamque fecerat, commigravit Romam, ibique duxit uxorem ex genere *Sabinorum*, *Herfilie* filię, eam ipsam, quę genitilibus suis feminis bello *Sabino* cōsuluit legationem suscipiendā pro viris ad patres, quęque visa erat conciliandorum ducum causa fuisse præcipua. Compluribus autem in bellis sub *Romulo* militans, multis claris facinoribus editis, bello *Sabino* interiiit, vnico filio relicto. Sepultus est a *Romulo* & *Tatio* regibus in foro, adiecta inscriptione, quę viri virtutem testaretur. Sic *Dionysius* lib. 3. *Liuius* 1. *Valerius* 3. capite 4. At *Plinius* lib. 16. cap. 4. bello *Fidenate*, cum primus in oppidum irrupisset, corona donatum a *Romulo* scribit, quod si est, nequaquam bello *Sabino* periit. De filio tradit *Macrobius*, natum illum antequam *vlia* *Sabinarum* reliquarum peperisset, & patris indito nomine, a *Romulo* bulla aurea & prætexta insigni decoratum, libri primi cap. 6.

Tullus Hostilius, *Hosti* *F. Hosti* *N.* ex matre illustri natus, ob aui memoriam, iubente populo, *Numę* in regno succedit,

non illi solū dissimilis, sed *Romulo* quoque ferocior. *Bella* tria gessit, *Albanum*, *Fidenate* & *Sabinum*, toridemque triumphos duxit. *Albanos*, vrbe illorum propter perfidiam diruta, Romam traduxit, cum de duce illorum *Metio* supplicium sumisset. *Cęlium* montem vrbi addidit. Conatus autē ex *Numę* libris louē cęlo deuocare, quod quędam parum rite fecisset, fulmine ictus cum regia conflagrauit, regno magna belli gloria per annos xxxi r. gesto. *Liuius* primo, & de exitu eius *Plinius* 2. c. 53. & *rursus* 28. cap. 2. ex auctoritate *Pisonis*.

¶ *A. & C. Hostilii*, *Catonēs*, simul *Prætores* facti sunt anno belli *Punici* secundi vndecimo. *C. Hostilio* vrbanam iurisdictionem obuenit, addita est & peregrina, *A. Hostilius* *Sardiniam* tenuit. *Liuius* 27.

A. & L. Hostilii, *Catonēs*, legati fuere *L. Scipionis* in bello contra regem *Antiochū*, quorum *Aulus* cum ipso *Scipione* peculatus nomine damnatus. *Liuius* 38.

¶ *L. Hostilius Mancinus*, bello *Pun.* secundo cum 400. equitibus speculatum egressus, a *Carthalone* *Pœno* cum multis suorum captus est. *Liuius* 22.

A. Hostilius Mancinus, *Prætor* ann. vr. bis conditę *DLXXIII*. vrbanam iurisdictionem obiuit. Decennio post *Consul* missus in *Macedoniam* contra regem *Persem*, vt nullam rem bellicam memorabilem gessit, ira ad cunctam militarem disciplinam ab effusa licentia militem formauit, socios cum fide coluit, & ab omni iniurię genere defendit. *Liuius* initio 44.

L. Hostilius Mancinus, bello *Pun.* tertio primum præfectus classis, deinde legatus, primus cum exercitu *Carthaginem* irrupit. Qua expugnata, triumphante *Scipione*, pictam *Carthaginem* & facta prælia in foro proposuit, assistensque populo spectanti singula enarrauit. Ea comitate, quemadmodum est auctor *Plinius* 36. cap. 4. proximis comitiis *Consulatum* adeptus est, ann. V. *C. DCVI*.

C. Hostilius Mancinus, fors *L. fr.* *Consul* in *Hispaniam* iturus, cum *Lanuuii* sacrificare vellet, pulli e cauea effugerunt. Deinde nauem eo cōsensus in *Herculis* portu, vox audita est: *Mancine mane*. Qua territus, cū itinere cōuerso *Genuā* petisset, ibique scaphā esset ingressus, anguis eximie magnitudinis visus e conspectu abiit. Proinde victus a *Numantinis*, & castris exutus, cum spes nulla seruadi exercitus esset, pacē cum

cum eis fecit ignominiosam. Eam *Senatus* ratam esse voluit, ac dedecus admissi flagitii, cum 30. Romanorum millia a 4. *Numantinorum* millibus victa essent, deditione *Mancini* expiauit. *Epitome* *Liuiana* 55. *Valerius Max.* lib. 1. cap. 6. *L. Florus* lib. 2. & *Iulius Obsequens* in de prodigiis. Ceterum *Mancinus* a *Numantinis* non receptus, augurato in castra rediit, posteaque præturam gessit. Auctor *Plinius* in viris illustribus.

C. Hostilius Mancinus, idem cum superiore an alius, incertum, *Ædilis* curulis *Manilia* meretrici diem ad populum dixit, quod de ambulacro eius noctu lapide ictus esset, vulnusque ex eo lapide ostendebat. *Manilia* ad *Tribunos* pl. prouocauit. Apud eos dixit, comestorem *Mancinum* ad ædes suas venisse. Eum sibi recipere non fuisse in æde sua. Sed cum vi irrumperet, lapidibus depulsum. *Tribuni* decreuerunt, *Aedilem* ex eo loco iure deiectum, quo eum venire cum coronario non decuisset, ac ideo ne cum populo *Aedilis* ageret, intercesserunt. A *Gellius* ex *Atteio* *Capitone* lib. 4. cap. 14.

Traditur etiam, *Mancinum* quendam insignem domum habuisse, quę damnato & interfecto illo publicata sit, vnde *Mancis* damnatus appelleretur.

¶ *C. Hostilius Tubulus*, *Prætor* ann. V. *C. DCLI*. iurisdictionem vrbanā cum prouincia & exercitu sortitus est. Biennio post *Hannibalē* expeditis cohortibus adortus, 4. millia hominum ex illius exercitu cecidit, 9. signa militaria cepit. *Liuius* 27.

L. Hostilius Tubulus, *Prætor*, vt putat *Cicero* ad *Atticum* scribens lib. 12. epist. 3. *L. Metello* *Q. Maximō* *Coss.* id est, ann. V. *C. DCXI*. cum quæstionem inter *Sicarios* exerceret, ita pecunias aperte cepit ob rem iudicandam, vt anno proximo *P. Scauola* *Trib. pl.* ferret ad populum: Vellent ne de ea re quæriri? Quo plebiscito decreta est a *Senatu* quæstio *Cn. Cepioni* *Consuli*. *Tubulus* statim in exilium abiit, nihil respondere ausus. erat enim res aperta. *Cicero* *Finium* 2. Accersitus ab exilio propter multa flagitia, ne in carcere moreretur, venenum bibit, teste *Asconio* *Ped.* in orationem *Ciceronis* pro *Scauro*. In hunc citat illud *Lucilii* Poetę *Cic.* de nat. *Deorū* 1.

-- *Tubulus* si *Lucius* unquam, Si *Lupus* aut *Carbo*, aut *Nepruni* filius. *M. Hostilius*, *Salapian* in locum salu-

briorem transtulit, a ciuibus eius municipii publice rogatus. *M. Vitruuius* 1. cap. 4. Videtur fuisse architectus.

Hostilius, mimographus ex prima nobilitate, memoratur a *Tertulliano* in *Apogetico*.

Hostilius, alius annales *P. R.* vt *Ennius*, scripsit.

¶ *Hostilius Rutilius*, præfectus castrorum sub *Quintilio* *Varo* in *Germania*, refertur *Iulio* *Obsequenti* in fine.

¶ *Hostilius Firminus*, legatus *Marij* *Prisci* in *Africa* sub *Traiano*, quo damnato, ipse quoque a *Senatu* notatus est. *Plinius* *Epistolarum* 2. ad *Arriatum*.

Hostilius, Philosophus, relegatur in insulam a *Vespasiano*. *Dion.*

Hostilia rescribitur ab *Antonino* *Imp.* 5. *Cod. tit.* 18.

Hostilia *Prisca*, cum *L. Vario* *C. F.* *Pudete* marito, refertur in memorijs *Italicis*. *Inscript. ant.* pag. 123.

¶ *HOSTILIANVS* *Perpenna*, temporibus *Galli* & *Volusiani*, principum, Imperator a *Senatu* creatus, non multo post pestilentia consumtus est. *Aur. Victor.*

C. Hostilianus Valens, nobilissimus *Cæsar*, memoratur in inscriptionibus *Valentia* pag. 23.

HOSTORIUS

P. Hostorius Scapula, bello egregius, *Britannia* post *Plautium* sub *Claudio* præfuit. *Corn. Tacitus* lib. 12. & in *vita* *Agricolę*. *Institution.* lib. 3. cap. 9. videtur *Asterius* dici, vbi & de *Consulatu* eius.

M. Hostorius P. F. ciuē in pugna seruauit. Occiditur a *Nerone*. *Tacitus* 12. & 16.

Hostorij duo, liberti, ambo referuntur *Inscript. ant.* pag. 121.

C. Hostorius Italus *C. Hostorio* *Antonio* *Niconi* liberto b. m. fecit. *Ibid.* pag. 116.

¶ *Haue* *HYGIA*, anima dulcissima & c. sit tibi terraleuis. Apud *Victorium* in *Epist. Ciceronis* pag. 845.

Hyginio rescribit *Alexander* *Imp.* 4. *Cod. tit.* 65.

Hyginia *Phil. A.* ibidem tit. 32.

¶ *HYLÆ* *Alexander* *A.* 5. *Cod. tit.* 62.

¶ *HYMETTIVS*, *Iunii* *Toxotii* frater fuit, fors gentis *Iunia*.

Hymettius, aliquando *Proconsul* *Africa*, mittitur in exilium sub *Valentiniano*.

HYPATIUS

¶ *Hypatius*, *Consul* fuit cum *Cereali*

fratre sub Constantio, qui forem illorum coniugem habebat. Eidem, puto, rescribitur a Gratiano, Valentiniano II. & Theodosio AAA. 1. Cod. de apostatis, nisi fors hic fuit filius. Eidem scribit Libanius in Epistolis.

Abolenus Priscus, homo dubie sanitatis, autore Plinio iunior, I. C. tamen, quo multum usus est Pius Imp. Successit in professione iuris Sabino, ut tradit Pomponius. Recitate publice elegos suos Paulo Passieno, atq; his verbis eius honorem auspicante: Prisce iubes? Ego vero, inquit, non iubeo. Itaq; secutus risus maximus. Plinius epist. 6. ad Romanum. Reliquit ex Cassio 25. libros, *ἑξήκοντα* libros 14. ad Plautium libros 5.

I A N V A R I I

T. Iulianus Florianus & P. Domitius Didymus curatores coloniae Deae Auentiae & genti incolar. Haec Inscriptio extat in cenobio Munchvuyler apud Heluetios.

Ianuarius, Episcopus Beneuentanus, caesus cum 6. aliis a Domitiano 14. Cal. Noueb.

Ianuariae rescribunt Seuerus & Antoninus 6. Cod. tit. 39.

Ianuarius, laudatur a Libanio Sophista in epistola ad Anatolium.

Ianuarius, exorcista, memoratur in Inscriptio, quae extat Mediolani ad S. Bartholomaeum. Inscript. ant. pag. 35.

Ianuarius sacerdos, cuius largitionem, testamento factam, D. Augustinus ratam habere noluit, quod ille contra religionis professionem, priuatam pecuniam habuisset. Fulgofus lib. 7.

I C C I I

M. Iccius, Caesaris partium erat. Cicero Philipp. 3. Variant de nominis huius scriptura Notae Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pag. 276. & seq.

Iccius, amicus Horatii Poetae, ad quem extat eiusdem epistola numero 12. & lib. 1. Carminum Oda 29.

C. Iccius, citatur C. Plinio naturalis historiae 1. & 36. Certe ex illius lucubrationibus quaedam in historiae suae librum 6. se transulisse fatetur.

I C E L I I

Icelius, a triumuiris proscriptus, quod

Hypatius, Hypatii Consulis nepos (sic colligo ex ratione temporum) magister militiae fuit sub Honorio & Theodosio. Rescribitur illi ab iisdem 1. Cod. de off. mag. mil.

Hypatius, natus forore Anastasii Imp. Consularum gessit an. V. C. M C C L I I I.

I

caeteris iudicibus Brutum & Cassium damnantibus, ipse palam absolutionem protulisset; cum cadauer efferentibus se miscuisset, ut ita falleret, a portarum custodibus agnitus & caesus est. Appianus 4.

Icelius Martianus, libertus Galbae Imp. Icherius, Orator, laudatus Romae, genere Syrus, ad quem se scripsisse libros 2. de pulchro, sed amissos sibi, queritur Augustinus Confessionum 4.

I C I L I I

Iciliorum familia plebeia fuit, & Patribus semper infestissima. Liuius 4.

C. Icilius Ruga, inter primos Tribunos plebis creatus est, anno V. C. C C C L X I. Dionysius.

Sp. Icilius, Trib. pl. ann. V. C. C C L X X I I I. cum ii primis tributis comitiis creati cepti sunt. Liuius 2.

L. Icilius, Trib. pl. ann. V. C. C C X E V I I I. Huic postea desponsa est Virginia, quam Appius x. vir causa libidinis in seruitutem assererat, estq; tum secundum factus Trib. pl. Dionysius 10. Liuius 3.

M. Icilius, magnae pietatis adolescens, qui maluit cum duce L. Sicinio Dentato & patre suo ad certam perniciem ire, quam precibus isti periculo eximi, pietati obfuitur. Dionysius 10.

L. Icilius, Trib. pl. ann. V. C. C C C X L I I I. cuius seditiosas promulgandas agrariis legibus actiones orta pestilentia cohibuit. Liuius 4.

Tres Icilia, Trib. pl. ann. V. C. C C C X L V I. Corn. Cossio Furio Medullino Coss. omnes acerrimi viri, & ut inter plebeios generosi etiam. Liuius lib. 4.

I G N A T I I

Ignatius Taurinus, Proconsul Batae imperante Hadriano, cuius factum Vlpianus Hadriano comprobatum scribit, relegato in quinquennium, qui per lasciuia causam mortis praebuisset. Pan. 48. ad Iegem Corneliam de sicariis & veneficiis.

Ignatius Dexter, claruit temporibus Herennii

rennii Modestini, qui librum ad eum scripsit de excusatione tutelae, quemadmodum liquet ex Pand. 27. tit. 1. ubi eius libri exordium subiicitur.

Ignatius, Antiochenorum Episcopus, tertius a Petro, Romam adductus in vinculis sub Traiano, post multa & varia tormenta leonibus obiectus interiit. Colitur Cal. Februarii.

Ilius, in Teuthrante citatur Macrobio Saturnal. lib. 6. cap. 4.

Inclitae rescribit Alexander A. 5. Cod. tit. 37.

Infantio, Comiti Orientis, rescribitur a Theodosio, Arcadio & Honorio AAA. Cod. de Iudaeis & caelicolis.

Ingenus, vnus ex 30. tyrannis sub Gallieno, a quo victus & caesus est. Pollio.

Instantius, successor Macri in Batica. Martialis in fine 12.

Ioannes Imp. De hoc Caroli Sigonii historia de imperio occident. & Onuphrius Panuinius.

Iocunda rescribit Gordianus August. 4. Cod. tit. 57. & eidem, opinor, Alex. Imp. 6. Cod. tit. 16.

Isidorus, Praefectus vrbi sub Constantino, cui rescribitur ab eodem 1. Cod. de iuris & facti ignorantia.

M. Isidorus, refertur Pand. 26. de suspensis tut. & curat.

Isidorus, Cos. cum Senatore an. V. C. M L X X X I X. Refertur etiam Tripartit. 12. & 13.

Isidoro rescribunt AA. & CC. 3. Cod. tit. 19. Eidem etiam, ut puto, Carus, Carinus & Numerianus, 5. Cod. tit. 71.

I O V I N I

Iouino rescribitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 10.

Iouinus Valens, magister armorum per Gallias a Iuliano factus, re feliciter gesta aduersus Alemanos, Consul a Valentiniano declaratur, quem honorem gessit cum Lupicino an. V. C. M C X X. Marellinus 26. & 27. Huius, opinor, meminit Ausonius in carmine ad Theonem.

Iouinus, vir Galliarum nobilissimus, sub Honorio sumpsit imperium, sed mox cecidit. Similiter & frater eius Sebastianus. Autor Orosius 7. cap. 42. Huic, cum esset praefectus praet. rescriptum est ab Honorio & Theod. AA. 1. Cod. de Iudaeis & caelicolis.

Iovinianus, patrem habuit Varonianum, Pannonium, clarum in re militari, & aliquando Comitem ordinum. Mortuo Iuliano suffectus Imp. in Perfide, mox omnes milites Christianum nomen fateri voluit, pacem cum Persis necessariam magis quam honestam fecit, transgritanis 5. prouinciis traditis, cum exercitu alioqui saluum inde reducere non posset. Decessit per Galatiam iter faciens, calore prunarum & nidore noui tectorii grauatus, imperii sui mense 8. aetatis 33. Vide Suidam, item Carolum Sigonium lib. 7. de imperio occidentali, & Onuphrium Panuinium.

Iubellius Campanus, vir fortis tempore belli Pun. secundi. Liuius 26. & Valerius Max. 3. cap. 2.

D. Iubellius, Praefectus legionis Campanae, quae Rhegyum occupauit. Liuius. 12. Iucundianus Martyr, submersus in Africa 4. Iulii.

Iudacilius dux in bello sociali, rebus desperatis, cum amicis in summa pyra epularis est primum, deinde seipsum veneno sustulit, rogatis amicis, ut ignem subiicerent. Appianus 1.

I V L I I

Iuliam gentem, & in ea clarissimam Caesarum familiam, ab Aenea & Ascanio filio, quem ex Creusa, Priami filia, is sustulit, prognatam esse, Graecis pariter & Latinis scriptoribus contestatum est. Aeneas enim, ut rem altiore principio repetamus, Veneris & Anchisae filius, euersa Troia, cum anno sequenti, qui fuit ante V. C. C C C C X X I. in Italiam venisset, ducta ibidem Latini regis filia, Lauinia, oppidoque condito, quod ab vxoris nomine Lauiniam appellauit, primum solis Troianis, quoad socer superfuit, deinde post casum illius, Troianis simul & Latinis per sexennium imperauit. Septimo anno apud Numicum fluium in praelio desideratus est, ne corpore quidem vsquam comparente. Credidere quidam in Deos translatum: alii quod consentaneum vero duxerim, in amne, iuxta quem pugnatum est, submersum arbitrati sunt. Templum mox illi populus erexit, hac adiecta inscriptione: PATRIS DIVI TERRESTRIS, QUI NUMICI VNDAS GVBERNAT.

Aenea defuncto, filius Ascanius in regno successit: nec dum enim mascula soboles ex Lauinia prouenerat, vterumque caeterum, constabat. Exactis autem aliquot annis, quod nollet cum nouerca, quae iam

filium adultum habebat, sibi contentiones intercedere, Lauinio eidē cecit, Albā longam a fundamentis excitauit, eamq; regni sedē apud posteros esse voluit. Quemadmodum autem ipse adhuc adolescens cognomēto dictus est Iulus, quod emērgente prima barbæ lanugine, quam vocant, pulcherrimam de Mezentio victoriam retulisset, ita iam ætate prouectior natū sibi filium Iulium appellauit, quē & regni, quod per annos 38. tenuerat, hæredem reliquit.

Post obitum Ascanii coorta super regno dissensio est. Nam cum multi Iulio studeant, ac patris ultimam voluntatē ratā esse cuperent, maior pars populi per gratiā Lauiniæ, filium Aeneæ posthumum, quod is ætate, & rerum præstaret vsu, regnare iussit. Is forte fortuna in syluis editus, Syluii nomen obtinuit, a quo deinceps Albanorum reges prognati sunt, omnesq; Syluii appellati. Iulio, quo dignitate regi proxim⁹ esset, sacrorum cura & potestas tradita est. quo honore, qui recte æstimantibus regno potior est, contentus ille, & multis periculis, quæ regna comitari solent, caruit, & in multa populi beneuolentia & gloria tranquille consenuit, honestissima sui nominis familia relicta. Libenter hic Dionysii sumus auctoritatem secuti. Nam Liuius (quod pacetanti viri dictum sit) hoc loco parum sibi constare videtur.

Ad hunc modum ab Ascanio, qui primus Iuli cognomen tulit, & Iulio filio, deductum esse τὸ Ἰβλίου φύλον, præterquā quod historiæ conditores plerique omnes vno ore confirmant, etiam Latini nominis poterant princeps, Virgilius, pluribus in locis attestatur. Cuius, vt alia loca nunc dissimulem, nonne statim lib. 1. Aeneidos hi versus leguntur?

*Nascetur pulchra Troianus origine Cæsar,
Imperium Oceano, famam qui terminet astris,
Iulius, a magno deductum nomen Iulo.*

Quin & Cæsares ipsi, iam rerum potentes, Iliensibus in Asia, quod inde maiores suos progressos, ac in primis gentē Iuliam ab Aenea & Ascanio, qui & Iulus est, derivatam scirent, ingentia beneficia præstiterunt, agros videlicet & libertatē cum immunitate largiti, quē admodū de Augusto Cæsare testis est locuples Strabo Geographiæ 13. de Claudio vero, apud quē & Domitius Nero, iam in filium & generū adscritus, speciosam pro Iliensibus orationem habuit. Tacit. lib. 12. & Suetonius in vita Claudii.

Hæc cum ita se habebat, valde miror, Eusebium tradere, domum Iuliam a Iulio Procuro, qui cum Romulo Romam commigravit, fundatam esse; nisi libebit, codicem deprauatū credi, quod profecto & in aliis plerisque locis factum deprehendimus, Quæ. n. ab illo familia? quæve relicta posteritas legitur? At Iulium illi proauum fuisse, ab auum vero Romulum Syluium, vnde decimum Albanorum regem, cuius ex Auentino filio Romulus atnepos exitit, non arbitror veri dissimile. Illud satis confessum est, virum fuisse prudentia & consilio præstantem, utpote qui populum Romanum, amisso rege Romulo conturbatum, ac discerptum a patribus suspicantē, quæ res haud dubie ad seditionem spectabat, suauissimo commento repente præter omnium opinionē composuit. Progressus enim in concionem, affirmavit, visum a se Romulum augustiore forma, quā fuisset, præcipientem, vt se pro numine colerent, Quirinū in cælo vocari, Romamq; omnium gentium imperio potiturā. Hæc illi prolocuto fides statim habita est, populusq; ab omni tumultu conuicuit. Autores sunt huius Liuius li. 1. Florus 1. Plutar. in Romulo.

Iam apud Albanos Syluiorum regum genus defecerat, & Romanis imperabat post Namam Pompilium Tullus Hostilius, etiam ipso Romulo, primo rege, ferocior. Cui diu versanti in animo, quomodo populum Albanum ad se transferret, & ex duabus ciuitatibus vnā gentē ac rempublicam efficeret, occasionem fortuna suppeditauit. Actis. n. vtrinq; prædis, cum ad arma ventum esset, ac post longam altercationē, trigeminorum hinc & inde fratrum pugnam decerni placeret, stetit a Romanis victoria, nec multo post comperta est ducis Albanorum, Metii, malignitas & perfidia. Efferatus igitur Hostilius, de Metio supplicium sumit, Albam funditus diruit, & populum omnem Romam traducit. Itacum Seruiliis, Quintiliis, Geganiis, ceterisque vetustis familiis, gens Iulia quoque in urbem translata est, honoratioribus patriciis adscripti. Acciderunt hæc an. V. C. LXXXVII. cum Alba per annos 500. demptis 13. stetit, quemadmodum tradit Dionysius Halicarnassensis Antiquitatum 3.

HACTENVS Iuliaz gentis originem, & quomodo Romam ea peruenerit, studiose retulimus: nūc clarissimam eius familiam, in qua Tulli primum, deinde Cæsares enituerunt,

tuerunt, pari sedulitate persequemur, non continuam generis seriē pollicentes, quod in tanta veterum scriptorum penuria nemini præstabile putamus, sed in iis quæ peruestigari potuerunt, diligentiam & operam nostram candidissimo cuiq; probaturi.

CAIVS ET VOPISCVS Iulii Tulli.

PRIMI omnium C. & Vopiscus Iulii Tulli occurrunt, propinqui quidem illi, sed a quibus diuersas domus constitutas videā. Primum autem de Caio & eius posteritate dicemus, deinde ad Vopiscū reuertemur.

C. IVLIVS TVLLVS.

C. IVLIVS L. F. vt habent Fasti consulares, non ille inter patricios primus, sed neque postremus ad honores & magistratus conscendit. Consulatum gessit anno V. C. CCLXV. autore Dionysio. Nam Liuius eius anni Consules non habet. Homo minime bellicosus, cum tempus illud pugnacem Consulem exposceret, C. Martio Coriolano Romanorum fines, eo quod iniuste damnatus esset, cum exercitu Volscorum incurstante. Verum quia mitis & placidus erga populum fuit, iterum creatus est Consul in annum vrbs CCLXXII. In fastis tamen Consularibus C. F. L. N. vocatur, vt sit alius a priore. Demū iam grauis ætate, etiam Decemuir ferendarum legum factus est anno vrbs CCC. Vide Dionysium lib. 8. & 10. T. Liuium 2. & 3. Huius arbitror liberos fuisse, Caium & Lucium Iulios Tullos, & alterum C. Iulium Tullum fratris filium seu propinquum.

C. IVLIVS TVLLVS.

C. IVLIVS TVLLVS, duos Consulatus gessit, priorem anno vrbs CCCVIII. alterum anno CCCX. Liuius lib. 3. & 4. Licinius Macer & Fasti etiam Consulares anno sequenti refectum illum cum Virginio, & tertium fuisse Consulem scribunt.

L. IVLIVS TVLLVS.

L. IVLIVS TVLLVS, honoribus par Caio fuit. Nam & ad Tribunatum militarem Consulari potestate euectus est anno CCCXVII. cum Fidenæ defecere, & populi Romani legati interfecti sunt, & anno CCCXXIII. Magister equitū dictus a Posthumio Tuberto Dictatore, sequenti mox Consulatu functus est, non sine gratia populi, perlata lege de mulctarū æstimatione, præuentis Tribunis, qui eam ferre de-

stinarent. Liuius 4. Ab his fratrib. existimo prognatos patruales, Caium & Lucium.

C. IVLIVS TVLLVS.

C. IVLIVS TVLLVS, L. F. Tribunus militū Consulari potestate, an. V. CCCXLVI. & iterum triennio post, cum obsideri Veii cœpti sunt: demum censuram obtinuit an. CCCCLXIII. Cui in eo honore mortuo quod alius suffectus esset, vrbe a Gallis eo lustro capta, an. videlicet CCLXV. religioni postea fuit, in demortui Censoris locum quenquam surrogari. T. Liuius 5.

L. IVLIVS TVLLVS.

L. IVLIVS TVLLVS, Tribunatu militari Consulari potestate gesto, an. CCCLIII. cum post quadrienniū eundem magistratum assēcutus esset, coacta voluntariorum manu, Tarquinienfes, qui prædatū in agrū Rom. exierant, redeuntes a pabulationibus prædaq; graues, oppressit, multisq; mortibus obruncatis, ac spoliis receptis, in urbem reuertitur. Collega illi in hac expeditione fuit A. Posthumius. T. Liuius 5.

C. IVLIVS TVLLVS.

C. IVLIVS TVLLVS, diuersus a superioribus vnus exitit ex legatis ad Tolumniū missis & violatis, an. V. CCCXVII. Liuius 4.

L. IVLIVS TVLLVS.

L. IVLIVS TVLLVS, superioris opinor L. F. Trib. mil. Consulari potestate, anno CCCLXXVI. a collegis Manliis fratrib. gratia victus est, prouincia ipsis, Volsis videlicet, sine sorte data, sed cuius Patres valde pernituit, re infeliciter gesta. T. Liuius 6.

C. IVLIVS.

Hunc excipit C. IVLIVS, Dictator in castris dictus, cum vanus Hetrusci belliterror, duodecim coniurasse populos, vulgasset, anno CCCCLIII. Liuius 7.

L. IVLIVS.

L. IVLIVS L. F. L. N. (sic est in Fastis Consularibus) Libo, Consulatum gessit cum M. Attilio Regulo, ann. V. CCCCLXXXVI. triennio ante bellum Punicum primum, a quibus Salentinis in Italia bellum illatum, captiq; sunt cum ciuitate Brundisini, & de his triumphatum est, quomodo meminit Eutropius lib. 2. & Fasti Consulares.

Redeo nunc ad Vopiscum Iulium. Hunc Liuius in quibusdā annalibus Consulem an. V. C. CCLXXXI. fuisse, se inuenisse tradit, cū alii Opitrē Virginiū habeant. Huic quoque filios subiicio Cn. & Sex. Iulios Tullos.

Cn. IULIUS TVLLVS
MENTO.

Cn. Iulius Tullus Mento (Fasti Cōsulares Caiū vocant) Consul fuit an. eccxxiii. cum T. Quintio L. F. Cincinnato Pœno. Qui inter se discordes, in hoc aduersus patrum voluntatem consentientes fuere, ne Dictatorem dicerent, cum vndiq; hostilia & alia aliis terribiliora nunciarentur. Idem absente collega, Apollinis ædem sine sorte dedicauit quam rem egre passus Quintius, posteaquam in urbem rediisset, ne quicquã in Senatu conquestus est. T. Liuius 4. His Consulib. Carthaginenses primum in Siciliam exercitum traicere.

SEX. IULIUS TVLLVS.

SEX. IULIUS TVLLVS Tribunus militum fuisse anno vrb. cccxxxi. legitur apud Liuium libro 4.

M. ET Q. IVLII
TVLLI.

Sequuntur M. & Q. IVLII TVLLI, Sexti ne alterius filii, non possum statuer. Vterq; Tribunatum militarem, Marcus anno vrbis cccclii. Quintus anno cccclxvii. gessit. T. Liuius lib. 5. & 6. Fasti Consulares vtrunq; L. vocant.

IVLII CÆSARES.

A IVLII TVLLI progressos esse IULIOS CÆSARES, non est dubium. subinde. n. nouis cognominib. adscitis, vltima mutantur, quemadmodum in Claudis, Fabiis & Valeriis, ne modo plures citem, videre est. Eri autem Spartianus, vnde Cæsaris exorta sit appellatio, complures opiniones recenset, vel ab interemto in Africa Elephanto, qui lingua Maurorum Cæsar dicitur, vel ab enecta matre, ventre que cæso; cum in lucem prodiret infans, vela nascentis cæsarie cæsis ve oculis: nobis tamen secundo loco posita sententia maxime vero consentanea videtur, quam & Plinius lib. 7. cap. 9. confirmat, primum Cæsaem a cæso matris vtero dictum scribens. Nam qui Africanum primum omnium Cæsaem appellatum indidem nituntur ostendere, Volaterranum & Calepinum secuti, Plinium non satis videntur intelligere, vt dissimilem nunc falsissimum esse, quod scriptum reliquit Seruius, auum Cæsaris Dictatoris primum Cæsaem nominatum, cum illius ætatem tot Cæsaes antecesserint.

IULIORVM CÆSARVM
PRIMI.

ANTIQUISSIMOS Cæsarum inuenio duos Sextos, quorum eodem anno belli videlicet Punici vndecimo, vrbis conditæ dclxvi. [1.] alter Siciliam cum exercitu Cannensi prouinciam habuit, [2.] alter cæso Marcello Consule, missus est ad Crispinum, Marcelli collegam, comitiorum causa, teste Liuiolib. 27. Arbitror alterum alterius patrum fuisse.

SEX. ET L. IVLII
CÆSARES.

[3.] PROXIMI ab his comperiuntur. SEX. & L. IVLII Cæsaes. Sex. alterius superiorum haud dubie filius, Tribunus militum sub L. Aemilio Paulo aduersus Ligures pugnavit, anno dlxxxiii. Deinde post aliquot annos cum C. Sempronio Blaeso missus est in Græciam ad restituendos in libertatem Abderitas. T. Liuius 40. & 43. [4.] L. Cæsaem eadem ætate vixisse, indicat M. Catonis, quam pro illo habuit, oratio. Citatur ea Prisciano lib. 10. Nec quicquam præterea de illo deprehendimus.

SEX IULIUS CÆSAR.

[5.] SEX. IULIUS SEX. F. Cæsar, quem Cassiodorus in catalogo Consulium adscripsit & Plinius lib. 33. cap. 3. Consullem fuisse testatur cum L. Aurelio Horeste septem annis ante bellum Punicum tertium qui fuit V. C. dxcvii. vel certe dxcviii. Qui putant hunc Sextum eundem esse cum superiore temporis & annorum intercapidine redarguuntur. Confutatur hic & Ludouicus Viues, qui ante Sextum & Lucium, Cæsaes, quos Consules habuit bellum sociale, nullum ex Cæsarib. clarum, aut summo magistratu functum, scribit.

SEX. C. ET L. IVLII
CÆSARES.

Succedunt tres Cæsaes, Sexto ne patre simul, an ex pluribus progeniti, incertum, sed a quibus reliquam huius familiae propaginem certa & continua me serie ducturum polliceat. Suntque hi: SEX. C. & L. de quibus nunc ordine & breuiter differemus.

SEX. IULIUS CÆSAR.

[6.] SEX. IULIUS Cæsar præturam gessit T. Flaminio Q. Metello Consulibus anno dcccxxxi. Autor Cicero pro domo sua ad Pontifices.

C. Iv-

C. IULIUS CÆSAR.

[7. 8.] C. IULIUS Cæsar. Hic filium Sextum reliquit, qui cum Martio Philippo Consulatum gessit, anno proximo ante bellum sociale, qui fuit V. C. dclxiii. Meminit horum Consulum Plinius lib. 2. cap. 85. & iterum lib. 33. cap. 3. [9.] Ab hoc prognatus est Sex. Cæsar, qui Flamen Quirinalis fuit; cum diceret Cicero pro domo sua ad Pontifices, ac item de Haruspicum responsis, quemadmodum in iisdem orationibus indicatur.

SEX. IULIUS CÆSAR.

[10.] SEX. IULIUS SEX. F. SEX. N. Cæsar, a Cæsaere Dictatore præfectus Syriæ, interemptus est ab exercitu fraude Q. Cæcili Bassi, equitis Pompeiani, testibus Liuius & Appiano. Hunc, quantum ex temporis ratione & prænominibus colligi potest, superioris filium fuisse, apparet. nostamen hic pro certo nihil affirmamus.

L. IULIUS CÆSAR.

[11.] VENIO nunc ad L. Cæsaem: Hic nobis alia re nulla notus est, nisi quod L. & Caium, Cæsaes, genuit.

L. IULIUS CÆSAR.

[12.] L. IULIUS CÆSAR L. F. SEX. N. primum prætor, deinde Consul, exorto bello sociali magnas res gessit. Obillius. n. de Samnitibus victoriam P. R. saga posuit. Appianus hoc loco parum accuratus est: præterquam. n. quod vbiq; pro L. Cæsaere Sextum subiicit, Lucium in iuper tempore belli socialis apud Asculum morbo decessisse tradit, quod est falsissimum. Nam postea cum P. Licinio Crasso Centuram gessit, teste Plinio, qui eos an. V. dclxv. (ita enim illic legi debet) ne quis vnguenta exotica venderet, edixisse scribit, lib. 13. cap. 3. Perit in bello civili Mariano, iussu C. Marii ad feditionis hominis Varii bustum trucidatus, quemadmodum auctor est Valerius Maximus lib. 9. cap. 1. Vxorē habuit Fuluiam, M. Fuluii Flacci F. vt colligimus e Cicerone in Catilinā: liberos, L. Cæsaem & Iuliam, de quib. paulo post dicam. De Cæsura eius Fragmēt. Sex. Pomp. pag. 97.

C. CÆSAR STRABO.

[13.] C. IULIUS CÆSAR L. F. superioris L. Cæsarib. & Q. Catuli senioris ex Popilia matre frater, cognomento dictus Strabo, quomodo vocat illum Suetonius, & citat Priscianus lib. 5. tantam in republ.

auctoritatem obtinuit, quanquam Aedilitius, vt eius cum Sulpitio, Tribuno plebis, contentio causa belli ciuilib. fuerit, vti scribit Asconius Pedianus. Certe petenti Consulatum extra ordinem Cæsari, restituisse Tribunum plebis Sulpitium & Antistium, autor est M. Cicero in Bruto & in oratione de Haruspicum responsis, licet ibi male pro C. IULIO Cæsare, C. Thuscio legitur.

IDEM Poeta fuit & Orator minime quidem vehemens, sed quo nemo vnquam vrbanitate & lepore repertus sit conditor. Cicero sua ætate Tragædias aliquot eius, & Orationes extitisse testatur, ex quibus lenitas eius sine neruis perspicui potuerit. Genus eius dicendi valde laudat Crassus apud Ciceronem in dialogis de Oratore, in quib. & ipse inter summos Oratores inductus, de facetiis homo facetissimus elegantissime differit.

VT QVE gustum aliquem ipsius faciendarum exhibeam, Numium diuiforem, vt Neoptolemum ad Troiam, sic in campo Martio nomen inuenisse perquam lepide dixit. Erat homo deformis & loquax Heluius Mantia; qui cum in iudicio quodam molestus esset, Cæsar vt hominem repelleret, Mox ostendam, inquit, cuiusmodi vitis. Importunius instante illo, ac dicentes: Ostende quæso. demonstrauit digito pictum gallum in Mariano scuto, sub nodis distortum, eiecta lingua, buccis fluentibus. Quare ingens omnium risus exortus est, quod nihil perinde Mantia simile videretur. Metello delectum habente, cum exculationem oculorum a Cæsare non acciperet, ac dixisset: Tu igitur nihil vides? Ego vero, inquit Cæsar, a porta Æsculipina video villam tuam. Non potuit falsius: nam ob villam sumptuosius extructam, male apud omnes audiebat Metellus. De Curione cum ageret is pro tribunali iudicium, toto corpore in vtramque partem vacillante, venustissime quæsiuit, quis ex lintre loqueretur? quo dicto motum & actionem eius in perpetuum notauit. Luffit & in Syllam, recte illum præturam suam dicere, quam bona & numerata pecunia emisset.

Rogatus a Sardis, T. Albutium accusauit, quemadmodum proditum est a Cicerone in diuinationum cōmentariis. Citatur eadem oratio & apud Suetoniū. Præter Aedilitatē quos honores gesserit, ex vet. in-

scriptione apparet, nota Romę iuxta ædem D. Basilii, quam operæ precium duxi his adiici: **C. IULIVS L. F. Cæsar** Strabo *2. AEd. Cur. Trib. Mil. bis xv. vir Agr. dand. ad Tri. Iud. Pontif.* Certe pontificatum eius astruit & Gellius in Noctibus Articis.

INTERIT vna cum fratre L. in dominatione Mariana, hospitis Hetrusci, P. Sextilii, quem quandoque patronus defenderat, scelere proditus. Capita illorum pro Rostris affixa sunt. Traduntur hæc Ciceroni 3. de Oratore, & Valerio Max. libro 5. capite 3. Apud quem tamen pro Caio perperam L. vocatur. Sed hoc leuiculum illud maioris est deprauationis apud L. Florum libro 3. capite 21. Cæsar & Fimbria in pœnatibus domorum suarum trucidantur. Similiter apud Augustinum de ciuitate Dei libro tertio, capite vigesimo septimo. Vbi utrobique legendum: Cæsares fratres in pœnatibus domorum suarum trucidantur. Nam Fimbriæ Mariani fuerunt, quemadmodum liquet ex argumentis historiæ Liuianæ, item ex Paterculo & Lucano. Sed iam ad L. Cæsaris liberos reuertamur.

L. IULIVS CÆSAR.

14.] L. Cæsar L. F. L. N. perfunctus Aedilitate & Prætura, Consulatum gessit cum C. Martio Figulo, anno vr̄bis DCXC. quo filium sibi natum Cicero scribit ad Atticum libro 1. Obiter admonendi sunt studiosi, hunc L. Cæsarem in Oratione Ciceronis Pisoniana mendose L. Lusillum vocari. Inuitatus a C. Cæsare propinquo suo, qui tum bellum Gallicum gerebat, legari se sustinuit: postea tamen exorto bello ciuili, Pompeii partes secutus est. Quin etiam post Pharsalicam pugnam cum cæteris in Africam se contulit. Vbi profligato Scipione, cum & Cato se interemisset, Vticensibus portas aperire victori suavit, ipse obuiam profectus Cæsari, vitam sibi multisque aliis impetrauit. Interfecto Cæsare, cum res iterum turbarentur, Antonium, quanquam sororis filium, sua sententia hostem iudicauit. Quare proscriptus ab eodem, sororis ope & constantia seruatus est. Hunc arbitror & Augurem fuisse, meminisseque illius Macrobius Saturnalium 3. cap. 7. Sane Auguralia Cæsaris citantur a Prisciano lib. 6. & decimus sextus auspiciorum Macrobio Saturnalium 1.

I V L I A.

15.] I V L I A S O R O R, ætatis suæ matrona clarissima fuit, & quę de laude pudicitie cum primariis certare posset, teste Plutarcho. Ex M. Antonio, Oratoris filio, tres liberos sustulit, M. C. & L. quorum Marcus ad Triumviratum reipubl. constituendæ, quæ mera tyrannis fuit, euectus, auunculum proscrispsit. At Iulia soror cum domi suæ fratrem abdidisset, quærentibus illum militibus pro foribus resistens, elata voce clamabat, nunquam illis L. Cæsaris interimendi facultatem fore, ni prius ipsam necarent, quæ Antonium peperisset. Atque ita cedente manu militari, fratrem tutata est. Verba eius apud Plutarchum hæc sunt: *ὅτε σκοπεύειν Καίσαρα Λεύκιον, ἐὰν μὴ παρῆνεν ἔμει σκοπεύειν τὴν τὸν αὐτοκράτορα περὶ πικρῶν.* Defuncto Antonio, nupsit P. Lentulo, summæ nobilitatis viro, & honoribus claro, sed cui ob ingenii prauitatem societas & coniuratio Catilinæ, Cicerone Consule, perniciem attulit.

L. IULIVS CÆSAR.

16.] L. IULIVS CÆSAR L. F. L. N. L. pronepos, exorta dissensione ciuili, Pompeii mandata ad Cæsarem Ariminum pertulit, deinde Pompeio Italia pulso, in Africam concessit. Vbi Curionis aduentum decem nauibus præstolans, vbi multitudinem illius nauium vidit, sibi fuga consulit. bello Africano, cui & patrem interfuisse diximus, multa in Cæsarem Dictatorem, propinquum suum, fœda facinora patrauit. Nam libertis seruisque eius ferro & igne crudelem in modum enectis, bestias quoque ad munus populi comparatas, trucidauit. pro quibus noxis non a Cæsare, qui deprecanti cuncta facile condonasset, sed ab iratis militib. occisus est. auctoribus Cæsare, Suetonio & Cicerone. Et si quadam ad Varronem epist. Cicero, more suo, eadem illius ad Cæsarem transfert, idque etiam Dion facit, quem vide lib. 43.

Ex his, quæ iam multa de Sex. & L. Cæsaribus, ac vtriusque posteritate, disseruimus, opinor satis apparere, quam conturbent Cæsarem familiã, seq; negligenter traducant, qui L. Cæsarem P. Rutilii tempore belli socialis in Consulatu collegã Cæsaris Dictatoris auũ, faciũt. Deinde L. Cæsarem filium, M. Antonii auunculum, Sex. Cæsare prognatum asserentes, rursus illi filium Sextum subiiciunt, eũ qui fraude Bassi in Syria

in Syria periit. Quæ cum aduersus omnem historiæ fidem tradantur, nobis apud veritatis studiosos dissimulanda non erant.

C. IULIVS CÆSAR,

Dictatoris auus.

17.] Venio nunc ad C. Cæsarem, vt quomodo Sexti & Lucii, sic illius quoque sobolem & familiam demonstrarem. Quamquam autem huic honores non defuisse credere par est, nihil tamen apud bonos auctores de illo proditum offendimus, nisi quod ducta Martia nobilissimi generis Regum, Cæsaris Dictatoris auus factus est, relictis Caio & Lucio, ac item Iulia liberis, quorũ C. pater Dictatoris, maxime emicuit, quomodo traditum est a Dione.

I V L I A.

18.] I V L I A M C. Marius, is, qui Teutonib. & Cimbris deuictis, primus Romę septies Consul factus est, vxorem duxit, ex eaque C. Marium & Thelesinum, filios, sustulit. Mortuam Cæsarem, cum populi Rom. Quæstor esset, pro concione laudauit, quemadmodum videre est apud Suetonium.

C. ET L. IULII CÆSARES.

19.] C. & L. Cæsares non vltra præturã conscenderũt, immatura morte prærepti, ac quidem repente, nullis euidentiibus causis, mane dum calceantur, ille Pisis, hic Romæ etiam dum Prætor, quemadmodũ refert Plinius lib. 7. cap. 53. [20.] De Lucio nihil insuper obseruauimus. Caius ex Aurelia, castissima fœmina, trium Aureliorũ fratrum, Caii, Marci & Lucii sorore, filium C. Iulium Cæsarem, qui postea Dictaturæ nomine totius orbis imperium obtinuit, iam decimum sextum ætatis annum agentem, ac vna filias aliquot Iulias reliquit.

C. IULIVS CÆSAR

Dictator.

21.] C. IULII Cæsaris vitam & res gestas diligentissime persecuti sunt Plutarchus & Suetonius Tranquillus, nisi quod huic principium operis, Iulie gentis originem, & Cæsaris primam ætatem continēs, iniuria temporum deperiit, quod tamē vir insignis literaturæ, Ludouicus Viues, vtcunq; sarcire visus est. Nos nullã inderationem magnam faciemus. Tantum si quæ neutiquam prætereunda videbuntur, aliorum etiam degustatis lucubrationibus, succincte referemus.

N A T V S est Cæsar ad quartum Idus

Quintiles, teste Macrobio, C. Mario sextũ & L. Flacco Coss. qui fuit ann. V. DC L I I I. In puero statim complura generosæ mentis indicia comparuerunt, quibus adducti parentes singularem adhibuere curam, vti recte & ad virtutem educaretur. Docuit eũ in domo paterna M. Antonius Gniphos, Grammaticus, Græce & Latine doctissimus: nec defuit ei domestica consuetudo, quæ admodum Cicero testatur in Bruto, cum & Aurelia mater, quam tinctam literis, & multæ in loquendo elegantie fuisse legimus, in excolendo filio gnauiter aduigilaret. Enimuero tantum ea disciplina profectum est, vt ad quascunq; præclaras artes, seu vitæ genus, animũ intendisset, non aptus modo, sed & natus factusq; videretur.

M. ANTONIVS apud Dionem, nihil circa Cæsaris educationem cessatum esse, ex iis quæ consecuta sunt, ostendit: Corpus enim illi firmissimum & animum constantissimum ad omnia, domestica simul & militaria negotia, insigniter adfuisse, quæ duo nisi legitima præcessisset educatio, nunquam habiturus fuisset. Verba ipsa quæ re apud Dionem lib. 44. Porro Cæsar cum forma corporis excelleret, ac diu prospera valetudine vteretur, vigore & magnitudine animi humanam fidem & naturam excessit.

DE HONORIBVS EIVS.

REIPUBLICÆ cura suscepta, suffragante fauore ciuium vsitatos honores adeptus est omnes. Nam quæstura primum, deinde Aedilitate magnificentissime gesta, etiam præturam & Consulatum obtinuit, euectus interim & ad Pontificatũ maximum, quib. iam voti rerumq; compos quatuor Consulatus adiecit, Dictatura perpetua, & præfectura morũ insuper assumpta.

DE REBUS GESTIS.

EX PRÆTVRA Hispaniam vltiorem sortitus, cuncta ad Oceanum vsque perdomuit. Functus vero Consulatu, quem ann. V. DCXCv. cum M. Bibulo gessit, omnẽ Galliam, quæ montibus Pyrenæis & Alpibus, fluminib. Rheno & Rhodano continetur, intra nouem annos subactam, P. R. prouinciam effecit. Interim Rheno ponte iuncto, primus Romanorum ducum in Germaniam trãsiuit, penetrauit & in Britanniam, ad id temporis ignotam, quemadmodum latius est in commentariis de bello Gallico, ab ipso relictis.

EXARDESCENTE mox dissensione ciuili, Lentulo & Marcello Coss. anno vr̄bis DCCV. cum populi beneficium eripi sibi videret, vt absentem secundum Consulatum petere liceret, nec se saluum fore, nisi auxiliū ab exercitu postuleret (nam conditiones pacis aduersarii nullas admittebant) armis Italiam ingressus, fugiente Pompeio, totā eam intra bimestre spacium occupauit. Appellatis obiter de republ. patribus, Hispaniam adiit, copiasque Pompeii, quas validissimas sibi sub tribus legatis, Varrone videlicet, Afranio & Petreio habebat, deditioem facere coegit: Massilia etiam, quæ sibi portas præcluserat, ad officiū redacta.

PACATIS Hispaniis, rebusque compositis, cognoscit in itinere se Dictatorem dictum a M. Lepido Prætorē. Qua potestate subnixus, vbi in urbem rediit, se & P. Seruilium Consules creat, ac Dictatura intra diem vndecimum deposita, contentus ordinario magistratu, mare traiecit, Pompeiumque Dyrrhachii nactus, per aliquot menses obsedit, sed erumpente Pompeio repulsus, in Thessaliam concedit. Ibi Pompeium in campo Pharsaliæ superat, superatum ac fugientem in Aegyptum persequitur.

COGNITA Pompeii morte, dum hæret Alexandria, nouo bello inuoluitur. Quo tandem victor, oppresso Ptolemæo rege, cum iam iterum Dictator factus esset, creatis Romæ Consulibus Q. Fusio Caleno & P. Vatinio, in Syriam, & inde in Pontum transgreditur, ac Pharnacem intra duas horas, quam eo venerat, citra negotium fundit. Eam rei celeritatem significaturus, hæc tria verba, Veni, Vidi, Vici, & tum ad amicos perscripsit, & postea in triumpho prætulit.

REGRESSVS in Italiam, seditione militum excipitur: qua cito composita, sedatis etiam domesticis in vrbe dissidiis, tertium Dictator & Consul creatus, quanquam veterarent Augures, essetque brumæ tempus, transiit in Africam, ac Scipionem & Iubam regem, qui restauratis Pompeii partibus, graue bellum excitant, profligauit. His rebus gestis, totque partis victoris, vrbe repetita, quatuor triumphos duxit, Gallicum videlicet, Alexandrinum, Ponticum & Africanum. Apparatus Gallici ex cirro, Pontici ex acantho, Alexandrinite studine, Africane ebore constitit.

IAM liberi Pompeii, collectis ex Phar-

salica & Africana pugna suarum partium reliquiis, bellum redintegrarant. Proinde Cæsar quartum Dictator, quartumque Consul sine collega creatus, expeditionem in hos sumit, in quoque apud Mundam conflictu, non sine ingenti discrimine suo victoriam assequitur. Ibi maior Pompei filius in fuga opprimitur, minorem nouis bellis fortuna seruauit. Cæsar ex Hispania quintum in patriam triumphum reulit.

CONFECTO bello ciuili, quod annos fere quinque traxit, reductaque pace, cum iam de constituendo imperio, deque ornanda vrbe cogitaret, etiam bellum Parthicum meditando, vix 5. mensium quietē percepit. In Octobri. n. ex Hispania rediit, & Idibus Martiis sequentis anni, iam quintum Dictator & Consul, cum Senatus eum sacrosanctum & inuolabilem esse decreuisset, ac pro salute iusiurandum dedisset, ab ingratis ciuibus, anno ætatis 56. in curia viginti tribus vulneribus trucidatus interiit.

PLUTARCHVS Cæsarem cum Alexandro cōfert. Nec immerito: fuit. n. vterque maximis omnium generum bonis exornatus. Sed tamen cum ille vinosus & crudelis in amicos esset, Cæsar sobrius semper & vini parcissimus cognitus est, id quod ne inimici quidem negauerunt. Amicos vero tanta facilitate tractauit, vt valetudinariis diuersorio cubiculoque cesserit, omnes ad opes & honores amplissimos prouexerit.

DE ELOQUENTIA CÆSARIS.

VIGORE animi & eloquentia longe antecelluit, suetus simul scribere & legere, dictare & audire: imo epistolas tantarum rerum librariis dictare quaternas pariter, aut si nihil aliud ageret, septenas, quomodo memorat Plinius lib. 7. cap. 25. Sed & Cicero eloquentiæ eius vna cum reconditis & exquisitis vocibus ita commendat, vt illum in Oratorum numero reponat. Paterculus Ciceroni proximum facit. Quintilianus eodem animo scribit dixisse, quod bella gessit, vim eius in dicendo, & concitationi iunctum acumen exprimens. Cornelius Tacitus diuinum ingenium, & singularem orationis splendorem illi tribuit. Idem anno ætatis vigesimo primo, Dolabellam accusasse, memorat. In verbis quoque eligendis admodum erat accuratus & sollicitus, & infolentioris locutionis fugiens

fugiens valde, vt apparet ex libris de analogia, quos ad M. Ciceronem scripsit, ex quibus Gellius libri 1. capite 10. hæc eius verba depromit: *Habe semper in memoria atque in pectore, vt tanquam scopulum, sic fugias inauditum atque insolens verbum.*

DE LVCVBRATIONIBVS CÆSARIS.

RE RVMA se gestarum commentarios, & quidē in medijs bellorum tumultibus confectos, reliquit, septem belli Gallici, & tres de bello Pompeiano. Nam cæteros ab aliis scriptos, constat. Quanquam vir doctissimus, Franciscus Floridus, etiam tres illos de bello Pompeiano ab alio conditos suspicatur. Illud apud omnes confessum, Cæsaris Commentarios laudari valde M. Ciceroni, Hirrio & eruditissimis omnibus. Scripsit quoque ad M. Ciceronem, quorum paulo ante meminimus, de analogia libros. Citat hos Aulus Gellius lib. 1. cap. 10. & 19. cap. 8. Edidit & alia opuscula cōplura, sed quæ temporum iniuria e medio sublata sunt.

DE STUDIIS ILLIVS Mathematicis.

In disciplinis Mathematicis quantum præstitit, indicio sunt cum libri eius de astris eorumque motu Græce scripti, quos non indoctos fuisse, testis est Macrobius, & aduocantur aliquoties a Plinio in naturali historia: tum Anni castigatio, quem Pontificum incuria deprauatum, adhibito Sosigene Mathematico, correxit, eumque cum antea lunaris fuisset, quomodo & aliarum gentium, ad Solis motum accommodauit. Quam operam eius adeo conducibilem & necessariam ad res omnes iudicauit posteritas, vt hodie post totæ euoluta secula, non alia temporum vtamur descriptione, quam Iuliana. Proinde iure apud Lucanum Cæsar sic gloriatur:

*— media inter prælia semper
Stellarum calig. plagis, superisque vacauit,
Nec meus Eudoxi vincetur fastibus annus.*

DE GENEROSITATE CÆSARIS.

MAGNANIMITATEM eius indicat, quod semel atque iterum epistolas inimicorum nactus, cum legere non sustinisset, optima fide concremauit, longe maior Alexandro, qui matris Olympiadis literas, quibus familiares ipsius criminabatur, studiose legit & asseruauit.

DE CLEMENTIA ILLIVS.

AD IGNOSCENDVM adeo semper facilis extitit, vt Cicero maxima cum illius laude dicat, præterquam iniuriarum nullius rei obliuisci solitum. Suetonius auctor est, extremo vitæ tempore omnibus qui contra se arma tulissent, ignouisse. Illud est nimirum, quod scribit Plinius, non ignorans, vnde illi perniciæ accessisset, cunctos clementia ad poenitentiam vsque superasse.

SIGNIS collatis, quoties ad eam ætatem nemo, quinquages dimicauit, eodem auctore Plinio, solus Marcum Marcellum transgressus, qui vnde quadragies prælio certarat. Celeritate vero in bellis tanta usus est, vt Cicero lib. 8. ad Atticum epist. 9. non dubitarit illum *repas*, id est prodigium & monstrum appellare.

DE CÆDE ILLIVS.

TOT ac tantis virtutibus instructus Cæsar, eaq; rerum gestarum gloria præfulgens, cauere non potuit, quo minus ingratis morum ciuium, qui partim amici, partim ex inimicis incolumitate donati, omnes profecto summis ab eo beneficiis & honoribus euecti essent, insidiis occumberet. Horum vexillifer & antesignanus C. Cassius, vir manu promptissimus, cætera flagitiosus & impurus, quod petentem Consulatum Cæsar distulisset, offensus, consilium eius interrimendi sumit. In cuius societatem simulatque M. Brutum, qui tum Præturam urbanam gerebat, pertraxit, illius auctoritate moti cæteri, ad idem scelus cupidissime nomina dederunt. Ab his igitur Idibus Martiis, contra iusiurandum, cum sacrosanctus esset, & amplissimum magistratum gereret, in Senatu viginti tribus vulneribus trucidatus est, anno ætatis 56. V. C. DCCX. ante natum Christum 41. Curiam, in qua cædes patrata est, obstrui placuit, Idusque Matthias *propheta* parricidiumque vocari. Percussores vero, & quicumque morte eius lætati forent, capite poenas dederunt. Ipse, conditis illi templis, in numerum Deorum relatus est.

VXORES C. IVLII CÆSARIS.

COSVTIA, prima vxor.

Vxores Cæsarem quatuor ordine habuisse, compertissimum est. Prima fuit Cornelia, quo patre nata, incertum, sed familiae equestris, & diues admodum. Hanc adhuc prætextato sibi desponsam non multo post dimisit.

De verecundia eius in ipsa morte præter Sueton. & Plutarchum Valerius lib. 4. cap. 5.

CORNELIA II. CÆSARIS
VXOR.

22.] REPVDIATA Cossutia, Corneliam, L. Cornelii Cinnæ, eius, qui quater Consul, & Marianæ dominationis collega & successor fuit, filiam, sibi coniunxit. Hanc uti relinqueret, a Sylla victore nullo modo compelli potuit, amissam vero cum Quæstor esset, quomodo & Iuliam amitâ, recepto more pro Rostris laudavit, cum aliâs prouectioris tantum ætatis matronæ laudari consueuissent. Suetonius. Sustulit ex hac Iuliam filiam, quam postea Cn. Pompeio collocavit.

POMPEIA III. VXOR.

AMISSA Cornelia, in locum eius Pompeiam, Q. Pompeii Rufi filiam, L. Syllæ neptem, duxit. Hanc in factis Bonæ Deæ a Clodio adulteratam ratus, per diuortium abiecit, cuius facti sui postea causam apud Iudices rogatus, cum præsertim nullius eam criminis insimularet: *Quoniam, inquit, domum Cæsaris non tam crimine, quam suspitione carere oportet.*

CALPVRNIA III.
VXOR.

CALPVRNIA, quarta Cæsaris Dictatoris coniunx, L. Pitonem patrem habuit, eum, aduersus quem Ciceronis extat oratio. Duxit hanc in primo Consulatu, sibi que superstitem reliquit.

IVLIA, CÆSARIS FILIA.

23.] Ex sola Cornelia, sicuti meminimus, filiam sustulit Iuliam, quam Seruilio Cæpioni desponsam, Cn. Pompeio Magno collocavit. Erat Iulia cum forma & castitate præcellens, tum singulari erga maritum amore flagrans. Quamobrem a Pompeio vicissim impensius colebatur. Accidit autem, ut Pompeius ædilitis comitiis sauciorum sanguine respersus, vestem domum mutandam mitteret. Qua cõspecta, adeo consternata est Iulia, tum temporis vterum ferens, ut abortum fecerit. Interiecto tempore cum iterum grauida fieret, in puerperio decessit. Pompeio coniugi tumulum in Albano destinante, populus in campum Martium funus extulit. Nec multo post filiolus, quem enixa erat, matris fatum securus est. Ita gemino communis concordie vinculo sublato, dissensio primum, deinde civile bellum inter destinatos discrimini duces exortum est.

DE SORORIBVS
DICTATORIS.

VVLGO creditur, & a quibusdam in literas relatum video, tantum vnam Cæsari sororem fuisse. sed redarguit eos Suetonius, diserte sororum nepotes ab illo scriptos hæredes memorans, C. videlicet Octauium, L. Pinarium & Q. Pedium. Plures itaque Cæsarem sorores habuisse, sentiendum est. Coniecturis adducor, ut duas fuisse existimem.

24.] IVLIA prior, ex duobus maritis duos filios sustulit, Q. Pedium & L. Pinarium, quos cum Octauio relictos hæredes meminimus. [25.] Q. Pedius, Cæsaris Dictatoris in Hispania legatus, deinde Consul cum Octauiano factus, legem tulit, qua percussoribus Cæsaris aqua & igni interdictum est. Obiit diem suum in eodem honore, præter Consularem dignitatem etiã triumphalis. Huius nepos, Q. Pedius, natura mutus, consilio Messalæ Oratoris, ex cuius familia erat pueri auia, picturam didicit, inque ea arte magni profectus decessit. Plinius 35. cap. 4. [26.] De L. Pinario nihil præterea præditum legimus, nisi quod in bello Philippensi legionem duxit. Quoniam autem vtrunque, & Pedium & Pinarium, viuente adhuc Dictatore Cæsare, virilis etiam consistentis ætatis fuisse, ex multis circumstantiis apparet, non sororis nepotes hosce, sed potius filios crediderim.

27.] ALTERA IVLIA, nupta M. Accio Balbo, viro Prætorio, & qui inter xx. viros agrum Campanum lege Iulia plebi diuisit, Acciam filiam genuit. Defunctam pro concione laudavit nepos C. Octavius, duodecimum annum agens, ann. vrb. DCCIII. Seruio Sulpitio & M. Marcello Coss.

ACCIA.

28.] Acciam, Iuliæ & Accii Balbi filiam, post amissam Anchariam duxit C. Octavius vir & re & existimatione magna, quomodo scribit Tranquillus. Nam magnis innutritus opibus, honores & facile adeptus est, & egregie administravit. Ex prætura Macedoniam sortitus, fugitios, residuam Spartaci & Catilinæ manum, Thurinum agrum infestantes, ex decreto Senatus in itinere deleuit. Prouinciæ, Belsis & Thracibus magno prælio fuis, singulari iusticia præfuit, restante id ipsum Cicerone in Epistolis ad Q. fratrem. Regressus ex Macedonia, priusquam Consulatus petendi tempus

tempus adesset, morte repentina decessit, tribus relictis liberis, ex priori coniuge, Octavia maiore, ex Accia, Octavia minore & Augusto. Cæterum Accia post obitum Octauii nupsit L. Martio Philippo, viro Consulari, apud quem mox a bello Mutinensi, victore filio Consule facti, vitam cum morte commutauit, anno vrbis 711. ante Christum natum 46.

SCIO nonnullos esse, qui ex hoc L. Martio Philippo & Accia natam velint Martiam, quam Fabio Maximo nuptam tantopere celebrat Ouidius Poeta. Verum eam opinionem cum temporum ratio, tum eius coniugii nota sterilitas cõfutat: Adhæc Ouidius in laudibus Martiæ nequaquam taciturus erat, si matrem Acciam, vterinum fratrem Augustum habuisset, cum præter castitatem & formam, cultam ab illa Cæsaris materteram adeo commenderet.

OCTAVIA MAIOR, AVGVSTI SOROR.

29.] DE OCTAVIA maiore, quæ matre genita est Ancharia, nihil in bonis auctoribus memini obseruare me. Nam quod plerique tradunt, Plutarchum secuti, eã esse, quæ primum C. Marcello, viro Consulari, deinde M. Antonio Triumuiro collocata sit, & illorum simul & huius errorem, in gente Antonia satis abundeque conuici, neque hic eã repetenda dico.

OCTAVIA MINOR, AVGVSTI SOROR.

30.] OCTAVIA minor, nupta C. Claudio Marcello, qui cum C. Lentulo Cruscello Consulatum obiuit, Marcellum filium, & duas filias, Marcellas, suscepit. Mox autem a bello Perusino, cum vita cessisset Marcellus coniunx, ac commodum etiam interisset vxor Antonii, Fulvia, satagentibus amicis, quo tenacior pacis & cõcordiæ vinculo ambo colligaretur, Octauiam duxit Antonius Triumuir ipse, Cæsaris Triumuiri sororem, quæ aliquandiu honeste & amanter habitæ, duas illi filias Antonias peperit. Tandem vero per amorem Cleopatræ repudiata ab illo, & domo excedere iussa, paruit, miserantibus Romanis Antonii furoribus, qui sic deperiret in Cleopatram, neque ætate neque forma cum Octauia conferendam.

MARCELLVS, OCTAVIAE FILIVS.

31.] M. CLAVDIVS Marcellus, generosissima lætissimaque indolis adolescens, & fortunæ, in quã alebatur, capax, ædilitate magnificentissime gesta, cum illi Iuliam filiam Augustus despondisset, velletque potentia & imperii successorem relinquere, morbo correptus decessit, summo ciuitatis luctu, Anno ætatis 24. auunculi Consulatu 11. ante natum Christum vero 20. vrb. cond. 731. Dion autor est, de eius morte suspectam fuisse Iuliam, filis suis successiõnem in imperio machinantem. Defunctum publice laudavit Augustus, & ingenti pompa in campo Martio sepeliuit, eiusque nomine Theatrum dedicauit. Hic est Marcellus ille, quem tantopere celebrat Virgilius in fine sexti: quem locum cum recitaret Poeta, præ fletu Cæsaris & Octauia soror silentio imperato, multo illum graui ære donarunt, quem admodum scribit Seruius. Cæterum de inconsolabili Octauia luctu, amisso Marcello filio, deque ipsius Marcelli laudibus, vide Senecam in consolatione ad Martiam. Concessit in fata Iulio Antonio & Q. Fabio Maximo Coss. anno vrbis 744. cum frater Augustus 54. annum ageret. Is fuit ante natum Christum annus 7.

MARCELLA MAIOR.

32.] MARCELLAM maiorem Octauia dedit M. Agrippæ coniugem, ex qua etiam is liberos tulit. Verum amisso Marcello, cui Iuliam Augustus desponderat, fratre perpulit, ut Agrippam generum legeret, ipsa dimissam ab illo Marcellam M. Iulio Antonio collocavit, ex quo connubio natus est L. Antonius, familiæ suæ, quæ quidem stirpis virilis esset, vltimus. Marcella hæc a matre rogata, gauderet ne, se nupsisse respondit: Ita valde, ut amplius nolim. Auctor Hieronymus lib. 1. cõtra Iouinianum.

MARCELLA MINOR.

33.] MARCELLA minor, quem maritum, quosve liberos habuerit, nusquam aperte traditur. Coniectura ducimur, nupsisse illam M. Valerio Messalæ, qui Consulatum gessit anno vrbis 742. quemque Dion cognomento Barbarum vocat. Ex eo coniugio prognatus M. Valerius Barbatus, ducta

Lepida, Messalinam genuit, Claudii Cæsaris vxorem. Scribit enim Suetonius, duxisse Claudium consobrini sui filiam. Et apud Senecam testatur de morte Claudii Augustus, se perinde Messalinæ maiore auunculum, atque Claudii fuisse. Sed & vir doctissimus, Antonius Sabellicus, Messalinæ ex altera Marcellarum deriuare genus suum opinatur.

ANTONIE DVÆ.

34.] ANTONIARVM maior ex Druso Germanico, Cæsaris Augusti priuigno, Germanicum Cæsarem, Claudiū & Liuiā enixa est. [35.] Altera ex L. Domitio Anobarbo, patrem Neronis Imperatoris, Cn. Domitium, peperit. De his fusius infra disseremus.

C. CÆSAR AVGVSTVS.

36.] C. CÆSAR OCTAVIANVS, natus est Cicerone & Antonio Cofs. IX. Calend. Octobris, anno vr̄bis conditæ 691. antequam Christus nasceretur 60. Futuram eius potentiam & felicitatem parentes multis indicis præceperunt. Nā Accia mater priusquam pareret, somniauit intestina sua ferri ad sydera, explicarique per omnē terrarum & cæli ambitum. Octavius vero pater similiter per quietem vtero Acciæ iubar Solis exortū vidit. At Nigidius, vir Matheos peritissimus, vbi horam partus accepit, non dubitauit affirmare, dominū terrarum orbis natum.

QVADRIMVS patrem amisit. Ab eotēpore in ædibus vitrici summa diligentia educatus est. Puer in literis tantum profecit, vt duodecimum annum agens, quemadmodum diximus, Iuliam pro concione laudari. Proinde plurimum dilectus a Cæsare Dictatore, auunculo maiore, Pontificatus sacerdotio honoratus est. Annos natus octodecim eundem auunculum in Hispanias contra liberos Pompeii, per infestas hostibus vias securus, mirum quantopere demeruerit. Quo cum indolis & morum approbatio, tum ostentum enatæ palmæ, matrem intra paucos dies superantē, accessisset, vnum illum Cæsar, nec aliū quenquam, succedere sibi voluit.

Post auunculi cædem, Apollonia, quod studiorum causa missus erat, regressus, cū vitricus Philippus, ac item Accia mater dissiuadere cepissent, ne nomē inuidiose fortune Cæsaris adiret, nefas esse dixit, quo

nomine Cæsari dignus esset visus; semetipsum videri indignum, ac hæreditatem adiit. Auctor est Paterculus.

M. ANTONIVM Consulem, quem præcipuum adiutorem sperauerat, sibi aduersum sentiens, ad optimates se contulit, quibus eam iniuriam esse sciebat, quod Mutinæ Brutum obsideret. Quare comparatis armis, & cum Consulibus, Hirtio & Pansa, aduersus illum profectus, cum decimo sexto Calend. Maias titulum cepisset imperii, decimo septimo Antonium profligauit, quemadmodum est autor Ouidius Fastorum 4. Idque primum eius bellum civile fuit. Occubere in eo prælio cōsul vterque.

IAM ANNYM ætatis vicesimum ingressurus, cæsis Consulibus, ipse cum Q. Pedio cognato Consulatum inijt. Deinde reconciliatus Antonio, mox simul cum illo & M. Lepido Triumuiratum assumpsit; eumque per duodecim fere annos tenuit. In eo quatuor bella ciuilia confecit: Philippense aduersus Cassium & Brutum, auunculi percussores, Perusinum contra L. Antonium, Triumviri fratrem, Siculum aduersus Sex. Pompeium, Cn. Pompeii Magni filium, & Actiacum contra M. Antonium Triumvirum. Post cuius interitum voti compos, rempub. solus per 44. annos nomine Principis administravit. Nam Lepidum Triumvirum statim post fugam Pompeii potestate priuauit.

EXTERNA bella partim suo ductu; partim per legatos gessit, Dalmaticum, Cantabricum, Pannonicum, Rheticum, Germanicum & Aquitanicum. Interim & varios tumultus plurimasque coniurationes oppressit.

Ex his præliis & victoriis tres curules triumphos egit, Dalmaticum, Actiacum & Alexandrinum, continuo triduo, cum ante bis ouasset, primum Philippensi, & iterū Siculo bello cōfecto & Imperatoris nomē, quemadmodum scribit Tacitus, semel ac vicis adeptus esset.

IANVM Quirinum, bis ante memoriam suam clausum, semel sub Numa Pompilio, iterum post bellum Panicum primum, C. Attilio secundum T. Manlio Torquato Cofs. anno vr̄bis 518. ipse multo breuiore temporis spatio tertio clausit, nempe post bellum Actiacum, terra marique pace parata, Anno vr̄bis 725. quinto suo & Sex. Apuleii Consulatu. Sic vno ore tradidere T. Liuius, Plutarchus, Suetonius & L. Florus.

ACTIS

ACTIS triumphis, & Iano clauso, quod reductæ pacis solenne documentum erat, iam sextum Consulatum gerens, imperiū bello partum legibus & iure constituit, abolitis quæ Triumuiratu iusserat. Ea res Senatui P. Q. R. adeo grata accidit, vt mox anno sequenti ex sententia L. Planci delatum sit ipsi Augusti nomen, idque Idibus Ianuarii. Testes horum citare possum Cornelium Tacitum libro primo & tertio, Ouidium Fastorum 1. & Censorinum in die Natali.

Ab his quantopere dissentiant Orosius, Eutropius, & qui eos agminatim secuti sunt Chronographi, quiuis vir doctus facile perspexerit. Non reprehendo, quod Ianum etiam quarto & quinto ab Augusto clausum referunt; nec enim post Actiacam victoriam hostes ac bella defuerunt; sed res gestas & temporum annorumque curricula misceri confundique, neutiquam probandum censeo. Nam quod de fundato legibus imperio memorant, amplius quam viginti quatuor annis a veritatis tramite, vt minutiora dissimulem, aberrare conuincuntur.

CONSVLATVS I 3. gessit, Valerium Corvinum & C. Marium æquasse contentus. Tribunitiā potestatem perpetuam, quod erat summi fastigii vocabulum, ab ipso inuentum, assumpsit: morum item legumque regimen æque perpetuum: in quō honore populi censum ter egit. Recepit & Pontificatum Maximum, mortuo Lepido, & Patris patriæ cognomentum: cuius præter Historiographos, meminit Ouidius Fast. secundo.

CLADES & ignominias graues duastantum sustinuit, nec alibi, quam in Germania, Lollianam & Varianam; sed illam maioris infamiæ, quam detrimenti, amissa quintæ legionis aquila, hanc pene exitiale, tribus legionibus, totidemque alis & sex cohortibus, vna cum legatis & duce Quintilio Varo, cæsis. Qua nunciata, adeo consternatum ferunt, vt barba capilloque summisso, caput interdum foribus illideret, vociferans; Quintili Vare, legiones redde. Incidit hæc clades in annum vr̄bis 761. nati vero Christi seruatoris 11. vt liquet ex Paterculo, Strabone, Tacito, L. Floro & Dione.

OPERÆ precium est cognoscere, quæ scribit Dion, non tam propter cæsos dolore correptum Augustum, quam timuisse,

ne Germani coniunctis Gallis in Italiam transcenderent, urbem Romam (quod tū facillimum ipsis erat) inuasuri. Verba ipsa sunt apud Dionem lib. 56.

Scio complures superiorum annorum scriptores esse, qui Frisingensem Episcopū, Otonem, secuti, hanc Romani exercitus internecionem in superiori Germania apud Augustam Vindelicorum pattatam velint, hoc argumēto nixi, quod illic sit turris Perlegia, quæ pereuntium legionum cædem nomine suo contestetur: quasi vocabulorum etymis viri docti non ludere sæpe soleat & ludi. Verum quidquid hoc commēti est refellit facile vir grauiissimus Cornelius Tacitus, qui intra Rhenum & Visurgim atque adeo intra Lupiam & Amisium amnes, non procul a saltu Teutoburgensi, rem gestam docet. Intra quæ flumina cum sita sit dicecesis Monasteriensis, terra non sic opibus, vt vitis armisque potens; non erat, præsertim quæ iucundissima mihi patria sit, hac laude & hoc honore per alumnus suum fraudanda. Quod si quid vocum allusionibus standum est, non deest illic eximium & celebre cœnobium, multo propius & concinnius a Vari legionumque cæde, Vaerte nuncupatum, quam turris Augustana Perlach. Sed hic nihil definitio; quisque suo arbitrio, suaque censura, in id genus dubiis & incertis reb. vtatur. Ergo vt ad togatam Augusti administrationem regrediamur, urbem multis operibus exornauit, inuitatis etiam principibus viris, vt pro facultatibus quisque monumentum aliquid vel nouum extrueret, vel verus & collapsum renouaret. Ita vrbe pro maiestate exulta, gloriatus est, matrem eam serelinquere, cum lateritiam accepisset.

ITALIAM, duodetriginta coloniis deductis, frequentauit, duplicique classe munivit. Eas, ac cæteras regiones, reuisenti sibi qui filios filiasve suas approbassent; his singula numerorum millia in singulos diuidebat. Multorum quoque Senatorum inopiam subleuauit, pecunias ipsis elargitus, cū tantum in censum non haberent, vt Edilitate fungi possent.

DOMINVM se appellari, ne a liberis quidem & nepotibus suis sustinuit. Filios nunquam populo commendauit, vt non adiecerit, Si merebuntur. Vini parcissimus fuit. Bello Mutinensi & legit & scripsit & declamauit quotidie. Ad hæc multa composuit, inque iis & epigrammata. Quin & vi-

tam suam Cantabrico tenus bello 13. libris complexus est.

IOCI S etiam & salibus emicuit, saluo tamen, vt Macrobius ait, maiestatis pudori que respectu, ne in scurram caderet. Referuntur eius ioci cum apud alios, tum apud Macrobius lib. 2. cap. 10. & sequentibus. Nos breuitati studentes, vno contenti erimus. Aiacē tragœdiam scripserat, eademq; quod displicuisset, deleuerat. Postea rogatus a Lucio, grauissimo tragœdiarū scriptore, quid nam Ajax suus ageret; *Ajax meus*, inquit, *in spongiam incubuit*. In bono duce nihil adeo, quam nimiam festinationem improbat, ideoque crebro iactabat, *αὐτὸς βεβήως*, significans, festinationem quidem bonam & vtilem, verum ita tamē properandū, ne occasio rei bene gerendę amittatur. Minima cōmoda maximo spectantes discrimine similes aiebat esse aureo hamo piscantibus, cuius abrupti damnum nulla captura pensari posset. Interdum cū de debito alicuius diceretur, cuius nulla solutionis spes superesset, Calēdis Græcis soluturum aiebat. Græci namq; Calendis carentes, nouiluniis vsuras soluebant. Quærentib. de inopia & caritate vini, satis prospectum respondit a genero suo M. Agrippa, plurib. aquis in urbem inductis, ne homines sitirent. Populo autem promissum congiarium exposcenti, bonæ fidei se esse respondit.

DE MORTE AVGVSTI.

DE morte eius scriptores variant. Suetonius morbo correptum, victumque in osculis Liuiæ decessisse scribit, hac emissa voce: Liuia nostri coniugii memor viue, ac vale. Tacitus & Dion Liuiam apud populum mortis eius suspitione non parum laborasse tradunt, metuentem, ne reuocaret Agrippam, quem ante paucos dies, ad eum Planasiam vectus, multis cū lacrymis & signis charitatis complexus fuisset. Adicit Dion, Liuiam, sicubus adhuc in arboribus pendentibus, quas ipse manu sua solitus esset decerpere, bona ex parte veneno illitis, innoxias sibi sumentem comedisse, Augusto venenatas obiecisse. Sed siue hæc ad eum modum, siue aliter gesta sunt, obiit Nola, anno post Christum natum 16. vrb. cond. DCCCLXV. duob. Sextis, Pōpeio & Apuleio Cofs. 19. Augusti, qua quondā, vt scribit Dion, primum Consulatum inierat, anno vitæ 76. diebus 35. minus, totius

imperii a primo Cōsulatu 56. Tiberio priuigno cum vxore Liuia hærede relicto.

VXORES AVGVSTI.

VXORES Augustum tres habuisse legimus, Claudiam, Scriboniam & Liuiam. Nam Seruilia, P. Seruiliū Isaurici filia, quā adolescens sponsam habuit, neque ab eo ducta, neque inter vxores numeranda videtur.

CLAVDIA, PRIMA AVGVSTI VXOR.

CLAVDIAM, P. Clodii Pulchri & Fulviæ filiam, Antonii priuignam, vix dum nubilem, exposcentibus id militibus, vt necessitudine aliqua iungerentur, ducere coactus, ob socrus insolentiam, de qua plurib. verbis differuimus in Antoniis, dimisit intactam adhuc & virginem.

SCRIBONIA II. VXOR.

37.] Mox Scriboniā, L. Libonis, viri Cōsularis, & qui Sexti Pompeii focer esset, sororem, duobus ante Consularibus nuptā, ex altero etiam matrem, vxorem accepit. Appianus scribit, id eum hoc consilio fecisse, vt si conciliatione cum Pompeio opus esset, cum de Antonii mente dubitaret, occasionem promptam & paratā haberet. Ex hac nata est Augusto Iulia. Quoniam autem morum eius perueritatē ferre non posset, non multo post ipsam repudiavit. Illud insuper studiosi meminerint, ex hac Scribonia & Scipione marito natam [38.] Corneliam, quam defunctam in matrimonio L. Æmilii Pauli, viri Consularis & Cēforii, fratre Scipione Cos. anno 738. tum laudatam oratione funebri ab Augusto, venustissimo epicedio commendat Propertius in fine 4.

LIVIA III. CONIVNX.

39.] LIVIA Drusum Claudianum, qui Liuiorum familiæ per adoptionem insertus post pugnam Philippensem seipsum interemit, patrem habuit. Hanc Tiberio Neroni nuptam, & ex eo grauidam, permittente ipso, cum Pontifices quoque cōsulti rem approbassent, duxit, App. Claudio Pulchro C. Norbano Flacco Cofs. an. vrbis DCCXVI. Enixa autem intra tertium mensem, suspitionē incurrit, quod ex Cesare per adulteri consuetudinem genuisset, estque vulgatus hic versiculus:

Τοῖς ἐμπνεύσει θεοῦ ἡμῶν παύσα.

Dilecta vnice & perseueranter ab Augusto, nihil tamen illi liberorum tulit, maxime cupienti.

MVLIER & forma & ingenio præstanti fuit, & in tanta fortuna erga multos benefica: non paucos enim ex illustribus viris seruauit, multorum liberos enutrit, puellas dotis egentes elocauit, & in omnibus ita se probauit, vt non defuerint, qui vt Augustum patrem patriæ, ita ipsam patriæ matrem appellandam cēserint. Præcipue autem morum Augusti gnara, nihil non ad ipsius animum demerendum faciebat, eoque plurimum apud illum poterat. Aliquando rogata, quibus artibus adeo sibi Augustum conciliaasset: *Quoniam*, inquit, *caste viuens, quacunque illi grata & incunda esse noui, facio, nec illius negotiis memisco, tum furtiuos ipsius lusos vsque adeo non insector, vt etiam notos & compertos mihi esse dissimulem*. Quin & ob suam eum marito concordiam, & beneuolentiam mutuan, Concordiæ templū erexit, quod postea Tiberius dedicauit, teste Marliano. Grauis tamen in priuignos nouerca fuit, quos, vt liberis suis imperium pararet, quibuscunq; posset artibus, subuerrere non destitit, ne Germanico quidem in odium Agrippinæ parcens. Atq; hoc agens, etiam gratiam apud populum venabatur, misericordiam erga afflictos palam ostentando, quos florentes per occultum nefariis artibus & technis impulisset.

ERERTO rebus humanis Augusto maiores spiritus concepit. Senatū & ex plebe salutationis officium sibi præstituros, domum ad se venire, nomen suum publicis commentariis inferi, sibi pariter & Tiberio scribi voluit: quodque impotentioris animi iudicium fuit, se, cum omnia sub Augusto posset, Tiberium Imperatorem fecisse iactabat. Quibus offensus ille, & viuæ congressus vitauit, & defunctæ nullum insignē honorem habuit.

DECESSIT duob. Geminis, C. Rubellio & C. Fusio Cofs. ann. vrb. DCCCLXXXI. post Christum natum 31. ætatis suæ 86. quem admodū tradit Dion. Qui volunt eam annos 82. defunctam, idq; a Plin. lib. 14. c. 6. tradi, Plinii sententiam non prouiderunt. Nec enim ibi quidquā de morte Liuiæ cōmentatur, sed quantum ea vno Pucino se debere testata sit, vt pote quæ illi beneficio ad eam ætatē peruenerit, non vana spe cō-

cepta, longius etiā se victuram, quod & fecit. Hanc esse Plinii mentem, illud insuper euincit, quod posito natali eius ad annum vrbis DCC. quomodo necesse est, si 82. anno vitam exiit, sequetur, eam anno ætatis 13. Tiberium genuisse. Id quam dictu pariter credituq; sit absurdum, quiuis facile perspexerit.

POSTERITAS AVGVSTI PER IVLIAM FILIAM & M. Agrippam.

IULIAM Augustus primum Marcello, sororis filio, deinde vt ille obiit, M. Vipsanio Agrippæ dedit. Eo quoq; vita functo, Tiberio priuigno collocauit. Ex Agrippa & Iulia tres nepotes, duasque neptes, ac inde porro pronepotes & abnepotes vidit. Habuit & ante Iuliam vxores duas Agrippa, Pomponiam & Marcellam, susceptis ex vtraque liberis, de quibus partim supra nobis dictum est, partim in sequentibus per occasionem dicemus.

M. AGRIPPA, IULIÆ MARITVS.

40.] M. VIPSANI I Agrippæ vita, quæ hic subtexenda esset, ne eadem bis inculcemus, petatur infra e VIPSANIIS.

IULIA, AVGVSTI FILIA.

41.] QVANTOPERE probatus est omnibus Augustus pater, ac itē Agrippa gener, tā opere displicuit Iulia, omni dedecorū genere contaminata. Nihil enim quod facere aut pati turpiter posset scēmina, infectum reliquit, magnitudinem fortunæ suæ peccandi licentia metiens. Hanc Tiberio nuptam ipso absente, Augustus in insulam Pandatariam relegauit, comitante in voluntarium exilium Scribonia matre, D. Leilio C. Anustio Cofs. an. vrb. DCCCLVIII. teste Dione. Post quinquennium demum in continentem translata, ibidem inhūmanitate Tiberii rerum omnium inopia & fame contabuit, extincta eodem anno, quo pater Augustus cōcessit. Tacitus lib. 1. Suetonius in Augusto & Tiberio.

Vide Senecā lib. 6. de beneficiis c. 32.

C. ET L. CÆSARES.

CAI VM & Lucium, nepotes suos, ex Agrippa & Iulia filia genitos, quorū ille natus est M. Apuleio P. Silio Cofs. anno vrbis DCCXXXIII. hic C. Furnio C. Syllano

Cōs. anno DCCXXXVII. Cæsar Augustus statim eo ipso anno, qui fuit Lucii natalis, adoptauit in filios, successoresque in imperio designauit. Necdum posita puerili prætexta, principes iuuentutis appellari voluit. Adultos vero, decimum tertium Consulatum gerens, quem ob id vltro petierat, suo quemque tirocinio in forum deduxit. Inuenio alicubi Consules quoque designatos.

C. CÆSAR.

42.] CAIVS CÆSAR ad Orientem missus, cum rege Parthorum in Euphratis insula, vtriusque exercitu spectante, coiit. Parthus prior apud Caium in Romana ripa, Caius posterior apud regem in ripa diuersa epulatus est. Armeniam, quæ ad Parthos defecerat, facile ad officium retraxit, Regemque ei præfecit Ariobarzanem Medum. Mox in colloquio, cui se temere crediderat, vulneratus in Syriam rediit. Inde in Italiam tendens, in Lycia, dubium ex vulnere an morbo, Liuiæque noueræ dolo, mortem obiit, an. vrb. DCCLV. Ossa eius in vrbem relata sunt, quemadmodum verus indicat inscriptio, quæ ante Ecclesiã duodecim Apostolorum cernitur: Ossa C. Cæsaris Aug. F. principis iuuentutis. Autores horum Paterculus, Tacitus & Festus Rufus, apud quem falso pro Caio Claudius nominatur. Sed & apud Plinium alicubi mēdose Claudius appellatur, qui Iubam regem ad hunc C. Cæsarem, Aug. F. de Arabica ipsius expeditione (etsi ille Arabiam tantum perspexit) volumina condidisse memorat lib. 6. cap. 27. & lib. 12. cap. 14. & 32. cap. 1. Vxor Caio fuit Liuia, Drusi filia, Germanici soror, quæ post mortem eius nupsit Druso, Tiberii filio. De vtroque dicemus in sequentibus, cum ad Tiberium perueniemus.

L. CÆSAR, AVGVSTI F.

43.] L. CÆSAR Hispanias petens, quo pater Augustus illum miserat, in itinere aduersa valetudine correptus, Massiliæ vitam finiuit, ante diem ferme quinquagesimum, quam Caius frater, teste Velleio Paterculo. Certe intra spatium duodeuiginti mensium vtrunque ereptum Augusto patri, refert Suetonius. Lucio Mentelæ in Hispania Bætica huiusmodi legitur posita inscriptio: *Municipium Albense Varcaomense D. D. L. Cæsari Aug. F. Diui Iulii Nepoti, principi inuenturis, Auguri Cos. designato C. dedicauit. Eandem inscriptionem extare apud Agau-*

nenses, sed mutilam & vetustate corrosam, testatur vir doctissimus Ioannes Stumpsius operis Chronici lib. 11. Vxor Lucio destinata erat Æmilia Lepida, L. Sylla & Cn. Pompeio proavis clara, accusata postea damnataque sub Tiberio, anno principatus eius sexto.

MARCVS AGRIP.

P A F.

10

44.] M. AGRIPPAM, M. Agrippæ filium posthumum, sublatis fratribus, adoptauit Augustus vna cum Tiberio anno DCCLVI. Sex. Ælio C. Sentio Consulibus quinto Calend. Iulias, sed breui ob ingenium fordidum ac ferox abdicatum seposuit Surrentum, deinde nihilo tractabiliorem, imo indies amentiosem, citra flagitium tamen, in insulam Planasiam transportauit, sepositaque insuper custodia militum. Ibi mox a morte Augusti, quod noui principatus primum facinus fuit, iussu Tiberii trucidatus est. Etsi nunciante Tribuno, factum esse, quod imperasset, neque imperasse se, & rediturum eum Senaturationem, Tiberius respondit.

IULIA AGRIPPÆ F.

45.] IULIA quemadmodum nomen matris, ita mores & flagitia quoque retulit, procacitate & libidinibus infamis. Ex L. Æmilio Paulo, cui pater Consularis & Censorius fuit, Æmiliam Lepidam genuit. Adulterii conuictam Augustus auus in insulam Trimerum proiecit. Vbi viginti annis exilio tolerato, sustentate eam ope sua Liuia Augusta, vitam finiuit, Appio Syllano P. Silio Cōs. anno vrbis DCCLXXX. Cæsar Augustus non contentus ipsam e conspectu remouisse, etiam infantem, post damnationem editum, agnosci & aliter, ad omnem vtriusque Iulie & Agrippæ posthumi mentionem ingemiscere solitus, nec aliter, quam tres vomicas, aut tria carcinomata sua appellauit. Iulie sororem Agrippinam adiungemus, deinceps ad Æmiliam, Iulie filiam, redituri.

AGRIPPINA, M. A.

GRIPPÆ. F.

46.] DISSIMILIS Agrippina sorori matrique fuit, mulier ingenii vehementis, dominandi cupida, & quæ virilibus curis fœminarum vitia exuisset, ob hoc pudicitia impetrabili, sed interim dissimulationem nescia;

nescia, & iræ pernicax, quod postremo sub principe crudeli & sanguinario fraudi fuit. Cū Liuia Augusta graues similitates exercuit, cum æmulatione potentie, tum ob nouercales insidias & stimulos. Castitate tamen & amore Germanici Cæsaris, quem eundem maritum & consobrinum habuit, quamuis indomitum animum in melius vertebat.

IN Germaniam maritum secuta, non dubitauit munia ducis exercere. Pōs Rheino impositus, quo minus per summum flagitium a trepidis & consternatis militibus solueretur, ipsa prohibuit. Militibus, ut quis inops aut saucius, vestem & fomenta dilargita est. Citat Tacitus C. Plinium, apud quem in libris de bellis Germanicis traditum sit, stetit apud principium pontis, & grates reuersis cum marito legionibus habuisse, quæ res animum Tiberii cum primis alienauit.

Misso ad ordinandum orientem Germanico, non passa est ab ipso diuelli, sed per Syriam, Armeniam & Ægyptum indiuidua comes adhaesit. Extincti autem cineres cum maximo luctu reportans, quocumque appulisset, summis honoribus excepta est. In vrbem regressam, mirum quanto studio populus accensus, verum & vnicum Augusti sanguinem, patriæ decus, antiquitatis singulare specimen appellauit.

PROPTER hæc, & liberiores quasdam querelas, capitaliter in senio Tiberio, cum etiam Seiani fraude præstructum esset, ut quasi beneficii ab illa insimularetur, accusatur apud Senatum, damnataque, in insulam Pandatariam recluditur. Vbi in quintum annum spe sustentata, quam auxit non nihil Seiani supplicium, posteaquam nihil de seuitia remitti vidit, inedia mori statuit, idque perseverantia, quamuis per vim ore diducto, infulciri illi cibum Tiberius iussisset, obtinuit, duobus ante se filiis, Nerone & Druso, pari crudelitate extinctis. Perit Agrippina Ser. Sulpitio L. Cornelio Sylla Cōs. anno vrbis DCCLXXXV. Christi nati 35. eodem die quo biennio ante supplicium de Seiano sumptum erat, xv. videlicet Calend. Octobris. Tiberius quod eam non strangulasset, aut in Gemonias abiecisset, gratias agi sibi, & ut vtriusque (Seiani & Agrippine) necis die per omnes annos donum Ioui sacraretur, decerni permisit, cum ipse natalem Agrippinæ inter nefastos referendum suasset. Autor Tacitus & Suetonius Tran-

quillus. Liberos ex Germanico sex tulit, de quibus, ut suo quamque patri sobole substituiamus, infra, cum communes Augusti & Liuiæ pronepotes persequemur, fusius & accuratius differemus. Nunc ad Augusti propaginem ex Iulia nepte regrediamur.

ÆMILIA LEPIDA,

AVGVSTI proneptis.

47.] ÆMILIA primum Tiberio Claudio, Drusi filio, admodum adolescenti desponsa, repudiataque ab illo etiam dum virgo, quod parentes eius Augustum offendissent, cessit in matrimonium [48.] Appio Iunio Syllano, qui Consulatu gesto sub Tiberio anno vrbis DCCLXXX. ab Imperatore Claudio, cuius consocer erat, occisus est, teste Seneca. Cædis ratio narratur Dionii 60. & Suetonio, quorum ille alteram uxorem duxisse scribit, Lepidam, matrem MESSALINÆ, collocatam a Claudio. Cæterum cum Æmilia matrimonii etsi nulli scriptores, quod sciam, meminerint, ego tamen ut astruam, & defendam, autoritate Plinii Secundi adducor, apud quem lib. 7. cap. 13. legimus, Augustum in reliqua exemplorum raritate neptis suæ nepotem vidisse genitum, quo excessit anno, M. Iunium Syllanum. Atqui ex Agrippina nullos nepotes vidit, utpote quos Tiberius partim antequam liberos tollerent, occidit; partim, nescio quod ductus humanitate, maritauit. Sed nec Iuliam, præterquam Paulo, vili nuptam, aut plus liberorum, quam vnam filiam reliquisse, proditum est. Porro Syllano iunctam Æmiliam, Augusto proauo Syllanos abnepotes, Marcum & Lucium, peperisse conuincitur.

M. ET L. SYLLANI, AV-

GVSTI ABNEPOTES.

49.] M. IUNIVS Syllanus, editus in lucem (uti diximus) eodem anno, quo Cæsar Augustus excessit, homo adeo mansuetus & segnis fuit, ut Caius Cæsar qui Tiberio successit, auream pecudem appellare consueuerit. Consulatum gessit sub Claudio cum Velleio Tutore, unde dictum S. C. Velleianum, teste Vlpiano. ff. ad S. C. Velleianum. Interit Agrippinæ, matris Neronis, dolo. Hæc enim vltorem necis metuens, quam L. Syllano molita fuerat, præsertim accedente crebra vulgi fama, anteposendum esse vix dum pueritiam egresso Neroni, & imperitum

per scelus adepto, virum ætate composita, infontem, nobilem, & quod tunc spectabatur, e Cæsarum posteris, per P. Celerium & Helium libertum venenum ei propinauit, cum Asiam ex Consulatu sortitus tum administraret. Tacitus initio libri decim tertii.

L. SYLLANVS.

50.] L. IVNIUS Syllanus, Marci frater, destinatus a Claudio gener, cui filiam Octaviam collocaret, & idcirco triumphalibus ornamentis, & gladiatorii muneris magnificentia, prolatus ad studia vulgi, repente per dolum Agrippinæ, deferente ipsum Vitellio, ab affinitate pacta repellitur, etiam Præturam, quæ gerebat, eiurare coactus. Quod nefarium facinus generositas iuuenis indignissime ferens, siue abiecta spe vitæ, quam ad id tempus produxerat, siue ad augendam invidiam, die nuptiarum Claudii & Agrippinæ, an. vrb. DCCC. nati Christi 51. sibi mortem conscivit. Tacitus libro 12.

IVNIA CALVINA, AVGVSTI ABNEPTIS.

51.] IVNIA Caluina, M. & L. Syllanorum soror, decora mulier & procax, quæque paulo ante nurus Vitellii fuisset, eodem tempore, quo L. frater interiit, per Agrippinam Italia pulsa est, quam Nero vndecimo post anno, interempta matre, vt illius invidiam grauaret, suamque lenitatem testificaretur, vna cum aliquot aliis illustribus viris & sceminis restituit. Peruenit viuendo Iunia vsque ad tempora nouissima Vespasiani. Qui in extremo mortis discrimine, cum inter cætera prodigia mausoleum Cæsarum sponte sua patere nunciatum esset, iocis indulgens, nihil ad se, verum ad Iuniam Caluinam, quæ gentis esset Augusti, pertinere dixit. Tacitus 12. & 14. Suetonius in Vespasiano.

SYLLANVS TORQVATVS AVGVSTI atnepos.

AB HIS fratribus descendere Syllanus Torquatus cum fratre Syllano & sorore Lepida. [52.] Torquatus a Nerone mori adductus est, quod super Iuniæ familiæ claritudinem Augustum atauum ferret. Ergo accusatoribus obicere iussis, quod pro-

digus largitionibus, nullam aliam, quam in rebus nouis spem haberet; brachiorum venas intercidit, anno DCCCXVI. Mortem eius secuta est Neronis oratio ex more, quamuis fontem, & defensionem merito diffusum, victurum tamen fuisse, si clementiam iudicis expectasset. Tacitus 15. [53.] De Syllano fratre nihil inuenio, nisi quod L. Syllanum filium reliquit. [54.] Lepida C. Cassio Iuriconsulto nupta, damnato in exiliu marito, ipsa quoque apud Senatum consuetudinis incestæ cum fratris filio accusatur. Is vero eam cognitionem ad Cæsarem reiecit.

L. SYLLANVS, AVGVSTI TRINEPOS.

55.] L. SYLLANVS, & ipse Torquatus dictus, Torquatū patrum, Lepidam amatam habuit, fratris illorum filius, nobilitate generis & modesta iuuenta præcellens, quem C. Cassius, amatæ maritus, disciplina sua ad virtutem diligenter educavit. Hunc Nero propter tam eximias & excellentes dotes, eadem accusatione cum Cassio & Lepida cōstrictum, damnatumque primum tanquam Naxum deuehendum, Ostiam amouit, deinde municipio Apuliæ, cui nomen est Barium, clausit. Illic indignissimum casum sapienter ferens, vbi Centurionem & milites ad cædem missos vidit, cum armatis, quantum nudis manibus valebat, congressus, vulneribus aduersis tanquam in pugna cecidit. Tacitus 16. Puto eundem esse, cui statua in foro posita, curante Capitone. Vide Plinium libro primo epistol. ad Cornel. Tacitum. Ceterum in hoc posteritas Augusti, per Iuliam neptē propagata, scelere & latrocinio Neronis defecit, anno vrbis cond. DCCCXVII. imperii Neronis 11. nati Christi 67. Nos hanc domus Augusti partem, ab aliis omissam, neque huc pertinere creditam, recte suoque loco, quod arbitramur, attexuimus, nihil ambigentes, hanc operam & sedulitatem nostrā antiquitatis & Historiæ studiosis omnibus ex animo probatum iri. Sed iam ad Liuiæ filios, Augusti priuignos, & potentia successores, accingamur, paulatim ad dilatam Agrippinæ progeniem redituri.

TIBERIVS CÆSAR AVGVSTVS.

56.] TIBERIO genus ex Claudiorum gente

gentē patriciā fuit, & quidem vtrunque. Nam auus maternus ex eadem familia in gentem Liuiam adoptione transferat. Pater, Tiberius Nero, Præturam non excessit, non multo post quam Liuiam vxorem Cæsari Octauiano tradidisset, vita defunctus, vtroque filio Tiberio & Druso superstite.

TARDITATEM ingenii & scuitiam eius, pueri adhuc, cito perspexit Theodorus præceptor, subinde in obiurgando *αηλον αματι συμπεφυρμενον*, id est, lutum, sanguine maceratum, appellans. Adultus, ac iam tiro, in castris propter immodicam auiditatem vini, pro Tiberio, Biberius, pro Claudio, Cadius, & pro Nerone Mero vocabatur.

QVOAD tamen priuatus, vel sub Augusto in imperiis egit, egregii nominis famæque fuit. Præter Quæsturam, quam anno ætatis 22. capeffens obiuit, Consulatus duos gessit, accepta etiam Tribunitia potestate in quinquennium. Interea regnum Armeniæ Tigrani restituit, signa quæ Crassis ademerant Parthi, recepit. Bella maxima tria gessit, Rheticum, Pannonicum & Germanicum, de quibus & orationem & triumphum retulit, primus quoque Triumphalibus ornamentis honoratus. Ex Plinio & Valerio.

IAM adoleuerant Caius & Lucius, Augusti filii, quibus vt proximo secundum patrem dignitatis gradu cederet, simul quod vxoris insolentiam non ferret, Rhodum secessit, non sine offensa & querela vitrici: quamobrem illi vix anno octauo reditus concessus est. Mox Caio & L. fato subtractis, ab Augusto vna cum Agrippa adoptatur, anno vrbis septingentesimo quinquagesimo sexto, post Christum natum sexto, coactus ipse prius Germanicum, Drusi fratris filium, adoptare. Tum iterum potestas Tribunitia collata, deque Germania, post cladem Varianam pacata, concessus triumphus. Eius triumphus meminit Ouidius ad Germanicum scribens lib. secundo de Ponto.

DEFUNCTO Augusto, cuius vacuos penates, per duodecim annos rexerat, imperium adeptus, res Romanas tribus ferme & viginti annis gubernauit. Primum occultus & subdolis fingendis virtutibus non appellationem Domini, vix Imperatoris nomen admisit, cum se Dominū seruatorum, Imperatorem militum, Sena-

tus cæterorumque ciuium Principem seu præcipuum esse diceret. Præsidibus, onerandas tributo prouincias censentibus, rescriptit: *Boni pastoris esse, tondere oves, non deglubere*. Aduersus quorundam famulos libellos & conuitia vltionem exposcentibus amicis: *In libera ciuitate liberæ esse linguas debere respondit*. Sæpe etiam illud vsurpauit, *Oderint dum probent*.

Ab his simulationum figmentis quam postea diuersus abierit, docet inaudita ipsius, nec facile credenda nostro seculo, crudelitas. Etenim non modo in promiscuâ multitudinem, verum etiam in nobilissimos quosque ciues, in Senatum, in familiares, & amicos, denique in Germanicum filium, in nepotes, in Agrippinam nurum atrox & sanguinarius admodum exiit. Quamobrem morte eius nunciata, ita lætatus est populus, vt per urbem discurrens Tiberium in Tiberim proclamaret.

OBIT mortem Cn. Accronio Proculo C. Porcio Nigro Cofs. anno vrbis 789. vitæ 78. Christi nati 39. Corpus in urbem noctu per milites reuectum, postridie publico funere elatum est. Ipse a Caio nepote, quem vna cum Tiberio, Drusi filio, hæredem scriperat, pro concione laudatus, nec alius illi præterea honos habitus. Tacitus, Suetonius & Dion.

AGRIPPINA PRIMA TIBERII CONIVNX.

57.] VIPSANIA Agrippina, Marci Agrippinæ filia, Tiberio Neroni Drusum Cæsarem peperit, iterumque grauida a Tiberio dimissa est, cogente Augusto, vt filiam suam Iuliam duceret. Nupsit deinde Agrippina C. Asinio Gallo, viro Consulari, ex quo complures liberos sustulit. Decessit vna omnium Agrippinæ liberorum miti obitu. Nam cæteri vel ferro, vel veneno, vel fame perierunt. Decessit autem anno principatus Tiberii 6. vrbis septingentesimo septuagesimo secundo. Autor Cornelius Nepos, Cornelius Tacitus & Suetonius.

IVLIA, SECUNDA TIBERII CONIVNX.

41.] Cum IULIA, Augusti filia, primo concorditer & amore mutuo vixit: mox discedit, & aliquanto grauius, vt etiam perpetuo secubaret, intercepto communis filii pignore, qui Aqu-

leix natus, extinctus est. Nec alia de causa Rhodum abscēssit, quam quod factum & impudicitiam eius non ferret. Imperium adeptus, extorrem, infamem, & post interfectum posthumum Agrippam, omnis spei egenam, inopia ac tæbe longa peremit, obscuram fore necem longinquitate exilii ratus. Suetonius & Tacitus.

DRVSVS CÆSAR

TIB. F.

58.] DRVSO, Tiberii ex Vipsania Agrippina filio, quemadmodum simplex & minime fucatum ingenium, sic iracundum & sanguine gaudens fuit. Litteras non admodum coluit, vnde & dicendi rudis euasit. Patris bibacitatem egregie retulit. Credo assiduitate crapulæ ad maiorem iracundiam deflexisse. Ab acerbitate eius enses præacuti Drusiani dicti sunt. Et ipse, Equiti plaga incussa, Castoris nomen reportauit, quemadmodum est autor Dion.

QVÆSTVRAM gessit M. Æmilio T. Statilio Cōsulibus. Triennio post missus a patre ad legiones Pannonicas, quæ post excessum Augusti nunciatū tumultuari cœperat, præmia & missionē flagitantes, motum omnem intra paucos dies composuit, ac ouans urbem ingressus est. Mox Consulatum inuit cum C. Norbano Flacco, qui fuit anno vr̄bis 767. sextoque anno post, cum iam Germanicus frater in fata concessisset, eundem honorem repetiuit, & quidem patris collega, nihil amplius dissimulantis, quin filium summæ rerum admoueret. Proinde Tribunitiam potestatem, petente Tiberio, Senatus illi decreuit. Destinatum ac certam in imperio successione præcidit illi Seianus, æmulus potentix, & recenti ira aduersus Drusum efferatus. Nam orto forte iurgio, Drusus commotior intenderat Seiano manus, & contra tendentis os verberauerat. Ille, quod iam diu molitus erat, cum vxore Drusi communicat: ita fraude & perfidia vtriusque, per venenum tollitur, anno septingentesimo septuagesimo quinto, principatus Tiberii nono. Turbauit hæc calamitas non solum florentem Tiberii domum, sed & principatum hæctenus laudatum, si procuratam Germanico necem excipias, in deteriore formam commutauit.

LIVIA, DRVSI CÆS.

V X O R.

59.] LIVIA, seu per diminutionis delicias Liuilla, Drusi & Antonix filia, Germanici soror, primum C. Cæsari Augusti filio, deinde illo extincto, Druso Cæsari nupsit, ex quo tres liberos enixa est. Hanc Ælius Seianus, Præfectus prætoris cohortibus, & Tiberio variis artibus & similitudine morum gratissimus, eoque plurimū potens, cum dominationem sibi strueret, tanquam eius pulchritudine captus, & amore incensus (nam forma præcallebat) ad adulterium pellexit, & postquam hoc flagitio potitus est, eandem ad coniugii spem, consortium regni & mariti necem inflammauit. Mirum autem eam, cui auunculus Augustus esset, socer Tiberius, ex Druso liberi, sic corrumpi cœdariq; ab homine municipali potuisse, vt pro honestis & præsentibus, flagitiosa & incerta expectaret. Sed quo non amissa pudicitia mulier impellitur? Vbi de veneficii loco & tempore conuenit, per consocios facinoris ministros Drusum pharmaco sustulit. Id scelus, vt nullum perpetuo latet, tãdem octauo post anno cognitum est. Interea Seianus a Tiberio Liuiæ nuptias petit. Primum repulsam patitur, postea tamen, cum non abisteret, fit voti compos. Iam Tiberio secessum in Campaniam persuaserat, quo magis vnus omnia posset, euerfaq; etiam Germanici domo, non procul ab imperio aberat. Nam & natalem suum publice celebrari, & positas sibi imagines aureas passim coli videbat. Ad hæc curarum & imperii socius vocabatur. Cum Tiberius suspectam habere illius potentiam cœpit; deque eo subuertendo cogitans, optimum arbitratus est, per speciem honoris inductum tollere. Quamobrem assumto quinto Cōsulatu, Seianum collegam sibi designauit, remissumque in urbem spe Tribunitix potestatis consequendæ impleuit. His elatus Seianus, ac se iam *auunculi* Tiberiū vero *vnici* tantum, id est, Caprearum insulæ dominū dicens, repente in Senatu per sæuā & atrocem Tiberii epistolā accusatus, damnatus & vnco tractus est. Sæuitū etiā in ipsius liberos, deq; Seiani familiarib. & amicis omnib. supplicium sumptum. Liuiam Tiberius Antonix matri, per quam consilia & insidias Seiani didicerat, concessit. Illam acceptam, conclusamq; domi, fame perdi-

perdidit. Hæc breuiter ex Tacito, Suetonio & Dione congestimus, tantum necessaria sectati, superuacaneis, ne prolixiores essemus, opera data recessis. Fastū, potentia & supplicii Seiani præter Historicos grauissime descripsit Iuuenalis Satyra 10.

MEMINIT huius Liuiæ, & facinoris ab ea patrati, Seneca his verbis: *Liuiæ virum suum occidit, quem nimis oderat, Lucilia suum, quem nimis amauerat. Illa sponte miscuit aconitum, hæc decepta furorem propinquit pro amoris poculo, &c.* Hæc cum ad superiorem historiam aptissime quadrent, miror hercle, Cælium Rhodiginū, virū nō huius sæculi, sed cum quouis veterum, ob variam & multiplicem eruditionem comparandum, hæc velut obtorto collo rapta ad Liuiam Augustam referre. Fateor extare, qui Liuiæ dolo sublatum Augustum tradant, nec sum oblitus, quid ipse supra de interitu Augusti ex Tacito & Dione retulerim. Sed tamen diuersum etiam ab aliis memoratur. Ac vt omnes scriptores vno ore, quod vult Cælius, affirmant, non tamen idem hoc loco Senecam de Liuiæ, principis Augusti coniuge, statuere conuicerint. Imo de Liuiæ, Drusi, Cæsaris vxore, loqui, testantur palam verba illius ex tragœdia, quæ inscribitur Octauia. Nam vbi de Agrippina, Germanici con-

sorte, egit, subiungit de sorore: *Felix thalamis Liuiæ Drusi, natisque serum Ruit in facinus, pœnamque suam.* Et addit de filia: *Iulia matris fata secuta, Post longa tamen tempora ferro casa est, quamuis crimine nullo. Quid his potest esse clarius? ne nunc dicam, nihil vsquam fictum aut pictum esse de odio Liuiæ Augustæ aduersus maritum, vt maxime extremæ illius ætati filio timens insidiata sit. At Liuiam, Germanici sororem, adulterio corruptam, maritalem omnem erga Drusum amorem exuisse, odioque inflammata, perniciem eidem accelerasse, constat. Hæc nobis attingere visum est, vt admonita iuuentus omnia cum iudicio legat, nec statim recipiendum arbitretur, si quid affirmet is, de quo dici possit, quod est in prouerbio, *miris è pœ.**

TIBERIVS, DRVSI

CÆSARIS F.

60.] LIVIA eodem anno, quo nunciatum est de Germanici fratris morte, Druso marito geminos filios peperit, quod

raturum lærumq; etiam modicis penatibus, tanto gaudio Tiberium affecit, vt nō temperauerit, quin iactaret apud Patres, nulli ante Romanorum eiusdem fastigii viro geminam stirpem editam. Sed alter ex his extincti patris fata mox secutus est. Tiberium hæredem secum institutum C. Cæsar, simulatque rerū potiri contigit, interemit, idque futurum, Tiberium auum, cū adhuc viueret, non latuit. Nam aliquando crebris cum lachrymis nepotem ex Druso complexus, truci Caligulæ vultu; *Occides, inquit, hunc tu, & te alius.* Tacitus. De cæde eius paulo aliter, & admodum patheticè Philo de legatione ad Caium.

IULIA, DRVSI

CÆSARIS F.

61.] IULIA, Tiberio fratre non paulo natu maior, consobrino Neroni Germanici filio, nupsit. Quo crudeliter extincto ducta est a [62.] C. Rubellio Planco non sine indignatione ciuitatis, quod auum illius ignobilem, vt pote Tiburtem, & tamen Equitem Romanum, plerique meminissent, quamuis ipse Rubellius vir Consularis esset. Ex hoc filium C. Rubellium Plancum enixam, instigante Messalina, cum illā C. Stullius accusasset, Claudiū nulla data defensione, primum vrbe exegit, deinde misso percussore interfecit. Tacitus, Suetonius & Seneca.

C. RUBELLIVS PLANCVS,

DRVSI CÆSARIS

Nepos.

63.] C. RUBELLIVS PLANCVS, Rubellii ex Iulia filius, per matrem pari gradu Augustum contingebat ac Nero, abnepos videlicet. Primum in exilium a Nerone pellitur vna cum Antistia coniuge, postea missis militibus occiditur, capite in vrbe relato. Tacitus 14. quod opus vt in multis locis mendosum est, ita Rubellium patrem perpetam Blandum, filium Plautum appellat. Cæterum hic est Rubellius Plancus, quem Iuuenalis Satyra octaua, sic compellat:

--- *Tecum est mihi Plance Rubelli, Sermo, tumes alto Drusorum sanguine, tanquam*

Feceris ipse aliquid, propter quod nobilis esses, Vt te conciperet, quæ sanguine fulget Iuli. Noque vetero cōducta sub aere texit, &c. Quæ

locum perquam frigide tractant nonnulli
interpretēs, potissimum autē Manicnelli.

CLAVDIVS DRVSVS.

64.] CLAVDIVS Drusus, Tiberii Cæsaris frater, intra penates Cæsaris Augusti natus est, mense tertio, posteaquam inter Augustum & Liuiam matrem celebrata nuptiæ sunt. Adolefcens multis magnisque virtutibus enituit. Ingenium illius, ut scribit Paterculus, utrum bellicis operibus magis, an ciuilib. suffecerit artibus, in incerto est. Morum certe dulcedo ac suauitas, & aduersus amicos æqua & par sui existimatio inimitabilis ei fuisse traditur, tum pulchritudo corporis proxima fraternæ.

ACCEPTA Quæstura, cum fratre Tiberio contra Rhetos missus est. Quo in bello qua fortitudine res gesserit, satis indicat Horatius lib. 4. Carminum, nunc aquilæ illum, nunc leoni comparans.

*Videre, inquit, Rheti bella sub Alpibus
Drusum gerentem, & Vindelici, diu
Lateque victrices cateruæ
Consiliis iuuenis reuictæ.*

*Sensere, quid mens rite, quid in dolens
Nutrita faustis sub penetrabilibus
Possit, quid Augusti paternus
In pueros animus Neronis.*

Post bellum Vindelicum profectus in Gallias, census egit, tumultuantes ob eam rem pleraque ciuitates compescuit, teste Liuius. Germanos, qui Rhenum transierat, cecidit. Quin & ipse traiecto flumine, ad Batauorum insulam Sicambros in suis sedibus afflixit. In Amisia, cuius est autor Strabo lib. 7. Bructeros nauali prælio superauit. Oceanum septentrionalem primus Romanorum ducum ingressus, Frisios in deditionem accepit, coriis aliquot tributum nomine impostis, ut memorat Tacitus lib. 4. In terram tamen Caucorum delatus, non leue periculum adiit, nauibus mari in sicco destitutis, sed ope pedestris exercitus Frisiorum seruatus euasit. Autor Dion.

In urbem reuersus, Ædilis factus est anno 743. Et si iam tunc prætorios honores obtineret. Primo vere repetita Germania, Vripetes, Téchteros, Sicambros, Cheruscas, Cattos, aliasque trans Rhenum gentes subegit. Volenti transire Visurgim cum penuria commeatus, tum instans hyems obstitit, etiam examen apum, in castris conspectum, militum animos, quo minus ducem suum sequerentur, auertit.

In reditu ad confluentem Lupiæ & Halizonis castellum erexit, ac item aliud in Cattis iuxta Rhenum. Ob eas res decretis triumphalibus ornamentis, ouans urbem ingressus est. Datum etiã, ut denuo iturus in hostem, præconsularem potestatem obtineret. Nam Imperatoris nomen iam exercitus tribuerat, quomodo & fratri, sed appellationis eius numerum Augustus aliquoties auxit.

PRÆTVRA gesta, cum interim in annum sequentem, qui fuit urbis cond. 745. Consul designatus esset, ut honorem illum iniiit, multa tristitia signa conspecta sunt. Quibus ille contemptis, in Germaniam rediit, gentes transrhenanas, Cattos, Cheruscas, Sueuos & Marcomannos percudit, usque ad Albim omnia longe populatus.

CVPIENTI flumen traicere mulier occurrens amplior humana specie; Quo, inquit, ita festinas, insatiabilis Druse? Non omnia tibi adire & videre concessum est, sed cedere retro; nam & operum tibi, & vita finis adest. Ille exhorrescens, positis trophæis, confestim & properanter discedere cepit. Verum in itinere aduersa valetudine correptus, priusquam ad Rhenum pertingeret, animam emisit, cum ageret annum ætatis 30. Suetonius & Dio. Liuius ex fractura, equo super crus eius lapsa, tricesimo die, quã id acciderat, obiisse scribit. Sed siue hoc, siue illo modo perierit, inter Salam & Rhenum occubuisse, testatur Strabo libro 7. Corpus eius a Nerone fratre, qui nuntio valetudinis euocatus raptim occurrerat, Romam reuectum, cingentibus lectum Claudiorum & Iuliorum imaginibus, in campo Martio crematum est, cineres Augusti tumulo illati.

LAVDATVS est Drusus bifariam, primùm a Tiberio fratre in foro, deinde ab Augusto vitrico in Circo Flamini. Senatus illi inter complures alios honores, referente Suetonio, marmoreum arcum cum trophæis via Appia decreuit. Exercitus honorarium ei tumulum excitauit, circa quem deinceps statuto die quotannis miles decurreret, Galliarumque ciuitates publice sacrificarent. Id nos monumentum esse credimus, quod extat Moguntia, freti testimonio Eutropii, qui hanc memoriam Drusi apud Moguntiam extare fatetur. Vulgus hodie glandis lapidem vocat, nimirum a specie, quam nunc habet. Nam olim Pyramidalem obtinuisse, complures opinatos scribit

scribit Iohannes Huttichus in collectaneis urbis & agri Moguntini.

24.] ANTONIA, DRVSI
coniunx.

VXOREM habuit Drusus Antoniam, M. Antonii Triumviri ex Octauia, quæ Cæsaris Augusti soror fuit, filiam. De qua cum pluribus verbis in Antoniorum familia meminerimus, nihil attinet nunc a nobis repeti. Hanc super obitu mariti consolaturus Ouidius, scripto ad Liuiam matrem carmine, multis cum laudibus sic affatur:

*Quid referam de te dignissima coniuge Druso?
Atque eadem Drusi digna parente nurus?
Par bene compositum, iuuenis fortissimus alter,
Alteram tam forti mutua cura viro.*

*Fœmina tu princeps, tu filia Cæsaris illi,
Nec minor es magni coniuge visa Iouis.
Tu concessus amor, tu solus & ultimus illi,
Tu requies fessæ grata laboris eras.*

*Te moriens per verba nouissima questus abesse,
Et mota in nomen frigida lingua tuum &c.*

LIBEROS tulit complures, sed ex quibus patri tres superstites essent, Germanicus, Liuia & Claudius. Ipsa sub nepote Caio, Germanici filio, rerum potente, cum se desertam ab illo, contemptamque videret, mœrore confecta defecit.

GERMANICVS CÆSAR
DRVSI FILIVS.

65.] GERMANICVS Cæsar etiam dum adolefcens, iis dotibus, eaque morum indole effulsit, ut Augustus, teste Suetonio, diu cunctatus, an sibi successorem destinaret, Tiberio adoptandum dedit. Quæsturam nactus quinquennio antequam per leges liceret, in bello Dalmatico sub Tiberio militauit non sine gloria, pauloque post, nondum gesta Prætura, Consulatum obtinuit. Quo magistratu domi cum Fonteio Capitone perfunctus, Germaniæ, ac in ea legionibus octo, ab Augusto præficitur.

MORTE Augusti nunciata, cum exercitus Tiberium Imperatorem recusaret, ac ipsi summam reipublicæ deferret, constantissime restitit. Quin etiam vim minitantibus, strictum ferrum in pectus adigere voluit, nisi proximi dextram tenuissent. Per tumultum deinde missionem & præmia flagitantes, etsi difficulter, tandem tamen, nec sine mutua cæde inter se graffantes, composuit. Quod flagitium ipso

rum velut expiaturus, Rheno ponte iuncto, in hostem non procul agitantem tendit, pulcherrimamque victoriam retulit, quo nomine triumphus illi, quanquam manente bello, decretus est.

REVERSVS in Germaniam primo vere, Cattos inopinata clade affecit, multos Germanorum sese dedentes in fidem accepit. Vnde nomen Imperatoris ipsi, legatis triumphalia insignia a Tiberio concessa. Recuperata in Bructeris vnde uicesimæ legionis aquila, Varo & militibus, cum illo cæsis, supremos honores persequit, ossibus illorum & reliquiis, quæ repertæ sunt, humo creditis. In extruendo tumulo primus ipse cespitem posuit, gratissimo munere in defunctos, & præsentibus doloris focius. Nec hoc Tiberio probatum, ut cuncta Germanici in deterius trahenti.

REDVCTIS in hyberna legionibus, mille nauium classem parauit. Hac delatus in Oceanum, ostium Amisiæ tenuit. Inde pedestri itinere ad Visurgim profectus, hostem in vltiori ripa consedissee videt. Superato flumine, priusquam confligeret, octo aquilæ, petere sylvas visæ, felicissimum augurium præbuere. Secuta est ergo hostium cædes & fuga. Nec multo post denuo congressus, iterum hostem fudit, deque victis gentibus trophæum Marti, Ioui & Augusto sacrauit. Sed hanc victoriam foedum ac dirum classis naufragium excepit. Cuius calamitatis se reum clamitans, vix cohibuerunt amici, quo minus eodem mari oppeteret.

FAMA classis amissæ Germanis animus rediit. Verum Germanicus Cæsar, nusquam non illorum conatibus occurrens, omnia populatur, & ad extremam desperationem adigit. Malouendi, Marforum ducis, indicio tum quoque Variarum legionis aquila recepta est.

TRACTO iam per biennium bello, magnisque rebus gestis, cum labantibus hostium animis proxima æstate debellari posset, Tiberius nunquam Germanico æquus, tum vero ipsius gloriæ supramodum inuidens, crebris illum epistolis domum reuocat, alterum etiam Consulatum, quem præsens gereret, offert. Germanicus etsi partem iam decori per inuidiam se abstrahi videret, paruit tamen, & regressus C. Cælio L. Pomponio Coslanone DCCCLXIX. ad septimum Calendas

Iunias spectatissimum triumphum egit. Multi ex illustribus viris & foeminis in eo triumpho ducti memorantur Straboni libro 7. sed nominibus paulo deprauatioribus, quam apud Cornelium Tacitum, appellati.

TVRBATIS interea rebus in Oriente, lætatus est Tiberius, datam occasionem, Germanici per speciem honoris amouendi. Consul itaque secundum designatus, mittitur ad ordinandum Orientem, præfecto Syriæ Cn. Pisone, qui violentus ingenio, & Germanico discors, non dissimulabat, delectum se, qui spes illius coherceret.

VRBE egressus, per oram Illyricam Dalmatiam petiit. Inde Hadriatici, & mox Ionii maris nauigationem aduersam perpeffus, apud urbem Achaïæ Nicopolim Consulatum iniiit, hæsitque per aliquot dies, quibus & classem refecit, & sinum Achiacum; Augusti victoria & manubiis inclytum, aspexit, non sine cogitatione tristium lætorumq;. Nam auunculus maior Augustus, auus Antonius erat. Athenis exquisitissimis honorib. exceptus est. Colophone Clarii Apollinis oraculum consulenti sacerdos per ambages maturum exitium prædixisse traditur, quemadmodum meminit & Plinius lib. 27. cap. 5.

ARMENIIS, quem locum male & oscitanter tractauit Beroaldus, Zenonem, Polemonis filium, regem dedit, eique in vrbe Artaxata, cunctis approbantibus, insigne regium imposuit. Cappadociam & Commagenen, præpositis legatis suis, in-prouinciarum formam redegit, & cum Parthorum rege foedus & amicitiam renouauit.

POSTHÆC anni sequentis æstate Aegyptum iustrauit, Nilum ad Syenem vsque subuectus, non sine insectatione Tiberii (quanquam ignarus esset Germanicus) id, nisi permissu principis, non licere. Apud Memphim Apis, bos facer, e manibus responsa petentium cibum capere solitus, manum illius auersatus fuit, nec multo post extinguitur. Plinius lib. 8. cap. 46.

IN Syriam remeans, cuncta, quæ iusserat, abolita per Pisonem, vel in contrarium versa, cognoscit, iam antea quoque miram illius contumaciam, & hostilem aduersus se animum, satis expertus. Nec multo post aduersa valitudine corripitur, non sine suspitione veneni, a Pisone dati.

Nam reperiebantur solo ac parietibus eturæ humanorum corporum reliquiae, carmina & deuotiones, & nomen Germanici plumbeis tabulis insculptum, aliaque maleficia, quibus creditum est, animas numinibus infernis sacrari.

GERMANICVS finem vitæ immineere sentiens, amicis vltionem sui, quod scelere Pisonis & Plancinæ in fata raperetur, commendauit. Deinde vxorem per sui memoriam, perq; communes liberos obtestatus, ferociam exueret, neve æmulatione potentiae validiores iritaret, intra paucos dies extinguitur, ingenti luctu prouinciae & circumiacentium populorum, regibus etiam & exteris nationibus mortem eius indolentibus. Tanta comitas illi in focios, & mansuetudo in hostes fuerat.

PERIIT Antiochiæ ætatis anno 34. M. Syllano L. Norbano Coss. qui fuit annus vrbis DCCLXXI. post Christum natum 21. Funus ei factum est Antiochiæ in foro, vbi cor eius ob venenum cremari non potuisse, testatus est postea in oratione sua P. Vitellius, qua Pisonem eius sceleris coarguit.

ROMÆ postquam Germanici mors vulgata est, incredibilis populorum dolor inuasit, ac statim ante magistratum editum iustitium factum. Adueniens Agrippinæ cum cineribus ingens hominum multitudo obuia iit. Drusus Taracinam progressus est cum Claudio fratre liberisque Germanici. Consules, Senatus ac magna pars populi viam compleuere. Ita clarissima pompa multis cum lachrymis reliquiae in campo Martio tumulo Augusti illatae sunt. Piso simulatque cum Plancina coniuge in urbem rediit, accusatus ab amicis Germanici, quod deuotionibus & veneno Imperatorem suum peremisset, cum euadendi spes nulla superesset, iugulum sibi profodit. Plancina tamen precibus Augustæ defensa, decimo tertio post anno criminibus petita non ignotis, & ipsa manu Germanici manibus supplicium perfoluit. Hæc ex Tacito, Suetonio, Plinio, Iosepho & Dione. De studiis eius, in calce addo, non vulgarè in poesi laude promeritum. Et extant hodie Arati *φανόμενα*, Latino carmine ab eo donata, mutila tamen. Sed & Ouidius Fastorum libros suos ei inscripsit.

LIBERI

LIBERI GERMANICI.

Liberos ex Agrippina, Augusti nepte, nouem tulit. Horum duo infantes periire, vnus iam puerascens, insigni festiuitate, cuius effigiem habitu Cupidinis in æde Capitolinæ Veneris Liuia dedicauit, Augustus in cubiculo suo positam, quotiescunque exiret, osculabatur. Cæteri superstites patri fuerunt, tres filiae, Agrippina, Drusilla, Liuilla, totidemque filii, Nero, Drusus & C. Cæsar. Suetonius.

NERO, GERMANICI

FILIVS.

66.] NERONEM iam iuuentam ingressum Tiberius commendauit Patribus, vtque munere capeffendi xx. viratus solueretur, & quinquennio maturius, quam per leges liceret, Quæsturam peteret, postulauit. Adiectus est pontificatus, & quo primum die forum ingressus est, congiarium plebi datum admodum lætæ, quod Germanici stirpem iam puberem aspiceret. Mox & neptem suam, Drusi filiam, Iuliam, coniugem dedit. Sed eundem nono post anno per insidias Seiani circumuentum, proditum etiam ab vxore, per literas in senatu accusauit, damnatumque deinde & in Pontiam insulam relegatum, fame necauit. Iulia coniunx absque liberis relicta, postea in domum C. Rubellii Planci denupsit, quemadmodum supra diximus, cum Drusi Cæsaris sobolem recensere-mus.

DRVSVS, GERMANICI

FILIVS.

67.] DRVSVS virilem togam sumpsit anno principatus Tiberii nono, C. Asinio, C. Antistio Coss. qui fuit annus vrbs cond. DCCLXXV. Quæque fratri eius Neroni, eadem & ipsi Senatus decreuit, iam ante ad sacerdotium Auguratus euecto. Biennio post præfecturam Latinorum gessit.

ARTIBVS Seiani & ipse hostis iudicatus, cum diu in vinculis habitus esset, tandem post mortem Seiani, fame, quomodo frater, enectus est, alimentis omnibus adeo subductis, vt tomentum e culcitra mandere tentauerit. Coniugem habuit, sed ex qua nihil liberorum tulit, Aemiliam Lepidam, M. Aemilii Lepidi, Consularis viri, filiam. Quæ criminibus assiduis maritum inse-

cuta, quamquam intestabilis, impunita tamen, superstiti patre, mansit. Postea a delatoribus ob seruum adulterum correpta, omissa defensione, finem vitæ sibi imposuit, anno post Drusi necem secundo. Tacitus & Suetonius. Hunc Drusum Consulem fuisse cum Norbano, vult Sabellicus, in quorum magistratu natus sit Vitellius Imperator, manifesto lapsu, cum ille Drusus Cæsar fuerit, Tiberii filius; hic autem ad Consulatum non peruenerit.

CALIGVLA, GERMANICI

FILIVS.

68.] C. Cæsar Caligula natus est Antii, teste Suetonio, patre Germanico & C. Fonteio Coss. pridie Calend. Septemb. Caligulae cognomen traxit, quod puer eo tegmine vteretur. Comitatus est patrem in Syriacam expeditionem. Vnde reuersus, cum matre mansit. Ea relegata, transiit ad proauiam Liuiam, quam & defunctam pro Rostris laudauit prætextatus. Inde ad Antoniam auiam se contulit.

Anno ætatis 19. accitus a Tiberio Capreas, vno atque eodem die togam sumpsit, barbamque posuit. Non multo post Augur in locum Drusi, fratris sui, destinatus, priusquam inauguraretur, ad Pontificatum traductus est. Etsi autem ingenii commotioris esset, multisque peteretur insidiis, tantam tamen vbique patientiam & dissimulationem præstitit, iisque obsequiis auum & cæteros omnes delinuit, vt postea Crispus Passienus Orator, quem admodum est apud Senecam, venustissime dixerit, Nec seruum meliorem vllum, nec deteriore dominum fuisse.

NATVRAM in eo saeuam & rigentes oculi indicarunt, & Tiberius sagacissime perspexit, solitus ob id prædicare, exitio suo omniumque Caium viuere, & se natricem populo Rom. Phaethontem orbi terrarum, educare. Sed & L. Syllam, orro forte sermone, irridenti Caio, omnia Syllæ vitia, & nullam eiusdem virtutem habiturum prædixit.

PRINCIPATVM nactus, quanquam memoria Germanici patris omnibus charus esset, non destitit tamen & ipse omnium ordinum sibi gratiam conciliare. Tiberio pro concione laudato, funeratoque amplissime, matris & fratris cineres ex insulis, in quas relegati fuerant, trans-

¶ C. Cæsar, cognomen Caligula, dicendi arte Latine scripsit Suidas.

lato, multa pietatis commendatione Mausoleo intulit. Patrum Claudiam, ad id tempus ab omnibus contemptum, in Consulatu collegam assumpsit, quem honorem non Calendis Ianuariis, quomodo perpetam habet Tranquilli codex, sed Calendis Iulii inuit, teste Dione.

DAMNATOS relegatosque omnes restituit, legata Liuiæ Augustæ, a Tiberio suppressa, sed & Tiberii, quanquam testamento abolito, cum fide persoluit, multa que id genus alia, diis hominibusque approbantibus peregit. Verum cito ad ingenium reuersus, desiderabilem Tiberium, seque cunctis funestum & execrabilem reddidit.

LXXVIAM & prodigalitate ita coluit, ut immensas opes, totumque illud Tiberii vicies ac septies millies sestertium, quod ad sexaginta sex milliones & quinquaginta coronatorum millia assurgere, scribit Budæus, non toto vertente anno absumperit.

CVM sororibus omnibus stupri consuetudinē habuit, quarum & duas, omnibus probris affectas, relegauit. Socerum Syllanum ad necem compulit. Tiberium fratrem, & Ptolemæum consobrinum, L. Cassium, sororis maritum, Macronem, præfectum prætorio, & adiutorem imperii, Scribonium, pluresque nobiles viros, quos enumerare longum foret, crudeliter interemit.

CREBRO tragicum illud vsurpabat; *Oderint dum metuant.* Ausus est etiam exclamare: *Vtinam P. R. unam ceruicem haberet.* De temporibus suis queri solebat, quod nullis publicis calamitatibus insignirentur. Antoniam auiam, nescio quid admonentem, non modo contempsit, sed etiam vocet tyrannicam emissa; Memento, inquit, omnia mihi in omnes licere.

ADHÆC eo vesaniæ & furoris progressus est, ut diuinam sibi maiestatem & cultum assereret, templis & sacerdotiis suo numini institutis. Athenæus scribit, dici voluisse Dionysium, sed iuniorem; ac Dionysiace indutum iura etiam reddidisse. Quin etiam effigiem suam Hierosolymis adorandam in templo collocari iussit. Quod eius mandatum executus præses Iudææ, Pilatus, impleuit vaticinium Danielis, cuius meminit Christus Matthæi 24. & Marci 13. cap. Et si autem ob exortam seditionem Pilatus, quo populo parceret,

imaginem rursus abstulit: Caius tamen in furore perseverans, reponi voluit, idque Rectori Syriæ, Petronio, demandauit. Author Iosephus & Hegefippus.

Scitum & memorabile dictum est Philonis Alexandrini, qui pro Iudæis, cuius & ipse gentis erat, legatione fungens, cum Caium Cæsarem ob spretum sui cultum iniquissimum expertus esset; *Bono nos, inquit, animo esse oportet, quibus est Caius infestus: necesse est enim diuinum adesse, ubi humanum cessat auxilium.* Idque ita mox euenit, Caio sic grassante & *θεομαχούμενος* intra paucos dies a suis militibus perempto. Author huius Iosephus.

SED & Apollonius, diuinationum peritus, inter suos interitum Caii prædixerat. Quo nomine delatus, & in urbem adductus, ipso cædis die, cum differretur, uti mox puniendus, paucarum horarum interiecto spatio, seruatus est.

DE MORTE CAII.

PERIT autem in Consulatu suo quarto, triginta confectus vulneribus, IX. Cal. Februarii, anno vrbs DCCXCIII. post natum Christum 43. ætatis 29. cum fere quadriennium imperasset.

VXORES CAII.

CONIUGES Caius quatuor habuit, Iuniam Claudillam, Liuiam Horestillam, Lolliam Paulinam & Cæsoniam. Nam Enniam Næuiam, quam plerique connumerant, etsi ducendæ fidem dedit, ne utriquam tamen ab illo ductam, constat.

IUNIA CLAUDILLA PRIMA CAII CONIUNX.

IUNIAM Claudillam, M. Syllani, nobilissimi & Consularis viri, filiam, Caius non multo post quam togam virilem induit, vxorem duxit. Qua ex partu amissa, focerum Syllanum, ubi rerum positus est, ad secandas nouacula fauces compulit.

LIVIA HORESTILLA, SECUNDA CAII CONIUNX.

LIVIAM Horestillam, C. Pisoni nubentē, cum ad nuptiale cœnam & ipse venisset, ad se adduci imperauit, intraque paucos dies repudiata, biennio post relegauit, quod repuisse vsum prioris mariti tempore medio

medio videbatur. Fuere qui traderent, adhibitum cœne nuptiali mandasse ad Pisonem, contra accumbentem, noli vxorem meam premere, statimque e continuo abduxisse eam secum, ac proximo die edixisse, matrimonium sibi repertum exemplo Romuli & Augusti.

LOLLIA PAULINA, TERTIA CAII CONIUNX.

LOLLIA Paulina, Marco Lollio Paulino, Consulari viro, & Volusia matre, genita, auum habuit M. Lollium, qui sub Augusto legatus in Germania, quintæ legionis Aquilam amisit, quique Caio, Cæsaris filio, rector & magister additus, regum muneribus infamatus est. Hanc Lolliam C. Memmii, Consularis & exercitus regentis vxorem, subito ex prouincia euocauit, ac perductam a marito, sibi coniunxit, breuique missam fecit, interdicto cuiusquam in perpetuum viri congressu. Dion author est, prætexuisse, quod non pareret, sed reuera facietate eius & fastidio ductum eam exegisse. Superstes autem Caio, post interitum Messalinæ, Claudii nuptias ambiuit. Cuius certaminis memor Agrippina, iam Claudio nupta, delatorem immisit, qui Chaldaeos illi & Magos obiceret. Claudius inauditam, publicatis bonis, Italia remouendam censuit. Ita ex immentis opibus, quinquages sestertium exuli relictum. Id facit monetæ nostræ centum viginti quinque coronatorum millia. Quantas autem opes possederit, hinc æstimandi copia est, quod Plinius libro nono, capite 35. Lolliam se vidisse scribit, non seruo vel solenni cæremoniarum apparatu, sed mediocrium sponsalium cœna, smaragdus margaritisque opertam, alterno textu fulgentibus toto capite crinibus, spiris, auribus, collo, manibus digitisque, quæ summa quadringenties H S. colligeret, hoc est monetæ Francicæ coronatorum decies centena millia. Et addit idem Plinius, non ea fuisse prodigi principis Caligulæ dona, sed opes auitas, prouinciarum scilicet spoliis partas. Cæterum Agrippina atrocis odii, non contenta relegatam esse Lolliam, per Tribunum ad mortem adigebatur. Dion addit, Agrippinam, cum relatum ad se caput non agnosceret, ore suis manibus per vim recluso, dentium situm

& speciem, quod illam probe notam & perspectam haberet, considerasse. Porro Nero princeps postea interempta matre, cineres reportari, sepulchrumque extrui, permisit. Authores horum præter citatos sunt Tacitus & Suetonius.

CÆSONIA, QVARTA CAII CONIUNX.

MILONIA Cæsonia (sic enim appellatur a Dione) patrem Orphitum, matrem Vestiliam habuit, octauo mense genita, teste Plinio, qui patus raro solet esse vitalis. Mulier fuit luxuriæ & lasciuæ perditæ, quam iam trium liberorum ex alio viro matrem, Caius adulterio cognitam, & enixam vxorem duxit, eodem die professus & matrem secius, & patrem infantis ex eo nati. Nomen infanti Iuliæ dedit, quam per omnium Dearum templa circumlatam, Mineræ gremio imposuit, alendamque & instituendam commendauit. Nec alio firmiore indicio sui feminis esse credebat, quam feritatis, quæ illi quoque tanta iam tunc erat, ut infestis digitis ora & oculos simul ludentium infantum incesceret.

ET SI autem Cæsonia neque facie insigni, neque ætate integra foret, tamen ardentius eam, & constanter amauit, ut sæpe chlamyde, peltaque & galea ornatam, & iuxta adequantem, mihi itibus ostenderet, amicis vero etiam nudam. Creditur potius ab ea medicamento quodam amatorio, sed quod in furorem verterit. Idque etiam ipse suspicans, subinde iactabat, se vel fidiculis exquisiturum de Cæsonia sua, cur eam tantopere diligeret. Iuuenalis Satyra sexta hoc Cæsoniæ factum cum Agrippinæ, de qua mox dicemus, veneficio conferens, multo magis nocentem fuisse demonstrat. Locus est grauis, & ut subiiciatur dignus.

Tamen hoc tolerabile, si non Et furere incipias, ut auunculus ille Neronis, Cui totam tremuli frontem Cæsonia pulli Insudit: quæ non faceret, quod principis vxor? Ardebant cuncta & fracta compage ruabant,

Non aliter, quam si fecisset Iuno maritum Insanum. minus ergo nocens erit Agrippina Boletus: siquidem vnus præcordia præsit Ille senis, tremulumque caput descendere iussit

*In cœlum, & longam manantia labra saluam.
Hæc poscit ferrum atq; ignes, hæc potio torquet,
Hæc lacerat mistos Equitum cum sanguine
Patres.*

*Tanti partus equæ, quanti vna venefica com-
stat.*

PERIT mox a cæde Caii, gladio a Centurione (Iosephus Lupum vocat) confossa, similiter & filia parieti illisa. Author præter eos, quos citauimus, Suetonius Tranquillus.

AGRIPPINA, GERMANICI FILIA, C. CÆSARIS FOROR.

69.] IULIA Agrippina, humanæ felicitatis ad hunc diem vnicum exemplum, patre Imperatore nata, & soror, & vxor, & mater rerum potentium enituit. A Tiberio, Consulari viro, Cn. Domitio collocata, Domitium Neronem genuit, qui post Claudium imperauit, A Caio fratre relegata, post interitum eius Crispo Passieno Oratori, qui & ipse Consularis fuit, eoque defuncto, demum Claudio Imperatori patruo suo, nupsit. Possemus hic longiorem de ipsa historiam texere, sed commodius eam ad tempora Claudii & Neronis, sub quibus & ad summam potentiam euecta est, & tandem miserabiliter concidit, differemus.

DRUSILLA, GERMANICI FILIA.

70.] IULIAM Drusillam Tiberius L. Cassio Longino, viro Consulari, & Iurisconsulto, coniunxit. Sed eam Caius frater, iam rerum potens, vt superiora dissimulem, abductam ab illo, iustæ vxoris loco palam habuit. Hæredem quoque bonorum atque imperii æger instituit. Eadem defuncta, iustitiam indixit, in quorississe, lauississe, cenasse cum parentibus aut coniuge liberisve capitale fuit. Mæroris impatiens cum repente noctuque profugisset ab vrbe, post aliquot dies rediit barba capilloq; promisso. Nec vnquã postea quantiscunque rebus, nisi per nomen Drusillæ deierauit. Suetonius. Variat de matrimonio Dion libro 59. & cum M. Aemilio Lepido conuuptam fuisse tradit. A morte consecratam a Caio fratre habitu Veneris, cognomento Panthæ, auctor est idem Dion. Quo referenda inscriptio vetus: VENERI COELESTI

AVGVSTÆ SACR. NVMMIA C. F. DORCAS. S. P. F. C.

LIVILLA, GERMANICI FILIA.

71.] IULIA Liuilla vltimo Agrippinæ partu, patre Syriam petente, in Lesbo nata est, Tiberio tertium, Germanico secundum Coss. anno vrbs condita DCCLXX: Adultam Tiberius M. Vinicio, viro Consulari, ducendam tradidit. Et hæc a Caio fratre relegata, post cædem eius regressa, vna cum Agrippina sorore cadauer ipsius, tumultuario funere semiambustum, & leuicepate obrutum, cremavit, ac sepultura reddidit. Demum a Claudio, incerto crimine, nec vlla defensione data, perempta est. Autores Seneca, Tacitus & Tranquillus. Scio esse, qui Iuliam diuersam & aliam a Liuilla tradant fuisse, sed nihilo felicius, atque ii, qui duos Cassios, de quibus mox dicemus, contrarium vitium incurrentes, in vnum conflant.

QUANDO QUIDEM Cassii Longini, Iurisconsulti, paulo ante in Drusilla meminimus, non opinor alienum a nostro instituto fore, si deprauatum Pomponii I. C. locum, qui est in l. 2. Pand. de orig. Iuris, obiter explicuerimus, præsertim cum doctissimos aliquot viros autoritate sua in errorem abduxerit.

POMPONII & subscribentium ipsi sententia est, fuisse C. Cassium Longinum, Iurisconsultum, natum ex filia Tuberonis, nepte Ser. Sulpitii, qui Consul fuerit cum Quartino, temporibus Tiberii, & plurimum autoritatis in ciuitate haberit, quem ob id Cæsar in Sardiniam relegarit, vnde reuocatus per Vespasianum in vrbe, diem suum obierit.

HÆC num ita a Pomponio scripta, an per alios corrupta & decurtata sint, quod verisimilius, nunc non admodum anxie disquirō. Illud facile probabimus, multam in his paucis versibus historię confusio- nem esse, dum vni Cassio tribuuntur, quæ scimus esse duorum. Duo namque Cassii Longini fuerunt eiusdem generis, ambo Iurisconsulti, & Augusti Cæsaris familiæ per affinitatem connexi, verum prænomi- nibus & ætate discreti.

L. CASSIUS Longinus, Tuberonis filia, nepte Ser. Sulpitii, genitus, proauum suum Sulpitium appellare solebat, gessit- que

que Consulatum temporibus Tiberii cum M. Vinicio Quartino, an. vrbs DCCLXXXII. Et si in catalogo Consulum apud Glareanum & Haloandrum pro Lucio, perperam Caius nominatur. Idem, tradente Tiberio, neptem ipsius Drusillam, Germanici filiam, vxorem duxit, quem postea Proconsulem Asiæ, Caligula, monitus per sortes Antianas, vt a Cassio caueret, missis percussoribus, trucidauit; immemor & Chæream, a quo paulo post cæsus est, Cassium nominari, teste Suetonio.

AT C. Cassius Longinus, ducta Iunia Lepida, Augusti Cæsaris abnepte, quomodo supra meminimus, de Syllanis ager- tes, honores quidem gessit, sed tamen vltra Præturam non ascendisse traditur. Sub Claudio Syriæ præfuit, cæteros peritiæ legum præcellens, nec in re militari, quantum sine bello dabatur, ignauus; cum omnia ad priscum morem reuocaret, legiones, ac si hostis ingrueret, exercens, quod id dignum maioribus suis & familia Cassia, per illas quoque gentes celebrata, iudicaret. Reuersus ex prouincia, quod & opibus vultis, & grauitate morum emineret, magnam autoritatem obtinuit. Quamobrem infestus illi Nero, tandem in funere Poppææ diu dissimulatam iracundiam aperuit, exequiarum officio Cassium prohibendo. Nec longum moratus, missa ad Senatum oratione, remouendum a republica censuit, obiecitque, quod inter imagines maiorum etiam C. Cassii effigiem coleret, ita inscriptam: DVCI PARTIVM, defectionem a domo Cæsarum, & bellum ciuile quærenti. Proinde Senatusconsulto in Sardiniam insulã deportatur, quem admodum author est Cornelius Tacitus. Inde illum Neroni, & tribus istis Thebanis Imperatoribus (vt eos Plutarchus vocat) superstitem reuocauit Vespasianus, sub quo quietus in vrbe diem suum clausit. Suetonius in Nerone hunc luminibus captum scribit, & Plinius Epistolarum 7. Cassianæ scholæ principem & parentem fuisse, domumque illius pristinam dignitatem ac gloriam recuperasse, deuolutam ad Numidium Quadratum, qui tantus Orator esset, quantus ipse Iurisconsultus.

EX HIS arbitror videre studiosos, quæ enormiter deprauatus sit hoc loco Pomponius, quantumque decepti per illum a veritate deuiarint, Pomponius Latus, Be-

roaldus, Zafius, &, ne plures enumerem, Rutilius: quorum postremus, cum in alios iniquissimam sæpe cæsuram exerceat, plus cæteris tamen cæcutire deprehenditur. Nam & Riualium I. C. recte sentientem arguit, & C. Cassium, a quo Cæsar interemptus est, legatum Pompeii, Syriæque præfectum, bella cum Parthis gessisse tradit, quod nulli vnquam scriptori ne per somnium quidem in mentem venit. Fuit ille Pompeii legatus, sed per bellum ciuile Syriacis nauibus præpositus. Post interemptum Cæsarem Syriam occupauit, sed tum Parthos ad suppetias sollicitauit, tantum abest, vt impugnetur. Solum a clade Crassiana, cum Quæstor esset, clausus Antiochia, feliciter in Parthos erupit, bellum nullum iustum, aut indictum, cum illis gessit. Nam quod apud Gellium libro tertio, capite nono victis Parthis, interiisse Cassium, legitur, quis non videt? locum mendosum esse, & pro Parthis, Partibus legendum conuenire.

TIBERIVS CLAVDIVS CÆSAR AVGVSTVS.

72.] TIBERIVS Claudius Drusus, Germanici Cæsaris frater, Drusi & Antonie filius, natus est Iulio Antonio Fabio Africano Coss. an. V. DCCXLIII. Infans a patre relictus, per omne fere pueritiæ & adolescentiæ tempus variis & tenacibus morbis cõflicta⁹ est, adeo vt animo simul & corpore hebetato, ne progressa quidem ætate vlli publico priuatoq; muneri habilis existimaretur. Antonia mater portentum eum hominis dicitabat, nec absolutum a natura, sed tantum inchoatū: ac si quæ argueret socordie, stultiore aiebat filio suo Claudio. Aua Augusta pro despectissimo semper habuit. Liuia soror, cum audisset, imperatorum aliquando, tam indignam & iniquam sortem P. R. palam detestata est.

HONORES diu nullos obtinuit. Nam Augustus tantum Auguratus sacerdotium dedit. Tiberius petenti legitimos honores, Consularia ornamenta detulit. Instantius autem flagitanti rescripsit, se 40. aureos in Saturnalia & Sigillaria misisse ei. Tunc abiecta spe dignitatis, ad ocium se contulit, non expertus tamen infamiæ, cum in sordidissimorum hominum contubernio viuens, ebrietati & aleæ se totum manciparet. Sub Caio demum honores auspi-

catus, Consulatum gessit per duos menses, præfeditque nonnunquam spectaculis in Caii vicem, acclamante populo, feliciter, partim patruo Imperatoris, partim Germanici filio. Neque sic tamen contumeliis & discriminibus caruit, sæpe indignis modis a Caio tractatus. Nam quod illum non sustulit, cum in cæteros propinquos tam crudelis esset, contemptus fecit, quod illum non nisi ad ludibrium superesse voluit.

CÆSO CAIO, cum & ipse de vita sollicitus se abdidisset, repertus & agnitus, præter spem & opinionem anno ætatis quinquagesimo a Prætorianis militibus Imperator factus est. Consulatus super pristinum quatuor gessit, & Censuram, diu intermissam. Expeditionem Britannicam intra sex menses peregit, triumphavitque maximo apparatu. In publicis operibus excitandis, edendisque spectaculis, magnificus fuit. In dicendo iure miram varietatem præstitit: modo circumspectus & sagax, nonnunquam inconsultus & præceps, interdum friuolus & amenti similis.

LIBERTIS & vxoribus ita se addixit, ut non principem sed ministrum ageret, pro illorum studio & libidine cuncta faciens atque decernens. Ab his impulsus, cum & natura timidus, suspiciosus & iracundus esset, multos ex propinquis & affinibus, nullo certo crimine, nec defensione concessa, interemit. In nuptiis Agrippinæ in trigintaquinque Senatores, & trecentos amplius Equites Romanos animaduertit. Interim iam obliuiosus, ut multos ex his, quos capite puniisset, postridie & ad consilium, & ad alex lusum accersi iuberet.

LITERIS tamen assatim instructus, nec infacundus, cum & Græce probe nosset, multa scripsit, quæ apud Suetonium, quem hæcenus libenter secuti sumus, nominatim referuntur.

DE MORTE.

INTERIT veneno coniugis, quem admodum amplius dicemus in Agrippina, tertio Idus Octobris, anno vr̄bis DCCCXVI. Asinio Marcellino & Acilio Aviola Consulibus, cum imperasset annos prope quatuordecim: ætatis, ut habet Suetonius, & illum agminatim secuti scriptores, 64. Cui tamen veritas supputationis refragatur. Quidam eodem incommodo animaduerso, vel biennio citius natum, vel ætatis sexagesimo secundo decessisse, volunt. Quorum neutrum nos probare possumus. Certe natalis eius, cum expressam Consulatum nomenclaturam habeat, moueri loco nec potest nec debet. Nos memores eius, quod est apud poetam, medio tutissimus ibis, sexagesimo tertio ætatis anno mortalitatem exuisse Claudium, statuimus. Qui numerus ad omnia, quæ velis, probe quadrat. Ac fieri potest, ut numeri notæ, apud Suetonium vitiatæ, ceteris occasione errandi suppeditarint. Quod quo constantius credamus, facit auctoritas Dionis, qui lib. 58. palam anno LXIII. Claudium exspirasse tradit. Cæterum funus Claudio factum est solenni principum pompa, ac ipse in numerum Deorum relatus. quam tamen eius *Seneca* salissimè riget Seneca, festiuissimo de morte Claudii libello relicto.

tonius, & illum agminatim secuti scriptores, 64. Cui tamen veritas supputationis refragatur. Quidam eodem incommodo animaduerso, vel biennio citius natum, vel ætatis sexagesimo secundo decessisse, volunt. Quorum neutrum nos probare possumus. Certe natalis eius, cum expressam Consulatum nomenclaturam habeat, moueri loco nec potest nec debet. Nos memores eius, quod est apud poetam, medio tutissimus ibis, sexagesimo tertio ætatis anno mortalitatem exuisse Claudium, statuimus. Qui numerus ad omnia, quæ velis, probe quadrat. Ac fieri potest, ut numeri notæ, apud Suetonium vitiatæ, ceteris occasione errandi suppeditarint. Quod quo constantius credamus, facit auctoritas Dionis, qui lib. 58. palam anno LXIII. Claudium exspirasse tradit. Cæterum funus Claudio factum est solenni principum pompa, ac ipse in numerum Deorum relatus. quam tamen eius *Seneca* salissimè riget Seneca, festiuissimo de morte Claudii libello relicto.

DE VXORIBVS CLAVDII CÆSARIS.

VXORES Claudius quatuor habuit, Plautiam, Aeliam, Messalinam & Agrippinam. Nam sponsas, quas illum nunquã duxisse constat, quo iure coniuges appellaueris? Ex his Aemiliam Lepidam, Augusti proneptem, quod parentes eius Augustum offendissent, quomodo supra memorauimus, virginem adhuc repudiavit: Liuiam vero Medullinam, cui cognomen & Camillæ erat, ex antiquo genere Dictatoris Camilli, ipso die, qui nuptiis erat destinatus, ex valetudine amisit. Sentit nobiscum Suetonius.

PLAVTIA, I. CLAVDII CÆSARIS CONIUNX, & ex ea liberi.

73.] Primam vxorem duxit Plautiam Herculaniam, triumphali patre genitam, cum qua propter libidinum probra, & homicidii suspicionem, diuortium fecit, sublatis ex ea duob. liberis, Druso & Claudia.

74.] Horum Drusus iam pubertatem ingressus, & cui ante paucos dies Seiani filia desponsa esset, prope per lusum in sublimè iacto, & hiatu oris excepto, strangulatus est. Claudia quamuis ante quintum diuortii

uortii mensem edita foret, quod tamẽ suspicio esset, ex Botere liberto conceptam, exponi ad matris ianuam, & abiici nuda, iussa est.

ÆLIA II. CLAVDII VXOR.

ÆLIAM Patinam, Consulari patre natam, & ex familia Tuberonum, teste Cornelio Tacito, suscepta Antonia filia, leues ob offensas repudiavit. Antoniam primum Cn. Pompeio, deinde L. Syllæ collocavit, nobilissimis adolescentibus: ex quibus Pompeium ipse Claudius socrer, Syllæ Nero successor interemit. [75.] Idẽ & Antoniam, post Poppææ mortem nuptias suas aspernantem, quasi molitricem rerum nouarum occidit.

MESSALINA III. CLAVDII VXOR.

76.] VALERIA MESSALINA, quã tertio loco duxit, Barbati Messalæ, consobrini sui, filiam, mulier ambitiosa extitit, & quæ marito nomen relinquens, ipsa imperium exerceret. Hęc Claudium ad multorum illustrium virorum pariter ac foeminarum cædem impulit. Adhęc impudicissima, non adulteriis tantum se poluit, quod eius flagitium grauer infectatur Iuuenalis Satyra 6. sed & eo furoris progressa est, ut adultero C. Silio, exturbata illius vxore, Iunia Syllana, palam nupsert, dote inter auspices consignata. Quam obrem accensus indignatione, Claudius, animaduertendi in eam Narcisso liberto potestatem fecit. Eius iussu ab immisso Tribuno in hortis Lucullianis, assidente matre Lepida, transfigitur, anno vr̄bis DCCC. Britannico & Octauia liberis relictis.

BRITANNICVS, CLAVDII FILIVS.

77.] TIBERIVS Claudius Britannicus, natus est vigesimo die imperii, in secundo patris Consulatu, cognomine a deuictis Britannis indito: nam antea Germanicus vocabatur. Eum parvulum etiamnum & militibus pro concione manibus gestans, & plebi per spectacula gremio, aut ante se, continens, pater assidue commendabat, faustisque omnibus acclamantium turba proferebatur. Postea tamen ab Agrippina ita immutatus est

Claudius, ut adoptatum Neronem filio præponeret, non sine multorum reprehensione. Nero simulatque imperium adeptus est, fratrem, postremum e Claudiorum sanguine, veneno sustulit, anno vr̄bis DCCCVII. Facinus id principatus noui primum etsi prudentes ac cordatos homines fallere non potuit, tamen liuoribus & maculis, quas toto corpore venenum excitarat, abunde proditum est. Nero ad contegendas eas corpus gypso lini iussit: verum cum efferretur, decidente copioso imbre, detersum est tectorium, & sceleris immanitas omnibus patuit.

OCTAVIA, CLAVDII FILIA.

78.] OCTAVIA, proauitæ nomen & dotes referens, L. Syllano, iuueni nobilissimo, de quo supra differuimus, a patre desponsa est. Sed artibus & technis Agrippinæ noueræ, filio suo parantis imperium, repulso Syllano, collocata est Neroni, a quo summam rerum adepto, quomodo interempta sit, dicemus in sequentibus.

AGRIPPINA, IIII. CLAVDII VXOR.

IULIA Agrippina, Germanici Cæsaris, & Agrippinæ, neptis Augusti filia, Caii Caligulæ soror, vnum humanæ felicitatis ad hunc diem exemplum Plinio commemoratur; quippe patre Imperatore nata, & soror, & vxor, & mater rebus Romanis imperantium enituit. Hanc primum collocatam Cn. Domitio, susceptoque filio, post mortem eius cessisse in matrimonium C. Passieno Crispo, supra memorauimus. Nunc porro coniugium eius cum Claudio, quibusque rationibus filium ad imperium extulerit, ac reliquam fortunam persequemur. Defuncta Messalina, partim studiis Pallantis, partim suis illecebris, patri coniugium obtinuit. Quod etsi incestum ad id tempus habebatur, arte tamen P. Vitellii perfectum est, ut a S. P. Q. R. eiusmodi nuptiæ probarentur.

AGRIPPINA nihil humile sentiens, totam illico ciuitatem ad se, suaq; imperata, conuertit, coniugium Octauitæ & adoptionem Neroni suo, sibi nomẽ & appellationem Augustæ, citra negotium impetrat. Iam & sociis ac exteris nationib. vim suam ostensura, in oppidum Vbiorum, ubi genita erat,

quamque gentem auus Agrippa Rhenum transgressam in fidem acceperat, veteranos coloniam deducit, Agrippinamque vocat. Ne his satiata, signis Romanis praesidere foemina, carpento in Capitolium vehi, quod solis sacerdotibus concessum, non extimuit. Claudio naualis proelii spectaculum adenti, ipsa chlamyde ex auro texta affedit, quemadmodum autores sunt Plinius libro 33. capite tertio, & Cornelius Tacitus historiae Augustae libro duodecimo. Haec etsi ambitionem immodicam, ac ingens regnandi studium arguerent, attamen in principe foemina, & quae se parti a suis maioribus imperii sociam videri vellet, ferri poterant. Sed interim impotentis animi mulier opibus aliorum inhiare, caedibus procerum & propinquorum insistere, seque vulgare libertis, non destitit. Quibus flagitiis compertis, Claudius, quem iam adoptionis poenitere coeperat, per temulentiam, fatale sibi esse, ait, ut coniugum flagitia ferret, deinde puniret.

TVM territa Agrippina, simulatque leui valetudine correptus est Claudius, occasionem eam non negligendam rata, venenum comparat, adiuuante Locusta quadam veneficii damnata, venenoque cibo boletorum infuso, Claudium perimit. Id facinus postea adeo pernotuit, ut Nero boletos cibum Deorum appellare sit solitus, ad Claudii deificationem alludens, & Iuuenalis scripserit Sat. 5.

*Vilibus ancipites fungi ponantur amicis,
Boletus Domino, sed qualem Claudius edit,
Ante illum uxoris, post quem nihil amplius edit.*

EVECTO ad imperium filio, si vnquam alias, tum primum dominationis cupidine flagrare coepit. Senatu in palatium vocato, discreta velo assidebat, singulorum sententias obseruans. Legatis Armeniorum, causam gentis apud Neronem orantibus, ascendere suggestum Imperatoris, & praesidere simul, parabat, nisi a proximis admonitus Nero, venienti matri occurrisset, specie pietatis conatibus eius elusis.

HIS rebus offenso Nerone, & quia saepe acerbius eum obiurgabat, terrorem & minas de Britannico intentans, magna parte potentiae exiuit a filio. Remouentur ab ea militares excubiae, & custodes Germani: seponitur in aliam domum, ne ceterum salutantium frequentaretur. Ita statim ab omnibus deseri coepit.

TRADUNT nonnulli, cupiditate retinendae potentiae, filio sui copiam & incestum obtulisse. At Nero vitatis eius secretis congressibus, quod praegravem sibi iudicaret, interficere constituit. Imposita igitur naui fallaci, & solutili, ut in mari mergeretur: vbi nando periculum hoc euasit, immittuntur percussores. Quorum vno stringente ferrum, vterum ipsa protendens; *Ventrem feri*, exclamauit, adiiciens: *Hic est, hic est feriendus ferro, monstrum qui tale tulit.* Hac edita voce, post multa vulnera tristem animam reddidit. Autores Tacitus, Tranquillus & Seneca, qui omnium grauissime naufragium & caedem Agrippinae describit in Octauia, cuius verbis & Cornelium Tacitum vsum esse videmus.

SVNT, qui tradant Agrippinam huius fati sui non ignaram fuisse, idque ex vaticinio cuiusdam Mathematici, qui consultus ab ea de fortuna filii, cum ex astrorum scientia respondisset, fore quidem ut imperaret, sed matrem occideret, fertur illa velut amens exclamasse: *δοκτινὴν ἔπειτα με, μόνον βασιλεύοντά, id est, interimat me, dum regnet.* Perit anno vrbs DCCCXI. principatus filii quinto, C. Vispanio, L. Fonteio Coss. Philippus Beroaldus, ut hoc obiter admoneam, eundem hunc esse Fonteium putat, qui sub Augusto Germanici Caesaris in Consulatu collega fuit: manifesto lapsu, cum ille C. praenomine, hic L. appellatus sit. Deinde inter vtriusque magistratum anni amplius quadraginta intercesserunt. Commonefaciat hoc studiosos, quo magis bonas litteras sectentur. Doctam fuisse Agrippinam, & vitam suam ac casus suorum accurate descripsisse constat; quippe qui commentarii saepe citantur C. Plinio & Cornelio Tacito. Philosophiam tamen non multum amauit, a qua filium Neronem eo nomine seuocasse traditur, quod eam imperantibus inutilem esse astrueret.

CLAVDIUS NERO CAESAR.

79.] NERO Caesar ex gente Domitia Aenobarborum, quae patricia fuit, prognatus est. Authorem familiae, & vnde cognomen Aenobarbi sortitus sit, tum ipsos Neronis maiores, diligenter persequitur Tranquillus. Nisi quod tritavi Neronis & atavii res gestas sic commiscet, ut pro duobus clarissimis viris, quorum vterque Consu-

Consularis & Censorius fuit, ille etiam triumphalis, hic Pontifex Maximus, nescio per quam plasticen, vnum nobis effingat, pudendo sane lapsu, quem an alii ante nos animaduuerint, nescio. Neminem profecto legi, qui deprehensum sibi vel verbo meminerit. Quo magis diligentiam & iudicium requirimus in interpretibus Suetonii, tanti momenti locum tam leui pedetransuentibus. Volaterranus Tranquillum secutus, ad eundem, quod dici solet, lapidem offendit.

VT autem Neronis maiores, qui quidem singuli singulis fere parentibus geniti traduntur, velut in tabula spectandos demus, Tritaui Imperatoris, [80.] Cn. Domitius Aenobarbus, Consul anno vrbs DCCCXI. Aruernos vicit, deque iis triumphauit. Post Censuram gessit, cum L. Caecilio Metello, cum & Pontificatu clarus esset.

81.] ATAVVS, Cn. Domitius Aenobarbus, Tribunus plebis C. Mario tertium Consule, legem tulit, ut sacerdotes a populo crearentur, infensus Pontificibus quod in patris locum alium quam se cooptassent, gessitque Consulatum anno DCLVIII. cum C. Cassio Longino. In hunc dixit L. Crassus: Non esse mirandum, quod aeneam barbam haberet, cui os ferreum, cor plumbeum esset. Obtinuit & Pontificatum maximum, Censuramque cum L. Crasso obiuit.

82.] ABAVVS, L. Domitius Aenobarbus, gesto Consulatu cum App. Claudio Pulchro anno DCC. caesus est in acie Pharsalica.

83.] PROAVVS, Cn. Domitius Aenobarbus, omnium suae gentis clarissimus, functus est Consulatu ann. V. C. DCCCXII. Deceffit sub pugnam Actiacam, cum ab Antonio ad Caesarem profugisset.

84.] AVVS L. Domitius Aenobarbus, Consulatum gessit sub Augusto an. V. DCCCXXXVIII. Deinde missus in Germaniam cum exercitu, flumen Albim transcendit, longius progressus, quam quisquam priorum: vnde & insignia triumphalia adeptus est. Ex Antonia minore, Octaviae filia Cn. Domitium & Domitiam Lepidam liberos reliquit.

85.] PATER Neronis, Cn. Domitius Aenobarbus, vir omni parte vitae detestabilis fuit, qui negauit ex se & Agrippina coniuge quidquam bono publico nasci

posse. Quam vocem euentus comprobaui; genuit enim Neronem, alteram, secundum auunculum, humani generis faciem. Quamlibet autem impurus, Consulatum tamen obtinuit, quem gessit sub Tiberio, anno vrbs DCCXLVII. Deceffit Pyrgis ex aqua intercute post Consulatum anno octauo. Sorores duas habuit: alteram Domitiam Lepidam impudicam & infamem, quam Agrippinae criminationibus adactus occidit Claudius, eo ipso anno, quo interiit, ut Tacitus libro 12. alteram Lepidam, quae nupsit primum Messalae Barbato, deinde App. Syllano, de qua idem Tacitus lib. 11. & 13. item Dion & Suetonius in Nerone, quorum posterior cap. 34. iam grandem natu sublatam e medio scribit. Haec de maioribus huius portenti breuissime modo commemorare libuit. Nunc ad Claudium Neronem reuertamur.

CLAVDIUS NERO CAESAR.

L. DOMITIVS Aenobarbus, vbi per adoptionem Claudiae genti immisceri contigit, Claudius Nero dictus, futurae infelicitatis multa & euidentia signa dedit. Nam & per pedes in lucem prodiit, quod contra naturam est, & iuxta ceruicem decumbentis in cunis exuuiam serpentis repertae sunt, & Seneca posteaquam illum in disciplinam accepit, visus est sibi per quietem Caio Caesari praecipere. Adhaec imperium initurus, ob totius diei diritatem, vix ante horam septimam procedere potuit.

SVSCEPTIS rerum gubernaculis, mirificam indolem ostentauit, professus ex Augusti descripto se imperaturum. Et primis quidem quinque annis publice Senecae praecipere obtemperans, tam lenem & benignum se praestitit, ut postea Traianus Imperator, quemadmodum scribit Aurelius Victor, dicere solitus sit, longe distare omnes principes a quinquennio Neronis.

SED meram simulationem fuisse, testantur ipsius flagitia, quae interim & postea toto principatu domi & foris plurimam terribilissimamque designauit. Nam quod lupanaria pererrans in plateis grassabatur, obuios quosque verberando, quod tabernas effringebat diripiebatque, quod per summam turpitudinem autigari & cantare publice instituit, nobilissimis quibusque in

scenam deductis, plurium deformatione suum dedecus velari contegique ratus, inter ludicra pono.

NEFARIAS eius libidines quis ferat? quibus sacra profanaque omnia polluit. Præter enim adulteria innumera, matris concubitum appetuisse, non dubitatur. Rubriæ, virgini Vestali vim intulit. Sporum puerum exectum vxorem duxit. Ipse Pythagoræ cuidam ex contaminatorum grege, sumpto flammeo, denupsit.

ADHÆC parricidia eius & cædes nemo facile dinumeret. Claudii patris necis, si non autor, certe conscius & approbator fuit. Fratrem Britannicum, Agrippinam matrem, Octauiam, eandem sororem & coniugem, Senecam præceptorem, Rubellium Plancum & duos Syllanos, Augusti sanguine, perinde atque ipse erat, prognatos, multosque nobilissimos ciues crudeliter interemit. Addunt plerique de matre, spectasse eum interemptam ac nudam: cumque omnia diligenter contemplatus esset, iocatum his verbis: *Nesciebam, me tam pulchram matrem habere.*

VRBEM Romam, quod vix quisquã credat, incendit: idque miserrimum spectaculum, cui vix sextus dies finem attulit, ex turri Mæcenatica prospectans, excidium Troiæ in habitu scenico decantauit.

SVPERERAT, vt etiam Deo bellum inferret. Proinde Christianos, quos nullius criminis compertos, superiores principes humaniter tolerauerant, primus ipse furialiter persequi cœpit, ac vrbs incensæ facinore in hos collato, non dicenda sæuitia in homines innocentes debacchatus est. Interiecto modico tempore, sæuissimus leo principes etiam Apostolorum, Petrum & Paulum, diuerso quidem supplicio, pariter tamen immanitate, sustulit.

DEFICIENTIBVS tandem ab eo Vindice & Galba, cum illorum exemplum cæteri exercitus secuti essent, destitutus ab omnibus in Phaontis liberti suburbanum euasit. Ibi certior factus, se hostem iudicatum, & ad pœnam quæri, ferrum iuuantem Epaphrodito in iugulum adegit. Cremati cineres gentili monumento per nutrices illati sunt, anno vrbs DCCCXX. Galerius in Thrachala, P. Silio Italico Coss. anno nati Christi 70. ætatis 32. Imperii 14. die quondam Octauiam interemerat.

MONSTRVOSVM fuisse principem, nec potuisse longius a natura ferri, demon-

strarunt prodigia, quæ proxime ruina eius antecesserunt. Nam & amnes retro fluere inspectos, & in agro Marrucino Vetti Marcelli, Equitis clarissimi, totum oliuetum viam publicam transgressum, aruis inde e contrario in oliueti locum profectis, Plinius tradidit lib. 2. cap. 103. & lib. 17. cap. 25.

OCTAVIA VXOR NERONIS PRIMA.

78.] VXORES Nero habuit tres, Octauiam, Poppæam, Sabinam & Statiliam Messalinam. Ex his Octauiam, Claudii Cæsaris filiam, cum qua imperium adeptus est, spectatæ probitatis puellam, cum sedecim annos natus esset, coniugem accepit. A qua fato quodam abhorrens, quoad mater tamen superstes fuit, vt cunque tolerauit, libertæ cuiusdam consuetudine deuinctus. Vbi vero in amorem Poppææ incidit, quam matre viuente ducere non poterat, consilium eius interimendæ capit. Quod executus, Octauiam exturbat, sterilem dictitans. Sed a populo coactus eam reducere, submittit, qui adulterium, & abactos partus, obicerent, eoque in insulam Pandarariam relegat. Vbi post paucos dies mori iussa, solutis venis, in feruidissimo balneo extinguitur, anno ætatis vigesimo, imperii Neronis octauo. Caput amputatum, & in urbem relatum, Poppææ velut nuptiarum autoramentum representatū est.

POPPÆA, CONIVNX NERONIS II.

86.] POPPÆA Sabina, T. Ollii viri Quæstorii, & Poppææ Sabinæ filia, nomen aui materni sibi vsurpauit. Is fuit C. Poppæus Sabinus, Consularem & triumphalem dignitatem nouissimi Augusti Cæsaris annis assecutus. Poppæa pulchritudine, quã quasi hæreditariam mater dederat, & comitate præstans, primum Crispo Ruffo, deinde Othoni nupsit. Quo siue per imprudentiam, siue data opera conciliandæ potentie gratia formam eius apud Neronem impensius laudante, accersitur a principe. Deinde amoto per speciem honoris in Lusitaniam Othone, ac cæsa Octauia, cum aliquandiu pellicis locum sustinisset, celebratis nuptiis, iustæ coniugis honorem adipiscitur.

ANNO proximo filiulam Neroni peperit, quam ille, gaudio supra mortalem sortem

sortem elatus, Augustum appellauit, eodem cognomento & Poppææ concessio. Sed infans intra quartum mensem extincta est.

ALIQUANTO post iterum grauida Poppæa, cum sero ex aurigatione reuersum Neronem conuiciis incessisset, per iracundiã ab illo ictu calcis afflicta interiit. Corpus non igni crematum Romano more, sed regum externorum consuetudine differentum odoribus conditur, tumuloque Iuliorum inferitur. Ductis publicis exequiis Nero formam eius, & quod diuinæ infantis parens fuisset, aliaque fortunæ munera pro virtutibus laudauit. Tacitus & Tranquillus.

PRÆTEREVNDVM non videtur, quod Plinius de Poppæa refert lib. 11. cap. 41. mirificam eius in curanda forma diligentiam astruens, quingentas secum foetas asinas trahere solitam, quarum lacte in balnearum folio totum corpus maceraret, quod id cadori cutis prodesse crederet. Idem illud quoque memorandum luxuriæ exemplum de eadem prodit lib. 33. capite 11. delicatioribus iumentis suis induere soleas ex auro suetam, quo facto quid potest esse prodigialius? Statuas illius, per tumultum a populo disiectas, Otho postea nactus imperium, restituit, teste Tacito.

STATILIA, VXOR NERONIS III.

STATILIA Messalina, T. Statilii Tauri, qui sub Augusto bis Consulatu gesto floruit, abnepte, quo potiri posset Nero, maritum eius Atticum Vestinum in ipso honore trucidauit. Is fuit annus vrbs 817. A Galbæ interitu, cum successor Otho matrimonio suo eam destinasset, fractis partibus, certusque iam mori, per codicillos reliquias suas & memoriam ei commendauit. Auctor Suetonius.

IVLII plebei, promiscue congesti.

Hactenus patriciæ Cæsaris familiae originem & propagationem ad Neronem vsque propaginis istius vltimum, qua potuimus breuitate & diligentia, deduximus. Super sunt autem plurimæ adhuc Iuliorum familiae, de quorum maioribus & successione cū nihil vsquã inueniatur, nos quidem eos omittere possemus: verum quia

diligentis & fidi scriptoris est, quidquid cognoueris ascribere, non putauimus, studiosam iuuentutem hisce fragmentis Iuliorum gentis fraudandam esse. Primum igitur Iulios sine cognomentis secundum temporum rationem subiiciemus, deinde alios iuxta cognomenta in ordinem alphabeticum digestos adiungemus.

App. Iulius, Tribunus plebis creatus est mox a decemviris abrogatis, an. vrb. cond. cccv. Liuius 3.

C. Iulius, Tribunatum plebis gessit anni vrbis conditæ cccxxx11. vti meminit Liuius lib. 4.

L. Iulius, equestris in Sabinos proficiscens, fulmine ipse equusque exanimati sunt, anno V. C. DLVIII. Liuius 33.

L. Iulius, prætor anno V. C. DLXXI. Galliam sortitus est, Marcello & Labeone Coss. Liuius 39.

L. Iulius, diuersus ab illo, Prætor factus, prouinciam vrbanam obtinuit, anno DLXXXVI. Liuius 45.

C. Iulius, Senator, res Romanas Græce scripsit, vt testatur Liuius lib. 53. Fragmentum Sex. Pompeii pagin. 35. citat Iulium in Adrastra, Macrobius Saturnal. de feriis.

C. Iulius, Medicus, subito moritur, dum inungit, specillum per oculum trahens. Vide Plinium lib. 7. cap. 53.

C. Iulius, memoratur Salustio in coniuratione Catilinaria.

Iulius Centurio, Paulum vincitum Romanam perduxit. A. G. cap. 27.

IULIA, vxor Seueri Imp. & Bassiani priuigni.

Iulia, matrona religiosa, Zacynthum Martyrem sepeliuit septimo Calend. Augusti.

Iulia Cæsaraugustana. Prudentius. Iulie epitaphium carmen habet Fabricius Antiq. pag. 73.

Iulius, veteranus miles, apud Moesiam martyrio coronatus, iubente Maximino præside, sexto Cal. Iunias. De quo die Beda: *Iulius hinc sextum miles, Martyrque venustat.*

Iulius, vrbs Romæ Episcopus. De hoc scriptores Ecclesiastici, item Gennadius.

Iulius, Senator & Martyr 14. Calend. Septembris.

Iulia, Sergius & Bacchus Nonis Octobribus.

Iulia, apud Corsicam 12. Calend. Iunias crucis supplicio coronata est.

Iuliaz rescribitur ab AA. & CC. 6. Cod. titul. 24.

Iulia, cuius libertus Eros reliquit muliebrium librum, continentem etiam ad ornamentum pertinentia quaedam, & alia varia.

IULII cum cognomentis, iuxta ordinem alphabeticum digesti.

IULIUS AFRICANVS, Orator, quem Quintilianus inter eos, quos ipse viderit, vna cum Afro Domitio longe praestantissimum esse scribit, sed concitiosem, & in cura verborum nimium, & compositione nonnunquam longiorem, & translationibus parum modicum, lib. 10.

Iulius Africanus, Oratoris nepos, vixit tempore Plinii iunioris. Plinius epistolarum 7. ad Macrinum.

Iulius Africanus e Santonis, Gallica civitate, damnatus sub Tiberio. Tacitus 5.

Africanus I. C. scripsit quaestionum libros 9. Aduocatur in Pand. Iustiniani.

Iulius Africanus, scriptor Ecclesiasticus tempore Origenis, de quo vide Eusebium 6. & Hieronymum de vita Scriptorum Ecclesiastic.

Iulius Africanus, in Consulatu collega Maximini Augusti. an. V. C. DCCCCLXXXVIII. Huic opinor rescribia Gordiano 6. C. tit. 3.

CN. IULIUS AGRICOLA, F. Iulii Gracini, & focer Cornel. Taciti, uxorem habuit Domitiam Decidianam, splendidis natalibus ortam. Quaestor, Trib. pl. & Praetor sub Nerone, sub Vespasiano legatus 20. legioni praepositus est in Britannia. Deinde in Patricios adscitus, Aquitaniam regendam accepit, in qua administratione fere triennium egit. Inde Consul, honore eo expleto, Britanniae praefectus, Ordovices domuit, Monam insulam subegit, apud Caledoniam ad 10. millia Britannorum cecidit. Accepto post 8. annum successore, cum illi triumphalia ornamenta, & illustris statuae honores decretus esset, in urbem regressus est, Domitiano imperante, quietique se tradidit. Decessit Collega Priscoq; Consulibus, aetatis anno 56. cum C. Caesare tertium Consule natus esset. Haec ex Corn. Tacito, qui vitam eius luculento libello persecutus est.

Iulius Agrippa & Iulius Alcimus a Nerone in Aegi maris insulas relegatur. Tac. 15.

Iulii Agrippae primip. laris testamentum refertur a Seruidio Scaeuola Pand. 3. 2. de leg. & fideicom.

C. Iulius Alcimus. Inscript. ant. p. 48.

Iulius Alexander, legatus Traiani Imp. cum Erucio Claro Seleuciam expugnat. Dio.

Iulius Amandus. Inscript. ant. pag. 321.

C. Iulius Anicetus aram sacratam Soli diuino suscepto voto animo libens dd. Haec inscriptio legitur Romae. Ibid. pag. 209. & 316.

C. IULI VS, Trib. pl. A. Posthumio C. Pisono Cofs. an. V. C. DLXXXIII. legē tulit, quot annos nati magistratum peterent, caperentq;. Inde familiae cognomen inditum, ut Annales appellationentur. Idem anno non post, Licinio Crasso & Cassio Longino Cofs. Praetor Iurisdictionem inter peregrinos sortitus est. Liuius 40. & 42. vbi tamen pro Iulio mendose Iunius legitur.

Sex. Iulius Annalis, cum in iudicio Ciceroni instaret, & identidem diceret: Dic M. Tulli, si quid potes de Sex. Annali, recitare coepit Cicero ex 6. annalium Q. Ennii; *Qui potis ingentis causas euoluere belli, &c.*

L. Iulius L. F. Pomp. Annalis, Citatur apud Ciceronem in epistolis Caesari lib. 8. vbi apparet, hos Iulios ex tribu Pomptina fuisse. Idem, ut puto, Hirtio & Pansa Cofs. Praetor, cum proscribitus esset a Triumuiris, a filio proditus est, cum ad Quaestoria eius comitia in campum descendisset. Vide Valerium Max. lib. 9. c. 11. & Appianum 4. Et si apud Valer. perperam Tullius vocatur.

C. Iulius C. F. Fab. Antiochius Philopappus Cos. frater arualis, allectus inter Praetorios ab Imp. Cas. Nerua Traiano Opt. Augusto Germanico Dacico. Haec inscriptio deprehensa est apud Athenas in monte iuxta summam Paladis arcem. Inscript. ant. pag. 500.

P. Iulius Apollonius, cum Valeria coniuge, refertur in memoriis Italicis pag. 328.

Sex. Iulius Atrius. Ibidem pag. 447.

Iulius Aquila I. C. scripsit responsorum librum vnum. Aduocatur in ff. iuris ciuilib.

P. Iulius Aquila, scripsit de Hetrusca disciplina. Citatur subinde a Plinio. Eundem arbitror esse, quem Columella suo tempore de cultura vitium singularē librum edidisse scribit.

Iulii Asiatici vitam componentē Iulium Secundum laudat Vipsianus Messala apud Corn. Tacitum in Dialogo de Oratoribus.

Iulius Aterianus, citatur a Trebellio Pollione in Victorino, utpote scriptor vitae eius.

Q. Iulius Atimetus, cum Iulia Q. L. Sabina Medica coniuge sua Inscript. ant. pag. 155.

Iulius Athenodorus. Inscript. ant. pagina 490.

Iulius

Iulius Atticus, tempestate Columellae laudē meruit, quod de vna specie culturae, pertinentis ad vites, singularem librum edidit. Huius, opinor, eloquentiam laudat Columella, & Graecam facundiam cum familia lib. 7. Martialis:

Attice facunde renouas qui nomina gentis, &c.

Iulius Atticus, alius ab hoc, citatur Plinio epistolarum 1. ad Calestriū Tironē. Atticum eximie cenasse, tetigit Iuuenalis.

Iulius Auitus, sub Nerone Germanicis copiis praefuit.

Iulius Auitus alius, quem Plinius epistolarum 5. ut amantissimum sui deflet, eumque summa affecturum fuisse asserit, si virtutes illius maturuissent, ad Saturninum.

Iulius Auspex, e primoribus Remorum, in rebellione Galliarum sub Vespasiano Romanis fidus, pacem suis suadet. Tacitus.

Q. Iulius Balbus, Consul sub Hadriano cum P. Iuuentio Celso, teste Vlpiano Pand. 5. tit. 3. de petit. hereditatis.

Iulio Balbo, fors filio, scripsit Marcus Imp. Pand. 36. ut legatorum seu fideicommissi. nomine caueatur.

Iulius Balbillus, praefectus Aegypti, a freto Siciliae Alexandriae 6. die peruenit, cuius meminit Plinius in praefatione 19. & Tacitus 13.

T. Iulius Balbillus, sacerdos Solis sub Seuero principe, refertur in memoriis Italicis. Inscript. ant. pag. 249. 253. 286.

Iulius Bassus, scripsit Graece de medicina. Citatur Plinio Secundo lib. 1. ex 20.

Iulius Bassus, alius ab hoc, accusatus sub Vespasiano & absolutus, relegatur a Domitiano, quem Nerua reuocauit. Sub eo sortitus Bithyniam, iterumque accusatus a provincialibus, videlicet quod quaedam ut amicus accepisset, cum lex vetera munera accipere, defensus est a Plinio, & absolutus. Plinius epistolarum 4. ad Vrsum. Acta tamen illius rescissa sunt; lib. 10.

Iulius Briganticus, sorore Cerealis genitus: sed ut ferme acerrima sunt propinorum odia, inuisus apunculo infensusque. Tacitus lib. 20.

Iulius Burdones, Germanicae classis praefectus. Idem lib. 17.

L. Iulius Calidius, Poeta, cum ob possessiones Africanas, quas magnas habebat, a P. Volumnio, praefecto fabr. Antonii, absens in proscriptorum numerum relatus esset, per T. Pomponium Atticum exemptus & libera-

tus est. P. C. Critus ex nobili Calidiorum familia prognatus scribit. quod si verum esset, non Calidum, sed Calidianum dici oportebat.

Iulius Caluaster, Trib. mil. sub Antonio in Germania, victo illo, Domitiani crudelitatem euasit, quod diceret, se illi in amoribus fuisse. Dion.

Iulius Tutoris L. Caluentius cum Iulia Nouella & T. Iulio Ingenuo F. mil. col. xii. vrbanae, refertur in memoriis Germanicis, Inscript. ant. pag. 398.

Iulio Candido rescripsit D. Pius Pand. 48. de accusat. & inscript.

IULI VS CAPITOLINVS, scripsit vitas Caesarum ad Diocletianum.

Iulio Cassiano rescripserunt Verus & Antoninus ff. 48. Ad legem Iuliam maiestatis.

Iulius Cerealis, memoratur Martiali epigrammatum 11. Scripsit bellum Giganteum, ut ex Martiale colligere est.

Iulius Ciuilis, Batauus praepotens ponitur Tacito.

Iulia, Annæi F. natione Neruia. Inscript. ant. pag. 471.

Iulius Clemens Aquilifer leg. 3. Ital. & frater eius Iulius Victor spoliator. Ib. p. 421.

Iulius Cordus, Aquitaniam in verba Othonis adegit. Tacitus 18. Alciatus pro Iulio, legendum putat Manilius, sed male.

M. Iulius Cotius, recepto paterno regno sub Claudio, Cottiarum Alpium Rex appellatus est. Dion 58.

C. Iulius Crescens, cum Iulia Prima F. Inscript. ant. pag. 368.

Iulius Crispus, Tribunus militum Praetorian. caesus ob carmen Virgilii cantillatum.

Scilicet ut Turno contingat, &c. Dion in Seuero.

C. Iulius C. F. Decemb. Inscr. ant. p. 144.

Iulius Densus, Eques Rom. sub Claudio & Nerone. Tacitus 13.

Iulius Dubitatus. Inscript. ant. pag. 442. & 444.

C. Iulius Euhemerus, cum Martiana coniuge & liberis. Inscript. ant. pag. 162.

Iulius Festus, scripsit de verborum significationibus. Citatur eo titulo lib. 13. apud Macrobius 3. Fors hic est, de quo extat inscriptio Romae: DEO Herculi Iulius Festus F.

C. pr. vrb. An. d. d. Inscr. ant. pag. 217. Volunt huius etiam citari Polyhistora.

T. Iulius Ferox, vir doctissimus, teste Plinio iunior, floruit sub Traiano, curator alvei & riparum Tiberis, etiam Consul designatus. Plinius epistolarum 2. De hoc extat

inscriptio, reperta in fundamento pontis Sixti, Inscriptio ant. p. 308. *Ex auctoritate Imp. Cas. D. Nerue Fil. Nerue Traiani Aug. Germanici Pontif. Max. Trib. pot. V. Cos. IIII. PP. T. Iulius Ferox curator alvei & riparum Tiberis & cloacarum urbis terminauit ripam, RR. adprox. cipp. P. XXI III. S.* Feroci scripsisse Proculū, refert Paulus I. C. Pand. 39. de aqua pluuiarum arcenda l. 11.

C. Iulius Filetiō, domo Africa medicus, & T. Iulius Athenodorus, fratres, cum C. Iulio Fileto & Iulia Euthenia, parentibus, referuntur Inscript. ant. pag. 490.

C. IULIUS FIRMICVS MATERNVS, floruit sub Augusto, nobilis Mathematicus. Scripsit de prognosticis genethiacis librū elegantem, qui temporum illorū eloquentiam referat. Is ad nostram ætatem semilacer peruenit, non multis ante annis reperi- tus. Volaterranus.

Iulius Firmicus Maternus iunior, Siculus V. C. scripsit Astronomicorum libros 8. ad Mauortium Lollianum, rectorē Orientis sub Constantinis.

Iulia Firma. Inscript. ant. pag. 106.

C. Iulius Flauianus Cornicularius leg. xxii. cū Cotteia Chryside. Insc. ant. p. 468.

Iulia Florentina, quæ vixit an. 1. Mens. 9. d. 20. Ibidem pag. 317.

Iulius Florus, in cohorte amicorum Tiberii Cæsaris fuit, sub eo militans in Oriente. Huic scribit Q. Horatius in epistolis.

L. Iulius Florus, eloquentiæ Gallicæ princeps, alioqui inter paucos disertus, & dignus propinquitate illa. Fabius 10. cap. 3. Apud quem refertur etiam dictum illius ad fratris filium, Iulium Secundum, iā tertium diem quærentem orationis exordiū: Nunquid tu melius dicere vis, quam potes?

L. IULIUS FLORVS, Historicus, illius F. ut vult Volaterranus ad tempora Traiani peruenit, ut liquet ex eius Histor. prologo.

Iulius Florus Treuir, ciuitate Romana donatus, militabat Romanis sub Tiber. Tac. 3.

Iulia Fortunata C. Octauii Clyti coniunx. Inscript. ant. pag. 282.

Iulii, Fronto & Gratus, fratres: hic Præfectus castrorum in partibus Vitellianis, ille Othonianus, uterq; apud suos proditiōnis nomine vincus. Tacitus 17.

Iulius Fronto, cui rescripsisse Hadrianū tradit Vlpianus de pœnis.

SEX. IULIUS FRONTINVS, vir Consularis, Præturam vrbānam gessit initio principatus Vespasiani: qua eiurata, cessit Domi-

tiano Cæsari. In Britannia Silurum gentē domuit. Aquarum præfectus a Nerua factus de aquæ ductibus, vrbem influentibus, libellum edidit. Auguratus Sacerdotium habuit. Rei militaris peritus libros stratagematum conscripsit. Fuit & Iurisconsultus, doctorum virorum amans, in primis Plinii & Martialis. Moriens sepulchrum sibi constructui vetuit. Vide Corn. Tacitum & Pliniū epistolarum 4. ad Arrianum. Martialis libr. 10. bis Consulem fuisse innuit:

Qua bis Frontino Consule prima fuit.

Iulius Frontinus, Rhetor, auditus est ab Alexandro Seuero. Lampridius. Huic fortē rescribitur ab eodem principe 5. Cod. tit. 54.

Iulius Zofas, Iulii Quintiliani rerū procurator, citatur Papiniano ff. 45. tit. 1. l. 126.

Iulia Galatia, cum coniuge Philippo. Inscript. ant. pag. 325.

Iulius Granianus, auditus ab Alexandro Seuero. Lampridius.

Iulius Gratus, dictus in Iulio Frontone.

Iulius Grecinus, occisus a Caio principe, quod M. Syllanū accusare nollet, seu quod melior vir esset, quam esse quenquam tyrāno expediret, ut Seneca lib. 2. de benefic. Vxor ei fuit Iulia Procilla. Idē Seneca aliud eius insigne factum refert epistola 29. Citatur subinde a Plinio, ut lib. 14. cap. 2. vbi transcriptum ab illo Cornel. Celsum dicit, lib. 16. cap. 44. a Columella lib. 1. cap. 1.

Iulia Herculeia, nupsit Manlio Torquato, quibus scriptum epithalamium extat apud Catullum.

Iulius Herodes, Herodis Attici F. De hoc Suidas H. p. 101.

C. IULIUS HYGINVS, cognomento POLYHISTOR, libertus Augusti, scripsit vitas illustrium virorum, teste Gellio lib. 1. capit. 14. & 21. commentarios item in Vergiliū, præterea de proprietatibus Deorum, citate Macrobio 3. capite 7. item de Diis Penatibus. Citatur & a Macrobio secundus eius vrbium, a Charisio de Agricultura. Huius libertus fuit C. Iulius Modestus, in studiis patroni vestigia secutus. Plura de illo Trāquillus in claris Grammaticis. Meminit etiam Eusebius in Chronol. Eiusdē Hygini extat Astronomicon. Nam Gromaticæ alterius Hygini esse, de eo ipso opere, quod mendosissimum legitur, probat Volaterranus.

T. Iulius Ingenus F. T. Iulii Caluantii. Vide supra.

Iulius

Iulius Iustinus Sophista, vnus ex iis, unde Suidæ opus conflatum est.

Iulius Iustus. Inscript. ant. pag. 446.

Iulia Larina. Ibidem pag. 282.

C. Iulius C. F. Lōginus, Voltinia domo, veteranus leg. viii. floruit sub Vespasiano. Coniunx illi fuit Iulia Helpis. Refertur cū aliquot libertis Inscript. ant. pag. 144.

Iulius Longinus, pater, citatur a Paulo Pand. 28. de vulgari & pupill. substitutione.

Iulia Luperca, cum victima ad aram iugulanda esset, conseruatur ab aquila. Hæc enim sacro populo aduolans, ensē arripuit, & iuuenicam exhibuit, quæ iuxta templum pascebat, quam illius loco iugularunt. Hæc Isaacijs Tzetzes in Casandram Lycophronis.

Iulius Lupus, obiit in præfectura Ægypti. Plin. 19. c. 1. Fors etiam legendum Iulius Lupus pro Iunius Lupus ff. 28. Fuit is Britaniæ præfes. Succesit Lupo Paulinus. Iosephus belli Iudaici lib. 7. cap. 30.

Iulius Macrinus, veteranus milēs, cū coniuge & liberis refertur Inscript. ant. p. 420.

IULIA MAMMAEA, Alexandri principis mater, laudatissima femina, Syra genere, cuius auspicijs F. puer orbem terrarum sapientissime rexerit.

Iulius Manuertus, a filio in aciē cæsus bello Vitellii & Vespasiani. Tacitus 19.

Iulio Marillo rescripsit Alexander Aug. Modestinus ad legem Corneliam de falsis Pand. 48.

Iulius Marinus, comes Tiberii apud Capreas, & ante Rhodum illum secutus, agitur ad mortem sub eodem. Tacitus 5.

Iulius Marathus lib. Aug. Sueton. 181. & 196. Patroni sui vitam scripsit.

Iulia Marcella, vxor Clodii Fabati. Antiquitates Fabricij pag. 75.

T. Iulius Martialis, refertur Inscript. ant. pagina 321.

Fl. Iulius Maternus & Fl. Iulius Rheginus milites leg. 22. Ibid. pag. 483.

Iulius Maternus, tuetur Poeticam apud Cornel. Tacitum in Dialogo. Scripsit tragœdias, Medeam, Thyestem & Catonem.

Iulius Maternus, nominatur apud Vlpian.

Iulius Mauricianus I. C. scripsit ad leges lib. 6. Aduocatur in Pand. iuris ciuilis.

IULII MAXIMINI, pater & filius, imperarunt vna triennio.

P. Iulius Maximus. Inscript. ant. pag. 71. 72. 120.

Iulius Menecrates, municeps Statio Papi-

nii, gener Pollii, celebratur a Statio ob prolem, Sylvarum 4.

Ti. Iulius Mnester Pantominus. De hoc lapidis inscriptio reliqua Romæ in ædibus Crepanicorum: TI. IULIO AVG. L. MNESTER. Vide Tacitum lib. 11. Dionem 60.

C. Iulius Modestus, libertus C. Iulii Hygini, in studiis atq; doctrina patroni vestigia secutus, ut Suetonius, citatur Gellio 3. c. 9.

ut scriptor confusarum quæstionū. Scripsit & librū de feriis, citante Macrobio. Meminere Quintilianus, Gellius, Diomedes. A Martiale li. 10. epigramate 21. sic laudatur: *Scribere te, quæ vix intelligat ipse Modestus, Et vix Claranus, quid, rogo, Sexte, inuāt?*

Iulius Mōtanus, Poeta tolerabilis, amicitia Tiberii notus. Ortus & occasus libentissime inferebat. Cum igitur quidā indignarentur, illum tota die recitasse, & negarent accedendū ad recitationes illius, Naeca Pinarius ait: *At ego paratus sum illum audire ab ortu ad occasum.* Seneca epist. 123. Memoratur eidem ceu comis & egregius Poeta controuersia 17. libri 4.

Iulius Mōtanus, Poeta tolerabilis, amicitia Tiberii notus. Ortus & occasus libentissime inferebat. Cum igitur quidā indignarentur, illum tota die recitasse, & negarent accedendū ad recitationes illius, Naeca Pinarius ait: *At ego paratus sum illum audire ab ortu ad occasum.* Seneca epist. 123. Memoratur eidem ceu comis & egregius Poeta controuersia 17. libri 4.

Iulius Mōtanus, alius sub Nerone, quod illius, sed ignoti vim noctu repulisset, mori adactus. Tacitus.

L. Iulius Motacilla (sic enim malo, quā Mocilla) vir Prætorius in partibus Bruti fuit vna cum filio. Nepos in vita Pomponii Attici, qui eos a prælio tueri non destitit.

Iulius Naso, amicitia deuinctus C. Plinio & Cornelio Tacito. Laudat patrem illius Plinius lib. 6. epist. ad Fundanium.

IULIUS NEPOS, Nepotiano patre & filia Marcellini Patricij genitus, pulso Glycerio, imperio Italiæ, sed ad breue tēpus, potitus est, pulsus & ipse ab Horestē, Augustuli patre. Vide Carolum Sigon. de imperio occident. & Onuphrium Panuinium.

Iulius Nicephorus Antiq. Fabricij p. 76.

Iulia Nonna. Inscript. ant. pag. 444.

IULIUS OBSEQVENS. De illo vide appendicem Gesneri, item Inscript. ant. pag. 350.

Cl. Iulius Pacatus. Inscript. ant. pag. 101.

Iulius Pastor, cuius filiū interemit C. Cæsar, & ipsum eodem die ad cœnam vocauit. Autor Seneca 2. de ira.

Iulius Pastor, alius ab illo, cuius se causam egisse scribit Plinius, cum esset adhuc adolescentulus, Epistolarum 1. ad Trāquillum. Meminit & Seneca Pastoris declamatoris. Etiam Martialis lib. 9. scribit ad Pastorem.

Iulius Pastor, alius ab illo, cuius se causam egisse scribit Plinius, cum esset adhuc adolescentulus, Epistolarum 1. ad Trāquillum. Meminit & Seneca Pastoris declamatoris. Etiam Martialis lib. 9. scribit ad Pastorem.

Iulius Pastor, alius ab illo, cuius se causam egisse scribit Plinius, cum esset adhuc adolescentulus, Epistolarum 1. ad Trāquillum. Meminit & Seneca Pastoris declamatoris. Etiam Martialis lib. 9. scribit ad Pastorem.

Iulius Pastor, alius ab illo, cuius se causam egisse scribit Plinius, cum esset adhuc adolescentulus, Epistolarum 1. ad Trāquillum. Meminit & Seneca Pastoris declamatoris. Etiam Martialis lib. 9. scribit ad Pastorem.

Iulius Pastor, alius ab illo, cuius se causam egisse scribit Plinius, cum esset adhuc adolescentulus, Epistolarum 1. ad Trāquillum. Meminit & Seneca Pastoris declamatoris. Etiam Martialis lib. 9. scribit ad Pastorem.

Iulius Pastor, alius ab illo, cuius se causam egisse scribit Plinius, cum esset adhuc adolescentulus, Epistolarum 1. ad Trāquillum. Meminit & Seneca Pastoris declamatoris. Etiam Martialis lib. 9. scribit ad Pastorem.

Iulius Pastor, alius ab illo, cuius se causam egisse scribit Plinius, cum esset adhuc adolescentulus, Epistolarum 1. ad Trāquillum. Meminit & Seneca Pastoris declamatoris. Etiam Martialis lib. 9. scribit ad Pastorem.

Iulius Pastor, alius ab illo, cuius se causam egisse scribit Plinius, cum esset adhuc adolescentulus, Epistolarum 1. ad Trāquillum. Meminit & Seneca Pastoris declamatoris. Etiam Martialis lib. 9. scribit ad Pastorem.

temporibus A. Gellii. Gellius ipse i. c. 5. & lib. 19. cap. 7. Hortos habuit in Vaticano.

Iulius Paulus I. C. Iabolo & Papiniano operam dedit. Præturam & Consulatum gessit. Apud Alexandrum in magna veneratione fuit. Scripsit quam plurima. Vide Riuallium, qui illum Patauinum fuisse scribit. ¶ Hodie extant receptarum sententiarum ad filium libri eius quatuor, subiecti Codici Theodosiano opera, Iac. Cuiacii.

Iulius Paulus, Bataurorum dux regia stirpe, falso rebellionis crimine a Fonteio Capitone interemptus. Tacitus 20.

Iulius Pelignus, Claudio Cæsari perquam familiaris, procurator sub eo Cappadocię. Tac. 12.

M. IULIUS PHILIPPUS, circumuento & occiso Gordiano Imperatore, successit in principatu annis 5. Arabs genere, cæsus a militibus, cum aduersus Decium, quem exercitus Illyricus Imp. dixerat, proficisceretur, & quidem medio capite supra dentium ordines præciso. Celebravit annum Romę millesimum magnificentissimis ludis, fuitque primus omnium Imp. Christianus, ut scribunt Eusebius & Orosius.

C. IULIUS PHILIPPUS SATURNINUS F. a patre confors imperii factus, agelastus exstitit, ac fertur patrem aliquando in ludis effusius ridentem graui vultu notasse. Cæsus est a prætorianis militibus eodem tempore, quo pater.

Iulius Phœbus, cum tribus liberis, Phœbo, Heraclio & Polycrate refertur Paulo Pand. 36. ad S. C. Trebell.

Iulius Placitus, Tribunus, Vitellium e latebris protraxit. Tacitus 19.

Iulius Pollio, Tribunus prætorianę cohortis sub Nerone, procurator veneni, quo Britannicus sublatus est. Tacitus 13.

Iulius Pollio, haud dubie alius, citatur Paulo loco, quem ante citauimus, l. 72.

Pollioni rescripserunt fratres Imp. ad L. Iuliam de adulteriis.

IULIUS POLLIX, author Græcus, sub Commodō scripsit Dictionarium ex ordine rerum, Imperatori dicatum.

Iulius Polynices. Inscript. ant. pag. 204.

Iulius Posthumus, vir Cõsularis sub Augusto, præpositus Dalmatię, ornamenta triumphalia meruit. Paterculus lib. 2.

Iulius Posthumus, haud dubie F. inter intimos fuit Augustę Liuię, idque per consuetudinē cum Mutilia Prisca, quę in animo Liuię valida erat. Tac. 4. ¶ Habet de hoc inscriptionem veterē I. Lipsius Cõmen. in Tac. li. 4.

Iulius Priscus, Prætorianarum sub Vitellio cohortium præfectus, post eadem Vitellii seipsum interfecit, pudore magis quam necessitate. Tacitus 18. & 20. Alius forte ab hoc, de quo Inscript. ant. pag. 368. & 432.

Iulia Procilla, cum L. Cocceio Cupito marito, refertur Inscript. ant. pag. 409. Alia est, cuius epigramma epitaphium traditur Antiquitatibus Fabricii pag. 72.

Iulia Procilla, Iulii Græcini Senatoris vxor, mater Cn. Iulii Agricolę, rare castitatis scemina. Tacitus in vita Agricolę.

Iulia Procla, Popedię F. Sp. N. refertur Sigonio in libello de nominibus.

C. Iulius Proculus, celebratur Martial. li. 11 Iulius Proculus, occisus sub Commod. L. Apr.

Iulius Prosdus. Inscript. ant. pag. 144.

C. Iulius Pudens, veteranus leg. x. & c. Ex inscriptione, quę extat in historia Batauica Nouiomagi.

Iulius Quintilianus, citatur Papiniano Pand. 46. de fideicommissis. & mandat. & Paulo Pand. 45. de verborum oblig.

Iulia Restituta T. Claudii Memnonis coniunx. Inscript. ant. pag. 246.

C. Iulius Romanus, Grammaticus, de gramm. libris disertus artis scriptor censetur.

Iulii Rufi meminit Martialis li. 10. Scholion adiunctum habet, illum Satyras scripsisse, & hominum vitia Socratico more carpisse.

Iulius Rufus, vir Cõsularis, obiit carbunculo ætate Plinii, medicorum inscitia sectus. Plinius 26. cap. 1.

Iulio Rufo rescripsit Imp. Antoninus Pand. 49. de iure fisci.

Iulius Rufus, cæsus a Senero Imp.

Iulius Rufus, cuius bona ad fiscum deuenerunt, citatur Paulo Pand. 46. l. 72. de fideiuss. & mandat.

Iulius Sabinus, citatur aliquoties a Plinio in Nat. historia.

Iulius Sabinus Lingo, proiectis fœderis Rom. monumentis, Cæsarem se salutari iubet: quippe qui super insitam vanitatem falsę stirpis gloria incenderetur, a Iulio Cæs. cui per Gallias bellanti proauia sua corpore atque adulterio placuisset, genus repetendo. Fufus cum suis a Sequanis, vitam in latebris per 9. annos traduxit. Vxor illi fuit Epponina. Tacitus 20. Xiphilinus in Vespasiano, Plutarchus in sermone seu disputatione amatoria sub finem.

Iulius Sacrovir, Heduas, Romanis militans sub Tiberio cum Iulio Floro Galliarum rebellionem excitat. Tacitus 3.

Iulius

Iulius Saturninus. Inscript. ant. p. 443.

Iulius Secundus, Iulii Flori oratoris illius fr. quem Quintilianus æqualem suum vocat familiariter a se adamatum, mirę faciendę virum, infinitę tamen curę.

Iulius Secundus F. audiuit a patruo, cum iam tertium diem exordium quæreretur: *Nunquid tu melius dicere vis, quam potes?* Fabius. Huic fortasse rescripsit Hadrianus, ut est Pand. 48. de cust. & exhibit. reorum.

Iulia Secunda, Cornelię Tyches F. refertur in memor. Rom. pag. 235.

IULIUS SEVERVS, e Britannia in Iudæos deficientes missus ab Hadriano, gentem eam penitus oppressit, vir iustus & sapiens, & auctoritate insignis, postea Bithynię præpositus. Auctor Dion Nicæus. Ad hunc scribit Plinius Epistolarum 4. Eiusdem puto F. fuit, qui Consulatum gessit cum Plautio Syluano sub Pio, ann. V. C. DCCCXCI I I.

Iulius Seuerus, cum Emilio Vinco Cõsul, cum factum est S. C. aduersus eos, qui seruos suos non hæreditarios manumittere rogati, latitant. Pand. 40. de fideicommissariis libertatibus.

Iulius Seuerus, cum Iulio Mauro colonno suo, refertur Paulo Pand. 32. de delegatis & fideicom.

Iulia Seuera, cum L. Iulio Accepto F. Inscript. ant. pag. 318.

Iulio Seuero rescripsere Seuerus & Anton. ad S. C. Turpil. Pand. 48.

IULIUS SOLINVS, scripsit rerum orbis memorabilium collectanea ad Auitum, dictus Plinii simia. Nominatur autem id opus epistola eius priore Polyhistor. Sunt qui natione Græcum faciant. Sed ea sententia ipsius Solini auctoritate refellitur cap. 2. 16. 36. 47. 53. 57.

C. Iulius Solon, homo ignobilis, cum consumptis bonis sub Commodō in Senatum cooptatus esset, notatus est ioco, ut qui spoliatus facultatibus in Senatū relegatus esset. Occisus est postea a Seuero. Dion.

Iulius Sossianus, veteranus, citatur Vipiano Pand. 49. tit. 18.

Iulius Tarentinus Hadrianum accessit per libellum. ff. de re iudicata. Callistratus.

Iulię Tarentinę rescripsit Hadrianus Pand. de re iudicata.

Iulia Sp. F. Thaidi. Hanc Thais. Dii benefaciunt. Extat apud Victoriū in 8. epist. Cic. Tib. Iulius Thrasius. Inscript. ant. p. 108.

Iulius Tutor Treuir, ripę Rheni a Vitellio præfectus, rebellionem aduersus Roma-

nos adiuuit. Tacitus 20. Forfan de eodem Inscript. ant. pag. 398.

C. Iulius Vestius. Ibidem pag. 318.

Iulius Vehitus. pag. 227.

Iulius Articus Vestinus, gessit Consulatum cum Silio Nerua sub Nerone. A quo ex intima sodalitate in odium vocatus, immisso Tribuno necatur. Tacitus lib. 15.

Iulius Vestinus, Sophista, scripsit epitomę glossarum Pamphili li. 4. & alia. Suid. *Σύνοψ.*

Iulius Viator, Eques Rom. e Vocontiorum gente fœderata, in pupillaribus annis aquę subter cutem fusę morbo prohibitus humore a medicis, fertur naturam fecisse consuetudine, atque in senecta caruisse potu. Plin. 7. c. 81

Viator, præses Hispanię. Sic habet Martyrologium nostrum 23. Nouembris.

Viatori & Pontię rescribunt AA. & CC. 6. Cod. tit. 22. (MCCXLVIII.)

Viator, Consul sub Anastasio ann. V. C. Iulius Victor. Inscript. ant. pag. 421.

L. IULIUS VINDEX, cæsus a Virginio Rufo cum 20. millib. Gallorum. Plutarchus in Galba. Plinius scribit, illum in captatione testamenti sic lenocinatum, ut cum inum bibens pallorem sibi velut ægrotantis induxerit, libro 20. cap. 14.

Iulia Vitalis, cum Sex. Attio Marcello coniuge, refertur Inscript. ant. pag. 178.

Iulius Vrsus cum Quintilla floruit temporibus Põponii I. C. ff. Si seruitus vindicetur. ¶ Iulius, amicus Martialis. de hoc li. 9. & 12.

IULIANI.

Iulianus & Regillus, Præfecti prætor. sub Commodō, & ab eodem cæsi. Capitolinus.

IULIANVS Imperator, qui successit Pertinaci. quærat in Didiis.

Iulianus, Præfectus Macrini, occisus a militibus. Capitolinus.

Iulianus, in Italia sub Diocletiano dictus Imperator, rebus desperatis, isto per costas pugione, in ignem se abiicit. Aurel. Victor.

IULIANVS, Augustus, qui successit Constantio Augusto, quærat in Flauio Constantino. De hoc extat inscriptio in monumentis Italicis pag. 164. Fl. Cl. Iuliano. ¶ Vide Suidam, Zosimum, & c. item Carolum Sigonium libr. 6. de imperio occident. & Onuphrium Panuiniū.

Iulianus, huius Iuliani Imperatoris auunculus, homo impius, & Ecclesię persecutor, cum post multas iniurias in æde sacra contra altare minxisset, percussus diuinitus, visceribus putrefactis interiit. Historiæ tripartitę lib. 6. cap. 10. & 32.

C. Iulianus Cecius Ant. F. Inscript. antiq. pag. 211.

Cl. Iulianus, praefectus annonae sub Se- uero. Ibidem pag. 249.

Iulianus Donatus, sub Marco & Comodo a latronib. cofectus est. ff. 29. de SC. Sylla. l. 2.

A. Iuliano rescripserunt Seuerus & An- toninus. ff. 48. de bonis eorum, qui ante sententiam mortem sibi conscuerunt. Martiano.

Iulianae rescripserunt Diocletianus & Max. AA. 1. C. de iuris & facti ignorantia.

Iulianus, Centurio sub Tito Caesare, pe- riit in oppugnatione Hierosolymorum He- gesip. 5. c. 30. Iosephus belli Iudaici lib. 7. c. 3. Refertur ibi mirifica eius fortitudo & audacia.

Iulianus, tempore Hieronymi post duas filiolas Faustinae uxorem extulit. Soror il- li Vera, frater Aufonius fuit. Extat ad hunc Iulianum epistola Hieronymi.

Iulianus Diaconus, alius ab illo, ad quem similiter extat Hieronymi epistola, in qua meminit sororis suae, ut in virginitate perse- uerantis.

Iulianus, Episcopus Capuanus, aduersarius & obrectator Augustini. De hoc Gennad.

Iuliano & Ammiano rescribit Alexan- der Imp. 4. Cod. tit. 30.

Iuliano & Paulo, AA. & CC. ibi. tit. 31.

Iulianae, matri Demetriadis virginis, scribit D. Augustinus.

Iulianus, Chaldaeus Philosophus, scri- psit de Daemonibus lib. 4. *Ἰουλιανὸς ὁ ἑβραῖος* ut Suidas.

Iulianus, superioris F. cognomēto The- urgos, scripsit & ipse *θεουργικὰ πελοποννησιακά* Auctor idem Suidas.

Iulianus, Sophista, & alter haereticus, memorantur ab eodem Suida.

Iulianus Domitiani dux, vicit Dacos. Dio.

Iuliana, virgo & Martyr, primum ab im- pio patre Africano torra, deinde a praefecto Enlasio, sub Maximiano Imp. Nicomediae coronata, translata paulo post in Campa- niam. Colitur 16. Februarii.

C. IULIANI VS Iulius, cum Iulianis filiis, refertur Inscript. ant. pag. 428.

I V N I I Bruti.

L. I V N I VS M. F. quem vna cum maiore natu filio Tarquinius Superbus occidit, pri- mus omnium dictus cognomēto BRU- TVS, quod fociordiam & amentiam, simu- laret, sorore Tarquini genitus, Reges ex-

Variat Cō- stantinus Manasses p. 45. & seq.

pulit, ipse primus Consul factus est, an. V. C. secundū Liuiū & Dionysium CCXLV. iuxta supputationē aliorū an. CCXLIII. Fi- lios duos T. & Tib. ex Vitellia cōiuge, quod Tarquiniis reducēdis studerēt, securi per- cussit. Plura de illo referuntur eū ab aliis hi- storiarū Rom. conditoribus, tum ab autore virorum illustrium. Plutarchus in M. Bru- to statua illi in Capitolio inter Reges ex æ- re positā scribit, strictum ensem manu ge- stantē, quod Tarquinius constanter eiecisset. Posidonius Philosophus apud eundem Plutarchū, filiū asserit reliquisse superstitē, a quo deinceps familiae posteritas propaga- ta sit. Cōuenit Cicero Philipp. 1. L. Brutus, inquit, qui & ipse regio dominatu rēpub. liberauit, ad similitudinem virtutē, & simile factum stirpē iā prope in quingentesimū annū propa- gavit. Sed potior est apud nos sententia & auctoritas Dionysii, qui sine liberis illū de-

10

20

30

cessisse tradit, fuisseq; patricii generis, cete- ros vero Iunios & Brutos, oēs plebeios, nec villos nisi plebeios magistratus gessisse, do- nec tandē plebi Cōsulatu cōcesso, illū quo- que honorē consecuti sunt. Nec discrepat Dio lib. 44. q. de M. Bruto, Caesaris percuf- fore, cōmentū istud populū Rom. tradit, ut ad liberandā patriā veteris Bruti exēplo is a- nimaretur. Inter eos qui Romę collegis ma- gistratū abrogarūt, Brutus hic primus exti- uit. Qua de re explicās Iulius Obseq. sub fi- nem: Cōstat, inquit, neminē, qui magistra- tum collegae abtulerat, annū vixisse, &c.

D. Iunius Brutus Scæua, M. Equit. an. V. C. ccccxvi. decimotertio post Consul Vestinos cecidit, agris illorū vastatis, ac op- pidis aliquot expugnatis. Liuius lib. 8.

D. Iunius Brutus Scæua, haud dubie su- perioris F. Cōsul an. V. C. ccccxi. memo- ratur Liuiō in fineli. 10. Vide an idē sit, de quo Fragm. Sex. Pōpeii p. 148. Nā indica- tum ibi tempus pertinet ad ann. ccccxi.

D. Iunius Brutus, primus gladiatorium munus in honorē defuncti patris dedit an. V. C. cccclxxxix. teste Liuiō lib. 16. Vale- rius Max. fratrem illi M. Brutum adiungit lib. 2. cap. 1.

D. Iunius Brutus, lectus Triumuir ad de- ducendam coloniā Sipuntum ann. V. C.

50

DLX. P. Scipione Africano iterū & T. Sēp. Longo Cōs. Liuius 34. Idem puto fuit le- gatus App. Pulchri Cōs. praepositus ab eo- dē ostio Vulturni, cum cœpta esset obside- ri Capua, ann. DXLII. Liuius 25.

D. Iunius Brutus, cognomēto Callaicus, Consul

Consul ann. V. C. DCXVI. Callicos & Lusi- tanos ad Oceanum vsq; domuit. Cū exer- citus fluuium Obluionem transire nollet, raptum signifero signum ipse transtulit, & sequi se persuasit. Liuius 55. & 56. Accium Poetam familiarē habuit, ipse Græcis La- tinisque litteris satis doctus, ut scribit Cice- ro in Bruto. Agit de eodem Valerius lib. 8. c. 15. Plin. lib. 36. c. 5. meminit templi ab eo constructi apud Circum ad Lauicanā por- tam eunti. Cicero loco proxime citato M. filium vocat, Velleius etiā A. prænominē, idque quemadmodum opinatur Carolus Sigonius, propter adoptionem. siquidē in veteribus aliquot nūmis argenteis legitur: A. Posthumus Albinus Consul, Bruti F.

10

20

30

M. Iunius Brutus, vir Praetorius & I. C. citatur Ciceroni officiorum & de Oratore 2. Tres de iure ciuili scriptos a se libros reli- quit. Citatur etiam a Paulo vna cū Manilio l. possideri ff. de acquir. vel amit. possēs.

M. Iunius Brutus, Iureconsulti F. quod accusationes factitaret, Accusator dictus est. M. Cicero in Bruto & Off. 2. Crassum Oratorē ob columnas marmoreas iniurgi- is Venerem Palatinam vocauit. Plin. 36. c. 1. Cum contra Crassum in quadā actione duos lectores excitasset, ille vicissim tres in- duxit, totidem patris cōmentariis honorū decoctionē exprobrātes. Cicero 2. de Ora- tore. Nescio nū idē sit, qui deducta Capuā colonia, cū omnibus suis in ea re sociis pe- riit, ut est apud Ciceronem cōtra P. Rullū.

D. Iunius D. F. D. N. Brutus, vir Græcis litteris doctus & Latinis, Consulatū gessit an. V. C. DCLXXVII. Meminit eius Cicero in Bruto.

I V N I I Bruti Bubulci.

Iuniorū familiae Bubulcum nominauē- rūt, q. bubus optime vteretur. Plin. li. 18. c. 3.

C. Iunius C. F. C. N. Brutus Bubulcus, vir reb. gestis & honorib. clarus inter summos ciues enituit. Equitū namq; magisterium, Consulatus 3. Dictaturas 2. & Censurā ob- tinuit. Vicit Aequos, de q; iis triumphū du- xit. Adē Salutis, quā Cōsul vouerat, Cēsor locauerat, Dictator dedicauit. Liu. 9. & 10.

40

C. Iunius Brutus Bubulcus, superioris F. bis Consulatu gesto, triumphauit de Brutiis & Lucanis, ut tradunt tabulae Capitolinae.

M. Iunius Brutus, percussoris Caesaris pater, Marianas partes secutus, a Pompeio victus, pfigatusq; est. Post mortē Syllae cū Lepidus Cōsul bellū redintegrasset, Brutus,

qui Gallia Cispalinā Lepidi nomine tene- bat, a Pōpeio Mutinae obsidione clauditur, & quidē arcta ac diuturna: in qua siue spō- re, siue animos militū mutatos cernens, suā militumq; salutē Pompeio cōmisit. Dimis- sus inde, cū ad Padū peruenisset, postridie per Geminiū Pompeii iussu interemtus est, non sine fugillatione Pompeii, ut qui perfa- de & crudeliter virū occidisset. Cicero Bru- tū hūc nō modo acutū Oratorē, sed etiā iu- ris publici & priuati peritū fuisse refert. V- xorē habuit Seruiliā, Catonis sororē, parū sane pudicā, ex qua filiū M. Brutū & duas filias Iunias suscepit. Harū altera M. Lepidi Triuiri coniunx, Lepidiq; iunioris mater extitit, altera C. Cassio nupta 64. annis fra- tri superstes fuit, teste Tacito in sine 3. Vtra tertia fuerit, in quam iocatus est Cicero (locus est apud Macrobiū lib. 2. Satur- nal. capite 2.) non facile dixerim.

M. I V N I V S B R V T V S, vir summæ grauita- tis, & si vnū eius facinus excipias, quo se su- osq; perdidit, cætera valde bonus & laude dignus. Exorto bello ciuili, Pompeiū quā- quam patris interfectore, q. tamē partes il- lius iustiores statueret, secutus est. A pugna Pharfalica nō tantū conseruatus a Caesare, verū etiā inter amicos habitus, Gallia Cispalinā obtinuit, idq; per tēpus belli Africani.

Post Caesaris ex Hispania reditū urbanae Pre- tura ornatus, per Cassiū, dolentē sibi primū locū denegatum, seductus, in Caesaris necē conspirauit. Quā patrata cū in vrbe se tuto non fore videret, fuga sibi cum cæteris cō- iuratis cōsuluit, nec multo post comparatis exercitibus, cum Cassio in Philippis ab An- tonio & Caesare victus, necem sibi cōsciuit, annos natus quadraginta. Vxor illi fuit Por- cia, Catonis auunculi filia. Ipse ab auuncu- lo Cn. Seruilio Cepione adoptatus, Cn. Cepio Brutus appellatus est. etū Philipp. 10. prænominē illi nō Cn. sed Q. datur. De studio eius erga Philosophiā, & de dicēdi genere, quod amauit elegans & breue, legantur Ci- cero, Quintilianus & Plutarchus in eius vi- ta. Scripsit epitomē Polybii, similiter anna- liū Cælianorū, sed & epistol. Græcas reliq; quæ adhuc extant. Vide Suidam *Βρυττω*.

D. I V N I V S B R V T V S A L B I N V S, & ipse vnus ex percussorib. Caesaris, post pugnam Mutinensē, cū psequi vellet Antoniū, de- sertus a legionib. Antonii iussu cæsus est, cū esset Cōsul designatus, & a Caesare inter se- cūdos heredes adscriptus. Fusius de hoc egi- mus in enarratione lib. 1. 1. epist. Ciceronis.

L. Iunius Brutus, cæsus est a Pompeio Lilybei in dissensione Mariana. Liuius 89.

L. Iunius Brutus, Eques Romanus, cuius cum patre Cicero amicitia sibi fuisse scribit, epistolarum 13. ad Acilium.

Iunius Brutus, Philippenſis amator pueri, cui ex se cognomen dedit. Plinius 34. cap. 8.

IVNII alii, secundum cognomen digesti.

Iunio Auito L. Aproniano Cofs. editum a D. Augusto propositum scribit Paulus I. C. Pand. 48. de quaestionibus.

Iunii Auiti, Adilitatis candidati, obitum deflet Plinius epistolarum lib. 8.

P. Iunius P. L. Aptus, cum Valeria Maxima vxore, memoratur Inſcript. ant. pagina 75.

Iunius Balbus, Gordiani senioris A. in Metia filia gener. Capitolinus.

Iunius Bassus, homo in primis dicax, affinis albus dictus. Quintilianus lib. 6. cap. 4. Querente Domitia Passieni, quod incusans ipſius fordes, calceos eam veteres diceret vendere solere: non Hercules, inquit Bassus, hoc vnquam dixi, sed emerete solere. Ibidem.

Iunius Blæſus, auunculus Seiani, Proconsul Africae, ornamenta triumphalia cum appellatione imperatoria meruit. Vide Paterculum & Tacitum in fine 3. Filium superstitem reliquit. Meminit Suidas *Αΐμιος*.

Iunius Blæſus F. vt opinor, Lugdunensis Galliae rector, in vrbe iussu Vitellii veneno tollitur: cuius & vox audita est, cum extinctum spectasset, se pauisse oculos, spectata inimici morte. Fuit autem hic Blæſus super natalium claritudinem, & morum elegantiam, fide firma & integra. Cornelius Tacitus lib. 19.

Iunius Brocchus, praefectus Illyrici sub Claudio II. A. Trebellius Pollio.

Iunius Calphurnius Cato, Imperatori ad memoriam dictabat. Vopiscus.

Iunia Caluina, quaeratur in Syllanis.

Iunius Cerealis, filium habuit Iunium Simonidæ, cui Hadrianus Imp. rogatus hereditatem ex fideicommissio restituit. Pandect. 36. ad SC. Trebel.

Iunius Cæsonius Nicomachus, quaeratur in memor. antiquis pag. 216.

Iunius Colo, procurator Claudii. Tacitus lib. 12. Dionis est *Ἰουνίου Κίλωνος*. Cilones autē

vocari homines angusti capitis & longi, auctor est Velius Longus.

Iunius Cordus, Historicus, reprehenditur a Capitolino tanquam friuolarum rerum persecutor, in Macrino & Albino.

IVNIIOS CORVNCANOS Camerio in urbem venisse, docet Claudius Cæsar apud Tacitum lib. 11. Cæterum P. & T. Iunii Coruncani, legati P. R. ab Teuca, Illyriorum

regina, interemti sunt, quibus ob id statua publice positæ. Plinius 34. cap. 6. T. etiam Consul fuit per bellum Tarentinum anno urbis conditæ CCCCLXXI II. egitque triumphum de Volsinienſibus Hetruriae populo. Præterea primus ex plebe P. M. creatus est, Liuius 18. Velleius Paterculus volumine posteriore sub finem, Polybius & tabulae Capitolinae, quæ etiam Dictatorē fuisse tradunt an. DVI I.

Iunii Diophanti epistola ad Pomponium I. C. subiicitur ab ipso Pomponio. ff. de minoribus 25. annis L. 50.

Iunius Donatus, praefectus urbis sub Valeriano fuit.

Iunio Epigono Chrestus lib. patrono b. m. de se. Hæc inscriptio extat Romæ in æde S. Mariae de cælis. Inſcript. ant. pagina 309. Refertur & a Carolo Sigonio.

Iunia Fadilla, proneptis Antonini, desponsata Maximino iuniori, quam postea accepit Toxotius, eiusdem familiae Senator, qui periit post Præturam. Capitolinus in Maximino iuniore.

Iunius Faustinus, Praefectus urbis sub Diuis fratribus, quem & amicum suum vocant, Pandect. 49. de appellationibus & relationibus.

IVNII Galliones.

Iunius Gallio, pater, subinde citatur a Seneca, vt nobilis declamator. Meminit eius etiam vt Oratoris Fabius, quæ de Rhetorica non nihil scripsisse tradit lib. 3. capite 1. Plerique illius esse putant libros ad Herennium. De hoc ipso forte Cicero ad Att. lib. 11. epistola, Cephalio mihi: Gallionis, inquit, hereditatem creui. Gallionis tinnitus improbantur apud Tacitum, quemadmodum Mœcenatis calamistri, in de claris Oratoribus.

Iunius Gallio, sub Tiberio ob adulationem importunam curia & Italia exactus, deinde in urbem retractus, in domib. magistratu custodiæ mancipatur. Corn. Tacitus lib. 5.

Iunius

Iunius Gallio, Proconsul Achaiae sub Claudio, vel certe sub Nerone asseritur A. c. 18.

Gallionē, fratrem Senecæ, quæ in Annæis.

Gallio citatur a Plinio lib. 1. in nomenclatura lib. 20. Orator ne ille pater, an filius, an alius, incertum.

Iuniae Geminae M. F. Hæc inscriptio extat Romæ in Ecclesia S. Benedicti. Inſcript. ant. pag. 395.

Iunius Gracchus, aduocatur Varroni lib. 5. de ling. Lat.

Iunius Gracchanus I. C. citatur Pand. 1. de off. quaest. scripsit de potestatibus. Meminit Cenforinus cap. 20.

Iunius quidam, Gracchanus ab amicitia C. Gracchi dictus. Plinius 33. cap. 2. Citatur vt scriptor.

Iunius Hasta, refertur Paulo Pand. ad legem Corn. de ficiariis, vt pote ad quæ data sit Constitutio D. Hadriani.

D. IUNIVS IUVENALIS, Poeta, Satyrum scriptor, patria fuit Aquinas. Floruit sub Domitiano. Quidam auctores sunt, illum ad Neruæ & Traiani tempora peruenisse, contra nonnulli per speciem honoris in vltimas Aegypti partes remotum a Domitiano, ibidem periisse tradunt. Vide Suidam. Cultum magnopere a Martiale testatur epigramma: *Cum Iuuenale meo quæ me committere tentas: Quid non audebis perfida lingua loqui?*

Iunius Lupus, Senator sub Claudio, cui ob intentatam accusationem Vitellio aqua & igni interdictum est. Tacitus 12.

Iunio Lupo rescriptit Imp. vt habet Vlpianus ff. 28. de vulg. & pup. substitutio. l. 2.

Iunius Marullus, Consul sub Nerone. Corn. Tacitus lib. 14.

Iunius Mauricus & Iunius Rusticus fratres fuere, quorum prior vir grauis & constans, Neruæ Imperatori, quod Catullum Messalinum, seuiſſimum Senatorē, foueret, exprobrauit. Nā a Domitiano in exilium pulsus, principatu eius redierat, vt Plin. lib. 1. epist. 5. De utroque idem Plinius epistolarum 4. ad Sempronium.

Iunio Mauricio rescriptit D. Pius Pand. 36. Vt legatorum seu fideicommissi nomine caueatur.

Iunium Maximum, rectorem Dalmatiae sub Domitiano, celebrat Stadius Syluarum 1. Laudat inibi studia eius, atque etiam patrem, qui Sarmatas represserit.

M. Iunius Maximus, Consul secundum sub Diocletiano, collega Velii Aquilii, vt liquet ex inscriptione vetusta, quæ extat a-

pub. Volaterranum lib. Philologiae 29. sub finem. Fuit & praefectus praet. sub eodem principe.

Iunius Messala, Consul sub Probo anno V. C. MXXX. Huius F. opinor, omne patrimonium in ludos scenicos profudit. Vopiscus in Carino.

L. IUNIVS MODERATVS COLVMELLA, temporibus Claudii scripsit de vniuersa re rustica lib. 12. ad P. Siliuum. Scripsit item librum lustrationum, sacrificiorum priscorum pro frugibus, & libros aduersus Chaldaeos & astrologos, vt fatetur II. c. 1. Genere fuit Gaditanus, quod cum in aliis locis, tum potissimum lib. 10. testatur, sic canens:

Et mea, quam genuerant Tartesi littora Gades. Meminit Senecæ, meminit Cornelii Celsi sapius & honorifice, vt coetanei sui. De patruo suo, M. Columella, agit lib. 2. capite 16. lib. 5. cap. 5. lib. 12. cap. 21. & 43.

M. Iunius Montanus, cum Vlpia Moracina coniuge, refertur in antiquis inscriptionibus pag. 263.

Iunius Nouatus, e plebe vir, pecunia ab Augusto mulctatus est, quod Agrippæ iuuenis nomine asperrimam de se epistolam in vulgus edidisset. Suetonius.

Iunius Otho, refertur a Seneca inter declamatores suæ ætatis. Scripsit quatuor libros colorum, quos Gallio solitus est Antiphontis libros vocare, tantum in illis somniorum esse. Seneca Declamat. 2. declam. 1. Idem lib. 2. Contr. 1. in eundem venustum Scauri iocum habet. Cum illi ludum litterarium exercere vetus ars esset, Seiani potentia, Senator, Tiberii fauore etiam Praetor factus est. Tacitus lib. 3.

Iunius Otho, fors F. Trib. pl. sub finem Tiberii vitæ damnatur exilio. Tacitus 5.

Iunius Palmatus, sub Alexandro in Armenia rem feliciter gessit. Lampridius in Alexandro.

L. Iunius Patietus, adhæsit Cæsari in bello ciuili. Meminit eius Cicero Epistolarum lib. 6. ad Leptam, & 12. ad Atticum prima, & Cæsar Commentario sexto. Nescio, an idem sit, qui Cælio epist. 9. & lib. epistolarum 12. epistola 15. Ciceroni Patiscus vocatur, quomodo & apud Appianum lib. 2.

Iunius Paulinus, assentator Caracallæ. Diog.

D. Iunius Pera & N. Fabius Pictor, Consules an. V. C. CCCCLXXXVI I. bis in eo magistratu triumpharunt, primum de Saffinibus, dein de Salentinis Messapiisque, vt habent tabulae Capitolinae.

M. Iunius Pera, Consulatum administravit ann. V. C. DXXXIII. Quinto anno post obiit Censuram cum Claudio Centone. dein anno 9. ann. vero V. C. DXXXVII. Dictator ex auctoritate patrum dictus, accepta clade apud Cannas 8. millia feruorum publice empta armauit, Magistrum Equitum T. Sempron. Gracchum, Consulē creauit. Liuius lib. 22. Valerius lib. 7. cap. 6.

T. Iunius Philocæmen, quod patronum suum in proscriptione Triumvirali occultasset, ab Augusto Cæsare equestri dignitate ornatus est, Sueton. & Dion, qui lib. 47. T. Iunio patrono coniugem fuisse scribit Tanusiam, eius consilii authorem.

Iunius Pisciculus, proscriptus a Triumviris, quomodo per libertum seruatus sit, narrat Appianus lib. 4.

Iunius Pisciculus, Eques Rom. qui ad ædem Felicitatis vnam Thespiadum amauit, ut ex auctoritate Varronis tradit Plinius lib. 36. c. 5. Diuersus ne sit a superiori, an idem, nondum satis compertum habeo.

IVNII Pœni Brutorum fuere gentiles, ut Cicero in Bruto.

M. Iunius Pœnus, Ædilis plebis ann. V. C. DXLIX. Scipione Africano secundum Consule, quadriennio post Præturam & vrbanam iurisdictionem obtinuit. Liuius 29. & 30.

M. Iunius Pœnus, Prætor an. vrb. cond. DLXXXI. sexto anno post Consul Pisas fortitatus est, Q. Ælius collega Galliam tenuit. Ambo simul agrum Ligurum populati, nullam rem memorabilem gesserunt. Pœni & Ælii Cōsulatus meminit Cic. in Brut.

M. Iunius Pœnus, Trib. pl. M. Lepido L. Oreste Coss. (is erat an. V. C. DCXXVII.) & in eo honore aduersarius C. Gracchi, mortuus est Ædilitius. Vide Ciceronē in Bruto.

L. Iunio L. F. Sabatina Pollioni Aromario, & c. L. Iunio L. F. Syuaricus Aromario, fratri optimo pientissimo fecit. Manutius in Orthographia in voce Pollio.

Iunius Posthumus, vnus ex 30. Tyrannis sub Gallieno, qui Gallias per septem annos tenuit, interemptus demum a Lolliano. Filium habuit eiusdem nominis, qui vna cum patre perit, acutus & disertus declamator. Trebell. Pollio.

Iunius Priscus, Prætor sub Caio, accusatus quidem aliis derebus, propter opes perit. Cuius innocentiam cum postea cōpessisset Caius, mirificam vocem emisit, de-

ceptum se dicēs, & frustra periisse, cum viuere illi licuisset. Dion lib. 58.

L. Iunius Pullus, Consul an. V. C. DXL. bello Punico primo, quod neglectis auspiciis classem tēpestare amiserat, damnationis ignominiam voluntaria morte præuenit. Valerius 1. cap. 4.

Iunius Quintilianus, Consulatum gessit cum Sex. Nonio Celere sub D. Claudio, teste Frontino.

Iunio Rufino, Procōsuli Macedonia, rescripsit Hadrianus. Extat eius epistolæ fragmentum Pand. 22. tit. de testibus, sumtum ex libro Callistrati de cognitionibus 4.

Iunius Rufinus, præfectus vigilum sub Seuero & Anton. qui illi rescripsere, teste Vlpiano de off. Prætoris.

Iunius Rusticus, componendis patrum actis delectus est a Tiberio. Corn. Tacit. 5.

Iunius Rusticus, cæsus est a Domitiano, quod Thraseæ, Pæti & Heluidii Prisci laudes edidisset, appellaretq; eos sanctissimos viros: cuius criminis occasione idem Imperator Philosophos omnes vrbe Italiaque summouit. Auctor Suetonius: a quo ut Tacitus variate videatur, ostendimus in Rustico Aruleno & Herennio Senecione. Habet insigne eius factum Plutarchus de curiositate. Cæterum proculdubio idē est cum Rustico Aruleno, ut nomen tantummodo diuisum, & integrum statuamus, L. Iunius Arulenus Rusticus. Sequitur eandē sententiam I. Lipsius.

Iunius Rusticus, Stoicus, alius ab superiore, præceptor Antonini Philosophi, domi militiæq; multum potuit, quē idē Imperator cum primis reuerbatur, omnia illi cōsilia & publica & priuata communicans, cui ante præfect. prætor. oseculum dabat, quē & Consulē iterum designauit, & post obitū statuas illi a Senatu postulauit. Capitolinus. Citatur ff. lib. 49. tit. 1. l. 1. v. præfectus vrbis.

Iunia Rustica D. F. Sacerdos perpetua & prima in municipio Cartimitorum, refertur vna cum C. Fabio Fabiano marito & C. Fabio Iuniano F. Inscript. ant. pag. 9.

Iunius Saturninus, citatur ut scriptor a Suetonio in Augusto.

Iunius Seuerus, cōtubernalis Commodi missus est ab illo successor in Britannia Clodio Albino. Capitolinus.

Iunius Subura, citatur a Varrone lib. 4. de ling. Lat.

IVNII Syllani.

M. Iunius Syllanus, præfectus Neapolitanorum

¶ Nomen Syllanus scribunt alii i. Lat. & vno, ut sit a Silo, non a Sylla.

tanorum in bello Punico secundo fuit. Inde Prætor creatus in annum V. C. DXLII. Consulibus, gesturis in Hannibalem bellum, adiunctus est, datus postea collega & adiutor P. Scipioni Africano, eunti cum proconsulari imperio in Hispaniam. Perit demum in pugna contra Boios, cum esset Præfectus sub M. Marcello Consule.

D. Iunius Syllanus, homo sapientiæ cōpositissimæ, Magonis Pœni 28. volumina de Agricultura, excisa Carthagine, iussu Senatus in Latinam linguam transtulit. C. Plinius lib. 18. cap. 3.

D. Iunius Syllanus, adoptatus a D. Syllano e Manlia familia, quod Prætor Macedoniae prouinciā spoliasset, damnatus a patre T. Manlio Torquato, qui cum Cn. Octauiō Consulatum gessit, suspensio vitam finit. Liuius 54. Valer. Max. 5. cap. 4. Pertinet eodem locus Ciceronis lib. 1. de Finibus.

M. Iunius Syllanus, Consul anno V. C. DCXLIIII. victus est a Cimbris in Gallia. Eo nomine cum esset accusatus a Trib. pl. Cn. Domitio, plenissime absolutus est. Liuius 65. & Afcon. Pedianus.

L. Iunius Syllanus, Proconsul an. V. C. DCXXXVIII. memoratur C. Plinio naturalis historiæ lib. 2. cap. 35.

D. Iunius Syllanus M. F. teste Dione, Consulatum gessit cum L. Muræna anno V. C. DCXCI. vitricus M. Bruti. habuit enim Seruiliam, Catonis sororem, Bruti matrem, coniugem, ut tradit Plutarchus in Catone. Decessit per tempus belli ciuile, certe ante Hirtium & Panfam Coss. ut liquet ex Philippica 2.

M. Iunius Syllanus, Cæsaris in Gallia legatus, ut habet eius bellicommentarius 6. Post cædem Cæsaris cum M. Lepido in Galliam concessit, indeque per obsidionis

¶ Dion lib. 46. Plutarchus in Antonio.

Mutinæ tempus cum parte copiarum in Italiam a Lepido missus, non ignarus quid sentiret Lepidus, ad Antonium se contulit. Non multo post Lepidus Ciceroni scribens, Syllanum & Culeonem discessisse ab Antonio memorat, quibus ille quidē ignouerit, sed quos in castris non habeat, neque vlli negotio præfecerit. Hac Lepidi

notatione, seu alia maiori quapiam iniuria iritatus, ad Pompeium in Siciliam se contulit: vnde facta inter Pompeium & Triumuiros pace, cum multis aliis in vrbem rediit, quem Cæsar Augustus, gestu-

rus Consulatum nonum, collegam sibi asciuit in annum V. C. DCCXXXIX.

C. Iunius Syllanus C. F. authore Dione, Consul itidem sub Augusto fuit ann. V. C. DCCXXXVII. Arbitror Marci fratrem patrualem fuisse. Fueritne hic Creticus ille, quem præpositum Syriæ Tiberius amouit, ut Pisonem Germanico infestum substitueret, ignoro.

C. Iunius Syllanus C. F. M. N. Consul sub Augusto ann. V. C. DCCXLII. Postulatus repetundarum ab Asianis, quorum Proconsul fuerat, a Tiberio in exilium actus est. Tacitus lib. 3. Soror illi fuit Torquata. De hac opinor intelligendam inscriptionē apud Io. Bar. Marlianus lib. 4. P. Corn. P. F. Dolabella Cof. C. Iunius C. F. Syllanus Flamen Martialis ex S. C. faciund. curauerunt, idemque probauerunt.

M. Iunius Syllanus, vir nobilis & eloquens, Consul sub Tiberio anno V. C. DCCXXXI. Proconsul Africae sub Caio, cuius etsi socer esset, collocata ipsi Iunia Claudilla F. tamen ab eodem ad mortem, secandasque nouacula fauces, adactus est. Auctores sunt Suetonius, Tacitus, Dion, item Philo de legatione ad Caium.

D. Iunius Syllanus, M. frater, & in nepte Augusti adulter, in voluntarium concessit exilium, rediitque sub Tiberio per preces fratris. Corn. Tacitus lib. 3.

APP. IYNIYS SYLLANVS, ducta Aemilia Lepida, Augusti pronepte, M. & L. Iunios Syllanos ex ea sustulit. Consulatu gesto sub Tiberio ann. V. C. DCCLXXX. ab Imp. Claudio, cuius confocer erat, occisus est. Vide Dionem lib. 60. vbi ex Hispania reuocato collocatā a Claudio Messalinæ vxoris matrem tradit. Hæc est Lepida, amita Neronis Imp. de qua alibi a nobis dictum.

M. Iunius Syllanus, Augusti abnepos, eodem anno in lucem editus, quo Augustus excessit, vir Consularis, tam mansuetus & segnis fuit, ut C. Cæsar auream pecudem appellare solitus sit. Sublatus est per venenum fraude Agrippinæ, matris Neronis, cum Asiam ex Consulatu sortitus administraret. Tacitus 13.

L. Iunius Syllanus M. F. destinatus a Claudio gener, per dolum Agrippinæ ab affinitate depulsus, ipso die nuptiarum Claudii & Agrippinæ mortem sibi consciiuit. Tacitus 12.

IVNIA CALVINA M. & L. soror, Y

Augusti & ipsa abneptis, per Agrippinam Italia pulsa, & post eius interitum a Nerone restituta, vitam ad extrema Vespasiani tempora produxit.

Duo Iunii Syllani, fratres, Augusti atnepotes, & soror Lepida, arneptis, ex superioribus descendere, haud dubie M. liberi. Torquatus, alter fratrum, a Nerone ad interficendas brachiorum venas compulsus est. Tacitus 15.

L. Syllanus, Torquati fratre genitus, Augusti trinepos, a Nerone primum cum amita Lepida pulsus vrbe, deinde occisus est. De patre nihil vsquam præterea legitur. Fufius de hisce Syllanis, Augusti posteris, in gentis Cæsarium descriptione differuimus.

D. Iunius Syllanus, fors App. F. M. fr. sed ex alia matre, Consulatum gessit sub Claudio, ann. V. C. DCCCXV.

Iunia Syllana, D. soror vel F. genere, forma & lasciuia insignis, C. Silii coniugio per Messalinam, quæ Silium adulterum deperibat, pulsa, & ab Agrippina in exilium acta, in eodē decessit. Tacitus 13. & 14.

Tres Syllani, Consules ordinarii sub Commodio leguntur fuisse, anno videlicet V. C. DCCCCXL. & DCCCCXLI. haud dubie gentis Iuniæ. Lampridius tamen in vita Commodi, Seruilius & Dulius Syllanos cum suis, si modo locus recte habet, occisos a Commodio tradit.

Iunius Syllanus, Consul sub Maximino fuit, autore Capitolino.

Syllano rescribunt Valerius & Gal. AA. 9. Cod. tit. 45. ad S. C. Turpill.

Syllano alii AA. & CC. 6. Cod. tit. 57. ¶ Iunius Tertullus, præfectus fuit vrbi sub Constantino.

Iunio Tertulliano rescripserunt Seuerus & Anto. Pand. 38. ad S. C. Tertul. & Orph.

Iunius Tiberianus, bis Consul, primum sub Probo A. iterum sub Diocletiano, & Præfect. vrbi sub eodē. Vopiscus in Aurel. Iunius Toxotius, ducta Iunia Fadilla, Prætorius periit. Scripsit poemata. Capitolinus in Maximinis.

Iunius Toxotius, homo paganus, ex Paula coniuge quam tantopere laudat Hieronymus, sustulit Blæfillam, Paulinam, Rufinam, Eustochium, quæ & Iulia dicta est, filias, & Toxotium filium.

Iunius Toxotius F. Lætam vxorem duxit, ex qua suscepit Paulam, Paulæ superioris neptem, & ipse primum paganus.

¶ A. Iunius Valens, Centurio in prætorio Augusti prodigiosæ fortitudinis, de quo vide Plinium lib. 7. cap. 20.

Iunius Vergilianus, Senator, occisus a Claudio. Tacitus in fine 11.

Iunius Zeno, vixit sub Marco Imp. Pand. 28. tit. 4.

I V N I I sine cognomentis.

10 L. Iunius, homo seditiosus & loquax, quique cognominari Brutus volebat, populum aduersus Patres instigauit, cum in sacrum montem secessisset, factus ob id postea Trib. pl. Dionysius 6.

¶ Q. Iunius, Tribunus plebis anno V. C. CCCXVI.

M. Iunius, vnus ex captiuis, quos Hannibal in pugna Cannensi victos in deditioem accepit, legatus Romam pro redimendis captiuis missus, orationem in Senatu habuit. Vide Liuium 22.

20 M. & P. Iunii, simul Trib. pleb. anno V. C. DLIX. legem Oppiam vna cum Catone Cos. nequicquam tutati sunt. Liuius initio 34. M. Prætor quadiennio post, vtramque iurisdictionem obtinuit, P. exercitum nouum in Thuscis scribere iussus est. M. etiam Consulatu potitus est anno V. C. DLXXVI. Liuius 36. 40. & 41.

30 C. Iunius, Prætor, opera L. Quintii Trib. pl. damnatus inique, quasi pecunia corruptus innocentem iudicio circumueffisset. Cicero pro A. Cluentio.

C. Iunius F. illi fuit, cuius pueri lachrymis P. R. commotus, L. Quintii legem abrogauit. Cicero ibidem.

P. & M. Iunii, fratres, memorantur Cicero in Verrinarum 3. P. filium pupillum reliquit, cui L. Rabonius tutor, C. Mustius vitricus fuit.

Q. Iunius, inter suæ tempeffatis iudices refertur a Cicerone in Verrinis.

T. Iunius L. F. P. Sestium, Prætor designatum, accusauit ambitus, peregitq. Honoribus longius processisset, nisi semper infirma atque etiam ægra valetudine fuisset. Cicero in Bruto.

M. Iunius, Prætor cum Q. Publicio, apud quos M. Cicero D. Matrinium scribam defendit. Cicero pro Cluentio. Idem ne an alius, nescio, Prætor Asiæ, cū de prædonibus, qui ceperant Cæsarem, negligentius ageret, Cæsar ipse supplicium de illis sumfit. Plutarchus in vita Cæsaris.

T. Iunius, ex prætoris familia natus, auo

auo materno ex proscriptis, prima militia valde infamis fuit. Caluiffi Sabini vxorem, quæ per noctem militari habitu situm castrorum visebat, in ipsis principiis stuprauit. Proinde iussu C. Cæsaris oneratus catenis, mox mutatione temporum dimissus, cursu honorum inoffenso legioni post Præturam præponitur, probatusq. feruili deinceps probro respigitur, tanquam scyphum in conuiuio Claudii furatus. Cui Claudius postero die soli omnium fustilibus ministrari iussit. Proconsulatu Galliam Narbonensem seuerè integreque rexit. Mox sub Galba classiariorum dux & legatus, deinde in Consulatus collegiū assumptus, cum eodem periit, homo callidus, audax, promptus, & prout animum intendisset, prauus aut industrius. Testamentum ob magnitudinem opum irritū fuit. Tacitus lib. 16. Plutarch. in Galba T. Ouintium vocat, haud dubie mendose.

Iunius, vir equestris ordinis. De hoc Suidas.

Iunia, M. Marcelli, Consularis viri, coniunx, refertur Cicero in epist. 15.

Iunia, Scriboniani Camilli vxor, memoratur Cornelio Tacito lib. 12.

¶ I V N I A N V S Modestus, homo libertinus, refertur Inscriptionum antiquarum pag. 487.

¶ I V S T O rescribunt AA. & CC. 8. Cod. tit. 51.

Iustus, pater Iustinæ A. Valentiniani primi coniugis, de qua somnium suum cum narrasset pater, iussu Constantii occisus est. Tripartitæ 8. cap. 11. Idem opinor Consul fuit cum Constantino an. V. C. MLXXX.

Iusta & Rufina, Martyres, Hispalia Diogeniano Præfide necatæ 18. Iulii.

40 ¶ I V S T E I V S Tertullus, præfectus vrbi sub Diocletiano.

¶ I V S T I A Nepolia mater, Iustia Præfidia filia, Inscriptionum antiquarum pagina 188.

¶ I V S T I N I & I V S T I N I A N I, Imperatores. De horum rebus gestis cum alii, tum Sigonius & Onuphrius Panuinius consulendi.

I V S T I N V S, redegit Pompeii Trogi 50 44. voluminum historiam in epitomen, omiffis, vt ipse loquitur, quæ nec cognoscendi voluptate iucunda, nec exemplo necessaria essent. Vixit sub Antonino Imp. quippe cui idem opus inscripserit.

Iustinus, Philosophus, post religionem Christianam amplexus. De hoc Suidas, Hieron. de vita scriptorū Ecclesiast. & alii.

Iustino rescribitur ab AA. & CC. 9. Cod. tit. 19.

Iustinæ 5. Cod. tit. 16.

I V S T I N A Augusta, coniunx Valentiniani I. de cuius pulchritudine Trip. 8. ca. 11.

Iustus & Iustinianus, fratres, quorum ille a Iustino iuniore cognato, quod vir strenuus esset, occisus est: hic sub Tiberio præfectus Orientis res magnas gessit. Nicephorus 18. cap. 2.

Iustinianus, Episcopus Siciliæ sub Iustiniano Imp.

¶ M. I V V A L L I V S Licinianus, refertur Inscript. ant. pag. 10.

¶ I V V E N A L I rescribitur a Gordiano A. 1. Cod. de iuris & facti ignorantia.

Iuuenalis (Ἰουβενάλιος) Episcopus Hierosolymorum.

I V V E N T I I.

Iuuentiorum familia nobilis & Consularis ex municipio Tusculano Romam venit. Testis est M. Cicero pro Cn. Plancio.

T. Iuuentius Talua, Prætor anno V. C. DLXXXIII.

M. Iuuentius Talua, Trib. pl. an. V. C. 30 DLXXXIII. Prætor triennio post, Consul an. DXXI. De hoc vide Valerium Max. lib. 9. cap. 12. & Plinium 7. cap. 53.

¶ M. Iuuentius, Prætor, cum toto exercitu cæsus a Pseudophilippo in Macedonia. Florus lib. 50. Accidit hæc clades tempore belli Pun. tertii.

T. Iuuentius, Orator tempore Marii. meminit eius Cicero in Bruto; *Nimis ille, inquit, lentus in dicendo, & pene frigidus, sed & callidus, & in capiendo aduersario versatus, & præterea nec indoctus, & magna cum iuris ciuilibus intelligentia.* Auditor eius fuit P. Orbis, Ciceronis fere æqualis. Cicero ibid.

¶ M. Iuuentius Pedo, vir gravis, & iudex feuerus. Cicero pro A. Cluentio.

C. Iuuentius, auditor in iure ciuili Q. Mutii. Pand. de orig. iuris. Opinor eundem esse cum superiori.

¶ M. I V V E N T I V S L A T E R E N S I S, accusauit Cn. Plancium, a quo victus erat in petitione Aedilitatis, defendente illum Cicerone, a quo tamen vt amicus impense laudatus est. Occidit se ipse post pugnam Mutinensem, cum a Lepido, se dissuadente, recipi M. Antonium videret.

Plancus ad Ciceronem, Paterculus. Cicero pro Cn. Plancio indicat, huic vtrumque genus Consulare fuisse.

L. Laterensis, vt opinor, ex Iuuentiis, Prætor appellatus pro Q. Cassio, qui putabatur interemtus. Belli ciuilibus comment. 4.

Iuuentius Celsus, coniurationem aduersus Domitianum faciens, euasit, Traiano carus, Consul, puto, sub eodē, demumque sub Hadriano ex decreto Senatus, quod Imperatoris necē moliretur, Baji interemtus. Auctores Spartianus & Dion.

P. Iuuentius Celsus F. bis Consul fuit, semel cum Q. Iunio Balbo sub Hadriano teste Vlpiano Pand. 5. de petitione hæreditatis, iterū cum Neratio Prisco. Professione Iurisconsultus fuit, scripsitq; 39. digestorum libros, institutionum 20. & epistolarum 13. Pomponius & patrem Iurisconsultum facit. De eadem re hic filius Pand. lib. 31. de legat. & fidei commiss. lib. 2. l. 19.

Iuuentius Celsus sub Pio, alius, puto, a superiore. Fit eius mentio in libello supplicis, quem descriptum manu Campani citat Cataneus in epistolas Plinii scribens: *Cum ante hos dies coniugem & filium amiserim, oppressusq; necessitate, corpora eorum fictili sarcophago commendauerim, donec is locus, quem*

emeram, adificaretur via Flaminia inter miliarium 2. & 3. parte leua, rogo Domine Imp. permittas mihi in eodem loco in marmoreo sarcophago, quem mihi modo comparauit, ea corpora colligere, vt quando esse desero, pariter cum eis ponar. Decretum, fieri placet, Iuuentius Celsus promagister subscripsi 3. Nonas Nouemb. Antio Pollione & Opimio Coss. ordinar. Seuero & Sabiniano Coss.

Iuuentius Sabinus. Huic & Cæcilio Iuuentiano rescripsisse. D. Pium, retulit Vlpianus.

Iuuentii Secundi Cos. fit mentio in Brixianorum monumentis.

Iuuentia Eutychia, refertur in mon. Rom. pag. 70.

A Talua petita Cornificia Q. F. vetula, & multarum nuptiarum. Cicero ad Atticum 13. epistola 29. De M. Aelio & Talua lib. 15. epist. 25. & rursum de Talua lib. 16.

Iuuentium Celsum, Prætozem, nominat Plinius sub Traiano Epistolarum 6. Sic illum & Iuuenalis citat contra aliorum sententiam.

IUVVENTIANO, rescribitur a Seuero & Anton. AA. tertii Codicis titulo decimoquarto.

L. LABERII

LABERIVS, Eques Rom. minorum scriptor, quem Cæsar quingentis millibus inuitauit, vt in scenā prodiens suos ipse mimos ageret. Vide Gellium, Macrobiū & Senecam Declamationum lib. 3. Huius est illud dictum in Ciceronem, excusantem eum ipsum non reciperet, quod videlicet anguste sederet: *Atqui duabus soles sedere sellis, exprobrata illi leuitate. Celebrantur eius hi versus senarii:*

Caput sine lingua, pedaria sententia est. Quid est iniurandum? emplastrū aris alieni. Et: Necessè est multos timeat, quē multi timēt. quo dicto P. R. Cæsar potētiā lapidatam intellexit. Excessit euita Puteolis, vt scribit Eusebius, 10. mense post Cæsar interitum. Citatur a Gellio & Nonio in Cophino, Fullone, Cōpitalibus, Straminariis, Restione, Cacomemnone, Nacca, Anna perenna, Saturnalibus, Necromantia, Ale-

xandria, Scriptura, Paupertate, Virgine, lacu Auerno, Bello, Centenario, Nuptiis, Catulario, Sedigito, & plerisq; aliis. Fragmenta scriptorum eius, e bonis auctoris collecta, debemus Roberto Stephano.

Laberius, Comicus, citatur a Charisio in aquis calidis, Ariete, Augure, Cæculis, Creusa, Thusca.

Q. Laberius, Trib. mil. sub Cæfare in Gallis, cæsus est in Britannia. Cæsar commentario 5.

M. Laberius, commemoratur Ciceroni epist. 13. ad M. Rutilium, vt qui prædia comparat a Cæfare de bonis Plotianis.

Laberius Maximus, procurator Iudææ sub Vespasiano, a quo iustus est omnē terram Iudæorum vendere. Meminit huius Laberii Plinius epistolarū 10. Spartianus auctor est illum, ineunte imperium Hadriano, in insula quadam vt suspectum exulasse.

Laberia

Laberia Felicitas, refertur in mem. Rom. pag. 244.

Cn. Laberius Pætus, Consul designatus, quærat in D. Popilio Pæto, fratre.

LABIENI

L. Labienus, transcripsit tabulas publicas, chirographum sex primorum imitatus. Cicero de natura Deorum 3.

Q. Labienus, socius fuit L. Saturnini, simul cum illo cæsus, patruus T. Labieni, qui C. Rabirium accusauit. Vide Ciceronis orationem pro Rabirio & Orosum 5. cap. 17.

T. LABIENVS, Trib. pl. cum T. Appio, tulit ad populum, vt Pompeius ludis Circensibus coronā aurea & omni cultu triumphantium vti posset, quod tamen ille non plus quam semel vsurpauit, teste Paterculo. Accusauit C. Rabirium, quem aduersus illum Cicero defendit. Cæsar legatus in Gallis res magnas gessit, a quo sub initium belli ciuilibus ad Pompeium digressus, nullius postea prosperioris fortunæ compos fuit. Vnde Cæsar apud Lucanum lib. 5. inquit:

-- Dux fortis in armis

Cæsareis Labienus erat, nunc transfuga vilis Cum duce prælato terras atque æquora lustrat.

Hic dubitantem Pompeium potissimum impulit Pharsalicam pugnam committere: accepta vero clade, quemadmodum scribit Frontinus, socios ex fuga Dyrrhachii consecutus, mendacio de capitali vulnere Cæsar percussis animum reddidit, & vt se in Africam sequerentur, effecit. Ex Africa, profligatis & ibi partibus, in Hispaniam fugit, ibiq; in prælio Mundenfi perit, vt ex eius belli commentariis liquet. Agit de hoc Labieno Valerius lib. 8. cap. 15.

T. Labienus T. F. & ipse Pompeianarum partium, vt pater, Parthos in Syriam induxit, adolescens stultus & irritabilis, vt pote qui se Parthicum imperatorem appellauit, & irrisus ab Hybrea, Mylasiorum in repub. principe, Carici imperatoris appellatione, Mylasa adortus ceperit, ac profus labefactarit, vt refert Strabo libro 14. Cæsus est a P. Ventidio, teste Liuius lib. 127. Dion a Demetrio, Cæsar liberto, quem Antonius Cypro præfecerat, captum esse tradit.

Labienus, qui in dominatione Cinnana multos interemerat, proscriptus a Triumuiris, libertorum opelatur, cum nul-

lus ex iis ad prodendum ipsum villo tormenti genere percelli posset. Appianus 4. Macrobius 1.

T. Labienus, Historicus, scriptis suis ex S. C. combustis, contumeliam ipse non ferens, superstes esse noluit, seque in monumenta maiorum suorum ferri includique iussit, veritus scilicet, ne ignis, qui homini suo & libro subiectus erat, corpori negaretur. Plura de illo Seneca declamat. 10. & contouersiarum 6. Meminit Suetonius, & Caligulam imperii initio scripta eius requiri, & esse in manibus, lectitatieque permisisse, docet.

T. Labienus Festinus, refertur in memoriis Italicis hac inscriptione: *Sex. Valerius Mercurialis Augur T. Labieno Festino alumno dulcis. Vixit ann. xvi. horis xviii. Hunc a Diis senectuti mea seruatim vorax sustulit orcus. Opto, si quid oblectaneum apud manes est, pro nequitiis iocisque, quibus coeuos capiens me oblectare solebat, in fontem animulam reficiant.* Inscript. ant. pag. 129.

Labienus quidam notatur Martiali hoc distichio:

Vt pueros emeret Labienus, vendidit hortos Nil nisi facetum nunc Labienus habet.

De eodem lib. 5.

C. LACERIVS, Trib. pl. an. V. C. CCLV. Patriciorum opibus, quomodo & M. Acutius, cooptatus est. Liuius 5.

LACTANTIUS Placidus, Grammaticus doctus. scripsit Comment. in Statii Thebaida, & argumenta in Metamorphoses Ouidianas.

LÆLII

C. Lælius C. F. C. N. (sic enim est in Fastis Capitolinis) præfectus classis Scipionis Africani in Hispania, capta Carthaginē noua, donatus est a Scipione coronā aurea & 30. bobus. Missus inde Romam cum captiuis, Carthaginem, caput Hispaniæ, captam nunciauit, quo nomine supplicatio in vnum diem decreta est. Regressus, nauali pugna Magonem superauit. A Scipione, iam Consule facto, missus in Africam prædatū, magnum Carthaginensibus terrorem iniecit, Syphacem regem, aliosque captiuos Romam traduxit. Post triumphum Scipionis Aedilitatem & Præturam, & ex vtraque Siciliam sortitus est. Aliquanto post Consulatum etiam obtinuit, in quo honore collegā habuit L. Scipionem, Africani fratrem. Hęc & plura de illo Liuius lib. 27. 28. 29. 30. 37. & 41.

Sunt, qui hunc Læliū & Scipionē fabulas Terentianas composuisse, velint.

C. LÆLIUS C. F. C. N. SAPIENSIS, sille, qui apud M. Ciceronem de amicitia disputat. Prætor ann. V. C. DCVII. Viriatum Lusitanum, toties de Romanis victorem, ita fregit & comminuit, ferocitatemque eius repressit, ut facile bellum reliquis traderet, quemadmodum Offic. 2. Cicero scribit, similiter in Bruto. Quinquennio post Consulatum adeptus est, ut ipse testatur in Dialogo sui nominis, non sine repulsa tamē, quod indicat idem Tullius in Tusculanis. Collegam habuit Q. Seruilius Cæpionem, qui Viriatum dolo sustulit. A Cicerone in Bruto ut vir eloquens & Orator describitur. Filias habuit 2. itidem eloquentes, quarum maior iuncta est Q. Mutio Auguri. Hanc socrum suam Crassus laudat apud Ciceronem de Oratore 3. a simplici & recta voce. Facilius enim, inquit, mulieres incorruptam antiquitatem conseruunt, quod multorum sermonis expertes, ea tenent semper, quæ prima didicerunt. Ex eadem natæ sunt duæ Mutiæ. Altera natu minor collocata est C. Fannio M. F. sed aliquanto quam erat Mutius ætate prouectiori. Commendat easdem Lælias a facundia Quintilianus quoque. Cicero Philipp. 11. Lælium hunc Sapientem, superioris F. fuisse tradit. Ego nepotem malim, quomodo & Buschius, annotans in 15. Sillii.

D. Lælius, vir bonus & doctus, sed qui ne utiquam posset cum Persio, doctiss. viro, comparari. Lucilius Poeta cum ea quæ scriberet, a Persio legi nollet, a Lælio legi voluit. Vide Ciceronem de Orat. 1.

D. Lælius, legatus Pompeii in Hispania, cæsus est a Sertorio. Meminerunt eius Iulius Obsequens & Frontinus in libris Stratagematum.

C. Lælius, cum ei quidam, malo genere natus, indignum esse suis maioribus diceret; *At hercule*, inquit, *tutus dignus*. Cicero de Orat. 2.

C. Lælius, synchronus Ciceronis, de cuius & collegæ, in prouinciam festinantiū, contentione iocatus est Cælius. Vide Quintilianum 6. cap. 4.

D. Lælius, adhuc adolescens accusauit L. Flaccum, quem Cicero defendens, Lælium optimi viri F. vocat. Trib. pl. Gabinium reum dimitti iussit. Valer. 8. cap. 1. Bello civili dux Pompeianus Asiaticis nauibus præfuit. Cæsar comment. 3. si tamen hic pater non fuit. nam de patre in-

telligendum opinor, quod Cicero ad Atticum scribit libri 11. epist. 7. & 14. solum se Lælium & culpæ & reditus in Italiam socium habere. Redierat enim Lælius, quo tempore & Cicero, non multo post pugnam Pharsalicam. Filius (sic opinor) legatus Cornificii in Lybia post cædem Cæsar, rebus perditis, necem sibi consciiuit, ut est apud Appianum lib. 4.

D. Lælius D. F. D. N. Balbus, Consulatum ordinarium obiuit sub Augusto ann. V. C. DCCXLVIII. quemadmodum testantur Fasti Consulares. Hunc arbitror esse, quem cum Domitio Afro & Crispo Passieno pro Voluseno Catulo dixisse, tradit Quintilianus lib. 10.

Lælius, Poeta, scripsit Eratopægnia. Citantur ea a Gellio 2. capite 24. citantur & Apuleio, Aufonio & Prisciano. sed apud hunc mendose legitur Liuius pro Lælio. Mosellanus appellanda putat Crotopægnia, quasi lusius & plausus, sed manifesto lapsu.

C. Lælius, homo nouus, æqualis L. Crassi, dicendo gratiam affectus traditur Ciceroni primo de Oratore. Forsidē, quem Liuius ut scriptorem rerum gestarum citat lib. 27. pag. 166.

M. Lælius, Augur, citatur a Macrobio Saturnalium 1. An autem hic sit, qui in Galbam Oratorem, gibbo deformem, dixit: Ingenium Galbæ male habitat, ad dubito.

M. Lælius Strabo, Eques Romanus, primus auaritia instituit, inclusis omnium generum auiibus. Plinius 10. cap. 50. De eodem Varro lib. 3. de re rust. cap. 5. variato tamen nomine. Vocat enim M. Lenium, & Brundusii hospitē se habuisse, ait.

Lælius Felix ad Q. Mutium de sententia Labeonis citatur a Gellio 15. cap. 27.

Lælius Lanuvinus, gener Q. Aelii, Eques Rom. Suetonius de claris Grammaticis.

Lælius Bassus, refertur ab Vlpiano, ut cui rescripserint Imp. pater & filius. Pand. 27. de excusat. tutelæ.

Lælius, refertur in antiqua Inscriptione, hoc modo: *Vale coniunx, valete nati, valeat Tibur patria, vltima Q. Lælii morientis hæc sunt &c. T. Marcellina coniunx fida P. & Q. filii dulciss. cohæredes sint.* Hæc epigraphæ extat Dianii in Hispania. Inscript. ant. pag. 11.

Lælia Galla, coniunx Posthumi sub Augusto,

Augusto, celebratur a castitate Propertio libro 3.

Lælia, virgo Vestalis, defuncta sub Nerone, in cuius locum capta est Cornelia ex Cossorum familia. Tacitus lib. 15.

Lælia Secunda, nota est ex epitaphio, reperto in agro Tiburtino, hisce versiculis: *Functa iaces hic, sed viuis, viuesq, Secunda Lælia, tua debent nec benefacta mori.*

Læliano Longino rescribere Diuifratres Pand. 48. de quaestionibus.

L. Lænonius, Consul suffectus ab Augusto ann. V. C. DCCXX.

Læta, Albinus Pontif. F. collocata Iunio Toxotio, Paulam illi peperit, de cuius institutione ad matrem Lætiam scripsit Hieronymus.

LÆTILII.

Lætilius, tabellarius Verris. Cic. in Verr. Sex. Lætilius Sex. F. Fab. Firmius, cum Lætiliis, Vera & Secunda, sororibus, refertur Inscript. ant. pag. 164.

Sex. Lætil. Fab. Quartio VI. vir Aug. Sex. Lætil. Valentinoni & Rufe Raucula parentibus & sibi & Festa Ianuarie uxori Sex. Lætil. Secundo Lætil. Primula filius & Lætilia Firmiana nurui. Ibidem pag. 162.

LAMPADII.

Lampadius, præfect. vrbi sub Iuliano. Lampadius, Tribun. sub Diocletiano, per malignum spiritum correptus, expirauit 8. Nouembris.

Lampadius, alius, Consulatum obiuit sub Iustiniano ann. V. C. MCLXXXIII.

Lampetio rescribitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 13.

M. Lampontius, enituit inter duces Italicos in bello sociali contra Romanos. Appianus 1.

Lappius Lucilius & Mæuia Alexandria coniuges, cum Lappia Alexandria F. & libertis, commemorantur Inscript. ant. pag. 259.

C. Lappius December vixit annis xxx. Hermiona coniugi suæ benemerenti fecit December F. vixit annis xvi. Hæc Inscriptio extat Neapoli ad S. Dominicum. Ibidem pag. 119.

LARGII.

SP. LARGIVS FLAVVS, Consulatum semel atque iterum gessit, primum cum T. Herminio Aquilino post exactos Reges anno 4. cum Porfena rex Romam

obsideret, deinde cum Q. Sulpitio anno V. C. CCLXII. Liuius, quod admirari conuenit, vtrumque Consulatum & annum prætermisit. Sed Dionysius lib. 5. & 7. & Fasti Capitolini recensent. Mirum autem eū *Σπείριος Λαργίος* vocetur Dionysio, cur quidam Lartium potius quam Largium appellent.

T. Largius Flauus Sp. fr. itidem Consul, & primus omnium Dictator, Fidenas cepit, deque Fidenatibus supplicium sumisit, autore Dionysio. In seditione plebis cum Appius Consul nihil illi dandum censeret, diuersum sensit, vir ut apparet, moderatus & bonus. Vide Liuium 2.

Largius quidam, temporibus L. Crassi florens, memoratur Ciceroni de Orat. 2. utpote cum quo Memmius Tarracinæ de amicula rixatus sit, eoque parietibus omnibus inscriptum LLL. M. M. de quibus notis vrbanæ Crassus, quærenti sibi quid esset? quendam oppidanum dixisse fingit: Lacerat lacertum Largii mordax Memmius.

Largius, proscriptus a Triumuiris, & cæsus refertur Appiano lib. 4.

P. Largius Licinius, citatur C. Plinio libro primo, ut ex cuius scriptis quædam contulerit in librum vigesimum primum.

Eius arbitror esse librum, qui titulo fertur Ciceromastix, citaturque Gellio initio 17. Primus hic audiendi morem induxit, hactenus tamen, ut auditores corrogaret. Plinius iunior epistolarum secundo ad Maximum. An autem hic sit Prætorius ille, cuius meminit Plinius Secundus libro 19. capite 2. & iterum lib. 13. cap. 2. nondum pro comperto habeo.

Largius Macedo, Prætorius, a seruis suis sauciatus, & pro mortuo derelictus est, refocillatus tamen, quanquam ægre, paucis post diebus vltione de seruis sumpta decessit, superbus alioqui dominus & sæuus, & qui patrem seruiss. parum meminisset. Plinius iunior epistolarum 3. ad Acilium.

Largius Lepidus 10. legionis præfectus in expugnatione Hierosolymorum. Iosephus belli Iudaici lib. 7. cap. 9.

Largius Euripianus, cæsus est a Commodo Imp. Autor Lampridius. In quibusdam libris est Lartius, ut hæc nomina multum vbiq; variant.

Largius Euripianus, memoratur ut cōsultor Scæuolæ Pand. 33. de annuis legatis.

¶ P. LARTIVS P. F. Brocchus, cum Lartia Horæa, memoratur Inscript. ant. pag. 99.

Lartii complures citantur ibidem pagina 191.

¶ LATINVS PACATIVS, scripsit Panegyricum Theodosio I. Imp. qui etiam nunc extat.

L A T I N I I.

T. Latinus, homo de plebe, monitus per quietem, nunciauit Senatui, non placuisse Ioui in ludis præfultorem (erat autem seruus sub furca cæsus) ac nisi magnifice instaurarentur, vrbi periculum fore. Liuius 2. Dionysius 7. Plutarchus Coriolano. Variant de nomine Macrobius Saturn. 1. cap. 11. Laetantius lib. 2. cap. 8. quorum ille Annium, hic Ti. Atinium nominant.

Latinii, vt ciuis Rom. nec postremi loci, meminit Cicero in epist. ad Cornificium in fine 12.

¶ Latinus Calumnia, citatur Senecæ inter declamatores sui seculi. Floruit sub Augusto.

¶ Latinus Latiaris, Prætorius, sub Tiberio præcipuam operam in circumuentione Titio Sabino posuit, nec multo post & ipse circumuentus sceleris poenas dedit. Tacitus 4. & 5.

¶ Latinus Pandus, Proprætor Mœsiæ sub Tiberio, ibidem decessit. Tacitus 2.

Latinus Largus, sepius citatur Paulo I. C. in libris Pand. iuris ciuili, sed opinor vt Seius & Titius Iurisconsultis solent.

¶ L. Præsentino L. F. Lempato LATTIO Severo præfecto cohort. in Afr. C. R. 2. Eq. Iudici selecto ex v. dec. p. Auximi pat. col. Aedili 11. viro Ancona Urbis L. F. Marcella Flaminia Augusta, marito omnibus exemplis de se benemerito, & in dedic. statuae coenam colonis & epulum pop. dedit L. D. D. D. Inscript. ant. pag. 154.

¶ LATRONIANI V. Cl. agitatoris Siciliae, meminit Constantinus in litteris ad Chrestum, Episcopum, apud Nicephorum Hist. Eccl. 7. cap. 42.

L A V I N I I.

P. Lauinius, scripsit librum de verbis sordidis. Gellius 20. cap. 10.

C. Lauinia Rufina. Inscriptionum vetust. pag. 187.

Lauinio patri Longinus F. C. Ibidem pag. 5.

¶ M. LAVRINVS Fortunatus Inscript. ant. pag. 524.

Laurinae rescribunt AA. & CC. 7. Cod. titulo 2.

¶ LAVRONIVS, bello Siculo vnus ex ducibus Cæs. Augusti fuit. Appianus 5.

Lauronia, citatur Iuuenali Satyra secunda.

¶ T. LAVTIVS F. lib. Salutati Augustalis sibi & Titia Felicitati coniugi benemerenti negot. Calcarius viuus fecit. Extat Capuæ in ingressu portis.

L E C T O R I I.

M. Lectorius, primi pili Centurio, cui ad Consulatum (ii erant App. Claudius & P. Seruilius) ignominiam dedicatio ædis Mercurii a populo data est. Liuius 2. Valerius lib. 9. cap. 3. M. Pletorius dicitur. Annus V. C. tum fuit CCLIX.

C. Lectorius, fors M. F. Tribun. pl. T. Quintio App. Claudio Coss. vir belligloria clarus, quod ætatis eius haud quisquam manu promptior esset, legem a superioris anni Tribuno Volerano promulgatam pertulit, vt plebei magistratibus comitiis crearentur, ne quicquam resistentibus Patribus, & in primis App. Claudio Consule. Liuius 2.

¶ Q. Lectorius, legem tulit, qua vetatur minoribus annis 25. stipulari. Eadem circumuentoribus minoris ætatis in contractibus poenam statuit. Sed & adultis vel propter lasciuam, vel ob dementiam, curatores dat. Meminit eius legis Cicero in denatura Deorum 3. & Off. 3.

¶ M. Lectorius Mergus, Trib. mil. die dicta a Cominio Tribuno pl. quod Cornicularium suum de stupro compellasset, ante tempus iudicii primum fuga se subtraxit, deinde etiam morte puniuit. Valerius Max. libro 6. capite 1. Suidæ Ἰδίου Λαυτορίου dicitur.

C. Lectorius, Aedilis cum T. Sempronio Gracho, anno belli Pun. secundi tertio, missus deinceps legatus ad Fulvium & Claudium Coss. Anno ab Aedilitate 6. Præturam obtinuit, proximoq; x. viratum sacrorum. Liuius 25. 26. & 27.

L. Lectorius, Aedilis pl. an. V. C. DLII. vitio creatus cum P. Aelio Tuberone, magistratu se abdicauit, ludis tamen factis, ludorumque causa epulo Ioui dato, signisq; tribus ex argento mulctario in Capitolio positus. Liuius lib. 30.

¶ Publius Valerius Lectorius vocat & eodem cum Platorius creditur.

Lectorius, amicus C. Gracchi, petiit cum ipso anno V. C. DCLXXXII. Vide Valerium Max. 4. capite 7. & Plutarchum in Gracchis.

M. Lectorius, pulsus a Sylla cum C. Mario. Appianus 1.

P. Lectorius, Senator, occisus a Sylla. Eutropius 5. Orosius 5. cap. 21.

C. Lectorius, adolescens Patricii generis, in deprecanda grauiore adulterii poena, præter cætera hoc quoque allegauit, quod esset possessor soli, quod Augustus nascens primum attigisset. Suetonius in August.

Lectoriam, sui temporis matronam, notat Martialis lib. 6.

L E N I I.

C. Lenius, amicus Ciceronis, cuius meminit 13. epistolarum ad Silium & 5. & 6. ad Atticum.

M. Lenius Flaccus, & ipse amicus Ciceronis, in cuius hortos se diuertisse scribit vrbe pulsus, in oratione pro Cn. Plancio. Facit eiusdem mentionem in epistolis ad Terentiam & ad Atticum.

¶ LENTIDIUS, vulnetauit P. Sestium. Cicero pro Sestio & pro domo sua.

¶ LEONTIVS, Consularis Campaniæ sub Claudio, miraculis & fortitudine Cæsarii factus est Christianus. Filius Leontinus in impietate persistens, Felicem presbyterum & Eusebium Monachum postea propter Christianam professionem interemit. Vide Martyrologium nostrum 1. & 5. Nouembris.

Leontio rescribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 64. Hic est haud dubie superioris F. ille, de quo modo diximus.

¶ LESIVS Campanus, refertur Liuius 40. Iunia Lesia, cum A. Seruilio marito, memoratur Inscript. ant. pag. 258.

¶ LIBERIVS, patria Romanus, Pontifex Ecclesiæ Romanæ, præfuit annis XVI. Pulsus a Constantio Imperatore, quod orthodoxus esset, in ea integritate non perstitit, sed prolapsus in hæreticam perfidiam Arianis subscripsit.

¶ LIBERALIS, Centurio, vhus ex stipulatoribus T. Vespasiani Cæsaris. Iosephus 9. cap. 10.

¶ LIBERATIO rescribunt AA. & CC. 9. Cod. tit. 12.

¶ LIBERATA & Faustina, sorores, relicta vrbe cum magnis opibus, & patre

sui instituti hoste, pauperes pauperem crucifixum secutæ sunt. Math. Bossus de cultu mulierum in fine.

¶ LICERIANA pira memoratur Plinio 15. cap. 15. a Liceria gentis quodam haud dubie sic appellata.

¶ LICENTIVS, Poeta, familiaris D. Augustini, quem ipse ciuem suum appellat. Excelluit in studiis Poeticis. Eius citatur hic versus de Proteo, sane quam festiuus & elegans:

Spumat aper, fluit vnda, fremis leo, sibilat anguis.

¶ LICENTIANO rescribunt AA. & CC. 7. Cod. tit. 16.

L I C I N I I.

Liciniorum genus non Romæ tantum effloruit, sed etiam Aretii cum primis celebre fuit, vbi cū a plebe discessissent, vtrosque in gratiam reduxit M. Valerius Max. Dictator, quemadmodū est apud Liuium lib. 10. Et si autem initio ad plebem pertinere, tamen pleræque Licinii nominis familiar, Crassorum videlicet, Lucullorum & Murænarum ita conuerterunt, vt inter honoratissimas haberi meruerint. Nos vnquamque ordine, quem ratio temporis & cognomentorum dabit, subiiciemus.

C. & P. Licinii, inter primos Tribunos pleb. extitere, anno V. C. CCLX. teste Dionysio.

Sp. Licinius, Tribunus pleb. an. V. C. CCLXXII. cum impediret delectum militum, ac fortitionem agri a Senatu peteret, quatuor ex collegis suaserunt, vt ab instituto desisteret, donec bellum confectum esset. At ille non est veritus dicere

presente populo, malle se Hetruscos ac reliquos hostes dominos vrbis videre, quam agros publicos a Senatu & Patriciis occupatos detineri. Vide Dionysium initio 9.

Calui.

P. Licinius Caluus, primus ex plebe Trib. mil. Consulari potestate creatus traditur anno V. C. CCLII. quod miror, cum plerosq; collegas plebeios haberit: nisi forte primo loco creatū intelligi conuenit. Certe vetus Senator, & ætate iam grauis, nullos ante honores gesserat. Fratrem habuit Cn. Cornelium, qui Tribun. mil. anno priori fuerat. Ipse iterum Trib. milicium renunciatus, honorem in filium

P. Licinium transferri petiit, & obtinuit. Liius 5.

P. Licinius P. F. Caluus, Tribunatum militarem, cedente patre, gessit anno V. C. ccclvii. quo Veii per Camillum capti sunt.

Stolones.

P. Licinius Caluus, P. F. P. N. Stolo, M. Fabii Ambustigener, Trib. pleb. cum L. Sextio factus, tulit ad populum inter alia, ne quis plus 500. iugera agri possideret, & ut alter Consul ex plebe crearetur, item de minuendo aere alieno. Quibus legibus cum patres summo studio magna que contentione repugnarent, ipse cum Sextio subinde refectus, cum nullo curules magistratus creati pateretur, per quinquennium solitudo urbem tenuit. Decimo tandem anno euicit, pertulitque. Estque tum primus ex plebe creatus Consul L. Sextius collega, nec multo post ipse bis Consul factus est. Damnatur ad extremum a M. Popilio Lænate ex sua ipsius lege decem millibus aëris, quod mille iugerum agri cum filio possideret, emancipatoque filio frudum legi fecisset. Liius 6. & 7. Plinius de viris illustribus, Valerius Max. lib. 8. cap. 6. Cæterum Stolonis cognomen adeptus est, ut refert Columella, quod agriculturæ deditissimus fuerit, plantasque & arbores ablaqueare, & refectis fruticibus, quos Stolones vocant, curare solitus sit. Idem tradit Varro lib. 1. cap. 2.

C. Licinius Stolo, eiusdem gentis, cum esset Tribunus plebis post exactos Reges annis cccclxv. primus populum ad leges accipiendas in septem iugera forensia e comitiis eduxit. Varro de re rustica 1. capite 2.

C. Licinius Stolo, synchronus Varronis, inducitur apud illum in libris de re rustica.

Crassi.

Liciorum Crassorum antiquissimus occurrit P. Licinius P. F. P. N. Crassus Diues, qui iuuenis Pontifex M. creatus est, cum nondum curuli sella sedisset, honoratissimis senibus prælatus. Aedilitate gesta, ad Censuram gradum fecit, interim etiam Equitum magisterio decoratus. In Censura collegam habuit L. Veturium, quo mox defuncto, honore se abdicauit. Prætor peregrinam iurisdictionem,

& biennio interiecto Consul Brutus & bellum cum Hannibale Senatus decreto obtinuit, vir omnibus humanis a natura fortunaque bonis instructus, nobilissimam ac diues, forma viribusque corporis excellens, facundus, iuris Pontificii bene peritus, ad hæc bellicæ rei laude non carens. Liius libro supra vice simum quinto & sequentibus in ea Decade. Cicero quoque in Bruto hunc Crassum Oratorem fuisse scribit.

M. Licinius Crassus, memoratur Liius lib. 40. ut qui aquam, adducendam in urbem, per fundum suum duci passus non sit, ann. V. C. dlxxiiii.

P. Licinius C. F. P. N. Crassus Diues, post Aedilitatem & Præturam ad Consulatam euectus an. vrbis conditæ dlxxxiii. forte Macedoniam prouinciam, & bellum cum rege Perseo gerendum, accepit. Victus equestri prælio, pacis condiciones tanquam victor petenti præscripsit. Iterum cum rege congressus, feliciori euentu pugnavit. Proconsul complures in Græcia ciuitates expugnauit, & crudeliter diripuit. Itaque captiui, qui venierant, ex S. C. postea restituti sunt. Liius libro 42. & 43.

C. Licinius C. F. P. N. P. superioris fr. Crassus Diues, Consul cum L. Aemilio Paulo anno V. C. dlxxxvi. Italiam prouinciam habuit, cum proximo ante fratris Consulatam Prætor vrbanus fuisset. Liius 42. & 44.

C. Licinius Crassus, Trib. pleb. legem tulit de sacerdotiis, Q. Fabio Maximo L. Hostilio Mancino Coss. ann. V. C. dcix. quam tamen C. Lælius, tum Prætor diffusit & reiecit. Cicero in Lælio seu de amicitia.

P. LICINIUS P. F. P. N. CRASSVS DIUES Mutianus, ex gente Mutia in Crassorum familiam adoptatus, Consul anno vrbis conditæ dcxxiii. & idem P. M. quod numquam antea factum erat. Extra Italiam aduersus Aristonicum, Eumenis filium, profectus, prælio victus & interemptus est. Liius 59. Adiciunt Valerius Maximus 3. capite 2. Frontinus libro quarto, capite 5. & Florus in fine 2. ab hostibus captum, sed memorem familiaræ & Romani nominis, barbarum quendam virga, qua equum regebat, in oculum eius directam, ad sui necem prouocasse, atque ita perisse. Idem Valerius libro 8. capite

capite 7. in eadem expeditione tanta cura Græcæ linguæ notitiam animo comprehendisse scribit, ut qua quis dialecto apud tribunal eius postulasset, eadem decreta redderet. Gellius lib. 1. cap. 13. ex auctoritate Sempronii Afellionis quinque rerum bonarum maxima & præcipua habuisse tradit, quod esset ditissimus, quod nobilissimus, quod eloquentissimus, quod iuriconsultissimus, quod Pontifex Max. Idem Gellius eodem in loco magnæ seueritatis & disciplinæ ab illo proditum exemplum subiicit. Filias habuit duas, Licinias, quarum altera C. Sulpitio Galbæ, Oratoris F. altera C. Graccho collocata est. Posterioris Liciniae mentio fit Pand. lib. 24. tit. 3. l. 66. Ipse P. Mutio patre natus, fr. Scæuolæ, valde probatus Orator fuit. Cicero in Bruto.

Licina C. F. Vestalis, cum T. Flaminio Q. Metello Coss. ann. V. C. dcxxxii. aram, ædiculam & puluinar sub saxo sacro dedicasset, quod in loco publico id iniussu populi dedicasset, ex sententia Scæuolæ Pontificis & Senatus decreto sublatum est. Cicero pro domo sua.

Licina, aliquanto tempore prior, & Publilia, nobiles scæminæ, quod viros suos necasse veneno insimularentur, causa cognita, decreto cognatorum necatæ sunt. Liius 48.

Licina alia, itidem Vestalis, quam cum prædii gratia coleret M. Crassus ille diues, quasi rem cum illa haberet, accusatus est, sed tamen causa cognita facile absolutus. Plutarchus in vita Crassi. Eadem fortassis est, cuius meminit Macrobius libro tertio, capite 13. & quæ locum suum gladiatorium L. Muræne concessit, ut propinquo & necessario. Cicero pro Muræna.

Licina, rursus alia & Vestalis, incesti damnata est. Liu lib. 63. Orosius li. 5. ca. 15.

Licina, maritum Claudium Afellum veneno necauit, ob id propinquorum iudicio strangulata. Valerius 6. cap. 3.

L. LICINIUS CRASSVS, Orator, non P. Crassi Muriani F. quod putat Volaterranus, nec P. Crassi iurisperiti, qui patrem Agelastum habuit, frater, sed propinquus, puer adhuc L. Cælium Antipatrum præceptorem habuit, tantumque in bonis literis & studiis eloquentiæ profecit, ut anno ætatis 19. quomodo scribit Tacitus, C. Gracchum, virum Consulem, & in pri-

mis disertum, accusarit. Quæstor in Asiam profectus, Metrodorum ex academia Rhetorem audiuit. Inde Athenas decedens, non diu illic moratus est, indigne ferens, quod mysteria, ad quæ biduo serius venerat, in ipsius gratiam non referrentur, quæ admodum scribit Cicero de Oratore 3. Post Tribunatum cum & Aedilitatem & Præturam gessisset, etiam Consulatam, quem verecundia ductus, præsentem socero, viro grauissimo, nunquam petere sustinuit, honestissimis suffragiis affectus est, collega ut in superioribus fere magistratibus omnibus Q. Mutio Scæuola P. M. Ab his anno V. C. dclix. lata est lex Mutia Licinia de regendis in sua ciuitate sociis, ne quis videlicet ciuitatē Romanam vsurparet, qui ciuis Romanus non esset. Ex Consulatam Galliam prouinciam obtinuit, in

quam secutus Cn. Carbonem, cuius patrem damnauerat, ad speculanda acta sua, non solum inde non summouit, sed in super locum illi in tribunali assignauit, nec vlla de re nisi eo in consilium adhibito cognouit. Auctor est huius Valer. lib. 3. cap. 7. Ex Gallia reuersus, quo minus urbem triumphans ingrederetur, collegæ fecit intercessio, teste Pediano, reipub. magis quàm priuatæ gratiæ rationem habendam existimantis. Tertio post Consulatam anno cum Cn. Domitio Aenobarbo Censuram obiuit, sed discordem & contentiosam, ut memorant Val. Max. lib. 9. cap. 1. & C. Plinius. Nam cum Domitius obiiceret, quod columnas Hymettias in porticu domus haberet; Atqui, respondit Crassus, multo luxuriosius videri debet, te tanti sex arbusculas domus tuæ facere, ut quam sexagies festertio propterea æstimes, sine his tricies tantummodo facias. Habet eorundem contra Rhetores edictum Suetonius in principio de cl. Rhetorib. Dicendo tantum valuit, ut M. Antonio, tunc eloquentissimo viro, plerique patrem, alii anteponendum censuerint. Cicero in Bruto nihil illo perfectius potuisse fieri, putat. Erat enim, ut ipse verbis utat, summa in eo grauitas, & cum grauitate iunctus facetiarum & vrbanitatis oratorius non scurulis lepos, Latine loquendi accurata ac sine molestia elegantia, in differendo mira explicatio. Cumque collega ipse Scæuola iurisperitorum eloquentissimus haberetur, ipse eloquentium iurisperitissimus habebatur. Artificem certe in dicendo fuisse, testatur & Lucilius Poeta:

Valerius lib. 4. cap. 5. Cicero 1. de Orat.

Ut Carbonem accusarit, & seruus proditorem cum serinio oblato ad eum catenatum remiserit, idem Valer. lib. 6. cap. 5.

Crassum habeo generum, ne Rhetoricotero tu sis. Et tamen idem initio orationis turbari solitus est, & quidem adolescentulus in actione quadam ita exanimatus, ut Q. Maximus Prætor consilium dimiserit. Meminit huius ipse apud Ciceronem de Oratore 1. Defendit Liciniam virginem, cum annos 27. natus esset, in eaque causa fuit eloquentissimus. Dixit postea pro Cn. Planco, pro colonia Narbonensi, pro lege Seruilia. Defendit & Sergii Auratæ causam iudicio priuato contra M. Antonium, similiter M. Curii contra Q. Scæuolam, quam & obtinuit. Ad hæc orationem in Consulatu pro Cn. Cæpione, contra Domitium, item in Censura, nouissimam omnium aduersus L. Philippum Consulem habuit. Autor Cicero in Bruto & in Dialogis de Oratore. Acute & festiue dicta nimis longum fuerit omnia persequi. Multa ex his Cicero 2. de Oratore, pleraque Valerius & Quintilianus recensent. Nos vno & altero contenti erimus. Increpitus a Bruto apud iudices, quod ex duabus orationibus capita inter se contraria, edidisset, respondit, orationes esse causarum & temporum, non autem hominum & patronorū. Obiiciente sibi in Senatu Domitio tanquam graue crimen, quod murænam in piscina domus mortuam, tanquam filiam atratus luxisset: *Fateor, inquit Crassus, ita me piū esse, ut minima de causa plorem, at tu, qui tres extulisti uxores, minime ploras.* Refert id præter Macrobiū Ælianus lib. 8. cap. 4. In eundem Domitium, semper acerbū & durum, Non esse mirandum, inquit, quod æneam barbam haberet, cuius os ferreum, cor plumbeum esset. Ponitur id Suetonio in Nerone. In Philippum Consulem, qui pro concione dixerat, aliud sibi consilium quærendum, se illo Senatu rempubl. gerere non posse, grauitè inuectus, negauit illum sibi Consulem esse, cui ipse Senator non esset. Ea vero contentio mortis illi causam præbuit. Nam cum latus dicenti condoluisset, ex consecuto sudore cohorrui. mox febri correptus 7. die lateris dolore consumtus est, anno ætatis 49. cum C. Lælio Q. Cæpione Coss. natus esset. Cicero de Oratore 3. Valerius lib. 6. cap. 2. Idem de eodem agit lib. 8. cap. 5.

Licinias filias ex Mutia, Q. Mutii Augusti filia, C. Lælii Sapiientis pronepte, duas reliquit. Harum altera Scipioni Nas-

cæ collocata est: vnde cum duos nepotes suscepisset Crassus, alterum in nomen & filium adoptauit. Cicero in Dialog. de Orat. & Bruto.

L. Licinius Crassus Scipio, adoptatus a L. Crasso, cuius ex filia nepos erat, vir summo ingenio fuit, teste Cicerone in Bruto. Patris Oratoris multa illum triclinia vendidisse, scribit Plinius ex autoritate Antiatris lib. 34. cap. 3.

Liciniam alteram Crassus pater C. Mario collocauit, vnde natus est C. Marius, Oratoris nepos. De hoc Cicero ad Atticū lib. 12. epist. 47. *Heri non multo post quam tu a me discessisti, puto quidam urbani, ut videbantur, ad me mandat a & literas attulerūt a C. Mario C. F. eum multis verbis agere mecum, per cognationem, qua mihi secum esset, per eum Mariū, quem scripseram, per eloquentiam L. Crassi, cui sui, ut se defenderem, causamque mihi suam perscripsit. Rescripsi, patrono illi nihil opus esse, quum Cesaris, propinqui eius, omnis potestas esset, viri optimi, & hominis liberalissimi: me tamen eis auturum &c.*

M. Licinius Crassus, auus M. Crassi, in Parthis interemti, cognomento dictus est *ἀγλαῖος*, quod nunquam ridere conspectus sit. Plinius lib. 7. cap. 19. Hunc arbitror M. Crassi, cuius supra meminimus, pronepotem fuisse, eiusque ut Prætoris apud Ciceronem mentionem fieri de Oratore primo. Filium habuit P. Crassum Iurisperitum.

P. Licinius Crassus Diues M. F. P. N. Iurisperitus, Consulatum gessit cum Cn. Cornelio Lentulo, anno V. C. DCLVII. In quorum honore S. C. factum est ne homo immolaretur. Triumphauit de Hispanis paulo ante bellum Italicum, autore Pediano. Gessit & Censuram cum L. Iulio Cæsare ann. DCLXV. teste Plinio lib. 13. cap. 3. & rursus lib. 14. cap. 14. Perit in dominatione Cinnæ sua ipsius manu, ne in manus inimicorum incideret: periit simul cum illo P. filius. Cicero de Orat. 3. Appianus 1.

P. Crassi Sapiientis nepos flagitiosus. Cicero 1. Tusculan. Valerio Max. lib. 6. cap. 11. diues & decoctor dicitur. Nam bona eius a creditoribus, quia solidum præstare non poterat, vænierunt. Itaque amara fuggillatione non caruit, cum egens ambularet, diues ab occurrentib. salutatus. Auum illius

illius Crassum Sapiientem, opinor Iurisperitum esse.

M. LICINIUS CRASSVS P. F. M. N. Rom. omnium ditissimus, Prætura cum ouatione duplici, Consulatu & Censura insignis. Perit in Parthis cum P. filio. Vitam illius diligentissime scripsit Plutarchus. Vxorem habuit Tertullam, M. Luculli, viri consularis & triūphalis F. Dicere vero solabat, *nulum esse diuitem, nisi qui facultatum suarum prouentibus alere exercitum possit.*

P. Licinius Crassus F. aliquandiu sub Cæsare militauit in Gallis, a quo cum mille equitibus missus ad patrem, in bello Parthico simul occubuit. De huius eruditione & ingenio vide Ciceronem in Bruto. Sacerdotium Auguratus, & vxorem Corneliam, Scipionis F. habebat. Illud Cicero nactus est, hanc vero sibi Pompeius coniunxit. Scripsit Plutarchus in Cicerone, Digno cuidam similem fuisse. Vnde iocus Ciceronis: Dignus quidem Crassi.

M. Licinius Crassus, alter Crassi Diuitis F. bello ciuili Galliæ Cisalpinæ, præpositus est, teste Appiano lib. 2.

M. Licinius M. F. M. N. Crassus, Consul sub Augusto, & quidem ipse in quarto Consulatu collega, anno V. C. DCCXXI. cum nondum Prætor fuisset, & primum cum Sex. Pomp. deinde cū Antonio sensisset. Proconsul Mysos, Bastarnas, Thraces & Getas superauit: vnde ipsi & Cæsari supplicationes decretæ. Crassus etiam de iis gentibus triumphum duxit. Autores, Dion pag. 312. Florus, scriptor epitomes Liuianæ, & tabulæ Capitolinæ.

M. Licinius M. F. Crassus, Consulatum gessisse traditur sub Augusto anno V. C. DCCXXXIX. apud Dionem & Cassiodorū.

M. Licinius Crassus Frugi, Consul sub Tiberio principe anno V. C. DCCXXXIX. Claudii triumphante equo phalerato secutus est, idque in veste palmata, quod eum honorem iterasset. Suetonius. Occisus est ab eodē Claudio, cuius confocer erat. Vxorē habuit Scriboniam, quæ & ipsa a Claudio interemta est. Seneca in ludo Claudii, qui hunc Crassum tam fatuum fuisse scribit, ut etiam regnare potuerit, & Claudio tam similem, quæ est ouum ouo. Filii illi 4. fuere, quos Tacitus lib. 20. Scribonianos fratres vocat, opibus concordiaque insignes.

Cn. Pompeius Magnus Crassus, gener Claudii in Antonia F. cæsus est ab eodem. Seneca de morte Claudii pag. 722.

M. Licinius Crassus Scribonianus Frugi, Consulatum gessit sub Nerone, an. V. C. DCCCXVI. occisus ab eodem fraude & delatione Paccii Africani & Aquilii Reguli. Vxor fuit Crasso Sulpitia Prætextata, quatuorque superstites ex ea liberi. Cornelius Tacitus lib. 20.

Licinius Crassus Scribonianus, a Galba in fratris adoptione cur postpositus, Tacitus lib. 17. Ab Antonio Primo ad capessendum imperium inuitatus, abnuuit, ne paratis quidem corrumpi facilis, adeo metuens incerta. Idem lib. 20.

PISO LICINIANSVS, diu exul sub Nerone, a Galba Imperatore adoptatus, quatrinduo Cæsar, sexta ab adoptione die cæsus est a militibus Othonis, anno ætatis 31. Vxor illi fuit Verrannia. Tacitus 17. Suetonius & Plutarchus in Galba.

Crassus Frugi, neminem lædēs, & exul, circa initium imperii Hadriani cæsus est. Spartianus.

P. Crassus, Vinulix F. patre P. Crasso Consulari. Cicero ad Atticum 12. epist. 23. Dubitat idē, viuone patre suo mortuus sit, an post. Vide an sit decoctor ille, P. Crassi Sapiientis nepos, de quo supra.

Licinius Crassus Iunianus, Ciceroni deditus. M. ad Q. fratrem lib. 3. epist. 8. Adde quæ habent Notæ Fuluii Ursini in opera Ciceronis pag. 155.

Crassi cuiusdam, ut Pompeiani, & ex Africa post infelicem pugnam fugientis, meminit Plutarchus in vitâ Catonis sub finē, item Appianus.

Q. Crassus, nominatur Ciceroni ad Atticum 13. in fine.

M. Crassus Fortunatus, pater M. Crassi Saturninus, filius. Inscript. ant. pag. 103.

Damasippi.

L. LICINIUS DAMASIPPVS, Prætor Carboni 111. C. Mario F. Coss. bello ciuili desperatis rebus, nobilitatē omnem, & in eis Q. Mutium Scæuolam, Pont. Max. C. Carbonem, Cossulis fratrem, & Antistium, Ædilitium, velut fauentes Syllæ partibus, in curia Hostilia trucidauit. Liuius lib. 86. Paterculus volum. posteriore, Valerius lib. 9. cap. 2. Appianus lib. 1. de bell. ciuili. Orofius lib. 5. cap. 19.

L. Licinius Damasippus, Senator Pompeianarum partium, cum Scipione & Torquato in Africa periit. Hirtius eius belli comment. 5.

Malim L. Crassi vnam pro M. Curio dictionē, quam castellanos trium phos duos. Cic. in Bruto. Idem in Horrenso, citante Nonio Marcello: Nunc Crassum qui lentus dice re solebat, ad imitationē quasi nostri generis contendisse &c.

Licinius Damaspus, alius ab illo, memoratur Ciceroni epistolarum lib. 7. ad Fabium Gallum, utpote signorum & statuarum studiosus. Et ad Atticum lib. 12. Damaspus, inquit, Romæ est. De hoc accipio illud Horatii Sermon. 2. Sat. 3.

Insanit veteres statuas Damaspus emendo.

Licinius Damaspus, eiusdem ingenii describitur ac notatur a Iuvenale Sat. 8.

Indulge veniam pueris. Damaspus ad illos Thermarum calices, inscriptaque lintea vadit Maturus bello Armenia, Syriaque, tuendis Annibus, & Rheno, atque Istro prestare Neronem

Securum valet hæc ætas &c.

Licinius Fimbria, Consularis, M. Lucatium, Equitem Rom. virum bonum pronuciare noluit, quod ea res innumeris laudibus contineatur. Valerius Maximus lib. 7. capite 2.

C. Licinius Geta, Consulatu gesto an. V. C. DCXXXV I I. a L. Merello & Cn. Domitio, Censoribus, Senatu eiectus est. Quod autem mirari conuenit, idem postea Censuram obiuit. Cicero pro A. Cluentio & Valerius Max. lib. 2. cap. 4.

Licinius ne an Didius, nondum competimus, certe Geta, proscriptus a Triumuiris, euasit. Appianus lib. 4.

Luculli.

L. Licinius Lucullus, Ædilis curulis anno belli Punic. secundi 17. non caruit infamia, quod scribæ viatoresque Ædilitii clã egressisse pecuniam per indicem comperti, damnatique sunt.

C. Licinius Lucullus, Triumuir Epulonum factus est, cum primum crearentur anno V. C. DLVII. Fuit idem Duumuir dedicandæ ædis. Liuius lib. 33. & 36.

M. Licinius Lucullus, Prætor an. V. C. DLXVI I. iurisdictionem inter ciues & peregrinos tenuit Liuius lib. 39.

L. Licinius Lucullus, Consul ann. V. C. DCII I. Vaccæos, Cantabros, aliasque Hispaniæ gentes subegit. Die dicta, quod Vaccæos sine S. C. adortus esset, absolutus est. Liuius lib. 48. & Appianus. Auus fuit L. Luculli, qui cum Mithradate bellum gessit, testibus Cicerone & Plutarcho. Proconsulatus illius in Hispania meminit & Plinius lib. 9. capite 30. item Valerius libri quinti capite 2.

L. Licinius L. F. Lucullus, uxorem habuit Cæciliam, Q. Numidici F. ex qua L.

& M. filios suscepit, damnatus furti, quem admodum scribit Plutarchus.

L. LICINIUS L. F. L. N. LUCULLVS, honores petere non sustinuit, antequam frater ad pubertatis annos, & legitimam petendi ætatem peruenisset. Prætor Africam iustissime rexit. Consul anno urbis condite DCCLXXIX. aduersus Mithradatem missus est. De quo, magnis rebus gestis, triumphauit. Conuersus inde ad otium, luxui se tradidit, magnificentia villarum, conuiuiorum sumtu, vestium numero & pulchritudine, præterea signorum & tabularum ornamentis, omnes ante se Romanos superans. Fuit & facundia clarus, scripsitque Græco sermone bellum Marficum, cui ipse cum Sylla interfuerat. Ad extremum alienata mente decessit, M. fratre & filio ex sorore Catonis, superstitiis relictis. Copiosissime & ex professo vitam eius & res gestas descripsit Plutarchus. Elogium eius habet Cicero in principio libri quarti Academic. quæstionum. Idem lib. 3. de Finibus bibliothecæ Luculli meminit, eaque cum seipsum tum Catonem usum, ait. De eadem Plutarchus explicans: *Id eius factum, inquit, & commemoratione & laude dignum, quod multos beneque conscriptos libros conduxit, usumque eorum possessione laudabiliorem instituit. Omnibus enim bibliotheca Luculli, & quæ iuxta erant, ambulationes & scholæ patebant, &c.*

M. Licinius Lucullus L. fr. qui & M. Terentius Varro dictus est, propter adoptionem, unde ab ipso & collegæ nomine lex Terentia Cassia appellata apud Ciceronem in Verrinis. Consul anno proximo post fratrem, Macedoniam obrinuit, ex qua & triumphauit, teste Cicerone in Pisonem. Sub reditum fratris ex Asia accusatus a C. Memmio super his, quæ in Quæstura sub Sylla gessisset, fratris gratia iudicium id euasit. Vide Plutarchum. Eutropius, quod miror, L. & M. Lucullos, consobrinos fuisse tradit. Consentaneum vero est, locum esse deprauatum. Plinius de viris illustribus auctor est, permissam ipsi fratris tutelam, cum is alienata mente desipere cœpisset. Filia eius Tertulla nupsit M. Crasso Diuiti. de qua Suetonius.

M. Licinius Lucullus L. ex Seruilia filius, Bruti & Cassii partes secutus, interficitur ab Antonio a pugna in Philippis. Valerius Maximus libri quarti capite septimo. Tutelæ eius, a Catone gestæ, meminit Varro

Varro de re rust. libr. tertio capite secundo.

P. Licinius Lucullus, Tribunus pl. ann. V. C. DCXLI I I. Minutio Rufo Posthumio Albino Cos. magistratum cum L. Annio continuare volens, resistentibus collegis, magnas in repub. seditiones excitauit. Salustius in Iugurtha.

Lucullus quidam a Scordiscis equitibus per insidias cum 800. militibus cæsus est. Frontinus Stratagemat. 3. cap. 10.

L. Lucullus, ex Prætura Sardiniam sortitus, in eam proficisci noluit, quod multos in prouinciis iniquius agere videret. Fracta sibi sella curuli per Acilium Cos. quod prætereunti nõ assurrexisset, nihil commorus, stans postea ius dixit, quod & ipsius collegæ, per illum coacti, fecere. Dion lib. 36.

Cn. Lucullus, familiaris noster, inquit Cicero: matrem efferebat. ad Atticum lib. 15. epistol. 1. Vide, an hic sit Lucullus, cui sororem alteram sine dote locauit L. Axius, ut Varro libro tertio, de re rustica capite 16.

Macri.

Licinius Macer, Historicus, scripsit annales, præterea orationem pro Thufcis. Citatur a Plinio & Gellio, citatur & a Liuios: sed hic notat illum ut studio suæ gentis a vero digressum. Locus est lib. 7. Apud Nonium hæc illius ex epistola ad Senatum verba adducuntur: *Illi suam vitam mecum contendunt, quorum in corpore ita crebra sunt vulnera vitæ, noua cicatrici ut locus non sit.*

C. Licinius Macer, vir Prætorius, damnatus a Cicerone Prætor, quomodo ipse Cicero testatur ad Atticum lib. 1. epistola 4. his verbis: *Nos hic incredibili ac singulari populi voluntate de C. Macro transegimus, cui cum equi fuisset, tamen multo maiorem fructum ex populi existimatione, illo damnato, cepimus, quam ex ipso, si absolutus esset, gratia cepissemus.* Valerius Maximus tamen damnationem instantem morte voluntaria præuenisse scribit lib. 9. cap. 12. De eodem Plutarchus in Cicerone.

C. LICINIUS MACER CALVVS, Orator, accuratum quoddam dicendi & exquisitum adferebat genus: quod quanquam scienter eleganterque tractabat, nimium tamen inquirens in se, atque ipse sese obseruans, metuensque ne vitiosum colligeret, etiam verum sanguinem deperdebat. Itaque eius oratio nimia religione attenuata, docte & attente audientibus erat illustris,

a multitudine autem & a foro, cui nata est eloquentia, deuorabatur. Cicero in Bruto. Seneca Controuersiarum libr. 7. Controuers. 4. & decl. lib. 3. declam. 4. adeo concitatum in dicendo fuisse scribit, ut in media eius actione exclamarit Vatinius reus: *Rogo vos Iudices, nunquid, si iste disertus est, ideo me damnari oportet?* Quintilianus sanctitatem eius memorat, obterfsum eius sic

cumque dicendi genus. Plinius lib. 34. capite 18. author est, laminæ plumbeæ, renibus admotæ, frigore solitum occurrere genituræ, per nocturnam quietem erumpenti, viresque corporis studiorum labori custodisse. Cornelius Tacitus 21. libros orationum reliquisse tradit, in quibus accusationes in Vatinium valde probentur, præcipue autem 2. Multi lusisse illum epigrammata testantur. Tranquillus versus eius in Cæsarem citat. Notus etiam scæzon illius in Tigellium: *Sardi Tigelli putridum caput venit.* Pedianus scripsisse hendecasyllabos elegantissimos in Curium, notissimum aleatorem, prodidit. Quintilianus adamasse, liquet ex Propertio. Facetias illius & iocos præter Catullum commendat Plinius epistolarum 15. Sed & Ouidius eius meminit.

Murænæ.

Murænæ cognomen Liciniis adhæsit, teste Macrobio, quod hoc pisce quidam illorum effusissime delectatus sit. Meminit Varro libr. 3. de re rustica capite 3. Columella libr. octauo capite 16. Cicero veterem familiam, & Lanuuii municipio gratia & propinquitate coniunctam fuisse, ostendit.

Licinius Muræna, ætate L. Craffi, Oratoris, & Sergii Oratæ, primus reliquorum piscium viuarum inuenit, cum ostrearum Sergius iam inuenisset. Plinius libro nono, capite 54.

P. Licinius Muræna, Q. Hortensii & M. Craffi æqualis, mediocri ingenio, sed magno studio rerum veterum, literarum studiosus & non imperitus, multæ industriæ & magni laboris fuit. Cicero in Bruto.

L. LICINIUS L. F. MVRÆNA, patrem, auum & proauum Prætorios habuit. L. pater a L. Sylla contra Mithradatem in Asiã missus, illum repressit, eoque nomine triumphauit. Ipse L. filius tum sub patre militauit. Deinde legatus Luculli cum eodem aduersus Mithradatem profectus est.

Gesta Prætura, cum urbanam iurisdictionem tenuisset, Galliam prouinciam habuit. Inde regressum, ac Consulem designatum, Ser. Sulpitius, Cn. Posthumius & M. Cato postularunt ambitus. Sed defendente Cicerone Consule, qui illum Consulem renunciârat, honestissime absolutus est, gessitque Consulatum cum D. Syllano anno V. C. DCXCII. Priuignus illi fuit L. Natta adolescens, affinis P. Clodii, & idem Pontifex. Vnde Semproniam matrem, coniugem Murænae fuisse, filiamque Fuluiam, Clodio nuptam, indubitatum est. Vide Ciceronem in orat. pro domo sua ad Pontifices.

C. Licinius Muræna L. fr. legatus fratris in Gallia fuit, testibus Cicerone in oratione pro Muræna, & Salustio in Catilina.

L. Licinius Muræna, qui & propter adoptionem A. Terentius Varro Muræna dictus est, inita cum Fannio Cæpione contra Cæsarem Augustum conspiratione, publica auctoritate oppressus est, ut tradit Paterculus. Porphyrio, interpres Horatii, videtur indicare, Murænam & Cæpionem Proculeii fratres fuisse, cum qui us spoliatis bello ciuili rebus omnibus bona sua diuiserit. Dion lib. 54. etiam Murænae sorore fuisse scribit Terentiam, Mæcenatis uxorem. Murænae gratia periclitatum Athenæum Philosophum memorat Strabo lib. 14. Huius autem an alterius meminere Horatius lib. 3. Oda 19. his verbis:

Da Luna prope noua,

Da noctis media, da puer Auguris

Muræna, &c.

nondum satis comperi.

Liciniæ Vestalis, quæ locum suum gladiatorium L. Murenæ, propinquo suo, concessit, meminimus supra.

Nerua.

Licinius Nerua, Trib. pl. Iunio Bruto & Manlio Volsone Cos. ann. urbis conditæ DLXXV. memoratur Liuius lib. 41.

C. Licinius Nerua, Prætor anno V. C. DLXXXVI. Hispaniam citeriorem obtinuit. Liuius 45.

A. Licinius Nerua, Prætor anno sequenti, & ipse Hispaniarum alteram prouinciam sortitus est. Liuius in fine 45.

Licinius Nerua, Prætor Macedoniæ, Quæstorem habuit Tremellium, eum, qui prius omnium Scrophæ cognomentum

tulit, auus Terentii Varronis. Varro 2. de rerust. cap. 4.

C. Licinius Nerua, tempore belli Iugurthini, vir quidem non indifferus, sed in Tribunatu, ac in reliqua omni vita ciuis improbus. Cicero in Bruto.

A. Licinius Nerua Silianus P. F. Consul fuit sub Augusto anno V. C. DCCLIX. Laudatur impense a Velleio Paterculo. Alius ab hoc est (quomodo temporum ratio arguit) de quo Cicero ad Atticum 12. Benefecit, inquit, A. Silius, qui transegerit: neque enim ei deesse volebam, & quid possem, timebam.

Sacerdotes.

Licini Sacerdotes plebei fuerunt, teste Asconio Pediano.

C. Licinius Sacerdos, periurii a P. Scipione Æmiliano Censore palam reprehensus est. Cicero pro A. Cluentio & Valerio 4. capite 1.

C. Licinius Sacerdos, Prætor, Siciliae præfuit, succedente ipsi Verre. Legatus inde Q. Metelli in Creta, Ciceronis in Consulatu competitor fuit. Cicero in Verinis, pro Plancio, in epistolis ad Atticum & alibi.

Vari.

C. Licinius P. F. P. N. Varus, Consulatum gessit cum P. Lentulo Caudino anno V. C. DXVII. teste Cassiodoro, & tabulis Capitolinis. In opusculo Centorini de die natali pro Licinio perperam Liuius appellatur, nec recte Cuspinianus Varronem vocat, qui Varus fuit.

P. Licinius Varus, Ædilis curulis belli Pun. secundi anno 9. biennio post Prætor, ius in vrbe dixit. Idem a Liuius & Claudio cum L. Veturio & Q. Metello victoriæ de Hasdrubale nuncius in urbem missus est. Liuius 27.

LICINII alii, secundum cognomenta digesti.

A. Licinius Archias, accusatus super iurisdictione a Graccho quodam, a M. Cicerone luculenta oratione defensus est. Natus fuit Antiochiæ. Poeta vero cum esset, ob ingenium & literas principibus in re publica viris carissimus exitit.

Q. Licinius Bassus, Consul sub Nerone, anno urbis conditæ DCCCXVI. periit car-

carbunculo, teste Plinio libro 26. capite 1. Vbi tamen mendose Lucanius, quomodo & apud Cornelium Tacitum perperam Luxanius, vocatur.

Licinius Bructio, coniugem habuit C. Afraniam, quæ semper ipsa pro se apud Prætores dixit. Valerius Maximus 8. c. 3.

Liciniæ Campetiæ epitaphium refertur in memor. Ital. pag. 283.

Licinius Cæcina, nouus Senator sub Othone Imperatore, refertur Tacito 18. Vide an de eodem Plinius loquatur libri 20. capite 18.

Licinio Frontoni rescripsit Seuerus Imp. Pand. 4. tit. de minor. 25. annis. Meminit eiusdem 2. Cod. de pactis, rescribens ad Philinum.

Licinius Gabolus, per Agrippinam pulsus, a Nerone patriæ redditus est. Tacitus 14.

C. Licinius Hoplomachus, cum patri, tanquæ bona dissipanti, iis interdici a Prætores obtinuisse, ipse postea patrimonium amplissimum breui tempore decoxit. Valerius 8. cap. 6.

C. Licinius Imbrex, vetus Comædiarum scriptor, citatur a Sex. Pompeio libro 13. item a Gellio lib. 13. c. 21. ac inibi versus illius ex fabula, quæ Neæra inscripta est. Nescio an idem sit P. Licinius Tegula, cuius meminit Liuius 31. vt qui scripserit carmen a ter nouenis virginibus decantandû, ann. V. C. DLI I I. Certe imbrex & tegula eiusdem rei voces sunt.

Licinius Lenticula, collusor Antonii, condemnatus de alea, per Antonium restitutus est. Cicero Philippica 2. & Dion sub persona Ciceronis in fine 45.

M. IULIUS LICINIUS LICINIANVS, in Dacia natus, genus suum referebat ad Philippum Imperatorem. Probat in bello Persico contra Narsen, interempto Seuero, confors imperii factus est, idque per Galerium Maximianum, in quem tamen postea valde ingratus exitit. Accepta autem Constantini sorore in coniugem, diu concorditer cum illo imperium administravit. Verû cum Christianos persequeretur, nec admonitus desisteret, victus a Constantino, ac postea, quod non quiesceret, occisus est anno imperii 14. ætatis fere 70. Homo asper & auarus, literis infestus, quantum adeo rudis erat, vt ne nomen quidem suum decretis subscribere posset. Non multo post patris mortem periit Licinius F. Cæsar

appellatione, & Consulatum Constantino gesto, clatus.

Licinio Liciniano B. F. Cos. Secularia Severina coniunx F. C. Hæc inscriptio extat Moguntia in monte S. Stephani. Inscript. ant. pag. 467.

Licinius Menas, memoratur a Columella lib. 12. cap. 4.

P. LICINIUS MVTIANVS, ter Consul, Vespasiano, Iudaicum bellum gerenti, præcipuus ad sumendum imperium hortator simul & adiutor fuit, Syriam tunc cum 4. legionibus administrans, vir secundis aduersisque iuxta famosus. Iuuenis insignes amicitias ambitiose coluit. Mox attritis opibus sub Claudio, in secretum Asiæ repositus, tam prope ab exule fuit, quam postea a principe, luxuria, industria, comitate, arrogantia, malis bonisque artibus mixtus. Nimias voluptates, cum vacaret, contra cum postulare res, magnas virtutes sectabatur. Palam laudares, secreta male audiebant. Summatim apud omnes talis erat, vt expeditius illi foret imperiû tradere, quam obtinere. Impudicitiam illius Vespasianus sic notabat, vt apud amicos de illo querens iam Imp. semper adieceret: *Ego tamen vir sum.* Hæc ex Plinio, Tacito & Tranquillo. Plinius etiam sæpius vt scriptorem citat. Scripsit autem 11. actorum libros, & 3. epistolatum, vt refert Tacitus in vita Agricola.

Licinius Nepos, celebris Declamator, refertur a Seneca.

Licinius Nepos, diu orbus, suscepta filia, captatores frustratus est. Domû habuit apud sacellum Floræ ad veteres Ficelias, auctore Martiale.

Licinius Nepos, acer & fortis vir, Præturam gerens, Senatori mulctam dixit. Plinius libro quarto epistolarum ad Romanum.

L. Licinius Pollio, missus legatus ad Crispinum Consulem, cum is, cæso collega Marcello, ex vulnere decumberet. Liuius 27.

Licini Popæ meminit Cicero pro Milone.

C. Licinio C. lib. Primigenio & Licinia C. lib. Hygie. Inscript. ant. pag. 292.

Licinius Proculus, Othonianas partes secutus, cæso Galba, Præfectus prætor. factus est. Cæso Othone, cum apud Vitellium prodicionem prætexisset, absolutus est. Tacitus lib. 18. Quidam hunc I. C. faciunt,

qui 8. libros *ἄριστων* reliquerit. Celsus etiam filium Iuriconsultum habuisse vult. Alium ab utroque statuere videtur Vlpianus, non leuem iuris authorem nominans ex rescripto Diuorum fratrum.

M. Licinius M. F. Puffilio. Sex. Vipsianus M. F. Clemens. Q. Cassius C. F. Niger. Hæc epigrapha reperitur Veronæ. Inscript. ant. pag. 328.

Licinius Regulus, vir Senatorii ordinis sub Augusto, memoratur Dionis lib. 54.

Licinius Rufinus, rescripsit Iulio Paulo I. C. ipso teste Pand. 40. Quibus ad libertatem proclamare non licet. Citantur ipsius libri regularum 12. Pand. 23. de ritu nuptiarum. ¶ Haud scio, an diuersus ab hoc sit, cuius extat eollatio legum Iudaic. & Rom. edita a Petro Pitheo.

P. Licinius Saturninus P. F. memoratur Inscript. ant. pag. 152.

L. Licinius Squillus, miles Cæsaris bello ciuili in Hispania sub Q. Cassio, quem facta coniuratione vulnerauit. Hirtius Comment. 4.

M. Licinius Strabo Trib. mil. ann. V. C. DLXXV. ab Histris, dum castra tuetur, interemptus est. Liuius 41.

LICINIUS SVRA, ter Consul, Traiani principis amicitia & familiaritate insignis, cui vsque adeo fidem habuit Imp. vt post delationem domum eius venerit, pransusque cum illo, eius medico oculos tentandos exhibuerit, tonforique operam dederit, mox ad amicos conuersus: Ecquid accusare amplius Suram potestis? Huic mortuo sepulchrum fieri, & statuam poni iussit. Ceterum Suræ tantæ opes fuerunt, vt Gymnasium suis impensis publicaret. Eidem Traianus Prætorianorum præfecturam daturus, cum gladium pro more traderet: Accipe, inquit, gladium hunc, Licini, eoque, si recte imperauero, pro me: sin secus, contra me vrere. Meminit eius vt viri eximie docti, Valerius Martialis libro septimo, & Iuuenalis, vt prouidentis, Satyra 14. Sed & Plinius ad illum scribit in fine 4. Addendum ex Spartiano, Hadrianum, suffragante Sura, ad plenioram Traiani amicitiam peruenisse, nepte per sororem Traiani conjugem ducta.

P. Licinius Tegula, dictus in Liciuio Imbrice.

C. Licinius Trio, refertur in Inscript. antiquis Germaniæ pag. 390.

LICINII sine cognomentis.

M. Licinius, Trib. mil. cecidit in pugna sub Marcello aduersus Hannibalem, anno V. C. DXLIII. Liuius 27.

Sex. Licinius, Senator, a C. Mario, quo die septimum Consulatum iniiit, de saxo deiici iussus est. Liuius 80.

Licinius, homo literatus, seruus a manu C. Gracchi, pone quem concionantem subsistens, actionem illius inflata tibia, vel intendebat vel reuocabat. Fuit is postea cliens Q. Catuli. Cicero de Oratore 3. Gellius 1. capite 11. qui tamen hoc de fistula credere non sustinet.

C. Licinius, Consularis & Historicus, familiarissimus C. Iulio Hygino: quippe quem admodum pauperem decessisse, & liberalitate sua quoad vixerit, sustentatum tradiderit. Auctor Suetonius de claris Grammaticis.

Licinius, Augusti tonsor prædiues, sepultus via Salaria ad secundum lapidem nobili monumento, in quem est Terentii Varronis Atacini epigramma a Cornuto, interprete Persii, adductum, & Petronii fragmentis subiectum:

*Marmoreo tumulo Licinus iacet, at Cato paruo,
Pompeius nullo, credimus esse Deos?*

Saxa premunt Licinum, leuat altum fama Catonem,

Pompeium tituli, cedimus esse Deos.

Vide Romam Fabricii pag. 196. Meminerit eiusdem Licinii Horatius in arte Poetica, Martialis lib. 8. ad Musam, Iuuenalis Satyra 1.

Licinius, origine Gallus, ab Augusto Galliæ præpositus, auare eam administravit. Ergo Gallis eum Augusto grauissime accusantibus, hoc commento discrimen euasit. Adducto in ædes suas principe, multis argenti aurique thesauris, multis aceruis demonstratis: *Hæc, inquit, domine data opera tibi ac Romanis collegi, ne Gallis tanta pecunie instructi deficerent: itaque omnia & conseruauit tibi hæc, & nunc do.* &c. Vide Dionem lib. 54.

Licinius Mathematicus, celebratur Vitruuio lib. 7. cap. 5.

Licina Mima de se in Epitaphio: Docta, erudita pene Musarum manu, quæ modo nobilium ludos decorauit choro, & Græca in scena prima populo apparuit.

Licinio rescribit Gordianus A. 2. C. de transactionibus.

Lici-

Liciniæ idem Gord. 5. Cod. tit. 74.

Liciniæ alii rescribitur ab A. A. & C. C. 3. Cod. tit. 10.

LIGARII.

T. Q. & N. Ligarii, fratres, auunculum habuere T. Brocchum. Ex his Q. Ligarius cum C. Confidio profectus in Africam legatus, illo decedente, remansit in prouincia, eamque gubernauit. Oppressus autem ab Accio Varo, Pompeianarum partium duce, flagrante iam bello ciuili, eidem se coniunxit. Vnde postea a Q. Tubero apud Cæsarem accusatus, Ciceronis defensione & eloquentia salutem & absolutionem obtinuit. Eius beneficii cum parum memor cum reliquis in Cæsarem conspirasset, lege Pedia damnatus interiit: fratres similiter a Triumuiris proscripti sunt, & cæsi, teste Appiano lib. 4.

Ligarius alius, memoratur ibidem Appiano.

P. Ligarius, dimissus a Cæsare in Hispania, & rursus in Africa captus, ob perfidiam necari iussus est. Comment. eius belli 5.

LIGURI.

A. Ligurius, Cæsaris familiaris. Meminit eius Cicero ad Atticum 11. epistola 9. & ad Q. fratrem lib. 3. scripturum se illi pollicetur, tum temporis sub Cæsare in Galliis militanti. Decessit sub Cæsare, vt testis est idem Cicero familiarium 16. epistola 18. virum bonum & sibi amicum appellans.

Q. Ligurius, C. Confidii F. partium Pompeii in Africa, vitam a Cæsare impetrauit. Traditur id commentario 5.

C. Ligurius L. F. Vol. Asper. 0. Con. L. Cr. ingenuor. Sic legitur in Inscriptioe vetusta de Cæcilio quodam Cifiano. Pete Cæcilius.

LIGVRINI.

Ligurino adolescenti scribit Horatius 4. Carminum Oda 10. monens eum, ne ob formam superbia.

Ligurinus, memoratur Martiali lib. 5. vt vir bonus, sed scriptorum suorum recitatione molestus.

Ligurinus puer, refertur in memoriis antiquis hæc epigrapha: *Crudeles Parca, quæ nemini parcunt, inuidere mihi, Hic situs est Ligurinus puer, dolor parentum.* Extat Salonæ. Inscript. ant. pag. 369.

¶ LIMBRICÆ Theodoræ, quæ vixit annis XXVI I I. M. XI. fœminæ incomparabili,

Vitruuius Aprilis coniugi bene merenti fecit. Inscript. ant. pag. 123.

LIVI.

Liuiorum familia quanquam plebeia, valde tamen floruit, 8. Consulatus, Censuris 2. triumphis 3. Dictatura etiã & Magisterio Equitum honorata, clara & insignibus viris, ac maxime Salinatore Drusifque. Suetonius in Tiberio:

L. Liuius, Trib. pl. anno vrbs conditæ ccccxxxiii. cum Q. Melio, deditionem Consulatum aliorumque, per quos pax Caudina facta erat, cum & ipsi eius pacis simul autores fuissent, impedire conat' est. Li. 9.

M. Liuius . . F. C. N. Denter, Consulatum gessit ann. V. C. ccccl. cum M. Æmilio Paulo. Deinde factus Pontifex, deuouenti se pro repub. P. Decio, quartum Consuli, verbis præiuit. Liuius initio 10.

Salinatores.

M. LIVIVS M. F. M. N. Consul anno vrbs conditæ dxxxiiii. de Illyriis triumphauit. Mox a populo ob prædam non æqualiter diuisam damnatus, diu ruri vixit. Retractus demum in vrbes, & iterum Consul factus cum C. Claudio inimico, reipublicæ causa cum eodem in gratiam rediit, Hasdrubalem vicit, deque eo triumphauit. D XLVI;

Nondum abierat honore, cum per collegam Dictator dictus est. Censor cum eodem Claudio, trib' omnes, excepta Meria, ærarias fecit, stipendioque priuauit, eo nomine, quod vel prius se iniuste condemnassent, vel postea tantos honores non recte tribuissent. In eadem Censura, quod salis vectigal primus omnium commentus esset, SALINATORIS cognomen tulit. Liuius 27. 28. & 29. Valerius 2. cap. 1. & 4. lib. 4. cap. 2. lib. 9. cap. 3. Plinius de viris illustribus, Frontinus 4. cap. 1.

C. Liuius M. F. Salinator, Pontifex & Prætor in annum vrbs conditæ dli. creatus, prouinciã Brutios cum duabus legionibus sortitus est. Liuius 30.

C. Liuius M. F. M. N. Salinator, gesta Ædilitate & Prætura, Consulatum quoque in annum dlxv. & Galliam prouinciã nactus, nihil memorabile patrauit. Liuius 34. & 38. Decessit ann. V. cccclxxxvi I I. Idem Liuius 42.

Liuius Salinator, missus a Sertorio cum sex millibus equitum, iuga Pyrenæi occupauit. Vnde cum a C. Annio, legato Syllæ, depelli nõ posset, per dolum a Calphurnia

Lanario interemptus est. Plutarchus in Sertorio.

M. Liuius Macatus, M. Liuii Salinatoris cognatus, belli Punici secundi tempore arci Tarentinæ præfuit. In hunc extaticus Q. Fabii Maximi, nisi ipse ciuitatem Tarentinam amisisset, se non potuisse eam recipere. Quidam hic turpiter cæcutiunt, Macatum hunc eundem cum Salinatore facientes.

Drusi.

Liuius Drusus, hostium duce Drauso cominus cæso, sibi posterisque suis cognomen inuenit. Traditur idem Proprætor ex prouincia Gallia retulisse aurum, Senonibus olim in obsidione Capitolii datum, nec, ut fama est, extortum a Camillo. Suetonius in Tiberio. Rutilius etiam hunc Consulem, & collegam Scipionis Æmiliani facit, perperam, quod filii est, patri tribuens.

C. Liuius M. F. Drusus, Consulatum gessit cum Scipione Æmiliano ann. V. C. DCVI. Meminit vtriusque Appianus in Libyco, & Iulius Obseques de prodigiis. Hic, opinor, fuit cæcus ille & I. C. de quo vide Ciceronem Tuscul. 5. & Valerium Max. lib. 8. cap. 7.

M. Liuius C. F. M. N. Drusus, Consul ann. V. C. DCXLI. aduersus Scordiscos, gentem a Gallis oriundam, feliciter pugnavit, magnumque honorem tulit. Ea tradunt Florus & Rufus. Plerique etiam hunc triumphasse volunt. Censuram postremo gessit cum M. Æmilio Scauro, teste Plutarcho in quaestionibus, inque eo magistratu decessit.

M. Liuius Drusus C. F. eius, qui primus id cognomen adeptus est, abnepos, vir ingenio, eloquentia & diuitiis pollens, in Tribunatu C. Gracchum collegam iterum Tribunum fecit. Deinde mutata mente, cum in gratiam Patrum conatibus illius resisteret, patronus Senatus appellatus est. Fratrem habuit C. Drusum, & ipsum non indifertum. Cicero in Bruto, Plutarchus in Graccho. De Caio amplius Cicero 5. Tuscul. & Valerius lib. 8.

M. LIVIVS DRVSVS, superioris M. Drusi F. genere & eloquentia clarissimus, sed ambitiosus & superbus. Ædilis magnificentissimum munus dedit. Ac ibi Rubrio collegæ quædam de utilitate reipub. suggerente, Quid tibi, inquit, cum reipub. nostra? Quæstor in Asia, nullis insignibus uti vo-

luit, ne quid ipso esset insignius. Tribunatum pro Senatus auctoritate suscepit, sic tamē in eo popularis, ut ante omnes illi plebs affans plauseret. Plebi agros dedit, Equites in Senatum legit, Senatui iudicia permisit. Dicere solebat, vni sibi, ne puero quidem, ferias vnquam contigisse. Tantæ vero liberalitatis fuit, ut professus sit, nemini se quidequam ad largiendum præter cælum

& cœnum reliquisse. Cum domum ædificaret in Palatio, promitteretque architectus, ita se eam ædificaturum, ut libera a conspectu, immunisque ab omnibus arbitris esset: *Tu vero, inquit, si quid in te artis est, ita compone domum meam, ut quicquid agam, ab omnibus perspici possit.* Verum cum animaduerneret, non eam erga se gratiam Senatus ac reliquorum ordinum esse, quam sperasset, conuersus ad alia consilia, Latinis ciuitatem promittere cœpit, Cæpionem inimicum, actionibus suis resistentem, minatus est se de saxo Tarpeio præcipitaturum. Plinius libro 39. capite primo auctor est, eas inimicitias ex anulo in auctione nauali exortas, indeque bellum sociale natum. Idem 28. capite 9. tradit, caprinum sanguinem bibisse Liuium, ut pallore & inuidia veneni sibi dati in simulare Cæpionem posset. Philippo Consuli, legibus agrariis reluctanti, per suos ita collum obtorsit, ut multus sanguis e naribus efflueret. Senatui, ut in Curiam veniret, mittenti, Cur non potius, inquit, ille ad me venit? Vtriusque meminit Valerius. Comitiali morbo obnoxius, hellebori medicamento in Anticyra se liberauit, teste Plinio libri 25. capite 5. Cum tamen aliquando postea in publico concidisset, vota pro illo per Italiam publice suscepta sunt. Latinis volentibus Philippum Consulem in Albano trucidare, Philippum monuit, ut caueret. Unde accusatus in Senatu, cum domum se reciperet, magna populi frequentia cinctus, in atrio domus suæ cultro percussus, intra paucas horas expirauit. Cædis inuidia apud Philippum & Cæpionem fuit. Tradunt, cum iam animam exhalaturus esset, intuentem adstantium morientiumque multitudinē, rogasse propinquos & amicos, ecquando similem sui ciuem habitura esset respublica? Mortē eius Cornelia mater, adhuc superstes, magno animo tulit. Hæc ex Cicerone, Val. Maximo, Paterculo, Seneca, Plinio, Appiano & Plutarcho, item ex libello de viris illustribus.

Liuias,

Liuias M. Liuii soror, duos deinceps maritos habuit, ex altero Catonem & Porciā, ex altero Cæpionem & duas Seruiliās sustulit. Fuit itaque Liuias Catonis Vicensis auunculus; Bruti, qui Cæsarem occidit, auunculus magnus.

Liuias Drusus Claudianus, per adoptionem insertus Liuiorum familiæ, post cladem Philippensem se in tabernaculo interemit, tradente Paterculo. Hunc an alium nescio. Cælius apud Ciceronem epistola 14. notat ut hominem maculosæ vitæ, nec dignum, apud quem legis Scatinæ iudiciū fieret. Cicero etiam ad Q. fratrem sub finē secundi, de præuaricatione reum vix tandē 4. sententiis Tribunorum ærarii absolutū ait, cum Senatores & Equites damnassent.

LIVIA, Drusi Claudiani F. ex Tib. Nerone Tiberiū, qui post imperauit, & Drusum genuit. Deinde Augusto iuncta, quam vterque valde vellet, nihil liberorū tulit. Decessit potenter rerum Tiberio F. ann. V. C. DCCXXXI. ætatis 86. Data opera hic breuioribus sumus, quoniam vitæ eius acuratus & fufius descripsimus in Genealogia Cæsarum.

M. Liuius L. F. Drusus Libo, Consulatum gessit sub Augusto cum L. Calpurnio Pifone ann. V. C. DCCXXXVI. Fragmentum Colotianum etiam L. N. vocat.

Liuias Rutili, ex Salinatorum, an Druforum familia, incertum 97. annos vixisse traditur Valerio lib. 8. cap. 14. & Plinio lib. 7. capite 48.

C. Liuius, memoratur Corn. Tacito inter accusatores & patronos. Accusauit Scribonum Libonem Drusum. Idem lib. 2.

LIVII alii.

T. LIVIVS PATAVINVS, Historiæ scriptor, floruit sub Augusto, cui propter ingenium & eloquentiam carissimus fuit, ab eodem ob inmodice laudatum Pompeiū per iocum Pompeianus appellatus. Descripsit P. R. res gestas ab vrbe condita vsque ad mortem Drusi Germanici, qui fuit Cæsaris Augusti priuignus. Tantum autem nominis & famæ hoc opere consecutus est, ut, quemadmodum tradit Plinius iunior, ab vltimis Hispaniæ Galliæque tribus venerint nobiles quidam ad illum visendum, eloquentiæ illius claritudine commoti. Quærem & Hieronymus noster ad Paulum commemorans: *Et quos, inquit, ad contemplationem sui Romam traxerat, vnius fama*

perduxit. Et addit: *Habuit illa etas inauditum & omnibus seculis celebrandum miraculum, ut tantam urbem ingressi, aliud extra urbem quaerere. Scripsit & Dialogos, & libros ex professo Philosophiam continentes. Decessit septuagenarius Patavii, anno Tiberii quinto, quo & Ouidium obiisse volunt, cum eodem anno, quo Messala Orator, in lucem editus esset. Filium reliquit, & ipsum inter claros scriptores numeratum, quem aliquoties a Plinio Secundo citatum legimus. Laudes ipsius, ob ingenium & eloquentiam, certatim prædicant Seneca, Plinius, Tacitus, Quintilianus, Martialis, & ne plures nominem, Hieronymus noster. De eodem consulendæ Inscriptiones antiq. pag. 347.*

C. Liuius C. F. sibi & suis T. Liuius T. F. Prisco F. T. Liuius T. F. Longo F. Cassia Sex. filia Prima uxori. Extat Patavii. Inscript. ant. pagina 336.

T. Liuius Liuias T. F. Quarta L. Halys Concordialis Patavii sibi & suis omnibus. Ibidem pagina 339.

C. LIVIVS ANDRONICVS, M. Liuii Salinatoris, cuius liberos docuit, libertus, primus apud Latinos fabulas dedit, annis fere 410. post Romam conditam, App. Claudio Cæci F. M. Tuditano Cos. anno ante natum Ennium. Reliquit & annaliū libros 18. item hymnos Deorum, autoribus Cicerone, Valerio, Liuiio, Gellio, Terentiano & Diomede. Citatur apud Nonium in Andromeda, Ægistho, Atace, Hermione, Antiopa, &c. a Sex. Pompeio in Odysea, Viridine, Lydio, Gladiolo. Fragment. Sex. Pompeii pag. 141. hæc de eo habet: *Liuius Andronicus cum bello Pun. secundo scripsisset carmen, quod a virginibus est cantatum, quia prosperius respub. populi R. geri cepta est, publice attributa est ei in Auentino ades Minervæ, in qua liceret scribis histrionibusque consistere, ac dona ponere in honorem Liuii, quia is & scribebat fabulas, & agebat, &c.* Fragmenta eius e bonis auctoribus excerpfit Robertus Stephanus, edita ab Henrico Stephano.

Liuias Dorcadi contubernali carissimæ Diadumenus. Inscript. ant. pag. 292.

M. Liuius Fortunatus Venusta liberta ex uxori b. m. vixit ann. XXIII. M. VI. d. VII. Ibidem pag. 332.

Liuius Geminius, Drusillam C. principis, euntem in cælum se vidisse iuravit: quod cum ei non crederetur, verbis conceptis affirmavit, etiā in medio foro homi-

Paterculus.

Seneca ad Marciam.

Cicero pro domo sua etiam Paterculum fuisse, indicat.

Vide lib. 2. epist. 3. non nihil varian-

nem occisum vidisset, se non indicaturum. Seneca de morte Claudii, Dion lib. 58.

A. Liuius Gemellus, refertur in antiquis inscriptionibus vrbis Romæ pag. 259.

¶ L. Liuius Ligus, Quæstor cum L. Cornelio sub Triumuiris. Ibidem pag. 315.

¶ LIVIA HORESTILLA, C. Pisoni nupta, a C. Caligula abducta, ac intra paucos dies repudiata, biennio post relegata est, quod intermedio tempore vsu prioris mariti repetiisse videretur.

¶ Liuia Medullina, cognomēto Camilla, e genere Camilli Dictatoris, Claudii, qui post imperauit, sponsa, ipso die, qui nuptiis erat destinatus, ex valetudine decessit. Suetonius.

¶ Liuia Ocellina, patrem Imp. Galbæ nobilitatis causa maritum cepit, & filiū eius adoptauit: vnde ille postea Liuii nomē, Ocellæ cognomen, & L. prænomen vsurpauit. Suetonius.

¶ Liuius Laurentis, sub Commodō vixit. Lampridius.

¶ Liuia Psyche, memoratur in vetustis Inscript. Romæ pag. 304.

Liuia Rufina 50. annis vidua fuit. Refertur in mem. Ital. 129.

¶ Liuius Posthumus, Fidenatium Dictator, post urbem receptam a Gallis, Romanas matres familias sibi dedi postulauit. Plutarchus in Romulo & Macrobius Saturnalium 1.

¶ LIVIANVS Longinus, citatur in Pandect. iuris ciuilibus, vt cui Diui fratres rescripserint, tit. de quæstionibus. In meis libris est Lælianus.

L I V I N E I I.

L. Liuineius Regulus, familiaris Ciceronis. Meminit eius epistolarum famil. 13. 40 epistola 61.

L. Liuineius Trypho, L. Reguli libertus, commendatur ibidem Munatio.

M. Reguli, qui Liuinum libertum exulanti sibi miserit, meminit ad Atticum lib. 3. epistola 17. Opinor & ibi legendum Liuineium. Sed & commentario belli ciuilibus 5. fit mentio Lunei Reguli, vt quem Cæsar Adrumeto præfecerit. Arbitror & illic legendum Liuineium, etsi pleriq; Caninium 50 malunt.

L. Liuineius L. F. mouetur Senatu ab Augusto. Vide Dionem lib. 54. Ibidem filii eius mentio fit: de quo eodem loqui suspicor Tacitum lib. 3. & 14.

L O L L I I.

Lollii plebei fuerunt. Horum antiquissimum arbitror Cn. Lollium, qui, quod tardius ad extinguendum incendium in sacra via ortum, accurrisset, a Trib. pl. die ad populum dicta, damnatus est. Valerius 8. c. 1.

Lollius, cum securus, ac nihil sibi conscius, tabulam proscriptionis a Sylla propositam legeret, inuento nomine suo, dum se trepidus ad aperto capite e foro subtrahit, occisus est. Eutrop. 5. Orosius itē 5. c. 21.

¶ M. Lollius Palicanus, Trib. pl. Crasso & Pompeio secundū Cofs. autor restituendæ Tribunicæ potestatis fuit, vt scribit Pedianus. Cicero de clâris Oratoribus agens, aptum illum auribus imperatorū affirmat. Et ad Atticum 1. epistola 13. de Afranio loquens: *Quam dignus, inquit, qui Palicano, sicut facit, os ad male audiendum cotidie præbeat.* Valerius Max. vt hominis seditiosi meminit lib. 3. cap. 8.

M. Lollius, Prætor prouinciæ Narbonensis, auxilia misit Metello contra Q. Sertorium. Plutarchus in Sertorio.

Q. Lollius, Eques Romanus, filios habuit Q. & M. Ex his Q. accusauit Calidium, adolecens in primis disertus, occisus post opera Verris. Cicero in Verrinis.

M. Lollius, satelles P. Clodii, Cn. Pompeium sibi interficiendum desumpsit. Cicero pro domo sua:

C. Lollii & Oniæ (opinor) vxoris meminit Cicero ad Atticum 12. epist. 21.

Lollia, vxor A. Gabinii, refertur Suetonio in Cæsare.

M. LOLLIVS M. F. PAVLINVS, Consul sub Augusto ann. V. C. DCCXXXI 17. primus Gallogræciam, in formam prouinciæ redactam, administravit. Legatus in Germania quintæ legionis aquilam auisit. Aditus ab Augusto Caio filio, Orientem petituro, rector & magister, Regum munerebus & prouinciarum spolijs infamē se reddidit. Vnde cū C. Cæsare offendisset, interdicta amicitia principis veneno interiit, teste Solino c. 56. Eadem traduntur a Paterculo, Suetonio & Plin. lib. 9. c. 35. Ad hunc scribit Horatius in Odis & epistolis, vbi & Consulatus illis meminit, annos 44. se natum contestans. Extat & de ipso Romæ vetus epigrapha in ponto Fabricio, quemadmodum tradit Sigonius: *L. Fabricius C. F. Cur. Vr. faciendum curauit. Q. Lepidus M. F. M. Lollius M. F. probauerunt.* Agit de eodem Iulius Obsequ. sub finem.

L O L L I A

LOLLIA PAVLINA, M. Lollii, Consularis F. superioris M. Lollii Paulini neptis, L. Volusii sorore genita, cui maior patruus Cottā Messala fuit, primum C. Memmio Regulo, dein C. principi nupsit, & aliquanto post repudiata fuit. Demum ab Agrippina infestata, quod cum ipsa de matrimonio principis certauisset, delata apud Claudium, quod Chaldeos & Magos consulisset, publicatis bonis, sic vt tantum quinquagies tertium retineret, Italia pulla est. Agrippina hoc nō satiata, Tribunum immisit, a quo ad mortem adacta est. Eius cineres Nero postea reportari, sepulchrumque extrui permisit. Vide Tacitum 12. & 24. & Dionem lib. 58. Plinius autor est, tunicam habuisse 400. sestertiis æstimatam, libr. 9. cap. 35. Idem tradit & Solinus.

M. Lollius C. F. A. Hirrius A. F. Cofs. fundamenta murosq; a solo faciunda curauere, iudemque probauerunt. Hæc inscriptio extat in Italia Ferentini in turri arcis. Inscript. ant. pag. 159. Volaterranus refert eā ad M. Lollium illum Consularem, Paulinæ auū. sed fallitur, cum ille patrem M. & collegam Q. Lepidum habuisse, tradatur.

Q. Lollio L. F. Fab. patrono & Plotiæ vxori Secundus & Homullus fecerunt sibi & suis. Extat apud Patavium, citante Scardeonio.

¶ Lollius Bassus, scriptor epigrammatū Græcorum, citatur a Planude.

¶ Lollius Gentianus, præfectus vrbis, cuius se clientem fateri solebat Helius Perinax, post Imp.

¶ Lollius Serenus, floruit sub Commodō & Seuero. Capitolinus in Albino, cui scribit illum affinem fuisse.

¶ Lollius Urbicus, legatus Anton. Pii, Britannos vicit. Scripsit historiam sui temporis, citate illū Lampridio in Diadumeno. 40

¶ Lolliana pira citantur Macrobio libr. 3. capite 15.

L O L L I A N I.

Lollianus Auitus, Consulatum gessit sub Pio cum Gauio Maximo, anno V. C. DCCCXCVI.

Lollianus Auitus, superioris nepos, eundem honorem gessit sub Seuero, ann. V. C. DCCCCLXI.

Lollianus, an Auitus nescio, præfectus vrbi fuit Valeriano. Idem opinor vnus ex 30. tyrannis sub Gallieno, cæsus est a Victorino. Treb. Pollio.

Lollianus, Lampadii eius, qui præfuit

vrbi F. carnificis manu perit Valentiniano imperante. Marcellinus 28.

Lollianus, Ephesus sophista, quærat apud Philostr. & Suidam.

¶ LONGI fratres 4. sic appellati ob proceritatem sub Arcadio. Nicephorus lib. 13. capite 44.

¶ LONGINI, duo tyranni sub Anastasio, quorum alter Cos. fuit, vt opinor, ann. V. C. MCCXXXIX.

¶ Q. LVCANIVS, vir fortissimus, militauit sub Cæsare in Galliis, cæsus ab Eburonibus in clade Tituriana. Cæsar Commentario 5.

L V C E I I.

Q. Luceius, bello sociali adiunctus Consonio, Samnites vicit, teste Liuius 75.

L. LVCEIVS Q. F. amicus & familiaris Ciceronis, scriptor Historicus, a quo res suas gestas Cicero memoriæ prodi concupiuit, vt est familiarium epistolarum lib. 5. Gesta Prætura, cum Consulatum peteret, aduersante nobilitate, quod Cæsari, quem oderant, simul petenti concors collega futurus videretur, prælato Bibulo repulsam sustinuit. In bello ciuili secutus est Pompeium, cui amicissimus semper & intimis fuit, cui & autor extitit vna cū Theoplane deserendæ Italiæ, eamq; fame premende, quod Cicero in Epistolis ad Atticū pluribus in locis testatur. A victore tamen Cæsare conseruatus, & cum multis aliis excellentib. viris patriæ restitutus est, quem admodum liquet ex ipsius & Ciceronis epistolis. Offensum aliquando ab Attico Cicero valde studuit eidem reconciliare, de qua re scribit ad Atticum epistola 9. li. 1. & aliquot superioribus. Habitauit apud Luceium Dion Alexandrinus, qui in ea legatione occisus est. Meminit eius Cicero in oratione pro M. Cælio.

Cn. Luceius, multum vtebatur Bruto. Ad Atticum lib. 16.

P. Luceius, necessarius Ciceronis, & amicus Q. Cornificii. Cicero epistolarum familiarium 12. in fine.

¶ Luceia, Mima, centum annis in scena pronunciauit. Plinius 7. cap. 28.

¶ Luceius Albinus a Nerone Mauritanæ Cæsariensi præpositus, addita per Galbam Tingitanæ prouinciæ administratione, cæsus est cum vxore sub Vitellio opera Cluui Rufi. Tacitus 18.

¶ Luceius Torquatus, vir Consularis, occisus sub Commodō. Lampridius.

Lucius, Poeta Hispanus, ad quem scribit Martialis lib. 1.

*Luci gloria temporum tuorum
Qui Caurum veterem Tagumque nostrum
Arpis cedere non sinis disertis.*

Lucio rescribitur ab Antonino A. 4. Cod. tit. 26. simul autem ab eodem & a Seuro patre, Cod. 8. tit. 14.

Luciæ celebrantur Martyres duæ, altera Syracusana, cuius constantiam & supplicium descripsit Baptista Mantuanus, altera Romana, annis 39. vidua, gladio cæsa sub Diocletiano.

C. Lucius L. F. Aulianus 111. vir referatur in mem. Tiburtinis. Inscript. antiq. pagina 188.

Lucia Drusi F. M. Philocli mater. Ibid. pagina 167.

M. L. Florus M. L. F. M. L. N. M. L. Pomp. Ibidem pag. 118.

LVCIANI

Luciano rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 31.

Lucianæ rescribunt Carus, Carinus, & Numerianus AAA. 5. Cod. tit. 3.

Luciano AA. & CC. 4. Cod. tit. 38.

Luciani, Eugilianus & Ingenuus, ille F. hic pater, memorantur in inscriptionibus Germanicis pag. 429.

Lucianus, Samosatenus Sophista, quærat apud Suidam & Volaterr.

Lucianus, presbyter Antiochenus, decessit Martyr Nicomediæ sub Maximiano, sepultus Henelopoli Bithyniæ. Hieron. Suidas.

Lucianus Proclus, Senator ætatis prouectæ, plerunque ruri viuens, coactus cum Domitiano contra Antonium proficisci, simulatque nuncium de parta victoria alatum didicit: *Vicisti, inquit, Imperator, ut optabam, quamobrem ut ruri merestituas, peto.* Dimissus, etsi longo tempore superstes, nunquam tamen ad Domitianum reuerti sustinuit. Dion.

Q. Lucianus, homo humanus & iocosus inducitur apud M. Terentium Varronem rei rusticæ 2. cap. 5.

Luciani crudele facinus refertur a Libanio in epistola ad Anatolium, Phœnicæ præsidem.

LVCILII

C. LVCILIVS, Poeta, ex Aurunca, vrbe

Ausonū, bello Numantino militauit eques sub Scipione, teste Paterculo. Scripsit Satyrarum supra 30. libros, quemadmodum tradit Varro. Horatius lutulentum illum & incompositum vocat. Sed rectius est & candidius Fabii Quintiliani iudicium: *Satyra, inquit ille, tota nostra est, in qua primus insignem laudem adeptus est Poeta Lucilius, qui quosdam ita deditos sibi habet amatores, ut eum non eiusdem modo operis autoribus, sed omnibus. Poetis præferre non dubitent. Ego quantum ab illis, tantum ab Horatio dissentio, qui Luciliū suere lutulentum, & esse aliquid quod tollere possis, putat. Nam eruditio in eo mira, libertas æque & acerbitas, & abunde salis.* Plinius in præfatione ob mordacitatem festiuissimè illum primum omnium styli nasum condidisse, scribit. Fuit Lucilius Pompeii Magni maior auunculus. Nam sororis Luciliæ filia Pompeii mater extitit, ut asserit interpretes Horatii Porphyrio. Mortuus est Neapoli, & publico funere elatus, anno ætatis 64. teste Eusebio. Inter fragmenta eius citatur a Sex. Pompeio lib. 12. *Nequam aurū est auris, quod vis vehementius ambiat.* Vbi Afinius Capito aurum intelligit pecuniam, cuius respectu & nimia cupiditate homines ad peccandum adducuntur. Cætera e veteribus auctoribus conquisita leguntur studio Roberti Stephani.

C. Lucilius, homo doctus, & perurbanus, dicere solebat, *ea quæ scriberet, neque ab indoctis legi velle, neque a doctissimis* (licet enim hæc leguntur in manuscriptis, teste Fulvio Ursino) *quod alteri nihil intelligerent, alteri plus fortasse, quam ipse de se.* Cicero lib. 2. de Oratore.

Sex. Lucilius, cum superiori anno Trib. pl. fuisset, a P. Popilio Lænate Trib. pl. saxo Tarpeio deiectus est. Autor Paterculus.

L. Lucilius Balbus I. C. Q. Mutii Scæuolæ auditor fuit, ut docet Pomponius in Pand. de orig. iuris. Ipse vicissim Ser. Sulpitium docuit. Huic Cicero, ut viro docto & erudito, in agendo & respondendo consideratam tarditatem tribuit in Bruto. In libris autem de natura Deorum Stoicorum partes tuentem inducit, in quibus tantos illum progressus habuisse dicit, ut cum excellentibus in eo genere Græcis compararetur. In eo tamen opere non L. sed Q. prænomen habet.

Lucilius Balbus, Senecæ familiaris, ex Pompeiis, oppido Campaniæ, in tantum Philosophiæ se dedit, ut cum Quæstor esset

10

20

30

40

50

esset Sicilia, magnam temporis partem, ab officiis publicis vacans, studiis impenderet. Ad hunc extant epistolæ Senecæ.

Lucilius Bassus, familiaris Ciceronis, cuius meminit ad Atticum lib. 12. epistola 5. Cato, inquit, *me quidem delectat, sed etiam Bassum Lucilium sua.* De eodem arbitror loqui Ciceronem in familiaribus ad Trebatium libri 7. epistola 21. Sed Bassus noster me de hoc libro celauit, &c.

Lucilius Bassus, præfectus classis a Vitellio factus, partes illius, Vespasiano fauens, prodidit. Vnde Vespasianus illum legauit sibi, misitque in Iudæam, successurum Cereali Vetiliano, vbi mortem obiit. Tacitus libro 18. & 19. Iosephus belli Iudaici lib. 7. cap. 25. & 28.

C. Lucilius Hirrus, competitor Ciceronis in Augurato, & M. Cælii in Ædilitate, utroque tempore repulsam passus est. Quamobrem a Cicerone in epistolis suauiter ridetur. Exorto bello ciuili, Pompeio adhæsit. Meminit illius Cæsar comment. eius belli 1. Quamquam ibi deprauatum eius nomen est, quomodo & apud Ciceronem in epistolis Cælianis. Paulus Manutius, vir accurate doctus, C. Luceium vocat, & Luceiæ gentis fuisse scribit. Sed nobiscum facit M. Terentius Varro, cuius ex libro 3. de re rust. cap. 1. verba palam Lucilium vocant: *Nam is, inquit, magister est Lucilii Hirri, generi tui, cuius nobiles pecuniarie in Brutiis habentur.* Idem tradente eodem Varrone lib. 3. cap. vlt. item Plinio lib. 9. cap. 55. murænarum viuaria primum excitauit, cœnisque triumphalibus Cæsarum Dicitur. sex millia numero mutuo dependit. Nam permutare precio alia merce noluit. Villam eius, quamuis non amplam aut latam, propter eiusmodi viuaria, quæ habuit; quadragies festertium venum datam, autor est Macrobius 3. cap. 15. Adde quæ de eodem habent Notæ Fuluii Ursini in opera Ciceronis pag. 24.

L. Lucilius, missus ab App. Claudio, Proconsule Ciliciæ, ad Ciceronem successorem, quem Cicero sibi amicum esse scribit epistolarum 3. Fors idem fuit præfectus classis Dolabellæ, cuius fit mentio epistolarum Ciceronis lib. 12.

LVCILIVS, M. Bruti familiaris & domesticus, cum in Philippis militib. Antonianis se pro Bruto, ut illi spatium fugiendi daret, obtulisset, ab Antonio fidei

nomine seruatus est, & inter amicōs habitus. Idem post Antonio in extremis adhæsit. Appianus 4. Plutarchus in Antonio.

Lucilius, Centurio, militatibus facetiis, *Cedo alteram* dictus: quia fracta vite in tergo militis, alteram clara voce, ac rursus aliam poscebat. Interemtus est a militibus. Tacitus 1.

Lucilius Longus, Tiberio tristium lætorumque omnium socius, vnus ex Senatoribus Rhodii secessus comes, homo nouus Censorio funere ob principis amicitiam effertur. Tacitus lib. 4.

Lucilius Capito, procurator Tiberii in Asia damnatur. Tacit. ibid. Dion lib. 57.

Lucilius, propinquus Gallieni A. Consulatum gessit cum Valeriano iuniore A. ann. V. C. MXVII.

Lucilio rescribunt AA. & CC. 9. Cod. tit. 45.

C. Lucilius Florus, memoratur Inscript. ant. pag. 34.

Lucilius Arthemidorus, cum coniuge Pollia Cominia. Ibidem pag. 43.

L. Lucilius Pasicrates & Q. Lucilius Ciscus. Ibidem pag. 50.

Lucilia maritum (opinor Lucretium Poetam) imprudens veneno in furorem egit, teste Seneca.

LVCILIANVS, focer Iouiniani Imp. sub illo cæsus. Marcellinus.

LVCILLA, Commodi Imp. soror, primum L. Vero Imperatori, deinde Claudio Pompeiano collocata, a fratre propter coniurationem cæsa.

Lucillæ rescripsit Antoninus A. 4. Cod. tit. 29.

Lucilla, Donatianæ factionis mulier, nota ex Augustino.

Lucilla, Nemesii Tribuni filia, oculis capta, & a D. Stephano Pont. luminibus restituta, martyrio coronata est sub Valeriano & Gallieno, principibus.

LVCRETII

Lucretios Tricipitinos Patricios fuisse constat. De cæteris omnibus non idem asseruerim.

Sp. Lucretius Tricipitinus, focer Tarquinii Collatini, cæso Bruto in Consulatu successit, coopertus a P. Valerio, qui & illi ut natu maiori prius fasces dedit. Verum ætate confectus, cum ad obeunda munera consularia vires non suppeterent, intra paucos dies mortuus est, cui mox M. Ho-

ratius Puluillus successit. Auctoribus Livio, Dionysio & Plutarcho.

LUCRETIA Sp. F. & L. Tarquinii Collatini vxor, cum a Sexto Tarquinio violata esset, quod amissæ pudicitie dolorem non ferret, necem sibi ferro conscivit. Eius facinoris occasione reipublicæ forma immutata est, Reges pulsi, libertas asserta, vindices eius L. Brutus & L. Collatinus primi Consulatum ineunt. Ipse Collatinus vxori hoc epitaphium posuit: *Collatinus Tarquinius dulcissima coniugi & incomparabili, pudicitie decori, mulierum gloria. vixit annis xxii. mens. iiii. d. vi. pro dolor, que fuit carissima.* Extat etiam dum Romæ & in Episcopo Viterbiensi. Legitur & aliud in Antiquitatib. Fabricii pag. 92. quod & ipsum ascribere placuit.

*Cum foderet ferro castum Lucretia pectus,
Sanguinis & torrens egrederetur, ait:
Procedant testes, me non placuisse Tyranno,
Sanguis ante virum, spiritus ante Deos.*

T. Lucretius T. F. Tricipitinus, Consulatum gessit anno secundo vindicæ libertatis cum P. Valerio, cum Porfena rex in gratiam Tarquiniorum Romanis bellum intulit. Iterum Consul quatto anno post cum eodem Valerio, iam quartum eum honorem obeunte, simul cum collega de Sabinis & Veientibus triumphauit. Auctores Livius & Dionysius.

L. Lucretius T. F. T. N. Tricipitinus, cum T. Veturio anno V. C. ccxc. de Aequis triumphum duxit, collega de Volscis fugatis ouante. Dionysius.

P. Lucretius Præfectus vrb. an. V. C. ccxciii. dum Consules abfunt, rempublicam fori gerentes, domi tuetur omnia, & actiones Tribunitias in reditum Consulatum differt. Livius 3.

Hostus Lucretius Tricipitinus, Consulatum gessit cum L. Sergio Fidenate anno V. C. cccxxiii. Nihil tum actum memoria dignum. Livius lib. 4.

P. Hosti F. Lucretius Tricipitinus, Trib. mil. Consulari potestate, & iterum biennio post, rempubl. ab externis rebus quietam habuit. Livius 4.

L. Lucretius Flauus, Consul an. V. C. cccclx. Aequos acie vicit. Livius lib. 5. Huius, vt primo loco sententiam dicentis in Senatu, meminit opinor Plutarchus in Camillo, nisi Tricipitinum intelligere malis. Idem anno sequenti Tribunatum militarem Consulari potestate administrauit.

L. Lucretius Tricipitinus, Tribun. mil. Consulari potest. anno V. C. ccclxiii. cum C. Aemilio collega Volturnienfes acie fudit 8. millibus armatorum in deditio-nem acceptis. Livius 5. Postea bis eodem magistratu potitus est.

P. Lucretius, Quæstor initio belli Pun. secundi, in potestatem Hannibalis venit.

M. Lucretius, Trib. pl. belli Pun. secundi an. ix. copias ad M. Liuium, a Scipione ex Hispania missas, adduxit. Livius 27.

Sp. Lucretius, Aedilis pleb. anno V. C. dlxxiiii. factus est Prætor in annum sequentem, obtinuitq. Galliam, P. Scipione & P. Crasso Coss. Livius 28.

C. Lucretius & C. Matienus, Duumviri navales creati an. V. C. dlxxii. Cornelio & Bebio Coss. Livius lib. 30.

Sp. Lucretius, Prætor anno vrbis cond. dlxxx. Hispaniã vltiorẽ tenuit. Liu. 42.

M. Lucretius, Spurio Prætor Tribunus pl. promulgauit, vt agrum Campanum, quem priuati sine discrimine possederant, Censores fruendum locarent. Livius 42.

C. Lucretius Gallus M. fr. an. sequenti Prætor, cum bellum contra Persen, regem Macedoniae, gereret Licinius Cos. classifuit, fratremq. M. legatum habuit. Liu. 42.

Q. Lucretius, Aedilis, cadaver Tib. Gracchi in Tiberim proiici iussit, inde postea dictus **VESPILLO**. Auctor huius est, qui scripsit libellum de viris illustr. pag. 462.

Q. Lucretius Vespillo, in priuatis causis acutus & Iuris peritus fuit, teste Cicerone in Bruto. Floruit temporib. L. Licinii Crassi & M. Antonii, Oratorum. Atq. hunc esse arbitror, quem proscriptum a Sylla tradit.

Q. Lucretius Q. F. Vespillo, Senator, initio belli ciuili Pompeiani Sulmone

profugit, cum ciues Antonio portas aperuissent. Cum vero ad Pompeium traiecisset, præfuit cum Minutio Rufo subueniendo commætu, acceptis a Lælio 18. n. uibus Asiaticis. Cæsar a pugna Pharsalica haud dubie, vt complurib. aliis, ita & ipsi reditum concessit. Postea protcriptus a Triumviris, duob. laquearib. ab vxore Thuria inclusus, tantisper ibi delituit, donec impetrata vita proscriptioni eximeretur. Gessit

ergo Consulatum sub Augusto ann. V. C. dcxxxiiii. Auctores horum Cæsar belli ciuili commentario 1. & 3. apud quem mendose Hispilo vocatur. Valer. 6. cap. 7. Appianus 4. Dion 54.

Q. Lucretius Acella, desertis partibus

Marianis,

Marianis, ad Syllam transfugit, cui & Præneste recepit, Mario iuniore Cos. ad mortem adacto. Consulatum enixius petens, Syllæ iussu in medio foro interemptus est. Livius 88. & 89. item Paterculius volumine posteriore. Plutarchus, Appianus & Plinius de viris illustribus hunc Ofellam vocant, Cicero in Bruto Aphiliam, vbi cõcionib. illum quam iudiciis aptiorem perhibet, sed mendose omnes.

T. LUCRETIVS CARVS, Poeta, synchronus M. Tullii & Terentii Varronis, etsi paulo antiquior, scripsit sex libros de rerum natura, in quibus Epicurum & Empedoclem sequitur. Id opus plerique a M. Cicerone emendatum volunt, cum auctor id ipsum imperfectum & inemendatum reliquisset. Et quanquam Cicero fratris sententiam confirmans, non multa habere ingenii lumina fatetur, multa tamen artis esse dicit. Quintilianus etiam in sua materia elegantẽ, sed difficilem esse testatur. Sed omnium maxime honorificum est illud Ouidii:

*Carmina diuini tunc sunt peritura Lucreti,
Exitio terras cum dabit vna dies.*

Periit, quomodo tradit Eusebius, sua ipsius manu, cum amatorio poculo in furorem actus esset. Opinor id datum ab vxore Lucilia, deq. ea intelligendum illud Senecæ: *Liua virum suum occidit, quem nimis oderat, Lucilia suum, quem nimis amauerat.* Illa sponte miscuit aconitum, hæc decepta furorem propinauit. Donatus, vel quisquis est autor vitæ Virgilio, Pompeio & Crasso secundum Consulibus decessisse tradit, cum commodum eodem die virilem togam Virgilius induisset. Edidit Lucretium superioribus annis emendatissime, summaque cum laude, Obertus Gifanius, Iureconsultus. Idem etiam de vita eius aliquanto luculentius disseruit.

Lucretius, Comicus, citatur in Numularia.

M. Lucretius, refertur Ciceroni in Verinis inter sui temporis iudices.

Q. Lucretius, Historicus & Poeta, memoratur in epigraphis antiquis Gallia, pagina 26.

C. Lucretius Annianus, in monumentis Brixianorum.

Lucretius Clemens, in Augustanis p. 430.

Q. Lucretius Chrestus, **Q. Lucretius Gemellus**, **Q. Liberti**, viatores Quæstorum. pag. 208.

L. Lucretius Secundus, floruit sub Antonino III. Consule.

Lucretio cuidam rescribit Pertinax A. 6. Cod. tit. 27.

Lucretio alii AA. & CC. 4. Codicis, titulo 38.

Lucretius quidam sub iisdem principibus, Beatricis virginis, quam præfocari fecerat, prædium inuadens, a Diabolo occisus, animam intra tres horas miserabiliter efflauit 4. Cal. Augusti.

Lucretius Verinus, Præfectus vrbis sub Constantino.

LVCATII.

Lutatius est, non **Luctatius** in tabulis Capitolinis, & antiquis nummis, teste Manutio in Orthographia.

C. LVCATIVS C. F. C. N. Catulus, Consul anno V. C. dlii. classe ducentarum nauium profectus in Siciliam, primo aduentu Drepani portum, cæterosque circa Lilybæum occupauit. Hinc Drepanum oppugnare conatus, simulatque cognouit de aduentu Carthaginensium, nihil cunctatus hostibus occurrit, ac tanta fortitudine cum illis, eaq. constantia ad Aegates insulas depugnauit, vt naues eorum 50. vel fractæ vel demersæ, 70. plenæ captæ sint, reliquæ sublati velis fuga sibi salutem quaesierint. Carthaginensium capti viui circiter decem millia hominum. Ea clade Pæni domiti pacis condiciones acceperunt, estque bello Punico primo finis impositus, anno postquam cœptum erat 24. V. C. dxii. Consultantis reb. gestis summa S. P. Q. R. gratulatione exceptus, clarissimum triumphum egit. Vide Polybiũ 1. Liuium 19. Plinium de viris illustribus, Florum 3. & Eutropium, apud quem pleraque tamen deprauata leguntur, lib. 2.

Q. Luctatius C. F. C. N. Cerco Catulus, fors C. fr. in Consulatu quasi per manus tradito successit. Collegam habuit A. Manlium, a quibus bellum Faliscis (ea ciuitas tum Italiae opulentissima fuit) illatum, ac intra sex dies, quam aduenerunt, transactum est, 15. hostium millibus cæsis, cæteris pace concessa, estq. eo nomine triumphatum. Livius 19. Valerius 6. cap. 5.

C. Luctatius Scæuola, quos honores præter Consulatum, quasve res gesserit, incertum est, nisi quod initio belli Pun. secundi Triumuir agri Placentinis assignan-

di fuisse legitur apud Liuium lib. 21. Gessit autem Consulatum, vt indicat Glareani Chronologia, anno V. C. DXXXIII. Tabulæ Capitolinæ docent, vt unq; Consulem honore se abdicasse.

Q. Lucretius Catulus, cum M. Pomponio Mathone missus Delphos, ad donum ex præda Hædrubalis portandum, coronam videlicet auream CC. pondo, & simulachra spoliatorum ex M. pondo argenti facta, P. Scipione P. Licinio Coss. anno belli Pun. secundi 14. V. C. DXLIX.

Cn. Lucretius Cerco, vnus ex 5. legatis fuit, qui ad regem Persea, vt res in Macedonia inspicerent, missi sunt, Alexandriam inde ad Ptolemæum renouandæ amicitie causa proficisci iussi, an. V. C. DLXXXI. Vide Liuium Decadis 5. lib. 2.

Q. Lucretius Catulus Q. F. collega C. Marii in quarto illius Consulatu, annoque sequenti Proconsul, Cimbrorum, a quibus ex Alpibus reiectus erat, cum eodem prælio vicit, cxx. millibus hominum cæsis. Postea tamen in dissensione ciuili, cum Marius per vim in urbem rediisset, ab ipso, deprecantibus non incolumem fortunam, sed fugam & exilium amicis, mori iussus est. Quapropter recenti calce illitum cubiculum ingressus, candentium carbonum vapore se suffocauit. Mater illi fuit Popilia, ex qua C. & L. Cæsares germanos habuit. <sup>Turisco Consul-
eis sunt vte-
rini. Aduer-
tendum ve-
ro auctore
& alibi hoc
pacto loqui.</sup> Domum M. Fuluii, quamquam is fratris sui socer esset, quod tamen perniciose de re pub. consilia cepisset, euerit in porticum commutauit, quam postea Clodius Trib. pl. disturbauit, vt Cicero in orat. pro domo sua. Idem in Bruto Catulum hunc in numerum Oratorum refert, tribuitque illi multas litteras, & summam non vitæ solum atque naturæ, sed orationis etiam comitatem, cum incorrupta quadam Latini sermonis integritate, quæ cum ex orationibus eius, tum facillime ex libro, quem de Consulatu & de rebus gestis suis scriptum ad A. Furium, Poetam, familiarum suum misit, perspicui possit. Scripsit & Epigrammata, ex quibus vnum citatur Cicero in natura Deorum, alterum a Gellio libri 19. capite 9. Aduocatur etiam auctoritas eius a Varrone lib. 4. de lingua Latina.

Q. Lucretius Q. F. Q. N. Catulus, Consul ann. V. C. DCXXXV. M. Lepidum collegam, acta Syllæ rescindere co-

mantem, Italia expulit. Capitolium resectum dedicauit. Censor cum Crasso factus, exortis discordiis, magistratu se abdicauit. Idem cum iam reipub. opes creuissent, primus spectantium confessum velorum umbraculis, cum Capitolium dedicaret, texit. Auctor Plinius lib. 19. cap. 1. Cicero & Pompeio familiariter usus est. Huic tamen aliquando apud populū obstitens, præclarum quidē virum Pompeium esse dixit, sed non in vno reponenda omnia; cumque subiunxisset, Si quid acciderit illi, quem ei substitueris? Succlamauit vniuersa concio: Te, Q. Catule. Quo ille tam honorifico iudicio, suaque pariter verecundia victus, e concione discessit. Cicero, quamquam Orator non esset, non defuisse tamen ei in sententia dicenda cum prudentiam, tum elegans quoddam & eruditum orationis genus, autor est in Bruto. Ad eundem pertinet locus Valerii Max. lib. 6. cap. 9. Filia eius nupsit L. Mummii Achaici nepoti, vnde nata Mummia Achaica, mater Galbæ Imp.

Q. Lucretius Daphnis, Catuli libertus, a Tranquillo inter Grammaticos urbis reponitur, emptus a patrono CC. M. nummū, citoque manumissus. meminit Plin. lib. 7.

Q. Lucretius Diodorus, homo Siculus, ciuitatem a Sylla Catuli beneficio natus, nomen illius sibi sumpsit. Cicero in Verrinis. vbi perperam tamen Q. Lutadius legitur.

M. Lucretius Pinthias, Eques Rom. refertur Valerio 7. cap. 2. & M. Cicero in Officiis 3. Locus notatū dignus.

Lucretio rescribitur ab Antonino Caracalla 2. Cod. de transactionibus.

Q. Lucretius Voranus, Q. Lucretii Catuli furacissimus libertus, quem deprehensum a numulario, nummos de mensa subtrahentem, ac in calceos sibi infarcientem, quidam facetissime ludens: Belle, inquit, te numularius exhaltauit, addita verbo aspiratione. ^{χάλκός} enim Græcis æs dicitur. Cælius Rhodig. lect. ant. q. 10. ca. 49.

Lucretia Quintilla, memoratur Inscript. ant. pag. 124.

Lucretius, Grammaticus, cuius extant periochæ in tragedias Senecæ & Metamorphosin Ouidii. Eiusdē in Statium Papinium laudantur nobiles commentarii.

Q. LVCVLLIVS Euphemus. Inscript. ant. pag. 30.

Cicero
pro lege Ma-
nil. Valenus
lib. 8. cap. 16.

LUPERCVS, vnus ex 18. Martyribus Cæsaraugustanis Prudentio.

LVPVS, Rector Alexandria sub Vespasiano, cui mortuo successit Paulinus. Iosephus belli Iudaici 7. cap. 30.

M. LVRIVS, per Menam, libertum Sex. Pompeii, Sardinia, quam Cæsaris nomine tenebat, eiectus est. Dion 48. Vide an idem, quem Velleius volum. posteriore M. Larium vocat.

Lurii aliquot commemorantur apud Apianum, Inscript. verust. pag. 360.

LVSCENIVS, memoratur Cicero in ad Atticum 7. pag. 247.

LVSCII

L. Luscius Ocrea, Senator, citatur Cicero in pro Q. Roscio.

L. Luscius, Centurio Syllanus, e victoria diues factus, amplius centies possedit, damnatus postea, quod tres proscriptorum cædes fecisset. Pedianus.

M.

MACARIO rescribunt AA. & CC. 8. Cod. tit. 54.

MACEDONIVS, ob prodicionem punitus a Maximino Imp.

Macedonio rescribit Alexander 7. Cod. tit. 27.

Macedoniano AA. 8. Cod. tit. 14. Macedonius, iudex seu præses sub Diocletiano II. August.

Macedonius, Martyr, cum Patricia coniuge & Modesta F. colitur 3. Idus Aprilis.

Macedoni rescribunt AA. & CC. 3. Cod. tit. 17. Nescio, Largius hic, an Modestus haberi debeat.

MACELLVS quidam in vrbe latrocinium exercuit. quo damnato, Censores Aemilius & Fuluius statuerunt, vt in domo eius, bonis in fiscum redactis, obsonia venderentur. Sex. Pompeius lib. 11. meminit Varro lib. 4. deling. Lat.

MACERII aliquot referuntur Inscript. ant. pag. 392.

MACRINO Satyram secundam inscribit Persius:

Hunc, Macrine, diem numerameliore lapillo.

Macrini aliquot Attilii referuntur apud Apianum Inscript. ant. pag. 33.

LVSII

C. Lusius, Trib. mil. a C. Mario, qui ipsi auunculus erat, damnatus est. Pronunciavit enim Marius iure cæsum, qui de stupro compellasset, Cæliumque Plotium manipularium militem, percussorem eius, absoluit. Valerius 6. cap. 1.

Lusius Geta, præfectus prætorio sub Claudio. Tacitus lib. 11.

Lusius Quietus, vir Consularis, Iudæos rebellantes Mesopotamia exterminavit, multis millibus interemtis. Ob quæ Iudæe procurator decernitur a Traiano. Ab Hadriano successore postea sublatis Mauris, quos regebat exarmatus est, & in itinere, cum rediret ad urbem, quia suspectus erat imperio, cæsus. Spartianus.

Lusia Glaphyra, T. Claudii Faustii coniunx, refertur in Inscriptionibus antiquis pag. 293.

Lvxvrius, sub Claudio vir potens & impius. Martyrologium nostrum prima Nouembris.

MACRIANVS, cum filiis, Macriano & Quietio, inter 30 Tyrannos refertur, victus a Domitiano, duce Aureoli. Treb. Pollio, qui addit, Macrianorum familiam solitam in auro & argento, & in omni ornamentorum genere, Alexandri Magni effigiem exsculptam habere, etiam suis temporibus.

MACROBIVS, Trib. sub Iuliano cæsus. Ammianus Marcellinus.

Macrobio & Præliano rescribitur ab Arcadio & Honorio AA. 1. Cod. de paganis, & sacrificiis & templis eorum.

Macrobius ille doctus, natus Parmæ. Scardeonius. De hoc supra in Aureliis.

MACROTRAVLO rescribunt AA. & CC. 8. Cod. tit. 51.

MAGII

Magios Romæ plebeios, nec admodum nobiles fuisse, inuenio. At exitit eius nominis Capuæ familiæ cum primis clara. Ex qua D. MAGIVS, Romanis fidus, & cui ad summam auctoritatem nihil præter sanam ciuium mentem deesset. Inclinatorum omnium animis ad accersendum Hannibalem, ipse solus restitit. Vbi vero præsidium mitti audiuit, primo ne reciperetur,

deinde vt receptum aut eiceretur, aut interficeretur, palam suavit. Vocatus ob id ab Hannibale in castra, negavit se iturum. Venienti postridie illi cum omnes obuiam procederent, ipse cum filio & clientibus patetis in foro inambulabat. Deinde in gratiam Hannibalis vincetus, & causam dicere iussus, nulla id lege foederis cogi posse, ait. Tum iniectis catenis, cum in castra duceretur, vociferans: Habetis, inquit, libertatem Campani, quam ambistis: foro medio, luce clara, videntibus vobis, nulli Campanorum secundus vincetus ad mortem rapior. quid violentius Capua capta fieret? Ite obuiam Hannibali, exornate urbem, diemque aduentus eius consecrate, vt hunc triumphum de ciue vestro spectetis. His verbis cum moueri vulgus videretur, obuoluto capite in castra perducitur, extemploque impositus in nauim, Carthaginem mittitur. Delatus tempestate Cyrenas, ad statuam Ptolemæi regis confugit, vinculis liberatur, facta potestate redeundi, seu Romam seu Capuam mallet. At ille se nusquam malle, quam in regno eius viuere, respōdit, quem vindicem & authorem libertatis habuit. Itaque apud eum mansit. Liuius 23.

Minatius Magius Asculanensis, D. Magii Campani nepos, tantam Romanis bello Marfico fidem præstitit, vt cum legione, quam ipse in Hirpinis conscripserat, Herculanæ simul cum T. Didio caperet, Pompeios cum L. Sylla oppugnaret, Cosamque occuparet: cuius de virtutibus cum alii, tum maxime dilucideq; Q. Horrensus in suis annalibus retulit. Eius pietati plenam P. R. gratiam retulit, ipsum viri- tati ciuitate donando, duos filios eius creando Prætores, cum seni adhuc crearentur. Hunc Magium P. Velleius Paterculus atauum suum fuisse scribit.

Magius, præfectus Pisonis, in quem Gallus productus testis, cum innumerabilem pecuniam Magio datam dixisset, idque Scaurus tenuitate Magii redargueret, tum Gallus: *Erras*, inquit, *Scature: Ego enim Magium non conseruasse dico, sed tanquam nudus nuce legeret, in ventrem abstulisse.* Cicero de Oratore 2.

¶ Cn. Magius Cremona, præfectus fabricum Pompeii, quem captum Cæsar initio belli ciuilibus cum mandatis ad Pompeium remisit. Cæsar eius belli commentario primo, & in litteris ad Oppium & Balbum, quæ

extant inter epistolas Ciceronis ad Atticum libro 9. Hunc arbitramur Paterculi fuisse auum, quem ille C. Velleium nominat, mutato per adoptionem nomine, de quo plura in Velleiis.

Magius Celer, P. Velleii Paterculi fr. legatus Tiberii Cæsaris in bello Dalmatico, magnis honoribus & præmiis ab eodem triumphante donatus est.

¶ Cn. Magius Atellanus, Campanorum Mediastrucis anno belli Pun. secundi quinto, habente Q. Fabio Cos. castra ad Casilinum, quod duum millium Campanorum & 700. militum Hannibalis tenebatur præsidio, seruitia & plebem promiscue armabat, vt castra Romanorum inuaderet, intento Consule ad Casilinum oppugnandum. Verum cum a Fabio, quem nihil eorum sefellit, accersitus Marcellus cum collega foret, aduentu eius ipse iam sese mouens cum suis quieuit. Liu. 24.

L. Magius cum L. Fannio missus ad Mithradatem a Q. Sertorio, illum ad bellum in Romanos suscipiendum impulit. Cicero in Verrinis 3. & Appianus in Mithradatico. sed hic non Magium, verum Manium vocat.

P. Magius, Trib. pleb. sub Sylla, M. Virgili, qui eidem Syllæ imp. diem dixit, collega, paulo illo in dicendo copiosior fuit. Cicero in Bruto.

¶ P. Magius Chilo, M. Marcellum, cuius familiaris fuerat, cum ei Cæsar, rogante Senatu, reditum concessisset, regressurum in patriam, ac iam nauim conscensurum, apud Athenas in portu per summam perfidiam interemit, quo facto & sibi necem conscuit. Sulpitius ad Ciceronem epistolarum 4. Liuius 115. Valerius lib. 9. capite 11.

L. Magius, Liuii gener., Orator & ipse habitus, de quo Seneca proœmio libri 10. Controuerfiarum: *Pertinere ad rem non puto*, inquit, *quomodo L. Magius, gener T. Liuii, declamauerit, quamuis aliquo tempore suum populum habuit, quum illum homines non in ipsius honorem laudarent, sed in soceri ferrent.*

¶ Magius Cæcilianus, Prætor sub Tiberio, quem cum Confidius Aequus & Cælius Cursor, Equites Rom. fictis maiestatis criminibus petiuissent, autore principe ac decreto Senatus puniti sunt. Corn. Tacitus lib. 3.

Magius Pardion. Inscript. ant. pag. 35. Sex.

Sex. Magius. Ibidem pag. 50.

M. Magius, Magia Vera, & Magia Ilias. pag. 350.

¶ MAGNENTIVS, Tyrannus, Constantem Imp. a quo seruatus aliquando fuerat, per summam ingratitude in teremit, sumto imperio: Bis victus acie a Constantii ducibus, Lugduni sibi necem conscuit. Fratres habuit, Decentium, quæ Cæsarem dixit, & Desiderium. ¶ Vide Caroli Sigonii de imperio occident. historiam lib. 5. & Onuphrium Panuinium.

Magnentianus, præfes sub Diocletiano, 24 Octobris.

¶ Magnesio scribit in Epistolis suis Libanius Sophista.

¶ MAGNVS, Patricius & Consularis, a Maximino Imp. ob coniurationem cæsus. Herodianus 7.

Magnæ rescribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 44.

¶ MAIOR, Sophista, scripsit de Statib. libros 13. Vixit sub Philippo Imp. Suidas.

¶ MAIORIANVS, Constantino & Rufo Cos. anno V. C. MCCX. fit magister militiæ pridie Calend. Martias. Exempto non multo post rebus humanis Martiano Imp. cum & Auitus in Italia decessisset, apud Rauennam inuadit imperiū. Quod cum prope quatuor annis tenuisset, Dertionæ iuxta Hyram fluuium fraude Richimeris Patricii cæsus est anno MCCXIII. Procopius Maiorinum appellat, & de eius virtute multa præclara memorat in 3. belli Vandali. Sed & Sidonius Apollinaris Panegyrico illius laudes celebrat. ¶ Adde quæ habet Carolus Sigonius de imperio occident. & Onuphrius Panuinius.

¶ MALLIVS Toleius. Fragment. Sex. Pompeii pag. 23.

Mallius, ductor copiarum Catilinæ, de quo Plutarchus in vita Ciceronis. Salustius nominat C. Manlium Fesulanum, quam lectionem magis probarim. Plura idem de eodem.

¶ MAMERTINI reperiuntur in Æmiliis.

Mamertinus, præfectus vrb. sub Nerua.

Mamertinus, Consul cum Neuita sub Iuliano, præfectus præf. sub Valentiniano. Extat eius gratiarum actio de Consulatu suo ad Iulianum Imperatorem, item Panegyricus & genechliacus, dicti Maximiano Imp.

¶ MAMMEÆ Maximæ rescriptum a

Seuero & Anton. AA. pridie idus Apriles, Plautiano iterum Consule. Pand. 38. ad SC. Tertull.

Mammea, mater Alexandri Imp. quæ ratur in Iuliiis.

MAMILII.

Octavius Mamilius Tusculanus, ab Vlysse & Circe Dea oriundus, gener adscitus est Tarquinio Superbo. Liuius lib. 1. Adde de familiæ origine, quæ habet Sex. Pompeius lib. 11.

L. Mamilius, Dictator Tusculi, Rom. auxilium tulit, cum Capitolium teneretur ab Herdonio: vnde illi paulo post ciuitas data, anno V. C. CCXCVI. Liuius 3.

L. Mamilius Licinianus, Mamiliani Liciniani F. Mamiliani Crispini nepos, Mamiliani pronepos Suesæ. Refertur Fabricio in Antiquit.

Q. Mamilius Q. F. M. N. Vitulus, Consul cum L. Posthumio Megello ann. V. C. CCCXCI. Ex tabulis Capitolinis.

¶ Q. MANEIVS Verecundus Narbonensis, cum Ælia Valentina coniuge, refertur Inscript. ant. pag. 10.

¶ MANAXIO, præfecto præf. rescribunt Honorius & Theod. 8. Cod. tit. 10.

MANII.

Manius agrum nemorensem Dianæ consecrauit, a quo multi & clari viri orti sunt, & per multos annos fuerunt. Vnde prouerb. Multi Manii Ariciæ. Vide Chilia-des Erasmi.

L. Manius, autor belli Perufini, postea punitus a M. Antonio. App. lib. 5.

Manius Maximus, Eques Rom. non nisi duorum cubitorum longitudine fuit. Plinius ex auctoritate M. Varronis libro 7. cap. 16.

Manius Maximus, successor Aulii Flacci in præfectura Aegypti. Meminit Philo inuectiua in eundem Flaccum.

MANILII.

C. Manilius, Trib. pl. auctore Dionysio lib. 8. anno V. C. CCLXXI. M. Fabio M. Valerio Coss.

Sex. Manilius, lectus dux a militibus in Algido in seditione ann. V. C. CCCIII, quæ ex x. virorum impotentia exarsit. Dionysius 11.

C. Manilius Atilius, primus ex plebe Max. Curio, suffectus Aemilio Pappo, an. V. C. DXLV. Liuius 27.

L. Manilius & L. Minutius, dedun- AA 4

tur Carthaginensium legatis, quia manus eis attulerant. Valerius lib. 6. cap. 6.

P. Manilius inter 5. legatos fuit, qui missi sunt in Illyricum, ut ex illorum sententia L. Anicius, victo captoque Gentio rege, res componeret, anno V. C. DLXXXVII. Liuius 45.

¶ Vide Liuium lib. 50. Appianum Libyco, Valerium lib. 5. cap. 2.

M. Manilius, Consul ann. V. C. DCV. cum L. Martio Censorino fuit, a quibus bello Pun. tertio obsideri oppugnarique coepta est Carthago. Etsi autem in omnibus Plinii, Flori & Cassiodori exemplis Manlius legitur, mihi tamen magis probatur Manilius. Ac volunt plerique hunc esse Manilium illum Iurisconsultum, quem L. Crassus apud Ciceronem de Oratore 3. transuerso se vidisse foro ambulanti dicit: quod erat insigne, eum, qui id faceret, ciuibus omnibus consilii sui copiam facere. Rutilius res eius gestas commemorans, eundem esse vult, quem Cicero, Valerius & alii Manlium Torquatum vocant, quique Syllanum filium priuato iudicio condemnauit. quod falsissimum est, quemadmodum etiam illud, quod idem asserit, vnam ac eandem familiam esse, quae nunc Manilia, nunc Manlia, nunc Mallia dicatur.

¶ C. Manilius Limitanus, Trib. pl. legem promulgauit, uti quaereretur in eos, quorum opera & consilio Iugurtha decreta Senatus neglexisset. Hac lege Gracchani iudices quatuor Consulares viros & vnum sacerdotem sustulerunt. Cicero in Bruto. ¶ Fuluius Ursinus Mamiliæ gentis facit, eamque scripturam e vetusti numi fide confirmat.

¶ L. Manilius Mancinus, Trib. pl. legem tulit, qua C. Mario bellum Iugurthinum decretum est. Sallustius in Iugurtha. Fuit & Manilius C. Marii legatus in eodem bello, nescio an idem. Plinius lib. 33. cap. 1. Apud Orosium inuenio, A. Manlium Marii legatum extitisse.

Manilius, vir clarissimus, Consul futurus, e Senatu per Catonem Censorem motus est, quod interdum præsente filia coniugem dissuauisset. Plutarchus in Catone maiore.

P. Manilius Cos. ann. V. C. DCXXXIII.

M. Manilius, Senator maximus, nobilis doctrinis doctore nullo, togatorum diligentissimus, floruit sub bellum Marsum. Vide Plinium 10. cap. 2.

Manilio, de furto postulato, M. Tullius

Prætor vnum diem, qui supererat petenti concessit.

C. MANILIUS, Trib. pleb. duas leges tulit, vnam de libertorum suffragiis, quæ cum S. C. damnata esset, ab ipso quoque abiecta est: altera de bello Mithradatico extra ordinem Cn. Pompeio demandando. Auctor est Asconius Pedianus. Extat pro altera lege Ciceronis oratio. Paterculus hunc C. Manilium semper venalem & alienæ potentiae ministrum fuisse scribit. Arbitror eundem esse Manilium Crispum, quem accusatum a Cn. Pisonè Pompeii defendit auctoritas. Vide Valer. 6. cap. 2.

Manilius I. C. synchronus Ciceronis, cuius meminit epistolarum lib. 7. epistola ad Trebatium 3. Querar, inquit, cum Vacerra & Manilio: nam Cornelio nihil audeo dicere, cuius tu periculo stultus es, quoniam te ab eo sapere didicisse profiteris. Horum trium Iurisconsultorum mirum est non meminisse Rutilium, ex professo Iurisconsultorum vitas scribentem.

¶ Manilius Tusculus, miles Cæsaris bello ciuili in Hispania sub Q. Cassio Proprætor. Hirrius comment. 4.

¶ C. MANILIUS Antiochensis, seruus Romam adductus, nobilis Mathematicus & Poeta euasit. Scripsit primus Latinorum omnium de Astronomia carmine ad Augustum. Gyraldus hunc Manlium vocat, Crinitus Mallium, qui & illustri familia natum tradit, vterque minus docte. Vide de Manilio Plinium 35. capite 17. & rursus libro 36. cap. 10. vbi similiter vtrobiq; Manlius legitur. Volaterranus Manium vocat.

¶ Manilius Cornutus, ex Prætoris legatus Aquitanicæ prouinciæ, quem Plinius scribit mentagra laborantem ad sese curandum CC. HS. elocasse, lib. 26. cap. 1.

¶ Manilius Nepos, citatur Senecæ inter declamatores suorum temporum.

¶ Manilius Sura, citatur Plinio libro 1. in indice Octaui.

Fl. Manilia virgo. Volaterranus pagina 350. & apud Manurium in Orthographia in voce Siluanus.

2. Manilio C. F. Cordo Trib. leg. 21. r. pac. præs. equit. exact. tribut. ciuitat. Gall. fac. cur. Cer. lib. in agr. p. XLIX. M. Fro. p. XLIX. Bononiæ post fanum Petronii in tumulto extat, teste Alciato in 17. Taciti.

Manilius Prænestinus, ex scriba Prætor bello Pun. secundo, Casilinū aduersus Hanni-

Hannibalem; donec per pacationem dederetur, tutatus est. Liuius 23.

MANLI

Manliorum ampla & vetusta familia ab ipsis vrbis cunabulis deducitur. In hac sunt: Capitolini, Torquati, Volsones & Acidini. Capitolinorum non alia ferequam A. L. T. & M. prænomena inueniuntur, quod tamen postremum repudiarunt, deiecto ob crimen affectatæ tyrannidis erupe Tarpeia M. Manlio Capitolino, Capitolii seruatore. Vide Ciceronem Philipp. 1.

Cn. Manlius P. F. Cincinnatus, pater, ut arbitratur Sigonius, A. Manlii x. viri, Consul cum M. Fabio ann. V. C. CCLXXIV. cecidit in pugna contra Hetruscos. Liuius 2. Dionysius 9.

A. Manlius Volso, Cos. an. V. C. CCLXXX. Fuit etiam inter 3. legatos, qui missi erant Athenas ad describendas leges Solonis, factus ideo Decemuir an. CCCIII. Hunc primum esse eorum, qui Capitolini dicti sunt, & M. ac L. patrem fuisse suspicor.

M. Manlius Capitolinus, Consul anno V. C. CCCXXI. Trib. mil. Consul. pot. an. CCCXXXV.

L. Manlius Capitolinus, Trib. mil. Consulari potestate ann. V. C. CCCXXXIII.

A. Manlius Volso Capitolinus, Trib. mil. Cons. potest. an. V. C. CCCL.

M. MANLIUS CAPITOLINVS, Consul anno V. C. CCCLXIII. retulit ouationem de Aequis. Vrbe capta, Gallos insidiantes, excitatus anseris strepitu, Capitolio deiecit, canibus tum altum silentibus: qua de causa deinde a Romanis quotannis canicidium celebratum, teste Suida in dictione *Μαίμηαις*. Cæterum rebus nouis studens, ac reipubl. turbans, per Tribunalium pl. saxo Tarpeio deiectus est. Atque ita M. Varro tradit. Cornelius Nepos verberando necatum, scriptum reliquit, ut Gellius noct. Attic. 17. cap. 21. Fratres habuit A. & Titum. Liuius 6. Opino hos Marci filios, A. nepotes fuisse. A. legitur sæpius Tribunatum militum gessisse. Pro T. vbiq; fere P. inuenio, haud dubie errore codicum. De Marci fortitudine Plinius 7. cap. 28.

L. Manlius Imperiosus A. F. Trib. mil. ann. V. C. CCCLXXXIX. (etsi apud Liuium P. prænomen legitur) Dictator creatur clauis figendi causa an. CCCXCI. Filium habuit T. Manlium Torquatum. Cic. Off. 3.

T. MANLIUS TORQUATUS (sic enim dictus est, torque hosti, quem ex prouocatione vicit, adempto, anno V. C. CCCXCIII. sub T. Quintio Poeno Dictatore) Consul an. CCCXCVIII. legem tulit de vicesima eorum, qui manumitterentur. Deinde Dictator fuit & bis Consul. In tertio Consulari filium, quod contra imperium pugnasset in hostem, securi percussit, Latinos vicit. De hoc est exemplum pietatis in patrem apud Valerium lib. 5. cap. 4. lib. 6. cap. 9. & Ciceron. Off. 3. Vide Liuium lib. 6. & seq. Plinium de viris illust. Suidam *Μάλιος & Τορκάτης*. &c. Frontini de hoc Manlio expositiones lib. 4. cap. 1. non satis sibi constare videntur.

Cn. Manlius, superioris frater, Cos. an. V. C. CCCXCVI. & CCCXCVIII.

T. Manlius Torquatus, Titi, a patre cæsi F. T. N. Consul ann. V. C. CCCCLIII. profectus in Hetruriam, cum exerceretur inter equites, ab rapido cursu circumagendo equo effusus, tertio mox die expirauit. Liuius lib. 10.

L. Manlius Torquatus, legatus L. Scipionis Proprætoris, ann. V. C. CCCCLVIII. superioris puto frater.

T. Manlius T. F. T. N. Torquatus, bis Consul an. V. C. DXVIII. & DXXX. & Censor. Tertium Consularium oblatum spreuit. Campanorum legatum, alterum Consulem suæ reipubl. petentem, de curia præcipitem dari, si euestigio non abscederet, iussit. Meminit Valerius lib. 6. cap. 4. sed expositione illa manifeste deprauata & mendosa.

A. Manlius Torquatus (sic appellatur Paterculo) Consul an. V. C. DIX. & iterum DXII. Opino Titi F. & Titi, bis Cos. fratrem fuisse.

L. Manlius Torquatus, Dictator an. belli Pun. secundi 111. id est, anno V. C. DXLVI. Idem Pontifex fuit. Obiit an. D L I I.

T. Manlius Torquatus, Consul anno V. C. DLXXXIX. Idem Pontifex filium datum in adoptionem D. Syllano, accusatum a Macedonibus, tristi sententia ad mortem compulit. Liuius lib. 54. Valerius 5. de seueritate, Cicero de Finibus 1. vbi mendose illi prænomen est L.

A. Manlius Torquatus, Consul an. V. C. DXC. Nescio an hic sit Consularis ille, quem Plinius subito mortuum scribit in cæna, cum placentam appeteret, lib. 7. cap. 53.

L. Manlius L. F. (teste Dione) Tor-

quatus, Consul an. V. C. DCLXXXIX. tempore Ciceronis, bonus Orator exiit. Prefuit Macedoniae Cicerone Consule, quo referente Imperator appellatus est. Cicero in Pisonem, ubi adiicit pater, ut intelligas, illi filium fuisse eodē prænominē. In Bruto elegantem in dicendo, in existimando admodum prudentem, toto genere perurbanum fuisse, scribit.

L. Manlius Torquatus, superioris F. P. Syllam patris competitorē in Consulatu, accusauit, qua actione & Sylla ipse & collega damnati sunt. Rursum eundem accusauit, quod in coniuratione Catilinæ fuisset. Sed defensus est a Cicerone, cuius oratio etiamnum extat. Bello civili praefectus Orico, in potestatem Caesaris venit, a quo tamen conseruatus est. Caesar commentario belli civilis 3. De hoc Gellius loquitur lib. 1. cap. 5. Cicero in Bruto, in bello civili perisse indicat, nempe cum P. Scipione in Africa, ut Caesar comment. 5.

T. Titi F. & A. A. F. Torquati, fratres patruales, quorum T. etiam Auli focer fuit. Cicero pro Plancio. T. ad Consulatum non ascendit, morte praeventus. Cicero in de claris Oratoribus. A. Ciceronis amicus erat, & laudatur ab eo de Finibus 2. Hunc esse puto, ad quem Ciceronis sunt epistolae lib. 6. Adhaesit postea Brutipartibus: quo victo, Pomponius Atticus tueri eum instruit. Nepos in vita Attici.

Torquati Manlii cuiusdam & Iuliae nuptias epichalamio celebrat Catullus, etsi in Aldinis exemplis pro Manlii Mallii mendose legitur.

Manlius Torquatus, sub Augusto amicus Horatii, ad quem scribit carminum 4. Oda 7.

Manlii nescio, certe Torquati, viri Consularis sua tempestate, meminit Martialis 10. ad Otacilium.

Torquato, an Manliae gentis, itidem ignoro, rescribit Alexander Imp. 4. Cod. tit. 29.

M. Manlius Tullus, Cos. post exactos Reges an. decimo, id est V. C. CCLIIII. Liuius 2. Dionysius 5. Cicero in Bruto M. Tullium vocat, videturque eum non Manliae gentis, sed Tulliae virum facere. Id quod mihi rectius placet.

C. Manlius Volfo, Consul an. V. C. CCLXXX. Veios ad petendam pacem compulit Dionysius 9.

L. Manlius Volfo, Consul an. V. C. DLII.

L. Manlius Volfo, belli Pun. secundi anno 1. Praetor aduersus Gallos missus, aegre ex insidiis euasit, multis suorum desideratis. Liuius 21.

P. Manlius Volfo, fr. opinor L. Praetor anno 9. belli Pun. secundi, V. C. DXLIH.

L. & Cn. Manlii Volfo, L. ut puto F. F. Praetores ambo, ille ann. V. C. DLVII. hic DLIX. Consul etiam anno DLXVI. Gallograecos domuit, deque iis triumphauit. Liuius 38. Plinius de viris illustribus, Valerius lib. 6. cap. 1. Orosius lib. 4. cap. 20. & c. Meminit Suidas *ῥωγος*, Augustinus de C. d. lib. 3. cap. 21.

P. Manlius Volfo, P. opinor F. Praetor an. V. C. DLIX. & iterum DLXXII. Triumphauit epulonum obiit DLXXIII.

M. Manlius Volfo L. puta F. Consul fuit an. V. C. DLXXVI.

P. & C. Manlii, simul Trib. mil. Consulari potest. an. V. C. CCCLXXVI. cum Volscis male pugnarunt, amissis castris, ac magna militum parte caesa. Liuius 6. P. etiam secundum Trib. mil. factus est. Dictator C. Licinium Stolonem, virum de plebe, sed Trib. mil. M. equitum dixit.

M. Manlius Nauius, Cenfor cum C. Marrio Rutilio an. V. C. CCCCIII.

L. Manlius Regulus, Consul an. V. C. CCCCXCVII.

A. Manlius Atticus, Consul an. V. C. DIX. & DXII.

M. Manlius Lucrinus, Conf. an. V. C. DXIII.

A. Manlius, Trib. mil. caesus cum Marcello. Liuius 27.

C. Manlius, Praetor anno vrbs cond. DXLVII.

Q. Manlius Thurinus, Aedilis pl. eodem an. sequi id est V. C. DXLVIII. Praetor.

L. Manlius Acidinus, P. Manlii Volsonis in praetura collega, an. V. C. DXLIH. quadriennio post fit Proconsul Hispaniae cum L. Cornelio Lentulo. Ex ea cum ouare illi Senatus permisisset, a M. Porcio Lecca, Trib. pl. prohibitus est. Liuius 22. 28. & 32.

L. & M. Manlii Acidini, fratres puto patruales fuere. L. Praetor anno V. C. DLXVI. Hispaniam citeriorem affecutus est, ex qua triennio post ouauit. Liuius 38. & 39. Consulatum gessit anno DLXXV. vna cum fratre, quod ante eum diem nemini acciderat, Q. Fuluius Flacco. (nam ipse in gentem Manliam adoptatus erat) Auctor Vellicus Paterculius.

L. & M.

L. & M. Manlii Acidini, iuuenes illustres, superiorum filii, alter L. alter M. cum C. Licinio Crasso Consule in bellum Macedonicum proficiscuntur. Liu. Deca. 5. li. 2.

Manlii Acidini, ut viri iunioris, & sui contemporanei, meminit Cicero ad Atticum 12.

C. Manlius Maximus, Conf. an. V. C. DCXLIX. profectus aduersus Cimbro & Teutones, ab eisde cum duob. filiis & toto exercitu, caesus est. Orosius 5. ca. 16. Liu. 67.

A. Manlius, legatus C. Marii. Ibidem.

Q. Manlius Chilo, socius Catilinae. Cicero in Cautilin.

Manlio Chiloni scribit Aurelianus Imperator apud Vopiscum: etsi in vulgatis libris Mallio legitur.

Cn. Manlius, homo sordidus, in Aedilitate Q. Catulo praelatus est. Cicero pro Cn. Plancio.

T. Manlius, commendatur Sulpitio epistolarum familiarium 13.

Manlius quidam, refertur apud Plutarchum inter duces Sertorii, & qui in illum coniuravit.

L. Manlius, Praetor initio belli civilis partium Pompeii, aduentu Caesaris cum sex cohortibus Alba profugit. Caesar comment. 1.

M. Manlius M. F. Turpilius L. F. Duumuiro & c. Inscript. ant. pag. 184.

L. Manlius (quidam Mallium vocant) pictor egregius, apud quem cum Seruilius forte cenaret, filiosque eius deformes animaduertit. *Non similiter*, inquit, *Manli, fingis & pingis.* Ad quem ille: *In tenebris*, inquit, *fingo, luce pingo.* Macrobius lib. 2. Saturn. cap. 2.

Q. Manlius Q. F. Cam. Secius Alba Pompeia Veter. Fabricius in sua Roma.

Manlii Vopisci Tiburtinum laudat Stadius Sylvarum 1. quem virum eruditissimum vocat, & a situ literas iam pene fugietes vindicare scribit. Quid si hic est Torquatus ille, cuius meminit Martialis?

Manlius Chrestus, de Deorum hymnis scripsit, ut Fulgentius Placiades.

Manlius Lentinus, refertur Dioni. Apud illum tamen est Mallius.

Manlius Sura, citatur a Plinio, sed nomine Manilii. Hunc multum in agendo discursantem, salientem, manus iactantem, togam deicientem, & reponentem, Afer non agere sed fatagere dixit. Quintilianus 6. cap. 4.

Manlius Statianus, Senator primae sententiae sub Probo. Vopiscus.

L. Manlius, Proconsul, in Aquitania bellum gerens, amissis impedimentis, & L. Valerio legato caeso, fugere coactus est. Caesar comment. 3. belli Gallici.

L. Manlius, Proconsul, e Gallia in Hispaniam cum tribus legionibus & mille quincentis equitibus transgressus, infeliciter cum Herculeio, Sertorii Quaestore confligit: a quo castris copiisque exutus, in oppidum Ilerdam pene solus refugit. Eutrop. lib. 6. Florus 90. Antonium illi legatum tribuit.

Manlius Theodorus, Consul cum Eutropio sub Arcad. & Hon. an. V. C. MCLII.

MANNELI

C. Manneius C. L. Nicephorus, refertur Inscript. ant. pag. 130.

M. Manneius, legatus Ciceronis in Cilicia. Idem Epist. 13. & 15. In plerisque libris legitur M. Anneius. Vide Anneios.

Manneius, ut homo egens & impurus, notatur Martiali lib. 5. & lib. 11.

MANNYS, Calaurorum Campanorum seruus, proditis dominorum in Romanos insidiis, & excitatione incendiis, libertate donatur. Liuius 26.

MANSVETVS, cum Pampinia martyr, caesus a Vandalis in Africa. Victor lib. 1.

P. MANTINIUS, citatur ut Bruti familiaris ad Atticum 6. pag. 286. Idem tamen pag. 284. P. Maninius vocatur, male ut opinor.

MARCELLI, separatim positi.

Marcellus Victorius, quaeratur in Victoriiis.

P. Marcello rescripsit Hadrianus Imp. Pand. 1. de statu hominum l. 18.

Marcellus Iurisconsultus.

Marcellus, Praetor sub Commodo, tam alienus a corruptela munerum, quam humanitati & mansuetudini familiaris. Auctor Suidas, qui & miram eius vigilantiam ostentationem praedicat.

Marcellus Sidites, Poeta, cuius meminere diuus Hieron. & Suidas.

Marcellus Solutorius, & eius filia Marcella Solutoria, referuntur Inscript. antiq. pag. 207.

Marcellus Verecundus, cum Caesia coniuge. Ibidem pag. 333.

Marcellus, a Vitellio, legato Syriae, sufficitur Pilato in Iudaea. Ioseph. lib. 18. cap. 7.

Marcello referunt Seuerus & Anton.
4. Cod. tit. 35.

Marcello alii Constantinus 4. C. tit. 47.
Marcello alii Gordianus Imp. 5. Cod.
tit. 3.

Marcellus, magister Arcadii Imperat.
*κδομος ἀρετῆς ἀπάσης, ἢ πῶς ἀρμονικώτερον εἰπῆεν, ἀρε-
τῆς πῶς ἐμψυχῶς, vt Suidas.*

Marcella, Albinæ F. auunculum Albi-
num habuit. Viro post nuptias septimo
mense priuata, Cerealem, virum Consula-
rem, coniugium suum petentem, reiecit.
Vide Hieronymum ad Principiam virgi-
nem & apophthegmata nostra. Hæc pri-
ma nobilium foeminarum ausa est Romæ
Monachæ vitam profiteri, ac multas ad
idem institutum foeminas pertraxit.

Marcellæ rescribitur a Philippo A. 1.
Cod. de iuris & facti ignorant. & ab Ale-
xandro 5. Cod. tit. 3.

Marcellæ & Quirillæ rescribitur a Dio-
cletiano & Maxim. A A. Cod. de trans-
actionibus. Rursus Marcellæ foli 4. Cod.
tit. 27.

Marcellia Profutura, cum Marcellia
matre, refertur Inscript. ant. pag. 73.

Inter Marcellum & Lætum fratres, eo-
rumque sororem, litem componit Am-
brosius epistola 24.

MARCELLINI.

Aurelius & Iulius Marcellini sub Gal-
lieno principē, vt liquet ex Inscript. vetusta
apud Volaterranum pag. 38.

Marcellinus, Consul cum Cælio Pro-
bino ann. V. C. M X C I I I.

Marcellinus, Patricius, Anthemio II.
Consule occisus in Sicilia, cuius sororis F.
Iulius Nepos, Nepotiano patre natus, de-
iecto Glycerio, & Salonis Episcopo ordi-
nato, imperio quidem, sed ad breue tem-
pus potitus est, pulsus & ipse ab Oreste,
Augustuli patre.

Marcellinus, regulus Dalmatiæ, Ro-
manis disciplinis institutus, & eruditionis
amantissimus. Habet encomium eius
Suidas.

Marcellinus, fautor Magnentii.

Marcellinus, Augustæ vrbis Episcopus,
scripsit Chronica.

Marcellino rescribunt AA. & CC. 6.
Cod. tit. 23.

Marcellinæ Alexander A. 9. Cod. tit. 1.

Marcellinus, Tribunus & notarius Ho-
nom. Imp. Posid. in vita Augustini.

Marcellina, sectæ Carpocratianæ, Iesu,
Pauli, Homeri & Pythagoræ imagines ad-
orabat. Augustinus de hæresibus.

M. MARCILIUS, pater, interpres Ci-
ceronis in Cilicia. Meminit eius & filii Ci-
cero epistolarum 13. ad Q. Minutium
Thermum. Filium opinor fuisse apparito-
rem Ciceronis.

MARI I.

L. Marius & M. Cato, Tribb. pl. legem
tulere ann. V. C. ccccxcj. pœnam impe-
ratoribus minantem, qui aut hostium oc-
cisorum in prælio, aut amissorum ciuium
falsum numerum literis Senatui ausi essent
referre. Valerius Max. lib. 2. cap. 3.

C. MARIUS, septies Consul natus Ar-
pini, patrem habuit Marium, matrem
Fulciniam, homines modicos, & artis
mechanicæ; loci tamen equestris. Ipse vi-
ta incorruptus, manu strenuus, ad sum-
mos honores peruenit, duxitq; ex patricio
genere coniugem Iuliam, Iulii Cæsaris, qui
postea Dictator fuit, amitam. De rebus
eius gestis elegans extat inscriptio, di-
gna quæ hic subiiciatur: C. Marius Cos.

VII. Pr. Trib. pl. 2. Aug. Trib. mil. extra for-
tem bellum cum Iugurtha, Numidiæ rege, Pro-
cos. gestit. Eum cepit, & triumphans in Ionis
adem secundo Consulatu ante currum suum du-
ci iussit. Tertium Consul absens creatus est.

IIII. Cos. Teutonorum deleuit exercitum.
V. Cos. Cimbrós fudit. Ex illis & Teutonis
iterum triumphauit. Rempublicam turbatam
seditionibus Trib. pleb. & Prætorum, qui ar-
mati Capitolium occupauerant, VI. Cos. vin-
dicauit. Post LXX. annum patria per arma ci-
uilia pulsus, armis restitutus VII. Cos. factus
est. De manubiis Cimbricis & Teutonicis ede
Honori & Virtuti victor fecit. Veste trium-
phali, calceis puniceis (Deest opinor, hono-
ris nomine S. P. Q. R. decreto semper
vñsus, vel simile quippiam) Plura de ipsius
rebus gestis Cicero, Salustius, Liuius, Pa-
terculus, Appianus, Florus, Plinius de vi-
ris illustribus; copiosissime autem omni-
um Plutarchus, qui vitam eius inter viros
illustres summa diligentia contexuit.

C. Marius F. cui fratet natus iunior Te-
lesinus, vxor Mutia fuit, ætatis anno 25.
Consulatum cum Cn. Carbone iniiit,
quem honorem, vt immaturum mater fle-
uit. Apud Sacriportum cum Sylla cōgres-
sus acie, pulsusque, Prænestæ refugit. Vbi
per Lucretium Asellam obsessus, cum per
cuniculū erupisset, a dispositis in id ipsum
inter-

Antiqui-
tates Fabri-
cii pag. 102.
seque.

Valerius
lib. 9. cap. 2.
S. neca lib. 3.
de ira cap. 18.

Item Plin.
33. cap. 9.

interemtus est. Sūt qui sua manu, sunt qui
concurrentem mutuis iētibus cum fratre
Telesino, simul obfesso, cecidisse prodide-
runt. Vir animi profecto paterni, nec vsquā
nomine Consul inferior iudicatus est. De
quo Sylla quid existimauerit, hinc cerni
potest, quod eo demum occiso, Felicis sit i
nomen assumpsit. Vide Appianum, Plutar-
chum, Plinium de viris illustrib. Florum,
cæteros.

M. Marius Gratidius, C. Marii propin-
quus, per familiaris & præfectus M. Anto-
nii Oratoris, in Cilicia interemtus est. Hu-
ius sororem, Mariam Gratidiam, auus Ci-
ceronis vxorem habuit. Accusauit C. Fim-
briam, doctus Græcis litteris, & ad dicen-
dū factus. Cicero in Bruto, & 3. de legibus.

Gratidius, legatus Marii, a militibus Syl-
lanis occisus. Liuius lib. 99. Valerius Max.
lib. 9. cap. 7. Orosius lib. 5. cap. 19.

M. Marius Gratidianus F. bis Prætor,
iubente Sylla, ad Q. Catuli sepulchrum ar-
tuatim dissectus est. L. Florus oculis erutis,
manibus cruribusque defectis, aliquandiu
seruatū tradit, vt per singula membra mo-
reretur. Q. Cicero in petitione Consulatus
administrū huius carnificinæ Catilinā
fuisse demonstrat. Verba eius sunt: Quid
ego nunc dicam. petere eum tecum Consulatum,
qui hominem carissimum P. R. M. Marium,
inspectante P. R. virgis per totam urbem ceci-
derit, ad bustum egerit, ibi omni cruciatu lace-
rarit, viuo stanti collum sua dextra secuerit, cū
sinistra capillum eius a vertice teneret, caput
sua manu tulerit, quum inter digitos eius riuu
sanguinis fluere. M. Cicero Officiorum 3.

boni viri officio functum negat, cū Prætor
de re numaria, quod collegæ Tribuni que
pl. communiter conscripsissent, solus, non
expectatis cæteris, edixit. Fuit illi ea res ma-
gno honori, omnibus vicis statuatæ factæ, ad
eas thus & cærei. quid multa? nemo vnquā
multitudini charior fuit. Plinius lib. 34. c.
6. eas statuas omnes introitu Syllæ subuer-
sas esse scribit; ea est multitudinis leuitas &
inconstantia. Meminit etiam huius Marii
Gratidiani, vt qui ædes Sergio Auratæ ven-
diderit, quarum nulla pars seruiret, Cicero
de Oratore 1.

M. Marius Gratidius, Q. Ciceronis in
Asia legatus, & ipsius Ciceronis haud du-
bie frater consobrinus.

M. Marius Varus, transmissus a Sertorio
dux Mithradati, qui & ipse monocul⁹ erat,
captus a Lucullo & cæsus est. Plutarchus

in Lucullo. Eutropius sexto clarius.

M. Marius Perpenna, Prætor Lepidi,
quo victo, contulit se ad Sertorium, quem
facta coniuratione per insidias in conuiuio
trucidauit, eiusque imperium arripuit. Ve-
rum mox a Pompeio victus, cæsis copiis,
captus & occisus est. Appianus primo. Plu-
tarchus in Sertorio, Liuius lib. 96. Valerius
lib. 6. cap. 2.

L. Marius, subscripsit in M. Scaurum:
Ascon. Pedianus.

M. Marius, amicus Ciceronis, ad quem
sunt epistolæ lib. 7. Meminit eius ad Q. fra-
trem epistola: Tu me tuis, lib. 2.

Marii Caluentii, & suæ in illum orati-
onis, meminit Cicero ad Q. fratrem 3.
epistola 1.

C. Marius C. F. L. Crassi Oratoris nepos,
Cæsaris Dictatoris propinquus. Cicero in
epistolis ad Atticum lib. 12. epistola 47.

T. Marii, Publicani, meminit Cicero e-
pistolarum quinto ad L. Messiniū Rufum.

T. Marius Vrinus, sub D. Augusto ad
summos honores castrenses peruenit. Is
pridie quam expiraret, Augusto, se fortu-
nas illi suas relinquere, dixit, cum in tabu-
las ne nomen quidem eius adiecerit. Vale-
rius Max. 7. cap. 9.

Sex. Marius, legatus Dolabellæ. Cicero
epistolarum 12.

Marius Nepos, sub Tiberio Senatu
motus ob prodigalitatē. Tacitus 2.

P. Marius, curator aquarum publicarū
sub Nerone, teste Frontino.

M. Marius Celsus, dux Othonianus
contra Vitellium apud Bebricum, primū
Othoni, a quo seruatus aduersus militem
rabiem, fidus extitit. Consulatum illi mox
Vitellius victor seruauit. Tacitus libro
17. & 18.

Marius Maturus, procurator Alpiū,
discessu Valentis exolutus, transit in partes
Flauianas. Tacitus lib. 19.

Marius Priscus, Africæ Proconsul, ac-
cusatus repetundarum a provincialibus,
agente Plinio damnatus est. Vide Plinium
ad Arrianum lib. 2. De huius in exilio luxu
Iuuenalis Satyra 1.

Exul ab octaua Marius bibit & fruitur diis
tratis, &c.

Plinius & Consulem & septemuirum epu-
lonum fuisse scribit. Arbitror autem fuisse
Consulem cum Pompeio collega, anno
V. C. DCCCXLV.

¶ Marius Maximus, Historicus, scripsit vitas Imperatorum.

C. Mario C. F. Pal. Vero. Gerudens omnibus honorib. in Republica sua functo Flamini prou. Hispan. citer. P. H. C. Hæc inscriptio extat Tarracone, teste Apiano pag. 17.

P. Mario Vot. Luperciano Eq. R. & c. Vide Antiquitates Fabricii pag. 48.

M. Marius C. F. Augusti L. viuis sibi & C. Mario fratri. Hæc inscriptio extat Torcelli in Italia, teste Apiano.

MARIUS, vnus e 30. Tyrannis tempore Gallienī, ex fabro ferrario trium dietum Imperator. Pollio.

Mario rescribit Maximinus A. 2. Cod. de pactis.

¶ Marius Victorinus Afer, Grammaticus & Rhetor, scripsit de Orthographia & ratione carminum lib. 4. item in Dialogos Ciceronis, teste Hieronymo. Romæ docuit Rhetoricam, vbi & statuā in foro Traiani meruit. Audiuit hunc Hieronymus. Sed & Augustinus illius vt viri Christiani meminit. Epitomen libri eius de diuisione definitionum habet Isidorus Etymol. libro secundo.

¶ SER. MARIUS HONORATVS, Grammaticus, scripsit commentationes in Virgilium. Extant & alia eius opuscula. Nominatur etiam a quibusdam Sergius.

¶ Marius Paulus sub Diuis Fratribus, aduersus quem illi pronunciauere Pand. 17. tit. mandati vel contra.

Maria L. F. Procula, Maria L. F. Procilla, sorori piensissima, nomine suo, & Maria Musa, matris, & Mariae Cæcilie Procilla, filia sua, & M. Cæcili Cæciliani, mariti sui. Hæc inscriptio extat Puteolis, teste Apiano.

¶ M. Marius Sidicinus, homo sui municipii nobilissimus, cæsus virgis a Consule Rom. quod vxor parū in tempore, nimisque laute, ab illo balneas sibi instructas dixisset. C. Gracchus apud Gellium lib. 10. capite 3.

Marius Montanus, cum Maria Festiua coniuge, & Mario Hippolyto ac Maria Festa, liberis, refertur Inscript. antiq. pag. 40.

P. Mario Vot. Luperciano Equiti Rom. & c. Sigonius emendationum 2. pag. 74.

¶ MARIANVS, ab antiqua stirpe Romanus, vixit sub Anastasio Imp. De hoc Suid.

¶ MARINVS, Tyrannus cæsus a Decio sub Philippo Imp. Alius Philosophus & Orator. de quo Suidas.

¶ MARINIANVS, Consul anno V. C.

MCLXXVI. sub Honorio. Hic & Bassus, similiter Consularis, cum Sixtum Episcopū accusassent apud Valentinianum I. nec intentata crimina probare possent, ab Imp. damnati proscriptique sunt, bonis illorum Ecclesiæ concessis.

Marinianæ rescribit Ant. A. 5. Cod. tit. 70.

¶ MARONIAE idem Ant. A. 8. Cod. tit. 47.

Maroni Alexander A. 4. Cod. tit. 44.

¶ MARSYÆ Probus A. 8. Cod. tit. 54.

MARTII

Martiorū nomen non vnus fuisse gentis, hinc facile colligimus, quod memoria veterū alios ex his patricos, alios plebeios faciunt. Patricos habitos, quibus Regum cognomen inhæsit, contra Tremulos, Rutilios, Cæforinos, Philippos, Figulos, in plebe solitos censerī, videmus. Martios Reges ab Anco Martio rege descendere volunt, idq; Iulius Cæsar, Martiam auia, quæ huius generis extitit, in funere pro concione laudans affirmat, quemadmodū est apud Suetonium in vita Cæsar. Pertinet eodem locus Ouidii Fast. 6.

Martia, sacrificio deductum nomen ab Anco. Alii tamen littera C. nomen hoc scribi malunt, vt sit a Marco vel Mamercio, aduocantes huc Plutarchi auctoritatem in Numa. Is enim tradidit, a Mamercio Mamercios, seu, vt ipsi legunt, Marcios Reges esse.

Primus Martiorum Romæ ex patriciis fuit Numa Martius, M. Martii F. amicus & cognatus Numæ regis, qui cum ipso ex Sabinis in urbem commigravit, primus ab eodem pontifex Maximus institutus, cum & Senatoria dignitate honestatus esset. Hic post obitum Numæ in regni disceptationem cum Hostilio veniens, postquam superatum se vidit, vitæ suæ vim attulit, vt sunt auctores Liuius & Plutarchus.

Numa Martius, superioris F. a Numa rege gener adscitus est, tradita illi Pompilia F. ex qua Ancum Martium, qui post Hostilium regnum adeptus est, genuit. Quo quinquenni relicto, ipse fato diem claudit.

ANCVS MARTIVS, Rom. Rex IIII. æquitate & religione auo similis, ius feciale, quo legati ad res repetendas vtentur, ab Æquiculis transtulit. Nec bello ignauus, Latinos domuit, Auentinum & Ianiculum montes vrbi adiecit, carcerem primus

primus ædificauit, Hostiam in ore Tiberis condidit, salinis circa factis. Regnavit annis 24. duobus filiis superstitibus, qui dolentes regnum sibi Tarquini fraude & ambitione præreptum, Seruium etiam ab illo generum adscitum, qui in regno succederet, summissis percussoribus Tarquiniū sustulerunt. Verum ne sic quidem voti cōpotes facti, cum comprehensos sceleris ministros, & Seruium primum muliebri dolo, deinde voluntate Patrum summæ retū præesse cernerēt, Suesfam Pomeriam exulatum ierunt. Liuius 1.

CN. MARTIVS CORIOLANVS, Ancie regis clara progenies, vt Valerius libro 4. capite 3. captis Coriolis, Volscorum oppido, inde cognomen sortitus est. Cum propter eximiam fortitudinis opera apud milites a Cōminio Cos. publice laudatus esset, & ingentibus donis ab eodē ornaretur, tanta vsus est moderatione, vt præter vnus hospitis captiui salutem, & equū, quo in præliis vteretur, nihil acciperet. In plebem cū foret acerbior, iniquissime damnatus, ad Volscos confugit. A quibus non modo libenter susceptus, verum etiam summo cū imperio copiis præfectus, aduersus Romanos tetendit, patriæque bellum intulit. Cumque post creberrimas victorias nullis ciuium legationibus flecteretur, tandem a Veturia matre, & Volturnia vxore, adductis etiam duobus filiis, motus retro flexit, bellumque dissoluit, nec multo post inuidia rei oppressus, interiit. De mortis genere apud auctores non cōuenit. Fabius Pictor, scriptor antiquissimus, vsque ad senectutem vixisse tradit, & hanc in exacta ætate vocem subinde vsurpasse, multo miserius seni exilium esse. Liuius 2. Dionysius 6. 7. & 8. Valerius 4. cap. 3. & 5. cap. 1. & 4. Suidas *Μάρτιος*. Auctor virorum illustrium, Martium Consulem fuisse scribit: sed id Plutarchus falsum esse demonstrat, repulsum illum honoris passum ostendens. Vide eius vitam, luculente, vt omnia, ab auctore illo expositam.

¶ Q. Martius Rex, Trib. pl. cum C. Atinio Labeone, anno V. C. DLIIX. rogata plebe, iuberentne cum Philippo, Macedonū rege, pacem esse: omnes quinque & triginta tribus, vt i rogatæ erant, pacem esse iusserūt. Liuius Decadis 4. lib. 3.

P. Martius Rex, cum M. Cornelio Cethego & M. Fulvio legatus missus est ad reuocandum ex iunere C. Cassium Cos. ex

Gallia, quam prouinciam sortitus erat, per Illyricum ducere legiones in Macedoniā nouo incepro conantem anno urb. cond. DLXXXI I. Liuius 43.

¶ Q. Martius Rex iussus a Senatu aquarū Appiæ & Anienis ductus tegula reficere, nouam a nomine suo appellatam, cuniculis per montem actis, intra Præturæ suæ tempus adduxit. Sic Plinius libro 36. capite 15. In Iulio Frontino legimus, aquam Martiam a M. Titio, Prætore, perductam anno urbis conditæ DCX. Ser. Sulpitio Galba L. Aurelio Cotta Cos. Quo loco mendosum esse Frontinum arbitror, & pro M. Titio legendum Martio. Sentit nobiscum Volaterranus, qui eiusdem aquæ perductorem L. Martium Regem appellat, tantum in prænomine varians. Similiter Bartholomæus Marlianus, qui primum huius aquæ perducendæ atspicem Ancum Martium Regem, sed perfectorem operis Q. Martium Regem fuisse tradit, Topographiæ Romæ 5. cap. 15.

Martia, Cæsar's auia F.

¶ Q. Martius Rex F. Consulatum gessit cum M. Catone nepote, anno urb. conditæ DCXXXVI. quo Narbo Martius in Gallia deducta colonia est, tradente Paterculo. Plinius etiam tum trinos Soles conspectos scribit lib. 2. c. 31. In epitomeli. 6. 2. historiæ Liuianæ legimus, Q. Martium Consulem Sarnios, gentē Alpinam expugnasse. Idem memorat Orosius lib. 5. c. 13. Fortitudinē huius Q. Martii in luctu, amisso in ipso Consulatu filio, & quidem vnico, collaudat Valerius Max. lib. 5. cap. 10.

¶ Q. Martius Rex Vacia, Consul anno V. C. DCLXXXVI. quam prouinciam sortitus, quas res bello gesserit, historiæ nō prodūt, C. Salustius Cicerone Consule ad urbē imperatorem fuisse scribit, quomodo & Q. Metellum Creticum, impeditum vtrunq; calumnia paucorum ne triumpharet: missum autem Martium Fesulas, aliosque alio ad exercitum comparandum. Compellantibus illum legatis C. Manlii, Cætilinæ socii, multa que querentibus, idem auctor respondisse tradit: Si quid ab Senatu petere vellēt, ab armis discederēt, Romā supplices irent: ea mansuetudine atque misericordia S. P. Q. R. semper fuisse, vt nemo vnquam ab eo frustra auxiliū petierit. Cæterū Martius vxorem habuit Clodiam, P. Clodii sororē, nō satis pudicam. Apparet obiisse mortē nō multo post Ciceronis Consulatu. Nam M.

Pifone & M. Messala Cofs. iam decesserat, ut liquet ex epistola Ciceronis ad Atticum lib. 1. qua Clodium captantem affinis hereditatem notat. Epistolæ initium est: *Quæris ex me.* Reliquit ergo filiam ex Clodia. nã Cicero in oratione pro domo sua; Tur Rex, inquit, disce a gentili homine tuo, &c. de Clodio loquens.

MARTII plebei.

Manius Martius, Ædilis pl. primum frumentum populo in modios assibus diuisit. Plinius 18. cap. 3.

C. Martius Trib. pl. an. V. C. cccclxv. recuperata vrbe, quam Galli incenderant, Q. Fabio diē dixit, quod legatus in Gallos, ad quos missus erat Orator, contra ius gentium pugnasset. Liuius lib. 6.

C. Martius L. F. C. N. Rutilius, Consul an. V. C. cccxcix. triumphauit de Priuernatibus. Mox anno sequenti primus ex plebe factus Dictator, M. equitum itē ex plebe C. Plautium dixit, Hetruscorum hostiū castra cepit, multisque cæsis, sine auctoritate patrum, populi iussu triumphauit. Gessit deinde adhuc tres Consulatus, ac primus item ex plebe Censor creatus est. Vide Liuium lib. 7.

C. Martius Rutilius, C. superioris F. L. N. Cōsul anno V. C. ccccxlv. atroci & ancipiti prælio pugnavit. Postea lectus Pontifex, ac item Censor factus est. Hunc arbitramur esse, qui secundum a populo Censor creatus, honorem eum respuit, legemque suavit, qua decretum est, ne cui bis eūdem magistratum ambire liceret, dictus ob id cognomento Censorinus. Liuius 9. Valerius 4. capite primo. Plutarchus in Coriolano.

L. Martius C. F. Censorinus, Consul anno V. C. dcv. quo tempore Cato naturæ concessit, & de pecuniis repetundis lata lex est. Decreto bello Punico tertio, cum collega M. Manilio Carthaginē obsidere cœpit. Liuius 49. Paterculus volumine prior, Appianus, Paulus Orosius 4. c. 21. Eutropius 4. cap. 3.

A. Martius Censorinus, in dissensione ciuili partes Marii & Cinnæ fouis. Appianus. Idem caput Octauio Cos. per Censorinū amputatum, & a Pompeio apud Senas debellatum, post etiam a Sylla cum Carrinate interemtum scribit. Forsan est L. Censorinus, L. Censorini, qui Consulatum sub Augusto gessit, auus.

C. Censorinus, æqualis M. Crassi, M. Pisonis & Q. Hortensii, Græcis litteris doctus, quod proposuisset explicans expedite, nec inuenustus actor, sed iners, ac inimicus fori. Cicero in Bruto. Idem fortassis est (nec enim pro certo posuerim) qui periit cum Crasso in Parthis, ut est apud App. & Plutarchum.

L. Martius L. F. C. N. Censorinus, Consul anno V. C. dccxi i i i. triumphauit ex Macedonia.

C. Martius Censorinus, Consul sub Augusto anno V. C. dccxlv. collegam habuit C. Asinium Gallum. De his extat inscriptio Romæ teste Apiano: *C. Asinius C. F. Gallus C. Martius L. F. L. N. Censorinus Coss.* Ad hunc Censorinum arbitror scribere Q. Horatium lib. quarto Carminum Ode 8. Meminit Censorinus de die natali capite 23.

Censorinus, an gentis Martiæ, comperit non habeo, scripsit opusculum de die natali ad Q. Cerebellum, Equitem Rom. floruit sub Pio & Marco Imp. imo sub Seuerō & Antonino, pertigitque ad tēpora Gordiani, ut ex eius scriptis patet.

Figuli.

T. Martius Figulus, anno V. C. dlxxxv. cum multa prodigia nunciata essent, & ipse palmam enatam impluuiō suo nunciauit. Liuius Decadis 5. lib. 3.

C. Martius Figulus, Prætor in bello Macedonico classi præfuit, cum id bellum gereret Q. Martius Philippus. Consul postea creatus cum Scipione Nasica, & iterum cum L. Cornelio Lentulo, contra Dalmatas primum parum prospere, deinde feliciter pugnavit. Causa belli fuit, quod Illyricos P. R. iocios vastassent. Liuius 47. Meminit Valerius lib. 1. cap. 1.

C. Martius Figulus, bis Cōsulis F. Iurisperitus, & vir mansuetissimus, mirum qua de causa Consulatus repulsam tulit. Quo dolore sic accensus est, cum quidem illū honorem bis patri datum meminisset, ut postridie comitorum, quotquot consulendi causa venissent, omnes dimiserit, præfatus *Omnes consulere scitis, Consulem facere nescitis.* Dictū grauitate & merito, sed tamē aliquāto melius non dictum. Valerius Max. 9. c. 3.

C. Martius Figulus C. F. autore Dione, Consulatum gessit cum L. Cæsare. Meminit eorū Sallustius in bello Catilinario. Et Cicero ad Atticum lib. 1. his Consulibus se filio auctum scribit.

Q. Mart.

Q. Mart. Libo, repertum in numo argenteo, teste Manutio in Orthographia.

Philippi.

Q. Martius Philippus, Consul fuit cum L. Æmilio Barbula, an. V. C. cccclxxi. cū primum Italia elephantem vidit, gerente tū P. R. bellum cum Tarentinis. Plinius 8. capite 6. Citatur epistola Scipionis ad Philippum Polybio lib. 10.

Q. MARTIVS PHILIPPVS, fors superioris pronepos, Prætor anno V. C. dlxvi. Siciliam prouinciam habuit. Consul biennio post, cum collega Sp. Posthumio quæstionem de Bacchanalibus nocturnisq; sacris & coniurationibus exercuit. Inde profectus in Ligures Apuanos, rem male gessit, ac salus, ubi clades est accepta, Martius est appellatus. Interiectis duobus annis, missus est legatus in Macedoniam ad Philippum regem, iussus etiam in Peloponneso res sociorum inspicere. Iterum post aliquot annos missus in Græciā, & gentes conterminas, cum Perseo rege in colloquium venit. Priusquam autem congrederentur, cū foret cunctatio, utri dirimētē amnē transirent, scite Martius regem inuitas: *Minor*, inquit, *ad maiorē*, & quod Philippo ipsi cognomen esset, filius ad patrem transeat. An. V. C. dlxxxv. iterum Consul, Macedonia & bellum contra Perseum sortitus est, iam sexagenario maior, & prægrauis corpore. Iter in Macedoniam difficilimum habuit, nec quicquā magnopere, quod memoria dignū sit, gessit, bello post annuū imperiū in successorem L. Æmiliū Paulum translato. Liuius lib. 38. 42. & 44.

Q. Martius Philippus F. patri in bello Macedonico adfuit. Liuius lib. 44. Fors hic est exul ille.

L. MARTIVS PHILIPPVS Q. F. (Cicero officiorum 3.) Consulatum petens, repulsam passus est, prælato sibi Herennio. Paulo post tamen eius honoris compos factus est, quem inuit cum Sex. Iulio Cæsare anno V. C. dclxiii. quo bellum sociale in Italia exarsit. Numeratus est inter Oratores, proximus Crasso & Antonio, sed longo intervallo, proximus tamen. Erat in eo summa libertas, multæ facetiæ, satis creber in rependiendis, solutus in explicandis sententiis. Erat etiam in primis, ut temporibus illis, Græcis doctrinis institutus, in altercādo cum aliquo aculeo facetus. In Consulatu Senatui pro Rostriis segniā exprobans, alio

sibi Senatu opus esse dixit. Quin etiam L. Crasso, summæ dignitatis & eloquētiæ viro, grauitate id in curia ferenti, manum iniicit iussit: cum ille, reiecto lictore, Nō es, inquit, mihi Philippe Consul, quia nec ego tibi Senator sum. Valerius 6. capite primo. Censor cum M. Perpenna auunculum suum, App. Claudium Pulchrum, in recitando Senatu præterit. Cicero pro domo sua. Exercuit cum multis graues inimicitias, ut cum M. Liuiō, cum Licinio Crasso, aliisque compluribus: cum quibus tamen omnibus vno tempore reipub. causa in gratiā rediit, quomodo testatur Cicero in oratione de prouinciis Consularibus.

Amplius de L. Philippo Oratore.

L. Philippus Q. F. vir magnus in primisque clarus, gloriari solebat, se sine vilo munere adeptum esse omnia, quæ haberentur amplissima. Dicebat idem C. Curio. Off. 2. In L. Crasso & in L. Philippo multus lepos. Off. 1. Pro me pugnabit L. Philippus, eloquentia, grauitate, honore florentissimus ciuitatis. Pro Quintio. De bello Sertorianō, Pompeio commisso, quo quidem tempore cum esset nō nemo in Senatu, qui diceret, non oportere mitti hominem priuatū pro Consule; L. Philippus dixisse fertur: Non se illum sua sententia pro Consule, sed pro Consulibus mittere. Pro A. Cluētio & Philippica 11. Non igitur utilis illa L. Philippi Q. F. sententia: Quas ciuitates L. Sylla, accepta pecunia, ex S. C. liberauisset, ut hæc rursus vectigales essent, neque his pecuniam, quam pro libertate dederant, redderemus. Ei Senatus est assensus, turpe imperio, &c. Off. 3. Addicendū ita solebat surgere, ut quod primum verbum habiturus esset, nesciret, & ut aiebat ipse, cum brachiū concalefecisset, tum se solitū pugnare. De Oratore 2. pag. 110. Censor auunculū suū in recitando Senatu præterit. Hic fuit App. Claudius. Cicero pro domo sua. Philippus, Hortensius, Lucullus, piscinarii, Plinius 9. cap. 54. Dictum Philippi: Per eam nisi piscē putauit, apud Columellam 8. cap. 16.

L. Martius Philippus L. F. focer Catonis, & Augusti vitricus fuit. Illi namque Martiam filiā collocauit, & huius matrē Acciā, Octauio defuncto, duxit vxorē. Consulatum gessit cum Cn. Lentulo Marcellino an. V. C. dcxcvi i i. Meminit eorū Cicero in epistolis ad Lentulū. Occiso Cæsare, cū Octa-

uius priuignus in urbem rediisset, ut relicta sibi hereditate adiret (scriptus namque haeres, & in gentem Iuliam adoptatus erat) valde disuasiuit Philippus, sedulo monens, inuidiosum nomen, & plenam discriminis successionem, declinaret. Paulo post exorto bello Mutinensi, cum Senatui placuisset, legatione missa, denunciare Antonio, Brutum missum faceret, Gallia excederet, ni paruisset, hostem iudicandum; legatus cum L. Pisone & Ser. Sulpitio ad Antonium in castra profectus est. Augusto priuigno iam rerum potente, cum ad urbem ornandam principes ciuitatis inuitati certatim operam suam nauarent, variis edificiis excitandis, ipse aedem Herculis Musarum, quam M. Fuluius multis ante annis condiderat, vetustate deformatam, restituit. Meminit huius aedis & Philippi P. Ouidius in fine 6. Faistorum. Apparet porticum adiectam. Citat haec aliquoties Plinius, & Martialis inquit, Labienum notans lib. 5.

*Vites censeto porticum Philippi,
Site viderit Hercules peristi.*

MARTIA filia, M. Catoni, qui se postea ad Vitam interemit, conubio iuncta, M. Catonem & duas filias enixa est, quam deinde liberorum gratia petenti Hortensio concessit, eoque sub bellum civile defuncto, Cato reduxit. Vide Lucanum 2.

Martia, neptis Philippi (sic enim sentio) vxor Fabii Maximi, familiaris Liuiae, ut erat ille Augusti, enuntiato secreto de reuocando Agrippa, necis causa marito extitit, ut est apud Tacitum libro primo. Hanc arbitror esse, cuius meminit Ouidius in fine 6. Faistorum, & de Pontolib. 1. impense eam a forma, genere, ingenio & pudicitia colaudans.

Q. Philippi, ut exulantis Nuceriae, mentionem fecit Cicero pro L. Corn. Balbo.

Q. Philippo, Proconsuli, scribit Cicero epistolarum 13.

Martius Philippus, Tribunus pl. initio belli civilis Pompeiani, quo minus Faustus Sylla in Mauritiam ad regem Iubam mitteretur, impediuit. Caesar eius belli Com. 1.

Q. Martius Q. F. Q. N. Tremulus, Consul an. V. C. ccccxlvi. Samnites bis deuicit, captaque Anagnina, populum stipendio liberauit. Ob id statua equestris togata illi ante aedem Castorum posita fuit. Plin. 34. cap. 6. Liuius 9. Volunte eundem denuo Consulatu functum an. 17. post an. V. C. ccccxlvi.

M. Martius, Rex sacrorum, obiit belli Punici secundo anno 10. id est, V. C. dxlv.

Q. M. Martius Ralla, Praetor belli Punici secundi an. 15. vrbana iurisdictionem tenuit, vnus postea ex numero 10. legatorum, quorum consilio Scipio pacis condiciones Carthaginensibus dedit. Liuius 29. & 30.

Q. Martius Ralla, Duumvir aedem Fortunae primigeniae in collo Quirinali dedicauit, Scipione Africano iterum Consule, id est, anno V. C. dlx. Liuius 34.

Q. Martius Sermo & Q. Martius Scylla, Tribuni pl. ann. V. C. dlxxx. Consulibus multam se dicturos, ni in provinciam exirent, denunciarunt. Liuius 42.

Martius, nobilis vates, memoratur Liuius.

L. Martius, Septimii F. Eques Rom. caesis Scipionibus in Hispania, reliquias duorum exercituum non modo incolumes praestitit, sed etiam die & nocte bina hostium castra expugnauit, ad 37. hominum milia cecidit.

Itaque Scipio Africanus, patri patruoque succedens, summo illum in honore apud se habuit. Liui. 25. Val. lib. 1. c. 6. lib. 2. c. 2. li. 8. c. 16. Plin. lib. 2. Cic. in Orat. pro L. Corn. Balb. primi pili Centurionem fuisse scribit.

Q. Martius Rufus, legatus M. Crassi in bello contra fugitios. Frontinus 2. cap. 4.

Q. Martius Crispus, Proconsul Syriae post caedem Caesaris, exercitum Cassio tradidit, eique adhaesit. Cicero Philipp. 11. & epistolarum 10. Hunc arbitramur esse, quem Cicero vna cum L. Flacco L. Pisonis in Macedonia legatum fuisse scribit, suumque familiarē vocat, in oratione aduersus L. Pisonem.

P. Martius, M. Martii F. militauit sub Cesare in Hispania, ut ex inscriptione, quam C. Terentio patrueli, inibi extincto, posuit, videre est. Extat ea in scriptio apud Apianum pag. 11.

Q. Martius, Trib. mil. sub Pompeio F. transfugit ad Caesarem. Com. 6.

Martii Marcelli, ut amici sui, crebro meminit Montanus Vatiens in scriptis suis. Vterque citatur Senecae in fine 5. Suaforiarum.

Q. Martius Macer, Othonianarum partium dux. Tacitus lib. 18.

C. Martius C. F. Saluianus militauit sub D. Traiano & D. Hadriano, Principibus, ut liquet ex inscriptione, quae extat apud Apianum pag. 298.

Q. Martius C. F. Saluianus militauit sub D. Traiano & D. Hadriano, Principibus, ut liquet ex inscriptione, quae extat apud Apianum pag. 298.

Q. Martius Liuianus Turbo, repressis Iudaeis ab Hadriano, Mauritiae praefectus est, inde Daciae Pannoniaeque praepositus. Gessit & praefecturam praetorii post Tatianum. Ad extremum tamen Hadriani gratiam

tiam amisit, multis etiam infectionibus ab eo petitus. Spartianus.

Martio Auito, Praetori, rescripsit D. Antoninus Pand. de restit. in integrum.

P. Martius Verus, sub Marco Imp. dux fuit in bello Parthico, autore Capitolino. Hunc esse opinor Verum illum, qui collega fuit Commodi Imp. in secundo illius Consulatu. Cooptatum etiam in collegium nescio quod indicat in scriptio vetusta apud Apianum pag. 320. Enconium eius habet Suidas *Μάρτιος Βίρος*.

Martius Quartus, praefectus praet. diebus 5. sub Commodi Imp. Lampridius.

Martius Agrippa, praefectus classis sub Ant. Caracalla. Spartianus.

Q. Martio Barea T. Rustio Numio Cois. Haec in scriptio adducitur a I. Lipsio comment. in lib. 12. Taciti.

MARTIA, M. Reguleius, qui bello Pun. captus est, vxor. Silius 6.

Martia, princeps Romanarum ista fulmine, cum esset grauida, partu exanimato, ipsa citra vllum aliud incommodum vixit. Plinius 2. capite 51.

Martia, Vestalis, cum Licinia & Aemilia incesti damnata. Liuius 63. Orosius 5. capite 15.

Martia A. Cremutii Cordi F. mater Metilii adolescentis, cui superstes fuit. Consolatur illam Seneca. Ausus eius in alieni percussoris arbitrium venit, pater se inedia rebus humanis exemit. Coluit & haec Martia Liuianam. Seneca. Meminit huius Martiae & Dion 57.

Martia, libertini generis, amasia Commodi Imper. a qua & veneno sublatus est. Lampridius.

Martia Otacilia Seuera Aug. in antiquo numo legitur. Fuit autem vxor Seueri Imper. Spartianus.

Martia L. F. cum Claudio Eumelo coniuge, & Martia Electra, referuntur Apiano, illa pag. 312. haec 292.

Martiae rescribitur a Diocletiano & Max. AA. 2. Cod. de transactionibus & 5. Cod. tit. 18.

Martiae item rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 25. Item a Gord. A. 8. Cod. tit. 48.

Martiae duae, Martyres referuntur Volaterrano in anthropol.

Martiae rescribit Antoninus A. 8. C. tit. 16. Martia Veneria quaeratur in Centeniis. Martio Auito, Praetori, rescribit D. An-

toninus Pand. 4. de restitutione in integrum.

MARTIANI, separatim positi.

Martiani, ut synchroni, meminit Cicero ad Atticum 12. Martianus ad me scripsit.

Martianus sub Augusto, ad ipsum accedens, cum miles quidam impudenter peteret, princeps, qui Martianum quoque petiturum aliquid suspicaretur: *Non magis, inquit, faciam commilito, quod petis, quam quod Martianus a me petiturus est.* Macrobius 2.

Martiano scribit Martialis epigrammatum 6.

Martiana Augusta & Felicitas seculi, in numo apud Manutium in Orthographia, in voce Felix.

Martianos duos, quorum alter sub Traiano damnatus, alter, ut opinor, sub Alexandro floruit, pete ex Flauis.

Aelius Martianus I. C. a Didio Iuliano occidi iussus.

Martianus Capella, quaeratur in Felibus.

Martianus haereticus, refertur Eusebio.

Martianae rescribitur a Diocletiano & Max. AA. 2. Cod. de transactionibus & 3. Cod. tit. 19. & 4. Cod. tit. 44.

Martianus, vir clarus sub Valente, post Nouatianae Ecclesiae presbyter, item alius sub Zenone. De vtroque Suidas.

Martiano rescribitur 3. Cod. tit. 10. & 4. Cod. de rebus creditis.

Martianus praeses, qui saeuit in Brutium Episcopum & Confessorem, noctu terramotu oppressus est. Vide Martyrolog. 8. Iulii.

MARTIANVS Imp. (Pomponius Fl. Valerium Martianum vocat) successit Theodosio iuniori, fauente Arcadii F. Pulcheria, qui licet humili loco natus & senex esset, tamen rebus gestis & arte militari clarus, per annos fere 7. imperium orientis tranquillissime gubernauit. Dicere solitus erat, *dum pax constare posset, arma non sumenda.*

Martianus, Anthemii Imp. F. Leonis Augusti filiam alteram, Leontiam, vxorem duxit, cum alteram, Ariadnen, Zeno, qui post imperauit, coniugem haberet. Consulatum gessit cum eodem Zenone, patre & socero AA. imperantibus, anno V. C. mcccxi.

MARTIALES.

Martialis, Poeta, refertur inter Valerios. Martialis, Eques Rom. ob fratrem inter-

emum Antoninum Caracallam Imp. occidit. Herodianus.

Martiali cuiusdam rescribitur a Diocletiano & Max. A.A. a Cōst. & Max. CC. 1. Cod. de iuris & facti ignorātia, & 4. Cod. tit. 37.

Martialis, vnus ex 18. Martyribus Cæsaraugustanis Prudentio.

Martiali rescribit Alexand. Imp. 9. Cod. tit. 23.

MARTINO rescribit Gordianus A. 4. Cod. tit. 57.

MARTYRVS & Syluia coniuges cum Galba F. referuntur in inscript. vetusta apud Apianum pag. 487. qui eā extare scribit in Treuiris apud S. Paulinum.

Martyrius, Martiopolitanus Episcopus, memoratur Nicephoro lib. 12.

M A R V L L I.

Marulli aliquot reperiuntur in Epidiis & Metiis. Præter eos duximus hic adiiciēdos, quorum familias nondum inuenire potuimus.

M. Marullus, Poeta mimographus sub Antonino Philosopho, ipsum etiam Imperatorē incessere solitus. Huius est illud: Tu, vt Hec̄tor ab Ilio, nunquam recedis. Meminit huius Hieronymus contra Rufinū, & Galenus, qui se filium eius, grauissimo laborantem morbo, curasse scribit.

Marullus Calaber, Poeta, cum Attilam, regem Hunorum, per adulationē Deum, & diuinæ stirpis prolem, nominasset, propemodum viuus ab ipso, vna cum carmine exustus est. P. Callimachus in Attila.

Marullus, ætate patrum nostrorum, Constantinopolitanus, & Pontani discipulus, vir acris cum ingenii tum iudicii, & qui plus nostræ quā paternæ linguæ vacauerit. Scripsit epigrammata & hymnos, submersus tandem in amne Cæcina. Hæc Volaterranus.

Marullus Rhetor, a Seneca Controuersiarum 1. pro præceptore agnoscitur. Sic enim in præfatione: Cum essemus, inquit, condiscipuli apud Marullum Rhetorem, hominem satis aridū, paucissima belle sed vulgato genere dicentem: cum ille exilitatem orationis suæ imputaret controuersia, ac diceret; Necessè est, me per spinosum locum ambulātem suspensos pedes habere, aiebat Latio: Non me hercules tui pedes spinas calcant, sed habent, &c.

MASCYLO rescribit Alexander A. 6. Cod. tit. 42.

Masculino Vero 7. Cod. tit. 56. nisi tamen sit idem, alterius loci modico vitio.

Masculus, Confessor in Africa, refertur Victori, Episcopo Vticensi.

MASTICHIANO, præf. annonæ, rescribit Constantius 6. Cod. tit. 61.

M A S V R I I.

Masurius Sabinus, Eques Rom. I. C. auditor & successor Atteii Capitonis. Meminit illius Persius, similiter Pomponius Pædect. de origin. iuris. Citatur subinde ab A. Gellio. Scripsit Fastorum & rerum memorabilium libros, commentarios de indigenis, de iure ciuili, de furtis. Porro iam quinquagenarius cum inopia magna laboraret, ab auditorib⁹ sustētatus est. Floruit sub Tiberio, a quo vj sibi de iure respondere liceret, obtinuit. Athenæus lib. 14. Dipnosoph. hæc de eo habet: Μαυρίος ἰ πάλαι δεύρος ἔσπερος. ἔσπερος νόμον ἐξηγητὴς ἔδειξεν δεύρος.

Masurius Sabinus, alius a superiore est, cui Paulus aliquot libros scripsit. 2. Institut. 14.

M A T E R N I.

Maternus I C. & municeps Martialis. Videlibro 10.

Materno rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 30.

Materno Constant. 7. Cod. tit. 32. Maternæ A.A. & CC. 5. Cod. tit. 16.

Maternus miles, factus perditorum hominum dux, Commodoprinicipi insidias tendens, capite pœnas dedit. Herodianus.

MATERNII, Pardus & Perletus, milites leguntur in memoriis Moguntinis apud Apianum pag. 468. & 477.

Maternius Nemausus strator Cof. Ibid. pag. 472. cum vxore Comitilla.

MATERNIANVS, procurator rerum in vrbe sub Caracalla, ipso absente. Herodianus 4.

MATERNVS, Sophista, cæsus est a Domitiano, quod exercendi sui causa declamasset in Tyrannos. Dion.

M A T I E N I.

P. Matienus, Trib. mil. cum M. Sergio, & ipso Trib. actibus millibus militū missus a Scipione Cof. Locros, ad id oppidum recipiendum. Liuius 29.

C. Matienus, Duūuir naualis creatus cū C. Lucretio, an. V. C. DLXXIII. accepta ad sinum Gallicū prouincia, in ora Ligustica 32. naues Ligurū cepit, quo tempore L. Æmilius

milius Cof. cæsis 15. millibus, captis 2. millibus & 500. reliquos Ligures in deditiōne accepit. Liuius 40.

M. Matienus, Prætor anno vrbs cond. DLXXXI. Hispaniam vltiorem sortitus, prouinciam auare & crudeliter habuit: vnde biennio post accusatus ab Hispanis, Tibur exulatum concessit. Liuius initio 42. & 43.

C. Matienus, P. Corn. Nasica & D. Iunio Bruto Cofs. delectum habentibus, in conspectu tironum, id quod saluberrimi exempli fuit, accusatus apud Trib. pl. quod exercitum in Hispania deseruisset, damnatusq; sub furca diu virgis cæsus est, & sequestio numo venit. Liuius siue Florus 55.

M A T I I.

C. Matius, amicus & familiaris Cæsaris Dictatoris, nec alienus ab amicitia Ciceronis, vt indicant illorum epistolę lib. familiarium 11. Meminit eius & Cicero libro nono ad Atticum, epistola cuius initium est: Nihil habebam, & Suetonius in Cæsare cap. 52. vbi tamen mendose Martius legitur. C. Plinius 12. cap. 2. equestris ordinis virum, ac Diui Augusti amicum fuisse, nemoraq; tonfilia inuenisse scribit. Gyraldus, nescio quibus rationibus ductus, nō Matium, sed Marium vocat: deinde Augusti amicum 30 Cn. Matium appellat.

Cn. Matius, mimorum scriptor, citatur a Gellio 21. Iliados eius lib. 9. cap. 14. Citatur & a Varrone & Terentiano, item a Macrobio. Variat Iosephus Scaliger in Varronem coniectaneis pag. 184. & seq. & de auctoris huius monumentis disertius & castigatius explicat.

M A T R I N I I.

C. Matrinus, Eques Rom. Cicero in Verr.

D. Matrinus, scriba Ædilitius, defensus a Cicerone. Cicero pro Cluentio.

Matriniam anum notat Martialis 5.

M A T R O N I I.

Matronia, citatur in memoriis antiquis pag. 76.

Matronio rescribunt Valerianus & Gall. AA. & Val. Cæsar 4. Cod. tit. 26.

Matroniæ AA. & CC. 6. Cod. tit. 23. & 9. Cod. tit. 45.

Sex. Matronius Successus. Inscript. ant. pag. 317.

MATRONIANO, Præfecto præf. rescri-

bit Anastasius Imp. 1. Cod. tit. 25. & 7. Cod. tit. 39.

Matroniano, duci & præfidi Isauriæ, rescribit Gratianus, Valentinian. & Theod. 9. Cod. tit. 26.

MAVCALIAE rescribunt AA. & CC. 5. Cod. tit. 16. l. 21.

MAVORTIVS Lollianus, præfectus & rector Orientis sub Constantio, Consulatum gessit cum Arberione ann. V. C. MCVI 11. Huic iunior Firmicus Maternus Siculus dedicauit 8. libros astronomicōn. Gessit & præfecturam vrbs an. M X C I I.

M A V R I.

Mauro rescribit Alexand. Imp. 7. Cod. tit. 32.

Maurus & Montanus, aulici fuere sub Gordiano principe.

Mauro alii rescribit Carius Imp. 7. Cod. tit. 2.

Maurus Terentianus, patria Carthaginensis, a Gyraldo inter Lyricos Poetas reponitur. Filius habuit Bassianum, & Nouatum generum.

M A V R I C I I.

Mauricio rescribitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 10. Nescio an & 11. & rursum 8.

Mauricio rescribitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 14.

Mauricius, Trib. sub Iouiniano Imp. memoratur Amm. Marcellino.

MAVRICIVS Imp. Tiberii gener, præfuit rebus annis 20. Encomium eius habet Suidas.

MAXIMI, quorum familiae ignorantur.

Maximus, Senator, vir grauis, & Orator inter Romanos primus. Aristides orat. Platon. 3. Tom. 3.

Maximus, Consul anno V. C. DCCCCLIX. sub Seuero A. & iterum sub Alexandro.

Maximus, Cōsul an. V. C. DCCCCLXXXIII. & iterum ac tertio. Horum alteri vel vtriq; rescribit Alexand. Imp. 5. Cod. tit. 4. & 62.

Maximus IC. scripsit ad legem Falcidianam, horum an superiorum temporum, incertum.

MAXIMVS, Tyrannus, qui Gratianum extinxit, vicissim a Theodosio cū Victore F. apud Aquileiam extinctus est. Vide Carolum Sigonium de Imperio occidentali, & Onuphrium Pantunium.

Maximus, Consul sub Honorio ann. V. C. MCLXXI.

MAXIMVS, homo potens & patricius, cum Valentianum III. ad caedem Aetii, & Trasilam, Aetii militem, vicissim ad occidendum Valentinianum impulisset, voti composum sit imperium, relictamq; Valentiniani coniugem, Eudoxiam, inuita & renitentem sibi copulauit. Quamobrem euocatis ab illa Vandalis, mox sceleru pœnas dedit, ab Vrso, milite Romano, confosus. De hoc Sigonius & Onuphrius ibid.

Maximus, superioris pronepos, Consul anno vrbis conditæ MCLXXVI. in exilium actus est, quod cum Gotthis, vrbem obfidentibus, sentire videretur. Auentinus 3. pag. 267.

Maximus & Priscus, Philosophi, comites Iuliani in expeditione Persica, quorum Maximus postea sub Valente Ephesi in patria capite truncatus est. Amm. Marcellin.

Maximi duo, ambo Philosophi, alter Tyrius, alter Epirota, memorantur a Suida. Tyrii sermones etiamnum extant.

MAXIMINO respondet Vlpianus Pand. 17. pro socio l. 71.

Maximinus hæreticus, contra quem scripsit D. Augustinus.

MAXIMIANO rescribit Alexander A. 5. Cod. tit. 62.

Maximiano, præfidi prouinciæ, rescribit Constantinus C. de off. rect. prouinciæ.

Maximianus, præfectus annonæ seu vicariæ sub Valentiniano I. homo crudelis & rapax, tandem vt meruit, iugulatus. Filius illi fuit Marcellinus. Amm. Marcellinus & Tripattita, quæ illius vt præfecti vrbis meminit lib. 8. cap. 10.

M. MECIO, Memmio, Furio, Dalburio, Ceciliano, Placido, &c. Pontifici maiori Augusti publico P. R. Quiritium X. viro sacris faciundis. Hæc inscriptio legitur in Orthographia Pauli Manutii.

MEGILLA Opuntia, memoratur Horatio cum fratre I. Carminum Ode 26.

M. MEGONII, M. F. testamentu extat in Antiquitatibus Fabricii.

MEGVLIA, quia cum quingentis milibus æris mariti domum intrauit, dotatæ cognomen inuenit. Valerius lib. 4. cap. 4.

MELA sui felix septem circumdata natis, Dum vixi, &c. Vide eadem Fabricii Antiquitates pag. 79.

MELANIA, nobilissima mulierum Rom. & Marcellini, quondam Consulis F.

vnico filio, tunc Præto re vrbano, relicto, Hierosolymam nauigauit: vbi tanto virtutum, præcipue vero humilitatis, fuit miraculo, vt Teclæ nomē acceperit. Hieronym.

MELANDRO rescribunt A. A. & C. C. 7. Cod. tit. 14.

MELII, qui partim patricii, partim plebeii fuere.

Sp. MELIUS, vir equestri ordinis, & prædiues, largitione frumenti delenito populo, cum consilia regni agitaret, vocatus a Dictatore L. Quintio Cincinnato, quod ad illum venire nollet, opem plebis inuocans, a C. Seruilio Ahala, M. Equitum, interemptus est, anno vrbis cond. CCCXIII. bona publicata, domus diruta, & area æquimelium appellata. Varro lib. 4. de ling. Latin. Liuius 4. Cicero pro domo sua, Valerius 6. capite tertio. Plinius de vitis illustribus.

Sp. Melius, superioris cōfanguineus, fauore nominis se aliquid moturum ratus, præsertim Trib. pl. rogationem de publicandis bonis Seruiliū tulit anno vrb. cond. CCCXVI. Sed vanus ad populū apparuit. Idem quartum Trib. pl. creatus est anno CCCXXVII. Liuius 4.

P. Melius Sp. F. C. N. Capitolinus, Trib. mil. Cons. potestate creatus est ann. V. C. CCCLII. quippe patricius: quod alioqui illi non contigisset. Liuius 5.

Q. Melius & L. Liuius, Tribuni pl. Samnitibus cum Posthumio & Veturio dediti sunt, ann. V. C. CCCXXXI. Liuius 9.

L. Melius Lithamyrus sibi & Durdene Cytheridi, & L. Melio F. &c. Hæc inscriptio reperitur Romæ in æde S. Chryfogoni, & extat apud Apianum pag. 300.

MEMMI

Memmios Virgilius lib. 5. a Mnestheo Troiano, comite & socio Aenææ, genus & nomen ducere scribit.

C. & T. Memmii, referuntur Liuius vt legati P. Rom. ille anno V. C. DLXXX. hic DLXXXI. lib. 41.

Q. Memmius, legatus cum T. Manilio apud Antiochum Eupatorem, scripsit Iudæis, quemadmodum habet Macchabæorum 2. cap. 11. Idem, opinor, in Oratione pro se: P. inquit, Africanus, qui a Terentio personam mutatus, quæ domi luserat ipse, nomine illius in scenam detulit. Donatus in vita Terentii.

C. Mem-

C. Memmius, Trib. mil. in exercitu Scipionis apud Numantiam, cum delicatius ageret: Mihi, inquit Scipio, paulisper: tibi & reipub. semper necessarius nequaquam eris. Frontinus 4. cap. 1.

C. & L. Memmii, fratres, Oratores mediocres, accusatores acres atque acerbis, in iudicium capitis multos vocauerunt. Cicero in Bruto. De C. puto loqui Valerium lib. 8. c. 5. item Salustium, qui sumtis armis contra Ingurtham, Trib. pl. fuisse scribit multæ libertatis in dicendo, & potentia nobilitatis infestus. Huius etiã arbitror illud esse in Scauro: Vide Scaure, mortuus effertur si potes esse possessor. Fors idē ipse est, quē petitorum Consulatus Apuleius Saturninus Trib. pl. & Glaucia petemerunt, actionibus suis aduersarium fore metuentes. Auctores sunt Appianus lib. 1. de bellis ciuil. Liuius in epitom. lib. 69. Plinius in viris illustrib. Florus lib. 3. cap. 16. In L. Memmium extat iocus ille L. Crassi, descriptas in pariete litteras L. L. M. M. interpretantis: Lacerat lacertu Largii mordax Memmius. Itē illud, descendem in forum Memmium ita sibi magnum videri, vt ad Fabii fornice caput demitteret. Vide Ciceronem de Orat. 2.

C. Memmius L. F. perfectus litteris Græcis, fastidiosus Latinarum, argutus Orator, verbisq; dulcis, sed fugiens non modo dicendi, verum etiam cogitandi laborem, tantum sibi de facultate detraxit, quatum imminuit industriæ. Cicero in Bruto. Huic dedicasse creditur Lucretius opus suum de rerum natura.

C. Memmius, affinis Pompeii (nam sororē eius coniugem habebat) traiecturo illo in Africã contra Domitiu, Sicilia præfectus est. Inde Quæstor Pompeii in Hispaniis, a Q. Sertorio cæsus est. Plutarchus in Põpeio & Sertorio, Eutropius 6. Orosius 5. cap. 23.

C. MEMMIUS cognomēto GEMELLVS, Trib. pl. M. Lucillum reum fecit, & cū ille iudicium id euasisset, cōuertit accusationē in L. Lucillum fratrem: verum is conspiratione nobilium defensus est. Ædilis non admodum continenter in munere suo se gessit, vitata M. Luculli coniuge, quod Cicero ad Atticum 1. epist. 13. false te teq; inueniens, inuitatam ab illo in suis sacris scribit. Marcus id ægerrime passus, cum vxore diuortium fecit. Mordax in omnes, M. Catonem totas noctes ebrium esse dixit. Iulium Cæsarē asperrimis orationibus insectat est, nec minori tamē acerbitate ab illo repres-

sus. Eundē, Consulatu iam functu, Prætor ipse ad reddendam superioris anni rationē in Senatu postulauit. Ex Prætura profectus in Bithyniam, Carullum Poetã secū duxit, sed parum pudice habitum, quemadmodu indicat quodam epigrammate. Scripsit & ipse epigrammata, quæ citantur Ouidio Tristium 2. dura tamē, quomodo visum est A. Gellio. Candidatum Consulatus agens cū Domitio, Messala & Scauro, iam Cæsari reconciliatus, & ipsius suffragiis ac militibus adiutus, honore concupito præter spem excedit. Accusatus enim a Q. Curtio, bono & erudito adolescente, quāquam Cicerone defendente, condemnatus est, eaq; de causa in Græciam exulatum concessit. Extant eodem ad illum scriptæ epistolæ familiarium 13. Curionem aliquando de eo restituendo cogitasse, comperimus apud Ciceronē ad Atticum 6. epistola 1. Ex Faustã, Syllæ Dictatoris filia, quam post Q. Pomp. Rufum vxorem habuit, C. Memmium filiū superstitem reliquit. Sed & Lysonis filium legibus Patrensiū ab eo adoptatum, docet Cicero lib. 13. epist. 20.

C. Memmius C. & Faustæ F. M. Scauro in iudicio adfuit. Trib. pl. A. Gabiniū, ex Syria reuersum, accusauit. Valer. lib. 8. cap. 1. Cicero ad Atticum 4. ad Q. fr. 3. epistola 1. Sunt qui Ædilem factum primū omnium Cerealia fecisse putet, hac inscriptione moti, quæ extat in Orthographia Manutii, in veteribus numis reperta: C. Memmius C. F. Quirin. Ædilis Cerealia primus fecit. Mihi, tam recentia fuisse Cerealia, persuaderi nō potest, etsi Cereales Ædiles a Iulio Cæs. iã rerum potito institutos, non negem.

L. Memmius Galen. Et hæc inscriptio in numis obseruata, quem potissimum denotet, incertum.

P. Memmii, & fratris eius, sed absq; nomine, meminit Cicero pro A. Cæcina.

C. Memmius Regulus, Cōsul sub Tiberio, suffectus in illius quinto Consulatu, cōiugem habebat Lolliam Paulinam, quæ euocatam ex prouinciã, cui maritus præerat, & ab eodem perductam, C. Cæsar sibi cōiunxit. Tacitus 5. & 12. Deceat sub Nerone anno principatus eius 7. auctoritate, constantia & fama clarus. Tacitus 14. qui & honorificum ibidem Neronis de illo iudicium subiicit.

L. Memmius Regulus, Consul an. V. C. DCCXV. imperii Neronis 9. Veteris lapidis inscriptione, quã adducit I. Lipsius cō-

De Memia familia credite comenatur in Lucretium sic apud Oherus Gifanius, que comenatio cū auctoris nostri Sylla recte coluntur.

ment. in lib. 15. Taciti, prænomen ei C. collegæ Virginio L. tribuitur.

¶ Memmius Pollio, Consul designatus sub Claudio, promissis ingentibus inductus est ad promittendum, vt Octavia desponderetur Domitio, idque obtinuit. Tacitus 12.

¶ Memmius Percentius Nolanus, quomodo cupressata feri oporteat, monstrauit. M. Cato de re rustica cap. 151.

¶ Memmius Rufinus, cæsus a Seuerio A. Spartianus.

¶ MEMMIA SVLPITIA, Consularis viri F. Catuli neptis, coniunx fuit Alexandri Imp. quam ille duxit, abiecta Martiani filia, cum eius perfidiam & conspirationem intellexisset.

¶ Memmius Fuscus, Consul ordinarius sub Valeriano. Vopiscus in Aureliano.

P. Memmio Lyæo, Aufidia Tertia, coniugi suo carissimo, & Aufidia Restituta F. patri suo piissimo. Apud Apianum pagina 294.

MENII

¶ Manucius scribit Menii, & Fulvius Ursinus eosdem cum Mainiis & Maianis esse putat.

C. Menius P. F. P. N. Consul anno vrb. cond. ccccxvi. Aricinos, Lanuinosq; & Veliternos, Antiatibus Volscis se coniungentes, ex improviso adortus fudit, deque iis triumphauit. Florus captarum ab Antiatibus nauium rostris forum ornasse scribit, vnde postea Rostris nomen. Plinius autor est 34. cap. 5. etiam columnam illi in eodem Consulari in foro positam. Idem Menius aliquanto post factus est Dictator exercendis quæstionibus, ob occultas Campanorum in Romanos conspirationes. Liuius 8. & 9. Apud Florum primo cap. 11. vt hoc obiter admoneam, mendose pro Menius Menibilus legitur, quod equidem miror Cuspidianum, cum Flori verba citat, non animaduertisse.

C. Menius L. Octauium, in adulterio deprehensum, neruis contudit. Valerius lib. 6. cap. 1.

M. Menius, Trib. mil. cæsus in pugna contra Magonem, Hannibalis fratrem. Liuius 30.

T. C. Q. Menii, Prætores, T. anno vrb. conditæ dlxxvi. vrb. nam, C. sexto anno post Sardiniam, Q. ann. dlxxxiii. vrb. nam iurisdictionem tenuere. Liuius 39. 40. & 43.

Menius quidam, alius a superioribus, cum domum suam Flacco & Catoni Conforti-

bus venderet, vt ibi Basilica ædificaretur, excepit ius vnius columnæ, vt inde ipse & posterius eius spectare munus gladiatorum possent. Inde columna Menia & Meniana ædificia appellata. Ascortius Pedianus pag. 12. Variat Sex. Pompeius in voce Meniana. Meminit Nonius Marcellus.

Meniæ legis meminit Cicero in Bruto. Vide leges a nobis collectas. Legem Meniam, ab illa diuersam, suasisit M. Cato. Citatur enim eius oratio Prisciano lib. 12.

Menius apud Horatium in epistolis vt gulosus & decoctor notatur.

Menius Rufus, Medicus citatur Galeno.

MENENII patricii.

Menenii patricii, cognomento Lanati dicti sunt, quasi lana obducti & hirsuti, vel certe a candore & mollicie carnis, quomodo & luporum piscium laudatissimi, teste Plinio lib. 9. cap. 17.

AGRIPPA MENENIVS C. F. Lanatus, Consul anno vrb. conditæ ccl. de Auruncis triumphauit: plebem, cum in montem sacrum secessisset, patribus reconciliauit. Liuius 2. Dionysius 6. Valerius 4. capite 4. & scriptor virorum illustrium.

T. Menenius, Agrippæ F. C. N. Lanatus, Consul anno vrb. conditæ cclxxvi. quod eius culpa Cremeræ præsidium amissum foret, duum millium æris a populo damnatus est. Vnde ægritudine & morbo confectus, interiit. Liuius 2.

T. L. & Agrippa, Menenii, T. filii, Agrippæ nep. Lanati, Consulatum omnes ordine gessere, anno vrb. conditæ ccc. cccxii. & cccxiii. Agrippa etiam Triumuir coloniarum Ardeam deducendæ, & Tribunus mil. Consulari potestate semel atque iterum enituit. Liuius 4.

L. Menenius Lanatus, & ipse duos Tribunatus mil. Consulari potestate obiuit. Liuius etiam tertium Tribunatum illi tribuit, sed male.

L. Menenius Agrippa, memoratur Valerio lib. 7. cap. 8.

MENENII plebei.

Menenius, Trib. pl. anno vrb. conditæ cccxli. legem Agrariam tulit. Liuius 4.

M. Menenius, Trib. pl. præfuit, cum deiectus est saxo Tarpeio Manlius, anno V. C. ccclxx. Liuius 6.

L. Menenius, Trib. pl. anno vrb. conditæ cccxcvi. cum Duilio collega de fenore

nore vnciaro rogationem pertulit. Liuius 7.

Menenius, proscriptus a Triumuiris, opera serui, qui se heri loco cædi sustinuit, in Siciliam euasit. Appianus 4.

¶ MENANDRO rescribunt AA. & CC. 9. Cod. tit. 19.

¶ MENNAS, præfect. præt. Iustiniani principis, cui Codicem a se confectum per omnes imperii fines vulgandum misit.

¶ MENOPHILO rescribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 34. Quæritur in Aureliis.

¶ MERCVRIALI rescribit Alexander Imp. 7. Cod. tit. 10. Similiter Valerianus & Gall. 7. Cod. tit. 4.

¶ L. MERGILIUS Italicensis, miles C. Cæsaris in Hispania sub Q. Cassio memoratur Hiitio comment. 4.

MESSII

Messius Vectius, homo Volscus, fortitudine & audacia clarus. Vide Liuium lib. 4.

C. Messius, Aedilis, quo faciente ludos Florales, populus, vt nudarentur Mimæ præsentem Catone, flagitare erubuit. Valerius 2. capite 5. Idem bello ciuili Cæsaris partium in Africa cum cohortibus Acylam missus, eam aduersus Pompeium tutatus est. Comment. 5.

C. Messius, Aedilis, Augusto quintum Consule. Inscript. ant. pag. 315.

¶ Messius Gallicanus, Præfectus prætorio cum Tacitus Imp. recens lectus ad exercitum venit. Vopiscus.

¶ Messius Rusticus, curator aluei & riparum Tiberis, & cloacarum vrbis sub Hadriano. Ex Inscript. ant.

T. Messius Licinianus, legitur in monumento Brixiatorum.

L. Messius Geminius, curator ærarii Mediolanensis, Inscript. ant. pag. 30.

L. Messius, speculator Antonii, captus in bello Actiaco ab Augusto, & dimissus est, homo Senatorii ordinis. Dion lib. 50.

Messio Maximo scribit Plinius epist. 4.

¶ MESSIANVS, Patricius sub Auito Imp. ipso capto occisus est.

Messiano, Comiti rerum priuatarum, rescribere Valentin. Theod. & Arcad. 8. Cod. tit. 4. Hic puto est, quem Proconsulem, post Baurois Consulatum, Manichæos audisse scribit Augustinus libro 3.

¶ MESSIDIVS, memoratur in epist. Cic. ad Q. fratrem lib. 3. epist. 1.

MESSINII.

P. Messinius, Eques Rom. refertur mentione Ciceronis epist. 13.

C. Messinius, memoratur Ciceroni in oratione quam habuit post reditum in Senatu.

¶ L. Messinius Rufus, Quæstor. Ciceronis, frater M. Mindii, comendatur Ser. Sulpitio epistolarum 13. Eundem exultantem sub Cæsare Cicero consolatur epistolarum 5. Fusius de eo egimus annotationibus in epistolas Ciceronis. ¶ Vide Notas Fuluii Ursini in opera Ciceronis pag. 87. 115. 124. 224.

¶ Messinio Frontoni rescripserunt Seuerus & Anton. Pand. 40. de manumillis testamento.

¶ L. MOESIO L. F. Pol. Ruso Procons. Aug. Trib. mil. leg. xv. Apollinaris Trib. con. mil. Ital. volunt. quæst. in Syria præf. fabrum. Manutius in Orthographia.

METII.

Metius Curtius, Sabinorum dux, contra Romulum, ob raptas Sabinas, acriter pugnavit. Liuius 1.

¶ Metius Tullus, Albanorum dux, ob perfidiam ab Hostilio Tullo rege quadrigis distractus. Liuius 1.

¶ Metius Geminius, dux Tusculanorum, victus & cæsus singulari certamine a Manlio Torquato adolescente bello Latino. Liuius lib. 8.

P. Metius, satelles Saturnini, Trib. pleb. per quem Memmiam, virum acrem & integrum, fuste percussum interemit. Eutropius 5.

C. Metius tempore Ciceronis, de quo ipse ad Attic. lib. 16. pag. 595. De C. Metio, inquit, non credo &c.

¶ P. Metius Tarpa, ea quæ in scena recitanda erant, prius indicabat. Meminit eius Horatius in arte Poetica & Satyra 10. Sic Paulus Manutius.

¶ METIVS POMPOSITIVS, quem Vespasianus Consulem fecit, auctore Victore. De hoc dicere solitus est Domitianus: *Vellem, inquit, tam formosus esse, quam sibi Metius videtur.* Relegatus primus in Cynnum est, deinde cæsus ab eodem Domitiano, quod habere imperatoriam genesin vulgo ferebatur, & quod depictum orbem terræ in membranis, concionesq; regum ac ducum ex Liuiio circumferret, quodque seruis nomina Magonis & Han-

nibalis indidisset. Suetonius in Domitiano, Dion itidem in Domitiano.

Merius Celer, sub Domitiano, quem euntem in Syriam ad legionem, ab Imperatore promissam, prosequitur carmine Staius Papinius Sylvarum 3.

¶ Merius Carus, delator sub Domitiano. Meminit eius Tacitus in vita Agricolaë sub finem, Plinius epist. 1. ad Voconium & 6. ad Hispanum, item Iuuenalis.

¶ M. Merius Rufus, Consul sub Seuero principe, cum L. Turpilio Dextro an. V. C. DCCCXLIX. Vide Inscript. ant. pag. 114.

¶ Stemma petatur ex Onuphrio Panuino pag. 56.

¶ Merius Marullus, vir Consularis, patre item & auo Consularibus, pater fuit Gordiani senioris Augusti ex Vlpia Gordiana. Capitolinus.

Metia Faustina, Gordiani senioris F. nupta Iunio Balbo, viro Consulari. Capitolina.

¶ Merius Gordianus, consanguineus Gordiani Imp. qui in Perfide periit, præfatus illius. Capitolinus.

¶ Merius Falconius Nicomachus, Senator Consularis, cum lectus est Tacitus princeps. Vopiscus.

Merius Zetus. Inscript. ant. pag. 174.

¶ METIANVS, affinis Proculi Tyranni sub Probo. Vopiscus.

Sthenius Merius, Samnitum princeps, citatur Pompeio Festo in voce Mamers. 30

METILII

L. Metilius, Trib. pl. anno vrbis cond. cclxxxiii. Liuius 2.

M. Metilius, tertium Trib. pl. ann. V. C. cccxxxix. & quartum an. cccliiii.

M. Metilius, emissus legatus a Fulvio & Claudio Cofs. ad Senatum an. V. C. dxlii.

¶ T. Metilius Croto, refertur Liuius Decad. 3. lib. 3.

M. Metilius Aedilis cum L. Anneio Augusto III. Cos. Inscript. ant. pag. 315.

¶ Metilius Bradua, Consul sub Traiano anno V. C. dcccclx.

Metilius Bradua, Consul sub finem & exitum Pii, ann. V. C. dcccclxii. Hic est, cui rescripsit Pius. Vide Pand. de quaestionibus. Opinor eundem esse, qui & Bradeas vocatur, cuiusq; sororem Rhegillam Herodes Atticus uxorem habuit: Quam grauidam cum ob leue peccatum a liberto Alcimedonte cædi iussisset, mulier iniuriæ vim non sustinens, immaturo partu naturæ concessit. Eo nomine postulauit cædis Herodem, vxoris frater Bradeas apud Se-

natum Romanum, cumq; multa de maiorum suorum claritate dixisset, scommate illū excepit Herodes: Tu, inquit, in astragalis nobilitatem gestas. Hæc Coelius Rhodiginus lib. 20. cap. 27. fors ex Philostrato.

Metilius Bradua, Consul sub Commodiano an. V. C. dcccclxiii. & ante anno dcccclxxvii. Nescio eidem, an fors fratri, alteri certe eorū, Marco videlicet Braduæ, Proconsuli Africae, rescripsit Anton. Imp. cum Diuo Seuero Pand. 26. tit. 10. de suspectis tutor. leg. 1.

Metilius, Hierosolymis Rom. præf. quæ cæsis ipsius militibus, contra pactum & iusiurandum, deprecantē, & vsq; ad circūcisionem iudicare se promittentem, Iudæi seruarūt. Ioseph. belli Iudaici 2. cap. 18.

Metilius Hilarianus, præfatus vrbis sub Constantino.

¶ METRODORO rescribunt Seuerus & Ant. 5. Cod. tit. 3.

MEVII

P. Meuius in libertum, quanquam gratum sibi, quod núbili filiaë dedisset osculū, animaduertit. Valerius 6. cap. 1.

Meuius, cum bello Actiaco fratrem occidisset, & spolia eius legens recognouisset, mox suo se gladio transadigit. ¶ Vide elegantissimū epigrāma, quod a I. Lipsio cōment. in 19. Taciti adductū, is Scaligerodeberi affirmat. Et nota similis casus exēpla e Liuii epit. 79. Valeriol. 5. ca 5. Tacitol. 19.

¶ Meuia Galla, vxor Planci, in qua male audiebat: nam rogatus ab illo sutor in iudicio, quo se artificio tueretur, Gallam se subigere respondit. Macrobius Saturn. 2.

C. Meuius, Centurio Augusti Cæsaris. Vide Valerium 3. cap. 8.

Meuius, Poeta malus, infestus Virgilio & Horatio. Meminit illius vterque; hic in Odis, ille in Bucolicis.

Meuio Probo, præfidi prouinciæ Hispaniæ, rescripsit Imp. Antoninus cum D. fratre suo Pand. 48. de interdictis & relegatis & deportatis.

¶ M. MILITIVS, Triumuir, quod ad incendium, ortum in sacra via, extinguendum tardius venisset, die dicta a Trib. pl. ad populum, damnatus est. Valerius 8. cap. 1.

MILONII

Milonius, Lanuinorum Prætor, cum tantū portis egressi essent, Latinis suppetias laturi, allato de clade illorum nuncio: Pro paulula, inquit, via magnam mercedem Romanis soluemus.

C. Milo-

C. Milonius, partium C. Marii & Cinnæ. App. 1.

MILONIA CÆSONIA, C. Caligulae coniunx: sic enim vocatur Dion. Vidè supra in Cæsoniis.

¶ MILVIUS Gallicanus, præfatus præt. Valeriani. Vopiscus in Probo.

Milio rescribūt AA. & CC. 7. Cod. tit. 10.

¶ MIMISIVS C. F. Sardus & c. Inscr. ant. pag. 186.

C. Mimisius C. L. Ianuarius, & C. Mimisius Draconia. Ibidem pag. 382.

MINDII

M. Mindius, fr. L. Messinii Rufi. Cicero epistolarū 5. epistola 20. & 13. Vxorē habuit Oppiam nomine. Ibidem lib. 13. epist. 27. & 29.

P. Mindius, Augusto suam operam cum aliis præstitit in apparandis tormentis. Vitruuius in præfatione primi, apud quem tamen perperam puto legi Minidius.

Mindia Spes mater. Mindius Onomatstus F. Inscript. ant. pag. 250.

¶ Mindii Marcelli meminit Cicero epist. 17. lib. 15. quem arbitror alium esse a M. Mindio, L. Messinii fratre.

Mindius Marcellus, amicus & necessarius Cæsaris Octauiani, cui Menedorus de suo a Pompeio ad Cæsarem transfugio consilium aperuit. Appianus lib. 5.

Mindius declamator, citatur Senecæ lib. 9. declamat. 2.

Mindius Alexander, citatur a Plutarcho in Mario.

MINERVII

Mineruius Burdegalensis, Rhetor, Romæ florentissime docuit sub Constantio. Hieronymus.

Mineruius, vir Consularis sub Valentiniano I. Meminit illius Ammian. lib. 28.

Mineruius, Comiti rerum priuatarum, rescribitur ab Arcad. & Hon. 1. Cod. de off. Comitum rerum priuatarum.

¶ MINNIVS noster, inquit Cicero ad Atticum lib. 10. epist. penultima.

MINVTII

C. Minutius, in concione Brutum Cos. admonuit, non esse sequendam Collatini collegæ sententiā de reddendis bonis, quæ Tarquinii per legatos petebāt, ne cōtra patriā his vteretur, nec eū suspitione vacare, & propinquus illorū esset. Plut. in Publicola.

M. Minutius Augurinus, Consul anno V. C. cclvii. & iterum cclxiii.

P. Minutius Augurinus, fors frater, Consul ann. V. C. cclxii.

L. MINVTIVS AVGVRIIVS, Consul an. V. C. ccxcvi. contra Aequos missus, passus est se ab iis circumuallari. Ereptus autem opera L. Quintii Cincinnati, Cōsularium coactus est deponere, & legati loco exercitui præesse. Liuius 3. Dionysius 10.

Idem præfatus postea annonæ creatus an. cccxv. Sp. Melii nefaria consilia aperuit, donatus ob id boue aurato extra portā trigeminam. Liuius 4. Plinius scribit, illum farris precium in trinis nundinis ad assem redegisse vndecimum plebei Tribunum: qua de causa statua illi extra portā trigeminam a populo, stipe collata, statuta sit, lib. 18. cap. 3.

Q. Minutius Augurinus, Consul anno V. C. ccxcvii.

L. Minutius Augurinus, alius a superiore L. x. vir pulsus cum aliis in exilium an. V. C. cccv.

Minutia, Vestalis, viua defossa an. V. C. ccccvii. Liuius 8.

T. Minutius Augurinus, Consul anno V. C. ccccclix. triumphauit de Samnitibus, etsi quidā occisum in acie scribant. Liuius 9.

¶ M. Minutius Fessus (ita est in Liuius, ubi tamen Rufus legendum puto) primus cum aliquot aliis lectus Augur ex plebe, ann. V. C. cccccliiii.

¶ M. Minutius Rufus, Consul an. V. C. dxxxiii. Idē puto fuit, qui Mag. Equitum Dictatori Fabio Max. in imperio æquatus est, an. dxxxvii. Liuius 22. Plutarchus in Fabio. Valerius Max. lib. 3. cap. 8. lib. 5. cap. 2. Plinius de viris illustr.

Q. Minutius Rufus, Prætor anno V. C. dlivii. Consul an. dlviii. triumphauit de Liguribus in monte Albano. Liuius Decad. 4. lib. 3.

M. Minutius Rufus, Prætor ann. V. C. dlvii. quo tempore primum 6. Prætores creati sunt.

M. Minutius Rufus Consul anno V. C. dclxiii. Procons. cōtra Thracēs feliciter pugnavit. Liuius seu Flor. 65. In Sallust. est Q.

Minutius Rufus, bello ciuili dux Pompeianus (Cæsar Comm. 2.) iussu D. Lælii Asiaticis nauibus. 18. Orici præfuit cum Lucetio. Comment. 3. Appianus 2.

Minutius, Dictator, cum C. Flaminium M. equitum dixisset, stridore soricis confectus, vterque dignitate iussus est abire. Plutarchus in Marcello. In Valerio Max.

non Minutius Dictator, sed Fabius Maximus fuisse legitur.

¶ **Q. MINUTIUS THERMVS**, Trib. pl. ann. V. C. DLII. Aedilis cur. ann. DLVI. Prætor ann. DLVIII. triumphauit de Hispanis, 12. millibus illorum cæsis. Liuius 33. & 34. Consul DLXI. Ligures vicit, interfectis ex iis 9. millibus. Triumphus illi negatus, longius opinione ducto bello. Idem legatus Cn. Manlii Consulis, in exercitu illius pugnando interfectus est. Liuius 38. Huius, puto F. fuit Q. qui sequitur.

¶ **Q. Minutius Thermus**, accusatus a M. Catone Censorio, quod 10. liberos homines eodem tempore interfecisset. Gellius 10. cap. 3. & 13. cap. 23. ¶ Catonis oratio ista, & altera in eundem hunc Thermum de suis virtutibus, citatur creberrime in Fragmento Sex. Pompeii.

M. Minutius Thermus, Prætor Asiæ a quo corona ciuica donatus est Iulius Cæsar, in expugnatione Mitylenarum. Suetonius.

¶ **Q. Minutius Thermus**, Proprætor in Asia, cum Cicero peteret Ciliciam Proconsul. Cicero epist. 13.

Minutius Thermus, profugit a Pompeio ad Antonium. Appianus 5.

Minutius Thermus, Prætorius, sub Nerone in gratiam Tigillini occisus. Tacit. 16.

A. Thermus (puto esse Minutium) bis defendente Cicerone absolutus. Cicero pro L. Val. Flacco.

¶ **T. Minutius Melliculus**, moritur in Prætura, an. V. C. DLXXIII.

¶ **L. Minutius Myrtilus**, deditus Carthaginensibus, ob legatos illorum violatos, an. V. C. DLXVI.

¶ **L. Minutius Basilus**, homo locuples, cui in Græcia decedenti falsum testamentum subiectum est, defensumque per M. Crassum & Q. Hortensium, Valer. 9. cap. 4. Cic. off. 3. cum ille sororis filium, M. Satyrium, hæredem instituisset, & nomen suum ferre iussisset.

L. MINUTIUS BASILIUS, legatus sub Cæsare in Galliis. Hunc esse puto, qui postea cum aliis in Cæsarem coniurauit. Bello ciuili ab Octauius & Libone cum Salustio victus est. Eutropius 6. Perit non multo post Cæsarem, seruorum manu necatus. Eutropius 7.

Minutium præfuisse castello, vbi Pompeius erumpens Cæsaris munitiones aggressus est, apud Dyrrhachium, indicat Appianus 2. & similiter Lucanus 6.

*Opportuna tamen valli pars visa propinqui,
Quam Minuti castella vocant &c.*

Fors cum superiore idem est.

L. Minutius Basilus, militauit sub Sylla, a quo missus est ad occupandam urbem portam, cum veniret aduersus Marium. Plutar. in Sylla.

Busti Basilii meminit Cicero ad Atticum 7. epist. 8.

M. Basilus (opinor ex Minutiis esse) citatur Cicero inter graues iudices pro A. Cluentio.

¶ **Q. Minutius**, Eques Rom. honestissimus. Cic. in Verrinis.

¶ **L. Minutius Natalis**, Consul, Augur, Proconsul Libyæ, legatus Augusti, Proprætor prouinciæ inferioris Mæliæ votis V. S. C. Hæc inscriptio extat apud Volaterranum Latine & Græce. Eadem extat Græce in mon. Rom. pag. 276. sed aliquanto diuersior, nec L. sed A. prænominis: Latine autem pag. 186.

Ad Minutium Natalem scripsit liberos 6. Saluius Iulianus Iurisconsultus.

Minutio Natali rescribitur Pand. 2. de feriis.

¶ **Minutius Fundanus**, vir doctus & sapiens, Proconsul Africæ fuit, Serenii Graniani successor, quem Hadrian. ex rescripto admonuit, ne sine obiecto criminis in Christianos sæuere. Euseb. & Oros. Plinius iunior huic alicubi Consulatum auguratur.

¶ **Minutius Acilianus**, patre natus Minutio Macrino, Equite Romano, sed a Vespasiano inter Prætorios allecto, auiam, maternam habens Serranam Proculam, auiculum P. Acilium, quem Plinius in epist. libro 1. Aruleni Rustici filiam maritum se prospexisse scribit.

¶ **Minutius Iustus**, de quo Tacitus li. 19.

¶ **Minutio Macrino** inscripsit Persius suam Satyram.

Macrinum, virum Prætorium, refert Plinius libro 11. statuto tempore passum profluuium sanguinis per os.

Minutius, Prætor, proscriptus a Triumuiris, cum mutata veste in taberna latigaret, a lictoribus, pudore & misericordia subsistentibus, deprehensus & cæsus est. Appianus 4.

¶ **Minutius Felix**, nobilis causidicus Romæ sub Heliogabalo, scripsit dialogum Christiani & Echnici, disputantium. Hieronymus de scriptoribus Ecclesiasticis, & Laurentius lib. 5. cap. 1. qui notum illum sibi fuisse scribit. Meminit idem Hieronymus epistola

epistola ad Magnum, Oratorem Rom. Minutius Felix, inquit, causidicus Romani fori, in libro, cui titulus, Octavius est, & in altero contra Mathematicos, si tamen inscriptio non mentitur auctorem, quid gentiliū scripturam dimisit intactum? &c.

¶ **Minutius Pacatus Alexandrinus**, Grammaticus, scripsit de lingua Alexandrinorum, vel de Græcismo liberos 7. ex ordine litterarum, de proprietate Atticæ & Doricæ linguæ. Suidas Περὶ Ἑλληνισμοῦ.

Minutia Rufina. Inscript. ant. pag. 50.

M. Minutius, Iuliam, sororis C. principis, maritus. Iosephus, si tamen locus corruptus non est.

Minutius Fuscus, maritus Corelliam, sororis Corellii Rufi. Plinius epist. 7.

¶ **M. MINVTIANVS**, consanguineus C. Caligulae, coniurauit simul in Caium, ut amici Lepidi necem vlcisceretur. Ioseph. 20 lib. 19. cap. 1. qui tamen scriptoris locus, ut alia multa, corruptelis non caret.

Minutiano rescribunt AA. & CC. 3. Cod. tit. 10.

Minutiano alii Antoninus A. 5. Cod. tit. 71.

¶ **L. MIRIVS**, Oceaneolus Maximillus, memoratur Inscript. ant. pag. 441.

C. Mirius. Ibidem pag. 324. & 331.

¶ **MIRONIA L. F. Iusta**. 175.

¶ **MISSITIVS**, Prætorianus, agnouit & salutauit fugientem Neronem. Suetonius.

¶ **MITHRADATI** rescribunt Valerianus & Gall. 5. Cod. tit. 71.

¶ **MNASEÆ** AA. & CC. 4. Cod. de conditione indebiti. Extat id cognomen in Septimiis.

MODII.

Gellius 14. cap. 5. inter propria nomina Cælii, Tertii, Accii, Titii, citat & Modii.

C. Modius Equiculus, vir fortissimus patre etiam militari, citatur Varroni rei rust. 2. cap. 7. sed mendose opinor, Commodius pro C. Modius scriptum.

M. Modius, Eques Rom. Cicero in Verrinis.

C. Modius, refertur Inscript. ant. pagina 361.

Modiæ, ut diuitis matronæ, meminit Iuuenalis Satyra 3.

Modianus, inter Episcopos Africæ refertur a Cypriano epist. 12.

¶ **C. Modestius Macedo**, cuius & pater Macedo, coniux Fortunata. Inscr. ant. p. 320.

M. Modestius Repentinus. Ibidem pag. 405. Extat eadem inscriptio apud Petrum Victorium in annotationibus super librum 8. epist. Ciceronis 845.

¶ **MODESTO** Taurino rescripsit D. Pius Pand. 48. de bonis eorum, qui ante sententiam mortem sibi consciuerunt.

Modesto alii AA. & CC. 7. Cod. tit. 16.

Modesto Cos. rescribit Libanius Sophista in epistolis.

Modestus, scripsit de re militari ad Theodosium Imp.

¶ **MONACHO**, Præfecto prætor. rescribunt Honorius & Theod. 1. Cod.

¶ **MONTANVS** Traulus, Eques Rom. modesta iuuenta & corpore insigni, accitus vltro a Messalina, cum vna nocte libidinem eius expleisset, a Claudio occisus est. Tacitus in fine 11.

¶ **MVCOTRAVLO** rescribit Antoninus A. 2. Cod. de pactis.

MVMMI.

P. Mummius, dexteritate morum valde commendatus est, quem C. Publicius ob id dicere solebat, cuius tempore hominem esse. Refert id apud Ciceronem de Oratore 2. Cæsar. Vbi quod adicit sumtum ex Catone, priorem illo vel certe synchronum fuisse, arguit.

L. Mummius, Prætor an. V. C. DLXXVII. Sardiniam sortitus est. Sed ea prouincia propter belli magnitudinem Consularis facta, cessit P. Sempronio Graccho Cos. Mummius vero Prætori quaestio decreta est in eos, qui socii ac nominis Latini, ipsi maioresve eorum, M. Claudio P. Quintio Censoribus, postquam ea apud socios Latini nominis censi essent, in suam quisque ciuitatem ex lege & edicto C. Claudii Consulis, ante Calendas Nouembres non redissent. Liuius 41.

L. MVMMIVS, homo nouus, & ad Consulatum euectus, contra Achæos, iam a Q. Metello ad Thermopylas victos, missus est. Cum quibus duce Diaeo, motus eius & belli autore, ad Isthmum conflixit, vicique. Mox omni Achæia in deditioem accepta, Corinthum ex S. C. diruit, quoniam legatos P. R. violassent. Thebæ quoque & Chalcis, quæ auxilio fuerant, dirutæ sunt. Ipse Mummius se abstinentissimum virum gessit, nec quicquam ex iis opibus ornamentisque, quæ prædiues Corinthus habuit, in domum eius peruenit. Sic fere Liuius

lib. 5. 1. item Plinius de viris illustrib. Ato triumpho, qui signis & picturis variis spectatissimus fuit, Achaici nomen tulit. Gessit postea & Censuram cum P. Scipione Æmiliano: in quo honore cum lenior visus esset, non dubitavit Scipio pro Rostris dicere, se omnia ex maiestate reipublicæ gesturum fuisse, si sibi ciues vel collegam dedissent, vel non dedissent. Valerius lib. 6. cap. 4. ¶ Fragmentum Sex. Pompeii pag. 95. Paterculus tam rudem & indoctum fuisse tradit, vt capta Corintho, cum maximorum artificum perfectas manibus tabulas ac statuas in Italiam portandas locaret, iuberet prædici conducentibus, si eas perdidissent, nouas eos reddituros. Addit tamen idem autor, magis pro repub. fore, si maneret adhuc rudis Corinthiorum intellectus, & hanc imprudentiam decori publico fuisse conuenientiore, sui temporis prudentia. Scitum est, quod scriptum reliquit Strabo Geographiæ lib. 8. Lucullum, cum ædem Fortunæ construxisset, atq; ite porticum quadam, statuas, quas Mummius complures habebat, petiuisse in eum visum, vt ædem ornaret ad ostentationem, mox easdem redditurus. Nihil minus autem cogitantem statuas omnes Deæ consecraste, quod sciret tum auferri non licere, & tamen ministris repetentibus. vt inde tollerent, iussisse, adiecto, etiam sibi iam nullum illarum visum esse. Quam illius improbitatem & stropham cum Mummius æquo animo ferret, omni prorsus amissarum statuarum abiecta cura, populū longe maiore laude & gloria Mummiū, quam, qui eos Deæ posuerat, Lucullū celebrasse. Decessit, cum ære Corinthio & signis urbem repleuisset, non relicta dote filiz, quomodo testatur Plinius libro 34. cap. 7. Petrus Crinitus, nescio quibus intemperis affectus, huius L. Mummi filio Lucretium suum poema dedicasse scribit, eumque C. Memmium vocat, quomodo & patrem L. Memmium, diuersissimas familias inscitissime commiscens. Nec hoc contentus, si superis placet, parum diligenter temporum rationem obseruare, facileque refelli posse, qui ab ipso dissentiat, velut ex tripode pronunciat. Dicat, cum hæc in litteras mitteret, parum mente constituisse.

Sp. Muramius, L. Mummi fratris legatus ad Corinthum fuit, quemadmodum vult Cicero ad Atticum 13. Idem Sp.

Mummius cum Scipione Æmiliano & L. Metello legatus ad inspicienda sociorum regna missus est. Iustinus 38. Adhæc epistolas facietis versiculis Corintho familiaribus in urbem misit. Cicero ad Atticum lib. 13. epist. 4.

Mummi Achaica, neptis Q. Catuli, proneptisque L. Mummi Achaici, Galbæ Imp. mater extitit.

Q. Mummius, subrogatus Trib. pleb. in locum M. Octauii, cui Tib. Gracchus magistratum abrogauerat. Appianus 1.

L. & Sp. Mummi fratres, quorum extant amborum orationes: simplex quidem L. & antiquus, Sp. nihilo quidem ornator, sed tamen astrictior. Fuit enim doctus ex disciplina Stoicorum. Cicero in Bruto.

M. Mummius, Prætor, Pompeio primum Consule.

Mummius, legatus M. Crassi, victus a Spartaco. Plutarchus in Crasso.

Mummius, ab Equitibus Romanis iniquo iudicio circumuentus, aufugit, & in Delo vitam egit. Appian, bellorum ciuil. 1.

Mummius, nescio quem, Macrobius post Nonium & Pomponium diu iacentem artem Atellanam suscitasse scribit Saturnal. lib. 1. cap. 10. quem locum Petrus Crinitus in Q. Nonio citans, Macrobi verborum ordinem ac sententiam, quod miror, totam inuertit, Nonio Pomponium tempore posteriorem faciens aduersus notam historiz veritatem.

¶ Mummius Rufinus, citatur Plinio naturalis historiz primo.

¶ Mummius Secundinus, occiditur a Severo Imp. Spartianus.

Mummius Albanus, præfectus urbis sub Valeriano, & iterum sub Gallieno.

Mummi Celeres, Sthenius & Pacuuius, nobiles Campani, memorantur Liuius 23.

Mummius Lollianus, cui rescripsisse legitur Traianus Pand. lib. 48. tit. 18. l. 1.

MVNATI

C. Munatius x. vir creatus ad partem agri Ligustini & Gallici viritum diuidendam, anno V. C. DLXXXI. Liuius Decad. 5. lib. 2.

P. Munatius, cum demtam Mariz coronam e floribus capiti suo imposuisset, duci in vincula a Triumuiris iussus est. Plinius 21. cap. 2.

¶ Muna-

¶ Munatius Rufus, comes M. Catonis in expeditione Cypriaca, librum de Catone scriptum reliquit. Valerius 4. cap. 3. Plutarchus in Catone.

¶ L. MVNATIVS PLANCVS, patrem, auum & proauum eodem prenomine habuit, Orator ac discipulus Ciceronis. Militauit sub Cæsare in Galliis, cui & in bello ciuili cum adhæssisset, post Præturam designatus ab illo Consul cum D. Bruto, Galliam comatam administravit. Bello Mutinensi summa de se reipubl. & Ciceroni pollicitus, ad extremum iis desertis, cum Antonio & Lepido se coniunxit, quoque magis eisdem & Cæsari gratificaretur, fratrem proscribi passus est, Lepidi, qui & ipse fratrem prodiderat, studiosus imitator. Vnde mox illis triumphantibus, milites per iocum hunc versum iactarunt:

De Germanis non de Gallis ambo triumphant

Consules.

Post bellum Perusinum profectus ad Antonium, cum diu illi & reginz Cleopatraz feruilib. obsequiis & assentionibus se cõprobasset, inter apparatus Achaici belli trãsfugit ad Cæsarem, a quo post aliquot annos ad Censuram euectus est, pluribus etiã honoribus decoratus, quemadmodum vetus indicat Inscriptio hæc: *L. Munatius L.*

¶ Fabricius in Antiquitatib. pag. 52 *F. L. N. L. pron. Plancus Cos. Cens. Imp. iter. VII. vir epulonum, triumphalis ex Rhetis adem Saturni fecit de manibus, agros diuisit in Italia Beneuenti, in Gallia colonias deduxit Lug-*

¶ Macrobius lib. 2. Sat. cap. 2. *dunum & Rauracum. Cæterum Plancus idem aliquando in Meuia Galla nupta male audiuit. Vnde tutor rogatus ab illo in iudicio, quo se artificio tueretur, urbanerespondit, Gallam se subigere, adulteriũ per ambiguitatem exprobrans. Illud scitum est, quod refert Plinius in præfatione: cum diceretur Asinius Pollio orationes in eum parare, sed post mortem primus edendas, ne respondere posset, dixisse Plancum: cum mortuis non nisi laruas luctari, quo dicto sic percussit aduersarios, vt apud eruditos nihil impudentius iudicaretur.*

L. Munatius Plancus, haud dubie Planci, Censorii viri F. Consulatum gessit ann. V. C. DCCCLXV. sub finem vitæ Augusti. Missus legatus ad Germanicum, pene a militibus, seditionem agitantibus, occisus est. Tacitus 1.

C. Plotius Plancus L. fr. a Triumuiris proscriptus, cum in regione Salerni-

tana lateret, odore vnguenti proditus est. Quanquam autem adhuc fallere posset, seruis, vbi dominus esset, in summis tormentis se scire, negantibus, non sustinens tam fideles diutius excruciar, in medium processit, militumque gladiis iugulum præbuit. Plinius 13. capite 3. Valerius Max. 6. cap. 8.

T. Munatius Plancus Bursa, & ipse L. Oratoris & C. frater, Tribunus pleb. cum Q. Pompeio Rufo, Miloni in causa cædis Clodianæ valde aduersatus est, Ciceroni etiam ob id infestus, etsi antea ab illo pro tribunali iudicum defensus erat. Quod beneficium non agnoscenti quandoque illi, cum insuper amicum Ciceronis Sabinum reum fecisset, indignabundus Cicero, *An tu, inquit, Munati, illud iudicium tua opera effugisti, vel potius mea, qui multum caliginis tribunalibus offudi?* In funere Clodii curiam incendit. Vnde mox ex condemnatione maximo populi plausu pulsus vrbe, quadriennio post a Cæsare rerum potente restitutus est. Meminit huius Planci Burzæ Cicero Epistolarum septimo & duodecimo, item Philippicarum vndecima, & decimatertia. Vbi prouerbio de illo dici solitum scribit, perire eum non posse, nisi ei crura fracta essent. Et subiicit, Fracta sunt, & tamen viuit. sed hoc, vt multa alia, Aquilæ acceptum fertur.

MVNATIA PLANCINA, Cnei Pisonis vxor, sub Tiberio periit. Vide Tacitum libro secundo & quinto, Dionem quinquagesimo septimo. Fuit L. Munatii Planci F. vel certe neptis. Extat Romæ in ædibus Cæsiis talis de ea inscriptio: *DIS MANIBVS L. MVNATI PLANCINÆ L. POLYCLITI.*

C. Munatius C. F. ad quem scribit Cicero epist. 13. Fors idem, qui in Hispania conspirauit in Q. Cassium, vt habet belli ciuilis commentarius 4.

¶ Munatius Flaccus, Pompeianus, bello Hispaniensi, Cæsare Ateguam obsidente, missus a Pompeio, per Cæsaris munitiones, cum tesseram didicisset, ad oppidum penetravit, præsidiumque induxit. Inducant id verius quam narrat Commentarius belli ciuilis sextus, & Frontinus lib. 3. capite decimo quarto, hoc loco misere deprauati. Luculentius vero Dion lib. 43. Idem inibi obsessus, omnes eius oppidi ciues, quos Cæsaris esse studiosos sensit, iugulatos

mutis præcipitavit: scēmas quoque, citatis nominibus virorum, qui in contrariis castris erant, ut cædes coniugum suarum cernerent, & maternis gremiis superpositos liberos trucidavit, aliaque multa, quæ auditu horrenda sunt, perpetravit, homo Rom. sed omnibus Scythiis & Getis immānior. Vide Valerium Max. lib. 9. cap. 2.

Plancus, summus declamator, nominatur Senecæ in fine 2. Controuersiarum, contemporaneus Porcii Latronis.

L. Munatio Concessiano statum ponendam Herculensem respubl. decreuit. Vide Antiquitates Fabricii pag. 43.

Cn. Munatius M. F. Pal. Aurelius Bassus Proc. Aug. & c. quærat in Orthographia Manutii in voce Britannia:

¶ **M V S A**, citatur Senecæ inter Declamatores sui seculi. Multum habuit ingenii, minus cordis, omnia vsque ad vltimum timorem perducta, ut non extra sanātem, sed extra naturam esset. Plura idem Seneca initio 10. Controuersiarum.

Musæ rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 28.

M V S E O ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 54.

M V S O N I I

C. Musonius Rufus, refertur apud Corn. Tacitum lib. 14. 15. 19. & seq. Philosophus fuit, ordinis tamen equestris, reuocatus ab exilio per Titum, teste Eusebio. Agit de eodem Dion in Nerone, & iterum in Vespasiano, sed ut variare aliquantum videatur. Crassus etiam hallucinatur Suidas *Μουσώνιος* & *Κορνήσιος*, vbi cæsum a Nerone affirmat. Adde insuper quæ de eodem habent Plinius lib. 3. epist. ad Iulium Genitorem, Philostratus lib. 7.

Musonius Bassus, cuius grauiissimus, de cuius vita scripsit librum Claudius Pollio, teste Plinio epistola 7. ad Cornutum.

Musonio scribit in epistolis Libanius Sophista.

Musonius Pamphilius, cum honestatis & bonorum virorum amans esset, vnde cunq̄ue ut magnes ferrum, sic ipse homines ad se attrahebat. Nec quærebatur, qualis esset aliquis: sed si auditum esset, Musonii amicū esse, bonum esse virum constabat. Suidas *Μαρκιανός*. Forsan autem idem est, cuius dicta & facta memorabilia scripsit Asinius Pollio Trallianus, teste Suida *Μουσώνιος*. Crediderim etiam *ὁ Σωμμάτιος* eius esse, de quo Gellius lib. 17. cap. 1.

Musonius alius sub Iouiniano Imp. & ipse exquisito Suidæ encomio celebratus.

¶ **M V S O N I A N V S**, antea dictus Strategius, vtriusque linguæ facundia clarus, successit Domitiano in præfectura orientis prætoriana sub Constantio. Ammianus lib. 15.

¶ **M V S T E L Æ** meminit Cicero ad Atticum 12. epist. 3. Idem Ciceronis studiofus iam inde a Pontiano pag. 474. & lib. 13. pag. 482.

M V S T I I

C. Mustius, Eques Romanus, defensus in iudicio per Ciceronem. Meminit illius Verrinarum 3.

Mustiæ rescribunt AA. & CC. 7. Cod. tit. 16.

Mustius Fabianus, occisus a Seuerō. Spartianus.

M V T I I

¶ Nomen Mucii in antiquis libris & Græcis exemplaribus semper per C. scriptum legitur. Victorius in 6. Ciceronis ad Atticum.

Mutiæ Scæularum genti quasi propria fuit iuris professio. Ad hæc neminem ex ea familia Censuram vnquam petiuisse, testis est Cicero in Bruto.

C. M V T I V S, ingressus castra Porsenæ, Romam urbem obsidentis, per errorem scribam occidit, cum regem vellet. Quare dextra foco iniecta, cum ob admirationem virtutis ab hoste dimissus esset incolumis, ab vsu sinistrae manus dictus est Scæuola, quod cognomen ad posteritatem cum multa celebritate propagatum est. Athenodorus Sando apud Plutarchum in Publicola etiam Cordum (id enim est Græcis *ὁ Πύρρος*) vocatum tradit. Idem memorat & Dionysius, item Plinius de viris illust.

¶ Mutius Scæuola. Fragment. Sex. Pompeii pag. 23.

Q. Mutius Scæuola, Prætor belli Pun. secundi anno quarto, id est, V. C. DXXXIX. Sardiniam prouinciā obtinuit. Fuit idem & Decemuir sacrorum. Obiit eius belli anno 10. Liuius 23. & 27.

P. Mutius Q. F. P. N. Scæuola, & Q. Mutius Q. F. P. N. Scæuola, Prætores simul anno V. C. DLXXV. Q. Siciliam adeptus est, P. præturam urbanam, & ut simul de beneficiis quæreret in vrbe & propius urbem 10. millia pass. Deinde Consules ordine

ordine fuere, Q. anno quarto post, P. quinto. Gessit autē eas res Q. Mutius cum collega M Lepido in Gallia & Liguribus, ut Senatus in triduum supplicationes fieri, & 40. hostiis sacrificari iusserit. Liuius 40. & 41.

P. Mutius P. F. Q. N. Scæuola, Consul fuit ann. V. C. DCXXXI. quo tempore cæsus est a P. Nasica Tib. Gracchus. Cicero de Oratore 1. pag. 30. Huius frater fuit P. Crassus Mutianus, Consul an. DCXXXIII. & Pontifex Maximus. Post cuius mortem & ipse P. Mutius Pontificatum maximum assecutus est, ut liquet ex 2. de Orat. Ciceronis, & ex oratione eius pro domo ad Pontifices dicta, vbi agitur de C. Liciniæ factio. Sed & 2. legum Cicero duos Mutios Scæuolas Pontifices fuisse Maximos ostendit. Egnatius Venetus horum fratrum patrem apud Ciceronem intelligi vult; quod libenter sequeretur, si de illius Pontificatu quicquam alibi testimonii extaret. Plura de hoc P. Mutio Rutilius.

Q. Mutius Scæuola Q. F. Q. N. cognomento ob sacerdotium dictus Augur, gener C. Lælii Sipientis, Consulatum gessit ann. V. C. DCXXXVII. Filium habuit Q. & filias duas, quarum altera L. Licinio Crasso collocata fuit. Cicero in Bruto. 30 Pila optime lusit, vacauit & alex non nunquam & calculis, ut est apud Valerium Maximum lib. 8. cap. 8. Cicero id primo de Oratore P. Mutio Pontifici tribuit. Idem Cicero 1. Offic. hunc se audiuisse scribit, eoque mortuo, se ad Pontificem contulisse. Idem hic inducitur apud Ciceronem primo de Oratore cum L. Crasso & M. Antonio colloquens. Celebratur & eius dictum ad L. Syllam pro C. Mario, & aliud, quo in reum ab se dictum testimonium temperauit, apud Valerium lib. 3. cap. 8. lib. 4. cap. 1. Causam dixit de pecuniis repetundis contra T. Albutium. Cicero in Bruto. Plura Rutilius.

Q. M V T I V S S C Æ V O L A P. F. eius inquam, qui P. Crassum Mutianum fratrem habuit, ut Cicero 1. de Oratore, cognomento Pontifex (fuit enim P. M.) Consul fuit anno V. C. DCLIX. collega 50 L. Crasso, quem præterquam in Tribunatu & Censura, quam nemo Scæularum petiuit, in omnibus magistratibus collegam habuit. Asiam ex Consulatu tam sancte, tam fortiter obtinuit, ut Senatus dein-

ceps in eam prouinciā ituris magistratibus, exemplum atque formam officii Scæuolam decreto suo proposuerit, teste Valerio Max. lib. 8. cap. 1. item dies ei festus (Mutia vocant) ibi institutus sit. Hunc Cicero Iuriscōsultorum disertissimum vocat. Cæsus est in dissentione ciuili a L. Damasio Prætorē, auctorib. Liuius, Patriculo, Floro & Appiano.

Q. Mutius Scæuola, & ipse dictus Augur, peritissimus iuris & percomis habitus, Pontifice aliquanto posterior. Opinor Q. Auguris filium fuisse.

Mutia, altera Q. Scæuolæ Auguris F. C. Marii iunioris vxor.

P. Scæuola Pontifex tempore Q. Metelli Pii, Pont. Max. Macrobius 3. cap. 13.

M V T I A, Pompeii Magni coniunx, ob impudicitiam ab illo dimissa, & a Scauro ducta. De hac Plutarchus in Pompeio, Dion libro 48. & 51. Asconius in oratione pro M. Scauro, Hieronymus lib. 1. contra Iouinianum.

Q. Mutius Scæuola I. C. auditor L. Volusii Metiani, floruit sub M. Antonino Philosopho, qui eius opera præcipue vsus est. Capitolinus in Marco, & Pomponius in Pand. de origine iuris.

¶ P. Mutius, Trib. pl. collegas suos omnes, quod id egerant ducē Sp. Cassio, ut magistratibus non subrogatis communis libertas in dubium vocaretur, viuos cremauit. Valerius 6. cap. 3.

C. Mutius, ædes Virtutis & Honoris Marianæ cellæ architectatus est. Laudatur id opus impense a M. Vitruvio in prologo septimi. Meminit etiam operis lib. 3. cap. 1.

Mutius, Tib. Gracchi cliens, in locum Octauii, Tribunatu deiecti, ab ipso Graccho Trib. pl. factus est. Plutarchus.

¶ Q. Mutius Horestinus, ne lex ambitus a C. Pisone Cos. (an. V. C. DCLXXXVII) ferretur, intercessit. Accusatus dein furti a L. Fusio Caleno, defensus est a Cicerone. Asconius Ped. Cicero in oratione contra C. Antonium & L. Caecilium hoc beneficium ut homini ingrato exprobrās: *Tetamen, inquit, Q. Mutiam male de repub. existimare moleste fero, qui hesternā die me esse dignum Consulatu negabas. Quid? P. R. minus diligenter sibi defensorem constitueret, quam tu tibi. Cum te furti Lucius Calenus ageret, me potissimum fortunarum tuarum patronum esse voluisti, cuius tu & consilium in tua turpissima causa delegisti.*

Hunc honestissimarum rerum defensorem P. R. authore te repudiare potest? &c.

Q. Mutius, alius haud dubie, Trib. pl. Pontinio triumphare volenti obuiam iuit cum Seruilio Prætorē & Catone, Pompeio & Crasso II. Coss. Hunc esse arbitror, cuius meminit Cicero in epistolis ad M. Marcellum lib. famil. 4.

Mutia, impudica, de qua Valerius lib. 9. cap. 1.

¶ M. Mutius M. F. Calenus, citatur a Plinio lib. 7. cap. 49.

¶ Mutius Lupercus, legatus legionis aduersus Ciuileni, inclutus fama. Tacitus lib. 20. Extant ad hunc, opinor, epistolæ Plinii. In Tacito est Mumius.

C. Mutius C. F. sibi & Pontia M. F. Secunde. Hæc inscriptio extat Venetiis. Inscr. ant. pag. 324. Liber habet Murius.

T. Mutius T. F. Gracilis præfectus fabr. 20

1111. vir. Ibidem pagina 336.

Mutius quidam refertur a Macrobio, homo cum primis maleuolus, in quem iocatus sit Publius, cum illum solito tristiorē vidisset; *Aut*, inquit, *Mutius nescio quid incommodi accessit, aut nescio cui aliquid boni.* Saturnalium 2. cap. 2.

¶ MUTIANO rescribunt AA. & CC.

4. Cod. tit. 49.

10 Mutiano alii Gordianus A. 5. Cod. titulo 53.

Mutiano alii Ant. A. 5. Cod. tit. 75. & 4. Cod. de conditione indebiti.

¶ MYGDONIO rescribit Constantinus A. 10. Cod. tit. 14.

¶ MYRTILVS, refertur Cicero ad Atticum pag. 577. & in epitaphio apud Victorium in annotationibus super 16. Cicero's epist. famil. Myrtili cognomen extat in Minutiis.

N.

NÆVII.

Næuii (*valetio*) videntur habere nomen a Næuo. Næuiana pira memoratur Macrobio lib. 3. cap. 19. ¶ Fragment Sex. Pompeii pag. 18. & sequi. Næuiam sylvam vocatam extra urbē ad milliarium quartum, quod Næuii cuiusdam ibi domus fuerit, a quo nemora Næuia etiam appellata fuisse, Verrius ait: quam opprobrii loco obici ab antiquis solere, quod in ea morari adsuessent perdit ac nequam homines, testis est M. Cato, &c.

¶ Næuius Crispus, vir integer & militiæ peritus, præfectus locum sub M. Valerio Leuino. Missus ab eodem Oricum tenente Apolloniam, castra Philippi, Macedonum regis, noctu inuadens, multis cæsis regem in turpem fugam coniecit, belli Pun. secundi anno quinto. Liuius 24.

Q. Næuius, Triumvir coloniam deduxit in Brutios, cum id ex S. C. tulisset ad plebem Q. Ælius Tubero, Tribunus, plebsq; sciuisset, an. V. C. DLX. P. Africano II. T. Sempronio Longo Coss. Liuius 34.

¶ Q. Næuius Matho, Prætor creatus, prouinciam Sardiniam sortitus est, & vt de beneficiis quaereret: qua quidem quaestio quatuor non minus eū menses, priusquam in Sardiniam iret, tenuit. Duo ho-

minum millia, quemadmodū Antias Val. prodidit, ab eo damnata. Liuius 39.

M. Næuius, Trib. pl. ann. V. C. DLXX. P. Claudio L. Porcio Coss. sed quem honorem Consulibus superiorib. App. Claudio & M. Sæpronio iniit. Ab hoc dies dicta est P. Scipioni Africano, aduersus quē eiusdem Africani nomine inscripta est oratio. Liu. 39. Val. Max. li. 3. c. 7. Gellius li. 4. c. 18.

¶ L. Næuius Babus, V. vir ad cognoscendum cum aliis missus, cum de finibus inter se Pisani & Lunenses disceptarent, anno V. C. DLXXXVI. Liuius 45.

¶ P. Næuius Turpio, homo improbus, & C. Verris emissarius. Cic. Verrin. 4. & 5.

Cn. Næuius, vir prudens, & iudex integer. Cicero pro A. Cluentio.

Ser. Næuius, pro quo contra Cicero-nem C. Curio dicens, subito totam causam oblitus est. Cicero in Bruto.

Sex. Næuius, accusauit P. Quintium, quem Cicero defendit. Eundem Næuium Cicero facetum scurram vocat.

¶ T. Næuius Diadumenus, refertur Inscript. ant. pag. 245.

C. Næuius D. L. Dromo & Næuia D. L. Philumena dū licuit sudare et fructi sunt annos LV. M. H. N. S. ne quis eo postea inferatur. Apud Manutium in Orthograph. in voce hæres.

¶ Næuius

NÆNNII.

C. Nænnius, bello Cretensi sub Metello Imperatore ordines duxit. A cæde Cæsar's Cicero se coniunxit, cupiens aliquid autoritatis assumere, a quo commendationem ad Brutum impetravit.

C. Nænnius C. L. Rufio sibi & suis. Hæc inscriptio extat in memoriis Italicis pag. 152.

10 Nænnius Apollinaris, scribit Iulio Paulo Pand. 42. de re iudicata, Pand. 27. de excusat. tutelæ, & Pand. 35. ad legem Falci-diam.

NÆSIDII.

L. Næsidius, dux Pompeianus, Massiliensibus auxilio venit, missus a Pompeio. Idem, opinor, post bellū Philippense a Sex. Pompeio transtulit ad Antonium. Appianus 5.

L. Næsidius, Eques Rom. Cicero's studiosus, laudatur ab illo Philippica 7. sub finem.

Q. Næsidius, dux Antonianus bello Adriaco, pugna nauali ab Agrippa victus. Dion lib. 50.

¶ Næsidienus, vt Epicureus, & luxui deditus, notatur Horatio Sermonū 2. Sat. 8.

¶ NATALIANO rescribit Alexander Imp. 7. Cod. tit. 11.

¶ NATTÆ hominis sordidi, Fuluii ne an Pisarii incertum, meminerunt Horatio Sermonum 1. Sat. 6. & Persius. Mallim autem Naccam dici: de qua voce supra in Fuluiis.

¶ NAVIGIVS, frater D. Augustini, Confession. lib. 9.

¶ SEX. NAVINIVS, Sex. lib. Apollonius Concor. sibi & suis. Hæc inscriptio refertur Apiano pag. 344.

NAVITII.

Nautiorum generis autor Nautius, comes Æneæ fuit, Palladis, custodis vrbium, sacerdos, qui transferens Deæ simulachrum attulit, quod & cæteri Nautiorum generis obseruauerunt, alii ab aliis accipientes. Dionysius 6. Virgilius hunc Nautium Nautem vocat:

Tum senior Nautes, vnum Tritonia Pallas
10 *Quem docuit, multaq; insignem reddidit arte,*
Hæc responsa dabat. ¶ Vide quæ habet Fragmentum Sex. Pompeii pag. 15.

Sp. Nautius Rutilius, Consul ann. V. C. CCLXVI. cum Martius Coriolanus patriæ bellum inferret. Liuius 2.

¶ Næuius Pollio, homo miræ magnitudinis, qui quod populi concursu pene intereptus esset, prodigii vice habitū, annales tradunt. Plinius 7. ca. 16. Columella scribit M. Tulliu Ciceronē, testē, Rom. ciuem fuisse Næuium Pollionem pede longiorē, quā quenq; longissimum, de re rust. lib. 3. ca. 8.

Cn. NÆVIVS, Campanus, inter Comicos Poetas tertio loco repositus a Volcatio Sedigito. Scripsit etiam Tragedias & bellū Pun. valde maledicus in proceres ciuitatis, vnde & aliquādo in carcerē coniectus est. Versus eius in Scipionem Africanum sunt: *Etiā qui res magnas manu saepe gessit gloriose,*
Cuius facta vna nūc viget, qui apud geres solus
Præstat, eum suus pater cū pallio vno ab amica
Erin Metellum: (abduxit.

Fato Romæ Metelli sunt Consules.

Cui quidē senario Metellus minaciter respondit: *Dabunt malū Metelli Næui Poete.* 20

Vide Gellium 1. cap. 24. 3. cap. 3. 6. cap. 8.

apud quem extat epitaphiū, ab ipso sibi ipsi scriptū, & Varronem, qui in de Poetis Latinis Pun. bello 1. militasse illum scribit, itē

Crinitum de Poetis Latinis. Citatur apud Nonium Marcellū in bello Pun. Lycurgo,

Gymnastico, Protesilao, Aulularia, Assitogiola, Vindemiatorib. Tabellaria, Sannionibus, Militibus &c. apud Sex. Pompeiū in

Tunicularia, Hariolo, Personata, Nautis, Epitome, & hoc dictum in Lycurgo: Male

parta, male dilabuntur. Eusebius autor est, illum pulsum Roma factione nobilium, ac

præcipue Metelli, Vticæ in Africa mortuū. Vide Chronicon. ¶ Fragmenta eius, ex-

quisito studio a Roberto Stephano collecta, leguntur Henrici Stephani typis.

Q. Næuius, Centurio bello Pun. 2. au-

tor peditum fuit equiti immiscendorum, eo-

que Romani Campanorum equitū vim cui numero pares non erant, represserunt,

Fulvio Flacco tum Consule Capuam obsidente. Sic Valerius Max. 2. cap. 1. In Mau-

lib. 26. pro Næuiio Nautius legitur.

¶ Næuius Arpinianus, pro quo causam dixit Quintilianus, in qua quaesitum fuit, præcipitata ne esset ab illo vxor, an se ipsa sua sponte iecisset: eamque actionem, iu-

uenili quadam gloriæ cupiditate ductus, primam emisit.

M. Næuius M. F. Pal. Iustus Ædilis cur. memoratur Inscript. ant. pag. 148.

Næuia Prisca. Ibidem pag. 174.

¶ NANNI, a L. Sylla proscripti sunt. Q. Cic. ad M. fratrem in de petendo Consulatu.

C. Nautius Rutilius, Consul cum P. Valerio anno V. C. CCLXXIX. ac iterum CCLXXXVI. cum L. Minutio, teste Dionysio. Cum Sabinis ad Eretum egregie pugnauit. Liuius hunc Minutii collegam Lucium vocat, illum C. ut duos fuisse intelligas, lib. 3.

Sp. Nautius, in legatione cum tribus aliis iussu Tolumnii, Veientium regis, a Fidenatibus caesus, anno V. C. CCCXVII. Liuius 4.

Sp. Nautius Rutilius, Trib. Mil. Conf. potest. an. V. C. CCCXXXI. iterum CCCXXXVI. tertium CCCXXXIX.

C. Nautius Rutilius, Consul ann. V. C. CCCXLIII.

Sp. Nautius Rutilius, Trib. mil. Conf. pot. an. V. C. CCCL. alius a superiori Sp.

Sp. Nautius Rutilius, Consul an. V. C. CCCXXXVIII. Liuius 9.

Sp. Nautius, legatus & dux alarum cohortium sub Papyrio Cursore iuniore, multum profuit ad victoriam, ideoque ab imp. armillis & coronis aureis donatus, an. V. C. CCCCLX. Opinor superioris fuisse.

C. Nautius Rutilius, Consul ann. V. C. CCCCLXVI. Arbitror esse eundem cum superiori, & erratum in praenomine.

¶ NAZARIUS, auctor Panegyrici ad Constantinum M. Imp. qui extat. Filia eius Eunomia, virgo Christiana, celebratur ab Hieronymo in Chronico pag. 84.

¶ NEBRIDIUS, de sorore genitus Augustae, & Augustorum consobrinus, cum iisdem eruditus, reliquit Nebridium F. & filiam ex Saluina, Gildonis filia, sibi superstitē.

¶ NEMESIANVS, Poeta, quaeratur in Olympiis.

Nemesianus, inter Episcopos Africae sui temporis nominatur Cypriano epist. 12.

¶ NEOPHYTO rescribunt AA. & CC. 5. Cod. tit. 62.

¶ NEPOTI Gordianus A. 8. Cod. tit. 29.

¶ NEPOTILLAE Anton. A. 7. Cod. titulo 26.

¶ NEPOTIANAE rescribitur ab Antonino Caracalla 4. Cod. tit. 29.

Nepotiano ab Alexandro A. 5. Cod. tit. 16.

Nepotiano alii ab AA. & CC. 7. Cod. tit. 32.

¶ NEPOTIANVS, vir Consularis sub Diocletiano, cuius fors filius fuit, qui Consulatu gesto anno V. C. M. LXXXVIII. sub Constantino Magno, post XVI. annos, ut-

pote sorore Constantini natus, Eutropia, Constante Imperatore occidentis perfidioso caeso, sumit imperium, sed per factionem Magnentianam paulo post interemptus. Eutropius.

Nepotiano, Magistro militum Dalmatiae, rescribunt Leo & Anthemius AA. 6. Cod. tit. 60.

NERATII

L. Neratius pro delectamento habebat, os hominis liberi verberare. Eum seruus sequebatur, crumenam plenam assium gestans. Quemcumque itaque depalmasset, ei numerari statim secundum XII. tabulas 25. asses iubebat. Gellius ex commentariis Q. Labeonis, 20. cap. 1.

¶ NERATIUS PRISCVS IC. Celfo patri operam dedit, tanti nominis apud Traianum, ut illum aliquando imperii successorem relinquere cogitarit, exceptaque sit vox eius: *Commendo tibi prouincias, si quid mihi fatale contigerit.* Autor Spartianus. Vir fuit Consularis. Scruuola Pand. 48. ad legem Corn. de sicariis & veneficiis, cum Annio Vero Consulem fuisse tradit. Citantur illius volumina, membranarum libri 7. quaestionum 3. responsorum 5. e Plautio 10. epistolarum 4. regularum 15.

¶ NERATIUS PRISCVS IC. Celfo patri operam dedit, tanti nominis apud Traianum, ut illum aliquando imperii successorem relinquere cogitarit, exceptaque sit vox eius: *Commendo tibi prouincias, si quid mihi fatale contigerit.* Autor Spartianus. Vir fuit Consularis. Scruuola Pand. 48. ad legem Corn. de sicariis & veneficiis, cum Annio Vero Consulem fuisse tradit. Citantur illius volumina, membranarum libri 7. quaestionum 3. responsorum 5. e Plautio 10. epistolarum 4. regularum 15. vnus de nuptiis, cuius meminit Gellius lib. 4. cap. 4.

¶ Neratii Marcelli meminit Plinius epistolarum lib. 3. Tranquillo scribens. Consulatum gessit an. V. C. DCCCLXXXI.

¶ Neratius Appianus, celebratur ex rescriptis Aristonis. Vide Pand. 40. de manumissis testamento.

¶ Neratius Cerealis, Praef. vrb. sub Constantio. (tit. 49.)

Neratius rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod.

NERII

C. Nerius Pupinia (tribus id nomen est) Sestium de ambitu postulauit. Cicero ad Q. fratrem 2. Apparet ibidem cognomenito Indicem dici.

M. Nerius, Aedilis cum C. Messio, Caesare Augusto V. Consule, ut indicat fragmentum vetustum de magistratibus apud Petrum Apianum pag. 315. Forsan ad eundem pertinet locus Horatii libro 2. Serm. Sat. 3.

¶ NERONI rescribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 65. & 5. Cod. tit. 18.

¶ NICANDRO rescribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 31.

¶ NICAE

¶ NICAE iidem 4. Cod. tit. 44.

¶ NICEÑO, praef. annonae, Valentinianus, Theod. & Arcadius 1. Cod.

¶ NICETIVS, Consularis sub Diocletiano. Martyrologium 2. Augusti.

¶ NICOLAO rescribunt AA. & CC. 6. Cod. tit. 58.

NIGIDII

P. NIGIDIUS FIGVLVS, vir Praetorius, non humanarum modo litterarum, sed & Philosophiae & Astrologiae & rei medicae consultissimus extitit, Ciceroni summa gratia iunctus, & honorificentissime semper ab illo habitus, quem & in libello de vniuersitate ab ingenio & eruditione vehementer laudat, & exulantem sub Caesare diligenter consolatus est, ut licet videre in familiarium 4. Laudat etiam impense Lucanus lib. 1.

At Figulus, cui cura, Deos secretaque mundi Nosse, fuit, quem non stellarum Aegyptia Memphis

Aequaret visu, numerisque momentibus astra.

A. Gellius Romanae ciuitatis doctissimum vocat. Idem aetatem illam Ciceronis & Caesaris multiformium doctrinarum, variarumque artium, quibus humanitas erudita est, culmina habuisse duo scribit, M. videlicet Varronem, & hunc P. Nigidium, cuius tamē lucubrationes non ita ut Varronis in omnium manibus frequentes fuisse ostendit, quod propter obscuritatem sublimitatemque in vulgus non exirent. Citantur eius commentaria Grammaticorum libro 24. praeterea de annalibus, de extis & ventis. Eius est illud apud eundem Gellium relatum: *Vir bonus praestare debet, ne mentiat, prudens ne mendacium dicat.* Neutiquam vero praetereundum, Figuli cognomen inde adeptum, quod interroganti, ut Astrologiae peritissimum, cur gemini dispari conditione nascerentur? Commentum illud de rota figulari proposuerit, quae breui temporis momento maxima spatia reuoluta percurrat, cuius responsi meminit D. Augustinus de ciuitate Dei lib. 5. c. 3. Illud singularem eius in diuinando felicitatem arguit, quod cum ageretur in Curia de coniuratione Catilinae, & Octavius pater ob vxoris puerperium serius accessisset, P. Nigidius comperta morae causa, ut horam quoque partus accepit, dominum terrarum Octauio natum affirmavit, vrest apud Suetonium in Augusto. Decessit in exilio, potiente rerum

Caesare, quomodo testatur Eusebius, & id ipsum indicat M. Cicero Philipp. 2.

Nigidius Capito, Toriae Agrippinae maritus, refertur Apiano in memoriis antiq.

Cn. Nigidius Cn. F. Marcellinus, memoratur eidem pag. 289.

Nymphidius Sabinus, matre libertina, & quae se omnibus vulgaret, natus, C. Caesare se genitum ferebat, quoniam forte quodam habitu procerus, & toruo vultu erat. Sub Nerone Praef. cohortium vrbianarum, posteaquam coniuratio Pisoniana compressa est, Consularibus ornamentis a principe donatur. Extincto Nerone, cum sub aduentum Galbae sibi pararet imperium, in ipso conatu perit, confossus a militibus Praetorianis, auctore Antonio Honorato, Tribuno, Galbae fido. Tacitus 15. & 17. Plutarchus in Galba.

Nymphidius Lupus, commilito Plinii, & filius eius, ut praefectus Iulii Ferocis & Fusci Salinatoris, clarissimorum virorum, commendantur Traiano Imp. lib. 10.

¶ NOCTVRNO rescribit Gordianus A. 2. Cod.

NONII

Nonius quidam, Syllae propinquus, a populo, propter odium in Syllam, in petitione magistratus repulsus est. Plutarch. in Sylla.

Nonius alius, a pugna Pharsalica, quum fugisset Pompeius, hortabatur ad bene sperandum, septem adhuc aquilas superesse dictitans. Cui Cicero: *Recte, inquit, si quidem nobis cum graculis bellum esset.*

Nonius, Senator, proscriptus ob geminam ab Antonio, filius Nonii Strumae, eius, quem Catullus Poeta in sella curuli visum, in digne tulit. Idem auus Seruili Noniani fuit, quem Plinius Consulem se vidisse scribit lib. 37. cap. 6.

Nonius, turmarum dux apud Caesarem Octavianum, caesus a militibus. Appia. 5.

¶ Nonius Apronianus (sic enim legendum) memoratur Quintiliano libro 7. capite 3.

¶ Nonius Asprenas, Proconsul sub Caesare, interfuit rebus Africanis, relictus praesidio castris cum duabus legionibus, cum Caesar aduersus Scipionem pugnaturus exisset. Hirtius eius belli Com. 5.

C. Nonius Asprenas, lapsu debilitatus in ludicro Troiae sub Augusto, fors superioris nepos.

L. Nonius Asprenas, legatus auunculi

DD

ful, Quintilii Vari in Germania, Proconsul Africæ sub Tiberio, teste Tacito 1. & 3.

Sex. Nonius Quintilianus C. F. Consulatum gessit sub Augusto anno urbis cond. DCCLX.

L. Nonius Asprenas, Consul sub Caio anno V. C. DCCXCI. cum eodem interit. Nam a Germanis, tãquam vnusex coniuratis & percussoribus illius, cæsus est cum aliquot aliis. Iosephus antiq. 19. capite 3. & Sueronius in Caio. Dion M. F. vocat.

Nonius Asprenas, Cos. sub Domitiano anno V. C. DCCCXLVI.

¶ Nonius Balbus, Trib. pl. sub bellum Actiacum. Dion 50.

¶ Nonia Celsa, vxor Mactini Imperat. Lampridius.

¶ Nonia Rufæ & Nonia Q. F. Quintulæ. Citatur a Carolo Sigonio in De nominibus.

¶ Nonius Gallus, sub Augusto Treuiros vicit. Dion 50.

¶ Nonius Gracchus, occisus a Seuero. Spartianus.

¶ Nonio Hastæ rescribit Hadrianus Pand. 48. ad legem Corneliam de sicariis l. 5.

¶ NONIUS MARCELLVS, scriptor Grammaticus, floruit sub Theodosio, quem admodum annotauit Sigismundus Gelenius in 19. Plinii.

T. Nonius Marcellus V. C. Consul, refertur in antiquis inscriptionibus Apiano pag. 101.

¶ Nonius Murcus, vir militaris, imperante Commodus. Capitolinus in Clodio Albino.

¶ M. Nonius Mutianus, Consul sub Seuero anno V. C. DCCCCLI I I. De hoc accipio inscriptionem, quæ extat apud Apianum pag. 329.

¶ M. Nonius Placidus ab anno ætatis suæ 12. oculis patentibus nihil vidit. Quære inscriptionem pag. 225. & 281.

C. Nonius Iustinus, cum C. Nonia, Vrsi sacerdotis F. alumna sua, refertur pagina 300.

Nonio rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 55.

Nonia rescribunt A. A. & C. C. 8. Cod. tit. 29.

Nonio, Comiti & magistro off. rescribitur a Theodosio & Valent. A. A. Cod. 1.

Nonius, Consul Romæ, an. MCLXXXVII. collega Valentiniati III. in sexto illius Consulatu.

C. Norbanus, Prætor Siciliæ bello fugitiuorum. Cicero Verrinarum 7.

C. Norbanus, homo improbus & seditiosus, autor calamitatis Q. Cæpioni, accusatus a Sulpitio, defensus est a M. Antonio, cuius Quæstor fuerat. Vide Ciceronem in Dialogis de Oratore. Forfan idem, de quo Valerius lib. 8. cap. 8.

¶ C. Norbanus Bulbus, Consul anno DCLXXI. Marianæ factionis, victus a Syllæ partibus, Rhodi se in medio foro peremit Appianus 1.

Bulbi, vt viri improbi, & venalis in iudiciis, meminit Cicero pro A. Cluentio. Cõdemnatus est ambitus & maiestatis, cum præter alia crimina legionem ab eo sollicitatã esse in Illyrico, C. Cosconii litteris & multorum testimoniis planũ factũ esset. Ibid.

20 ¶ C. Norbanus Flaccus C. F. teste Dionne, legatus M. Antonii bello Philippeni, nõ multo post Consulatu potitus est, an. V. C. DCCXVI. & forte iterũ ann. DCCXXX. Triumphauit ex Hispania an. DCCXIX. De hoc Cicero lib. 5. in Verrem, Dion lib. 47. Appianus bell. ciuil. lib. 4. & tabul. Capitol.

C. Norbanus C. F. Flaccus, Consul sub Tiberio, Drusi Cæsaris collega ann. V. C. DCCCLXVII.

30 L. Norbanus Flaccus C. F. Cõsul & ipse sub Tiberio, anno principatus eius quinto V. C. DCCCLXXI. interemtus a Germanis, cæso Caligula. Iosephus 19. cap. 1. et si ibi mendose Barbarus vocatur, pro Balbus: nam & Dion de cognomento variat.

Appius Norbanus, sub Domitiano L. Antonium acie vicit, vt est apud Sex. Aureliũ Victorẽ. Laudatur hoc nomine Martiali li. 9. *Dum tua sacrilegos contra, Norbane, furores*

40 *Staret pro domino Casare sancta fides, &c.* Norbanus, Præf. prætorio, in necem Domitiani coniurauit.

Norbanus Licinianus, homo flagitiosus, & Domitiani temporibus abusus, damnatus sub Traiano, & in insulã relegatus. Plinius epistolarum 3. ad Minutianum.

Norbanus & Norbana cæsi a Commodus. Spartianus.

50 ¶ L. NOSTRIVS Zoilus, hæres patris sui L. Nostri, cohæres Ciceronis, commẽdatur ab illo Apuleio Proquæstori lib. 13. epist. 47.

¶ P. NOVANIUS Gallio, vixit sub Augusto, ac videtur fuisse aduersarius Liburniæ, pro qua dixit Afinius.

N O V E L L I.

Nouellius Torquatus Mediolanensis, tres congios vini epotauit vno impetu, spectante miraculi gratia Tiberio principe, vnde Tricongius dictus est, & a Prætura ad Consulatum ascendit. Plinius libro 14. capite 22.

Nouellius, vt curator citatur Scæuolæ Pand. 26. tit. 8. de auctoritate & consensu tutorum & curatorum l. 21.

Nouellia Prima, M. Mecelii coniunx, refertur in memoriis antiquis apud Apianum pag. 322.

Nouellius Vetus, ciuis Mediolan. Ibid. pag. 32.

Nouellius Æqualis cum Secundo, Maturus, Messala, Successore, Modesto, libertis suis. Ibidem pag. 36.

N O V I I.

Q. Nouius, Poeta, scriptor Atellanarũ non ignobilis fuit, quo nomine commendatur a Macrobio, qui illum Saturnalium 1. capite 10. in eo argumenti genere probatissimum vocat. Complures eum fabulas reliquisse, colligimus ex Nonio Marcello, apud quem citatur in Gallinaria, Fullonico, Exodio, Decuma, Virgine prægnante, Mania, Pappo, Bubulco, Optione, Agricola Macchoco, Tripertita, Mania medica, &c. Nec me clam est, in exemplaribus Nonianis Nouii & Nauii nomina sæpe confundi, quo fit, vt de Lycurgo, Colace, Militibus, deque pluribus fabulis, vtri verius attribuendæ sint, a multis dubitetur. Præterea a Sex. Pompeio nominatur in Togularia, Pico, Lupo, Phoenissis, Doffenis, Funere, Surdo, &c.

¶ Nouius Niger, Quæstor a C. Cæsare Prætor in carcerem coniectus est, quod compelli apud se maiorem potestatem passus esset. Suetonius.

L. Nouius, Trib. pl. collega Clodii, refertur ab Asconio Pediano, scribente in oratione Ciceronis pro Milone, vbi & formulam intercessionis Tribunitiæ subiicit.

Cn. Nouius, Eques Rom. insidiarum nomine a Claudio Imperatore occisus. Tacitus 11.

¶ Sex. Nouius Celer, Consul cum Iunio Quintiliano, teste Frontino, fors sub Claudio.

Nouius Celer, alius a superiori, forte filius, cui Fabius Quintilianus filiam collocauit.

¶ Nouius Priscus, pulsus in exilium per Neronem, coniugem Antoniam Flacillam comitem habuit. Corn. Tacitus 15.

Nouius quidam, vt captator & auarus mordetur a Iuuenale Satyra 12.

¶ Nouius Rufus, interemtus est a Seuero. Fit eius mentio, vt heredis a Pactuleio Androsthenes scripti, Pand. 28. tit. de hæredibus instituendis.

N V M A T I I.

Numatius Gallus, vir priscæ simplicitatis, & bonitate par Socrati. Martialis 10.

Mercurio celestifatali Q. Numatius Prochorus ex voto soluit. Votum Numatiorum. Inscript. ant. pag. 292.

N V M E R I I.

20 C. Numerius, vnus ex iis, qui ad Prolemæum regem missi, munera ab eo datã prius in ærarium, quam legationem ad Senatum, retulere. Valerius 4. cap. 3. Liuius societatis cum Prolemæo iniriã meminit. Variat etiam nonnihil Iustinus 18.

* Numerius, amicus C. Marii, fugienti ipsi apud Hostienses nauim instruxit. Plutarchus.

Numerius quidam notatur apud Afranium in P. odigo his verbis: *Nam me pudet, vbi mecum loquitur Numerius, aliquid suffero, græce irridet me illico.* Citantur hæc a Nonio.

¶ Numerius Numesticus, commendatẽ Attico, receptus est a Cicerone in amicitiam. Cicero ad Atticum 2.

Q. Numerius, Trib. pl. cum exularet Cicerone. Meminit eius, vt ab inimicis empti, & qui in luctu ab iridentibus Gracchus dictus sit, pro P. Sestio. Eundem & Sex. Attilium, simul Tribunos, in oratione contra Pisonem de lapide emptos scribit.

¶ Numerius Atticus, Senator & vir Prætorius, gratificaturus Liuiæ, iurauit se vidisse Augustum ascendentem in cælum, & ab ipsa 25. myriadas dono tulit. Dion in fine 56.

Cn. Numerius Cn. F. Vol. Fronto, &c. Hæc inscriptio extat Venetiis in turri S. Vitalis, teste P. Manutio in Orthographia, in voce

Felix.

N V M I I.

Q. & L. Numii, Tribuni pl. Petiliorum rogationi de quærenda pecunia, quæ capta & ablata esset a rege Antiocho, intercesse-

runt, quos tum Cato deterritos auctoritate, intercessionem remittere coegit. Vide Liuium 3. 8.

A. Numius, competitor Tribunatus pl. a Saturnino occisus est. Liuius 69. Valerius libri noni capite 7. Florus 3. capite 16. Eutropius 5. Plutarcho & Appiano Nonius vocatur.

L. Numius Quadratus, Trib. pl. causam Ciceronis enixe iuuit contra furorem Clodii. Meminit eius Cicero ad Attic. 3. epistola 23. & 10. epistola 13. præterea in oratione pro Sestio & domo sua, vbi mendose Munius vocatur, quomodo & apud Dionem libro trigesimo octauo *Abus Numius* *Kuá d'ap'at'.*

M. Numius Ceionius Annius Albinus pr. vrb. refertur Inscript. ant. pag. 216. *Toni Sereno Numius Albinus ex voto. lbi* *dem pag. 221.*

Numius Albinus & Numia Varia. lbi. pagina 66.

Numio Iuliano, seu vt quidam legunt, Lolliano rescripsit Hadrianus Imp. Pand. de quaestionibus.

Numius Thuscus præf. vrb. sub Diocletiano.

Numia Restituta mater, cum Plotia Plotilla filia refertur Inscriptiõnũ antiquarum pagina 292.

Numius Crassus, mediocris ingenii Poeta, scripsit Iliada, cuius 23. librum citat Priscianus.

N V M I D I I.

T. Numidius Quadratus, præses Syriæ, & successor Cassii Longini, apud Tacitum 12. & Iosephum 20. cap. 8. Huius arbitror sororem fuisse, Numidiam Quadratillam, cuius meminit Plinius epistolarum 7. quæ paulo minus 80. ætatis anno decessit, nepote Quadrato ex beffe, nepte ex tertia parte hæredibus relictis.

T. Numidius Quadratus, Consulatum gessit sub Traiano cum Iulio Vespronio Caudino, quem, teste Spartiano, grauiter postea persecutus est Hadrianus.

Numidius Quadratus, Cõsulatum obinuit sub Marco an. V. C. dccccxix. Huius, puto, filius fuit, quem ob coniurationem occidit Cõmodus, vt est apud Herodianũ.

Numidio rescribit Alexander Imp. 2. Cod. de transactionibus.

Numidio, rectori Italiæ, AA. & C. C. 7. Cod. tit. 33.

Numidii Quadrati, Historici, & scriptoris belli Parthici, meminerunt Dion, Capitolinus & Volcatius. ¶ De eodem plenius Suidas *Ko d'ap'at'.*

D. M. Nymidia Cale Felicio pater Cale mater Myrtilus tata; & Eris coniunx fecer. *Vix. A. 16. M. 8. dies 8.* Citatur apud Petrum Victorium in epistolas Ciceronis ad Tironem pag. 930.

N V M I S I I.

C. Numisius, Prætor an. V. C. dlxxxvii. Siciliam tenuit. Liuius 41.

T. Numisius Tarquiniensis, vnus ex 10. legatis, qui missi sunt in Macedoniam, posteaquam ab Æmilio captus est rex Perles. Liuius 45.

Numisius Lupus, legatus legionis in Mœsia sub Othone, Consularibus ornamentis donatur. Cornelius Tacitus 17.

L. Numisius L. F. Pal. Montanus Tarrac. memoratur in mem. antiquis Hispaniæ, vt qui honoribus omnibus in repub. sua fructus sit.

Numisia Maximilla V. V. Maxima sub Seuero principe, refertur & ipsa in antiquis inscriptionibus.

Numisius Tiro Antonianus, memoratur Ciceroni Philippica 2. & sequentibus.

N V M I T I I.

T. Numitius Priscus, Consul ann. V. C. cclxxxv. Volcos prælio fudit. Antrum oppidum oppugnare non ausus, Cenonem, aliud oppidum minus opulentum, ab Antiatribus cepit. Liuius in fine 2.

L. Numitius Circeiensis, Prætor Latinorum anno V. C. ccccxv. cum est propositum a Latinis S. P. Q. R. vt Consulem alterum a Latinis acciperent. Liuius initio octauo.

Porticus Numitiæ meminit Cicero Philipp. 2.

T. Numitius, Trib. pl. cum Q. Æmilio collega Samnitibus deditus est, quod illorum auctoritate pax ad furcas Caudinas cum Samnitibus facta esset. Cicero officiorum tertio.

Numitius, celebris & notus ex epistolarum primo Horatii.

N V M I T O R I I.

L. Numitorius, Trib. pl. anno vrb. cond. cclxxxiii. cum primum 5. Tribuni tributis comitiis creati sunt. Piso apud Liuium in fine 2.

P. Nu-

P. Numitorius, auunculus Virginæ, quã ne Appii Decemviri libidini obnoxia fieret, pater Virginus occidit, creatur Trib. pl. mox post abrogatum Decemviris imperium. Liuius 3.

C. Numitorius, cæsus a Mario & Cinna. Appianus primo. L. Florus vnco tractum scribit.

P. Numitorius, Eques Rom. Ciceroni in Verrinis.

Q. Numitorius Pullus, quod semper animo bono in P. R. fuisset, ob posterius beneficium veniã a L. Opimio impetravit, vt

est apud Ciceronem 2. de Inuentione. Opinor hunc Fregellas prodidisse, ac illius fuisse filiam Numitoriam, quam Cicero Philippica 3. ab Antonii patre ductam vxorem scribit.

N V M O N I V S V A L A, legatus Varii in Germania. De hoc Velleius volum. poster. vbi tamẽ vulgata lectio habet Volamnius. Probator illa, a nobis posita, deberur Fulvio Ursino. Idem Valæ cognomen restituit in Horatio lib. i. epistol. 15.

Q. NVNNI VS, refertur Inscriptiõnũ antiq. pag. 247.

O.

O B S I D I I.

Obsidius, in Æthiopia lapillum nigerrimi coloris inuenit, qui ab ipso dictus Obsidianus: quanquam & in Samnio Obsidianus nascitur, a quo & Obsidianum vitrum eiusdem coloris. Plinius 36. cap. 26.

Fortuna sacrum. P. Obsidius P. F. Rufus 1111. vir Trib. mil. leg. 4. Scythic. Præf. fabr. Extat in agro Patavino, citatum a Scardeonio.

OCCIA Vestalis, per annos 57. Vestalibus sacris administratis, decessit sub Tiberio: in cuius locum capta est Com. Pollionis filia. Cornelius Tacitus lib. 2.

OCEANVS, notus ex epistolis D. Hieronymi.

L. OCEANEOLVS Maximillus Myrius. 30 Inscript. ant. pag. 441.

OCELLATAE sorores, Vestales, libero mortis arbitrio sub Domitiano puniã. Suetonius.

O C T A V I I.

Octavium familia Velitris præcipua fuit. A Tarquinio Prisco inter Romanas gentes allecta in Senatum, mox a Seruio Tullio in Patricios transducta, procedente tempore ad plebem se contulit, ac rursus magna vi per D. Iulium in patriciatum rediit. Primus ex hac magistratum populi suffragio cepit Caius Octavius Rufus. Is Quæstorius Cn. & C. procreauit, a quibus duplex Octavium familia defluxit, conditione diuersa. Siquidem Cn. & deinceps ab eo reliqui omnes summis functi sunt

honoribus. At C. eiusque posteri seu fortuna seu voluntate in equestri ordine constitere, vsquẽ ad Augusti patrem, quemadmodum est auctor Suetonius.

Cn. Octavius, cum fuisset Ædilis pl. atino vrbis conditæ d x l i i i. L. Veturio Q. Cæcilio Cõs. sequenti Prætor Sardiniam prouinciã adeptus est, circa quam naues Pœnorũ 8. cepit. Expleto annuo impetio, cum prouinciã successori tradidisset, nauibus longis 40. maritimam orã tutari iussus, ad Scipionem in Africam 200. onerariis, 30. longis nauibus ex Sicilia traiciens, ipse cum rostratis promontoriũ Apollinis tenuit, reliqua classis disiecta vento in Carthaginiensium potestatem venit. Liuius 28.

29. & 30.

CN. OCTAVIUS, Cn. F. Cn. N. lectus Decemuir sacrorum in locum M. Marcelli anno V. C. dlxxxv. Q. Martio Philippo Q. Seruilio Cæpione Cõs. Proximo Prætor classem fortitus, cum Æmilio Paulo in Macedoniam contra Persem regem profectus est. Quo capto, & a Paulo in triumphum ducto, ipse de eodem Calendis Decembribus triumphum naualem egit. Adsecutus est & Consulatum a Prætura anno tertio, eumquẽ cum T. Manlio Torquato gessit. ad quem honorem comparandum, homini nouo, & qui primus ex ea familia Consul factus sit, Cicero nouam & præclaram domum, quam plenam dignitatis in Palatio ædificasset, suffragatam scribit. De hoc etiam loqui Ciceronem in officiis, arbitror. Idem Philippica 9. fungentẽ legatione ad

Antiochum regem Laodiceæ in gymnasio occisum scribit. Meminit Iul. Obsequens pag. 499. item Sex. Pompeius lib. 13.

Cn. Octavius, Consul cum T. Annio Rufo anno V. C. DCXXVI. proximo quam diem suum obiit P. Scipio Africanus. Huius ut eloquentis viri, & causarum patroni, sed parum in ciuili iure versati, meminit Cicero de Oratore. 1.

Cn. OCTAVIUS, Consul anno vr̄bis cōditæ DCLXVI. L. Cinnam collegam, quod perniciosas leges per vim ferret, vr̄be expulit, a quo vna cum C. Mario, armis in vr̄bem regresso, ipse cum magna nobilitatis parte in magistratu cæsus est. Huius eloquentiam ante Consulatum ignoratam, & in Consulatu multis concionibus vehementer probatam, scribit Cicero in Bruto.

Quos hæcenus recensui, existimo recto stemmate a Cneo, C. Octauii Rufi filio, descendere. Nunc ad C. posteritatem veniamus. Ex hac C. Octavius, proauus Augusti, stipendia tribunus militū fecisse traditur in Sicilia sub Æmilio Pappo imp. bello Pun. secundo.

C. Octavius, auus, municipalibus magistris contentus, abundante patrimonio tranquillissime senuit.

C. Octavius, pater, primus ex ea domo Senator & Prætor, sortitus ex eo magistratu Macedoniam, fugitios, residuam Spartaci manum, in itinere deleuit, prouinciam non minore iusticia, quam fortitudine rexit. Nam Bessis & Thracibus magno prælio fuis, ita socios tractauit, ut in epistolis suis Cicero Quintū fratrem, eodē tempore parum secunda fama proconsulatum Asiæ administrantem, hortetur & moneat, imiteretur in promerendis sociis vicinum suum Octauium. Decedens Macedonia, priusquam se confiteri candidatum Consulatus posset, repentina morte vitam finuit, superstitibus liberis, Octauia maiore, quam ex Ancharia, & Octauia minore, itē Augusto, quos ex Accia, genita M. Accio, viro Prætorio, & sorore C. Iulii Cæsaris, Iulia, tulerat. ¶ Notabilis est de hoc Octauio inscriptio vetus, quæ habent Fuluii Ursini Notæ in opera Ciceronis pagina 151. & sequent.

C. OCTAVIUS F. omnium suæ gentis, atque adeo totius nobilitatis Romanæ, luminibus obstruxit rerum gestarum & felicitatis magnitudine. Qui per adoptionem

C. Cæsaris, maioris auunculi, in gentem Iuliam adscitus, primum ipsius nomen, deinde Augusti appellationem ex sententia Senatus assumpsit. De hoc quando certatim multi multa memoriæ prodiderunt, eiusque vita per Suetonium diligentissime conscripta, in omnium manibus versatur, plura hoc loco dicenda esse non arbitror: cum præsertim sobolem eius, & cum clarissimis familiis contractam cognationem, supra in gente Iulia velut in tabula descriperimus.

Qui sequuntur, diuersi opinor generis, & plebei fuere, quoniam diu non nisi plebeios honores gesserunt.

M. Octavius, Tribunatu plebis deiectus per Tib. Gracchum, quod illius actionibus reluctaretur. Meminerunt eius Cicero Officiorum 2. Liuius 58. Appianus 1. Plinius de viris illustr. Laudat etiam genus eius dicendi Cicero in Bruto. Qui, inquit, iniuria accepta, fregit Tiberium Gracchum patientia, cuius in rebus optimis constantissimus.

M. Octavius Cn. F. tantum auctoritate, dicendoque valuit, ut legem Semproniam frumentariam populi frequentis suffragiis abrogauerit. Cicero in Bruto.

Cn. Octavius, Consul cum C. Scribonio Curione, anno V. C. DCLXXVI. Hunc opinor esse, quem Cicero in Bruto Catoni patri & Catulo filio adiungens, M. filium vocat. De hoc etiam arbitror loqui eundē Finium 2. vbi itidem M. filium & familiarem suum appellat, cuius artus, cum magnis cruciatibus obnoxius esset, sæpe quasi ardentem spectatit.

M. Octavius, bello ciuili a Pompeio Achaicæ classi præpositus. Cæsar Commentario 2. Hunc esse reor, quem Cicero Appii Pulchri, credo, legatum, Cn. filium vocat, epistola ad Appium 4. Bello ciuili C. Antonium, eiusque cohortes 15. ad ditionem compulit. Salonas oppugnare conatus, omnes pene copias, quas duxit, amisit. Orosius lib. 6. cap. 15. & Cæsar ipse Commentario 3. Idem bello Africano interfuit, ut habet commentarius 5. Meminit etiam illius commentarius 4. Victo Scipione, positus non procul ab Utica cæstris, a Catone postulauit, ut de finibus prouinciæ secum constitueret. Cui Cato nihil respondit, sed

ad

adamicos conuersus: *Quis meretur*, inquit, *sem male gestam esse, cum in ipsa morte cupiditate dominandi in nostris hominibus cernitis.* Plutarchus in Catone.

M. Octavius, diuersus ab illo, refertur a Plutarcho inter duces Antonianos, cum pugnaretur ad Actium.

Octavius, vnus ex ducibus (ita opinor) M. Crassi, cum quo cæsus est. Plutarchus in Crasso.

L. Octavius Balbus I. C. gessit Consularum cum C. Aurelio Cotta anno vr̄bis conditæ DCLXXIX. vbi a Glareano in eius locum male reponitur L. Torquatus. Laudatur a Cicerone in Oratione pro A. Cluentio dicta. Eundem inducit Cicero in libris de natura Deorum contra Cottam & Velleium Stoicorum partes defendentem. Fit & eius mentio in Verrin. 4.

Octavius Balbus, haud dubie alius, proscriptus a Triumviris, dum filium trucidari non sustinet, ipse cæsus est. Valerius 5. capite 7.

L. Octavius quidam, legatus Pompeii bello Piratico. Vide Plutarchum.

M. & L. Octauii, fratres, cognomento Ligures, memorantur Ciceroni in Verrinis.

L. Octauio Nasoni hæres fuit L. Flauius, Prætor. Cicero ad Q. fratrem libro primo.

L. Octavius, deprehensus in adulterio a C. Menio, neruis contusus est. Valerius 6. capite 1.

P. Octavius, inter proceres gulæ maxime insignis, ipso Apitio in licitatione nulli, quem Tiberius Cæs. vendi iusserat, superior. Vide Senecam epistolarum 15. Cælium 9. capite 11.

C. Octavius Lenas, curator aquarum sub Tiberio & Caio quadriennio tantum. Frontinus.

M. Octavius Cn. F. Ædilitatem cum M. Cælio petiit.

Cn. Octavius Rufo, Prætor sub C. Mario in Numidia bello Iugurthino, anno V. C. DCXLVI. Salustius.

Octavius Sagitta, Trib. pl. Ponticæ amore vecors, sed tandem spretus, eandem ferro transfuerberat, condemnatus ob id flagitium lege Cornelia de sicariis. Tacitus libro 13.

Octavius Græcinus, dux Sertorii apud Lauronem. Vide Frontinum libro 2. capite 5.

C. Octavius C. F. Græcinus. Inscript. antiq. pag. 188.

M. Octavius Marfus, Senator, legatus P. Dolabella Consulis, ab illo cum legione præmissus, quem Cicero Philipp. 11. sceleratum latronem atque egentem vocat. Perit vna cum Dolabellæ sua ipsius manu. Dion 47. Appianus.

M. Octavius Herennius, tibicen primum, inde mercator, Herculis ope, cui decimam vouerat, ditatus, & a prædonibus liberatus, ædem & signum Herculi victori statuit. Vide Macrobius Saturnalium 3. capite 6.

Octavius Herfenius, cuius est liber de sacris saliaribus Tiburtium. Macrobius Saturnalium 3. capite 12.

C. Octavius Lampadio, Grammaticus, Næuii bellum Punicum, vnico & cōtinenti volumine expositum, in 7. libros diuisit. Tranquillus.

Q. Octavius Auitus, Vergilii furta adnotauit, id quod & Petilius Faustinus & Macrobius fecere. Autor Seruius.

Octavius Teucer, Grammaticus. Suetonius.

Q. Octavius Q. F. O. V. F. Victor cū Sulpitia P. F. Sabina vxore VI. vir. Inscript. ant. pagina 28.

L. Octavius L. F. Vitulus IIII. vir. Ibid. pagina 189.

M. Octavius Catullus, cum coniuge Domitia Fortunata. pag. 372.

L. Octavius Celer præf. coh. VI. I. pagina 484. & 465.

L. Octavius L. F. Seuerianus. 330.

Octauia Venusta cum T. Octauio T. L. Læto. 345.

Cn. Octavius Cosmus 324.

C. Octavius Clytus cum vxore Iulia Fort. 282.

L. Octavius Trebesius Max. 166.

P. Octavius Euprepes. 306.

Octavius præf. classis quis? vide Macrobius pag. 197.

Octavius Terminalis. Octavius Felix. Domitius Felix. Pandect. libro decimoquarto tit. 3. l. vi.

Octauia Quinta. Octauia Iucunda. Inscript. antiq. pagina centesima vigesima quarta.

Octauio rescribit Philippus A. quinti Codic. titulo sexagesimo tertio, & eidem, ut arbitror, Alexander A. 8. Codic. titulo quadragesimo quinto.

Octavia Q. F. Secunda, sibi & Octavia T. F. Gracilla & Octavia Sex. F. Casina nepti Q. Octavio patri. ed. 11. viro 111. Quintia Voltise matri T. Octavio Sex. F. Gracili viro ad. Decemviro pontif. C. Octavio Rufo fratri ad. 11. viro Pont. Sex. Octavio Sex. F. Celso genero. Citatur Scardeonio pag. 85.

¶ OCTAVIANVS, a Iuliano Imp. Proconsul Africae factus, cum ad ipsum legatus missus esset. Ammianus 23.

Octauiana Stratonice, refertur cum Octauiano Alexandro marito Pandect. 30. de legatis & fideicommiss. lege trigesima quinta.

Octavianæ rescribunt AA. & CC. 5. Cod. tit. 16.

Octavianæ alii Gordianus Imp. 5. Cod. titulo 37.

¶ OFELLIVS, ob frugalitatem, & æquanimitatem in vitæque fortuna, celebratus ab Horatio Serm. 2. Satyr. 2. Meminit Arrianus libro 3. de disputationibus Epicteti cap. 22.

¶ M. OFFICIALIVS, Comcediarum histrio, cum in scena calidiorum potionem in pultatio poposcisset, repente expiravit, nullo sentiente rigens, donec accubantium proximus potionem tepescere admoneret.

OFFILI I.

A. Offilius I. C. auditor Ser. Sulpitii, docuit Q. Ælium Tuberonem. Pomponius Pandect. de orig. iuris. Meminit illius Cicero epistolarum decimosexto, & ad Atticum 13.

Offilius, Trib. mil. promittente in seditione militari Casare Octaviano coronarum & purpureæ vestis honores; puero- rum ea delinimenta esse respondit, exercitui agris & pecuniis opus esse, non ludicris. Appianus 5.

OGVLINI.

¶ Alii dicuntur Ogulini.

Q. & Cn. Ogulini, Trib. pl. anno vrbis conditæ cccclxi. rogationem promulgarunt, vt ad 4. Augures, & 5. Pontifices, qui ea tempestate erant, 4. Pontifices & 5. Augures ex plebe allegerentur. Liuius lib. decimo. Q. etiam legatus missus est ad accersendum ex Epidauro Æsculapium: in cuius tabernaculum Deus in imagine serpentis conscendit, vt est apud Valerium Maximum libri primi capite octauo. Orosius tradit, id biennio ante Q. Fabium

Gurgitem Consulem, id est, an. vrb. cond. cccclxi. accidisse. Plinio de viris illustr. perperam Q. Volumnius dicitur.

Q. Ogulinus, alius ne a superiori, an idem, incertum, missus est cum aliis quibusdam ad Ptolemæum regem, idque pertæpus belli Tarentini. Liuius 14. Iustinus 18. Valerius lib. 4. capite 3.

M. Ogulinus, legatus anno vrbis conditæ dxxlii. cum P. Aquilio in Hetruriam ad frumentum coemendum, quod Tarentum portaretur. Liuius 27.

M. Ogulinus Gallus, Prætor ann. V. C. dlxxi. iurisdictionem vrbam sortitus est. Liuius initio 40.

¶ OLENNIVS, Frisiis impositus a Tiberio. Comm. Tacitus 4.

M. Olenus Curtianus, adfuit M. Scauro. Ascon. Peditanus.

OLLII.

OLLII, vt viri docti, meminit Cicero ad Att. 13. epist. a fine 3.

T. Ollius, Poppææ Sabinæ pater, amicitia Seiani concidit sub Tiberio. Tacitus decimotertio.

P. Ollius Tertullianus cum Ollia Tertullia F. memoratur Inscript. antiquarum pag. 138.

OLYBRII.

Olybrius, præf. vrb. sub Valentiniano principe, grauissimum se virum, & calumniarum insectatorem præstitit, quemadmodum scribit Marcellinus lib. 28. Gessit & postea Consulatum vna cum D. Ausonio sub Gratiano Augusto, anno V. C. mcxxxii. Liberos ex Proba coniuge reliquit, Olybrium, Probum & Probinum, teste D. Hieronymo.

Olybrius & Probinus, fratres simul Consulatum gesserunt, anno vrbis conditæ mcxlviii. Vxor Olybrio fuit Iuliana, ex qua filiam, Demetriadem nomine, sustulit, ad quam extat epistola D. Hieronymi de custodienda virginitate, in qua generis nobilitatem & honores sic extulit: *Nunc mihi Proborum & Olybriorum clara repetenda sunt nomina, & illustris Anicii sanguinis genus, in quo aut nullus aut rarus est, qui non meruerit Consulatum.* De Olybrio deinde subiungens: *Proferendus, inquit, Olybrius, virginis nostræ pater, quem immatura morte subtractum Roma congeniuit, pius filius, vir amabilis, clemens dominus, cuius*

cuius affabilis, Consul quidem in pueritia, sed morum bonitate Senator illustris. Felix morte sua, qui non vidit patriam corrumentem, imo felicitior sobole, qua Demetriadis proauia nobilitatem insigniorem reddidit. Hactenus Hieronymus. Extant ad Olybrium & Probinum epistolæ Symmachi, commendantis in vtroque liberalium artium & venationis studium. Pomponius Lætus patrem Olybrium & filium confudit, vnum existimans, cui & duos Consulatus tribuit, sed manifestatio errore, vt liquet ex Hieronymo. Cæterum Olybrii & Probinus frater, Probus, & ipse Consulatu potitus est anno V. C. mclix. Arcadii principis in eo honore iam vi. repetito collega.

OLYBRIVS, superioris ne an fratrum ipsius nepos, incertum, Consulatum obiuit vna cum Rusticio sub Leone & Seuro AA. anno V. C. mxxvii. Exactis autem 20 annis 7. etiam imperium obtinuit. Genserichus enim, Vandalorum rex, cum sibi a Leone & Anthemio, rerum tunc potentibus, metueret, Olybrio eo tempore potentissimo pollicetur, si vna conspiret, imperiū occidentis & simul Placidiam, Valentini- ani F. se ei daturum. Quod ille suscipiens, tracto ad partes Richimere, apud Leonem perfecit, vt pro Anthemio crearetur Imp. Ira per Richimerem interempto Anthemio, 30 succedit Olybrius. Sed refragante conatibus ipsius diuino numine, 7. imperii mense ex hac vita decessit. ¶ Vide Carolum Sigonium de imperio occidentali & Onuphrium Panuinium.

Olybrius iunior, vir clarissimus, Consulatum gessit, & quidem solus, anno V. C. mxxliiii.

Olybrius, itidem V. C. & ipse solus Consulatum administravit anno vrbis conditæ 40 mclxxxix.

Olybrius Hermogenianus, Consul ordinarius, & Antia Iuliana, apud Manutium in Orthographia in voce, Fœmina.

Olybrii præfecti mentio fit in agonibus Reginae & Margaretae: præterea Olybrii Maximi Inscript. veterum pag. 337.

¶ Aur. OLYMPIVS Numesianus, Poeta, gente Afer, patria Carthaginensis, scripsit Bucolica, quæ extant, item Cynegetica & Halieutica, teste Vopisco. Plura de illo Petrus Crintus.

Olympio rescribunt AA. & CC. 7. Cod. tit. 16.

¶ OLYMPIANO iidem 4. Cod. tit. 52.

¶ ONERIVS Seuerianus, Consul fuit cum T. Aufidio sub Hadriano, teste Vlpiano.

¶ ONESIMAE rescribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 25.

Onesimo iidem 5. Cod. tit. 4.

Onesimo alii Alexander Imp. 4. Cod. tit. 39.

¶ OPHILIVS, Medicus, citatur Plinio libro primo, in nomenclatura libri vigesimoctavi.

¶ OPHONIVS TIGILLINVS, obscuris parentibus ortus, fœda pueritia: per quæ vitia cum adoleuisset, commendatus Neroni, Præfecturam vigilū & Prætorii obtinuit. Inde ad crudelitatem & auaritiam conuersus, multa scelera exercuit, impulso ad omne facinus Nerone. Postremo eiusdem desertor & proditor, sub Galba T. Iunni potentia defensus, cuius filiam seruauit, vbi Otho imperium corripuit, flagitatus ad pœnam a populo, cum supremæ necessitatis nuncium accepisset, inter supra concubinarum, sectis nauacula faucibus, infamem vitam exitu fero & inhonesto terminauit. Tacitus decimoseptimo, Dion *Σεφόνιος* vocat, opinor mendose, & sub Caio stupratam ab illo Agrippinam, ideoque exilio plexum, scribit.

OPILII.

OPILIVS MACRINVS, genere Maurusius, homo sanguinarius & crudelis, primum Præf. præf. fuit Antonini Caracallæ, dein per fraudem illo cæso, imperium affectus est. Sed mox ab Heliogabalo victus acie, cum fugisset ad oppidum Bithyniæ Chalcedona, ab infectoribus interfectus est vna cum Diadumeno F. anno tantum & duobus mensibus rerum potitus. Fit eius mentio cum Præfectis aliis, 9. Cod. tit. 51. Sed & 4. Cod. titulo 28. rescribitur illi vt præf. præf. a Seuro & Antonino principibus.

Opilius Vlpianus, legatus Antonini Augusti, vt liquet ex 9. Cod. tit. 51.

Opilius, Consul sub Valentiniano I II. ann. V. C. mcccvi.

Opilius alius, sub Iustino Consul anno V. C. mclxxxvii.

OPIMI I.

L. Opimius, Quæstor sub Attilio Regulo Cos. anno vrbis conditæ cccclix. cæsus a Samnitibus, cum castra per nebulam inuaderent.

Opimia, Vestalis, stupri comperta, viua defossa est. Liuius 22.

Q. Opimius, Consul ann. V. C. DC. subegit transalpinos Ligures, qui Massiliensium oppida, Antipolin & Nicæam, vastabant. Liuius 47. Huius Opimii meminit Cic. 2. de Oratore.

L. OPIMIVS, in Prætura Fregellas cepit, quo facto visus est cæteros quoq; Latini nominis socios male animatos repressisse. Idem Consul post repulsam (nam superiori anno Fannius illi per gratiam & commédationem C. Gracchi prælatus est, teste Plutarcho) an. V. C. DCXXXIII. Fuluiū Flaccum Consularem & C. Gracchū Tribunitiū oppressit. Ob quam inuidiā postea iudicio circumuentus est, & in exilium actus. Pedianus super orationem in Pisonem. Non dissentit his Cicero in Bruto, qui a Gracchanis ducib⁹ lege Manilia sublatū scribit, cū antea semel a populo absolutus esset, vt est apud Liuium lib. 61. Eius monumentū celeberrimū in foro, sepulchrum desertissimū est in littore Dyrrachino, quem virum iniqua iudicii procella peruertit. Cicero pro Sestio, & in Catilinam. Meminit Valerius lib. 2. c. 3. Salustius in Iugurth. De vino Opimiano Velleius volum. priori, Plinius libro 13. c. 4. Petronius Arbitrator Satyrico.

Q. Opimius, Senator, damnatus, ac improbe bonis omnibus mulctatus a C. Verre Prætore. Verrinarum 3.

M. Opimius, præfectus equitum Scipionis apud Pompeium, captus a Cæsare. Cæs. Comm. 3.

Q. Opimius, Consularis (opinor eundē esse, qui fuit Consul ann. V. C. DC.) cum adolefcens male audisset, & festiuo homini Egilio, qui videbatur mollior, nec erat, dixisset: *Quid tu, Egilia mea, quando ad me venis cum tua colu & lana? Non pol* (inquit ille) *audeo; nam me ad famulos vetuit mater accedere.* M. Cicero 2. de Oratore. In hunc haud dubie scripti sunt a Lucilio versus isti, quos citat Nonius Marcellus:

Quint⁹ Opimius ille Iugurthini pater huius, Et formosus homo fuit, & famulos utrumq; Primo adolefcēs, posterius directius sese, &c.

Opimius pauper. Horatius Sermon. 2. Sat. 3.

OPIMIANO rescribunt AA. & CC. titul. 62.

O P P I I.

Oppiorum familia plebeia fuit, & tribus Terentinarum.

¶ Sp. Oppius Cornicē, homo ex plebe, qui Decēuir in carcere obiit, quod Appio Claudio collegæ, liberam puellam in feruitutem asserenti, opem ferre voluisset. Liuius 3. Dionysius 10.

M. Oppius, dux militum in Auentino monte, cum Decemuirorum tyrannidem abrogatam populus vellet. Dionysius 11.

C. Oppius, Trib. pl. mox ab abrogato Decemuiratu. Liuius 3.

C. Oppius, alius ab hoc, quippe Trib. pl. anno V. C. DCLI. tulit legem Oppiam in medio ardore belli Pun. secundi, ne qua mulier plus semiuncia auri haberet, neu vestimento versicolore vteretur in vrbe oppidove, aut propius inde mille passus, nisi factorum publicorum causa veheretur. Hæc tandem bello confecto abrogata est vigesimo anno postquam lata est, cum eam magna contentione tueretur Cato contra L. Valerium Tribunum pleb. Extat vtriusque oratio apud Linium Decadis 4. libro 3.

L. Oppius Trib. pl. anno V. C. DLVI. Forsidem est, qui Ædilis plebis extitit anno DLXI. Deinde classe 30. nauium in Sicilia ducta, factus est Prætor in annum DLXIII. tenuitque Sardiniam. Liuius 35. & 36. Sed hunc Liuius Salinatorem vocat.

Oppius Gallos cepit, inquit Eusebius, vbi Carthaginis excidium tradit.

Q. Oppius, Proconsul Asiæ, coniectus in vincula a Mithradate, rege Ponti, cū Aquilio legato. Liuius lib. 78. Appianus in Mithradatic.

Cn. Oppius, focer Sex. Attilii Serani, qui ad generi pedes se abiecit, vt Trib. pl. Ciceronis reuocationem non moraretur. Cicero ad Quirites post reditum & pro P. Sestio.

M. Oppius Pompeianus. Cicero ad Att. 8. Forsidem est cum seq.

M. Oppius M. F. Terentina, citatur a Cælio ad Ciceronem Epistolarum 8. Vbi Oppiorum tribum Terentinam fuisse, indicatur. Hunc defensum a Cicerone contra auctoritatem M. Cottæ, tradit Quintilian⁹ lib. 5. cap. 10. & 13. Obiectum est illi, quod de militum cibariis detraxisset, quod Cottā dolo appetuisset, quod largiendo corrumpere exercitum voluisset. Dion lib. 36. scribit, illū M. Cottæ Quæstorem fuisse. Meminit huius M. Oppii, & fratris, ac vtriusq; Cicero in oratione, dicta in Senatu post reditum, vbi M. Oppium Tribunum plebis fuisse

fuisse docet, cū ipse ab exilio reuocaretur, & quidem fauentem, quanquam offensum in priuato iudicio.

P. Oppius de genere Lentulorum, cum assidue minores parentibus liberi essent: In nascendo, inquit, interimuntur. Sic enim lego locum Fabii lib. 6. cap. 4.

C. OPPIVS, vnus ex præcipuis Cæsaris amicis, qui res illius domesticas & vrbanas vna cum Cornelio Balbo curare solebat. Huic Cæsar aliquando subita valetudine correpto, cum vi tempestatis in cuiusdam pauperculi casam compulsus diuertisset, cubiculo, quod vnus tantum capax erat, cessit, simulque cum reliquis ante tugurii fores sub dio quieuit. Authores Plutarchus & Suetonius. Sunt qui Cōmentarios Cæsaris de bello ciuili ab hoc continuatos velint. Certe Oppius Historicus etiā a Charisio adducitur, sed vt auctor de vita Scipionis & Cassii.

L. Oppius M. F. commendatur a Cicerone Q. Gallo, Proconsuli Ciliciæ, epistolarum 13.

Oppium, senectute debilem, & proscriptum a Triumuiris, M. filius vrbe humeris extulit, factus ob id postea Ædilis a populo. Estque illi tantum æris collatum ad muneris impēsam, vt ditissimus euaserit, Appianus 4. tantumq; dilectus, vt in campo Martio sepultus sit, Dion lib. 48.

¶ Oppius Gallus, cum M. Popiliū, senatorii ordinis virū, summopere semper coluisset, ab eodem iam morituro scurriliter delusus est, præter osculum & amplexum acceptis anulis, quos hæredibus ipse præter omnem opinionem exhæres traderet. Vide Valerium Maximum lib. 7. cap. 6. 3

¶ C. Oppius Verus, L. Turpilius Priscus F. Triumuir iuri dicendo, aquam caelestem, dilabantem montibus, collectā interciso aggere per formam, sua cura factā, in piscinis repurgatis, longo tempore cessantibus, P. R. perduxerunt, Bene L. merentibus Te. Hanc inscriptionem Volaterranus legi scribit apud castrum Coræ in Latio.

¶ C. Oppius Capito, Cæsarianus. Nescio an hic fuerit Caius ille Cæsaris amicus intimus. Scribit Cicero Capioni & Planco in causa Buthrotiorum, quæ epistolæ adiunctæ sunt epistolis ad Atticum in calce. De his ipsis Cicero libro 16. ad Att. Planco & Oppio scripsi equidem, quoniam rogas, sed si tibi videbitur, necesse habueris reddere. Cum enim tua causa facerent omnia, vereor ne

meas literas superuacaneas arbitrentur. Oppio quidem vtrique, quem tibi amicissimum cognoui. Verum vt voles tu.

Oppius Capito, vir Prætorius, cui scirus in ventre genitus est. Plinius septimi capite 15.

M. Oppius Capito sub Antonino. Inscript. ant. pagina 55. & apud Sigonium pagina 147.

Oppius Cares, Grammaticus, docuit ad vltimam ætatem vsque, & cum iam non modo gressu deficeret, sed & visu. Suetonius.

Oppii Velinenfes memoratur Ciceroni ad Attic. 10. epistola 5.

Oppia, virgo Vestalis, incesti damnata, viua defossa est. Liuius 2. Dionysius in fine 8.

¶ Vestia Oppia Atellana, Capuæ habitas, quotidie pro salute & victoria P. R. bello Pun. secundo sacrificabat. Liuius 26.

Oppia, M. Mindii vxor. Cicero epistolarum decimoreterio.

¶ C. Oppio C. F. Vel. Sabino, &c. cur. Viar. Clodia, Annia, Cassia, Cimina, trium Traianarum & Amerina, &c. Georgius Fabr. in sua Roma, & Inscript. ant. pagina 154.

Oppius Sabinus, Consularis, dux Domitiani, a Dacis oppressus. Apud Eutropium 9.

C. Oppius C. F. Bassus, refertur cum honoribus gestis Inscript. ant. pag. 153.

C. Oppius, C. libertus Leonas. Ibidem pag. 154. & 156.

Oppia Valeriana. Q. Oppius Const. pagina 35.

Oppia C. F. Vera 48.

Oppia Progne. 99.

Salustius historiarum 3. *At Oppius, postquam orans nihil proficiebat, timide veste teētum pugionem expedire conatus, a Cotta Vulscioque impeditur.* Apud Nonium in voce Pugio. Puto locum pertinere ad Oppium illum, pro quo dixit Cicero.

Citatur Oppii, viri docti, liber de syluestribus arboribus apud Macrobiū lib. 3. capite 12.

C. Oppio C. F. patri, Rutilia Primæ matri. Cassia L. F. secund. vxori, C. Oppius C. F. T. F. L. P. Oppius C. F. Pollio frater facund. curauit. Extat Patauī, teste Scardeo 10.

OPPIANVS, ad quem scripsit M. Varro. Gellius eius meminit 14. cap. 7.

Oppiani, pater & F. Cilices, Poetae ambo sub Seuero & Antonino principibus. Vide Volaterranum. ¶ Suidas hæc de Oppiano habet: *Oppianus Cilix, ex urbe Coryco, Grammaticus & Poeta fuit sub M. Antonino Imp. Scripsit piscatoria libris 5. Venatoria libris 4. de Aucupio libros 2. Cuius poemata cum apud Imperatorem recitata essent, donatus est in singulos versus aureo statere: ut viginti millia aureorum pro omnibus acciperet.* De eodem Sozomenus in præfatione Histor. tripartit. sed pro Antonino Imp. nominat Seuerum: *Seuerus, inquit, pro metrico poemate per versus aureo uno donans Oppianum, tantum præbuit de largitate miraculum, ut AVREA CARMINA Oppiani hæcenus apud plurimos nominentur.*

¶ C. OPPIANICVS, Eques Rom. municipii Larinatis, homo nefarius & detestabilis, fratrem C. Oppianicū, & suos ipsius liberos interfecit, venenum cum suo priuigno, A. Cluentio, quereret, deprehensus, & accusatus iudici, ad corrumpeudum iudicium pecuniam dedit. Vide Ciceronem pro A. Cluentio.

¶ Ser. OPPIDIVS, notatur Horatio Sermon. 2. Sat. 3.

¶ L. OPIERNIVS Faliscus, memoratur Liuii lib. 39. vt particeps & auctor coniurationis nefariæ sub specie sacrorum Bacchi.

¶ OPTAVS, libertus Cæsaris, præfectus classis sub Tib. Claudio principe, scaros e Carpathio mari aduectos, inter Ostiensem & Campaniæ oram sparos disseminauit. Ab eo tempore frequentes in Italiæ littore inueniuntur, non ante ibi capti. Plinius 9. capite 17.

Optatus, Martyr vnus ex 18. Cæsaraugustanis Prudentio.

Optatus, Præf. urb. Constantinopoli paganus sub Arcadio, Historiæ Tripartitæ libro 10. cap. 17. crudelis in studiosos Chrysofostomi, Nicephorus lib. 13. capite 24.

Optatus, tempore Augustini, de quo libro primo contra litteras Petilianæ: *Omitto, inquit, & sub vno Optato Gildoniano decennalem totius Africae gemitum, &c.* Videtur fuisse Donatista, Gildoni deditus.

Optato rescribit Antoninus A. 8. Cod. tit. 17.

¶ P. ORBIVS, æqualis Ciceronis, auditor in iure T. Iuuentii, magistro non inferior. Cicero in Bruto. Meminit eiusdem pro L. Flacco, vt aliquando Prætoris Asiæ.

¶ ORBILIVS Beneuentanus, Grammaticus eximius, diu professus est in patria. Quinquagesimo demum anno in urbem se contulit, docuitque magna nominis sui fama, homo acerbus & plagosus, vt vocat eum Horatius aliquando ipsius auditor. Nec principum quidem virorum insectatione abstinuit. Nam ignotus adhuc cum in frequenti iudicio testimonium diceret, interrogatus a Varrone Muræna, diuersæ partis aduocato, quidnam ageret, & quo artificio vteretur? gibberosos se de sole in umbram transferre dixit, Murænam vt gibberem notans. Vixit prope ad centesimum ætatis annum, amissa iam pridem memoria. Reliquit filium Orbilium, & ipsum professorem Grammaticum. Hæc & plura Suetonius Tranquillus. Meminit Macrobius lib. 2. Saturnal. sed vt pro Varrone Muræna notato nominet Galbam.

¶ C. ORCHIVS, Trib. pl. tertio ante anno, quam Cato Censor fieret, legem tulit de Senatus sententia, quæ dicta est Orchia, qua præscribatur numerus conuiuariū. Macrobius lib. Saturnalium 3.

¶ C. Orchinius, collega Ciceronis in Tribunatu plebis, teste Cicerone ipso in oratione pro Cluentio, vbi meminit & legis de peculatu, ab eodem lata.

¶ M. ORFIVS, Eques Rom. & in exercitu Tribunus mil. Cicero ad Q. fratrem libro 2. epistola antepenultima.

¶ ORIGENI rescribit Gordianus Imp. 5. Cod. tit. 16.

¶ ORPHIDIVS Benignus, legatus Othonis Imp. cæsus est in pugna Bebricæsi. Cornelius Tacitus lib. 18.

¶ ORPHITO rescribit Constantinus 7. Cod. tit. 37.

¶ OSCVS, citatur Senecæ inter declamatores sui seculi. Solitus erat non incommode dicere, sed sibi nocebat, cum nihil sine schemate dicere vellet. Itaque non inurbane Pacatus Rhetor, cū illi Massiliæ mane occurrisset, schemate illum salutauit: *poteram, inquit, dicere Aue Osce.* Seneca proœmio lib. 10. Controuersiarum.

Oscus, libertus Othonis Imp. Tacitus 18.

¶ OTHONIS, nescio cuius familiæ, meminit Cicero ad Att. 12.

OTACILII

M. Otacilius Crassus, Consul an. V. C. cccclxxx. cum M. Valerio collega, res magnas

magnas in Sicilia contra Carthagenenses gessit. Potitus est eodem magistratu an. 17. post, teste A. Gellio & tabulis Capitolinis.

T. Otacilius Crassus, Consulatum administravit cum L. Valerio anno V. C. ccccxcii. autore Polybio.

T. OTACILIVS CRASSVS, Prætor & Proprætor bello Pun. 2. per complures annos non malam operam reipub. nauauit, aliquoties in Africam classe transuectus, multaq; cum præda, facta agrorum populatione, reuersus. In petitione tamen Consulatus Q. Fab. Maximus minorē habuit, quam cui in tanto ardore belli tuto reipub. committi posset. Quamobrem honore, quem iam illi iuniorum prærogatiua decreuerat, deiectus est. Extat oratio dissuadentis Fabii apud Liuium 24. Interiecto quadriennio Consul iterum a iunioribus nominatus, interpellante comitia Manlio, qui vna lectus erat, similem repulsam passus est, sed absens & ignarus ac perfectis quidem comitiis, mortuum eum in Sicilia nunciatum est. Idem cum Fabio Max. cuius sororis filiam vxorem habebat, aliquando Duumuir creatus, Menti ædem dedicauit, vt Fabius Erycinæ Veneri. Habebat & Pontificatus sacerdotium. Decessit belli Pun. 2. anno 9. Hæc Liuius eius belli lib. 2. 3. 4. 5. & 6.

Otacilius Crassus, dux Pompeianus in bello ciuili, Lyssi præfuit: vbi deditos sibi 200. tirones Cæsaris, contra datam fidem iugulauit omnes. Cæsar cōment. 3. Hunc esse reor Crassum illum, cuius meminit Plutarchus in vita Catonis, vt pote fugientis ex Africa, victo Scipione.

¶ Otacilia Laterensis, priuato iudicio calumniæ damnata a C. Aquilio Iurisconsulto. Valerius Max. 8. cap. 2.

¶ Cn. Otacilius Naso, familiaris Ciceronis, commendatur ab eo Acilio Proconsuli, epistolarum 13.

¶ M. OTACILIVS PITHOLAVS, maledicis carminibus. C. Cæsarem insectatus est, quod ille ciuili animo tulit. Meminit eius iocorum Macrobius. Tranquillus inde clatis Rhetoribus. L. Otacilius Pilitū vocat, ac seruum fuisse, deinde ob ingenium manumissum scribit. Docuit Pomp. Magnū, ac primus libertinorū, teste Corn. Nepote, historiā scribere exorsus est, non nisi ab honestissimo quoq; scribi ante solitam, vt Suetonius ibidem. Meminit Chronol. Eusebii ad Olympiad. 174.

Otacilius notat Martialis 10.

¶ M. Otacilius Fortunatus, cum Otacilia coniuge, refertur in mem. Helueticis apud Ioannem Stumpsum in opere Chronico, nostrarum inscript. pag. 529.

L. Otacilius Fortunatus, cum Otacilia coniuge, memoratur antiquitatū Rom. pag. 247.

¶ Otacilius Catullus, nominatur a Celso Pand. 3. 1. de legat. & fidei commissis.

Otaciliæ rescribit Alexand. Imp. 5. Cod. tit. 31.

¶ OVIVS, synchronus Ciceronis memoratur illi epistolarum ad Att. lib. 16. ¶ Ouii ab oue dicti.

Ouia vxor, vt opinor, C. Lollii, refertur Ciceroni ad Att. 12. *Ouia C. Lollii curanda sunt H. S. C. Negat Eros, posse sine me. Credo &c.*

OVIDII

P. OVIDIVS NASO, Poeta, Sulmonensis patria, vt ipse de se testatur, & Eques Rom. natus est Hirtio & Pansa Coss. Institutus Latinis literis, patris iussu, ad Oratoriam facultatem se dedit, a quo tamen instituto, postea, factus arbitrii sui, resiliuit, totoque pectore Poeticam, cui natus videbatur, amplexus est. Scripsit complura poemata vulgō nota, ex quibus dolendum est interiisse opus Halienticā, Medeam, & 6. libros Factorum posteriores. Vxorem habuit, post vnam & alteram repudiatam, Fabiam Petillam, forma & integritate morum præstantem. Sustulit & filiam, ex qua bis auus factus est. Relegatus demum ab Augusto Cæsare Tomos in Pontum, ibidem decessit anno principatus Tiberii 5. exilii sui 9. in quem annum scriptores & Liuii & Germanici Cæsaris obitum conferunt. Seneca declam. libro 2. declam. 2. scribit, se vidisse Ouidium declamantem apud Rhetorem Arellium Fuscum, cuius auditor fuerit, vt Latronis admirator, habitumq; declamatorē bonum, verbis minime licentersum, nisi in carmine, in quo non ignorarit vitia sua, sed amarit. Rogatum enim aliquando ab amicis, vt tolleret tres versus, illo contra tres excipiente, cum vtrique suos descripsissent, repletos esse eosdem. Ex quo apparuit, vt inquit idem Seneca, summi ingenii viro iudicium non defuisse ad compescendam licentiam carminum suorum, sed animum, cum interim & hoc dictum vsurparet, decentiorē faciem esse, in qua natus aliquis esset.

Generum reliquit Cornelium Fidum.
 ¶ Monumentum Ouidii etiamnum extare legimus in recenti Laurentii Mulleri historia. Versus epitaphii ita se habent:
*Hic situs est vates, quem davi Caesaris ira
 Augusti Latia cedere iussit humo.
 Sape miser voluit patriis occumbere terris,
 Sed frustra: hunc illi fata dedere locum.*
 Natalem Ouidii celebrat Martialis lib. 9.

¶ Ouidius, apud Martialem celebratur lib. 7. & 10. vt amicus Cæsonii Maximi, & in amicitia fidus & constans. Celebratur & illius natalis, quæ Calendæ Aprilis fuere, lib. 1.

Ouidius, cum Valeriana F. & Antiocho actore, seu villico suo refertur Paulo I C. Pand. 32. de legatis & fideicommissis l. 95.

OVINII

¶ Ouinia lege sancitum est, vt Censores ex omni ordine optimum quenq; curiatim in Senatum legerent. Quo factum est, vt qui præteriti essent, & loco moti, haberentur ignominiosi. Nam antea præteriti Senatores in opprobrio non erant, cum vt ante Reges sibi legebant sublegebantque, quos in consilio publico haberent, ita post exactos eos Consules quoq; & Trib. mil. consulari potestate coniunctissimos sibi quosq; Patriciorum & deinde plebeiorum legebant. Fragmentum Sex. Pompeii pag. 56. & Pauli epitome lib. 14.

¶ Ouinius, quod Ianificio textrinaq; reginæ Cleopatæ Senator P. R. præfice non erubisset, ab Augusto Cæs. punitus est. Orosius 6. cap. 19. Eutrop. 7.

¶ Ouinio rescribunt Seuerus & Antoninus 8. Cod. tit. 51.

¶ Ouinius Camillus, Senator antiquæ familiæ sub Alex. Imp. qui rebellionē moliri nō modo pepercit, sed gratias insuper egit, quod curam reipub. quæ reculantibus bonis imponeretur, sponte reciperet. Hæc & plura de Alexandri erga Ouinium humanitate Lampridius.

¶ L. Ouinius L. F. Rusticus Cornelianus, Consul desig. (quem tamen honorem morte præuētus, vt colligi datur, non iniit) refertur vna cū filia Rustica Ouinia Cornelianana in memoriis antiquis Hispaniæ Tarraconensis pag. 14.

¶ Ouinius Paternus, Consul & collega Claudii II. an. V. C. M. XXI. & iterum cum Probo anno 10. post. præf. item vrbis sub eodem.

¶ Ouinius Pacatianus, præfectus vrb. sub Tacito & Probo.

¶ Ouinius Gallicanus, præfectus vrb. sub Constantino, & Consul sub eodem anno V. C. M. LXXIX.

¶ Ouinius, Vatini libertus, roganti Cicero ni de valetudine patroni, recte ne omnia? cum respondisset, Recte: tum Cicero, ergo mortuus, inquit. Quintilianus 6. cap. 4.

P.

¶ PACATÆ rescribit Alexander A. 8. Cod. tit. 28.

¶ PACATIANO Antoninus A. 7. Cod. tit. 52.

PACCII

¶ Paccius Orphitus, honore primi pili perfunctus, præsidiorum curam accepit a Corbulone in Syria. Tacitus 13. & 15.

¶ Paccius Africanus, proturbatus a Senatu post interitum Vitellii, tanquā Neroni Scribonianos fratres, concordia opibusq; insignes, ad exitiū monstrasset, eam inuidiam, cōuersus in Vibium Crispum, cuius interrogationib. fatigabatur, miscēdo quæ defendere nequibat, societate culpæ declinavit. Cornelius Tacitus lib. 20.

¶ Paccius, diues & orbis, citatur Iuuenali Satyra 12.

¶ A. Paccio Ruso Aed. 2. II. vir Scirtus

Aug. lib. sodali suo F. homini sanctissimo. Hæc inscriptio extat in museo Io. Francisci Carraffæ, citante Fabricio in castigat. Terent. Paccix Cætiæ lib. benemerit. Paccia Floria. Hæc inscriptio extat laderæ Inter. ant. pag. 262.

¶ Paccio Rogatiano epistolam scriptam a Q. Cæcilio Candido subiicit Scauola Pand. 16. tit. depositi vel cōtra. In quibusdā tamen libris legitur Pacatius Rogatianus.

¶ PACCIANVS, a Sylla in Africam missus contra Sertorium, ad liberandū obfidione Afcalium, a Sertorio victus & occisus est. Plutar. in Sertorio, apud quem tamen legitur *Πακκιανός*, sed opinor mendose.

¶ C. Paccianus, captiuus ex M. Crassi exercitu, quod ipsi Crasso perfidius foret, a Parthis sub persona Crassi, velut Rom. Imperator, irrisus est. Plutar. in Crasso.

¶ PACI-

¶ PACIDII fratres, Pompeianarum partium, in Africa sub Scipione militarunt, quorum alter in eo bello apud Tegeam periit. Hirtius comm. 5.

PACONII

¶ T. Pacionius, Eques Rom. citatur Cicero pro Milone.

¶ Pacionius quidam, vt imperitior in magnis ponderibus transferendis, notatur a Vitruuio lib. 10. cap. 6.

¶ Pacionius Agrippinus, cuius pater M. Pacionius, vt Tacitus lib. 3. Suetonius in Tiberio. innocens eiusdem Tiberii scuitia conciderat, sub Nerone, vt paterni in principes odii hæres, & Thraseæ familiaris, Italia pellitur. Tacitus 16. apud quem etiam Ragonius appellatur. ¶ De eodem Arrianus lib. 1. de Epicteti disputationibus, item Stobæus, quem locum ascribere placuit: *Agrippinus, inquit, ob hoc laude dignus est, quod cum vir esset præstantissimus, nunquam ipse sese laudauit: sed & cum ab alio laudabatur, erubescibat. Is vir talis erat, vt semper aduersæ rei, quæ ipsi accidisset, laudationem conscriberet &c.*

¶ Pacionio rescribitur ab Alexandro A. 5. Cod. tit. 37.

¶ Pacionius quidam, a Cypriano pro fratre agnoscitur epist. 11.

¶ PACTULEIUS Magnus, vir Consularis, occisus sub Commodò, teste Lampridio. Filiam habuit Pactuleiam Magnam, vt liquet ex Pand. 28. de hæred. instituen. 92.

¶ Pactuleius Androsthenes, haud dubie libertus Magni, citatur ibidem.

¶ PACTVMEIO rescribitur Valerian. & Gall. AA. & Val. Cæs. 2. Cod. de pactis.

¶ Pactumeiæ AA. & CC. 4. Cod. de conditione indebiti.

PACVVI

¶ M. PACVVIUS, poeta Tragicus, natus sorore Q. Ennii, floruit Romæ Scipionis Æmilianii temporibus, vbi & picturam exercuit, & fabulas docuit. Plinius pinxisse ædem Herculis in foro Boario tradit lib. 35. cap. 4. Fabulæ eius citantur multæ apud Nonium Matcellum, Sex. Pompeium & Petrum Crinitum; nam Macrobius Medæ tantum meminit. Decessit nonagenarius, cum Tarentum se recepisset, vt scribit Eusebius. Ipse sibi epitaphium condidit singularis verecundiæ & modestiæ. Id extat apud Gellium. Laudatur Pacuuius ab ingenio & doctrina, a dicendi genere, a gra-

uitate sententiarum, verborum pondere & auctoritate personarum, M. Varroni, Cicero ni, Horatio Poetæ & Quintiliano lib. 10. Fragmenta eius, e bonis auctorib. a Roberto Stephano excerpta, vulgauit Henricus Stephanus.

¶ M. & Q. Pacuuii, fratres, subscripserunt in M. Æmiliū Scaurum, defendente illum Cicerone. Ascon. Pedianus.

¶ Sex. Pacuuius Taurus, Ædilis pl. memoratur a Plinio lib. 34. cap. 5.

¶ Sex. Pacuuius Taurus, cum munus ab Augusto peteret, diceretque, rumore partum, pecuniam haud paruam ipsi a Cæsare datam; *Sed tu, inquit Cæsar, noli credere.* Idem Tribunus pl. tulit ad populum, vt mensis Sextilis Augustus vocaretur, estque eo nomine plebis scitum factum, vt scribit Macrobius 1. cap. 11. Factum eius in adulando Augusto, dum illi diuinos honores tribuens sacrificat, & simul illum cum filio dicit hæredem ex æquo se relinquere, non quod quicquam haberet, sed quod accipere vellet, pete ex Dionis lib. 53.

¶ Pacuuius Labeo, ad quem scripta epistola Asinii Capitonis citatur apud Agellium in fine lib. 5.

¶ Pacuuius, legatus Cn. Sentii in Syria, mortuo Germanico sub Tiberio. De hoc arbitror loqui Senecam: *Pacuuius, qui Syriam vna suam fecit, cum vno & illis funereis epulis se sepelisset, quasi sibi parentauerit, sic in cubiculum ferrebat a cœna, vt inter plausus exoletorum hoc ad symphoniam caneretur: *Beatiore Beatiore, nullo non se die extulit.* Locus est epistola 12.*

¶ Pacuuius Hister, vir improbus & libidinosus, notatur Iuuenali Satyra 2. & 12. vs avarus captator.

¶ Pacuuius Clemens I C. cuius meminit Pomponius Pand. 40. de statu liberis.

¶ Pacuuiæ Licinianæ rescripsit D. Pius Pand. 36. vt in pos. leg. seu fideicom. &c.

¶ Pacuuius Fronto, memoratur in antiquis inscript. pag. 34 f.

¶ PALFVRIVS Sura, causidicus & Orator, quod Vitellianus esset, a Domitiano Senatu motus est.

PALLADII

¶ Palladius, Consul anno vrbis conditæ M. CLXX. Theodosii iunioris in septimo Consulatu collega Præfectus vrbis sub eodem principe, deinde Præfectus præf. sub Martiano & Valentiniano.

Palladio rescribitur ab AA. & CC. 7. Cod. tit. 16.

Palladius, cursor velocissimus, de quo est apophthegma, latissimā Romanorum tempubl. per illum modicam & paruam reddi. Hist. Trip. 11. cap. 5.

Palladius, Palladii F. Sophista, natus sub Constantino Imp. scripsit de Romanorum festis, item disputationes & orationes diuersas. Suidas.

Palladius, discipulus Euagoræ, scripsit viras Monachorum. Hist. Tripart. 8. cap. 1.

¶ Palmatus, Consul, cum vxore & liberis memoratur inter sanctos. Passus est sub Alexandro Imp. 6. Idus Maii.

¶ PAMMACHIUS, Paulinæ, Paulæ F. maritus, vxore mortua, Monachi propositum suscepit, iuuenis doctus & nobilis, utpote pronepos Consulium, & Furiani germinis decus. Hieronymus.

Pammachio, viro Senatorio, Præfeto in parte Numidiæ, scribit D. Augustinus.

¶ PAMPHILO rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. de conditione indebiti.

¶ PAMPREPIUS, heroici carminis Poeta temporibus Zenonis Imp. De hoc multa Suidas.

¶ PANCRATIUS, Præfetus vrbis sub Valentiniano

Pancratius, Sophista, de quo Suidas.

¶ PANHELLENIO, Consulari Libyæ, rescribitur a Gratiano, Valentin. & Theodos. 10. Cod. tit. 11.

¶ M. PANSIUS, cum D. Pansio F. & vxore Iulia Decimina, & eiusdem nominis filia, refertur Inscript. ant. pag. 503.

¶ PANTHAGATHVS, refertur inter Consulares sub Valentiniano III.

¶ PANTHERA, familiaris C. Antonii, Ciceronis collegæ. Q. fr. in de petendo Consulat.

P A P I I

Papius, legem tulit de iis, qui ciuitatem vsurparent, cum ciues non essent, qua lege damnatus est pater M. Perpennæ eius, qui an. V. C. DCXXXIII. Consul fuit. Meminit eius legis Cicero in Corneliā, & Valerius lib. 3. cap. 4.

C. Papius Trib. pl. an. V. C. DCCLXXXIX. biennio antequā Cicero Consulatū funderetur, legē tulit, ne quis peregrinus in vrbe esset. De hoc loquitur Cic. off. 3. & in orat. pro Archia, & in prima contra Rullum. Sic emendationum 1. Carolus Sigonius.

C. Papius C. F. qui & T. Annius Milo, Ciceroni amicissimus, dictus est in Annis.

¶ C. Papius Mutilus, dux in bello sociali contra Romanos. Appianus 1.

M. Papius Mutilus, Consul suffectus cū Q. Poppæo Secundo an. V. C. DCCLXI. circa extrema tempora principatus Augusti, qui in illorum magistratu legem tulit, quæ ab ipsis lex Papia Poppæa dicta est, incitandis cœlibum pœnis, & augendo ærario. Tacitus lib. 3. & Dionys. 56. qui tamen eo in loco modice mendosus est, Publium, qui Poppæus est, vocans.

¶ Papius Faustus, occisus a Seuero Imp. Spartianus.

L. Papius L. F. L. N. Pollio, refertur in vetusta & eleganti inscriptione pag. 105.

Papiæ rescribitur ab Alexandro Imp. 4. Cod. tit. 55.

Papio ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 35.

P A P I N I I

Sex. Papinius Allenius, nouissimis Augusti temporibus primus in Italiam attulit tuberes & zizipha mala, sed hæc ex Syria, illa ex Africa, teste Plinio lib. 15. cap. 14. quem Consulem se vidisse scribit. Fuit autem Consul sub Tiberio anno vrbis cond. DCCLXXXVIII. De hoc extat Inscriptio Patavii in monasterio S. Iustina: Sex. Papinio

Q. F. Allenio Trib. mil. 2. leg. Tib. Cæsaris Aug. Tr. pl. pr. leg. Tib. Cæs. Aug. Propr. Cos. xv. vir. Sac. fac. DD. Inscript. ant. pag. 336.

¶ Sex. Papinio Istro L. Peditano Coss. bubo Capitolii fellam intrauit: propter quod eo anno vrbs lustrata est. Plinius 10. cap. 12.

Sex. Papinius, Consularis viri F. vna cum multis Equitibus Rom. & Senatoribus a C. Cætare flagellis cæsus est, ut habet Seneca de ira. lib. 3. Fors hic fuit præfetus ille stipatorum corporis ipsius, cuius meminit Ioseph. lib. 19. cap. 1.

¶ STATIVS PAPINIVS, Poeta, Papius patre, & ipso Poeta, matre Agillina prognatus, Domitiano Imp. gratissimus fuit. Plura de illo Crinitus & Gyraudus.

¶ PAPINIANVS IC. Serbidium Scæuolam audiuit, ad id fastigii in ea professione euectus, ut iuris asylum, & doctrinæ legalis thesaurus appellatus sit. Seuerus princeps, quod summopere virum probaret, Præfatum præc. fecit, eique moriens liberos suos commendauit. Interemptus est ab Antonino Caracalla, quod parricidii ipsius

ipsius excusare nollet. Perit cum patre filius quoq; qui Questor ante triduum opulentum munus ediderat, ut scribit Lampridius. Libros reliquit quæstionum 37. responsionum 19. Definitionum 2. lib. singulares de adulteriis & ἀδουμομόν. Romæ de ipso in vrna argentea hæc Inscriptio inueta est: Aemilio Paulo Papiniano Præf. præ. Iuris consulto, qui vixit annis xxxvi. dies x. m. 3. Papinianus Hostilius, Eugenia Gracilii, turbato ordine in senio heu parentes fecerunt filio optimo. Inscript. ant. pag. 238. ¶ Fragmento responsum eius, quod debemus Iac. Cuiacio, dicitur Papianus.

Papiniano rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 56.

P A P Y R I I

Papyrii erant Patricii minorum gentium, primum Papyrii dicti, ut docet Cicero Epistolarum 9. Nomen per i Latinum scribendum censet Manutius. ¶ De pro uerbo, Vapula Papyria, in eos, quorum minæ contemnuntur, Fragment. Sex. Pompeii pag. 194.

C. Papyrius, citatur Dionysio ut Pontifex, qui pulsus Regib. sacra omnia instaurarit, lib. 3. Peditanus M. Papyrium vocat, Liuius libro 3. Q. Furium, alii Sextum, alii Manium.

Sex. Papyrius, Iuris peritus, leges regias in vnum collegit, quod inde ius Papyrianum vocatum est. Vixit sub Tarquinio Superbo. Pomponius Pand. de orig. iuris. Rutilius cum sequente eundem facit.

Manius Papyrius, primus post exactos reges rex sacrificulus creatus est, vir ex Patriciis quietus studiosus. Dionysius initio 5.

¶ L. Papyrius Mugillanus, bis Consul, & Censor eo anno, quo primus is magistratus institutus est, V. C. CCCXII. Fuit & Trib. militum Consulari potestate an. CCCXXXIII. Interrex Patres & Tribunos pleb. obiurgans, quod domi seditiones agitent, periclitante foris republica, contentiones eorum ordinum & certamina discussit. Vide Liuium lib. 4.

M. Papyrius Mugillanus, fors fr. aut F. Trib. mil. Consul. potest. bis fuit, & Consul ann. CCCXLIII. In Liuius non Mugillani, sed Atratini cognomen est, sed mendose, ut arbitrator.

¶ M. Papyrius Crassus, Consul an. V. C. CCCXIII. cū Iulia x. viris, per secessionem plebis a Patrib. ex S. C. voti facti sunt. Liuius 4.

L. Papyrius Crassus, M. fortasse fr. Consul anno V. C. CCCXIX. & iterum CCCXXV.

M. Papyrius Crassus, vrbe a Gallis capta, cuidam ex barbaris, barbam suam permulcenti, scipionem eburneum in caput illis, qua ex re mota ira, cædis ab illo initium factum est. Liuius 5. Valerius hunc non Papyrium sed Attilium vocat.

C. Papyrius Crassus, Tribunus mil. Consulari potest. quo anno M. Manlius e saxo Tarpeio deiectus est. anno videlicet V. C. CCCLXXI.

L. Papyrius Crassus, Trib. mil. Consulari potestate, an. V. C. CCCLXXXVI.

M. Papyrius Crassus, vnus ex v. viris mensariis qui ob rem foenebre creati sunt, anno vrbis cond. CCCCLII. Idem postea Dictator anno CCCCLXX. ob famam belli Gallici dictus est. Liuius 8.

L. Papyrius Crassus, primus Papyrius vocari desinit. Cicero epistolarum 9. Prætor fuit ann. V. C. CCCCLXXV. Dictator eodem tempore a Consule Manlio salutatus, ob Antiates, qui in agrum Hostiensem, Ardeatrem, Solonium excursions fecerant, ipse M. equitum L. Papyrium Curforem dixit. Nihil tamē ab eo memorabile gestum est, cum aliquot menses statua in agro Antiati habuisset. Consul an. V. C. CCCCLXXIX. Aufones & Sidicinos prælio fudit. Iterum Cos. ann. CCCCLXXII. contra Priuernates bellum gessit. Demum ipse vel sane F. Mag. equ. dictus a L. Papyrio Curfore Dictatore an. CCCCLXXX. cum ille Q. Fabium remouisset.

Sp. & L. Papyrii, Tribuni mil. Conf. potest. anno V. C. CCCCLXXII. Sp. etiam iterum anno CCCCLXXV. Etsi in Liuius P. prænomen est.

¶ L. Papyrius Cursor, Trib. mil. Conf. potestate anno V. C. CCCLXXVIII. & iterum biennio post. Liuius 6. Hic autē pater fuit, qui Censor, mortuo collega C. Iulio, ne magistratu abiret, M. Cornelium Maluginensem subrogauit, quod postea religioni fuit, eo lustro vrbe a Gallis capta. Liuius 5.

L. Papyrius Cursor, superioris, ut opinor, F. M. equitum fuit Dictatori L. Papyrio Crasso, ann. V. C. CCCCLXXV. Inde Consulatus quinque, Dictaturas 2. gessit. Q. Fabium M. Equitum, quod contra imperium in hostem pugnasset, pene securi percussit. Ter Samnites vicit, ter de iisdem triumphauit; vir animi vigore & corporis viribus excellens, cibi viniq; capacissimus,

præcipua pedum pernicitate, autoritatis in imperio tam apud socios, quam apud ciues ingentis. Prætozem Prænestinum, qui per timorem segnius ex subsidiis suos duxerat in primam aciem, cum ad se vocati iussisset, Age, inquit, licet, secures expedi. Ad quam vocem exanimato Prætoze, incommodam ambulanti bus radicem excindi iussit, perfusumque vltimi supplicii metu Prætozem multa dicta dimisit. Liuius 8. & 9. Plinius de viris illustribus

L. Papyrius Curfor F. Consul an. V. C. CCCCLX. Samnites incluta pugna vicit, victoriamque de iis quantam nemo ad eam diem præter patrem rerulit. Triumphauit in magistratu. Proximo anno Prætor, & interiectis 20. annis iterum Consul, eundem collegam habuit, quem in priori Consulatu, Sp. Caruilium Maximum.

Sp. Papyrius, L. huius ex fratre nepos, armillis aureisq; coronis ab eodem imperatore donatus est, ob nauatam strenue & in prælio, & in nocte, qua fugam hostibus infestam fecit, operam. Liuius in fine 10.

L. Papyrius Masso, Ædilitius, a quo Massones. Cicero epistol. lib. 9.

C. Papyrius Masso C. F. Pontifex obiit anno belli Pun. secundi 6. V. C. DXLI. Consul fuit ann. DXXIII. Liuius 5. Primus in Albano monte de Coris triumphauit. Valerius 3. capite 6. Plinius decimoquinto capite 23.

Papyria, eius, qui in Albano monte triumphauit F. nupsit Æmilio Paulo, Africani mater, repudiata tamen a marito.

C. Papyrius Masso, Decemuir sacrorum.

L. Papyrius Masso, Prætor ann. V. C. DLXXVII. urbanam prouinciam tenuit. Liuis Decadis 5. libro 1. Fortassis hic est, quem Masurius scripsit, secundo hærede lege agente, bonorum possessionem contra eum dedisse, cum mater partum se 13. mensibus tulisse, diceret, quoniam nullum certum tempus pariendi statutum ei videretur. Plinius 7. cap. 5. Gellius tertii capite 16.

Papyrius, Prætextatus puer, matrem, curiæ secreta violentius percontantem, festiuo commento elusit. Vide A. Gellium 5. cap. 23. & Macrobius 1.

L. Papyrius, scenerator, cum C. Publium, quem obæ alienum paternum, nexum habebat, renuentem stuprum verberibus afficeret, iuuenis in publicum se pro-

ripiens, quiritatione tumultum exciuit, effecitque, vti Consules ad populum ferrent, ne quis in posterum ob creditam pecuniam neceretur. Liuius 8.

C. Papyrius Balbus, consul anno vrbis cond. DCXXXIII.

Sex. Papyrius I. C. auditor Q. Mutii. Pan. de origine viris.

Q. Papyrius, Tribunus pl. legem tulit, quæ vetat, iniussu populi ædes, terram, aram consecrare. Cicero pro domo sua ad Pontifices.

L. Papyrius Eques Rom. Cicero in Ver-
rinis.

M. Papyrius, quem lucem patriciæ dignitatis vocat Portius Latro in declamatione contra Catilinam, cæsus est a P. Clodio in via Appia. Cicero pro Milone. Opinor hunc eundem esse, quem in oratione pro domo sua Sex. Clodii fratrem vocat.

P. Pætus (forte Papyrius) in Consulatus petitione accusatus a L. Torquato, eo honore excidit. Dion libro 36.

L. Papyrius Pætus, vir doctus & bonus, Ciceronis amans, ad quem extant epistolæ Ciceronis lib. 9.

Papyrius Fabianus, Philosophus, scripsit libros ciuilium. Citatur a Plinio 36. capite decimoquinto, vt naturæ rerum peritissimus & qui ipsa marmora in lapidicinis crescere dixerit. Genus eius dicendi commendat Seneca epistola 101. qui se illum audisse scribit, & inter sui temporis declamatores enumerat. Præceptores habuit Arellium Fuscum & Blandum Rhetorem. Plura de hoc idem Seneca proœmio lib. 2.

Papyrius Fronto I. C. 4. responsionum libros reliquit. Citatur Martiano Pan. 15. de peculio l. 40. & iterum lib. 30. de delegatis & fideicommiss. l. 111.

PAPYRII plebeii.

C. Papyrius Turdus, Tribunus pl. ann. V. C. DLXXVII. M. Iunio M. Manlio Volpone Coss. Liuius Dec. 5. lib. 1.

C. Papyrius Carbo, Prætor an. V. C. DLXXXVI. Sardiniam prouinciam sorte obtinuit. Liuius Decad. 5. lib. 4. Præterea inter peregrinos & ciues ius dixit: nam ea quoque fors illi cessit. Liuius ibidem.

C. Papyrius Carbo, Orator & Trib. pl. seditiosus, P. Africano vim attulisse

lisse existimatus est. Consulatum gessit cum C. Cæcilio Metello ann. V. C. DCXLI. De hoc Cic. in Bruto: *Vtinam Tib. Graccho Catoq; Carbone talis mens ad rempub. bene gerendam fuisset, quale ingenium ad bene dicendum fuit. Profecto nemo his viris gloria praestitisset. Sed eorum alter &c. alter (Carbo) propter perpetuam in populari ratione leuitatem morte voluntaria se a seueritate iudicium vindicauit. Sed fuit vterque summus orator, atq; hoc memoria patrum teste dicimus. Nam & Carbonis & Gracchi habemus orationes nondum satis splendidas verbis, sed acutas prudentiaque plenissimas &c. Carbo quoad vita supeditauit, est in multis iudiciis causisq; cognitus. Hunc qui audiuerant prudentes homines, in quibus familiaris noster L. Gellius, qui se illi contubernale in Consulatu fuisse narrabat, canorum oratorem, & volubilem, & satis acrem, atq; eundem & vehementem & valde dulcem & perfacetum fuisse dicebat. Addebat industriam etiam, & diligentem, & in exercitationibus, commentationibusque multum operæ solitum esse ponere. Hic optimus illis temporibus patronus est habitus, eorum forum tenente, plura fieri iudicia cepit &c. Hæcille. Porro in epistolis, accusante L. Crasso, cantharides illum sumptisse scribit. Plin. lib. 7. cum dentibus eundem natum refert. De eodem Valer. lib. 6. ca. 2. & 5. Liuius lib. 59. & 63. Est enim ille ipse, qui cum exercitu a Cimbris fufus est.*

P. & M. Papyrii Carbones, Oratoris fratres fuere, ex quibus P. accusante Flacco, condemnatus, M. fugit ex Sicilia. Cicero in epist. ad Pætum.

C. Papyrius Carbo, illius eloquentissimi viri F. orator non satis acutus, sed tamen orator numeratus. Erat in verbis grauitas, & facile dicebat, & auctoritatem naturalem quandam habebat oratio. Hæc Cicero in Bruto. Huius Carbonis, vt obseruantis accusatorem patris, L. Crassum, meminit Valerius 3. cap. 7.

CN. CARBO, ter Consul, dux Marianarum partium, cæsus est Lilybæi a Pompeio Magno. De hoc Valerius lib. 6. cap. 2. lib. 9. cap. 13. Liuius 89. Patrem eius accusatum a M. Antonio, & sutorio attamento absolutum, commemorat Cicero in epistolis ad Pætum.

C. Carbo, huius fr. disciplinam militarem, per bella ciuilia collapsam, in pristinum gradum revocare volens, ab exercitu suo, cæsus est. Valerius 9. cap. 7.

Cn. Carbo, vir bonus & Prætorius, cæsus

est in dissensione ciuili a L. Damasio Prætoze. Vide Paterculum & Valerium 9. cap. 2. qui cognomento hunc Aruinam vocat. Cicero in epistolis neminem Carbonum præter hunc vnum ciuem e repub. fuisse, scribit.

Cn. Carbo, & eius frater scurra, diuersi a superioribus, quos Cicero se cognouisse scribit ad Pætum.

Carbo, Rubriæ F. Ciceronis amicus. meminit illius ibidem.

C. Carbo C. F. Tribunus pleb. in concione his verbis vsus, cum ipse Cicero staret: *O M. Druse, patrem appello. Tu dicere solebas, sacram esse rempub. quicunque eam violauissent, ab omnibus esse ei poenas persolutas. Dicitum patris sapiens, temeritas filii comprobauit. Quam compositionis concinnitatem, ingentem concionis clamorem secutum esse, idem Cicero tradit. Locus est in Oratore perfecto. Meminit eius Dion lib. 36. & licet præter Tribunatum plebis alium honorem nullum gesserit, tamen quod M. Cottam accusasset, Consularibus honoribus exornatum ait. Addit mox vt a Cottæ filio eiusdem criminis reus actus damnatusque sit. Longe enim, inquit, procliuus est, alios reprehendere, quam sibi ipsi moderari: facillimeque fit, vt quarum rerum causa homines poena dignos alios indicant, has ipsi easdem admittant &c.*

C. Papyrius Cestus Vergilia Optata uxoris sue benemerenti de se. Vixit annos 42. Hæc inscriptio extat Romæ iuxta ædem D. Ioannis Baptistæ in domo quadam. Inscript. ant. pag. 208. & apud Politiarum miscellaneorum capite 77.

Papyrius Iustus, citatur Pand. de seruitutibus vrb. præd. l. 13. scripsit Constitutionum libros 20.

L. Papyrius Fregellanus, Tiberii Gracchi ætate disertissimus habitus ex Latino. Eius oratio est pro Fregellanis, colonisque Latinis habita in Senatu. Cicero in Bruto.

P. Papyrius P. F. Pastor Augur, vir præf. fabr. præf. Neronis Casaris &c. sibi & F. Cn. Papyrio Fusco fratri Cn. Papyrici curatoris filio, Cn. Papyrio Fusco filio Pontif. Hæc inscriptio extat Brixia in S. Georgii ad castellum. Inscript. ant. pag. 67.

Papyria Prima viua posuit sibi. Ibidem pag. 360.

Papyrius Dionysius, præf. annonæ sub Commodò, a quo & occisus est. Dion.

¶ PAPHRIANO scribit Martialis in fine 8. Papyriano alii rescribitur a Gord. A. 6. Cod. tit. 42.

Papyrianus, qui scripsit de orthographia, citatur a Prisciano lib. 1.

Papyrianus, Martyr, cæsus in Africa persecutione Vandalica. Victor Africanus.

¶ PARALLIVS, cæsus a Commodus Imp. ob coniurationem. Lampridius.

Parallius, Senator sub Honorio, accusatus a patre, per principem absolutus est. Symmachus in epistolis.

¶ P. PARCARIUS, refertur Inscript. ant. pag. 254.

¶ PARTHENIVS, percussor Domitiani, iugulatus a militibus, genitalibus ante demptis, & in os coniectis. Aur. Victor.

Parthenius, Poeta captus a Cinna, cum Romani Mithradatem debellarunt. Vide Suidam.

Partheni haue, bene habeas, qui me salutis cum Sofia filia mea. Hæc in scriptio legitur in lapide Pisis, teste Victorio in epistolas Ciceronis libri 8. famil.

¶ PASCASIVS, Proconsul Siciliae, sub quo martyrio coronata est Lucia virgo. Qui regressus in urbem, accusantibus Siculis, quod prouinciam deprædatus esset, capitali sententia a Senatu damnatus est, imperante Diocletiano.

PASCENTIVS, Arrianus, victus ab Augustino. Posidonius in eius vita.

¶ PASIPHILUS rescribitur ab Arcadio & Honorio principibus. 8. Cod. tit. 4.

PASSIENI

L. Passienus Rufus, Consul sub Augusto ann. V. C. DCCLVI. triumphalia ornamenta in Africa meruit, autore Paterculo. Hunc, opinor, Seneca virum eloquentissimum, & sui temporis primum Oratorem vocat. Similiter Eusebius insignem fuisse declamatorem scribit.

L. Passienus Rufus F. ob fraudem hæreditatis suæ necatur sub Caligula. Author idem Eusebius.

¶ PASSIENVS CRISPVS, primum maritus Domitiæ, cuius pecuniariam litem aduersus fratrem Ænobarbum defendit, ut est apud Quintilianum lib. 6. cap. 2. deinde Agrippinæ matrimonio, & Nerone priuigno clarior, inter primarios ciues emicuit, bis Consul, & Orator insignis. Eius est scriptum illud in C. Cæsarem: *neq. meliorẽ unquam seruum, neq. deteriore dominũ fuisse.*

Vide Tacitum & Senecam. Plinius scribit, arborem mori eximiam sic adamasse, ut non modo osculari complectique, verum etiam cubare sub illa, vinumq; illi affunderet solitus sit, lib. 16. cap. 24.

¶ Passienus Paulus, Eques Rom. muniiceps Propertii, quem & inter maiores suos numerabat, elegiarum scriptor fuit. Recitanti aliquando, præsentem Iabolenum Prisco IC. hoc initio: Prisce iubes? Ego vero, inquit ille, non iubeo, magno omnium risu subsecuto, ut habet Plinius epist. 6. Laudatur effuse ab eodem Plinio lib. 9. ad Seuerũ.

¶ PATERNVS, disertissimus vir apud Martialem.

Paternus, declamator, citatur Senecæ Controuersiarum 10. in præfat.

Paternus quidã, quod contra tyrannos declamasset, occisus a Domitiano. Dion.

Paternus, diligentissimus iuris militaris assertor. Vegetius lib. 1.

Paterno scribit Plinius. Fors est M. Attinius Paternus, qui floruit sub Traiano.

Paterno rescribitur ab Alexandro A. 5. Cod. tit. 75.

Paterno ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 38. Paternæ ab iisdem 9. Cod. tit. 42.

Paternus, Consul ann. V. C. MCXCVI. Scribit & Paterno D. Ambrosius, sed tempore nonnullo priori, epistolarum 8.

¶ T. PATINA, familiaris P. Clodii. Cicero pro Milone.

¶ PATISCVS, patrata cæde Cæsaris percussoribus se coniunxit, in Capitolium euntibus. Appianus 2. Meminit eius Cicero epistolarum 12.

¶ PATRICENSI rescribitur ab Alex. A. 4. Cod. tit. 57.

¶ PATRICIO ab eodem 4. Cod. tit. 50. Patricius, Consul anno V. C. MCCXII.

cæsus ab Anthemio principe ob affectatum imperium.

Patricius alius, Cons. an. V. C. MCCLIII. sub Anastasio Aug.

Patricius, floruit sub Iouiniano Imp. qui ex apparentium aut consequentium signorum cõiectura accuratus censor fuit. Suidas.

Patricius, Rhetor, ad quem scripsit Boethius cõmentaria sua in Topica Ciceronis.

Patricius, pater D. Augustini, homo iracundus. Confessionum 9.

¶ PATROCLO rescribitur a Constantino. 5. Cod. tit. 15.

Patroclix ab AA. & CC. 6. Codicis, titulo 23.

¶ PATRO-

¶ PATRONIÆ ab AA. & CC. 6. Cod. tit. 26.

Patroniæ alii ab Antonino A. 8. Cod. titulo 45.

¶ PATROPHILO a Valeriano & Gall. AA. 9. Cod. tit. 45.

¶ Q. PATVLCIVS, accusauit Milonem de vi. Alconius Pedian. Patulciani nominis meminit Cicero ad Atticum pag. 551.

¶ Q. PATVLEIVS, Eques Rom. diues sub Tiberio, cui hæres fuit M. Seruilius. Tacitus 2.

PAULI

Paulus, vir Prætorius sub Tiberio, quomodo seruatus sit opera & fide serui tui, memorat Seneca de beneficiis 3.

Paulus, declamator, citatur Senecæ.

Paulo, viro Consulari, scribit Martialis lib. 19. non procul ab initio.

PAVLVS IC. Patavinus fuisse traditur. Floruit sub Antonino Caracalla, Helio-gabalo & Alexandro, Papiniani discipulus & assessor, inde Prætor & Cos. & demum Præfectus Prætor. vnus ex consiliariis Alexandri. Iabolenum etiam præceptorẽ suum vocat. Præturæ & Consulatus sui meminit Pand. 40. de manumiss. vindict.

Paulus quidam refertur 4. Cod. tit. 38. ut cui rescripserint Valerianus & Gall. AA. 30.

Paulus Callimachus cum Iuuentiana F. memoratur Pand. 32. l. 27.

Paulus, Cos. solus ann. V. C. MCCXLIX. sub Anastasio.

Paulus alius, itidem Cos. anno V. C. MCCLXVI.

Paulus Catena, improbissimus delator sub Constantio princ. apud Ammianum Marcellinum.

Paulus Concordiensis, centum annos habens, laudatur ab Hieronymo in epist.

Pauli alii reperiuntur apud Suidam.

PAVLÆ

Paula Bufa, Canusina genere & diuitiis clara, ex acie Cannensi profugos frumento, veste & viatico iuuit. Pro qua magnificentia, bello confecto, honores ei a Senatu habitus sunt. Liuius 22.

Paula Valeria, eadem quæ & Polla.

PAVLA CORNELIA (ita enim appellatur Fulgoso) Hieronymo tantopere celebrata, Rogati & Blæfillæ F. nupta Iunio Toxotio, complures ei liberos peperit, Blæfillam videlicet, Paulinam, Eusto-

chium, quæ & Iulia dicta est, Rufinam & Toxotium, cui ex Læta coniuge suscepta filia est, & ipsa Paula appellata. Decessit in Bethlehem, cum ibi viginti annos in sancto proposito, Romæ quinque vixisset, 7. Cal. Februarii, Honorio & Aristæneto Cos. anno vitæ 56. M. 8. D. 20. Epitaphiũ eius scripsit Hieronymus ad Eustochium F. Sed & hoc de ipsa vulgatum, auctore eodem Hieronymo:

Scipio quam genuit, Pauli sudere parentes, Gracchorũ soboles, Agamemnonis in chryta ples, Hoc iacet in tumulo, Paulam dixere priores, Eustochii genitrix, Romani prima Senatus, Pauperiẽ Christi et Bethleemitica regna secuta.

Paulæ cuidam rescribitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 10.

Paulæ Pontix fit mentio Inscript. ant. pag. 184.

PAVLINI

Paulinus, vnus ex ducibus, seu Tribunis Vespasiani in bello Iudaico. Ioseph. lib. 3. cap. 14. Hege-sippus 3. cap. 22.

Paulinus, Cos. an. V. C. MCCLII. sub Anastasio Imp. Hoc Paulino Cos. quem iunior appellari video, celebratum est concilium Aurelianense tertium, anno Childerici regis Francorum 26.

Paulinus Theodorus, Cos. anno V. C. MCCLXXXIX. collega Iustiniani principis, in quarto eius Consulatu. Fors hic est Theodorus, cui Senatori, & Consularis loci scribit Fulgentius Episcopus. Nisi malis accipere Manlium Theodorum, eiusdem ordinis & loci virum, quod temporum rationi magis est consentaneum.

Paulinus, Antiochenæ vrbs Episcopus tempore Hieronymi, cuius ille meminit in epistola ad Principiam virginem.

PAVLINÆ

Paulina, Sentii Saturnini, Syriae præsidis sub Augusto, coniunx, nobilis & prudens matrona, Romæ dolo sacerdotum in æde Isis stuprum passa est, idque circa initia principatus Tiberii. Iosephus ant. libro decimo octauo, capite quarto. Hege-sippus 2. capite 4.

Paulinæ Violantillæ rescribitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 19. An eadem sit, cui Rom. Senatoris coniugi ab iisdem rescribitur 5. Cod. tit. 4. incertum.

Paulinæ alii, quippe tempore priori, a Valeriano & Gall. AA. 5. Codicis titulo 17.

Paulina, Iunii Toxotii & Paulæ F. nupsit Pammachio, Consulatum pronepoti, & Furiani germinis decoti. Hieronymus de ægotatione Blæfillæ.

Paulina, Arremii Præfecti & Candidæ, martyrum, filia, cum matre lapidibus obruta est sub Diocletiano, vtraque Aureliæ sepulta.

¶ PAXAMI & Apitii iura nominat Hieronymus lib. 1. contra Iovinianum.

¶ PECTIVS, sub Augusto floruit, ad quæ extat apud Horatium Oda in Epod. 11.

P E D A N I I.

T. Pedanius, Centurio, singulari fortitudine præstans, memoratur Liviio belli Pun. secundi anno 5. & Valerio Max. lib. 3. cap. 2.

Pedanius, legatus Augusti apud Ioseph.

Pedanius Secundus, præfectus vrbi sub Nerone, a seruo suo interemptus est. Cornelius Tacitus 14.

Pedanius Costa, in ratione Consulatus ommissus est a Vitellio, vt aduersus Nerone aufus, & Virginii extimulator. Tacitus 18.

Pedanius, eques sub T. Vespasiano in obsidione Hierosol. militans, ludæis in fugam versis, vnum ex hostibus fugientem rapuit, & quidẽ talo comprehensum, cum ipse currente equo tamen se ad terram demississet, eumque captiuum ad Cæsarem detulit. Iosephus eius belli lib. 7. cap. 5. Hegesippus 5. cap. 36.

P E D I I.

Q. PEDIVS, sorore C. Iulii Cæsaris prognatus, Adilitatem cum Cn. Plancio perituit, quemadmodũ meminit Cicero in oratione pro Plancio, vbi & virum fortem illum vocat. In bello Gallico & ciuili legatus auunculi, cum deinde Proconsul Hispaniæ citeriori præfuisset, de ea triumphũ duxit, Cæsare adhuc superstiti, vt pote quartum iam Consule. Hirtio vero & Pansa apud Mutinam cæsis, Consul cum Octauiano consobrino factus, legem tulit de habenda quæstione in eos, quorum opera Cæsar occisus esset, qua lege M. Brutus, C. Cassius & D. Brutus absentes damnati sunt. Hæreditatis Cæsarianæ partem suam Octauiano concessit. Nec multo post in magistratu, dum sub aduentum triumvirorum ob ceptam proscriptiorem tumultuantem ciuitatem compone-

re & sedare conatur, labore & æstu confectus, interiit. Autores horum secundum Ciceronem sunt Cæsar, Patereulus, Appianus & Dion, præterea tabulæ Capitolinæ.

Q. Pedius, superioris nepos, natura mutus, consilio Messalæ Oratoris, ex cuius familia pueri auia erat, picturam didicit, inque ea arte magni profectus obiit. Plinius 10. lib. 35. cap. 4.

¶ Pedius Blæsus, sub Nerone Senatui motus est, accusantibus Cyrenensib. violatum ab eo thesaurum Æsculapii, deletumq; militare precio & ambitione corruptum. Sub Othone tamen locus illi Senatorius redditus est. Tacitus 14. & 18.

Sex. Pedius IC. scripsit de stipulationib. & ad edictum libros 25. in quorum vltimo, teste Paulo, notas non esse literas tradit. Citatur Vlpiano Pand. 39. de noui operis nunciatione, & alibi passim.

¶ L. PEDIANVS, Conf. cum Sex. Papinio Istro sub Tiberio. Plinius 10. cap. 12.

C. PEDIANVS C. L. Eucharistus, refertur Inscript. ant. pag. 147.

P E D V C E I.

Sex. Peduceus, Trib. pl. M. Acilio C. Catone Coss. criminatus est L. Metellum P. M. quod de incestu virginum Vestaliũ male iudicasset, vna tantũ Emilia damnata, Martia & Licinia absolutis. Asconius Ped. Meminit huius rei Cicero quoque de natura Deorum 3.

Sex. Peduceus Sex. F. Prætor Siciliæ, Sacerdoti in ea prouincia successit. Sub eo Cicero Quæstor fuit, vt notum est ex Verriinis. Vir cum doctus, tum omnium optimus & iustissimus fuit. Cum enim nemo sciret, eum rogatum a C. Plotio, Equite Rom. splendido Nursino, vltro ad mulierem venit, eique nihil opinanti, viri mandatum exposuit, hæreditatemque reddidit. Cicero Finium 2. Laudat eundem Cicero in epistolis ad Atticum initio libri 10.

Sex. Peduceus Sex. F. Sex. N. quem superior, vt scribit Cicero, reliquit effigiem & humanitatis & probitatis suæ, sub Cæsare Prætor Sardiniam tenuit. Adhæsit postea C. Cæsari iuniori, teste Appiano libro 5. Meminit huius Peducei Cornelius Nepos in vita Attici, vt amici & familiaris illius. Similiter Cicero vt sui amici initio 10. ad Atticum.

T. Pedu-

T. Peduceus, cum pluribus aliis adfuit M. Scauro, proque eo iudicibus supplicauit. Ascon. Pedianus.

C. Peduceus, cæsus in prælio Mutinensi. C. Asinius epistolarum Ciceronis libro 10. Fors fuit Sexti frater.

Memoria clariss. foem. L. Peduceæ Iulianæ morib. natal. apud. priscis illustribusq. foem. comparanda, quæ vixit annos XIII. D. XLVII. cum marito. Fecit me. v. D. XX. L. Nouius Ver. Hæc inscriptio extat apud Carolum Sigonium in de nominibus Romanorum, & Manutium in Orthographia.

¶ PEGASVS IC. successor in ea professione Proculi, floruit temporibus Flauiorum principum. Nam sub Vespasiano patre Consulatum gessit cum Pusione, estq; de illo nominatum SC. Pegasianum. Fundus est & vrb. præfectura sub Domitiano, vt testatur Iuuenal. Sat. 4. Citatur Pegasus Vlpiano Pand. 14. de donationibus.

¶ PENTHILIO rescribitur a Gordiano Imp. 4. Cod. tit. 58.

¶ PERCENNIO RVM meminit Cicero in Verriinis lib. 6.

¶ PERO, famosis versib. impetiuit Virgilium.

PERPENNÆ, separatim positi.

Perpennam dici volunt Grammatici, 30 qui latido deditus sit, qua voce, teste Manutio, caro falsa intelligitur. Idem etiam Perperna scribendum docet.

M. Perpenna, legatus P. R. cum L. Petilio collega, a Gentio rege in vincula coniectus est. Verum rege mox per L. Aniciũ capto, splendori suo restitutus, regis vxorẽ, liberos & fratrem cõprehensos ad Aniciũ in castra adduxit. Liu. 44. De hoc intelligo illud patientiæ exemplũ, quod est apud Valerium 3. cap. 3. etsi perperam ibi pro Perpenna Pompeius legitur.

¶ M. PERPENNA NEPOS, Conf. an. V. C. DCXXIII. victum Aristonicũ in ditione accēpit, ipse mox apud Pergamũ obiit. Sic Strabo & Velleius Patere. De eodẽ bello Iustin. lib. 36. Flor. 2. ca. 20. Eutrop. 4. ca. 7. Orof. 5. c. 8. Pater huius, q; pro ciue se gessisset, cũ ciuitatis ius nõ haberet, filio iã defuncto, Papiæ lege dānatus est. Valer. 3. c. 3. 50

M. Perpenna, Conf. an. V. C. DCLXII. vixit annos 98. Censorq; cum L. Philippo, septem tantum ex eo ordine, quem ipse legisset, reliquos vidit. Valer. Max. 8. cap. 14. Hunc arbitror esse quem citat Aemilius

Probus in vita Catonis, M. Perpennam Censorinum appellans. Decessit initio belli ciuili. Lentulo & Marcello Coss. teste Dione lib. 41.

C. Perpenna, legatus in bello sociali, ob acceptam cladem, a P. Rutilio Cos. ab exercitu remotus est. Appianus 1.

Perpenna, virgo Vestalis, cum Popilia, Licinia & Aruntia tempore Q. Metelli Pii, Pont. Max. Macrobius 3. cap. 13.

¶ M. Perpenna Lurco, tabulariorum publicorum curator, refertur in vetusta inscriptione apud Marlianum topographiæ Romæ lib. 2. nostratũ memoriarũ pag. 522.

Dis manibus Sex. Perpennæ Firmi. Vixi quemadmodũ volui, quare mortuus sum, nescio. Hæc inscriptio extat Romæ. Inscript. ant. pag. 205. & Manutius in Orthographia.

Sex. Perpenna Argyrus, cum Perpenna Omphale coniuge, refertur Inscript. ant. pag. 314.

¶ PERPENIA LL. Fauor. viua fecit sibi & L. Perpennæ Philoni suæ. Extat Parauii citante Scardeonio.

¶ PERPETVO rescribitur ab Alexandro Imp. 5. Cod. tit. 4. Hunc esse puto, qui Cõsulatum gessit sub Maximino, an. V. C. DCCCCLXXXIX.

P E R S I I.

C. Persius, vir impiger in præsidio arcis Tarentinæ sub M. Liviio. Liviuis 26.

C. Persius, doctissimus Romanorum, cuius meminit Lucilius & Plinius in præfatione. Cicero item de Oratore.

A. PERSIVS Volaterranus, Poeta Satyricus, vixit Romæ sub Nerone, cum familiaribus Cornuto & Saleio Basso. De huius poemate sic testatus est Martialis:

Sapius in libro memoratur Persius vno, Quam leuis in tota Marsus Amazonide. Raphael Volaterranus Volaterris adhuc eius familiæ monumentum cerni scribit in marmore apud portam Sancti Angeli cum hac inscriptione: A. Persius A. F. Seuerus V. an. VIII. M. III. D. XIX.

P E S C E N N I I.

Pescennius est perbeneuolus nobis, quẽ spero semper tui fore obseruantem. Cicero ad vxorem Terentiam.

Pescennio Seuero, contra res bis iudicatas in integrum restitui desideranti, D. Seuerus & Imp. Antoninus permiserunt in auditorio suo examinari. Pand. 4. tit. 4. l. 18.

PERCENNIVS NIGER, cruditus medio-

criter, moribus ferox, diuitiis immodicus, vita parcus, libidinis effrenata ad omne genus cupiditatum, cum diu ordines duxisset, demum ab exercitibus Syriacis Imp. salutatur. Vide Spartianum.

Pescennii, Festus, Neratianus, Aurelianus, Maternianus, Iulianus & Albinus a Seuero Imp. occisi sunt. Spartianus.

Pescennius Festus, citatur in libris historiarum per Satyram. Vide Lactantii institutiones aduersus gentes lib. 1. cap. 21.

Pescennia Marcellina, alumna Maximi Imp. Capitolinus.

M. Pescennius A. V. F. Messianus vixit annis x. Hæc inscriptio extat Clusii in Italia. Inscript. ant. pag. 175.

PETILII.

Petili plebei fuerunt. Manutius nomen hoc per geminum l. vult scribi.

Q. Petilius, homo ex plebe, x. vir faciendis legibus ann. V. C. CCCIV. & CCCV. Liuius 3. Dionysius 10. Volaterranus Petilius legendum & scribendum docet, quod sic in antiquo marmore scriptum inueniatur: C. Petilius C. F. Balbus. Arbitror diuersos esse Petilios a Petiliis.

Petilius, Trib. pl. semel atque iterum, nequicquam seditionis cupidus. Liuius libro 4.

¶ C. Petilius Balbus, Consul ann. V. C. CCCXCV. triumphauit de Gallis & Tiburtibus. Iterum Consul an. CCCXIX. Liuius 7.

C. Petilius, alius ab illo, Trib. pl. anno V. C. CCCXCVII. auctoribus Patribus tum primum de ambitu tulit ad populum. Liuius 7.

¶ M. Petilius Libo, Consul ann. V. C. CCCXLI. cum C. Sulpitio Longo collega Samnites prope ad internecionem concidit, oppidum illorum Luceriam cepit. Liuius 9.

CCCCXLII C. Petilius, Dictator aduersus Samnites creatus, Fregellas & Nolam ab eis recepit. Quidam tamen Nolam a C. Iunio Consule receptam, Petilium vero pestilentia orta figendi clauis causa Dictatorem creatum tradunt. Liuius 9.

C. Petilius, Consulari patre natus, in petitione Ædilitatis præteritus est vna cum Domitio, prælato Cn. Flauio scriba, libertini generis homine, anno V. C. CCCCL. Plinius 33. cap. 1.

P. Petilius, missus legatus cum L. Genutio & P. Popilio ad regem Syphacem in

Aphricam cum donis, anno belli Pun. secundi 9. Liuius 27.

Q. Q. Petilii duo, Tribuni pl. diem ad populum dixerunt P. Scipioni Africano, anno V. C. DLXVII. Vide Liuium Dec. 4. lib. 8. Plinium de viris illustr. Gellium 4. cap. 18.

¶ Q. Petilius Spurinus, Prætor an. V. C. DLXXIII. vrbam prouinciam obtinuit. Consul anno DLXXVIII. dum aduersus Ligures pugnat, incautius ante signa obuersans, missili traiectus cecidit. Ferunt adhortantem pro concione milites, immemorem ambiguitatis, ominatum, se eo die lethum capturum, cum eo nomine iugum hostes infedissent. Liuius 40. & 41. Valerius Max. 1. cap. 5. lib. 2. cap. 2. Frontinus lib. 4. cap. 2.

L. Petilius scriba, in cuius agro corpus Numæ repertum sub terra cum aliquot libris, quos Q. Petilius Spurinus Prætor partim exussit, partim asseruandos curauit. Liuius 40. Valerius Max. 1. cap. 1. Plinius 13. cap. 13. Plutarchus in Numa.

L. Petilius, legatus cum M. Perpenna, a Gentio, rege Illyriorum, in vincula coniectus, sed mox, capto rege, per Prætorem Anicium libertati & splendori suo redditus. Liuius 44.

30 M. Petilius, in consilio C. Verris erat. Cicero in Verrinis.

Q. Petilius, iudex, reo Milone ob eadem Clodii. Cicero pro Milone.

Petilius, coronam auream ex Capitolio furatus, dictus est Capitolinus. Horatius 1. Satyra 4. -- *Mentio si qua*

De Capitolini furtis iniecta Petili,
Te coram fuerit, defendas &c. Consulatur interpretes.

40 ¶ Petilius Faustinus, Virgilio furta adnotauit, quomodo & Q. Octavius Auitus & Macrobius.

Putidius cerebrum est mihi credo, Petili,
Dictanti, quod tu nunquam rescribere possis.
Horatius Serm. 2. Sat. 3.

¶ Petilius Cerealis, affinis Vespasiano Imp. dux in bello ciuili contra Vitellium, deinde Germaniæ rector. Tacitus 19. & 20. Antea legati dignitate militarat in Britannia, ibidem cum legione sua ab hoste fusus. Auctor idem Tacitus libro 14. Dato Consulatu ex Germania iterum in Britanniam ad eam administrandam proficisci iuberur. Iosephus de bell. Iud. libri 7. capite 23.

Sex.

Sex. Cerealis, dux Vespasiani in bello Iudaico, Samaritas extinxit numero 11600. Hegeſippus libri tertii capite 13. Et hic haud dubie Petilius, sed alius ab illo, qui eodem tempore pugnavit contra Vitellium, deinde contra Gallos. Iosephus septimi capite 28. successisse illi in Iudæa Lucilium Bassum scribit.

Cerealem quendam occisum a Domitiano, scribit Suetonius.

Sex. Petilius Primigenitus. Inscript. ant. pagina 175.

¶ P. PETINIUS, Ædilis. Inscript. antiq. pagina 315.

¶ PETISSIVS Vrbinas ex naufragio Iulæ patri monii ad Antoniana saxa proiectus est. Cicero Philipp. 12.

Petilia mala omnium nuperrime adoptata. Plinius libri decimi quinti capite decimo quarto.

¶ PETITIVS Rufus, vir Prætorius sub Tiberio. Vide Tacitum lib. 4.

¶ Petitius, gubernator naui, per quietem vidit, quasi in portu ad Larissam staret, Pompeiusque ad se squalidus & mcerens veste obsoleta & fordida veniret. Postridie cum id insomnium sociis enarrasset, non multo post Pharsalica pugna profligatus adfuit Pompeius, suamque cladem passus, insomnio veritatem astruxit. Alexander ab Alexandro libri tertii capite 26. genialium dierum.

¶ N. PETTIO N. F. Gal. Ruso II. viro Q. alimnt. cur. pec. pub. curator frument. Cultores Iouis ob merita eius L. d. d. Manutius in Orthographia.

PETREII.

¶ Petreia vocabatur, quæ pompæ præcedens in coloniis aut municipiis, imitabatur anum ebriam, ab agri vitio scilicet Petreia appellata. Fragment. Sex. Pompeii pagina 51.

Cn. Petreius Atinas, Cimbrico bello primi pili ductor sub Q. Catulo, exclusam ab hoc legionem suam adhortatus, Tribunalium suum dubitantem per hostium castra erumpere interfecit, legionemque eduxit, donatus corona graminea ob seruatum exercitum. Plinius 22. cap. 6.

M. PETREIUS, vir Prætorius, legatus C. Antonii Consulis, Carilnam cecidit, laudatus ob peritiam rei militaris a Sallustio. Idem postea legatus Pompeii superatus est a Cæsare in Hispania. Cæsar Comment. 1.

Plinius vigesimisecondi capite vigesimo secundo, citat carmen Petreii, sed nescio an eiusdem. Filium eius occisum a Cæsare, tradit Oroſius lib. 6. Meminit Valerius Maximus lib. 2. cap. 1.

M. Petreius, Centurio fortissimus sub Cæsare in Galliis, Gergouizæ cum portas excindere conatus esset, a multitudine hostium oppressus, quanquam multis acceptis vulneribus, eosdem tamen tantisper solus sustinuit, submouitque etiam, donec manipularibus suis spatium fugiendi daret. Cæsar commentario 7.

Petreius, sub Augusto viuus a Theſſalis concrematus. Plutarchus in Politicis.

¶ PETRIDIVS, Ophiaca scripsit. Plinius 20. cap. 23.

PETRONII.

20 Petronius Sabinus, vixit sub Tarquinio, testibus Dionysio & Valerio Maximo libri 1. capite primo.

L. Petronius, Eques Rom. P. Cælio, a quo ornamenta fortunæ suæ habebat, dominatione Cinnana, rebus desperatis, petenti dextra mortem accelerauit, & suam continuo iunxit. Vide Valerium Maximum 4. capite 7.

¶ M. Petronius Passer, memoratur Varro de re rustica 3. Fors hic est M. ille Petronius, qui Catonem, a Cæsare Consule in carcerem duci iussus, secutus est. Cumque Cæsar increparet, quod ante Senatus dimissionem digrederetur: *Malo, inquit, esse cum Catone quam hic tecum.* Dion citante Cælio Rhodigino.

Petronius, vnus ex ducibus & amicis M. Crassi, qui cum ipso in Parthis cæsus est. Plutarchus.

40 ¶ P. Petronius Granius, partium Cæsaris, cum naui eius, qua Quæstor designatus in Africam vehebatur, in Scipionis potestatem venisset, & cæteris interfectis, Quæstori Scipio incolumitatem polliceretur, respondit, Cæsarianos aliis incolumitatem dare, non accipere consueuisse. quo dicto, se confestim gladio transuerberauit. Plutarchus in Cæsare.

Petronius, vnus ex percussoribus Cæsaris, occisus est ab Antonio post pugnam Philipensem. Appianus lib. 5.

P. Petronius, præfectus Ægypti, missus ab Augusto successor Cornelio Gallo, bellum gessit aduersus Æthiopas. De eo complura Strabo libro decimo septimo. Dion

FF

quinquagesimoquarto, & Volaterr. in Anthropologia.

Petronia, vxor Tettii, cuius filium infantem Tettium, a patre Tettio exhereditatum, Augustus in bona paterna ire suo decreto iussit. Valerius Maximus libri septimicapite 7.

P. PETRONIVS, missus a Caligula successor Vitellio in Syria, teste Iosepho libro 18. capite 15. Postea legatus Claudii. Seneca in libello de morte Claudii, veterem Claudii conuictorem vocat, & hominem Claudiana lingua disertum. Nisi forte is praesidis Syriae pater fuit: nam ante Claudium obiisse mortem, indicat Seneca. Filium arbitrator fuisse, qui moriturus, invidia Neronis, vt exhereditaret mensam eius, trullam murrhinam ccc. sestertiis emptam, fregit. Plinius trigessimiseptimi capite 2. De eadem Tacitus libr. 16. Plutarchus in libello *περὶ τῆς διακρίσεως τῶν κόλακα καὶ φίλων*, Philo de legatione ad Caium.

¶ Petronius Priscus, exactus vrbe sub Nerone. Tacitus 15.

¶ T. Petronius Turpilianus, Consul sub Nerone anno vrbs condita dcccxlvi. Cæsus vt dux Neronis sub Galba in vrbe ingressum. Tacitus 18. & aliquot superioribus libris.

Petronia, Vitellii Imperatoris vxor.

¶ Petronius Secundus (ita enim vocatur ab Eutropio) Praefect. praet. sub Domitiano, collega Norbani, caedis illius conficius fuit, occisus postea a militibus.

¶ Petronius C. F. pub. modestus P. P. bis leg. XII. Flam. & leg. I. adiu. Vic. Trib. mil. coh. V. pr. pr. Diui Nerae & Imp. Cæs. Nerae Traiani Aug. Germa. provinc. Hisp. citer. Asturia & Caleciarum, Flamen Diui Claud. dedit, idemque dedicauit. Hæc Inscriptio extat Tergesti in vico Riburgi marmore amplissimo. Inscript. ant. pag. trecentesima quinquagesimasecunda.

¶ Petronius Arbitrator, Poeta, Massiliensis a plerisque existimatur. Scripsit Satyras, opus varium & eruditum, cuius tantum fragmenta quaedam ad nos peruenerunt. Lactantius Placidus Statio illum posteriorem vixisse tradit, vt ex quo quaedam sumpsit, vt est illud:

Primus in orbe Deos fecit timor

Gyraldus. Aduocatur a Terentiano, Seruio & Macrobio, item ab Hieronymo in epistola ad Demetriad. de Virginitate seruanda. ¶ Emendatorem & occupatio-

rem fragmentorum Petronii editionem debemus Henrico Stephano, & longo maius operæ precium factum a Iano Doufa. Ibidem c. cl. Bineti & ipsius Doufa sententia de auctoris huius ætate paulo aliter: quippe quæ Neronis imperium astringatur, vt eundem cum P. PETRONIO, de quo supra, intelligas.

¶ Petronii, Mamertinus & Sura, cæsi sub Commodio. Lampridius in Commodio.

¶ Petronius Septimianus, Consul sub Commodio anno V. C. dcccxlvi.

Petronius iunior, occisus a Seuero.

Petronius, occisus iussu Caracallæ ante templum Diui Pii. Spartianus.

¶ Petronius Magnus, Praetor vrbs, citatur Triphonino. Pandect. 23. de pactis dotalibus.

P. Petronius P. F. Pal. Rufus cum Sallustia Phœbe filia, refertur in mem. Roman. pagina 317.

M. & C. Petronii, fratres, C. filii, memorantur vt milites in antiquitatibus agri Moguntini pagina 479.

¶ M. Petronius Onesimus pater. M. Petronius Licinianus F. referuntur in vetustis inscriptionibus vrbs Romæ, pagina ducentesima nonagesima prima.

M. Petronius Primulus VI. vir Aug. cum Petronia coniuge, in memoriis Italicis pagina 346.

Petronia Musa, ibidem pag. 342.

Petronia Grata cum filia eiusdem nomine, pagina 48.

M. Petronius Herasmidicus, cum Petronia Primitiua, pag. 49.

Petronius Antigenides, pag. 148.

Petronia Nice, cum Alcibiade marito, pagina 149.

C. Petronius Fab. Fronto, cum Quintia Restituta pag. 65.

¶ Petronius Thallus, fideiussor cum aliquot aliis pro Aurelio Romulo, Pand. 46. l. 68. ex Paulo.

Thallus alius, sed tempore multo prior, notatur a Catullo. Cuius gentis incertum.

¶ Petronius Probianus, praefectus vrbs sub Constantino, successit in Proconsulatu Africae Aliano, cui apud D. Augustinum in epistolis a Constantino & Licinio AA. refertur.

Petronius, socer Valentis Imp. apud Ammianum lib. 26.

¶ Pe-

¶ Petronius Perpenna Magnus Quadratianus V. C. & inlustis praefectus vrbs. Constantinianas Thermas refecit, vt indicat inscriptio, quæ extat apud Volaterranum, & similiter apud Marlianum libro quinto.

Petronius, Praef. praet. Theodosii iunioris, vir doctus.

Petronius F. Praesul Bononiensis, studiis & sanctitate clarus. Huius ferebatur olim opus de vira Monachorum, & aliud de ordinatione Episcopi, sed eruditus quæ vt ipsius esse videretur. Proinde patri eius ascripserunt, maxime cum in eo opere testetur se Praefect. praet. fuisse. Certe Episcopo filio nobilitatem tribuit Eucherius, Lugdunensis Episcopus, in epistola ad Valerianum, propinquum suum. Vide Genadium.

¶ Petronius Maximus V. C. praef. vrbs. curauit. Hæc inscriptio extat Romæ in theatro S. Pauli, alias Petri, Inscriptionum ant. pagina 223. Huius ex filia nepos, Maximus Valentinianus III. occidit anno V. C. mcccvi. vicissim cæsus a Genfericho rege. Nicephorus 29.

¶ Petronius Diodotus & Petronius Niger quarantur in Chronologia Medicorum. Diodotus *ἀντιπροβήματα* scripsit. Citatur a C. Plinio lib. 26. cap. 8.

Petronio patre Consule natus est Honorius Pontifex.

C. Petronius Threicion. Inscript. antiq. pagina 56.

Petroniæ refertur a Seuero & Antonino A. A. 4. Cod. tit. 55.

Petroniæ alii ab Alexandro. A. 4. Cod. titulo 65.

¶ L. PETROSIDIUS, Aquilifer in exercitu Cæsaris in Galliis, periit in clade Tituriana. Cæsar comm. 5.

¶ PHILASTER Brixiensis Episcopus, scripsit de hæresibus. Citatur Augustino.

PHILIPPICI.

Philippicus, Imp. Mauricii sororius: habuit enim sororem illius Gordiam in matrimonio. Res claras gessit aduersus hostes. Nicephorus lib. 18. cap. 10. Suidas.

PHILIPPICVS BARDANES cognomento, imperauit annu & 6. menses, deiectus per Anastasium II. oculisque priuatus.

¶ PHILIPPO refertur ab AA. & CC. 5. Cod. tit. 71.

Philippæ ab iisdem 9. Cod. tit. 41.

¶ PHILOTERAE refertur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 12.

¶ PHILISCVS, mediocris Orator, magnum illum Maronem conuiciis salibusque agitabat.

Alii refertur ab AA. & CC. 9. C. tit. 16.

¶ PHILOMVS ab Alexandro A. 6. Cod. titulo 35.

¶ PIAE & APTO ab AA. & CC. tit. 37.

¶ M. PILLVS, citatur Ciceroni ad Attic. 13. epistola 31. vt pote a quo C. Albanus CC. iugura emerit. Socer fuit T. Attici, collocata illi Pilia filia, quam Piliam, ad Atticum scribens, subiinde salutari iubet. Pili patris meminit Cicero ad Atticum lib. 1. pag. 373. & 3. pag. 505.

PINARI

Pinariorum familia celebris in Italia fuit iam tum, cum Hercules Geryone interempto, bobus eius abactis, in Italiam venit. Estque ab eo ad ministerium sacrorum suorum adhibita, quemadmodum & gens Potitia. Forte vero ita euenit, vt Potitii ad tempus praesto essent, iisque extra apponerentur, Pinarii extis ad caeteram venirent dapem. Inde institutum mansit, donec Pinarium genus fuit, ne extis solennibus vescerentur, teste Liuiio libro primo. Meminit sacrorum Herculis & Pinariæ familiae Virgilius quoque libro octauo, his versibus:

*Ex illo celebratus honos, latique minores
Seruauere diem, primusque Potitius auctor,
Et domus Herculei custos Pinaria templi,
Hanc aram luco statuit, &c.*

Seruius eum locum exponens *καὶ τὸν πίνον*, id est a fame Pinarios dictos tradit, constareque, senem illum Pinarium alio nomine fuisse nuncupatum.

Pinarii cuiusdam vxor, Thalea nomine, regnante Tarquinio Superbo, prima omnium adnotata est, quæ aduersus focum suam, Geganiam, iurgio contenderit. adeo matronarum Romæ placidi mansuetique mores ad eam diem extitere. Plutarchus in Numa.

¶ T. Pinarius Rufus Mamercus, Consulatum gessit cum C. Iulio anno vrbs cond. cclxiv. Author Dionysius. Nam Liuius eius anni Consules non habet.

L. Pinarius Rufus Mamercus, Consulatum obiit cum L. Furio anno vrbs condita cclxxx. Authorib. Liuius, Dionysio & Cassiodoro.

L. Pinarius Mamercus, Tribun. mil. conf. potest. anno vrbis conditæ cccxxi. Liuius 4.

L. Pinarius Natta, Magister equitum dictus est a L. Manlio Imperioso, cum is clauis figendi causa Dictator creatus esset, anno V. cccxc. Idem 14. post anno Prætor L. Furio Camillo App. Claudio Coss. oram maritimam aduersus Græcos prædones tueretur, dum Furius Coss. contra Gallos profectus, cum eis depugnat. Liuius libro 7.

L. Pinarius, vir acer & strenuus, præfectus præsidii Romani, quo tenebatur Enna, oppidum Siciliae, bello Pug. secundo, cum vim sibi ab Ennensibus imminere videret, astu eos aggressus omnes in foro trucidauit. Quod factum Marcellus Consul ne utiquam improbauit, & militibus Ennensium prædam concessit. Liuius 24.

M. Pinarius Posca, Prætor anno vrbis conditæ DLXXI. Sardiniam tenuit, Corsos in Corsica domuit, duobus millibus illorum in acie cæsis, qua clade compulsi illi obsides dederunt & ceræ centum millia pond. In Sardinia similiter contra Iluenses secunda prælia fecit. Idem an alius nescio, cum legem annalem ferret, dissuasor M. Seruilius: Dic mihi, inquit, M. Pinari, num si contrate dixero, mihi maledicturus es, vt fecisti cæteris? Vt sementem, inquit, feceris, ita metes. Liuius 40. & Cicero 2. de Oratore. vbi tamen pro Posca perperam, opinor, Rufca legitur.

Pinarius, mentum subinde in dicendo intorquens, audiuit a Cæsare Strabone, tum vt diceret, si quid vellet, cum nucem frengisset. Cicero 2. de Oratore.

T. Pinarius, amicus Q. Ciceronis, cum is esset apud Cæsarem in Galliis, familiaris etiam M. Ciceroni vna cum suo fratre. Cicero ad Q. fratrem & familiarium 12. ad Cornificium.

L. PINARIUS, vnus ex sororum nepotibus, quos Iulius Cæsar Dictator hæredes instituit. Idem puto in bello Philippenfi dux castris præfectus est a Triumuiris. Suetonius in Cæsare. Appianus 4.

Pinarius Natta in Iulium Montanum, ortus & occasus subinde inferentem, cum quidam illum audiendum negasset: At ego, inquit, paratus sum illum audire ab ortu vsque ad occasum. Seneca in epistolis 123.

Pinarius Scarpus, præses Libyæ sub

Antonio tempore belli Actiaci. Dio quinquagesimo primo. Ab hoc exercitum accepit Corn. Gallus.

Pinarius Valens, patruus Maximi Pupieni, a quo factus est Præfect. præt. Capitolinus.

P I N N I I.

T. Pinnius M. Ciceronem & tutorem & secundum hæredem instituit. Quare is filii pecuniam, quam debebant Nicæenses, sic Silio Proprætori commendat, vt quamprimum ipsius cura & imperio soluat, familiarium 13. epist. 62.

Q. Pinnio M. Varro tertium librum de re rust. inscripsit, & dedicauit, vt vicino & amico.

M. PISIVS Rufus veteranus sibi & Pifia Primæ vxori. Hæc epigrapha reperitur Mediolani in æde S. Valeriæ. Inscript. antiq. pagina 30.

P. PIVS P. F. Marullus Decurion. Decr. publice elatus sepultusque est. Extat in Liburnia. Ibid. pag. 357.

PLACIDVS, vnus ex ducibus Vespasiani in bello Iudaic. Hegeffippus libri 4. capite 3. 14. 15. Iosephus belli Iudaic. lib. 3. capite 3.

Placidii aliquot referuntur Inscript. antiq. pagina 64.

PLAEGLEI VS, inimicus Ciceronis. Meminit illius ad Attic. lib. 10. epistola 6.

M. PLANI VS Calenus, memoratur Ciceroni epistolarum lib. 9. epistola 13.

P L A N C I I.

L. Plancius defensus est a L. Crasso aduersus M. Brutum. Cicero pro A. Cluentio. Apud Quintilianum 6. cap. 4. C. Plancius vocatur. Sed & Cicero alibi Cn. Plancium appellat.

C. Plancius, Prætor memoratur L. Syllonis elogio in Antiquitatibus Fabricii p. 52.

Cn. Plancius, Eques Rom. cuius ordinis & pater & auus cæterique maiores fuere, militauit sub P. Crasso imperatore, princeps postea inter suos, seuerus & grauis iudex, maximarum societatum auctor, plurimarum magister. Cicero pro Plancio. Fuit huic Cn. Plancio frater, vt indicat Cicero ibidem, sed quo prænomine, scire non possumus.

Cn. PLANCIUS, Eques Roman. ex præfectura Atinati, Cn. Plancii publicani superioris Familiauit in Creta sub Q. Metello, cõubernalis Sentii Saturnini, propinqui sui. In Macedonia primus Trib. mil. deinde Quæ-

Quæstor sub Apuleio Prætor, Ciceroni tum exulanti maximo adiumento fuit. Marcelino & Philippo Coss. Tribunatum pl. gessit. Postea factus Ædilis a M. Iuuentio Laterensi, qui in ea petitione repulsam tulerat, accusatus est, Cicerone illum defendente, quæ oratio inter ceteras extat. Sub Cæsare in exilio vixit, quem Cicero in fine 4. familiarium diligenter & accurate consolatur.

Cn. PLANCIAN. Æd. cur. Manutius in Orthographia.

Q. PLAVS VERNIVS C. F. Varus III. vir, refertur in memoriis Tiburtinis pag. 188.

P L A V T I I.

Plautii plebei fuere, cognomentis variis vsi. Nam & Proculi, & Hypsæi, & Venoces, & Syluani, & Numidæ, & Laterani appellati sunt. De omnibus ordine agemus.

C. Plautius P. F. P. N. Proculus, Consul anno V. C. cccxcv. Hernicos deuicit, de quibus triumphum duxit, vt est in tabulis Capitolinis. Idem a C. Martio, qui primus ex plebe Dictaturam obtinuit, & ipse primus ex plebe Magister equitum dictus est. Liuius libr. 7.

P. Plautius C. F. P. N. Proculus, Consulatum obiit anno V. C. ccccxxv. Fuit tum domi pariter & foris quies. Liuius 8.

Hypsæi.

C. Plautius C. F. C. N. Hypsæus, Consul anno V. C. cccxvi. & iterum anno cccxvii. Volscos vicit, Priuernum cepit. Liuius 7. De hoc reperta Romæ inscriptio est: C. Plautio C. F. C. N. qui in honore Venox appellatus est. Frontinus scribit sic appellatum, ob aquarum venam ab eo repertam. In tabulis Capitolinis, quod miror, Vennonis cognomentum habet. Carolus Sigonius testatur, se vidisse nummum argenteum perantiquum, in quo legantur hæc verba: C. Hypsæus Consul. Priu. cepit. Et ab altera parte: P. Hypsæus. S. C.

L. Plautius L. F. Venox Cos. anno V. C. cccxxi. r. c. cum collega L. Papyrio Crasso Priuernum obsedit. Liuius 8. De eodem Valerius Maximus lib. 6. cap. 2.

L. Plautius L. F. L. N. Venox, Consulatum gessit anno V. C. ccccxxxv. Samnitibus tum induciæ biennii datæ. Liuius 9.

C. Plautius P. F. P. N. Decianus, Consul anno V. C. cccxxiv. de Priuernatibus triumphauit. Liuius 8.

L. Plautius Hypsæus, Prætor anno V. C. dlxiv. Hispaniam citeriorem prouinciam sortitus est. Liuius 37.

C. Plautius Hypsæus, Prætor anno V. C. dcv. male aduersus Viriatum in Hispania pugnavit. Liuius 52. Orofius 5. Eundem an alium nescio: Florus certe libro 3. capite 19. Hypsæum Prætorem memorat, superatum ab Euno, fugitiuorum duce in Sicilia, cuius belli meminit & Liuius 56.

M. PLAVTIUS Hypsæus, quem Cicero inter patronos connumerat de Oratore 1. Consulatum gessit anno V. C. dcccxi. Hunc esse puto, quem Valerius Maximus lib. 4. capite 6. cum coniuge Orestilla in rogam impositum tradit. Orestillam autem arbitror filiam L. Aurelii Orestæ, qui anno proximo ante Plautium Consulatum perfunctus est. De utroque, Plautio inquam & Orestilla, sic habent verba Valerii lib. 4. cap. 6. *M. Plautius cum imperio Senatus classem sociorum 60. nauium in Asiam reduceret, Tarentumque appulisset, atque ibi vxor eius Orestilla, quæ illuc eum profecta fuerat, morbo pressa decessisset, fumerata ea, & in rogam imposita, inter officium vngendi & osculandi strigto gladio incubuit, quem amici, sicut erat, togatum & calceatum corpori coniugis iunxerunt, ac deinde subiectis facibus utrumque concremauerunt: quorum ibi factum sepulchrum Tarenti etiamnum conspicitur, quod vocatur *φιλαντων*.*

P. Plautius Hypsæus, Quæstor aliquando Pompeii, Consulatum petens cum P. Scipione & T. Annio Milone, cum ob perditas ipsorum contentiones comitia haberi non possent, honore frustratus est, Pompeio sine collega Consule creato. Qui ambitus reum genibus prouolutum, supplicatamque, vt se ab imminentis iudicii periculo liberaret: *Faceffe hinc, inquit, neque mihi cæna tempus exime.* nimis superbe & insolenter ad eum, qui & amicus esset, & Quæstor suus fuisset. Valerius Maximus libri 9. capite 5. Asconius in orationem Ciceronis pro Milone, Dion lib. 40.

Syluani.

M. Plautius Syluanus, Trib. pl. Cn. Pompeio Strabone L. Porcio Catone Coss. legē tulit, qua singulæ tribus ex eo numero quinque denos crearent suffragio, qui eo anno iudicarent. Quæ re factum est, vt Senatores quoque in eo numero essent, & quidam etiam ex ipsa plebe. Ascon. Peditanus.

Aristoteles lib. 3. Rhetoric. ad Alævta *αίσχροπία* πείν *ἡσπείρας*, *μακρῶς δ' ἰσθίου*.

M. Plautius M. F. Syluanus collega Cæsaris Augusti in decimotertio ipsius Cōsultatu fuit, & Cæs. Tiberii legatus, auctoribus Dione & Velleio. Carolus Sigonius adhuc pertinere putat epigramma illud: *M. Plautus M. F. A. N. Syluanus Cos. VII. vir epulon. Huic Senatus triumphalia ornamenta decreuit ob res in Illyrico bene gestas.*

PLAVTIA HERCVLANILLA, triumphali patre genita, Claudio Imperatori adhuc priuato nupta, Drusum Pompeiū & Claudiam illi enixa est. Eadem postea ob libidinum probra & homicidii suspicionem ab eo repudiata est. Suetonius.

Plautius Syluanus, Prætor, ob Aproniæ uxorem in præceps datam accusatus apud Tyberium, solutis venis damnatione præuenit. Plautio coniunx prior Numantina, superstes vixit. Tacitus lib. 4.

Q. Plautius Syluanus, Consulatum gessit sub Tiberio, anno principatus eius 22, vrbis DCCCLXXXVII. Meminerunt illius Plinius lib. 10. cap. 2. Tacitus 5. Dion 58.

A. Plautius, primus Consulatu a Claudio Britannæ præpositus, ouationem retulit, cui urbem ingressus Imp. obuiam iuit, & in Capitolium eunti, indeque reuertenti, latus texit. Huic vxor fuit Pomponia Græcina, quæ superstitionis externæ rea, & iudicio mariti permessa, insons ab illo pronūciata est. Tacitus lib. 13. & in vita Agricola. Suetonius in Claudio.

T. Plautio M. F. A. N. Syluano Aeliano Pontif. Sodal. Aug. Triumuiro AAA. FF. Q. T. Cæsaris, legato legionis v. in Germania Pr. urb. legato & comiti Claudii Cæs. in Britania, Consuli, Proconsuli Asia, legato Propr. Mæsia, in quam plura quæ centum millia ex numero transf-danubianorum ad præstanda tributa cum coniugibus ac liberis & principibus ac regibus suis transduxit. Motum orientem Sarmatarum compressit, quamuis partē magnā exercitus ad expeditionem in Armeniam misisset. Ignotos ante aut insensos P. R. reges, signa Romana adoratos, in ripam quam tuebatur, perduxit. Regibus Bastarnarum & Roxolanorum filios, Dacorum fratres captos, aut hosti ereptos, remisit. Ab aliquibus eorum obsides accepit, per quos pacē prouinciae confirmavit & protulit. Scytharum quoque rege, de Chersonensi, quæ est ultra Borysthenē, obsidione summo, primus ex ea prouincia magno tritici modio annonam P. R. adleuauit. Hunc legatū in Hispaniam ad præf. urb. remisit. Senatus in præf. urb. triumphalibus ornamentis honorauit, auctore Imp. Cæsare Aug.

Vespasiano, verbis ex oratione eius Q. I. SS. Mæsia ita præfuit, ut nō debuerit in me deferri honor triumphalium eius ornamentorū, nisi quod latior ei contigit moratitulus præfecto vrbis. Hūc in eadem præfectura vrbis Imp. Cæs. August. Vespasianus iterum Cōsulem fecit. P. Plautius Pulcher triumphalis F. Hæc epigraphe extat in agro Tiburtino. Refertur Volaterrano in Anthropolog. Apiano pag. 190. Fabricio in Antiq. pag. 53. & seq.

Plautius Syluanus, Consul sub Pio anno V. C. DCCCXCIII. & DCCCVCIII.

PLAVTII varie congesti.

C. Plautius Numida, morte vxoris audita, doloris impatiens, pectus suū gladio percussit. Interuentu deinde domesticorū inceptum exequi prohibitus, colligatusq; ut primum est occasio data, scissis fasciis, ac vulnere diuulso, constanti dextera spiritum lucē acerbitate permittum ex ipsis præcordiis & visceribus hausit: tā violenta morte testatus, quantū maritalis flammæ illo pectore clausum habuisset. Valerius Max. 4. c. 6.

Plautius Rufus, coniurauit in Augustum. Sueton. in Augusti vita.

Plautia Vrgulania. De hac Tacitus lib. 2. & 4. Pertinere aut Vrgulanos ad Plautiorum familiā, docet hæc vetus inscriptio, adducta a L. Lipsio Comment. in lib. Taciti. A. PLAVTIVS M. F. VRGVLANIVS.

Plautius Lateranus, ob adulteriū Mæsalinæ Senatu motus, a Nerone initio principatus isti ordini redditus est. Nam quod a Claudio capite punitus nō est, egregiū patrii meritū fecit. Designatus Consul a Nerone, quod in cōiuratione deprehensus esset, Tribuni manu trucidatur. Tacitus. Ab hoc dicta Romæ basilica Laterana, teste Hieron. ad Oceanū. De morte eius egregiū est Arriani locus li. 1. de Epicteti disputationib.

Lateranus, haud dubie Plautiæ gentis, Consulatum gessit sub Domitiano an. V. C. DCCCXVI.

Lateranus alius, Consulatu potitur sub Seuero A. anno V. C. DCCCXLIX.

A. Plautius, Trib. pl. Cn. Marcellino L. Philippo Cōs. Ciceronis studiosus fuit. Cicero epist. 2. ad Q. fratrem. Dion 39.

Plautius Quintillus, Consul fuit cū Statio Prisco sub Pio, principatus eius ann. 21. vrb. 911. Iterū vero cū Cōmodo A. imperante Marcō ann. 929. Prioris Consulatus meminit inscriptio vetusta p. 155. vtriusque Pand. 38. ad S. C. Tertul. Fuit & Augur. Vide

de plura apud Spartianum in vita Didii Iuliani, pag. 205.

Plautius I. C. notus ex libris Pauli I. C. qui scripsit ad illū 18. libros quæstionū. Citatur 2. Inst. tit. 14. & passim in Pand. libris.

PLAVTIANVS, Consul cum Geta Cæsare sub Seuero Imp. & præf. præf. ipsius, cū affectaret imperium, ab eo occisus est. Herodianus 3. Filia Plautilla, Caracallæ coniunx, cum Plauto fratre relegata primum, postea cum eodem occisa est. Dion.

Plautianus, præf. Diocletiani. Rescribitur illi ab A. A. & C. C. 6. Cod. tit. 42.

Plautianus Quintillus, Senator, per calumniam sublatus est. Dion in Seuero.

Q. PLEMINIVS, Proprætor & legatus P. Scipionis Africani, tam auarē & crudeliter nō modo socios Locrenses, sed & milites Rom. habuit, ut ex sententia Senatus per Pomponiū Prætorē vincētus in urbem retractus, & in carcerē coniectus sit, in quo illū, priusquam iudiciū de eo perficeretur, mori contigit. Liuius 29. Valer. lib. 1. cap. 2.

PLETORII.

C. Pletorius, Triumuir deducendæ Crotonem coloniz factus est Scipione Africano II. & Sæpronio Cōs. an. V. C. 619. Li. 34.

M. Pletorius, quod ad supplicium M. Marii Gratidiani exanimis concidisset, continuo ibi a Sylla mactari iussus est. Valerius Maximus libri 9. capite 2.

L. Pletorius, Senator tempore Ciceronis, cuius meminit pro A. Cluentio.

M. Pletorius, Ædilis cum C. Flaminio, teste Cicerone pro Cluentio, accusauit M. Fonteium. Cicero pro Fonteio, itē Peditanus. Cuius matrem *αἰνυμηνως* Cicero dū videret, ludum, postquā mortua esset, magistratos habuisse, dixit. Dicebantur namq; infames sceminæ ad illam conuenire solitæ, post mortem vero eius bona venierunt. Quintilianus.

C. Pletorius, ut Cæsarianus, & Quæstor sub Domitio Caluino in Asia refertur Hirtio belli ciuilibus commentario 4.

Pletorius Rusticanus, Pompeianarū partium, periit cū Scipione in Africa. Hirtius comment. 5.

Pletorius Nepos, vir Senatorius, aliquādo inter amicos habitus ab Hadriano Imp. postea afflictus. Spartianus.

C. Pletorius C. F. Stel. Phæb⁹ VI. vir Augustal. Sodal. Traianal. & Hardianal. III. vir. Quinquen. patr. in ven. Trebul. Mutust. For. sol. lib. mer. Manutius in orthographia.

M. Pletorius cest. imp. Ibidem.

PLINI.

Plinius appellatos *ἄνδρες πλίνειοι* id est, a lauando, volunt.

Plinius, dux Sex. Pompeii, quo fugiente, ille exercitū M. Lepido tradidit. Appian. 5.

C. PLINIVS SECVNDVS Veronensis, floruit sub Vespasianis principibus, quorū negotia curabat. Scripsit historiā naturalē

37. libris, de iaculatione equestri librū 1. de vita Q. Pomponii Secundi 2. de bellis Germanorū 20. Studiosorū 3. propter amplitudinē in sex diuisos, dubii sermonis 8. a fine Aufidii Bassi 31. Dicere solebat, *nullū librū esse tā malū, qui non aliqua parte prodesset.*

Perire omne tempus arbitratur, quod studiis non impertiretur. Periit anno ætatis 56. in Vesuuui montis incendio, dum liburnica per mare delatus, eius causam indagare nititur. Vide Plinium Cæciliū epistol. 3. ad Marcum & li. 6. ad Corn. Tacit. Extat de illo inscriptio in ripa Benaci, sed mutila, lapide fracto, Inscript. ant. p. 163. extat Suetonii de vita eius expositio cōpendiaria, subiecta de Grammaticis & Rhetorib. libellis, de qua plura annotationes Eliæ Veneti.

C. PLINIVS CAECILIVS, natus patre L. Cæcilio, adoptatus ab auunculo, nomē eius usurpauit. Consulatum gessit sub Traiano,

sub quo & Bithyniā administrauit. Fuit & curator riparum Tiberis. Scripsit libros epistolarum 10. & Panegyricū, quo gratias agit Traiano pro Consulatu. Qui præterea de viris illustribus nomine eius liber circumfertur, eum alii Cornelii Nepotis, alii Suetonii esse volunt. Vxores habuit 2. quarū posterior fuit Calphurnia, Calphurnii & Pōpeia Celerinæ filia, neptis Fabati, quem vbi que in epistolis profocerum suum vocat.

Reperitur de hoc C. Plinio magnifica inscriptio apud Petrum Apianum in vetustis memoriis p. 55. & 80. sed quam Iohannes Colerus extare negat. Certe honores eius omnes & mirificā liberalitatem continet.

D. M. C. Plinii, Medici, q. vixit annis XXII. M. VI. D. V. parentes. Hæc epigraphe visitur Comi in æde S. Prohini. Insc. ant. p. 82.

C. Plinius Philocalus amico optimo in cuius tutela Cæsidius Euzelus, &c. Hæc inscriptio extat Comi in regione D. Vitalis in quadam casa. Ibidem pag. 74.

C. Plinii Abascanti C. Plinius Phosphorus. Ibidem pag. 259.

C. Plin. M. F. M. N. Fausto Aed. pl. III. vir Col. Iul. Eq. Flam. C. Plin. Faust⁹ vicos ponti curauit.

Extat Geneuæ in porta, teste Io. Stumpfo libri nostri pag. 529.

L. Plinio Fausti F. Sabino annorum 12. Ibidem.

D. M. P. Plinii Pliniani. Extat Comi in sacello S. Iohannis Leonis. Inscript. ant. pagina 73.

¶ Plinius Secundus, Atheniensis Sophista, & a quibusdam dictus Epicurus, utpote fabri F. præceptor fuit Herodoti Sophistæ. Scripsit declamationes Rhetoricas. Auctor Suidas.

¶ PLINTHAS, Arrianus, equestribus simul & pedestribus copiis præfectus, vir Consularis, & magni apud Imperatorem nominis, Arrianos, Constantinopoli 35. annis dissidentes, in concordiam reduxit. Nicephorus Histor. Ecclesiasticæ libr. 12. cap. 30. Consulatum gessit sub Honorio & Theodosio cum Maximo, anno vrb. cond. MCLXXI. Meminit huius & Historia Tripartita lib. 9. capite 40.

PLOTII.

Plotius, legatus Catonis Prætoris bello sociali, Umbros cecidit. Eutropius lib. 5.

A. Plotius, Prætor vrbanus, Cicerone Ciliciam administrante. Cicero ad Attic. epistola 15. Fors idem est, quem ut familiarem citat pro Plancio.

C. Plotius Triumuir AAA. Sic legitur in veteri quodam numo, teste P. Manutio.

¶ L. PLOTIUS GALLVS, primus Latine docere cœpit, Cicerone puero, ad quæ cū fieret concursus, quod studiosissimus quisque apud eum exerceretur: *Dolebam*, inquit Cicero, *mihidem non licere. Continebar autem doctissimorum hominum auctoritate, qui existimabant, Græcis exercitationibus alimelius ingenia posse.* Hæc Cicero in epistola ad M. Titinium. Hunc eundem (nã diuissime vixit) M. Cælius in oratione, quam pro se de vi habuit, significauit dictasse Acratino accusatori suo accusationem, subtractoque nomine, hordearium eum Rhetorem appellat, deridens, ut inflatum, leuè & fordidum. Tranquillus in lib. de claris Rhetoribus. Meminit Varro, teste Nonio Marcello in verbo Bubulcitate. Et Hieronymus in Chronicis Eusebii: *Plotius*, inquit, *Gallus primus Romæ Latinam Rhetoricam docuit.*

L. Plotius, Poeta, dilectus a C. Mario, memoratur Ciceroni in oratione pro Archia Arbitror eundem esse Plotium, quem

Plinius lib. 35. cap. 17. *mimicæ scenæ conditorem vocat, & Manilii Astrologi consobrinum, qui ambo cū Straberio Erote Grammatico serui & eadem nauì adducti sunt.*

¶ PLOTIUS TVCCA, Poetæ Virgilio familiaris & amicus, inter hæredes ab ipso relictus est. Crinitus. Interpres Persii Tuccetam illum primum vocatum scribit.

¶ Plotius Crispinus, Poeta & Philosophus Stoicus, notatur ab Horatio, propter garrula carmina Aretalogus dictus, quem admodum scribit Porphyrio.

¶ Plotius Firmus, Præf. præf. sub Othone lectus a militibus. Tacitus 18.

¶ Plotius Gryphus, in Senatum lectus a Vespasiano, mox fit prætor. Tacitus 18. & 20. Idem puto præfectus annonæ sub Domitiano celebratur Papinio Syluarum 4. etsi ibi Grippus legitur.

M. Plotius, Cæsaris partium miles, referatur comm. 3.

Plotius vnguentarius ad Attic. 13.

¶ Plotio Celsiano rescribitur a D. Pio Pand. 5. tit. 1.

Plotio alii ab AA. & CC. 4. Cod. titulo 6. & 46.

¶ L. Plotius Atimetus IV. vir Augustalis. Inscript. ant. pag. 57.

Q. Plotius Maximus. Ibidem pag. 54.

Q. Plotius Q. F. Quir. Romanus, exornatus equo publico, honoribus functus in colonia Ostiensi, decessit superstitibus parentibus. Ibidem pagina 103. & apud Carolum Sigonium emendationum 2. pagina 147.

Plotiana scribit ad Iuuentium Celsum, responderi illi IC. Pand. 29. de iure Codicillorum.

¶ PLOTINA, Augusta, Traiani Imperat. vxor, cum primum ad Palatium accessit, e gradibus ad populum conuersa: *Talis*, inquit, *huc ingredior, qualis exire volo. & per omnem principatum sic se gessit, ut omni culpa careret.* Huius ope Hadrianus, Traiani successor, ad imperium peruenit, quæ eius beneficii memor, multis eam honoribus profectus est.

Plotina, aulici Cæsariani coniunx, & maritum exulem secuta est, & reditum illi impetrauit.

Plotinus, Philosophus Platonicus, Ægyptius natione, discipulus Ammonii, præceptor Porphyrii, temporibus Gallieni, Claudii & Probi. Scripsit libros 54. Platonicam sectam continentes. Vide Suidam.

¶ PLVTO

¶ PLVTO Pinenis, iuuenis eximius, cū bello Italico patriæ suæ obsessæ præfideret, ac Roman. Imp. patrem ipsius captiuum, in conspectu ipsius constitutum, occisurum se minaretur, nisi portas sibi aperuisset, solus e manibus militum senem eripuit, duplici pietate memorandus, quod & patris seruator, nec patriæ fuerit proditor. Valerius Maximus 5. cap. 4.

¶ Plutia Hermione, memoratur Inscript. veterum pagina 32.

POLENIUS Sebennus, homo nocens sub Seuero & Antonino, cuius fraude periit Bebius Marcellinus. Dion.

POLLÆ.

Polla, vxor D. Bruti, quam & Paulam Valeriam dictâ vult Paulus Manutius. Meminit Pollæ Cicero epist. fam. lib. 11.

Polla, mater L. Gellii Publicolæ, referatur apud Dionem lib. 47.

Polla Argentaria, coniunx Lucani Poetæ, docta, ut Stadius scribit, & decora forma, simplicitate, comitate, censu, sanguine, gratia, decore. Extat ad hanc epigramma Martialis lib. 10. 2. 8.

Polla, citatur 6. Cod. tit. 35. rescribentibus vero duobus A. A. Seuero & Antonino. Eidem, puto rescribit Anton. A. 8. C. tit. 41.

Pollæ alii rescribunt Val. & Gall. AA. 7. Cod. tit. 21.

Polla Almonis cum notatione mariti referatur Martiali lib. 10. 6. 4.

¶ POLLEX, seruus Cic. a pedibus de quo ad Attic. 13. Pollex quidem, ut dixerat, & c. non iudex 219. Fit mentio eius & lib. 11. in fine epistolæ 4. & familiarium 14. epist. 6.

POLLII.

Q. Pollius Valerianus, laudatur a Martiale lib. 1. ut per quem suis nugis perire non licet, in fine.

Pollio eidem, an alii, nondum mihi satis constat, dedicauit Stadius Syluarum suarum librum 3. Gener illi Iulius Menecrates erat, teste eodem Statio, quem & ipsum Poeta celebrat.

Pollia Caminia Lucilii Anthemidorus coniugi incomparabili. Hæc inscriptio extat Mediolani ad S. Nazarium. Inscript. ant. pagina 43.

Pollia Saturnina, cum Titio Philippo & Ælia Saturnina, liberis, memoratur inter vetustos tumulos Antiquitatibus Fabricii pagina 85.

¶ POLLIANVS quidam memoratur Pand. 33. de dote relegata. 14.

¶ POLLIDENTI rescribitur ab Alexan. A. 4. Cod. tit. 31.

¶ POLLIDIVS, tempore Papiniani floruit. refertur Pand. 22. tit. de vsuris.

¶ POLLIO, præf. stipatorum corporis sub Claudio. Iosephus 19. cap. 4.

Pollioni rescribitur a Diuis fratribus Pand. 48. ad legem Iuliam de adul. & stupr. 38.

¶ POLITIANVS, Trib. mil. sub Cestio Gallo, rectore Syriæ, missus ab illo Hierosolymam ad exploranda populi consilia, in templo Deum adorauit. Iosephus belli Iudaic. lib. 2. cap. 16.

¶ POMPEIUS, Senator accusatus a Timido. Iosephus lib. 19. c. 1. Locus est, ut apparet, mendosus. Fors erit T. Numidio.

POMPEII.

Velleius Paterculus dubitat, duæ seu tres fuerint Pompeiorum familiae. Nos de re tam antiquaria, in tanta veterum scriptorum penuria, nihil certi constituere possumus. Illud satis constat, vel Liuius teste, Pompeios omnes plebeios fuisse, primumque omnium in eam gentem Consulatum intulisse Q. Pompeium Nepotem, anno vrb. cond. DCXI. Sed de illo suo loco dicemus. Nunc a Pompeii Magni domo, utpote inter omnes clarissima, sumemus exordium.

Sex. Pompeius liberos reliquit Cn. & Sex. Ex his Cn. Pompeius, cognomento dictus Strabo, Quæstor T. Albutii fuit, ut meminit Cicero in Verrinis. Consulatum assecutus anno V. C. DCLXV. cum bellum arderet sociale, re contra Picentes feliciter gesta, triumphauit. Deinde Marfos acie vicit, Vestinos & Pelignos in deditionem accepit, Asculum euerit. Bello ciuili exorto, cū pesser patriæ multum prodesse, dissimulanter utramque partem fouens, Cinnæ vires dedit. Nec nisi profligatis optimatum rebus, ad ferendam opem accurrit. Ad extremum fulmine exanimatus ipse est, exercitus peste interiit. Ciues cadauer eius, cum efferretur, lecto detractum multis probis & contumeliis affecerunt. Hæc ex Alconio Pediano, Plutarcho, Liuius, Iulio Obsequente & Orofio libri quinti capite 19. Cicero Philippica duodecima tironem se in illius exercitu fuisse scribit. Et in Bruto, quomodo & Paterculus, inter eius ætatis Oratores enumerat.

Sex. Pompeius Cn. Pompeii Strabonis fr.

iuris ciuilibus & Geometriæ studiis, tum etiã Stoicarum rerum peritia clarus extitit, teste Cicerone in Bruto. Celebratur huius dictum ad P. Vectium Scatonem, Marforũ ducem, qui Sexto salutato, Quem, inquit, appellem te? flagrabat enim tum bello sociali Italia: Voluntate, inquit Sextus, hospitem, necessitate hostem. Cicero Philipp. 12.

Cn. POMPEIUS MAGNVS, Strabonis F. ex Lucilia matre, tribus Consulatus gestis, totidemque triumphis actis P. R. princeps diu felicissimus enituit, de cuius rebus gestis illustrium scriptorũ libri referti sunt. Persequitur eandem Plutarchus in Parallelis. Elogium eius, quod Romæ legitur in templo Mineræ prope Pantheon, retulit Fabricius in Antiquitatibus pag. 51. Placuit etiam hic adicere locum Salustii e libro 3. historiarum, adductum a Nonio Marcello. Pompeius, inquit, a prima adolescentia sermone fautorum similem fore se credens Alexandro regi, facta consulti aque eius amulatus erat, &c. Vxor habuit Antistiam, Æmiliam, Syllæ priuignam, Mutiam. Ex Mutia filios duos, Cn. & Sex. filiamque Pompeiam sustulit. Eadem ob impudicitiam repudiata, Cæsaris F. Iuliam duxit, qua in puerperio defuncta, Corneliam, Scipionis F. a P. Crasso relictam, sibi coniunxit, vtriusque fortunæ comitem. Victus enim acie Pharfalica, cum ad Ptolemæum in Ægyptũ confugisset, in conspectu eius & iunioris filii capite truncatus est pridie natalem suũ, cum haberet annum ætatis 58. Cicero lib. 7. ad Attic. epistola 16. vocat scriptorem luculentum, ideoque in eo notat, quod de maximis rebus ad Cæsarem litteras, quæ in omnium manus vëturæ essent, Sextio scribendas dederit. Itaque, inquit, nihil unquam legi scriptum onstio desepov.

Pompeia Pompeii Magni soror, fuit in matrimonio Memmii. De hoc supra egimus.

Cn. Pompeius F. bello ciuili paterno nauibus Ægyptiis præfuit. Post pugnam Africanam bellum in Hispania vna cum fratre redintegravit. Victus apud Mundam, in fuga cæsus est. Vxorẽ habuit Appii Claudii, viri Consularis & Censorii, filiam. Homo ingenio stolido & feroci. Cassius ad Ciceronem scribens epistolarum 15. Perream, inquit, nisi sollicitus sum. Ac malo veterem ac clementem dominum, quam nouum & crudelem experiri. Scis, Cneus quam sit fa-

uus, scis quomodo crudelitatem virtutem putet, scis, quam se semper a nobis derisum putet. Vereor, ne nos rustice gladio velit aduicere me. scis.

Sex. Pomp. Magni F. adolescens studiis rudis, sermone barbarus, impetu strenuus, manu promptus, cogitator, celer, fide patri dissimilimus, libertorum suorum libertus, seruatorumque seruus, speciosis inuidens, vt pareret humilimis, vt Vell. Paternulus. Post prælium Mundense aliquandũ delituit. Cæsare in Italiam regresso, reparatis copiis, cum ducibus ipsius confligit, sæpe victor. Cæterum eo ipso die, quo Eboram cepit, cognouit de cæde Cæsaris. Reuocatus in urbem, Siciliam occupauit, ibique tempore proscriptionis omnibus ad se confugiẽtibus tutissimum asylũ præbuit. Facta post pace cum Triumuiris, multos ex iis, in urbem restituit, vt Claudium Neronem, M. Syllanum, Sencium Saturninum, Aruntium & Titium, a quo postea iugulatus est. Auctor idem Paternulus. Apud Triumuiros conuiuatus, cum eos postero die in nauibus excepisset, cenam se eis in carinis suis dare dixit, alludens ad patris domum, quam ille in Carinis habuisset. Rupta pace, cum etiã mare piratis infestaret, post multas clades vltro citroque illatas, tandem apud Mylas ab Agrippa nauali pugna victus est. Quare relicta Sicilia in Asiam fugit, vbi frustratæ ratis omnibus, desertus a suis, Titio, quem Antonius miserat, se dedit, ab eoque vt diximus, interemptus est. Vxor illi fuit Scribonia, & ex ea Pompeia filia. Hanc, pace cum Antonio & Cæsare facta, despondit M. Marcello, nato Octauia, Cæsaris sorore. Vide Dionem lib. 48.

Pompeia, Magni F. Cn. & Sex. soror, maritum habuit Faustum Syllam, Dictatoris F. quo cæso in Africa, cum ipsa a Cæsare vitam obtinuisset, ei superstes vixit, fratrique in Sicilia adhaesit. Meminit Suetonius in Tiberio.

Cn. Pompeius Lenæus, Pompeii Magni libertus, memoratur a Tranquillo inter claros Grammaticos. Vide de illo Plinium quoque 25. cap. 2.

POMPEII, secundum cognomenta digesti.

Pomp. Agilis, cum Pompeia Primigenia coniuge, & Pompeia Spectata filia, refertur Inscript. ant. pag. 375.

Pompeia Aphrodisia, vxor Sicinii Zolimi. Inscript. ant. pag. 290.

Aphro-

Aphrodisio (incertum an Pompeio) rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 26.

Cn. Pompeius Basilicæ Mamertinus, memoratur Ciceroni, vt hospes suus, Verrin. 6.

Q. Pompeius A. F. Bithynicus, biennio quam Cicero fortasse maior, coniunctus ipsi Ciceroni & M. Pisoni cum amicitia tũ studiis & exercitationibus dicendi. Vide Ciceronem in Bruto. Cæsus est in Ægypto, cũ classis Pompeii Magni diriperetur, omnesque in ea reperti crudelissime interficerentur, teste Orofio lib. 6. c. 15. De hoc Festo li. 16. Pompeius Bithynicus, inquit, e suppellectili regia signum ephæbi, mitram tenentis, arenamque, exercitationis gratia, more Græcorum Romam portauit, & in Capitolio posuit.

A. Pompeius Bithynicus, Prætor Siciliæ, venienti Sex. Pompeio prouinciam cessit, cum ab illo obsessus esset, ab eoque postea occisus est. Liuius 103. Appianus 5.

Pomp. Collega, Consul sub Domitiano anno V. C. DCCCXLV. Meminit illius Iosephus, vt legati Syriæ, sed adhuc iuuenis, lib. 7. c. 2. & Plin. epistolarum 2. ad Arrianum.

Sex. Pomp. Chlorus, ciuis Rom. Siculo- rum omnium primus & nobilissimus. M. Cicero in Verrinis lib. 4.

Q. Pompeius, vt opinor, huius Sex F. commendatur a Cicerone Curio proconsuli, epistolarum famil. lib. 13.

Cn. Pompeius, Consul suffectus ann. V. C. DCCXXI. sub Augusto, ex Cal. Octob.

C. Pompeio Eusconio, conditori factionis Russatæ & factionum primo patrono benemerenti optimo & pietissimo liberti & libertæ hæredes fecerunt de suo. Hanc inscriptionem repertam Romæ in æde D. Genitricis de pace tradit Volaterranus.

Cn. Põp Euphrosynus & Iunia Gemella vxor de omnibus bonis suis hoc sibi sumferunt. Inscript. ant. pag. 132.

Pomp. Falco, C. Plinii familiaris, ad quẽ illius extant epistolæ. Vlpianus ad hunc epistolã de casib. infecti testamenti Hadrianum scripsisse tradit. Vide Pand. 28.

Pomp. Falco, sub Pertinace Consul, liberius Imperatorem pupugit, sed non minus acriter quam prudenter remorsus, cui postea Falco imperare cupiens parauit insidias. Hac de re in Senatu conquestus Imperator, Falconi tamen pepercit, & a Senatu impunitatem eius petiit. Vixit deinde Falco securus in rebus suis, & hæredẽ filio decessit. Multi tamen Falconem nescisse tradunt, imperium sibi parati. Cataneus eundẽ huc

esse cum superiore putat, sed temporum ratione refellitur. Filium fuisse, vel nepotẽ potius, non inuitus concesserim.

Falconi rescribitur a Val. & Gal. 6. Cod. titulo 42.

Pompeius Faustinus, Prætor urb. refertur in monumentis Rom. pag. 217. Præf. urb. sub Diocletiano.

Cn. Pomp. Ferox. Consul cum Pomponio Liciniano Rufo. Ibidem pag. 221.

SEX. POMPEIUS FESTVS, scripsit variarum obseruationum libros 19. quorum epitomen fecit Paulus quidam Diaconus, temporibus Caroli Magni, magna mehercle studiosorum iactura, quorum non parũ intererat, Pompeium totum & integrũ extare. ¶ Fragmentum Sex. Pompeii e bibliotheca Farnesiana edidit recenti tempore Fuluius Ursinus, lacerum tamen & ipsum.

C. Pompeius Gallus, Consul anno urbis conditæ DCCC1.

Põpeius Grosphus, amicus Horatii Poetæ, cui scribit ille Carminum 2. Odam 16.

Pomp. Helianus, iuuenis Quæstorius, sub Nerone in Italia & Hispania, in qua natus erat, exulare coactus. Tacitus 14.

Pomp. Hermippus, cum Hermippo F. & Titiana filia, memoratur Paulo I. C. Pand. 32. de fideicommiss. & legat.

M. Pompeius Ithacus, cũ Pompeia Urbana colliberta, refertur Inscript. ant. p. 129.

Pompeius Iulianus, Syriæ præses, Euphratis Philosophi socer. Vide Plinium epist. 1.

Cn. Pompeius Lenæus, de quo supra.

Pompeius Macer, Eques Roman. & filius Theophanis, ornandis bibliothecis ab Augusto præpositus, teste Suetonio. Vide Strabonem lib. 13. Ad huc scribit Ouidius in Amoribus & Tristium 2. quemadmodũ ante nos annotauit Baptista Pius Bononiensis ann. post. cap. 184. Versus Ouidii ex Amoribus sunt:

Carmen ad iratum dum tu producis Achillem,

Primaque iuratis induis arma viris:

Nos, Macer, ignaua Veneris cessamus in umbra,

Et tener ausuros grandia frangit amor.

Ex Tristibus:

Ecquid ab impressa cognoscis imagine ceræ,

Hac tibi Nasonem scribere verba, Macer?

Tu canis athero quicquid restabat Homero,

Ne careant summa Troica bella manu.

Pompeius Macer, Prætor urbanus sub Tiberio, Principatus eius anno 1. Idemne

cum superiore, an filius, aliusve sit, ambigo. Puto tamen fuisse filium.

Pompeia Macrinia, sub Tiberio in exilium pulsa, cuius pater, illustris Eques Roman. frater Prætorius, sub instantem damnationem se ipsi interfecerunt. Plura Tacitus lib. 5.

Pompeius Macula, adulter in Fausta, Syllæ filia. de quo est illud Fausti Syllæ fratris dictum: *Miror sororem meam habere Maculam, cum Fullonem habeat.* Nam Fulvius, fullonis filius, mæchus illius erat. Macrobius Saturnalium 2. Meminit illius Maculæ Cicero in epistolis lib. 5. ad Leptam.

Pompeius Menas, Sex. Pompeii libertus. Cui etsi parronus plurimum deferret, bis tamen ab eo ad Cæsarem Octavianum defecit. Perit ad Sisciam Pannoniæ, barbarorum subita eruptione oppressus. Dion lib. 48. & seq. Est in hunc Horatii inuectiua Epod. Od. 4. Consulantur interpretes.

Pomp. Messalinus, citatur ut scriptor Rufino in de Comicis metris.

Q. POMPEIUS A. F. Nepos, is qui primus ex gente Pompeia Consulatum assecutus est, tibicinis filius putabatur, sicuti memorat Plutarchus. Interrogatus autem a Scipione, studente Lælio, num Consulatum & ipse peteret, negavit se facturum, promisitque se Lælium deducturum. Illis die Comitiorum adventum eius expectantibus nunciatur, Pompeium ambitum, & ciues prehensare. Super ea re cum indignarentur alii, Scipio ridens: *Stultitia est, inquit, nostra, tanquam non homines sed Deos precaturi simus, tibicinem expectare.* Actunc quidem dilato Lælio, Pompeius Consul creatus est missusque contra Numantinos. A quibus victus, ad turpissima descendit fœdera, quod illi ob gratiam ad populum impune fuit. Postea & Censuram gessit cum Q. Metello Macedonico, cum ante id tempus duo pariter ex plebe Censores facti non essent, ut testatur Liu. 59. Cicero in Bruto hunc hominem per se genitum, sine vlla commendatione maiorum summos honores adeptum, & tolerabilem Oratorem fuisse scribit. Idem asserit in Verrinis 5. & 7. item lib. 12. ad Atticum. Meminit insuper in Fonteiana & pro L. Muræna. De eodem Valer. Max. lib. 8. c. 5. vbi Q. Pompeium Aufidium vocat.

Pomp. Paulinus, Equitis Arelatenis F. paterna gente pulsus, quod 12. pondo argenti habuisset apud exercitum, ferocissimis gentibus oppositus. Plinius 33. cap. 11. Hunc esse reor, quem sub Nerone cum L.

Vetere exercitui Germanico præfuisse, narrat Tacitus lib. 13.

POMPEIA PAULINA, Senecæ coniux, cum ipso mori percipiens, venas simul exoluit. Inhibente autem mortem ipsius Nerone, serui libertique brachia obligarunt. Vixit itaque superstes marito paucos annos, laudabili in illum memoria, & ore ac membris ita pallentibus, ut multum vitalis spiritus effusum, notabilis significatio foret. Corn. Tacitus lib. 15.

Q. Pomp. Peto. Hunc enim esse arbitror, qui fere cæsus fuit a militibus, quamuis Consul, ni Claudius, tum primum factus Imperator, succurrisset. Iosephus 19. capite quarto, peremptus post ab ipso Claudio, ut est in libello Senecæ de morte Claudii.

Pompeio Pœno cum vitam dedisset Caius Cæsar, absoluto & agenti gratias sinistrum pedem osculandum porrexit. Seneca de beneficiis.

Pom. Planta, præf. Ægypti sub Traiano. Plinius epistolarum 10.

Pompeii Phrygonis bona sine testamento possedit Æmilius Scaurus. Unde in illi C. Memmius, cum accusaret Bestiam, cuius patronus erat Scaurus, ac forte funus quoddam deduceretur: Vide, inquit, Scaure, mortuus rapitur, si potes esse possessor.

Pompeius Primus, cum coniuge Maxima, refertur in memor. Rom. pag. 319.

Pompeius Quintilianus, defunctus laudatur a Plinio Epistolarum 9. idem cui commendat libellos suos Martialis.

Pompeius Rheginus, vir transalpinæ regionis. De hoc Valerius Maxim. libro 7. cap. 8. Puto de eodem loqui M. Varronem lib. 3. de re rustica. cap. 12. vbi T. prænomen ei apponit.

Q. POMPEIUS RVFVS, Prætor urbanus Q. Fabio Max. bonis interdixit. Valefius Maximus libri 3. capite 5. Consul cum L. Cornelio Sylla anno V. C. DCLXVI. cæsus est fraude Pompeii Strabonis, ad cuius exercitum, successurus ipsi, venerat. Idem Val. Max. lib. 9. capite 7. Liuius lib. 77. Appianus de bell. ciuilib. 1.

Q. Pompeius Rufus F. cæsus est & ipse a Sulpicianis satellitibus, cum ex Cornelia Fausta Syllæ, cuius gener erat, Q. filium & Pompeiam filiam sustulisset.

Q. Pompeius Rufus Q. F. Q. N. Trib. pl. quo tempore occisus est Clodius, cui familiarissimus erat, cuiusque se lectum sequi palam profitebatur. Excepta est in eorum multo vox ei:

Milo

Milo dedit, quem in curia cremaretis, ego dabo, que in Capitolio sepeliatis. Aetna postea reus & peractus a M. Cælio Rufo, auctoribus. Ascenio & Valerio Max. libri 4. capite 1. Dion etiam in carcerem coniectum scribit 40. Agit de eodem ipse Cælius lib. 8. epistolarum Ciceronis epist. 1.

POMPEIA, soror, defuncta Cornelia, Cæsari nupsit, quam ille postea dimisit, ratus adulteratam, cum P. Clodius in sacris Bonæ Deæ cultu muliebri ad eam penetrasset. Eadem ab hoc diuortio, aut certe soror eius, matrimonio iungitur P. Vatinius. Meminit Cicero lib. 13. epist.

Q. Pompeius Rufus, ex eadem domo, quod cognomen arguit, Prætor fuit Cicerone Consule.

Cn. Pompeius Rufus, Trib. pl. Pompeio Magno tertium Cos. Huius opinor mentionem fieri comment. belli Africani.

Pomp. Rufus, cæsus a Claudio. Vide Senecam in de morte Claudii.

Pompeius Rufus sub Domit. de quo volunt intelligi illud Iuuen. Sat. 4. -- *Senior illo Pompeius tenui iugulo aperire susurro &c.*

Pompeius Sabinus, Hippocratis interpres, citatur Galeno non vno loco.

Pompeius Saluinus, memoratur in Inscriptionibus. ant. pag. 424.

Pompeius Saturninus, acer caudidicus, siue ex tempore, siue meditate diceret, tum prosa tum versu clarus, in orationibus & historia magnificus. Plinius epistolarum 1. ad Erucium.

Pompeius Syluanus, vir Consularis, fenex diues & orbis, præfuit Africæ Procōsulari imperio. Reum inde Nero Cæs. absoluit. Fuit & præses Dalmatiæ sub initia principatus Vespasiani. Cornel. Tacit. 13. 18. & 19. Idem Pompeius a Frontino traditur fuisse curator aquarum publicarum sub Vespasiano. Ioseph. lib. 20. c. 1. scribit, Rufum & Pompeium Syluanum sub Claudio post Consulatum illius quintum Consules fuisse.

Pompeius Silo, in oppidum Bouianum, quod ceperat, triumphans inuectus, omen victoriæ hostibus ostendit (quia triumphus in urbem victricem, non victam induci solet) proximo prælio amisso exercitu, occisus. Iul. Obsequens pag. 516. Diuersus ab hoc est Pompeius Silo, citatus Senecæ inter claros declamatores sui seculi.

Q. Pompeius Theodorus Siculus.

Cn. POMPEIUS THEOPHANES, Mitylenæus patria, sed a Pompeio Romana ciui-

tate donatus, nomē eius adsumsit. Scripsit res gestas Pompeii, & eidem familiarissimus, Græcorum omnium clarissimum se exhibuit. Filium reliquit M. Pompeium, quem Cæsar Aug. Asiæ curatorem constituit, & nunc inter primos Tiberii familiares numeratur. Hæc Strabo lib. 13. Mitylenæi tamen nepos, pronepos & proneptis sub Tiberio periere. Vide Tacitum lib. 6. Meminit huius Theophanis Cic. in epist. ad Attic. non vno loco. De eodem Valer. Max. lib. 8. cap. 15.

POMPEIUS TROGVS, historicus, lib. 43. maiores suos commemorat, quos vult a Volscis originem ducere. Auum Pompeium Trogum, Sertoriano bello a Cn. Pompeio ciuitatem accepisse scribit, patrum Mithridatico bello turmas equitum sub eodem Pompeio duxisse, patrem suum C. Cæsari militasse, epistolarumque simul & legationum & anulorum curam habuisse. Ipse Pompeius sub Augusto florens, vir præcæ eloquentiæ & studiis impense deditus, totius orbis historiam scribere aggressus est, Herculeam, ut inquit Iustinus, audacia, quam 44. voluminibus felicissime confectam, Iustinus postea in epitomen contraxit. Hæc nunc sola extat: Trogi opus ut multa multorum, temporum iniuria intercidit.

Pompeius Valens, cum Agricola seruo, citatur Hadriano, rescribenti Calphurnio Celeriano Pand. 48. tit. de quaestionibus. l. 1.

Pompeius Varus, amicus Horatii Poetae, & commilito in partibus Bruti & Cassii, ad quem scribit Carminum 2. Od. 6.

Pompeium Vindillum quare 6. ad Att. sub finem epist. 1.

Pompeius Vopiscus, designatus Consul cum P. Virginio in tempus bimestre ab Othone Imp. prætextu veteris amicitie, etsi plerique Viennensium honori datum interpretabantur. Tacitus lib. 17.

Pompeius Vrbicus, ut conscius rerum Messalinæ, a Claudio occiditur. Tacit. 11.

POMPEII sine cognomentis.

Sex. Pompeius Conf. quo anno D. Augustus decessit, celebratur a Valer. Max. lib. 2. cap. 1. lib. 4. cap. 7. Ad hunc sunt epistolæ Ouid. lib. 4. de Ponto. Seneca de beneficiis 4. videtur innuere, commendatione domus, & nominis Pompeii Magni hunc ut ceteros ad Consulatum ascendisse.

Sex. Pomp. Sex. F. præf. I. D. præf. Fabr. bis Augur sibi & Tulliae Sex. F. Seueræ uxori & Seueræ F. annorum xx. In memoriis Patauinis. Scardeonius.

Sex. Pomp. Prætorii viri pater, Hispaniæ ceterioris princeps, cū horreis suis ventilādis præfideret, correptus dolore podagræ, immerfit in triticum sese super genua, leuatusq; sanatis pedib. mirabili modo, hoc postea remedio vsus est. Plin. 22. cap. 25. Alii tamen legunt Sex. Pomponius.

Q. Pompeius A. F. accusatus reperundarum, Cn. & Q. Seruiliis, fratribus, & itē Q. & L. Metellis, fratribus, acerrime testimonium dicentibus, tamen absolutus est. Valer. Max. 8. cap. 5.

A. Pompeius, subito mortuus in Capitolio, cum Deos salutasset. Plinius 7. cap. 53.

A. Pompeius, alius ab illo, Trib. pl. volentem nunciare Cybeles Deæ monitu C. Marii de Cimbris victoriam prohibuit, subitoque ardenti febre correptus est, nec multo post victoriæ nuntii allati sunt. Fulgofus ex Mario Plutarchi.

A. Pompeius L. F. patronus municipii Interamnatis, floruit sub Aur. Antonino, quæ admodum indicant eius oppidi vetustetē inscriptiones apud P. Apianū pa. 145. An autē hic sit Pōpeius ille, cui rescripserūt Seuerus & Ant. A. A. Pand. 48. ad legem Iuliam maiestatis pro certo nondum comperi.

Q. Pompeii, Proconsulis Africæ, castissimi viri, & cui M. Cælius contubernalis fuerit, meminit Cicero pro eo ipso Cælio.

¶ Pompeianus Ciuica, Consul II. sub Hadriano. Fors ille, quem in Marco Capitolinus patrum Veri fuisse scribit.

Pompeianus Lupercus, Consul & ipse sub Hadriano, anno V. C. DCCCLXXXVII.

Pompeiano, præf. præt. rescribitur ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 1.

Pompeiano, Consulari Campaniæ rescribitur a Constantino. 1. Cod.

P O M P I L I I.

POMPILIUS NUMA, Pōponis F. Tatii regis gener, e fratribus 4. minimus fuisse fertur, natus eodem die, quo Roma condita. Post mortem Romuli ad regnum aduocatus, regnavit annis quadraginta. Liu. 1. Pompilio 4. fuisse filios volunt, Pomponem, Calpum, Pinum & Mamercum. Inde 4. familias profluxisse, Pomponiorum, Calphurniorum, Pinariorum & Mamerciorum. Vide Plutarchum.

Sex. Pompilius, Tribun. pl. anno V. C. CCCXXXIV. cuius frater Quæsturam petens, repulsam sustinuit. Liuius 4.

Pompilius famigeratus ex amicitia Q.

Horatii Poetæ, carminibusque eius, inscripta illi Oda 7. libri 2.

Pompilius, Senator, aduersus Caligulam coniurauit, vt significat Fulgofus lib. 3. de patientia.

Pompilius Rufus sub M. Pio, cui rescripsit Imperator ille Instit. 3. tit. 12.

Pompilius, seruus Theophrasti Philosophi, claruseuasis. Gellius 2. cap. 18.

¶ C. Pompilius, cū a Gallis obsideretur, neq; effugere vilo modo possēt, venit cum hostium ducib. in colloquutionem: ita discessit, vt impedimenta relinqueret, exercitum educeret. Satius esse duxit, amittere impedimenta quā exercitum. Exercitum eduxit, impedimenta reliquit, accersitur maiestatis. Ad Herennium lib. 1. pag. 8.

P O M P O N I I.

20 Pomponios a Pōpone, Numæ filio cōditos & denominatos, scripsit Plut. in Numa.

M. Pomponius Trib. pl. mox a Decemuiratu abrogato, an. V. C. CCCVI. Liuius 3.

Q. Pomponius, Trib. pl. cū A. Virginio, collegis legē promulgantib. vt parte Senatus ac plebis missa Veios habitatum, duas vrbes Reip. cōmunes P. R. incoletet, intercessit, eoque biennio post die dicta, demis millib. grauis æris vterq; ab itata plebe cōdemnatus est, anno V. C. CCLXII. Liu. 5.

M. Pomponius, Tri. pl. an. V. C. CCCXCIII. L. Manlium Imperiosum vexare cupiens, quod acerbe delectum habuisset, quodq; filium rus ablegasset, ab illius filio, T. Manlio, coercitus est. Liuius 7.

¶ M. Pomponius Matho, bis Consul, anno V. C. DXX. & DXXIII. & Pontifex equitumque M. belli Pun. 2. anno 2. dein pximo, quo est accepta clades apud Cannas, Prætor vrbanus, quē honorē iā plurib. ante annis gesserat. Decessit eius belli an. 9.

P O M P O N I A, mater P. Corn. Scipionis Africani, vt habet Silius Italicus Punicorū 13. superioris, vt opinor, soror fuit.

M. Pomponius Matho, fors frater patruelis, Prætor anno belli Pun. secundi altero, cum Romanos ad Thrasymenum cecidit Hannibal. Fuit & Augur & x. vir sacrorum. Legatus quoque Delphos missus cum Q. Catulo, donum ex præda Hannibalis eo pettulit. Obiit an. V. C. DL. Liuius.

M. Pomponius Matho, Ædilis cum Q. Manlio Thurino belli Pun. secundi an. XII. Prætor anno xv. Siciliam tenuit, soluente in Africam Scipione. Proximo ante classi præfuit

præfuit ad tuendam aduersus Poenos oram Siciliæ. Liuius.

¶ M. Pomponius, Trib. pl. anno V. C. DLXXXVII. aduersatus est M. Iuuentio Prætori, volenti Rhodiis bellum indici, vt ad id gerendū ipse emitteretur. Liu. 45. Prætor sexto anno post fuit, cum factum est S. C. de Philosophis & Rhetoribus vrbe pellendis, vt meminit Gellius lib. 15. cap. 11. item Suetonius in principio de claris Rhetorib.

Pomponius & Lectorius, amici C. Gracchi, quo ille facilius euaderet, corporum suorum obiectu protegentes periere. Val. Maximus 4. cap. 7. Plutarch. in Gracchis, Plinius de viris illust.

M. Pomponius, Æd. pl. C. Mario Cn. Carbone Coss. Plin. 7. cap. 48.

Pomponius, præf. equ. sub L. Lucullo, saucius ad Mithradatē perductus, rogante illo, nū gratiā sibi, si salu⁹ esset, reddere vellet: *Equidē, inquit, si Lucullo fueris amicus, perdignā, sin hostis, nullā.* Ob quā vocē & animi magnitudinē, quāquā disfluadentib. barbaris, a rege cōseruatus est. Plut. in Lucullo.

M. Pomponius, Prætor bello ciuili Cæsaris partiū. Cæsar commēt. 3. De hoc arbitrator loqui Ciceronē ad Att. 13. O rem indignam, gentilistuus vrbe auget, quam hoc biennio primū vidit, & ei parū magna visa est, quæ etiam ipsum capere potuerit.

C. Pomponius, securus Pompeiū cū C. Marcello, Rhodiis nauib. præfectus est. Cæsar comment. 3. Fors hic est, quē proscriptū a Triumuiris euasisse scribit Appian. lib. 4.

Pomponius adolescens, notatur apud Horatiū Serm. 1. Sat. 4. vt nepos & heluo:

-- Nunquid Pomponius istis

Auderet lenior, pater si viueret?

L. Pomponius, Trib. mil. in bello Macedonico sub P. Licinio Craffo. Liuius 42.

Cn. Pomponius, Orator temporib. Carbonis & Syllæ, lateribus pugnant, incitans animos, acer, acerbus, criminosus, vt pote confuse & peturbate dicens. Cicero in Bruto & 3. de Oratore pag. 129.

P O M P O N I I alii, secundum cognomenta digesti.

T. POMPONIVS ATTICVS, Eques Rom. Ciceroni coniunctissimus, auunculum habuit Q. Cæcilium, a quo adoptatus, & hæres relictus, nunc T. Pomponius, nunc Q. Cæcilius cum cognomēto eodē dictus est, vt Varro de re rust. lib. 2. c. 2. Soror ei fuit Pomponia, quæ Q. Ciceronis fratri nuplit,

& filia Pomponia, quæ M. Agrippæ collocata, Vipfaniam illi peperit. Drusi Cæsaris ex Tiberio matrem. Ipse doctissimus, ditissimus ac liberalissimus fuit. Decessit sub Augusto, cui gratissimus & affinitate iunctus erat, cibi abstinentia, cum morbo correptus, tædium illius & dolorem, iam grauis senectā, non ferret. Vitam eius scripsit Cornel. Nepos, cuius epitomen inuenire est apud Volaterranum. Nosex vtroq; spicilegium hoc fecimus.

Pompon. Bassus, vixit ætate Plinii iunioris, qui secessum illius ad eundē scribens collaudat.

Pompon. Bassus, cæsus ab Heliogabalo, quod rebus, quas ille faceret, minime oblectaretur. Sed alterū crimen grauius erat, quod pulcerrimam vxorem atq; nobilissimam haberet. Ea erat Claudii Seueri & M. Antonini neptis, quā ipse postea duxit, nec ei, ut mariti mortē lugeret, permisit. Dion.

Pomponius Bassus, sub Valeriano conf. an. V. C. M. X. primæ sententiæ, sub Claudio vitam suam Reip. obtulit, cum inspectis libris fatalibus, eius viri morte remedium promitti cognouisset. Aur. Victor.

L. Pompon. Bononiensis, Atellanarū inuentor, verbis rudis, sed sensib. acer, & operis inuenti nouitate commendabilis.

30 Floruit nō Laberii & Cic. ætate, quomodo Petrus Crintus & Volaterran⁹ tradiderūt, sed Claudii Quadrigarii, Valerii Antiatii & Rutilii tēporib. vt est testis Velleius Paterculus. Citatur apud Marcellum in Præcone posteriore, Aleonibus, Decūma, Fulionis, Syris, Sarcularia, Pistoribus, Proftibulo, Porcaria, Atellana, Mæchis, Geminis, Pistore, Adelphis, Collegio, Placentā, Dotata, Verre ægroto, Ergastulo, Medico, Macco, Præfecto, Atreo, Buccone, Afina-ria, Hærede petitore &c. Apud Macrobiū etiam in Gallis transalpinis, Mæuia, Calendis Martiis. ¶ Superfunt fragmēta eius quædam, collecta a Roberto Stephano.

C. Pomponio C. F. ter capit. Dec. Caleno C. Pomponio C. L. Phileroti Seuiro Augustali Pomponia C. L. Nica. Hæc inscriptio extat in agro Capuano in villa S. Petri, vbi Capua antiqua erat, teste Apiano pag. 133.

50 M. Pomponius Dionysius, Ciceronis libertus, ex ipso Cicerone & Attico, cui gratissimus erat, appellatus, Ciceronum filiorum præceptor, quem Cicero nunc laudat, vt doctum & virum sanctū: nunc cōtra ut superbum, loquacem & impium dicit.

testatur, alienatus ab ipso, cui tamen in gratiam Attici facile se reconciliari permisit. Vide epistolas Ciceronis ad Attic.

C. Pomponio Euanthro & Callisto & Diademeno & Alpidophoro & Pōponius Euducian. & Pomponia Alpis filius dulcissimis & sibi fecerunt. Hæc inscriptio legitur Romæ in æde S. Saluatoris de le Cupelle, teste Apiano.

L. Pomponius Flaccus & Pomponius Græcinus, fratres, & ambo eodē anno, qui fuit V. C. DCCLXIX. Consules sub Tiberio, honore continuo, quemadmodū ostendit Ouid. lib. 4. de Ponto, a quo impense cultus est Græcinus. Flaccus Mæsiæ præfectus, Rhascuporim Thracem, qui fratrem occiderat, ingentibus promissis deceptum, captumque Cæsari, transmisit. Moritur Proprætor Syriæ, ut memorat Corn. Tacit. lib. 5. Mentionem eiusdem, ut rectoris Syriæ, facit Iosephus Antiquitatum 18. cap. 12.

Pomponia Græcina, soror, maritum habuit Plautium, qui ouans se de Britannis rerulit, a quo superstitionis externæ rea, absoluta est. Hæc post Iuliam, Drusi filiam, dolo Messalinæ interemptam, per 40. annos non nisi lugubri vultu, non animo nisi mæsto fuit. Corn. Tacitus lib. 13.

Pomponia Gratilla, Rustici Aruleni vxor, filium Curianum ex hæredauit. Vide Plinium epistolarum 5.

Pomponius Ianuarius, vir Consularis sub Diocletiano, collega Herculi in secundo Consulatu, & præf. vrb. sub eodem.

Pomponius Labeo, post Præturam a Tiberio præfectus Mæsiæ, 8. annis eam tenuit, teste Dion. lib. 57. Reuersus in vrbē, cum male administratæ prouinciæ reus factus esset, atque illi domo sua Tiberius interdidisset, abruptis venis mortem sibi consciiuit: quod exemplum & vxor Paxeæ imitata est. Tacitus 4. & 5.

M. Pomponius Marcellus, Grammaticus, refertur Trāquillo. Volaterranus Marullū vocat, sed opinor mendose, ut multa.

POMPONIUS MELA, natione Hispanus, ex Cingenterato, Bæticæ oppido, ut ex libro eius 2. manifestum sit. Scripsit de situ orbis libros 3. Vadianus, qui doctissimis commentariis eos libros enarrauit, sub Claudio vixisse, conicit.

Pomponius Numida, ad quem scribit Horatius Carminum. 1. Oda. 36.

Pomponius Philadelphus, cū liberis ponitur Papyriano Pand. tit. familiæ hereticæ.

Q. Pomponius Pompeianus fecit sibi &

Pompeio Ingenuo & Pompeiæ Primitiæ parentibus suis b. m. & libertis libertabusque posterisque eorum. Hæc inscriptio extat Romæ in strata, quæ vocatur ad S. Marcum, sub quadam porticu iuxta apothecas, quemadmodum est auctor Apianus.

C. Pomponio Rheno homini optimo hæredes. Hanc inscriptionem habet Neapolis in sacello Pontani, teste Apiano pag. 113.

Pomponius, Rheno, Crescenti, Danubio, nepotibus, & Euphrati patri eorum. filio, homini simplicissimo, Pomponius Rhenus pater fecit, qui me non merentem præoccupauerunt. Hæc quoque inscriptio reperitur Neapoli. Idem Apianus pag. 114.

Pomponius Rufus, scripsit libros Collectorum. Citatur Valerio Max. 4. cap. 4.

Pomponius Rufus, refertur in vetusta inscriptione Romæ in regione transiberina, hoc modo: *Dedicauerunt Idib. Octob. Gn. Pompeio Feroci Luciniano Cos. C. Pomponio Ruso.* Vide Apianum pag. 221.

Q. Pomponius Secundus, homo inquinatis moribus, sub Tiberio factitabat accusationes, prætendens ideo a se fieri, ut parata principis gratia, periculis fratris mederetur. Tacitus 5.

L. Pomponius Secundus Q. fr. Consulatus gessit, quo tempore C. Cæsar occisus est, ut scribit Dion. li. 58. Sub Claudio Carthos perculit, vnde triumphalis illi decretus est honor. Tac. 11. & seq. Caii principi cenā dedisse tradit Plin. lib. 14. c. 4. quo loco & vitam illius se in litteras misisse testatur. Idem 7. c. 19. nunquā illū ructasse memorat. Apud eundē etiā Gracchorū se manus vidisse refert li. 13. c. 12. Claruit & scribēdis Tragædiis, qua potissimum gloria apud posteros præcellit. Vide Quintilianum.

L. Pomponius Veientanus, præfectus sociūm, cæsus a Pœnis bello Pun. 2. homo publicanus antea, malis artibus reip. & societibus infidus damnosusque. Liu. initio. 25.

Q. Pomponius Q. F. Fab. Seuerus sibi & libert. omnib. T. F. I. H. M. H. N. S. Hæc inscriptio extat Paduæ, teste Apiano pa. 343.

SEX. POMPONIVS IC. vixit temporibus Alexandri principis, valde illi familiaris, & ex Consiliariis vnus. Eius est lex. 2. seu titulus de origine iuris Pand. 1. Citantur autē

in Pand. eius libri, testib. Angelo Politiano & Gregorio Haloandro, 20. epist. ad Q. Mutium lectionū 15. ad Sabinū 35. variarū lectionū 15. ad Plautium 7. fideicommissorum 5. Senatusconsultorū 5. *tyr. hered. 2.*

Regula

Regularum 1. His addit Riuallius ad ædē 80. ad edictū 84. Digestorū 40. de stipulationibus 17. Decessit anno ætatis 78. Hic discendi solam viuendi rationem optimā iudicauit, quā etiā in vitæ suæ finē perduxit.

Pomponius rescribit A. 2. Cod. de transactionibus.

Pomponio Alexander A. 4. Cod. tit. 39. & Gord. A. ibidem tit. 65.

Pomponiana pira memorantur Plinio lib. 15. cap. 15.

In Pomponia gente Vituli quoque cognomen inueniri docet Varro rei rust. 2. c. 1.

PONTII.

Pontius, familiaris Scipionis Æmiliani. Macrobius ex auctoritate Ciceronis 3. c. 9.

L. PONTIVS, Eques Rom. celebris causarū actor suo tēpore, qui luminibus captus, nihilominus in foro munus suū petentibus impertiebatur. Valer. Max. 8. cap. 7. Opior huius L. Pontii seruum fuisse, qui ad Syllam accedens: *A Bellona*, inquit, *tibi nuncius aduenio. Victoria tua est o Sylla.* Refertur id D. Augustino de ciuitate Dei 2. cap. 24.

Pontius, a P. Ceruo in adulterio deprehensus, castratus est. Valer. Max. 6. cap. 1.

L. Pontius, quem putabant magistrum fore, si bona venirent & c. Cicero ad Att. 1. epistola 1.

T. Pontius, Centurio, homo magnarum virium, cuius meminit apud Ciceronem Cato in de senectute.

Pontius, Cæsaris Centurio, morti maluit, quam Pompeio, a cuius focero Scipione captus erat, militare. Hirtius de bell. Afric. Valerius Max. 3. cap. 8.

Pontia T. Pontii filia hinc sum, quæ duobus natis a me veneno consumtis, misere mihi mortem consciui. Tu, qui hac transis, si pius es, quæso a me oculos auerte. Hæc inscriptio Romæ extat & Beneuenti, teste Petro Apiano. Hæc est illa Pontia, cuius meminit Iuuenalis Satyra 6.

-- *Sed clamat Pontia, feci, Confiteor, puerisque meis aconita parauit.* & c. Pontio scribit Plinius epistolarum 5.

Pontio Proculo, Proconsuli, rescripsit D. Pius Vlpianus Pand. 48. de accusat. l. 7.

Pontio rescripserunt Seuerus & Antoninus Pand. 48. ad legē Iuliam maiestatis.

Pontia rescribitur ab AA. & CC. 8. Cod. tit. 14.

Pontius, D. Cypriani Martyris Diaconus & comes indiuiduus, vsque ad vltimum supplicii diem exilium cum ipso sustinuit,

egregio de ipsius vita & exitu volumine relictō. Hieron. in descriptorib. Eccles.

PONTII, congesti secundum cognomena.

PONTIVS AQUILA, cum esset Trib. pl. triumphanti Cæsari præteruehenti; non assurrexit. Vnde Cæsar indignatus: *Repetē ergo*, inquit, *ame Aquila, rempub. Tribunus.* Et per aliquot dies nihil cuiquā pollicitus est, nisi sub exceptione, Si tamen per Pontium Aquilam licuerit. Coniurauit Pontius cū Bruto & Cassio in Cæsaris necē, fuitque vnus ex percussorū numero. Perit in conflictu Mutinēsi, Suetonius in Cæsare, Cic. epist. famil. lib. 10. & Dion. historiarū Rom. lib. 46. qui D. Bruti legatū fuisse, statuatque illi a Senatu decretā scribit. Refertur cōment. 5. belli ciu. Q. Aquila Cæsaris partitū. An autē hic Pontius idē sit, nondū certo cōperi.

Pontius Aufidianus, cum filiæ suæ virginitatem a pædagogo Fannio Saturnino proditam didicisset, & seruum & ipsam puellam necauit. Valer. Max. 6. cap. 1.

Pontia L. F. Capitolina M. Minullius M. F. Exoratus uxori prentissima b. m. Vix. an. xix. Men. xi. dies xix. Hæc inscriptio extat Neapoli teste Apiano pag. 122.

Pontius P. F. Clamella hæres VII. vir Epulontum, refertur in inscriptione Pyramidis, quæ superest Romæ apud portam S. Pauli. Extat ea apud Marlianum topographiæ antiquæ Romæ lib. 4. & Apianū in memoriis vetustis Italiæ pag. 252.

Pontius Cominius, cortici incubans, secundo Tiberi delatus in Capitoliū euadit, reditque Veios, nuncium ferens de Camillo reuocato, eoque Dictatore dicendo. Liu. 5.

Pontius Fregellanus, sub finem vitæ Tiberii Senatorium ordinem amisit. Tacit. 5.

C. Pontius Herennius, Pontii Herennii filius, dux Samnitum, Romanos ad furcas Caudinas sub iugum misit. Ipse postea a Papyrio Cursore victis Samnitibus & vicissim sub iugum missis, ductus in triumpho, securique percussus est. Liu. 9. & 11. Plinius de viris illust. *Dicere solebat, Vtinam ad illa tempora fortuna me reseruasset, & tunc essem natus, quando Romani donati accipere cœpissent: non essem passus, diutius eos imperare.* Cicero Off. 2.

Pontio Luciano rescribit Seuerus Pand. 23. de iure dotium.

P. Pontius Maximus ac C. Pontius Paulus. C. Pontius Pontianus F. H. Hæc in-

Scriptio legitur Romę iuxta campum Flor. teste Apiano pag. 305.

Pontio Mutio rescribitur a Grät. Val. Theod. AAA. 7. Cod. tit. 48.

C. Pontius Nigrinus, Consul fuit cum C. Acerronio Proculo, quo anno decessit Tiberius. Tacitus 5. Forsidem, quem Plinius Cuius principis legatum fuisse scribit.

Pontius Paulinus, Senatorii ordinis, cuius donationem, libertæ concubinæ factâ, Seuerus Imp. ratam habuit Pand. 24. de donationibus inter virum & uxorem.

PONTIUS PAULINVS, vir Consularis, Aufonio Poetæ amicitia cōiunctus, & ipse poeticis studiis clarus, secessit in Hispaniâ. Vbi religioni vacans, opes & voluptates mundanas contempsit. Extant carmina & epistolę eius aliquot inter Aufonii Poemata & epist. D. Augustini. Ipse Paulinus ad Alipium Episcopum scribens, a Delphino Burdigalę se baptizatum, a Lampio apud Barcinonem in Hispania sacratū asserit. Et ad Augustinum, ætatē sibi esse ait, quę fuit claudi, ad portā templi speciosam ledentis, Actor. 3. & 4. Præceptorem Aufonium habuit, quo cum iunior esset, Consulatum tamen ante illum obtinuit & gessit. Ex Hispania Barcinonensem illi muriam misit. Vxorem habuisse, innuit illud Aufonii:

-- Tanaquil tua nesciat istud.

Ad quod ille rescribens, inquit:

-- Non Tanaquil mihi sed Lucretia coniunx, rem ipsam non negans, sed nomen repudians. Tres libros Suetonii de regibus in epitomē ab illo coactos, & quidem carmine, valde laudat Aufonius, assecutum illum asserens, quod cōtra naturā rerum sit, breuitas vt obscura non esset. Tandem ex Hispania regressus in Italiam, in Campania desedit, Nolæ Episcopum agens. Sic enim de illo Augustinus de ciuit. Dei lib. 1. ca. 10. Vnde Paulinus noster, Nolensis Episcopus, ex opulentiſſ. diuite voluntate pauperrimus & copiosissime sanctus, quādo & ipsam Nolam Barbari vastauerunt, cū ab eis teneretur, sic in corde suo, vt ab eo postea cognouimus, precabatur: Domine non ex crucier propter aurū & argentum: vbi enim sunt omnia mea, tu scis &c. Videtur ad eundē scribere Hieronymus; vtitur enim his verbis: Nobilem te Ecclesia habeat, vt prius Senatus habuit. Et iterū ad Licentium suum Augustinus: Vade, inquit, in Campaniam, disce Paulinum, egregium & sanctum Dei seruum, quam grandem fastum seculi huius tanto generosiore quanto humiliorē cer-

uice incunctanter excusserit, vt eam subderet Christi iugo, sicut subdidit, & nunc illo moderatore itineris sui quietus & modestus exultat &c. De eodē Ambrosius ad Sabinum Episcopum in lib. 6. epistolarū. Paulinum, splendore generis in partibus. Aquitania nulli secundum, venditis facultatibus, tam suis quā coniugalibus, in hos se induisse cultus ad fidem comperi, vt ea in pauperes conferat, quæ redegit in pecuniā, & ipse pauper ex diuite factus, tanquā deoneratus graui sarcina, domus, patrię, nationi quoque, valedicat, quo impensius Deo seruiat. Elegisse autē secretū affirmatur Nolanę urbis, vbi tumultū fugitans auum exigit. Matrona quoque, virtuti & studio eius proxime accedit, neque a proposito viri discrepat. Denique, transcriptis in aliorum iura suis prædiis, virum sequitur, exiguo illic coniugis contenta cespite. Solabitur se religionis & charitatis diuitiis. Soboles eius nulla, & ideo meritorum posteritas desiderata. Hęc vbi audierant proceres, &c.

Pontius Paulinus, Nolanus Episcopus, haud dubie diuersus ab illo, vt pote 60. annis posterior, litteris & sanctitate vitę enituit. Vide Gregorium in dialogorum libro, & Volaterranum in Anthropologia.

C. Pontius Pelignus, refertur Inscript. ant. pag. 61.

PONTIUS PILATVS, præses Iudæę, per 10. annos prouincię præfuit. Accusatus apud Vitelliū, rectorē Syrię, quod multos iniuste & crudeliter occidisset, successorē accepit Marcellum, iussus Romam repetere, vt se corā Cæsare Tiberio expurgaret. Priusquā autē ad urbem accederet, Tiberius rebus humanis excessit, vt tradit Iosephus Antiquitatū 18. ca. 7. Vide Philonem de legatione ad Caium. Euseb. hist. Eccles. 2. cap. 7. sub Caio principe tot malis, tantisque calamitatibus circumuentū ex cruciatumque scribit, vt propria se manu transuerberans, nefariam vitam vi abiicerit. Volaterranus vult hūc ipsum Pilatum Cuius Cæsaris legatum fuisse, conatumque Lanuuii Atalantę & Helenę imagines, a Cleopharō Corinthio pictas, et templo tollere, tectorii natura non permittente. Vtrumque ego ad Nigrinum potius retulerim. Reperias & aliam de Pilato, eiusque interitu, narrationem apud Suidam Nepos.

Pontia Posthumia, ab Octauio Sagitta, Trib. pl. stupro cognita, cum nuptias suas, quas illi pacta erat, abrueret, ab eodem interempta est, imperante tum Nerone. Tacitus 13. & 20.

Pontius

Pontius Scæuinus, nobilis adolescens, redditur ordini Senatorio sub Othone. Cornel. Tacitus 17. Nam repetundarum reus sub Nerone, illo exciderat.

C. Pontius Telesinus, Samnitiū dux in bello sociali, & postea Marianis partibus adiunctus, contra Syllā pugnans cecidit. Appianus 1. & Patere. volumine posteriore.

L. Pontius Telesinus, laudatur vt Philosophus & insignis vir a Philostrato lib. 4. & 7. De eodem Velleius & Tacit. lib. 16.

Pontius Titinnianus, a patre Titinnio missus ad Cæsarem, cum ille Brundisii Pompeium obsideret. Cicero ad Att. in fine 9.

L. Pontius C. F. Mell. L. Pontius Eutychius sibi. Inscript. ant. pag. 56.

PONTIANI.

PONTIANVS LÆNAS, Consulatum gessit cum Antonio Rufō sub Hadriano ann. V. C. DCCCLXXXIII.

Pontianus alius, Consul fuit cum Pio sub Maximino Imperatore, anno V. C. DCCCCXC.

Pontianus, Martyr, passus sub Antonino Spoleti, iudice Fabiano, 14. Calendas Februarias.

Pontianus Pontifex Rom. sub Alexandro, cum sedisset annos 5. menses 2. pulsus in Sardiniam, ibidem cæsus est 12. Cal. Decembris. Meminit illius Beda in Calendario.

Pontianus alius, occisus sub Maximiano cum Prætextato 3. Idus Decemb.

PONTIANILLA, citatur 6. Cod. tit. 52. rescribentibus Ælię Seueri & Antonino.

Ponticus, Poeta Heroicus, cuius meminit Ouidius.

Ponticus, ætate Martialis, notatur ab ipso libro 2.

Ponticus Martyr, memoratur Eusebio Hist. Eccles. 5. cap. 3.

PONTIDIVS, rogatus qualem existimaret, qui in adulterio deprehenderetur: Tardum, inquit. Cicero 2. de Oratore.

TIB. PONTIFICIUS, Trib. pleb. anno V. C. CCLXXIV. delectum impedire conatus præceptis & monitis App. Claudii, per Patres suosque collegas victus, ab incepto destitit. Liuius 2.

C. PONTINIUS (Dion Pomptinum vocat) legatus M. Craffi in bello cōtra fugitiuos, teste Frontino lib. 2. cap. 4.

Prætor Cicerone Cos. Gallos Allobroges domuit, deque iis triumphauit, valde adiutus ab App. Claud. Consule, cum illi Tribuni vehementer aduersarentur, quemadmodum memorat Dion in fine 39. Cum Cicerone Proconsule legatus in Ciliciam iuit, vbi Appio simul atque reum illum a Dolabella factum cognouit, accepti beneficii memor, eximiam operā vicissim præstitit, quemadmodum testis est Cicero ad Appium ipsum scribens epist. 10. libri 3.

POPEDI.

Q. Popedius Silo, dux Marforum in bello sociali, eius tumultus auctor, in eoque cæsus. Liuius 76.

Popedia Sp. F. A. XII. Julia Procla F. eius V. A. X. M. III. Citatur a Carolo Sigonio in de nominibus.

Q. Popedio Q. F. Ser. Catoni Q. quinq. liberti. Inscript. ant. pag. 174.

POPILII.

L. Popilius Volscus, Trib. mil. Cōs. post. an. V. C. CCCLV. quo tempore primus e plebe, & vnus eum honorem assecutus est P. Licinius Caluus. Fuit ergo Patricius hic Popilius. Liuius 5.

M. POPILIVS LÆNAS, cum Consul esset, eodemque tempore sacrificium publicum cum læna faceret, quod erat Flamen Carmentalis, plebis contra Patres seditione nunciata, vt erat læna amictus, ita venit in concionem, seditionemque cum auctoritate tum oratione sedauit. Cic. in Bruto. Haud dubie vero Lænatis hinc ipsi gentique nomen additum. Porro Consulatus gessit. In secundo Tiburtes vicit, agris illo-

rum vastatis. In tertio Gallos ingenti pugna cecidit, deque iis triumphauit magno plebis fauore. C. Licinium Stolonem sua ipsius lege 10. millibus æris damnauit. Liuius 7.

M. Popilius Lænas, Consul ann. V. C. CCCXXXVIII. cum Sp. Nautio superioris, vt arbitror F.

M. Popilius M. F. M. N. Lænas. Hęc inscriptio legitur Romę in vetustissimo marmore, teste Volaterrano.

T. Popilius, legatus fuit in exercitu Q. Fuluii & App. Claudii, Capuam obsidentium, an. V. C. DXLIII.

P. Popilius missus legatus cum L. Genutio & P. Perilio ad Syphacē regem iungendæ amicitia gratia an. V. C. DXLIV.

M. Popilius Lænas, Consul anno V. C. DLXXXI. Ligures vicit. in quos cum facta deditione præter modum sæuere, Senatû factum illius improbauit, Ligures iniuste venditos, emptoribus precio reddito, liberos esse iussit. Ipse Senatui minus parens, Trib. pl. denunciatione in urbem retractus bis apud C. Licinium Prætorē causam dixit. Tertio Prætor gratia C. Popilii fratris, qui Consul & absens erat, & Popilia familiae precib. victus, Idib. Martiis adesse reum iussit, quo die noui magistratus honorem iniri erant, ne diceret ius, qui priuatus futurus esset. Ita rogatio de Ligurib. deq; Popilio, quam duo Martii Trib. pl. promulgarant, elusa est. Liu. 4.2. Gessit tamen postea Censuram cum P. Scipione Nafica, auctore Plinio lib. 34. cap. 6. & item Gellio 4. cap. 20. Fuit & Poeta, vt est apud Donatû in vita Terentii. Ouid. Fast. 6. eo Cos. instituta Floralia docet. Censuræ eius meminit Fragment. Sex. Pompeii. p. 94.

DLXXXII
DCXVI.

C. POPILIVS LÆNAS, M. fr. duob. Consulatus perfunctus est, vir asper ingenio, seuerò vultu & graui oratione. Missus legatus ad Antiochum Epiphanem, Syriæ regem, vt ab obsidione Alexandria eum dimoueret, expositis mandatis, quibus iubebatur inceptis desistere, cum ille se deliberaturum diceret, virga Regem circumscriptis, iussitq; antequam circulum excederet, responsum dare. Qua asperitate motus Antiochus, bellum dissoluit. Liu. 45. qui socios & collegas eius in hac legatione C. Decimium & C. Hostiliû fuisse scribit, Paternus, Valerius Max. 6. cap. 4. In Plinio mendose pro Popilio Octauius legitur, etsi Cicero quoque Philipp. 8. Cn. vocat.

M. Popilius Lænas, M. puto F. Consul ann. V. C. DCXV. a Numantinis fufus fugatusque est. Liuius 55. De eodem Valerius Max. lib. 8. cap. 1.

P. Popilius Lænas, Consul anno V. C. DCXXII. quod in eo magistratu acerrime in amicos cliētesq; Tib. Gracchi sæuisset, publice damnatus est, restitutus tamē postea rogatione L. Calpurnii Bestiæ, Trib. pleb. Cicero in Bruto & Paternus. Citatur in hunc, vt in fratris hoste, oratio C. Gracchi apud Gellium 11. cap. 13. Cicero post reditum ad Quirites, adolescentes filios deprecatos scribit.

Q. Popilius, fors P. fr. Citatur in hunc apud Gellium eiusdem C. Gracchi oratio, inscripta in Q. Popilium circum concilia-

bula, si tamen locus non est mendosus.

C. Popilius, alius a priore, & tempore multo posterior, Senatorii ordinis, q; ob rem iudicatam pecuniā accepisset, damnatus est. Cicero in Verrinis. Meminit huius credo, vt exulantis Nuceria Cicero pro L. Corn. Balbo. Certe pro A. Cluentio viri clarissimum vocat, & Q. Metello coniungit, nisi forsibi pro C. legendum est P.

M. Popilius, item Senator, moriturus, Oppium Gallum, amicissimum sibi, tanquam illi bona sua relinqueret, traditis anulis cum osculo, cum tamen alium heredem scripsisset, delusit. Valer. Max. 7. cap. 9.

P. Popilius, sanguine iunctus M. Anco Carseolano, & inter hæredes ascriptus. Valerius Max. 7. cap. 7.

P. Lænas (haud dubie Popilius) Trib. pl. Sex. Lucilium, prioris anni Tribun. pl. Saxo Tarpeio deiecit. Paternus lib. 2.

C. Popilius, Tribunatus competitor C. Iulio Cæsari. Plutarchus in Cæsare.

C. POPILIVS LÆNAS, Picenæ regionis interemptor patris sui, aliquando a Cicerone in iudicio capitis defensus, caput illi & dextram amputauit. Valer. Max. 5. cap. 3. & Dion lib. 47. Popilium pauci ex historicis interfectorem Ciceronis tradiderunt, & hi quoq; non parricidii reum, & a Cicerone defensum, sed in priuato iudicio. Seneca declamat. 7. Nam Plutarchus & Eusebius, eosq; secuti, ad Herenniû id transferunt. Vide Sebast. Corr. Quæsturam.

Popilia, virgo Vestalis, ob crimen stupri viua defossa est, ann. V. C. cclxxv. Orosius 2. Liuius & Dionysio Oppia dicitur.

Popilia, mater Q. Catuli senis, & C. Iulii Cæsaris, cui primæ omnium defunctæ contigit in vrbe publice laudari. Cic. de Oratore.

Popilia, virgo Vestalis tempore Q. Metelli Pii, Pontif. Max. Meminit eius Macrobius Saturn. 3.

POPILIAE feminae felix nomen dedit nomen tribui Popiliae. Fragment. Sex. Pompeii pag. 42.

P. Popilius, accusatus ambitus & damnatus, vt T. Gutta & Bulbus, synchroni omnes Ciceronis. Cic. pro A. Cluentio. Aliquanto post L. Popilius vocatur, & libertini filius fuisse traditur.

M. Popilius, Tribun. plebis anno V. C. DLXXXV. apud Valerium Max. 6. cap. 5. perduellionis diem dicit Claudio & Graccho, Censoribus, cū apud Liuiû 43. id faciat Trib. pleb. Rutilius. Nescio vter locus rectius

rectius habeat. De Rutilii nomine cum Liuius conuenit Fragment. Sex. Pompeii pagina 94.

C. Popilius, synchronus Ciceronis, Iurisperitus haberi volebat, cum esset imperitus, ac ingenio tardus. Ad causam quandam testis aduocatus, cum dixisset, se nihil scire. *nimirum*, inquit Cicero, *de iure enim te interrogari putas*. Plut. in apophthegm.

C. Popilius, Eques Rom. cognomento Sabellus, sub M. Manlio Volsone, quamquam pede saucio, strenuam operam contra Histros, cum castra reciperentur, præstitit, plurimosque hostium occidit, anno V. C. DLXXXVI. Liuius 41.

C. Popilius C. F. Q. N. Carapedo, Consul & VII. vir Epulonum & sodalis Hadrianae, vixit sub Pio. Vide inscriptionem, quæ extat apud Volaterranum. Fors hic est, qui in Catalogo Consulum appellatur Lænas Pontianus sub Hadriano, anno V. C. DCCCLXXXIII.

Mer. S. D. Popilius Patrus Cn. Iube F. Pato Consuli desig. fratri suo b. m. p. hunc somno aternali patriæ retinet. Extat Patavii, citante Scardeonio.

M. Popilius Andronicus, Grammaticus in vrbe. Vide Tranquil. in de Grammat.

Popilia Felicula, nota e carmine epitaphio apud Fabriciû in Antiq. pa. 72. & seq. 30

Popilia Zenonis. Inscriptionum antiq. pag. 255.

Popilia M. F. miranti cuidam, quid esset, quapropter aliæ bestia nunquam marem desiderant, nisi cum prægnantes fieri vellēt: respondit, *bestia enim sunt*. Macrobius 2.

Popilia, virgo Vestalis, deprehensa in stupro, viua defossa est Olympiadis 73. anno 4. Eusebius.

Popiliae rescribitur ab Alexandro A. 4. Cod. tit. 29.

Popilio ab Anton. A. 4. Cod. tit. 32.

POPPII

C. Poppæus Q. F. Q. N. Sabinus, modicus originis, principum amicitia Consulatum ac triumphale decus adeptus, maximisq; prouinciis per 24. annos impositus, nullam ob eximiam artem, sed quod par negotiis neq; supra erat, concessit vita sub Tiberio, non fato, sed sponte sua. Dion & Tacit. lib. 5. Gessit autem Consulatum sub Augusto an. V. C. DCCCLXI. Meminit eiusdem Plinius lib. 7. cap. 48. Filiam reliquit Poppæam Sabinam, quam primum T. Ol-

lio, deinde Scipioni nuptam, Messalina Claudii subuerit. Idem Tacitus lib. 11.

Q. Poppæus Q. F. Q. N. Secundus, Consul ex Cal. Iul. cum M. Papio Mutilo sub Augusto, anno V. C. DCCCLXI. a quibus lata lex est Papia Poppæa de hæreditatibus mulierum. Opinor superioris fratrem fuisse patrualem, quandoquidem vterque Q. F. & Q. N. scribitur.

PORCELLVS, Grammaticus, citatur Senecæ suafor. 2.

PORCII

Porcius Plutarchus in Publicola a porcis dictos scribit, vt a suis Suillios, a capris Caprarios & a bobus Bubulcos. In eandem sententiam Varro lib. 2. de re rust. cap. 1. *Nomina multa*, inquit, *habemus ab utroq; pecore, a maiore & a minore. A minore, Porcius, Oninius, Caprilus: sic a maiore Equitius &c.* Itaque nomen per C. scribendum, docet Manutius in Orthographia. Gens ipsa Tusculo in urbem venit, auctore Cicerone. Dicti autem Catones sunt cognomento, qui cati & sapientes haberentur.

M. PORCIUS M. F. CATO, in urbem venit adhortatione Valerii Flacci, cum quo postea Consulatus & Censuram gessit. Vitam illius habes apud Plutarchum, Æmilium Probum, Plinium de viris illust. & Volaterranum, vt de Cicerone, Liuius, Plinius auunculo taceam. Excessit natus annos 85. vt Plinius 19. cum eo ipso anno contra Sergium Galbam ad populum summa contentione dixisset. Cic. in Bruto, Liuius lib. 39. anno xc. accusasse Galbam scribit. Vxoribus duas habuit, Liciniam & Saloniam, & ex vtraque liberos: ab illa Liciniani, ab hac Saloniani appellati sunt. Plinius 7. cap. 14. Gellius 13. cap. 18. Plutarchus tradit, illum primum dictum M. Porcium Priscum, deinde Catonem, patrem habuisse M. proauum item illius a fortitudine laudatum. Referuntur inibi hiversus de illo:

Porcius hic mordax glaucis subrufus ocellis Interiens, Erebo sedes non reperit ulla.

Citatur eius actiones apud Nonium de re Floriana, in Panlam, contra Farium &c.

Nominat plures alias Fragmentum Sex. Pompeii, in iisq; aliquoties oratione de suis virtutibus contra Q. Minutium Thermum. Ibid. pa. 179. notatur, quod Originum libros inscripserit, propterea quod non satis plenum titulum propositi sui videretur amplexus, quâdo prægrauent ea, quæ sunt rerum gesta-

rum P. R. cum tamen pag. 181. fateatur, oppidorum originem optime a Catone relata. E plurimis Ciceronis de Catone locis placuit eum hic adducere, quem habet 7. in Verrem: *Venit mihi in mentē, inquit, M. Catonis, hominis sapientissimi: qui cū se virtute non genere populo R. cōmendari putaret: cum ipse sui generis inuitū ac nominis ab se gigni & propagari vellet: hominum potentissimorū suscepit inimicitias: & maximis in laborib. usq. ad summā senectutē summā cū gloria vixit &c.*

M. Cato, Catonis ex Licinia F. doctus iuris, obiit patre viuente, Prætor designatus. Vxor illi fuit Æmilia, Æmilii Pauli F. Scipionis Æmiliani soror. De fortitudine eius Plutar. in Catone maiore, Valer. Max. lib. 3. cap. 2. Suidas *αεγίστου*, Iustin. lib. 33. Frontinus lib. 4. cap. 8. Putatur eiusdē esse regula Catoniana Pand. 3. 4. tit. 7. item disputatio Pand. 45. tit. 1. l. 4.

M. Porcius Cato M. F. Censorii Nepos, Orator, Consulatum gessit cum Q. Martio Rege anno V. C. DCXXXVI. Profectus in Africam, ibidem decessit. Huius filius M. Cato, Prætorius, obiit in Gallia.

C. Porcius Cato, M. superioris fr. Censorii & ipse nepos, Consul an. V. C. DCXL. aduersus Scordiscos male pugnauit. Liuius 63. Damnatu a iudicibus Gracchanis lege Manilia. Cicero in Bruto. Meminit illius vt exulantis Tarracone Cicero pro L. Cornelio Balbo.

M. Porcius Cato Salonianus duos filios habuit, M. & L. quorum L. Consul anno V. C. DCLXV. cecidit in bello Italico. Orofius scribit, illum in pugna contra Marfos ad lacum Fucinum fraude Marii iunioris, quod patris illius laudib. obrectaret, quasi ab incerto auctore cæsum esse, lib. 5. ca. 18. M. Tribunitius, periit in petitione Prætoræ. Laudatur huius iudicium ex formula bonæ fidei apud Valer. Max. 8. cap. 2.

M. PORCIUS CATO Vicensis, M. Tribunitii F. Saloniani nepos, Censorini pronepos, germanum habuit Cæpionem, & duas Seruiliæ sorores, item Porciam, quæ nupsit L. Domitio, & auunculum M. Liuium Drusum, qui Trib. pl. domi suæ cæsus est. Vxores duxit primum Atiliam, Serani filiam, dein Martiam, sed non virginem. Filium reliquit M. Catonem, qui in acie Philippensi periit, & Porciam filiam, quæ primum Bibulo, quem bis patrem fecit, vt Plutar. in Catone, dein M. Bruto, Cæsaris percussori nupsit. De huius constan-

tia & vitæ exitu Valerius Max. lib. 3. cap. 2. lib. 4. cap. 6. Totam vitam Catonis luculenta expositione complexus est Plutarch. Inexhaustam eius legendi auiditatē, quæque fatiari non posset, prædicat Cicero lib. 3. de finibus: *Quippe, inquit, qui ne reprehensionem quidem vulgi inanem reformidans, in ipsa curia soleret legere sepe: dum Senatus cogeretur, nihil opera Reipub. detrahens. Quo magis tum in summo otio, maximaque copia, quasi belluo librorum (si hoc verbo in tam clara re utendum est) videbatur. &c.*

Porciam, Domitio nuptam, laudarunt scripto Cicero, Varro & Lollius. Vide Ciceronem ad Anticum lib. 13. Meminit Hieronymus aduersus Iouinianū, qui tale eius dictum celebrat: *Cum apud eam quædam benemoratā laudaretur, secundum maritum habēs: Felix, inquit, ac pudica matrona non nubit nisi semel.*

M. Aquinius, Catonis F. bello Africano interfuit, cui Cæsar a morte patris vitam concessit. Comment. 5.

Martia, Catonis filia minor, cum quaeretur ab ea, cur post amissum maritum denuo non nuberet, respondit, se non inuenire virū, qui se magis vellet quam sua. Hieronymus lib. 1. contra Iouinianum.

C. vel, vt est in nonnullis exemplarib. M. Cato, adfuit M. Scauro, defendente Cicero, Afcon. Pedian. Fuit hic, opinor, Trib. pl. Marcellino & Philip. Coss. cuius meminit Cicero ad Lentulū, epist. 1. & ad Q. fratrem 3. item Liui. 105. & Fenestella apud Nonium Marcellū in voce, Rumor, his verbis: *Itaq. vt magistratum Tribuni iniere, C. Cato, turbulentus adolescēs & audax, nec imparatus ad dicendū, initionib. asiduis inuidiā & Ptolemaeo simul, qui iā ex urbe profectus erat, & P. Lentulo Consuli, paranti iam iter, cogitare secundo quidē populi rumore cepit. Cic. ad Q. frat. 1. epist. 3. hæc de eo habet: Rempublicā funditus amisimus, adeo vt Cato, adolescens nullius consilii, sed tamē ciuis Romanus, & Cato vix viuus effugerit. Quod cū Gabiniū de ambitu vellet postulare, neq. Prætores dieb. aliquot adiri possent, velporestatē sui faceret, in cocione ascendit. & Pompeiū priuatus dictatorem appellauit. Propius nihil est factū quā vt occideretur.*

M. Porcius Cato, Prætorius sub Tibetio principe. Tacit. 4. Fors idē est, quæ Frontinus scribit curatorem aquarū fuisse sub Claudio, datque illi prænomen M. De hoc, nec scio an de alio, extat inscriptio in memoriis Hispanicis pag. 13.

M. Por-

M. Porcius Cato, curator aquarum, Aquilio Iuliano L. Nonio Asprenate Coss. sub Caio, teste Frontino in de aquæductibus. Meminit Porcii Catonis Prætorii, vt anhelantis ad Consulatum, & ob id dilationes factitantis, Tacitus 4.

Cato Marfus quidam, notatur a Cicerone in oratione pro domo sua.

Catoni rescripsit D. Had. 1. Instit. 10.

PORCII promiscue congesti.

L. Porcius Nasica, Censori Catoni cum ille, Ex tui animi sententia tu vxorem habes? *Non hercle, inquit, ex animi tui sententia.* Cicero de Orat. 2. Gellius lib. 4. cap. 20. In Cicerone male legitur, *ex animi mei sententia*

L. Porcius Censorinus, Consul sub Triumuiratu Cæsar, Lepidi & Antonii ann. V. C. DCCXV. post pugnam Philippensem ab Antonio Græciæ præpositus est. Plutarchus in Antonio.

PORCIUS LATRO, grauis Orator & suavis homo, in omni re tamen nimius. Vide Senecā pro cæmio lib. 1. controuersiarum, Plinium lib. 20. cap. 14. Cælium 6. cap. 35. & Volaterranū in voce Latro. Genere Hispanus fuit, condiscipulus Senecæ, Maximi auditor, nobilis declamator. Dicere solebat, summam esse demētiam, detorque orationem, cui rectā esse liceat. Tædio duplicis quartanæ sub Augusto semet interfecit. Sic Euseb. in Chron.

Porcius Septimius, procurator Rheticiæ sub Vitellio, incorruptæ erga illum fidei. Tacitus 19.

Porcius Festus, præses Iudææ sub Nerone, successor Fælicis. Actor. 24. Obiit in Iudæa. Hist. Eccl. 2. cap. 23.

Porcius Rusticus, propinquus Latronis, pro quo ille reo in Hispania dixit. Seneca.

M. Porcius Lecca, Tri. pl. an. V. C. DLV. L. Manlio Acidino, cū ex Hispania rediisset, ne urbem ouans ingrederetur, obstitit, quanquam re a Senatu impetrata. Liui. 3. 2.

P. Porcius Lecca, Triumuir Epulonum factus, quo tempore id sacerdotium primū est institutum, an. V. C. DLV III. Prætor anno sequenti, Hetruriam obtinuit, vt a tergo Liguribus esset. Liuius 33.

M. Porcius Lecca, Senatorius, socius Catilinæ. Sallustius.

P. Porcius Lecca, socius Catilinæ. Cicero pro P. Sylla.

DLXIII. L. Porcius Licinius, legatus Q. Fuluii

Flacci Procons. bello Pun. 2. Liuius 26.

L. Porcius Licinius, alius opinor, Æd. pl. anno sequ. id est DLXIV. Prætor biennio post, Galliam prouinciam affecutus est C. Claudio M. Liuius Coss. ante quorum aduentum aduersus Hasdrubalem multa industria rem gessit. Liui. 27. Traditur idē Poeta fuisse, & citatur ab A. Gellio 19. cap. 9. & 17. cap. 21.

L. Porcius Licinius, Prætor ann. V. C. DLXI. Sardiniam tenuit. Consul ann. DLXX. aduersus Ligures rem gessit, in quo bello ædem vouit Veneri Erycinæ, quam L. filius Duumuir extructam ad portam Collinam dedicauit. Liuius 35. 39. & 40.

L. Porcio ob Pro. opt. administratam Balterani populi P. C. Hæc inscrip. extat in Tarraconenli prouincia. Inscrip. ant. pag. 5.

M. Porcius M. F. Ibidem pag. 14.

P. Porcius, scripsit poema de pugna porcorum versibus hexametris, cuius dictiones omnes a P. littera incipiunt.

Porcio rescribitur a Seuero & Ant. 5. Cod. tit. 4.

Porcia Veneria, mulier impudica, scitam habet inscriptionē. Inscrip. ant. pa. 67.

Porcius Lyfimachus.

Lyfimachus, citatur Plinio lib. 1. & 15.

Posidius, cæsus a Donatistis. August.

Posidonio rescribitur ab A. A. & C. C.

6. Cod. tit. 54.

Posidonius, Episcopus Calamensis, scripsit vitam D. Augustini.

Posis, luti figulus, Plinio ex sententia Varronis 35. cap. 12.

POSTHVMII

P. Posthumius Tubertus, Conf. anno 5. post exactos Reges, triumphauit cū M. Valerio collega de Sabinis, & interiecto anno iterum Consul, triumphauit cum Agrippa Menenio de Auruncis. Liui. 2. Plin. 15. cap. 29. Primū hunc ouasse scribit. Idē Dionys. tradit, sed hic bello Aurunco, ille Sabino.

A. Posthumius Tubertus, P. vt opinor, nepos, Mag. equ. sub Æmilio Mamerco, quādo ille censurę tempore ac modū imposuit an. V. C. CCCXXI. Deinde triennio post Dictator dictus a genero suo, T. Quintio Cincinnato, Volcos & Aquos vicit nobili pugna, deq. iis triumphauit. Hunc Liuius feuerissimi imperii virum vocat, nec credit tamen ab illo filium, quod præsidio non iussus decesserit, securi percussus libro 4. Agunt de eodem Diodorus Siculus lib. 12.

Manutius vult scribendum Postumius ex anti quis lapidib.

Fulius Vrelinus scribit Lecca. Vide Nitas eius in opera Ciceronis pag. 205.

Valerius Max. lib. 2. cap. 2. Gellius lib. 17. capite ultimo.

C. Posthumius Cominius, Consul anno V. C. cclii. quo tempore primus Dictator creatus est T. Largius, illius collega. Iterum Consul anno 1 x. post, Antiates Volscos vicit. Liuius 2. Vide an idem sit, de quo Fragment. Sex. Pompeii pag. 23.

A. Posthumius Albus Regillensis, Consul & Dictator eodē anno, videlicet V. C. cclviii. teste Dionysio lib. 6. Latinos memorabili pugna ad lacum Regillensem vicit, deque iis cum M. Equitum, T. Ebutio triumphauit. Liuius 2. Plin. de viris illustr. Valerius Max. lib. 1. cap. 8. Huius opinor filios fuisse, qui sequuntur, Sp. & A. Posthumios.

Sp. Posthumius Albus Regillensis, Consul ann. V. C. cclxxxviii. Postea inter legatos fuit, qui missi sunt Athenas ad describendas leges Solonis, deinde vnus ex x. viris. Liuius 3.

A. Posthumius Albus Regillensis, Consul an. V. C. ccxc. contra Equos rem feliciter gessit. Liuius 3.

Sp. Posthumius Albus, Sp. vt opinor F. Tribun. mil. Consulari potest. anno V. C. cccxxii. Dein sequenti anno legatus A. Posthumii Dictatoris, aduersus Volscos strenue pugnans, ictus saxo, perfractoque capite, acie excedere coactus est. Liuius 4.

M. Posthumius (existimo Regillensem dictum) ann. V. C. cccxxix. Tribun. mil. Consulari potest. rem aduersus Veios cum collegis ob discordiam male gessit, vnde damnatus a populo 10. millibus æris grauis. Liuius 4.

M. Posthumius Regillensis, Trib. mil. anno V. C. cccxli. prauæ mentis homo, ob crudelitatem ab exercitu lapidibus obrutus est. Huius aliquando excepta vox est, Malum militibus meis, nisi quieuerint. Liuius 4. Valerius Max. 9. cap. 8.

Posthumia, Vestalis, propter amœniorē cultum, ac liberius ingenium, accusata, tandem absoluta est, an. V. C. cccxxxv. Liuius 4.

M. Posthumius & M. Posthumius Albinus, simul Trib. mil. ann. V. C. cccclii.

A. Posthumius Regillensis, Trib. mil. ann. V. C. ccclviii. cum L. Julio Tarquinienfes cecidit. Liuius 5.

A. & L. Posthumii Regillenses, simul Trib. mil. an. V. C. ccclxxiv. Fors fratres, superioris A. filii.

Sp. & L. Posthumii Albini Regillenses, Trib. mil. Consulari potest. Ille an. V. C. ccclxi. Equos vicit, decessitque in Censura: hic anno ccclxvi. id est, proximo post urbem recuperatam a Gallis. Liuius 5. & 6. Arbitror fuisse fratres, & superioris Sp. nepotes.

Sp. Posthumius Albinus, Consul anno V. C. cccxxi. Dein proximo anno Censor, cum Philone, Magister equitum anno cccxxvi. Iterum Consul an. cccxxxiii. auctor cum T. Veturio pacis Caudinæ, Samnitibus deditus, nec tamen receptus est. Liuius 8. & 9.

L. Posthumius Megellus, Consul an. V. C. cccclix. triumphauit de Samnitibus. Iterum Consul triumphauit de eisdē & Hetruscis contra auctoritatem Senatus, & intercessionem 7. Tribunorum, cum illi tres Tribuni auxilio essent & plebis voluntas. Tertium Consul, quod opera militum in agro suo vsus esset, cum exercitui præfesset, damnatus est. Liuius lib. 9. 10 & 11. Suidas Ποσθμίου.

L. Posthumius Megellus, Consul an. V. C. cccxc. Idem puto fuit rex ille sacrorum, quem citat Plinius 11. cap. 37.

A. Posthumius Albinus, Consul anno V. C. dxi. Idem Flamen Martialis cum ad bellum gerendū proficisci vellet, a L. Metello Pontif. Max. ne a sacris recederet, in vrbe retentus est. Liuius 19. & Valerius lib. 1. cap. 1.

L. Posthumius Albinus, Consul anno V. C. dxix. iterum anno dxxv. tertium designatus absens, cum Prætor esset, vna eū exercitu cæsus est a Gallis, an. dxxxviii. Liuius. Fors A. fr.

Sp. Posthumius Albinus, Prætor vrbanus anno V. C. dlxv. Tertio anno post Consul Bacchanaliū coniurationem puniuit. dlxx. fit Augur. Moritur an. dlxxxix. Liuius 36. & 39.

A. Posthumius Albinus Luscus, Prætor anno V. C. dlxix. Consul ann. dclxxiv. quadriennio post Censor, proximo inde anno x. vir sacrorum, missus legatus cum 9. aliis in Macedoniā an. dlxxxvii. Liuius.

Sp. Posthumius Albinus, Prætor anno V. C. dlxxi. Siciliam tenuit. Consul anno dlxxx. primus omnium socios grauate cœpit, cum ante illum nemo in villare oneri aut sumptui fuisset. Liuius 39. & initio 42. Hic idem Posthumius cognomento dictus est Paulus.

L. Post-

L. Posthumius Albinus, Prætor an. V. C. dlxxi v. triumphauit de Lusitanis, Cōsul an. dlxxxvi. Fit Flamen Martialis an. dlxxxvi.

L. Posthumius Albinus, Consul ann. V. C. dc. mortuus in ipso honore, vt auctor est Iulius Obsequens.

A. POSTHVMIVS ALBINVS, Romanæ scriptor historiæ, Consul an. V. C. dci i. cū L. Lucullo. In hunc est dictū Catonis. Vide Ciceronem in Bruto & Gellium 11. cap. 8. Item Macrobius, Corn. Nepotem & Suidam, Ἀνδρ. Ποσθμίου.

Sp. Posthumius Magnus, Consul an. V. C. dcvi. De hoc puto loqui Ciceronem in Bruto cum inquit: *Multa sunt Sp. Albini orationes, &c.*

Sp. Posthumius Albinus, Consul an. V. C. dcxlv. lege Manilia damnatus a iudicibus Gracchanis. Cicero in Bruto.

A. Posthumius Albinus, Consul an. V. C. dcxv. Sp. superioris fr. fuit, teste Sallustio, M. Antonii Oratoris collega. Perit in bello sociali. Liuius 75.

A. Posthumius Albinus, Flamen, alius a Consulari, teste Cicerone in Bruto.

A. Posthumius Albinus, vir Prætorius, & legatus Syllæ bello sociali, a militibus Syllæ saxis & lapidibus mactatus, quā rem ille dissimulante tulit. Plutarchus in Sylla, Liuius lib. 75. Val. Max. lib. 9. cap. 8. Orosius lib. 5. cap. 18. Eutropius lib. 5.

A. Albinus, inter Cæsaris Prætores refertur Appiano lib. 2.

Posthumius, haruspex temporibus Syllæ. Cū enim is Tarentū venisset, atq; ibi sacrificasset, vidit in capite vitulini iecinoris similitudinē. Quare præclarā ei victoriā significari respōdit, iussitq; vt extis illis solus vesceretur. Augustinus de C. D. lib. 2. c. 24. Variant nonnihil Cicero lib. 1. de diuinat. 40 Valerius Maximus lib. 1. cap. 6.

T. Posthumius, non minus vehemens Orator, quam bellator, effrenatus & acer nimis, sed bene iuris publici leges atque instituta cognouerat. Perit in bello ciuili Pompeiano. Cicero in Bruto.

Cn. Posthumius, accusator Murænae, familiaris Ciceronis.

L. Posthumius, Pompeianus a Sallustio ad Cæsarem cum M. Fauonio confertur. 50

T. Posthumius Furfanus, Cæsaris partium Prætor Siciliæ, ad quem Cicero scribit lib. 6. Cæcinam illi commendans. Fit mæcio Furfani in epist. ad Att. p. 266. Variant de cognomento Notæ Fuluii Vrlii in

opera Ciceronis pagina octuagesimanona.

M. Posthumius Pyrgensis, publicanus & vir improbus, damnatus a populo. Li. 25.

L. Posthumius Tempfanus, Prætor anno V. C. dlxix. Liuius 39.

L. Posthumius Tympanus, Quæstor T. Sempronii Longi Cōsulis anno V. C. dlx. cæsus a Gallis, dum castra tutatur. Liui. 34.

Posthumius, familiaris M. Marcelli, Cōsularis, qui Athenis periit. Cicero epist. 4.

Posthumia, Seruii Sulpii vxor. Cic. 4. familiarium epistol. 2. & ad Attic. 12. epist. 4.

Iulius Posthumius, vir Consularis, præpositus Dalmatiæ sub Augusto, ornata triumphalia meruit. Paternus. Quidā pro Posthumio Posthumū vocant, qua ratione ad hanc familiam nihil pertinuerit.

Fulvius Posthumius, Cæsaris partiū apud Dyrrhachiū, refertur Cæsari com. 3. Eundem an T. Posthumū Cæsar in Italiam miserit, cum ipse tempestate reiectus esset, incertum. Appianus eius meminit lib. 2.

Posthumius Seuerus, occisus a Seuero. Spartianus.

A. POSTHVMIVS, vnus ex triginta Tyrānis, Gallias 7. annis tenuit. Vide Pollionē.

Posthumius Victorinus & Posthumia Maximina, referuntur Inscript. ant. p. 284.

Posthumia Victorina. Ibidem pag. 453.

L. Posthumius Facilis, pag. 330.

Q. Posthumius Hyginus, pag. 455.

Posthumius Lampadius, Consul sub Iustiniano pag. 110.

Q. Posthumius, Senator, ab Antonio, cuius partes fouebat, in bello Actiaco dilaniari iussus. Dion lib. 50.

Posthumius Titianus, præf. vrb. sub Diocletiano.

Posthumia P. F. Paula Iuuentii Secund. Col. Sic habet inscriptio pagina 66. opinor deesse vel intelligi vocem Vxor.

Posthumus, Romanus, Græcis litteris post tricesimum ætatis annum est eruditus, cum initio aurifaber fuisset. Semel autem isto doctrinæ amore commotus Athenas abiit, ibiq; Græcorū disciplinas addidit, & præclara eruditione ornatus consenuit. Iure iraque & hic Heraclii illud de se dicere potuit: ἔμαρτον ἐδιδρακόμεν, Me ipsum quæsiui. Hæc Suidas.

Posthumvlenus, citatur Ciceroni epistolarum 6. ad Trebatium.

Potentiano rescribitur ab AA. & CC. 9. Cod. tit. 35.

Potesentico ab AA. & CC. 4. C. ti. 16

HH

M. POTIDIUS, municeps noster, multas priuatas causas actitauit, celeriter sane verba voluens, nec hebes in causis, vel dicam plus etiam quam non hebes, sed effervescent in dicendo stomacho saepe iracundiaque vehementius, ut non cum aduersario solum, sed etiam, quod mirabile est, cum iudice ipso, cuius delinitor esse debet orator, iurgio saepe contenderet. Cicero in Bruto.

POTITIUS, quod sacrorum Herculis ritum, pro dono genti suae ab ipso assignatum, auctore App. Claudio Celsore, ad ministerium fertorum transtulissent, cetera intra annum extincti sunt, cum essent puberes numero super 30. nomenque Potitium, in 12. familias diuisum, prope interiit. Val. Max. 1. cap. 2. Plinius de viris illustr. Adde quae habet Fragment. Sex. Pompeii pag. 34. & 45. item Pauli epitome lib. 14.

P. Potitius, vir frugalis. Cicero in Verrin. 2. POTITIANVS Afer, vitam Antonii narrat apud Augustinum.

PRÆSENTII.

P. Præsentius, dux in bello sociali, Perennam, Romanorum ducem, fugauit. Apianus 1. In vulgata versione Præsentius legitur.

L. Præsentius L. lib. Flori VI viri. Aug. L. Præsentius L. lib. Apr. Io. amico b. mer. Inscript. ant. pag. 152.

L. Præsentius L. F. Lem. Pætus quaeratur apud Carolum Sigonium emendationum 147.

L. Præsentius L. F. Pætus Seuerus cum honoribus, gestis & Urbia L. F. Marcella, refertur apud Apianum memor. veterum pagina 154. & Carol. Sigonium emendationum 2. pagina 147.

PRÆSENTINO rescribitur ab Anton. A. 5. Cod. tit. 51.

PRECII.

Preciorum familiam commendarunt mala Preciana, quorum meminit Macrobius lib. 3. cap. 13.

Precia, elegans & formosa mulier Romæ, sed parum pudica, quae Cethego summæ auctoritatis in Rep. viro conciliata, quicquid libuisset, facile consequbatur. Nihil enim in Senatu & in populo decernebatur, ubi non interuenisset Cethegus, neque Cethego quicquam probatum erat, quod non iussisset Precia. Huius fauore, suffragante Cethego, L. Lucullus Ciliciam provinciam adeptus est. Plutarchus in Lucullo.

L. Precius, Eques Rom. Cic. in Verrinis. Precianæ hereditatis, ut a Precio familiari & amico relictae, meminit Cic. in epistolis ad Terentiam, & ad Att. lib. 12. Cuspiana, inquit, explicabis, etiam Preciana, &c. PRECIANVS I. C. Ciceroni in epistolis ad Trebatium.

PRECLIVM patrem Cicero impense laudat, ut virum bonum & familiarem suum, epist. 18. cuius & filium Cæsari commendat.

PRIMA, mater Maximi Pupieni Imp. Capitolinus.

L. Primus Sp. F. Celsus, refertur Inscript. ant. pagina 293.

Primus, Corinthiorum Episcopus, Hegesippo lib. 5. Eusebio Hist. Eccles. 4. c. 22.

PRIMANIVS, rescripto dignatus est a Gordiano Imp. 3. Cod. tit. 15.

PRIMIGENIO rescribitur a Carino & Numeriano AA. 5. Cod. tit. 52.

PRIMITIVVS, vnus ex 18. Martyribus Cæsaraugustanis, celebratur Prudentio

Primitiæ rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 64.

PRISCI separatim positi.

Priscus, procurator Cæsaris ff. 26. tit. 8. l. 21

Priscus, dux leg. 10. sub Cestio Gallo, caesus a Iudæis. Ioseph. bell. Iud. lib. 2. c. 24.

PRISCO rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. titulo 65.

Priscus, in homicidio & incendio nominatus, & ante quaestionem confessus in insulam deportari iussus est a Diuis fratribus Pand. 48. de interdicitis, relegat. & deport.

Priscus, Sophista & alius Emeenus, falsarius insignis, memorantur a Suida.

PRISCIANI.

PRISCIANVS, reus affectatae tyrannidis sub Ant. Pio, voluntaria morte periit. Capitol.

Prisciano alii rescrib. ab Ant. A. 5. C. tit. 53.

Prisciano cuidam, scribit in epistolis suis Libanius Sophista.

Priscianus Philosophus tempore Symmachi oratoris, cui Senatus salarium constituit. Meminit eius Symmachus in epistolis suis a. 5.

PRISCIANVS Cæsariensis, Grammaticus, floruit sub Iustiniano principe, teste Paulo Diacono lib. 18. Præceptorē habuit Theodotistū, cui omnē eruditionē suā post Deū impurat lib. 6. Apparet fuisse Christianū: citat. n. ex sacris libris nomina nota, Michael, Raphael, Gabriel, Abrahamā, Dauid, Ioachim

Ioachim & pleraque alia, citat Vegetium, Seruium & Donatum.

PRISCILLIANI.

Priscillianus, homo nocentissimus sub Caracalla, iussu Macrini in insula deportatur. Dion.

Priscillianus cum Mariano & Ianuario, refertur Pand. 34. de adimpl. vel transfere. leg. & c. l. 3.

PROBATVS, praefectus Aegypti sub Claudio, teste Pollione.

PROBI.

M. AVRELIVS PROBVS, natus ex ciuitate Syrmienſi, matre nobiliore quam patre, Tribuno tamen militum, Tacito in imperio successit, vir vere probus, & princeps constantissimus. Domito fere toto orbe, cum exercitum in laboribus detineret, bellum etiam Persicum meditans, nocuit illi vox praecleara, qua breui non necessarios fore milites dixerat, ab iratis per tumultum occisus, post annum imperii 6. mense 4.

Probæ rescribitur a Diocletiano & Max. 2. Cod. de transact.

Probo a Constantino principe 6. C. tit. 1.

Probo alii, & superiorum temporum, a Seuero & Ant. AA. ibid. tit. 48. & 4. C. tit. 32. Rursus alii ab Alexandro A. 9. C. tit. 1.

Proba, virgo in vrbe, a qua dictus puteus dominae Probæ, quæ ipsa iuxta S. Mariæ ædem in campo fecit. Marlianus 5. cap. 18.

Probus, Praef. praet. Valentiniiani principis, mortuo Volcatio, & in eodē honore Consul cum Gratiano Aug. an. V. C. MCCCXIV. Laudatur ab Aufonio, ut qui sit stirpis nouator Annæ, patibusque comet infulis Anciorum stemmata. Apud Ammianum Marcel. multa de illo commemorantur lib. 27. & summam omnium maximus vocatur lib. 28. Filiam reliquit Probam, & ex ea nepotes 3. Olybrii, Probinum & Probum. Duorum primorum laudes celebrat Claudianus in ipsorum Panegyrico,

PROBA illa, omnium dignitatum & cunctae nobilitatis in orbe Rom. nomen illustrius, cuius sanctitas, & in uniuersos effusa bonitas, etiam apud barbaros venerabilis fuit, quam trium liberorum, Probinum, Olybrii & Probinum defatigarunt ordinarii Consulatus, &c. Hæc Hieron. ad Demetriada puellam. Augustin. huic Probæ & Iulianæ, viduis scribēs, gratulatur ex earum stirpe, & domo Anciana, Demetriadē puellam virginittatis velut accepisse, epist. 179.

Olybrius & Probinus, Olybrii, viri Consulatis, ex Proba filii, simul gesserunt Consul-

latum ann. V. C. MCLVIII. Vxor Olybrii fuit Iuliana, ex qua filiam Demetriadem sustulit, de cuius laudibus vide Hieronymum.

Probus, Olybrii & Probinii fr. Consulatum & ipse gessit sub Arcadio & Honorio, Arcadii, iam sextum eum honorem administrantis, collega, anno V. C. MCLIX.

Probus quidam scripsit de numeris oratoriis. Citatur Rufino de metris Comicis.

Probus, Episcopus Chalcedonenſis sub Mauricio Imp.

PROBINVS, praef. vrbs sub Constantio. Probino rescribitur a Gord. Imp. 5. C. tit. 73

Probina, vxor Gracilis, cuius Epitaphium legitur in Antiquitatibus Fabricii p. 70. & seq.

PROBIANVS, Procōsul Africæ sub Constantino & Licinio. Augustinus epist. 68.

Probianus, Medicus in exercitu Constantini. Nicephorus lib. 7. cap. 5. Fors hic est, cui rescribitur Cod. 1.

PROCILII.

Procilius, negata Gabinio supplicatione, adiurauit hoc nemini accidisse. Cicero ad Q. fratrem lib. 2. epist. 5.

Procilius, Grammaticus, Varroni & Senecæ.

PROCOPIVS, Tyrannus, sub Valente Imp. excruciat. Fors idem, ad quem scripsit in epistolis suis Libanius Sophista

Procopius, scriptor Histor. De hoc Suid.

PROCVLAE rescripserunt M. & L. Pand. 32. de legat. & fideicommissis. l. 11. Fors eadem, contra quam Commodus Imp. in lite pronunciauit. Pand. de probationibus.

Proculus, Christianus, in aula Seueri consenuit, cum ipsum per oleum curasset. Tertullianus ad Scapulam. Proculo rescribitur a Gordiano Imp. 4. Cod. tit. 29.

Proculus, Tyrannus, patria Albingaunus, sub Probo: cuius iussu, proditus a Francis, interemptus est. Vopiscus.

C. PROCVLEIYS, Augusti Cæsaris familiaris, homo benignus in fratres, quos volunt fuisse Scipionem & Murænam, cum quibus denuo patrimonium diuisisse traditur. Hinc illud Horatii, virum laudatis li. 2. Od. 2.

Vivet extento Proculeius auro, Notus in fratres animi paterni.

Plutarchus de hoc plura in Antonio. In maximo stomachi dolore, gypso potio, mortem sibi conscivit. Plinius 36.

Proculeiano & Epitychano rescripserunt Diui fratres Pand. 30. de leg. & fideicommissis. l. 41.

PROPERTII.

Propertius Celer, Praetorius, veniam ordi-

nis petens ob paupertatem, decies festerium a Tiberio donum accepit. Tacit. 1.

PROSPER, sermone scholasticus, & assertionibus neruosus, multa composuit. Vide Gennadium.

PROTOGENI, rescribitur ab A. A. & CC. 4. Cod. de rebus creditis.

PRUDENTII.

AVRELIUS PRUDENTIUS CLEMENS, vir Consularis, Hispanus genere ex Cæsaraugusta, Christianæ religioni deditissimus vixit, iâ ætate proæctior. Nâ adolescentiâ & iuuentutē incontinenter actam sibi, fateatur ipse & dolet. Septimum & quinquagesimum annum agens res Ecclesiasticas vario carminum genere cœpit cōponere docte & eleganter, nisi quod interdum in vocibus peregrinis, & maxime Græcis, syllabarum quantitatem neglexit, cum tamen Græcas illum litteras probe tenuisse, testetur librorū ipsius inscriptiones Græcæ. Floruit Theodosii Magni & filiorum ipsius temporibus, Hieronymo & Ambrosio synchronus. Vide Gennadium.

Prudentius Maximus, veteranus miles, refertur mem. veterum pagina 410.

Prudentius reuerens Obitio signiferorum. Ibid. pag. 469.

PUBLII.

Q. Publius, Trib. pl. cum deiectus est e saxo Tarpeio Manlius, anno vrbs conditæ cccclxxi. Liuius 6.

Q. Publius, vnus ex V. viris mensariis anno V. C. ccccliii. Liuius 7.

Q. PVBLIVS Q. F. Q. N. PHILLO, Cōsul anno V. C. ccccxvi. Latinos domuit, deque iis triumphauit. In eo ipso honore a collega T. Emilio dictus dictator, leges 3. plebi gratissimas, nobilitati aduersas, tulit, vnâ ut plebiscita omnes Quirites tenerent, alteram ut legum, quæ centuriatis comitiis ferrentur, ante initū suffragiū Patres auctores fierent, tertiâ ut alter utiq; ex plebe Censor crearetur. Idē primus ex plebe Prætor anno xvii. M. Equitum triennio post, Censor 2. iterum Cōsul xxvii. primusq; Pro-cōsul, prorogato imperio, factus est, & acto honore decretus illi triūphus, domitis obfidione Palæopolitanis. Liuius 8.

C. Publius, adolescens ob æs alienū primum nexus, cū a Papyrio sceneratore obscœna pati noller, cæsus ab eodem, cat fam præbuit nexui abrogando. Liuius 8.

T. Publius, lectus Augur, anno V. C. ccccliii.

Publius, Senator, celebris actor cauffarum suo tempore, etiam luminibus captus forum non deseruit. Val. Max. lib. 8. cap. 7.

Publius, proscriptus a Triumuiris, quomodo seruatus sit, Appianus lib. 4.

PVBLIVS Syrus mimographus, quē Cæsar prætulit Laberio. Vide Gellium & Macrobi. De hoc puto loqui Cicer. ad Att. 14. epist. 2. Ex priore theatrū Publumq; cognoui.

Seneca controuersiarum 7. controuers. 3. refert, summum Publī amatore fuisse Cæsium Seuerum, solitumque dicere, multa esse apud illum melius dicta, quam apud quenquam Comicum Tragicumque, aut Romanum aut Græcum, ut illum versum, quō aiebat, non posse inueniri meliore: *Tā deest auaro, quod habet, quam quod non habet.* Et illū de eadē re: *Defunt luxurie multa, auaritie omnia.* Et illū: *O vita misero longa, felicit breuis.*

Reliqua huius Publī petantur e veterum Latinorum Poetarum fragmentis apud Robertum Stephanum.

Publius, primas Melitæ infulæ, cuius patrem curauit Paulus Apostolus, naufragio illuc eiectus. Actorum vltimo.

Publius, vnus ex 18. martyribus Cæsaraugustanis, de quibus Prudentius.

Publia, virgo diues, quam Cicero duxit, repudiata Terentia, pauloque post abiicit, quod filia morte gaudere visa esset.

Publia Laodia. Inscript. ant. pag. 283.

Q. Publius Secundus, Consul cū M. Papio Mutilo sub Augusto iam seniore an. V. C. dccclxi. a quibus lex Papia Publia dicta, quam Augustus de maritandis ordinibus, & incitandis cælibum pœnis tulit, cū vterq; illorū liberis & vxore careret. Dio 56.

Publius Optatianus, præfect. vrb. sub Constantino.

Q. PVBLICENVS, necessarius Ciceronum. Ad Q. fratrem 1. Cuius honorem M. Cicero a Prætorē Asiæ, fratre, minui vel impediri non vult.

PUBLICII.

M. Publicius Malleolus, Consul an. V. C. dxxi. cū nat⁹ est M. Cato, Censorin⁹ ille.

C. Publicius Bibulus, Trib. pl. infensus M. Marcello belli Pun. secūdi anno 10.

Huius fors dictum est de P. Mumio, illum cuius tēpori hominē esse. Refertur a Cicerone 2. de Orat. ex auctoritate Catonis.

L. Publicius Bibulus, Trib. mil. ex legione 2. pugna Cantinēsi superfuit. Liu. 22.

G. Publicio L. F. Bibulo AEd. pl. honoris virtutis

virtutisque causa S. C. populique iussu, locus monumento, quo ipse posterique eius inferrentur, publice datum est. Extat Romæ. Inscript. ant. pag. 207. & apud Marlianum 6. cap. 10.

L. & M. Publicii, Aediles ædem Floræ constituerunt, vt est auctor Tacitus libr. 2. Ouidius ex mulctaria pecunia Floræ ludos fecisse, & cliuum Publiciū ædificasse scribit, Fastorum lib. 5. De cliuo ab illis ædificato, testis est Varro. Adde quæ habet Fragment. Sex. Pompeii pag. 48.

Publicius Malleolus, interempta matre, primus omnium culeo infusus, & in mare proiectus est. Liuius 68. Orosius 5. capite 16.

C. Publicius Malleolus, Quæstor Cn. Dolabellæ, in Cilicia cæsus est. Cicero in Verrinis 3.

Publicia Posthumium Albinum, Consulem, maritum suum, veneno sustulit. Liuius lib. 48. Valerius Maximus 6. cap. 3.

Cn. Publicius Menander, libertinus homo, quem legati Rom. in Græciâ proficiscentes, interpretem secum habuerunt. Cicero pro L. Corn. Balbo. Vide eam orationem.

Q. Publicius, Prætor tempore Ciceronis. Idem pro A. Cluentio.

Publicius & Vibius, ita similes Pompeio Magno fuere, vt permutato statu & Pompeius in illis & illi in Pompeio salutari possent. Valerius Maximus lib. 9. cap. 15.

Publicius, Trib. pl. tulit, vt in Saturnalibus cerei nō nisi a ditioribus missirentur, cum tenuiores clientes a patronis ambiosis muneribus grauentur. Macrobius 1.

Publicia Flaminica, Lentuli Flaminis vxor, filia Sempronix. Macrobius 3. c. 13.

Publicius Certus, accusator Heluidii, Consulatus honore per Plinium deiectus, paulo post morbo decessit. Vide Plinium epistolarum 9. ad Quadratum.

L. Publicius Italicus, vxorem habuit Flauiam Q. filiam Salutarem, filios Flauianum & Italicū Publicios. De his omnibus scita extat inscriptio apud Volaterranum in Flauis.

Publicia Anulla, vxor Cælii Primitiui. Inscript. ant. pag. 220.

M. Publicius Hilarius. Ibidem pag. 280. Sex. Publicius Fronto. Ibidem pag. 373.

C. Publicius, legatus C. Cassii Cos. anno V. C. dclxvii. cæso ab Heluetiis Tigurinis exercitu Rom. cum ipso Consule & L. Pisonē legato altero, nerefidui, qui in castra

confugerant, delerentur, obsides & dimidiam partem omnium rerū Tigurinis dedit. Qui reuersus in urbem, a Cælio Trib. pl. die dicta, quod obsides Tigurinis dedisset, in exiliū concessit. Eutropius in fine 4.

Publicio & Optato rescribunt A. A. & CC. 3. Cod. tit. 19.

Publicio M. Aelius Antoninus 7. Cod. titulo 43.

Publiciæ Seuerus & Antoninus 4. Cod. titulo 53.

Publicii aliquot referuntur Inscript. ant. pagina 63.

De Publiciana in rem actione extat titulus Pand. 6.

Publiciano rescribitur ab A. A. & CC. 6. C. titulo 58.

PUBLILII.

L. Publilius L. F. Voleron. N. Volscus Trib. mil. Consul. potest. anno vrb. cond. ccciv.

Volero Publilius P. F. Vol. N. Trib. mil. anno V. C. ccccliv.

Pubilia & Sex. Publilius Sex. lib. Inscript. ant. pag. 131.

Publius, cum filia Pubilia, citatur Ciceroni ad Attic. 12. & 13.

T. PVLFIO, Centurio sub Cæs. in Gallis, vir fortissimus, postea tamen in bello ciuili exercitum C. Antonii prodidit, factusque est Pompeianus. Cæsar 5. Gallici & ciuilis 3.

M. PVLLIENVS Tertullus pater, Ingenua Prisca mater.

M. Pullienus Ouf. Ingenuus F. M. Pullienus Priscus.

L. Pullienus Tertullus. Inscriptionum antiquarum pag. 168.

PVPIENVS MAXIMVS, Imp. cum Balbino, antea Consul & præf. vrb. vir grauis, seuerus & rei militaris scientissimus. Patrē habuit Maximum, fabrum ferrarium, vt alii volunt vehicularium, matrem Primam nomine. Vide Capitolium.

PUPII.

P. Pupius (sic enim legendum arbitror, non P. Papius) vir ex plebe Quæstor fuit anno V. C. cccxlv. Liuius 4.

Cn. Pupius, Duumuir belli Pun. secūdi anno 2. cum collega Cæsone Quintio Flaminio ædem Concordiæ in arce faciendam locauit. Liuius 22.

L. Pupius, Prætor anno vrbs conditæ

DLXX. Apuliam prouinciã tenuit. Liui. 39.
 M. Pupius, in summa senectute Pisonẽ adoptauit. Cicero pro domo sua ad Pontifices, ubi addit, *nostra memoria*, ut intelligas ætate Ciceronis factum. Arbitror autẽ adoptatum ab illo M. Pisonẽ illum oratorẽ, de quo multa Cicero in Bruto, qui Consul fuit anno V. C. DCXCII I I.

Pupiaz legis meminit Cic. ad Q. fratrem secundo epistola penult.

Cn. Pupius, commendatur a Cicerone Pisoni genero i 3. epistolarum.

Pupii, Poetæ Tragici, meminit Horatius epistolarũ i. cuius poemata vocat lachrymosa, quod spectatori lachrymas ob commiserationem facile mouerent.

L. Pupius, Centurio Pompeianus. Cæsar Comm. 5.

M. Pupius Piso Calphurnianus, Consul anno V. C. DCXCIII.

M. Pupius M. F. Strigo, Ædilis nean Quinquevir, nescio. Certe illo cum Cæsare Augusto & trib. aliis (sic opinor) curatoribus facti sunt ludi seculares quinti.

Q

QVARTAE rescribunt Seuerus & Ant. C. lib. 8. tit. 45. l. 2.

P. QVARTIVS P. F. Victor.

P. Quartius P. F. Primus.

VI. viri. Inscript. ant. p. 168.

Quartia vidua an. vixit LXXX. Ibi. p. 334.

QVARTINO rescribunt AA. & CC. 5. Cod. tit. 2 I. rerum amotarũ & 8. C. tit. 42.

Quartinæ iidem Principes 8. Cod. ti. 5 I.

Quartinus coactus imperium sumere sub Maximino, a Macedonio, eius rei auctore, mox interimitur. Herodianus 7.

Quarto rescribitur ab Alex. A. 5. C. ti. 38

QVERCONIVS, memoratur Inscript. ant. pag. 160.

QVIETO rescribitur ab Ant. 9. C. ti. 5 I.

QVIEGIO scribit Ambros. epist. li. 8.

QVINTVS, Poeta Calaber, scripsit 30 *πέντε ὀμίον ἄβελπόμενα.*

Quintus, Medicus, cuius discipulos, Sartyrum, Numesianũ & alios, quotquot potuit, studiose audiuit Galenus, magnifice de Quinto sentiens.

Quintilla, citatur Iuuenali Sat. 7.

QVINTII

Quintiorum familia Romæ clara & Patricia fuit, in qua Cincinnati, Capitolini, Crispini, Flamini diuersis temporibus florere. Plinius auctor est, in Quintiorũ gente autum ne feminas quidem habere solitas, quod magnũ virtutis & frugalitatis documentum est. Primus gentis auctor quis fuerit, nusquam in memoriis veterũ proditur. Antiquissimi omnium L. Quintius Cincinnatus & T. Quinti Capitolinus reperiuntur, quos equidem fratres patruelles fuisse reor.

Cincinnati.

L. QVINTIVS L. F. L. N. CINNATA

TVS, filium habuit Cæsonem, corporis magnitudine ac viribus, tũ rebus bellicis & in foro facundia valde conspicuũ. Qui quod Tribunos ac plebem, tribunitiis actionibus infestus, aliquoties foro pepulisset, die dicta ad populũ a Trib. pl. A. Virginio, priusquã iudicii tempus aduenisset, Consulũ iussu in Thuscum exulatũ abiit anno V. C. CCXCII I I. Ceterũ pecunia, qua dati ab illo vades obligati erãt, tã crudeliter a patre exacta est, vt diuenditis omnib. bonis, aliquandiu trans Tiberim veluti relegatus deuio quodã in tugurio viueret. Proximo tamẽ anno in locum P. Valerii Publicolæ, qui in recuperatione Capitolii ceciderat, Consul suffectus, assiduis cõcionib. Tribunos & plebẽ coercuit, Senatũ castigauit, volentib. se Patrib. in sequentẽ annũ Consulẽ reficere restitit. Dictator dictus, L. Manliũ Cos. ab Æquis inclusũ, liberauit, eumq; Consulatu deponere coegit, Æquos sub iugũ misit, deq; iis triũphauit, Dictatura, quã in sex menses acceperat, 16. die deposita. Iterũ 20. anno post Dictator creat. cũ iã esset octogenario maior, Sp. Meliũ, studentẽ rebus nouis, & a M. Equitũ, Seruilio, quod ad dicendã causã venire nollet, interemptũ, iure cæsum pronũciavit, bona illius publicauit, domumq; dirui iussit. Id Æquimeliũ appellatum. Filios pter Cæsonẽ tres habuit, L. T. Q. pari indole ac animi magnitudine. Vxor ei fuit Racilia. Ipse in vtraq; fortuna moderatus, nõ minus sanctimonia vitæ quã rebus gestis clarum nomẽ ad posteritatẽ transmisit. Vide Liuiũ 3. & 4. Dionys. Halicar. 10. Ciceronẽ in de senectute, Val. Max. 4. c. 2. & lib. 4. c. 4. Plin. 18. c. 3. auctorẽ de viris illustribus, Florum 1. c. 1 I. Suidam *Κίννος.* Fragmẽt. Sex. Pompeii pagina 66.

L. Quin-

L. Quintius Cincinnatus L. F. ter Tribunatum militũ Consulari potestate gessit. Fuit & M. equitum Dictatori Mamerco Æmilio, cuius in primo Tribunatu collega fuerat. Liuius 4.

T. Quintius Cincinnatus Pœnus L. F. L. N. bis Consul, bis Trib. militũ Cõsulari potestate fuit. In priore Cõsulatu male cõcors cũ collega C. Iulio Mentone, cũ neuter dicere Dictatorẽ vellet, ipse tandẽ coactus a Tribunis pl. locerũ suũ, seuerissimi imperii virũ, A. Posthumii Tubertũ, dixit. Tribun. militũ Cõsulari potestate cõtra Veios cum collegis infeliciter pugnavit, fuso exercitu, castrisq; amissis. Mox tamẽ sub Dictatore Mamerco Æmilio legatus plurimũ ad victoriã cõtulit. Quæ res illi postea ad populũ reo, & quod antea quoq; Consul in Volscis auspicio Posthumii Dictatoris re prospere gessisset, profuit, accedẽte Cincinnati patris memoria, & exactæ iam ætatis T. Quintii Capitolini precibus. Liuius 4.

Q. Quintius Cincinnatus L. F. (sic enim appellatũ opinor minimũ natu ex Cincinnati liberis) Tribunus mil. Cõsulari potest. fuit, quo anno Veii circumfessi sunt.

T. Quintius Cincinnatus, T. puto F. L. N. duobus Tribunatibus dupliciq; Dictatura præfulsit. Superauit Prænestinos, deq; iis triumphauit. Liuius 6. & 7.

L. Quintius Cincinnatus, illius haud dubie fr. & ipse bis Tribunatum mil. cũ Consulari potest. affecutus est. Latinos, Tusculũ obsidentes, cum collega Ser. Sulpitio Ruso ad vnum omnes cecidit. Liuius 6.

C. Quintius Cincinnatus, collega L. Quintii in secundo Tribunatu anno V. C. CCCLXXVI I I. frater, puto, patruelis fuit, Q. Quintii filius.

T. Quintius Pœnus, fors T. superioris F. T. N. L. pronepos, Consul fuit anno V. C. cccc i v. & antea bis M. equitum, primũ M. Furio Camillo Dictatori V. iterum Q. Seruilio Halæ. Liuius 7.

Capitolini.

T. QVINTIVS CAPITOLINVS BARBARTVS, L. Cincinnati synchron. & vt puto, patruelis, sexies summũ imperiũ, id est Cõsulatũ obtinuit. In primo seditionẽ de tributis Comitibus plebeiorũ magistratuũ sedauit. In secũdo de Volscis & Antio capto triũphauit. Inde Quæstor Volsciũ, qui falsus testis Cæsoni Quintio innocenti dicendæ causæ potestatem ademisset, donec damnaretur, persecutus est. Quartũ Consul plebẽ & Tribu-

nos, delectũ inhibentes cõpescuit, & ad officiũ reuocauit. Extrat eius oratio apud Liuium 3. Volscos & Æquos vicit. in quinto Cõsulatu togatus armati collegæ gloriã æquauit, cõcordiã ac pacẽ domi inter ordines retinens. Sextũ Cõsul L. Quintiũ Cincinnatũ ad extinguendã Sp. Meli cõiurationẽ, Dictatorẽ dixit. Vir tot Consulatu. eodem tenore gessit, omniq; vita consulariter acta, toti P. R. verendus ac amabilis. Liuius 2. 3. & 4.

T. Quinti Capitolinus T. F. & Consul fuit, & Consulari potestate Trib. militum. Consulatum gessit cũ Cn. Fabio Vibulano an. V. C. cccxxx i v. Tribunatũ ccc l. cũ primum circumfessi sunt Veii. Liuius 4. Huius opinor filios fuisse, qui sequuntur.

T. Quintius Capitolinus Crispinus, bis Trib. mil. & M. Equitũ. Deinde Consul an. V. C. cccc i. triũphauit cũ collega M. Fabio Ambusto, de Tarquinienibus. Liu. 6. & 7.

L. Quintius Capitolinus, fratris in Tribunatu primo collega fuit, ann. V. C. ccc lxx.

Q. Quintius Capitolinus, eundem honorem anno 5. post gessit.

Cn. Quintius Capitolinus, tantũ Ædilis Cur. fuisse legitur, an. V. C. ccc lxxxix. Liu. Flamini.

Ex Quintiorũ Flaminiorũ ædib. Festus scribit ignẽ, nisi rei diuinæ gratia, efferri nõ licuisse. Fuere autem plebei. In Culice Virgilli hic versus legitur:

Flaminius deuota dedit qui corpora flamma. Variat tamen Manutius in Orthographia: Flaminius, inquit, Quintiorum cognomen, Flaminius gentis nomen.

C. Quintius Flaminius, Flamẽ Dialis, cui sacerdotiũ hoc cum toga prætexta & sella curuli datum, auctor puto Flaminiorũ in gente Quintia fuit. Eidem etiam vt Senatũ ingredi posset, concessum. Liuius 27.

C. Flaminius C. F. L. N. Trib. pl. legẽ de agro Gallico diuidendo promulgaturus, cũ nec precibus nec minis Patrũ moueretur, patre iniiciente manum, e Rostris descẽdit, priuatoq; paruit imperio, Consul an. V. C. dxxx i. Gallos vicit, deque iis triumphauit. Nõ multo post Censurã gessit cũ L. Æmilio Paulo. Q. Claudiũ Trib. pl. ferentẽ legẽ, ne quis Senator, quive Senatoris pater fuisset, maritimã nauẽ, quæ plus quã trecentarum amphorarũ esset, haberet, enixe iuuuit. Alterũ inde a plebe Consulatu obtinuit, in quo honore cõtra Hãnibalẽ ad Trasym. pugnas, magna P. R. clade vict. & cæsus est. Li. 21. 22.

& 23. Plutarchus in Fabio, Valerius Maximus libri 1. capite 6. lib. 5. cap. 4. Fuisse & Magistrum equitum apparet. Vide Plutarchum in Marcello Filios reliquit duos, T. & L. & filiam Quintia. Forſan eodem natus C. Quintius Flaminius. Nam tabulis Capitol. C. F. C. N. dicitur.

Flaminii Patricii.

T. QUINTIVS FLAMINIUS C. F. ex Quæſtura Conſul, cum haberet annum ætatis 30. Philippum, Macedoniæ regem, prælio fudit, & caſtris exiit, Nabin Tyrannum ſubegit, eoque nomine triumphauit. Miſſus eſt legatus contra Antiochum & Ætolos cum M. Acilio, miſſus eſt & ad Prusiæ propter Hannibalem. Sed & Cenſuram geſſit. Auctores Liuius, Plinius, Plutarchus, Valerius Maximus.

L. Quintius Flaminius, T. fr. Prætor urbanus anno V. C. DLV. fuit. Conſul ſeptennio poſt, contra Gallos & Ligures rem geſſit. Cato Cenſor Senatu hunc mouit, quod ad libidinem pueri, quem adamabat, quædam ex damnatis ſecuri percuffiſſet. Liuius 35. & 39. Cicero de ſenectute, Valerius Maximus libri 2. capite 4. Plutarchus in Catoe & Quintio. Populus tamẽ Romanus, cum aliquando in extrema parte theatri ſtantem ſpectare illum animaduertiſſet, verecundia & commiſeratione ductus, in locum dignitati ſuæ debitam tranſiſſe coegit. Idem Valerius Maximus lib. 4. cap. 5.

C. Quintius Flaminius, Quæſtor Scipionis in Hiſpania anno V. C. DLXIV. Prætor anno DLXI. Hiſpaniam citeriorem tenuit. Cos. an. DLXVII. cū Æmilio Lepido Ligures domuit, deinde viam a Bononia perduxit Aretium. Liuius 35. & in initio 39.

T. Quintius Flaminius T. ſuperioris F. mortuo patre, munus inſigne gladiatorii cum viſceratione epuloque & ludis ſcenicis quadriuum dedit, anno vr̄bis conditæ DLXXX. Liuius in fine 41. Idem poſtea læt⁹ Flamen Quirinalis anno DLXXXVI. Liuius 44.

T. Quintius Flaminius Cos. anno V. C. DCIII.

T. Quintius Flaminius Apelles, Conſul anno DCXXXI. Hunc conſpectum ſibi puero Cicero ſcribit in Bruto.

Cæſo Quintius Flaminius, Duumuir locandæ ædis eodem anno, quo II. Conſul C. Flaminius cæſus eſt, id eſt DXXXVI.

L. Quintius Flaminius, creatur Augur anno V. C. DXLI.

Q. Quintius Flaminius, X. vir diuidentis agris creatus, an. V. C. DLI. Cn. Lentulo P. Ælio Pæto Coſs.

C. Quintius Flaminius, Prætor anno V. C. DLXXVII. peregrinam iuriſdictionem tenuit. Liuius 41.

C. Flaminius, Ædis cum M. Pletorio tempore Ciceronis. Idem pro A. Cluentio. Hunc puto eſſe, quem ad Att. 15. cognoſcento Flaminiam vocat.

L. Quintius, Trib. mil. in exercitu P. Philonis Proconſulis anno V. C. CCCXXVI. Liuius 8.

L. Quintius Gulo, Conſul anno V. C. CCCCLXXXIV. Auctor Eutropius.

Crispini Patricii.

T. QUINTIVS CRISPINVS, Badium Campanum ſingulari pugna ſuperatū conſeciſſet, niſi ille relicto equo, fuga ſibi conſuliſſet. Præturā geſſit belli Punici ſecūdi anno decimo. Deinde proximo Conſul cū M. Marcello, dum vna exploratum eunt tumulum quendam, in inſidias delati, M. Marcellus ſtatim ibi conſigitur, Crispinus cum effugiſſet, ex vulnere paulo poſt obiit. Liuius 23. & 27. Val. Maxim. libr. 5. cap. 1.

L. Quintius Crispinus, Prætor anno vr̄bis conditæ DLXXXVI. Hiſpaniam citeriorem ſortitus, biennio poſt ex eadem triumphauit. Liuius 39.

L. Quintius Crispinus, Conſul ſub Auguſto anno vr̄bis conditæ DCCXLV. collega Druſi Neronis. Dion Titum nominat, & T. F. fuiſſe ſcribit. Meminit inter Iuliz adulteros punitos Velleius volum. poſter. & ſingularem nequitiam ſupercilio truci protexiſſe, tradit.

L. Quintius Crispinus, Prætor anno V. C. DCCXCVI. Dion Caium vocat.

T. Quintius Crispinus Valerian⁹, circa eadem tempora floruit. Extat de hoc in ſcriptio apud Volaterranum, & Inſcriptionum veterum pagina 212.

Crispinus & Menophilus, viri Conſulares ſub Maximino, Aquileiam aduerſus illum defendentes. Capitolinus.

QVINTII plebeii.

D. Quintius, vir obſcuro genere ortus, ſed factis militaribus clarus, cæſus a Tarenſis in pugna nauali. Liuius 26.

L. Quintius, homo nouus & improbus, ſub

ſub Sylla florens, Trib. pl. defendit Oppianicum, quo condemnato M. Junium, hominem Ædiliū, qui iſti quæſtioni præfuerat, ciuitate eiecit. Cicero pro A. Cluentio. Agenti pro Tribunitia poteſtate reſtituenda Lucullus reſtitit. Saluſtius in oratione Macri Trib. pleb. item Aſconius Pedianus. Hunc eſſe opinor, quem Cicero in Bruto turbulentis concionibus aptiſſimū vocat.

C. & P. Quintii, fratres fuere, C. filii. Pro Publio iam ſexagenario, cum illum Sex. Næuius ad finis bonis ſuis nefarie exiſſet, dixit Cicero: quæ oratio etiamnum extat. Eiuſdem coniunx Q. Roſcii ſoror extitit.

P. Quintius Varus, cuius meminit cū laude Cicero pro A. Cluentio: etſi Quintilii Vari dicantur.

Quintius Hirpinus, ad quem ſcribit Horatius in Odis lib. 2. Celebratur ab ipſo inter amicos.

T. Quintius Atta, togatarū ſcriptor, Olympiade 170. mortuus, ſepultusque in via Præneſtina. Meminit huius Feſtus Pompeius in voce Atta, & Horatius in epistoſis ad Auguſtum, notans eius fabulas non exacte ſcriptas. Gellius ſubinde citat illum in Ædilibus, in Conciliatore, in Tirone proficiſcente. Neſcio ad hunc an ad aliū ſcripſerit Lucilius; Muginamur, molimur, ſubducimur Atta, citante Nonio. Ab Iſidoro etiam lib. 6. e Nattæ Satyra adducitur:

Vertamus vomerē in ceram, mucroneq. aremus offeo. Nam cum Græci & Thuſci primum ferro in ceris ſcripſiſſent, poſt Romani iuſſere, ne quis graphium ferreū haberet, ſed vt cera offibus ſcriberetur, vt idem Iſidor⁹.

L. Quintius, legatus ſeu dux Craſſi fuit, in bello contra fugitiuos geſto. Frontinus 2. cap. 5. Liuius citans, Plutarchus item in Craſſo.

P. Quintius Scapula, cum cœnaret apud Aquilium, repente expirauit. Plinius 7. capite 53.

T. Quintius Scapula, auctor & concitator belli in Hiſpania cum Q. Aponio. Nam ab illis pulſus & eiectus eſt Trebonius, Proconſul a Cæſare vltiori Hiſpaniæ præfectus. Exitus Scapulæ traditur cōmentario 6. Vide Dionem lib. 43.

M. Quintius Felix M. Quintio Piratio F. piſſimo. Inſcript. ant. pag. 305.

T. Quintius Troguſ, homo ſceleroſus, accuſatur capitis a M. Sergio. Varro libro 5. de ling. Lat.

P. Quintius Repentinus, cum vxore Sal-

uſtia Phœbe, reſertur ibidem pagina 317.

Quintia Reſtituta, C. Petronii materp. 65

Quintia LL. Gripta, pag. 317.

Quintia Q. F. Aliena, Cornelii Iuſti vxor 173.

Quintius Aſtorius, ſub Pio viuens, reſertur cū laude & epitaphio honorifico p. 190.

Quintiam Catullus laudat, vt candidā, longā & rectā, formoſam tamẽ eſſe negat.

Quintius & Cornelius memorantur eidem Catullo.

Quintius, ſub Decio Proconſul Siciliæ, ſub quo paſſa eſt Agatha virgo.

L. Quintius, Prætor, obſeruata Domitiani temporis Præturæ maxima caſtitate, cū de provincia reuerſus æger aſſidenti amico dixiſſet, ſe frigidas habere manus, renidens ille: *at qui eas*, inquit, *de provincia calidas paulo antereuocaſti.* Riſit Quintius, delectatusque eſt in nexo ſcommate, quippe a ſuſpitione furtoſorum alieniſſimus. Macrobius lib. 7. cap. 3.

Quintianus, adoleſcens nobilis, in Commodum ſtricto pugione irruens: *Huc*, inquit, *tibi Senatus mittit.* Verum a militib. comprehenſus, amentia pœnas dedit. Herodianus. Lampridius male hunc Pompeianum fuiſſe tradit.

Quintiano reſcribunt Seu. & Anton. 6. Cod. tit. 3.

Quintiano AA. & CC. 7. Cod. tit. 16.

Quintianæ AA. & CC. 6. Cod. tit. 48.

QVINTILII.

De Quintiliæ familiæ primordiis Fragment. Sex. Pompeii pag. 26. Idem nominat Quintilianos Lupercos pag. 66.

Sex. Quintilius, Sex. F. P. N. Varus, Cōſul anno V. C. CCCI. periit in Conſulatu peſte, quæ tum omnium maxima grauiffimaque fuit. Liuius 3. Dionyſius 10.

M. Quintilius Varus, Trib. mil. Conſulari poteſtate an. V. C. CCCLII. Tab. Capit.

Cn. Quintilius Varus, Dictator anno V. C. CCCXXI. clauis figendi gratia.

P. Quintilius Varus, Prætor anno V. C. DLI. Magonem, fratrem Hannibalis, pugnavit, Mago paulo poſt ex vulnere obiit. Liuius 30.

M. Quintilius Varus F. eidem pugnat⁹ interfuit.

P. Quintilius Varus, Flamen Martialis, obiit anno V. C. DLXXXV.

P. Quintilius Varus, Prætor anno V. C. DLXXXVI.

Sex. Quintilius Varus, Ciceronis studiosus. Cicero post reditum in Senatu. Prætor fuit Lentulo & Metello Nepote Cos. ann. V. C. dccxvi. Quæstor initio belli civilis, cum L. Domitio Corfinii captus & dimissus, in Africam ad Accium Varum se contulit. Cæsar comment. 1.

Sex. Varus, Proconsul Hispaniæ. Cicero epistolarum 10. Nescio an queat esse idem cum superiore.

P. Quintilius Varus, inter iudices fuit, cum Cicero diceret pro P. Quintio. Vide orationem ipsam.

Sex. Quintilius Varus, post cladem Philippensem velatus honorum insignibus, liberti manu se iubente cecidit. Patercul. 20

P. QUINTILIUS Sex. F. VARUS, perit in Germania sua ipsius manu, cæsis legionibus patris atque exemplo. Historia illa cum ab aliis, tum præclare a Paterculo describitur volumine posteriore. Consul fuit anno V. C. dccxli. sub Augusto. Inde Syriam rexit, successor Saturnini. Vide Iosephum libro 17. capite 6. Vxorem habuit Claudiã Pulchram, qua editus Quintilius Varus, sororem Quintiliam, nuptam Nonio Asprenati.

Quintilius P. F. Varus, gener Germanici, prætextatus declamans audiit a Cestio: *Si ista negligentia pater tuus, exercitum perdidit,* & c. Seneca controuers. lib. 1. controuers. 3. Tacitus tamē lib. 4. non generum Germanici, sed matrem eius Claudiã Pulchrã, vxoris Agrippinæ sobrinam fuit. Et pertinet eodem locus Dionis de Agrippina in Caligula. Vt a Domitio Afro accusatus sit, docet Tacitus ibidem.

¶ Q. Quintilius, Senator Romæ sub Augusto, suam operam in monomachia, principi gratificans, præstitit. Dion lib. 50. apud quem corrupte legitur *Κίντος Οὐιντέλιος.*

¶ Quintilius Cremonensis, Virgilii & Horatii familiaris, moritur sub Augusto. Eusebius in Chron.

Quintiliorum domus omnis cæsa & extincta a Commodò. Lampridius.

Quintilio Attilicio Diui fratres rescripserunt Pandect. 38. de bonis libertorum.

¶ Quintilius Faustus, Senator tempore Iuliani principis. Volaterranus in Faustis.

¶ C. QUINTILIUS MARCELLUS, vir bonus sub Alexandro, & a consiliis illius,

quo ne meliorem quidē Historiæ habent, ut inquit Lampridius in Alexandro. Consul fuit sub eodem principe an. vrbis conditæ dcccclxxvi. i. collega illius in secundo Consulatu.

Quintilia, amica Calui Licinii, cuius morte mœstum ac dolentem Caluum cōsolatur Catullus.

Quintilia, Mima, cum nullis tormentis a Caligula subigi posset, ut fateretur, quo nomine accusata erat, se Pompilii Senatoris consiliorum aduersus principem consciam esse, tandem ut insons absoluta & dimissa est. Fulgosus 3. tit. de patientia.

A. Quintilius A. F. Pal. Priscus, cum honoribus gestis refertur Inscript. antiquarum pagina 159.

¶ QUINTILIANVS, Declamator, cuius meminit Seneca controuersiarum 10. cōtrouersia 4. ubi eius hæc sententia refertur: *Nescio, utrumne vos miserabiliores dicam, quod alimenta accipitis, an quod huic datis. Accipitis enim, quia debiles estis: ei datis, per quem debiles estis.* Auus fuit M. Fabii Quintiliani Oratoris, cuius extant institutionum oratoriarum lib. 12.

Quintilianus, vnus ex 18. Martyribus Cæsar Augustanis, de quibus Prudentius in Peristeph.

Quintilianus, litteras Hieronymi perfert ad Exuperantium militem, fratrem suum.

Quintilianus Aristides, citatur Politiano miscell. cap. 1.

Quintiliano rescribit Alexand. 7. Cod. titulo 2.

Quintiliano Seuerus & Anton. 7. Cod. titulo 45.

¶ QUINTILLAE Alexand. Imp. 5. Cod. titulo 16.

¶ L. QVIRINALIS Maximus. Inscript. ant. pag. 401.

¶ QVIRINVS, Martyr & Episcopus, refertur a Prudentio in Peristeph.

Quirino rescribit Alexander 7. Codic. titulo 16.

Quiriana mala referuntur Catoni, Plinio decimiquinti capite decimoquarto. & Macrobio 3. capite 19.

Quirinus, Sophista, dicebatur *γλωσσολογίας* lingua ærarii, quam habebat ab Imperatore. Suidas *Κυρίνος.*

RABI-

R

RABIRII

Rabirius, Senator, quo præcipuo adiutore L. Saturnini seditiosum Tribunatum Senatus coercuerat, perduellionis & lætæ maiestatis accusatus a T. Labieno, quod Saturninū Tribunum pl. occidisset, defensus a Cicerone in Consulatu est. Suetonius refert C. Cæsarē subornasse, qui diē illi perduellionis diceret, ac sorte iudicem in reū ductum tā cupide condemnasse, ut ad populum prouocātū nihil æque ac iudicis acerbitas profuerit. Meminit Plinius de viris illustribus pag. 468. & caput Saturnini per conuiuia in ludibrium circumtulisse tradit.

¶ C. Rabirius Posthumus, C. Curii publicani ex sorore C. Rabirii filius, & ab auctulo adoptatus. Qui reus factus, quod Ptolemæo regi pecunias immodicas suppeditasset, & in Ægypto infra dignitatē Romani nominis se gessisset, & ipse a Cicerone defendi meruit. Adhæsit Cæsari in bello ciuili, a quo, tempore belli Africani, missus est in Siciliam ad secundum comeatum accersendum. Hirtius commentario 5.

C. RABIRIVS, Poeta epicus, cuius meminerunt Ouidius in Tristibus & Quintilianus lib. 10. Laudat in hoc Seneca de beneficiis 6. exclamationem illam Antonii, quā vsurpat, fortunam suam ad alios transeuntem videns, nulla re alia præter mortis arbitrium sibi relicta: *HAEC HABVI, QVAECVNQVE DEDI.* Citatur a Fulgentio Placiade Rabirii nomine ex Satyra: *Abstemium temulenta fugit Mecennia nomē.*

Rabirius, architectus in edificanda domo Domitiani Imp. Meminit eius Martial. l. 7.

C. Rabirius Festus Trib. leg. vii. & præf. alæ scubulorum. Refertur in memoriis Germanicis pag. 465.

¶ C. RABOLEIVS, Trib. pl. Sp. Cassio III. Cos. anno V. C. cclxxviii. Dionysius 8.

M. Raboleius, Xvir ferendis legibus biennio. Litius 3.

¶ C. RABONIVS, tutor P. Iunii pupilli P. F. cui M. Iunius patruus, C. Mustius vitricus fuit. Cicero Verrinarum 3.

RACILII

L. Racilius Volso, Trib. mil. Cōsul. po-

test. ann. V. C. ccclvi. & iterum an. ccclix. Apud Liuium lib. 5. L. Attilius vocatur.

L. Racilius, Trib. pl. de Clodianis facinorib. in Senatu questus est. Cicero ad Q. fratrem. Huius, puto, in se beneficia Cicero diuina vocat, nec tamen licuisse per hominum vim & P. R. gratiam a se referri queritur pro Cn. Plancio. Ex quib. verbis apparet, illum in exilium pulsum.

10 C. Racilia, virgo, prima nocte cum marito in coniugali complexu ruina thalami extincta. Vide Inscript. ant. pag. 268.

Racilius, occidi iussus a Q. Cassio in Hispania, quod in se coniurasset tempore belli ciuili. Hirtius Comm. 4.

¶ RACIVS Constans, præpositus Sardiniae, cæsus est sub Seuero. Dion.

RAGONII

20 Ragonius Vincētius Celsus, refertur ex vetusta & eleganti inscriptione apud Volaterranum. Qui styli ratione ductus, arbitratur eum Plinii Tacitiq; seculum & eloquentiam redolere. Obtinuit Ragonius iste potestatem annonariã. Extat & epistola Seueri Imp. ad Ragoniū Celsum, Gallias regentē, apud Spartianum in vita Pescennii.

L. Ragonius L. F. Inscript. ant. pagina 297. & 310.

30 L. Ragonius Vrinarius Largus Quintianus, Consul cum Seuero sub Alexandro, anno V. C. dcccclxxxvi.

Ragonius Clarus, præf. Illyrici & Galliarum sub Valeriano, Pollioni in Balista.

¶ RAMMIA Callityche. Inscript. ant. p. 33.

L. Rammius Brudusinus, refertur Liuii Decadis 5. lib. 2.

¶ C. RANTIVS Calpetanus. Inscript. ant. pagina 526.

40 ¶ T. RASIDIVS Amaranthus. Ibidem pag. 122.

REGILLIANVS, vnus ex triginta Tyrannis apud Pollionem.

¶ REGINIO rescripsit Gordianus Imp. 5. Cod. tit. 64.

¶ REMIGIVS, Magister off. sub Valentin. & Valente AA. 5. Cod. de Iudæis & cœlicolis.

¶ REMILIVS Seuerianus. Inscript. ant. pagina 6.

R E M I I.

Q. Remius Palæmon Vicentinus, Grammaticus argutissimus, de quo vide Tranquillum in Grammaticis. ¶ Aliis est Remmius: extatque ars eius Grammatica, inuenta a Iouiano Pontano. Achilles Staius commentans in Suetonii Grammaticos, in geminat, ut sit Remmius, idque ex eiusmodi monumento veteri, M. REMMIUS M. L. PHILER. POMPEIA O. L. PRIMA SEX. POMPEIUS O. L. STATIVS.

Remius Fannius, cuius est carmen de ponderibus, scripsit librum de medicinalibus carmine ad Lactantium Firmianum, & ipse Arnobii discipulus. Tribuitur & huic interpretatio Dionysii de situ orbis, quæ Prisciani nomine vulgo circumfertur. Gyraldus.

M. Remius liber Xistus Tib. Cæsaris Ser. Inscript. ant. pag. 301.

Remius Firmus. Ibid. pag. 409.

¶ RESPECTO rescribit Alex. 9. C. tit. 41.

¶ RESTITVTI aliquot referuntur Inscript. ant. pag. 447.

Restituto rescribere Seuerus & Anto. 2. Cod. de pactis.

Restituto alii AA. & CC. 9. Cod. tit. 51.

Restituto Antoninus 8. Cod. tit. 17.

¶ L. RHEGINVS, Tribunus pl. Cæpionē ob cladem Cimbricam in carcerem coniectum, veteris amicitiae memor, publica custodia liberavit, & fugæ eius comes accessit. Valerius Max. lib. 4. cap. 7.

Rheginus, proscriptus a Triuuiris, quomodo euaserit, App. 4.

¶ RHESAE rescribunt AA. & CC. 6. C. ti. 55.

Rheso iidem 7. Cod. tit. 2. & 8. C. tit. 45.

¶ C. RHESIUS Dexter. Inscript. ant. p. 396.

¶ M. RHETIUS, missus legatus cum Sex. Antistio Massiliam, exploratum de aduentu Hasdrubalis, volentis se in Italia coniungere Hannibali fratri. Liuius 27.

M. Rhetius, Prætor ann. V. C. DLXXXI V. C. Hostilio Mâcino C. Attilio Serano Cofs. Liuius Decadis 5. lib. 3.

¶ RHODONI rescribunt AA. & CC. 5. Cod. tit. 4. l. 16.

¶ RICHIMER, genere Gotthus, homo perfidus, & impurus, cum esset Magister militum, Auitum Imp. captum imperium deponere coegit. Factus Patricius, Maiorianum Augustum, virum bellicosum, & sub quo Consulatum gesserat quarto imperii anno apud Hyram fluuium interemit, Seuerus, homine Lucano, illi suffecto. Quo &

ipso per venenum sublato, cum Leo Imp. Orientis, Anthemium, virum Patricium & Consulare misisset, qui imperium occidentis gubernaret, sexto principatus anno suscepto aduersus illum bello ciuili, Bilimerem, Galliarum rectorem, volentem Anthemio suppetias ferre, apud Hadriani pontem superatum occidit. Deinde urbem inuadens, Anthemium contra ius affinitatis, cum illi gener esset, interfecit, ac Olybrium, qui Placidiam, Valentiniiani F. vxorē duxerat, substituit. Quo scelere patrato non longum lætatus, post tertium mensem per aduersam valetudinem vehementer excruciat, impiam animam efflauit, Festo & Martiano Cofs. anno V. C. MCCXXV. Vnum illius factum hoc collaudes, quod tertio anno regnatis Seueri Biorgerem, Alanorum regem, non longe a Bergamo, oppido Venetiæ, cum toto exercitu sustulit, Rusticio & Olybrio Cofs. ¶ Vide Carolum Sigonium de imperio occident.

¶ ROGATO rescribit Anton. A. 8. Cod. titulo 17.

Rogato alii Gordian. Imperat. 8. Cod. titulo 28.

Rogatus, ex vxore Blæssilla sustulit Paulam, tantopere celebratam Hieronymo. Ferrebat ut is ab Agamemnone genus ducere, cum Blæssilla Scipionum & Gracchorum soboles esset. Vide Hieronym. in Epitaphio Paulæ.

¶ ROGATIANO cuidam rescribit Anton. 7. Cod. tit. 57.

Rogatiano alii Alex. 5. Cod. tit. 6.

Rogatiani, duo Episcopi in Africa fuerunt, tempore Cypriani. Vide Epistolam 10.

R O M A N I.

Romani reperiuntur in Aureliis, Ploitiis, Seruiis, Vergiliis & Voconiis. Præter hos occurrunt, de quorum familia dubites.

Romanus Hispano, quibus moribus enituerit sub Tiberio, docet Corn. Tacitus libro 1. Citatur subinde apud Senecam inter declamatores sui seculi. Natura dicendi venam asperiores sequebatur. Controuersiarum 5.

Romanus, Materni filius, cum Romana Argenonia coniuge, refertur Inscript. ant. pag. 394.

Romanus Nouellialis similiter pag. 38.

Romano, cui liquet fratrem monoculum fuisse, rescribit Alex. Imp. 5. Cod. tit. 62. ite Gordianus A. 5. Cod. tit. 1.

Romanus

Romanus Martyr, baptizatus a Laurentio & a Decio capite punitus.

Romanus apud Antiochiam, Nouatianus antea, tempore Maximiani A. ab Aclepiade præfecto supplicii multis affectus, celebratur a Prudentio.

Romanus, Patricius, affectans imperium, ab Anthemio Imperatore capitali pena plexus est.

Romanus Lecapenus, & Romanus iunior, Constantinopolitani Imp. fuere, ille Constantini septimi focer, hic filius. Consulantur Byzantinæ historiæ scriptores.

¶ ROMANVS Apulus, magistratus gestit. Fit eius mentio Pand. 26. de tutor. & curatorib. datis.

Romania Lupæ, cum coniuge M. Herennio Eucharisto, refertur Inscr. ant. p. 77.

¶ L. ROMATIUS Trophimus, cum vxore Publicia Atilia, & filia Romatia. Ibidem pag. 81.

R O M V L I.

ROMVLVS & REMVS, Numitoris Albanorum regis ex Ilia F. nepotes, Romam condiderunt. Fratre cæso, Romulus 37. annos regnavit. Vita illius & res gestæ copiose traduntur a Plutarcho & Liuius.

Romulus, tempore Martialis vnus ex ipsius amicis. De quo in Xenii:

Hæc de viriſera veniſſe picat a Vienna,

Ne dubites, miſit Romulus ipſe mihi.

Romulo rescribitur ab Alexandro A. 3. Cod. tit. 19.

Romulus, cum Varia Hedona matre, refertur Pan. 40. de liberali causa pupill. ætatis.

Romula, mater Galerii Maximiani A. Romulus, Consul an. V. C. MXXV. sub Constantio & Constante.

Romulus, vir sanctissimus, primus Volaterranorum & Fesulanorum Episcopus, missus a D. Petro. Volaterranus.

Romulo scribit Ambrosius epist. 7.

¶ ROMVLVS Mornyllus, natus patre Oreste, Gottho, postremus occidentis Imperator, vulgo AVGVSTVLVS dictus. Vide Carolum Sigonium de imperio occident. & Onuphrium Panuinius. Apud Glycam pag. 368. hæc de Romulo isto legimus: *Hic mihi notabis illud ipsum imperium, quod sub Romulo initium habuerat, post M. CCCIII. annos itidem sub Romulo principe defecisse.*

R O M V L I I.

Romulus Dentet, præf. vrb. sub Romulo rege, Corn. Tacitus lib. 5.

T. Romulus Vaticanus, Consul anno V. C. CCCXIX. damnatus a populo, quod mortem struxisset L. Sicinio Dentato, eiusque comilitonibus. Postea tamen cum ad plebis gratiam sententiam accommodasset, factus est x. vir. Dionysius 10. Liuius 3.

T. Romulus, Triumvir epulonum anno V. C. DLVII. Purpurione & Marcello Coss. Liuius. 33.

Romulus Pollio, cum centesimum ætatis annum excessisset, rogatus ab Augusto Cæsare, quam ratione maxime vigorem illum animi corporisque custodisset: *Intus, inquit, mulso, foris oleo.* Plin. 22. c. 24.

¶ ROSÆ rescribitur a Val. & Gall. AA. 4. Cod. tit. 19.

R O S C I I.

L. Roscius in legatione ad Veientes iussu Tolumnii regis cæsus est. Liuius 4. Cicero Philipp. 9.

¶ Sex. Roscius Amerinus, Sex. Roscio patre cæso, non modo bonis paternis a duobus T. T. Rosciis Magno & Capitone, excussus est, sed insuper illorum opera paricidii accusatus. Defendit illum Cicero, cuius oratio inter reliquas extat.

¶ L. ROSCIUS Otho, Trib. pl. C. Pisonæ M. Glabrione Coss. cum ageretur de bello Piratico Pompeio mandando, egit cum populo, ut non solus ille, sed adiuncto collega, secundus dux crearetur. Quare tanta indignatione populus succlamauit, ut superuolans coruus oculis captus in forum decideret. Legem præterea tulit, ut Equitibus Romanis spectandi gratia 14. ordines darentur. Accusatus ob eam rem, a Cicerone, tum Consule, defensus est. Meminit eius erga Equites beneficii Cicero in Orat. pro Muræna, Liuius 99. & Paterculus volumine posteriore. Superiorum auctores sunt Dion 36. Plutarchus in Pompeio. Cæterum legem Rosciam etiam Plinius inculcat lib. 7. cap. 30. Quæ certum præscribebat censum Equestri ordini, quem qui non explerent, spectandi loco in xv. ordinibus arcebantur. Patet id ex Iuuenalis Sat. 3. & 14. patet ex Horatio, qui 40000. nummum, id est cccc. sestertia fuisse ait:

Si quadringentis septem sex millia desunt,

Plebs eris &c.

Legimus apud Plinium lib. 33. cap. 2. caput hoc repetitum sub Tiberio.

¶ Q. ROSCIUS GALLVS, Comcedus,

II

& ipse ob excitatam in theatro seditionem cum postulatus foret, Ciceronis patrocinio meruit absolui. De hoc videto Ciceronem libro 1. de diuinatione, de Oratore 1. & pro Quintio, Macrobius Saturnalium 3. & Valerium Maximum 8. cap. 7. Idem tradente Plinio, H S. quinquaginta meruisse proditur lib. 7. cap. 39. Vide item Volaterranum, & ex hoc mutuatum sua Gesnerum in Onomastico. ¶ De hoc Roscio locum Ciceronis lib. 1. de Oratore ad hunc modum expressit Fragment. Sex. Pompeii pag. 98. *Roscii, inquit, vulgo appellari solent in omni arte ita perfecti, ut Roscius Comædus in arte sua perfectus fuerat, cui nihil deesset ad perfectionem.*

Roscii, duo fratres, cum M. Crasso in Parthos profecti, a Surena, cuius comitatu exploratum ierant, capti sunt. Plutarchus.

L. Roscius, Prætor sub initium belli civilis Pompeiani, antea legatus Cæsaris in Galliis. Hic cognomento dictus est Fabatus, ut liquet ex epistolis Ciceronis ad Atticum manuscriptis, nempe libro 8. epistola 16. In excusis mendose Fabius legitur. ¶ De eodem notæ Fului Ursini, in opera Ciceronis pag. 98.

Roscii, legatus L. Cornificii in Africa, periit ibidem cum Cornificio. Appianus libro 4.

Roscii Regulus, vno die Consul sub Vitellio. Tacitus lib. 19.

¶ C. ROSIUS Lollianus, refertur Inscript. ant. pag. 66.

¶ C. ROSIANVS quærat in Geminiis.

R V B E L L I I.

C. Rubellius, coætaneus Ciceronis, & hæres Q. Thurii cum nonnullis aliis, commendatur Q. Cornificio.

¶ G. Rubellius Geminus, Consul sub Tiberio, anno urbis cond. D C C L X X X I. Tacitus initio 5.

¶ C. R V B E L L I V S P L A N C V S, natus auro Tiburte Equite Rom. in cuius domum sub Tiberio denupsit Iulia, Drusi F. quondam Neronis vxor. Ipse Consularis nominatur Tacito. Videlib. 3. & 5.

¶ Rubellius Plancus, C. Rubellii & Iulie F. per matrem pari ac Nero gradu Augustum contingens, primum in exilium cum Antistia coniuge pellitur a Nerone, postea missis militibus occiditur, capite in urbem relato. Tacit. 14. Sueton. in Nerone. Ad hunc instituta a postrepha Iuuenalis Sat. 8.

-- *Tecum est (inquit) mihi sermo, Rubelli Plance, tumes alto Drusorum sanguine, tanquam feceris ipse aliquid, propter quod nobilis esses, ut te conciperet, qua sanguine fulget Iuli.*

Non qua ventoso conducta sub aere textit &c.

Serg. Rubellius Anthus, cum Rubellia Laudice matre, refertur Inscript. ant. p. 264.

¶ R V B R E N V S, memoratur L. Planco apud Ciceronem epistolarum lib. 10. epist. 21. ut qui in exercitu Lepidi vna cum Canidio primas partes habeat, Antonio fauens. Rubrenus Lappa Iuuenali Sat. 7.

R V B R I I.

Rubrius, collega C. Gracchi in Tribunatu pl. tulit ut Carthago, a P. Scipione euersa, restitueretur. Plutarchus in Gracchis.

¶ Q. Rubrius Varro, hostis a Senatu iudicatus est vna cum C. Mario, acer & vehemens accusator. Cicero in Bruto.

Rubria, mater Carbonis, quem Cicero *ironicus* amicum suum vocat in epistolis ad Pætum, fors Q. Rubrii ex F. nepotem.

Rubrius, Prætor Macedoniæ, sub quo M. Cato Tribunus mil. fuit. Plutarchus in vita Catonis.

P. Rubrius, deliciae C. Verris. Cicero in Verrinis.

M. Rubrius, Pompeianarum partium apud Catonem in Africa. Plut. in Catone.

L. Rubrius, captus a Cæsare Corfinii cum L. Domitio, & dimissus. Cæs. com. 1.

¶ Rubrius Ruga, vnus ex percussoribus Cæsaris teste Appiano.

¶ L. Rubrius Cassinas, Antonium, qui nunquam illum vidit, hæredem fecit. Cicero Philipp. 2.

¶ L. Rubrius Fabatus, Eques Rom. sub Tiberio in vincula coniectus, obliuione magis quam clementia mansit incolumis.

Rubria, de qua Valerius Max. libri 9. capite 16.

Rubria, virgo Vestalis, a Nerone vitata. Suetonius.

¶ Rubrius Gallus, oppresso a Sarmatis Agrippa, missus a Vespasiano, repressit illos. Iosephus belli Iudaici 7. capite 23. & Tacitus. Hic, opinor, describitur Iuuenali Satyra 4. sub Domitiano viuens:

Rubrius offensa veteris reus atq; tacenda.

Rubrio Gallo & Cælio Pisone Coss. factum est S. C. Traiani temporibus, quo libertatibus subuentum est. Vlpianus Pand. 46. de fideicommiss. libertat.

Rubrius, Medicus, citatur Plinio 29. c. 1.

¶ P. Ru-

¶ P. Rubrius Celer, cum vxore Simia, memoratur Tortellio ex inscriptione veteri.

¶ Rubrius Nicenus, cum Rubria Veneria, in memor. Rom. pag. 259.

Rubrius Telephorus, citatur Vlpiano Pand. 34. ut cui rescripserit D. Pius tit. de alimentis & cibariis legat.

Rubrius Theophilus, quærat in memor. antiquis pag. 93.

R V F I, separatim positi.

Rufi in 30. & amplius familiis reperiuntur. Quoniam autem complures sunt, quorum gentilicia nomina ignorantur, hic eosdem subiicere placuit.

P. Rufus, Tiberio Graccho secundum vulnus infixit, de quo etiam gloriari solitus fuit. Plutarchus in Gracchis.

M. Rufus, Senator, Cæsaris partium, cuius fit mentio Comm. 1. & 2.

Rufus, vir Senatorius, quomodo seruatus sit sub Augusto consilio & fide sui serui, narrat Seneca de beneficiis 7.

Rufus Bononiensis, Poeta apud Martialem.

Rufus, Consul sub Marco. ann. V. C. D C C C C X X X.

Sex. Rufus, vir Consularis, scripsit rerum Rom. epitomen ad Valentinianum Augustum.

¶ Rufus Auienus, Dionysium & Aratum vertit Lat. carmine. Scripsit & iambico carmine de oris maritimis ad Probum, consularem virum, sub Theodosio & filiis eius. Seruius tradit, Vergilianas illum fabulas & Liuium iambicis versibus descripsisse.

Rufus, Consul an. V. C. M C C X. Maioriano principe.

Rufus, Ephesus medicus sub Traiano. Rufus, Corinthius Sophista. Philostrat.

R V F I I.

Rufus Pollio, memoratur Dioni, ut pote cui Claudius imaginem & sellam in curia dederit.

¶ P. Rufus Flauus, cum vxore Antonia Clemetina, refertur Inscript. vetust. p. 3.

¶ C. Rufus Apolaustus, cum Iulia Successa, vetustam habet inscriptionem pag. 374. Huic, an alii, nescio, certe Apolausto rescribitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 16.

¶ Rufus Albinus, Consul enituit an. V. C. M L X X X V I I. sub Constantio.

¶ Rufus Volusianus, Consul sub eodem principe anno V. C. M L X V I.

¶ Rufus Festus, Proconsul Græciæ præ-

fuit, ut testatur Inscriptio Græca veterum memoriarum pag. 499. Extat apud Volaterranum de hoc ipso iisdem Græca Inscriptio, in qua non Rufus, sed Rufus Festus appellatur.

Fl. Rufus Posthumius Consul effloruit sub Valentiniano III. ann. V. C. M C C I.

R V F I N I.

Rufini reperiuntur in Iuniis, Liciniis, Memmiis, Mutiis, Treboniis & Volcatiiis, ac fors etiam in pluribus familiis. Nos eos hic recensebimus, de quorum prosapia & gentilitate nihil ex bonis auctoribus constare potest.

Rufinus, carpitur ab Horatio lib. 1. Sat. 2. Citat eundem locum Seneca epist. 87. nomine tamen variato: *Descripturus, inquit, infamem & nimis notabile delictus Horatius Flaccus, quid ait? Pastillos Rucillus olet. &c.*

20 Rufinus, amicus Ouidii, ad quem scribit in lib. de Ponto.

Rufino rescribit AA. & CC. 4. Cod. titulo 29.

Rufinae iidem inibi tit. 50.

¶ Rufinus Albinus, præf. urbi sub Constantino A.

¶ Rufinus Arabicus, Comes orientis creatus a Iuliano in locum Iuliani defuncti. Ammianus lib. 23.

30 Rufina, Marcelli coniunx sub Valentiniano I. ob adulterium occisa. Idem lib. 28.

R V F I N V S, ex officiorum Magistro factus est Consul, & in Consulatu Præf. præf. teste D. Ambrosio ad Titianum epistolarum lib. 7. Fuit autem in Consulatu secundo Arcadii principis collega. Verum cum postea deprehensus esset ingratus & perfidus, caput illi amputatum pilo gestatum est Constantinopoli, & abscissa manus dextera, ad dedecus insatiabilis auaritiæ, ostiatim stipem mendicauit. Hieronymus ad Heliodorum in epitaphio Nepotiani, Suidas *περίουτος*.

40 Rufinus Aquileiensis presbyter, æmulus & obtrectator D. Hieronymi. quemadmodum vtriusque epistolæ testantur. Vide Gennadium. Multa ex Græcis in Latinum eloquium transtulit, sed nihil vnquam bona fide, truncatis & contaminatis omnibus, quæcunq; vertenda suscepit, interim neque Græce neque Latine satis sciens, quomodo recte de illo iudicauit Erasmus.

Rufinus Cos. an. V. C. D C C C V. sub Pio.

Rufinus Cos. anno V. C. D C C C L X I I. sub Senero.

50

II 2

Rufinus Cos. anno V. C. mc. sub Constantino.

Rufinus Cos. anno V. C. MCCXLVIII. sub Anastasio.

Rufinus Grammaticus, scripsit de metris Terentii, Plauti & aliorum Comicorum.

Rufinus quidam apud Chalcidem, bibens helleborum, neq; vomebat, neq; villo modo purgabatur, sed, vt consuetum aliquem potum sumebat, & concoquebat. Sex. Philosophus lib. 1. cap. 14.

Rufina & Secunda, Rom. virginis, patre Asterio & matre Aurelia, martyres sub Valeriano, vt scribit Volaterranus.

¶ R V F I O Vestorianus, citatur Cicero lib. 14. ad Atticum epist. 3.

Rufioni rescribunt AA. & CC. 4. Cod. titulo 49.

¶ P. R V F I V S P. F. Balbinus, C. Rufius P. F. Pedon. fratres, & Rufria P. L. Amce- na; referuntur Inscript. ant. pag. 64.

R V S C I I

C. Rufcius, accusator vetus, de quo multa iucunda scitu Cicero in Bruto pag. 231.

C. Rufcius, C. F. Fauostus. Inscript. ant. pag. 189.

¶ Rufcii Cæpionis donationem, qua hæredes obligabantur, quotannis certam pecuniam Senatoribus dare, qui Senatam frequentarent, Domitianus vt ambitionem atque parum vtilem rescidit. Suetonius in Domitiano.

Rufcius quidam in exercitu Crassi fuit, inter cuius impedimeta post patratam cædem inuenti sunt libri Milefii Aristidis, de luxuria & delitiis compositi. Plutarchus in Crasso.

R V S T I C I

Rusticus Arulenus, Trib. pl. sub Nerone, Prætor sub Vitellio, missus ab illo legatus ad Flavianos duces, a militibus vulneratur. Tacitus 16. & 19. Hunc Domitianus propterea q; philosopharetur, quodque Thraseam diuinum fuisse hominem diceret, interemit. Dion in Domit. Tacit. in vita Iulii Agricola. Meminit Plin. epist. 5. lib. 1. Vide supra Iunius Rusticus.

¶ Rusticus Iulianus, res nouas moliens in præfectura vrba, extinctus est sub Valentiniano. Ammianus 27.

¶ Rusticus Bolanus, Consul sub Traiano, anno V. C. DCCCLXIII.

Rusticus, nescio idem an alius, Consul

sub Hadriano, anno vrbs cond. DCCCLXXI. Inscript. ant. pag. 197. citant Rusticū quondam Deresium, curatorem Tiberis & cloacarum vrbs sub Hadriano, sed voce opinor corrupta & deprauata. Quidam malunt legere Terchesius.

Rusticus, Episcopus Narbonensis, cui scripsit Leo primus Pontifex.

¶ Rusticus, præf. vrbs. sub Constantino & Constante.

Rustico rescribit Alex. 9. Cod. tit. 50.

R V S T I C I I

Rusticius, Consul anno V. C. MCCXVII. cum Olybrio.

Rusticii, vt nobilissimi meminit Io. Monachus, Græcus auctor, Leonis Imperatoris res gestas describens, quem militaribus copiis tanquam scientissimum virum præfecerit Imperator.

¶ R V S T I C I A N A, vxor Boethii, & filia Symmachi, vrbs per Totilam capta, ad eam miseriam redacta fuit, vt ab hostibus panem mendicaret, quæ olim ditissima egentibus multa fuerat elargita. Vide Procopium lib. 3. de bello Gotthorum.

Rusticiano rescribitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 10.

¶ C. R V S T I C E L L V S Bononiensis, exercitatus in dicendo, & natura volubilis. Cicero in Bruto. ¶ Aliter de nomine hoc Notæ Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pag. 10.

¶ R V S T I C V L V S, Episcopus Nouatiorū Romæ. Historiæ Tripartitæ II. c. 10.

R V T I L I I

Sp. Rutilius Crassus, Tribun. mil. Consulari pot. anno vrbs cond. CCCXXXVIII. qui vna cum sequenti res tranquillas habuit. Liuius 4.

¶ P. Rutilius Caluus, Tribunus plebs Tib. Graccho & C. Claudio, ob nimis seuerè gestam Censuram, diem perduellionis dixit. Valerius Max. lib. 6. cap. 5. Prætor an. V. C. DLXXXVIII. Sardiniam tenuit. Liuius in fine 45.

¶ P. Rutilius P. F. P. N. Rufus, Consul anno V. C. DCXXII. cum P. Popilio, Siculis leges dedit, in qua insula publicanis aliquando operam dederat, inopiamq; suam, autorato lociis officio, sustentarat. Valer. Max. 6. cap. 10. Ciceronis, Ascon. Peditani & multorum aliorum libri pro Rutilio perperam Rupiliū vocat. ¶ Fabium

bium generum suum, quod per negligentiam Taurominitanam arcem amisisset, excedere prouincia iussit. Valerius Max. 2. cap. 2. Damnatus est cum collega publico iudicio, quod Consul in amicos & clientes Tib. Gracchi asperrime sæuisset. Paternus. Mortuus est ex dolore & impatientia, ob fratris in petitione Consulatus repulsam. Cicero Tusculanarum 4. & Plinius 7. cap. 36. Idem, sic opinor, sub Scipione Tribunus mil. historiam eius temporis conscripsit, vt est apud Appianum. Tacitus etiam de vita sua commentatum, neque hoc ei citra fidem fuisse, tradit in vita Agricola. Nominatim autem de vita eius historia ista citatur a Charisio, qui librum eius quintum nominauit, citatur ab Isidoro lib. 20. Origin. Meminit Suidas perinios.

L. Rutilius Rufus P. fr. Consulatum petens, repulsus est, quamuis Scipione Æmiliano suffragante. Vnde in Lælio M. Cicero: *Scipio, inquit, Rutilium potuit Consulem efficere, fratrem eius L. non potuit.*

P. R V T I L I V S M. F. R V F V S I C. in quodam tristi & seuro dicendi genere versatus est. Magnum munus de iure respondendi sustinebat. Sunt eius orationes ieiunæ, multa præclara de iure. Doctus vir & Græcis litteris eruditus, Panæti auditor, prope perfectus in Stoicis. Cicero in Bruto. Hic Consul cum Cn. Manilio an. V. C. DCXLIX. armorum tractandorum meditationem militibus tradidit. Nullius enim ante se Imperatoris exemplum secutus, ex ludo C. Aur. Scauri doctoribus gladiatorum accersitis, vitandi atq; inferendi ictus subtiliorem rationem ingenerauit. Val. Maximus 2. cap. 1. Agit de eodem Frontinus lib. 2. P. Rutilius, inquit, cum secundum leges in contubernio suo filium posset habere, in legione militem fecit. Cum Asiam a publicanorum iniuriis defendisset, inuisus equestri ordini, penes quem ex legibus Gracchanis iudicia erant, repetundarum damnatus, in exilium pulsus est. Liuius 70. Paternus volumine posteriore. Quam iniquitate patientissime tulit, ac cū Asiam petenti omnes prouinciæ illius ciuitates legatos, secessum eius operientes, misissent, vt Valerius Max. lib. 2. cap. 5. Smyrnam commigravit, ibique totum se litterarum studiis tradidit. Cic. 1. de Oratore, ea scribit illum grauitate fuisse, vt non modo simplex iudicibus esse noluerit, sed ne liberius quidem aut ornatius causam suam dici

passus sit, quam simplex veritatis ratio ferret. Da eadem re plenius Valerius Max. lib. 6. c. 4. Cum quidam illum consolaretur, & diceret, instare arma ciuilia, breui futurū, vt omnes exules reuerterentur: *Quid tibi, inquit, mali feci, vt mihi peiorem reditum quam exitum optares?* Seneca lib. 6. de beneficiis. Redeundi potestatem cum illi Syllana victoria fecisset, respondit id, quod est apud Senecam ibidem: *Malo vt patria mei exilii erubescat, quam reditu mereat.* Magnanimitatem hanc eius laudant Ouidius 1. de Ponto, Seneca de diuina prouidentia, Valerius Max. lib. 6. cap. 4. auctor est, cuiusdam iniustæ rogationi resistentem, cum ille diceret, *Quid mihi opus est amicitia tua, si, quod rogo, non facis?* scite iuxta ac grauiter reddidisse. *Imo quid mihi tua, si propter te aliquid inhoneste facturus sum?* Ceterum Mithradatis crudelitatem, cum eius edicto per totam Asiam vno die, quicumque ciues Romani essent, occidi iuberentur, mutatione vestitus euasit, vt proditum est a Cicero in oratione pro C. Rabirio. Scripsit Tacitus lib. 4. pulsū legibus Strymonæos sibi ciuem addidisse. Vt exulantem Aurelius Opilius Grammaticus secutus sit, sicut simul confenerint, docet Suetonius.

Rutilia soror, fraternæ constantiæ & grauitatis hæres, C. Cottam, Oratorem illum, filium suum, & ipsum exactum patria, in exilium comitata est, cumque eo rediit, quem & tandem mortuum magno animo tulit. Seneca de consolatione ad Albinam. Meminit Cic. lib. 1. de Orat. item ad Atticum lib. 12. epist. 20. & seq.

C. Rutilius Rufus P. (sic puto) fr. P. Lentulo ei, qui princeps Senatus fuit, in M. Aquilium subscripsit. Cicero in diuinatione contra Verrem. Hic opinor est, quem Cicero in Bruto Scæuolæ fuisse familiarem scribit.

¶ R V F V L I, Tribuni militum appellabantur, quos Cos. faciebat, non populus: de quorum iure quod Rutilius Rufus legem tulerat, qua eis cauebatur multis modis, Rufuli a cognomine Rutilii, ac post Rutilii appellati sunt. Fragment. Sex. Pomp. p. 70. Primus, Rutilius Prætor edixit, se amplius non daturum patrono, quam operarum & societatis actionem. Pand. 28. de bonis libertorum.

¶ P. Rutilius Lupus profcissus a Lucilio Poeta. Persius Satyra 1.

-- *secuit Lucilius urbem,
Te Lupe, te Muti, & genuinū fregit in illis.*
Horatius Sermonum 2. Satyra 1.

Famofusq; Lupo cooperto versibus.

P. RUTILIUS LUPVS, Consul cum L. Iulio Cæsare tempore belli socialis, in quo & periit, dum C. Marium, propinquū & legatum suum, non audit, submonentem, moram vtilem bello esse, ac militem tironem in castris exerceri oportere. Nam eo consilio contempto, insidiis Marforum circumuentus, cum multis nobilibus interfectus est, cæsis Romanorum militum 8. millibus. Clades hæc accepta est ad Tolenum fluuium, teste Ouidio Fast. 6. *Hanc tibi quo properas &c.* Meminit Iulius Obsequens pag. 515. sed de prauato familiarum nomine: vocat enim Lucilium.

P. Rutilius Lupus, Prætor initio belli ciuili, id est, ann. V. C. DCCV. Pompeianas partes secutus est. Cæf. comm. 1. Idem puto Tribun. pleb. Marcellino & Philippo Coss. cuius meminit Cicero in epistol. ad Lentulum.

P. Rutilius Rupus, Rhetor, scripsit de arte, Gorgiam secutus, non illum Leontinum, sed alium sui temporis, cuius quatuor libros in vnum suum transtulit. Vixit tempore Quintiliani. Idem 3. cap. 1. & 9. cap. 3.

Rutilio Lupo rescribitur a Diuis fratribus Pand. 50. De muneribus & honoribus.

RUTILII, promiscue congesti.

P. Rutilius P. F. familiaris Ciceronis, commendatur ab ipso Pisoni Crassipedi, Quæstori Bithyniæ lib. 13. epist. 10.

M. Rutilius, Cæsaris partium, præfectus ab illo diuidendis agris. Scribit ad illum Cicero lib. 13.

Q. Rutilius, ærarii custos, Ant. & Dola-bella Coss. Ioseph. lib. 14. cap. 16.

Rutilius, Tragædus tempore Ciceronis Off. 1.

P. Rutilius M. F. Trib. pl. C. Mancinum, quod domum reuersus, cum Numantinis deditus, nec receptus esset, in Senatum introire non dubitasset, de Senatu iussit educi, ciuem esse negans, quem Pater patrus deditisset. Cicero de Orat. 1.

Rutilius, præses Cretæ sub Nerone. Volaterranus in Dycti Cretense.

¶ Palladius Rutilius Taurus Æmilianus, vir illustris, scripsit de re rust. lib. 14. ad Paulilypum, post Plinium sub Hadriano Imperatore.

Rutilius Seuerus cum vxore Domitia vixit sub Diuis fratribus, a quibus de ipso rescriptum Val. Prisciano, Prætori vrbanorum Pand. 25. de ventre inspiciendo.

¶ C. Rutilius Gallicus Valens præf. urb. sub Domitiano, de quo Iuuenalis Sat. 13. *Et custos Gallicus urbis.* Cecinit huic Soteria Statius Syluarum 1.

Sex. Gallicus, an ex Rutiliis nescio, citatur Plinio lib. 1. ex 25.

¶ Rutilius Geminus, Poeta Tragicus, cuius citatur Astryanax tragædia. Scripsit & libros Pontificales, teste Fulgentio.

¶ Rutilius Claudius Numatianus, homo Gallus & Poeta, scripsit carmen hodieporicon ad Venerium Rufinum. Id suis temporibus inuentum Volaterranus, & a selectum Gyraldus, confirmant. ¶ Idem a Iosepho Castaleone emendatum prodiit Romæ anno MDLXXXV.

Rutilia Primitiua, cum Q. Gauius Seuerus marito, refertur Inscript. ant. p. 285.

P. Rutilius quidam commemoratur Liuius 43. & 44. qui Trib. pl. Claudio & Graccho diem ad populum dixerit, eoque violenter accusarit, a quibus ipse postea tribu motus, & ad opera publica faciendâ factus sit operarius. Sed hunc Valerius Max. 6. cap. 5. non Rutilium, verum M. Popilius vocat: propinquum autem eius, vnde tota lis & controuersia exorta est, Rutilium appellat.

Rutiliæ Pollæ, vt emptricis lacus Sabatianensis, meminit Proculus IC. Pand. 18. de contrahenda emptione lib. 69.

¶ RUTILIANVS, vir honestus ac probus, tum compluribus in præliis spectatæ virtutis, sed valde superstitiosus, Alexandri quem Lucianus pseudomantem vocat, filiam vxorem duxit. Vixit sub M. Antonino, sub quo etiam septuagenarius obiit. Auctor Lucianus.

Rutiliano, Consulari Ciliciæ, rescribitur ab Antonino A. 9. Cod. tit. 43. de generali abolitione.

SABIDI

S. SABIDI

Abidius, vt amicus C. Antonii, & homo sordidus, refertur Q. Ciceroni in de petitione Consulatus.

Sabidius, apud Martialem homo gulosus, & ob id animæ fetentis.

P. Sabidius Hermes, Sabidiæ Ægloges libertus, vixit annos 57. Hæc inscriptio extat Romæ trans Tiberim in ædibus D. Coronati, referente Apiano pag. 294.

SABINI, separatim positi.

Sabini reperiuntur in Claudii, Caluissii, Cælii, Fabii, Flauii, Masuriis & Tituriis.

T. SABINVS a cane, quem aluerat, ne mortuus quidem, & in Tiberim proiectus, desertus est. Vide Plinium 8. cap. 40. Fulgosum 5. de gratis. Fuit hic Sabinus amicus Germanici. Tacitus Titium vocat.

Sabina cum Modesto seruo refertur apud Plinium & Fulgosum 7. cap. 8.

¶ Sabinus Asidius, venustissimus inter Rhetores scurra, cum sententiam Leonidæ ad 300. retulisset: *Ego, inquit, illi ad prandium promississem, ad cænam renunciaissem.* Seneca suasoria 2.

Sabinus Syrus, miles impense fortis sub Tito in bello Iudaico, memoratur Hege-sippo lib. 5. cap. 28.

Sabinus, Sophista sub Hadriano Imperatore. Vide Volaterranum, plures Sabinos recensentem. Scripsit Isagogen ad materias & hypotheses, declamandi lib. 4. & enarratione in Thucydide. Auctor Suidas.

¶ Sabino Maximo rescripsit Hadrianus Imp. Pand. de testib.

Sabinus IC. reliquit Iuris ciuili lib. 3.

¶ Sabinus Iulianus, inuasor imperii, a Carino Imp. peremptus. Aur. Victor.

¶ Sabinus Tiro, scripsit *ἠθελ κηρυχικῶν*, id est, de hortensibus, quod opus dedicauit C. Meccenati. Vide Plinium lib. 19. cap. 8.

Sabini, Martyres duo petantur ex Volaterrano, & Sabinæ item duæ.

¶ SEX. SALANIVS P. F. Inscript ant. pag. 304.

¶ SALEIVS Bassus Quintiliano inter Epicos Poetas recensetur, qui illi vehemens & poeticum ingenium tribuit, sed quod senectute, quomodo nec Valerii

Flacci, non maturuerit. Tacitus non modo Poetam egregium & absolutissimum, sed etiam virum optimum vocat. Exiguo tenuiq; censu vixisse, Iuuenalis indicat Satyr. 7. sed in magna existimatione & gloria. Vespasianus Imp. non ferens hanc viri inopiam, pro sua liberalitate 500. sestertia Basso donauit, quemadmodum est auctor Cornelius Tacitus.

¶ P. SALIVS Mysticus, memoratur Inscript. ant. pag. 343.

¶ SALIA, Consul sub Constantiis Principibus, an. V. C. MCI. memoratur Prudentio in præfatione *καθημερινῶν*, vtpote, quo Consulatum gerente, ipse in lucem editus sit. Quem locum in excusis exemplaribus omnibus deprauatum videmus. Legitur namque vulgo:

-- *Hæc dum vita volans agit,*

*Irrepsit subito canities seni,
Oblitum veteris Messalæ Consulæ arguens,
Sub quo prima dies mihi &c.*

Nec desunt, qui Massiliam legunt, ac ciuitatem interpretantur, vbi Prudentius Consul fuerit. quam sententiam video secutum quoque virum alioqui non vulgariter eruditum, Aldum Manutium. Sed quemadmodum dixi, verba Prudentii corrupta vitiatæque sunt, cum sit legendum per hypodiatolen: *Oblitum veteris me Salia Consulæ arguens.*

Quam sinceram esse lectionem, & ex veteribus hisce memoriis, a nobis probe deprehensam, omnes scio docti libenter agnoscet.

¶ SALIANVS, dux Constantis Imp. referente Nicephoro Historiæ Ecclesiasticæ lib. 9. cap. 21.

¶ T. SALIENVS, Centurio legionis 5. sub Cæsare, vir improbus & seditiosus, ideoque per ignominiam dimissus. Commentario belli ciuili 5. vbi tamen quidam codices pro Salienus, Alienus habent.

L. Salienus T. F. Sedatus, refertur Inscript. ant. pag. 152.

¶ C. SALLIO Aristaneto V. C. Septemviro Epul. Sodali Augustali &c. Nobilis est inscriptio, quam subiicit Manutius in Orthographia in voce Tutelarius, memoraturque a Fabricio in Antiquitatibus pag. 48. Idem ne an alius incertum, certe Aristanetus

Conf. fuit cum Honorio A. an. V. C. MCLVIII.

P. Salonius, Tribun. mil. anno V. C. ccccxi. cum ipsi infestus exercitus, qui a Repub. defecerat, inter reliquas pacis ac reconciliacionis conditiones a Senatu postulasset, ne quis, ubi Tribunus mil. fuisset, ordinum postea ductor esset, idq; propter Saloniu, qui alternis prope annis & Trib. mil. & primus Centurio erat, intelligens quod postularum hoc Senatus neutiquam concessurus foret, obtestatus P. C. ne suum honorem pluris, quam concordiam ciuitatis aestimarent, perpulit, vt id decerneretur. Liuius 7.

C. Salonius, Triumuir deducendæ Temp. coloniz, anno V. C. d. l. x. P. Scipione iterum & T. Sempronio Longo Coss. memoratur Liuius lib. 34.

Q. Salonius Sarra, Prætor an. d. l. x. l. Quintio Cn. Domitio Coss. Sardiniam prouinciam obtinuit. Liuius 35.

Ex Salonii fuit haud dubie & Sarra ille, de quo Cicero ad Attic. i. 5. Sarra, inquit, nefarius & in me contumax.

Salonius, cliens Catonis, cuius filiam ille duxit, ex eaque filium susceptum M. Catonem Salonianum appellauit, quem auum habuit M. Cato Vicensis. Gellius Noct. Att. 13. cap. 18. Salonii huius filia D. Hieronymo est Actoria Paula, de qua in Actoriis.

Salonius, Episcopus Viennensis, ad quem scripsit Saluianus, presbyter Massiliensis, vt est apud Gennadium.

SALONINA, vxor A. Cecinæ, ducis Vitelliani, refertur Tacito lib. 17. Sed Saloninos arbitror pertinere ad Aliniorum familiam.

SALVII

Saluius, Trib. pleb. Antonium hostem iudicari diu prohibuit. Postea Ciceroni consentiens, in omnibus eidem adhæsit. Proscriptus a Triumvris, domi suæ in cõuiuio cæsus est. Appianus 3. Hunc opinamur esse, cuius Cicero meminit in epistola ad Dolabellam, quæ est familiarium libri noni 10.

Saluius, libertus Hottensii, a quo filium deprauatum Cicero queritur ad Att. scribens in fine lib. 10. Alius ab hoc fuit anagnostes Attici.

C. Saluius Bubulcus, Quæstor fuit Augusto secundum Consule, quemad-

modum habet verus fragmentum Rom. magistratum 315.

Saluia Gitiscentia, vixit & ipsa sub Augusto. Meminit eius M. Antonius in epist. ad Augustum, teste Suetonio.

Saluius Fuscus, homo prodigiosæ fortitudinis apud Plinium lib. 7. cap. 20. Duo namque centenaria pondera pedibus, totidem manibus, & ducenaria duobus humeris contra scalas ferebat.

Saluius Titianus, Proconsul Asiæ sub Nerone, homo in omnem auiditatē pronus. Tacitus in vita Iulii Agricolæ, quem illius Quæstorem in ea prouincia fuisse scribit.

Saluius Liberalis, accusatus sub Domitiano, pertigit ad tempora Traiani, sub quo pro Mario Prisco dixit. vir disertus & acer, teste Plinio in epistola ad Arrianum, & qui, quemadmodum est apud Tranquillum, in defensione cuiusdam diuitis ausus est dicere: Quid ad Cæsarem, si Hipparchus sestertium millies habet? quod eius quamuis ferocius dictum, Cæsar tamen Vespasianus laudauit.

Saluio, legato Aquitaniz, rescripsit D. Hadrianus, vt refert Callistratus Pand. 48. de custod. & exhibitione reorum.

SALVIUS IULIANVS Seuerus IC. & per filiam proauus Iuliani Didii Imp. bis Consul & præf. urb. fuit. Sub Hadriano edictum perpetuum proposuit, eiq; in consilio fuit. Dein Pio; postremo a diuis fratribus in magna veneratione habitus est. Dicere solebat, etiamsi pedem alterum haberet in sepulchro, ramen adhuc disce-
re velle, vt est in Pand. libro 40. de fidei-
commiff. libertat. l. Apud Iulianum. Re-
liquit digestorum libros 99. de ambiguita-
tibus vnum, ad Minutium 6. ad Vrceium
4. In hunc notas scripserunt Marcellus &
Paulus.

Saluius Iulianus Iurisperiti F. cæsus est ab Imp. Commodò, vt narrat Lamprid.

Saluia F. genuit Petronium Didium Seuerum, qui pater Iuliani principis.

Saluio Candido rescripsit Pertinax Imp. Pand. 50.

Saluius Aristo IC. quem Iuliano scripsisse refert Iulianus Pand. 37. de legatis præstandis.

Saluius Valens IC. sub Antoninis, Pio & Marco, memoratur Capitolino. Rescribitur eidem a Pio Pand. 48. de accusatio-
nibus & inscript.

Saluius

Saluius Cos. sub Antonino Philof. Aristides Adrian. sacr. ferm. 2.

Saluia C. F. Prima fecit, & extat Muri-
næ, teste Carolo Sigonio.

Saluia O. L. cum P. Saluio Parnachi col-
liberto memoratur Inscript. ant. pag. 58.

Saluius senex mortuorum canum alli-
gatione punitur. Augustinus Tomo 7. pa-
gina 217. A.

SALVIDIENI.

Saluidienus Rufus, opera Cæs. Octa-
uiani ad Consulatum vsque euectus, cum
nondum Senator esset, eiusdem iussu con-
fossus est, quod ad Antonium transfuge-
re voluisset. Puerò pascenti caput flammâ
reddidit, in quod futuræ claritatis & splen-
doris signum fuit. Appianus 5. Dion libro
48. Suetonius in Augusto, Liuius 121. Pa-
terculus. Fratrem habuit, quem paulo an-
te defunctum Cæsar super Tiberim pon-
te factò extulit.

Saluidieno Orphito sub Nerone ob-
iectum est, quod tabernas tres de domo
sua circa forum ciuitatibus ad stationem
locasset. Suetonius.

Saluidienum Orphitū quasi molitorem
rerum nouarū occidit Domitianus. Idem.

M. Saluidienus, vt scriptor historicus,
citatur a Vopisco in Saturnino.

SALVINA, foror Augustæ, filia Gil-
donis, qui Africam tenuit, & coniunx Ne-
bridii, ex quo Nebridium puerū tulit. Lau-
datur ab Hieronymo ad preces Auiti. Sed
etiam ad illam scribens Hieronymus, Ne-
bridium laudat, contubernalem illum &
condiscipulum Augustorum appellans.

SALVSTII

Alii nomē
hoc l. gemi-
nato scribit:
Hieronymus
Wolfius vai-
cum ei asse-
rit, siue a sa-
le, siue a salu-
te deriuetur.

Salustiorum nomen & familiam nobi-
litauit C. SALVSTIVS CRISPVS, Hi-
storiz scriptor, qui natus Amiterni in Sa-
binis, teste Eusebio, patrem habuit C. Sa-
lustium. Instructus autem per ætatē libe-
ralibus disciplinis, ad rem publicam se cõ-
tulit, gessitq; primum Quæsturam, deinde
& Tribunatum, sed non multa cum laude.
Turpiter namque viuens, & totum se gulæ
atq; libidini tradens, magnâ apud omnes
infamiam contraxit. Domum paternam
patre adhuc superstite vendidit. Bis apud
Iudices reus factus, ita discessit, vt non in-
nocens ipse, sed quomodo, inquit ille, iu-
dices peccasse viderentur. Deprehensus
in adulterio apud Faustam Syllæ filiam,
ab Annio Milone, loris bene cæsus & di-

missus est. Obiurgatus ob id a Censoribus
App. Claudio & L. Pisonè, quod inatrona-
rum sectator esset, non se matronas sed li-
bertinas sectatum falsus est. Proinde moto
Senatu per summam turpitudinem conse-
nescendū erat, ni bellū ciuile interuenisset.
Quo partib. Cæsaris adhærens, iterū Quæ-
stor factus, Senatorium ordinē, vnde exci-
derat, recuperauit. Obiuit deinde &

Præturam, ac cum Cæsare in Africam pro-
fectus, profligatis Pompeianis, cū ibi Pro-
consule relictus esset, prouinciã auare &
crudeliter habuit. Magnis igitur opib. co-
actis in urbem rediit, amœnissimos hortos
(quos adhuc hodie de nomine eius Salu-
stianos dici, legimus in Roma Fabricij) sibi
ad portã Collinã parauit, ac totus in priorē
vitam & mores reuolutus, adeo se in omne
genus voluptatis effudit, vt Lenæus, Pom-
peii libertus, patroni sui manes in gratiam
Cæsaris lacerantē non dubitavit nebulonem,
lurconē, popinionem & lastaurum
appellare. Certe Macrobius non ferendū
alienæ luxuriæ censorē & obiurgatorē exi-
stimat, carpentē in Metello Pio luxū & cõ-
uiuia, quib. ipse longe licentius indulgeret.
Inter hæc tamen voluptates, quod mirā-
dum opinor, studia litterarum sectatus est,
& P. R. Historiam contexit. Quo labore
& diligentia tantū sibi laudis apud omnes
eruditos peperit, vt verissime de illo Mar-
tialis cecinisse iudicetur:

Hic erit, vt perhibent doctorum corda virorū,

Primus Romana Crispus in historia.

Doctis summopere laudatur illius in dicē-
do breuitas. Ac Seneca Controuers. 9. cum
Thucydide illū cõferēs, Græco homini ali-
quid addi posse fatetur, Salustio nihil demi
posse dicit. Idē sentit Quintilianus, Salusti-
ana illa breuitate nihil apud aures vacuas
& eruditas perfectius esse cõtestans. Tacitus
florentissimū auctorē, Gellius verborū
nouatorem concinnum vocat. Et si autem
Ciceroni nō parū in sensu fuisse prodatur,
attamen in reb. gestis eius memoriæ tradē-
dis nihil affectibus dedit, sed quæ potissima
lex est historiæ scribendæ, constanter &
vsquequaq; veritatem sibi sectandam esse
duxit. Quamobrē a D. Augusto no pulcher-
rimo decoratus elogio, veritatis historicus
appellatur. Non fugit me, diuersum non-
nullos de Salustio sentire, vt pote qui mul-
ta de Ciceronis laudib. data opera præter-
miserit. Sed aliud est falsa pro veris trade-
re, aliud, nihil magnopere ad rē pertinētia,

Suetonius
decl. Gram-
mat. p. 479.

& ab aliis vulgata, præterire. Notatur tamen a Pollione, vt nimis antiquarius, & ex Catonis Originibus verba mutuatus. Sed cui notam aliquam non inussit Pollio? Reprehenditur a Liviio, verum palam iniquo, quasi vitiosa & corrupta sit eius dictio. Trogius etiam Pompeius orationes eius, vt directas & nimis longas, vellicat, credo quo suas posteritati magis commendaret. Sunt qui tradant, Terentiam, a Cicerone repudiatam, duxisse coniugem, vt tanto facilius hominis inimici secreta cognosceret. Decessit ex hac vita quadriennio ante bellum Actiacum, vt annotauit Eusebius, compluribus hist. Rom. libris perfectis & absolutis, sed quorum præter coniurationem Catilinæ, & bellum Iugurthinum, atque pauculas conciones, temporum iniuria nihil ad nos peruenit.

C. Salustius Crispus, Salustia, Historici sorore, natus, & ab auunculo in nomen adscitus, magnæ apud Augustum & Tiberium auctoritatis fuit, Mæcenatis exemplo sine dignitate Senatoria multos triumphalium Consulariumq; potentia tantum Eques antecedens. Hic neganti Tiberio, se iuuenis Agrippæ eadem imperasse, & redditurum Centurionem facti rationem apud Senatû, Liviâ monuit, ne arcana domus, ne consilia amicorum, ministeria militum vulgaretur, neve Tiberius vim principatus resolveret, cuncta ad Senatû vocando; eam esse conditionem imperandi, vt non aliter ratio constet, quâ si vni reddatur. Huius etiam opera Tiberius Clementem, qui Agrippam se esse simulans, res novas moliebatur, in potestate redegit. Obiit mortem anni principatus Tiberii 6. Tacit. 1. 2. & 3. Ab hoc nominatum æs Salustianum, auctor est Plin. lib. 24. c. 2. Extat ad hunc ipsum Oda Q. Horat. lib. 2. 40
*Nullus argento color est avaris,
Abdito terris. &c.*

P. & Cn. Salustiorum meminit Cicero in epistolis ad Attic. Publium etiam in familiaribus habitum, indicat libri 11. epistolis, quarum initia sunt: *Confectus iam, & Properantibus tabellariis alienis &c.*

Salustius Lucullus, interceptus a Domitiano, quod lances nouæ formæ appellari Luculleos passus esset. Suetonius.

Salustius quidam floruit Alexandro imperante, cui rescribitur ab illo principe Cod. 8. tit. 11. de fideiuss. & mandat.

Salustius alius, emicuit sub Diocletiano & Max. AA. cui rescribitur ab iisdem

7. Cod. tit. 1. de vindicta, item 9. Cod. tit. 41. vbi præses nominatur.

Salustius Secundus, tertium Consul & præf. præf. per Gallias, collega Iuliani A. in quarto illius Consulatu, Persicæ expeditionis comes, pene cæsus interit, cum defuncto Iuliano, delatum imperium renuens, parum prosperam valetudinem & senium excusaret. Idem postea Valentinianum I. Imperatorem delignauit. Multa de eo Suidas. Meminit etiam *de rebus & negotiis*.

Salustius, Quæstor sub Theodosio iunior, a quo rescribitur illi 1. Cod. tit. de off. Quæstoris.

Salustia Homilia, coniunx Cæciliæ Dii, refertur Inscript. ant. pag. 179.

Salustia Phæbe sibi & P. Petronio P. F. Pal. Ruso patri de suo, & P. Quintio Repentino, coniugi suo indulgentissimo, & liber. libertabusque eius posterisque eorum, & quibus donauit donauero in fr. P. XIII. in agr. P. XII. Inscript. ant. pag. 317.

Salustia rescribunt AA. & CC. Cod. titulo 16.

Salustius, Sophista, scripsit in Herodotum & Demosthenem commentarium & alia. Suidas.

Salustius Dionysius, Græcus auctor, citatur Plinio lib. 1. & 31. cap. 7.

Salustius Mopsates, Medicus sub Tiberio, scripsit medicinalia, teste Suida.

Salustius, Philosophus, de quo multa Suidas. Familiaris fuit Marcellino, vt idem Suidas *Μαρκελίνος*.

SANCTRA, citatur Nonio Marcello in nunciis Bacchis, & de antiquitate verborum libro 4. De eodem Charisius & passim Fragmentum Sex. Pompeii & epitome Pauli.

M. SANQVINIVS MAXIMVS, Cos. suffectus ex Calend. Mart. ann. V. C. DCCCLXXXI. Vide Tacitum lib. 5.

SASERNÆ.

Sasernæ, pater & F. citantur Plinio vt peritissimi scriptores, & post Catonem vetustissimi, lib. 17. cap. 23. Meminerunt Varro & Columella de re rust. ille lib. 1. cap. 2. hic lib. 1. cap. 1. & quidem similiter proxime & secundum Catonem, subiuncto illis Tremellio Scrofa, æratum haud dubie discrimina sequens.

P. & C. Sasernæ, fratres, militarunt sub Cæsare in Africa per bellum ciuile. Vide commentarium 5. De horum altero puto

puto loqui Ciceronem ad Att. 14. pa. 562. Saserna collega dignus.

SASSIA, mater Cluentii iunioris. Cicero.

Satellius Quadratus, memoratur Senecæ, sed opinor mendose pro Statilio. huius enim gentis sunt Quadrati.

C. SATIUS C. F. O. V. F. cum C. Satio Felici liberto, refertur Inscript. vet. p. 33.

C. Satius Calpentianus, tabulariorum publicorum curator, pa. 522. citante Marliano.

SATRIL.

Satrius, legatus C. Trebonii. Cicero in epist. ad Brutum.

L. Satrius Rufus, præfectus aquis, cui in ea curatione sub Tiberio, Corn. Cethego L. Visellio Varrone Coss. M. Cocceium Neruam, D. Neruæ auum, successisse scribit Frontinus, cum ipse Satrius sub Augusto L. Martio C. Antistio Coss. Atreio Capironi successisset.

Satrius Secundus, cliens Seiani, & ob eius potentiam a multis cultus. Tacit. 4. & 5.

Satrius Rufus, eloquentia clarus tempore Plinii iunioris, cuius ille meminit aliquoties. In eum est illud Reguli: Satrius, cui non est cum Cicerone æmulatio, & qui contentus est eloquentia seculi nostri. Epistolarum lib. 1. ad Voconium. Catanus indocte hunc cum superiore commiscet.

L. Satrius Abascantus, vixit & ipse tempore Plinii iunioris, cui ille a Traiano ius Quiritium petiit, lib. 10.

T. Satrius Decianus, refertur Inscript. ant. pag. 522. etiam apud Marlianum legitur T. Satrius Decianus.

Satria Marcellina, coniunx P. Octauii Euprepis. Ibid. pag. 306.

P. SATVRIVS, vir bonus, & iudex incorruptus. Cicero pro A. Cluentio.

SATVRO rescribit Alexander A. 5. Cod. tit. 38.

M. SATYRIVS, patronus agri Piceini & Sabini, ab auunculo L. Minutio Basilio hæres factus, & nomen ipsius ferre iustus est. Cic. Off. 3.

C. Satyrius, Satyrii Picentis P. P. filius &c. Vide emendationes Caroli Sigonii libro 2. pag. 145.

SATVRNINI, separatim positi.

Saturnini in pluribus familiis reperiuntur. Quoniam autem de plerisque non ad-

modum intelligere possumus, ad quam gentem seu familiam pertineant, eorum hæc classis esto, donec de iis liquidius statuerimus.

P. Saturninus, collega Tib. Gracchi, primus illi fragmento subfellii vulnus infligit. Plutarchus in Gracchis.

Saturninus Verulio, proscriptus a Triumuiris, correptis Præturæ insignibus, ac obuios submouens, euasit in Siciliam. Valerius Max. lib. 7. cap. 3. At Appiano Pomponius vocatur.

Saturninus, nobilis puer cynædus, de quo Valerius Max. lib. 9. cap. 1.

Cn. Saturninus, adolescens tempore Plinii iunioris, ob superiorem vitam inuidiosus, refertur epistolarum 8.

Saturnino rescribit Anton. A. 5. Cod. titulo 65.

Saturninæ Gordianus A. 7. Cod. tit. 46. Saturnino Phil. A. 4. Cod. tit. 24.

Q. Saturninus IC. 10. libros ad edictum reliquit. Citatur a Pomponio.

Saturninus, vnus ex 30. Tyrannis sub Gallieno, refertur a Trebellio, vir singularis grauitatis & prudentiæ.

SATVRNINVS, alius a superiore, vir & ipse strenuus, litteratus & prudens, imperium sub Probo sumpsit, ab illius postea militibus iugulatus. Vopiscus. Fors hic est Saturninus ille, qui Gallieno in Consulatu sexto collega fuit.

Saturninus, Consul sub Gratiano anno V. C. MCCCXXXVI.

Saturninus & Aurelianus, viri Consulares Constantinopoli sub Arcadio Imp. Nicephorus 13. cap. 5.

T. Saturninus Nigrin. cum Saturnina Cannica lib. & vxore, refertur in opere Chronico Io. Stumphii.

Saturnini item duo commemorantur Inscript. ant. pag. 392. & 395.

Saturnini 4. referuntur a Prudentio inter 18. Martyres Cæsaraugustanos.

SAVFELI plebei.

Saufeiam legem dissuasit C. Gracchus. Gellius 11. cap. 10. Apparet latam per deceptionem Mithradatis & Nicomedis, regum. Vide Gellium.

C. Saufeius, cæsis cum L. Saturnino. Cicero pro C. Rabirio, Eutropius 5. Orosius item 5. capite 17. Appianus Latinus mendose Saphinium vocat, & Censorem fuisse tradit.

M. Saufeius, M. F. qui dux in expugnanda taberna Bouillis, & occidendo Clodio fuerat, absolutus est, defendente Cicerone. Ascon. Pedianus.

L. SAUFEIVS, Eques Rom. cum proscriptus esset, vitam & patrimonium Attici opera recuperavit. Nepos in vita Attici. M. Cicero & Attico coniunctus, cum Patrone Epicuri sectam sequebatur. Attici autem mortua, consolationem illum daturum ad Atticum, arbitratur Cicero ad Att. 1. epist. 2.

D. Saufeius, scriba, repente decessit, cum domi suae pranderet. Plinius 7. cap. 53.

App. Saufeius, & ipse subito interiit, cum a balneo reuersus mulsum bibisset, ouumque sorberet. Ibidem.

¶ Saufeius Trogius, quod conscius esset Messalinæ in contrahendis cum C. Silio nuptiis, a Claudio peremptus est. Tacitus 20 in fine 11.

¶ Saufeius Sabda quidam refertur in memoriis Italicis pag. 349.

¶ SAVINIUS Max. præf. urb. sub Cæsare, & Consul suffectus in secundo illius Consulatu. Dionlib. 58.

¶ P. SCÆVIUS, miles Cæsaris, Hispaniam ex prætura obtinens, in subita hostium aggressione cæteris suis commilitonibus cæcis, superstes solus, & scuto spoliatus, multumque vulneratus, irruens in aquam, ad suos transfrauit. Dion 37.

¶ L. SCÆVINIUS L. L. Quadratus sibi & Aucta sorori suæ b. m. Inscript. ant. pagina 333.

¶ SCALIA Magna vixit annis xxii. M. iv. Scalia Tyche filia benemerenti. Hæc inscriptio reperitur Neapoli, teste Apiano pagina 119.

¶ SCAMVLA, Centurio apud Ciceronem ad Att. 6. pag. 190.

¶ SCANDILIVS, Eques Rom. Cicero in Verrinis.

SCANTIUS

Scantius quidam vir doctus, citatur M. Varroni in Eudæmonibus; Cum, inquit, in eo esset occupatus, atque in scholam curaret, ut scribit Scantius, homo per Dionysia &c. Nonius.

¶ P. Scantius Philetus fecit sibi & Scantiae Nicæ lib. requietorium. Benefacere semper studiosus sui. Hæc inscriptio reperitur Romæ, item Tergeste, prodente Apiano pag. 243. & 354.

P. Scantio Iuliano P. Scantius Augustalis, pater, & Seruilia C. F. Ilias mater, filio piissimo fecerunt, qui vixit ann. viii. M. v. D. xii. Hor. vi. cuius annos ingenium excedebat. Romæ, teste Apiano pag. 244.

Scantiana mala referuntur Plinio lib. 15. cap. 15.

SCANTINIUS

Scantinos apparet Aricia prognatos esse. Sic enim Cicero Philippica 3. de Aricia loquens: Hinc Voconia, hinc Scantiniæ leges, hinc multæ fellæ carules &c.

P. Scantinius, Pontifex, mortuus aino pugnae Cannensis. Liuius 23.

¶ C. Scantinius Capitolinus, Tribunus plebis, accusatus a M. Marcello Aedili Curuli, quod filium eius de stupro compellasset, damnatus est. Valerius Maximus 6. capite 1. Plutarchus in Marcello. Murellius in Rom. Prudentii ab hoc vult dictam legem Scantiniam, qua puniebatur nefando concubitu contra naturæ legitimum usum polluti. Mihi tamen magis placet, a latore quopiam Scantinio nuncupatam.

Scantinia Lupula Solutorio Marcello cōiugi & Solutoriae Marcellæ filia; dulcissimis. Hæc inscriptio legitur Romæ, teste Apiano pag. 207. & 259.

¶ SCOPONIUS proscriptus, vxoris alioqui pudicissimæ adulterio vitam ab Antonio redemit. Appianus 4.

SCAPTIVS

P. Scaptius homo plebeius, quo auctore Aricinis & Ardeatibus ager, super quo P. R. iudicem ceperant, ademptus est. Liuius in fine 3. Dionysius 11.

P. Scaptius, homo improbus, cum App. Claudio in Cilicia fuit. De eius sceleribus vide Ciceronem ad Atticum epistol. 5.

¶ SCAVRVS, Grammaticus, scripsit cōmentaria in Plautum. Citatur in Pseudolo a Rufino in de metris Comicis.

¶ SCAVRIVS, filius Scaurini, doctor celeberrimus, præceptor Alexandri Seueri. Lampridius.

¶ SCIOLE Faustinae rescribitur ab AA. & CC. 4. Cod. tit. 22.

SCRIBONIUS

Scribonios ad tribum Publiciam pertinere, indicat Cælius in epistolis ad Ciceronem.

Curionis

Curionis cognomē unde genti Scriboniæ adhæserit, ex veterum monumētis parum liquet. Coniectare licet, eum, qui primus sic appellatus sit, vel eximie vocalem, vel insigniter macilentum fuisse. Nam & Præcones Curiones dicti sunt, & Plautus velut ad gentile cognomentum alludens, agnum Curionem dixit macilentum, tanquam curis emaciatum & confectū. Nec tamē abnuerim, sacerdotium potuisse hanc appellationem tradere, quemadmodum qui primus Libonum Curio dictus est, Curionatum Maximum administravit. Sed de hoc doctiorum esto iudicium. Illud notabile est, tres Curiones per continuam seriem Oratores extitisse, id quod C. Plinius libri septimi capite 41. non immerito inter euentus humanæ felicitatis collocat.

Scribonius Libo, Curio Max. & Aedilis pl. cum Cn. Domitio Aenobarbo, a quibus ex multaria pecunia ædes Fauni locata est. Prætor triennio post, id est anno vrbis conditæ DLXII. peregrinā iurisdictionem sortitus est. Liuius 33. & 34.

C. Scribonius Curio, deligitur Curio Maximus in locum C. Aemilii anno V. C. DLXXVI. Liuius 41.

C. Scribonius Curio eadem fere ætate, qua C. Gracchus, T. Quintius Flaminus, M. Scavrus & P. Rutilius enituerent, floruit, illustris sane Orator, cuius de ingenio ex orationibus eius, inquit Cicero, existimari potest. Sunt enim & alia, & pro Ser. Fulvio de incestu nobilis oratio. Et post pauca: Scripsit etiam alia nonnulla, & multa dixit, & illustris & in numero patronorum fuit, ut eum mirer, cum & vita suppeditauiisset, & splendor et non defuisset, Consulem non fuisse. Vide Brutum.

C. SCRIBONIUS CVRIO F. Orator & ipse, rebusque gestis clarus fuit. Administravit enim Consulatum cum Cn. Octavio, anno vrbis conditæ DCLXXVII. Ex quo sortitus Macedoniam, deuictis Dardanis, cum ad Danubium penetrasset, bello intra triennium confecto, triumphauit. Caio Cæsari vehementer infestus, in quadam illum oratione omnium mulierum virum & omnium virorum mulierem appellauit, ut est apud Valerium. Cicero de claris oratoribus agens, relictum illum pupillum, & ob id nullis artibus institutum scribit: valuisse tamen verborum splendore & copia, idque ex vrbis domestico. Mo-

tus eius in actione a plerisque notatus est: nam vacillante eo in vtramque partem toto corpore, facete C. Iulius quæsiuit, Quis ex lintre loqueretur? Et Cn. Sicinnius, Tribunus pleb. sedenti Cn. Octavio Cōsuli fasciis & multis medicamentis propter dolorem artuum delibuto: Nunquam, inquit, Octavi, collega tuo gratiam referes, qui nisi se suo more iactauisset, hodie te isthic musca comedissent. Memoria vero tam debili & infirma fuit, ut tribus propositis vel quartum adderet, vel tertium quæreret. Pro Seruio Næuio dicens, subito totam causam oblitus est, idque beneficiis vel incantationibus factum credidit. Sed nec in scriptis, quid paulo ante posuisset, satis meminerat: quale illud est, quod commentaturus de rebus in Senatu actis, ex quo se, Consule Cæsare, egredientem fingit, eas res vituperat, quas Cæsar aliquot post annis in Galliis confecit. Hæc & plura Cicero in Bruto, qui tamen eius orationes aspiciendas censet, conciliaturas aliis id bonum, quod ipsi speciem Oratoris alicuius addiderit. Meminit Valerius Maximus libri noni capite decimoquinto. ac licet omnibus honoribus abundarit, tamē ob corporis motum Burbuleii, cuiusdam Scænici, nomen suscipere coactum scribit.

C. SCRIBONIUS CVRIO, patris & aui in Oratoria laude successor, primum Quæstor in Asia, deinde Tribunus pleb. exorta dissensione ciuili, Cæsarianas partes secutus est, vir luxu & audacia singulari. Sexcenties enim sestertium debebat, ut est auctor Valerius Maximus libri noni capite primo. Gallorum vero captus spoliis & Cæsaris auro, non dubitauit eundem ad bellum inflammare. A quo in Siciliam missus, Catonem expulit. Deinde cum quatuor legionibus in Africam profectus, Acciam Varum Pompeianum prælio fudit. Quo rerum successu confidentior factus, dum iuueniliter aduersus Iubæ regis præfectum excurrit, per simulationem metus cedentem, ab eodem circumuentus cum toto exercitu periit. Patēbat tamen victo fuga, sed pudor suavit, ut amissas sua temeritate legiones morte sequeretur. Cicero in Bruto testatur, illum, si vixisset, magnam fuisse laudem eloquentiæ consecuturum, quod admirabilem ad dicendum naturam haberet. Extant ad eundem Ciceronis epistolæ, quibus & indolem eius celebrat, & ipsum ad summæ laudis & honoris expe-

stationem cohortatur. Plinius libro trigesimo sexto miratur eius ingenium pariter & insaniam, qui in funebri patris munere P. R. ad ipsius tumulum q. depugnare fecerit, duobus theatris inclusum, quæ cum libuisset circumagens, amphitheatrum faceret, summo sedentium omnium discrimine, & certa pernicie, si luxari machinas contigisset.

C. Scribonius Curio F. punitur capite ab Augusto post victoriam Actiacam. Dion libro 50.

L. Scribonius Libo, captus ab Hannibale in pugna Cannensi, ab eodem missus est legatus cum duobus aliis in urbem de redimendis captiuis. Idem postea Prætor eius belli anno xv. V. C. dl. iurisdictionem peregrinam & Galliam tenuit. Liuius 22. & 29.

L. Scribonius Libo, Prætor anno urbis conditæ dlxii. peregrinam dictionem iuris sortitus est. Liuius 35. Huius opinor esse numisma vulgatum, in cuius altera parte scriptum legitur: *Libo bone veni*, capite ipsius expresso. in altera: *puteal Scribonii*, tribunalis simulachro adiecto. Vide Fragment. Sex. Pompeii pagina 142. & in idem Noras pagina 34.

L. Scribonius Libo, Trib. pl. tempore belli Pun. tertii, rogationem tulit, ut Lusitani, qui ex fœdere P. R. dediti a Serg. Galba in Galliam venissent, in libertatem restituerentur. Liuius 49. Eundem Galbam, in urbem ex Hispania regressum, ad populum reum fecit, ferentiq; iudices familiares suos cum dixisset, quando tandè Galba de triclinio tuo exhibis? Cū tu, inquit, de cubiculo alieno. Cicero de Orat. 2. apud quem in Bruto perperam illi T. prænomen tribuitur. Valerius Maximus lib. 8. cap. 1.

L. Scribonius Libo, familiaris Pompeii Magni, & Sex. F. fœder. Bello civili classi Liburnicæ præfuit. Bruto & Cassio victis, adhæsit Sex. genero, quo tandem, rebus illius perditis, relicto, ad Antonium se contulit, per quem in urbem reductus, etiam collega ipsi in secundo Cōsulatu delectus est, anno urbis conditæ dccxx. Videtur de eodem loqui Valerius Maximus lib. 6. cap. 2. Pertinet etiam ad hunc locum Horatii lib. 1. epist. 3.

---- *Forum putealque Libonis*

Mandabo siccis, &c.

Fuit enim puteal in foro Rom. prope ficum Ruminalem, vt Halicarnas. lib. 1. in-

de Libonis dictum, vel quod prope habitaret, vel quod impensa eius factum aut restitutum esset.

SCRIBONIA, soror, duobus antea Consulibus nupta, ex altero etiam, Scipione videlicet mater, a Cæsare Octauiano ducta, Iuliam illi filiam peperit, post etiam repudiata. Suetonius & Appianus. Desilia eius Cornelia vide in Scipionibus.

L. Scribonius Libo, superioris haud dubie nepos, Consulatum gessit cum Statilio Sifenna sub Tiberio, anno imperii eius 2. Tacitus 2.

L. Scribonius Libo Drusus adolescens, superioris frater patruelis, & ipso Consule Prætor, cum apud Tiberium accusatus esset, quod res nouas moliretur, quodque Chaldæos de summa rerum consuluisset, veste mutata, cum primoribus fœminis illustrium domos circumiuit, ab amicis & affinis opem expetens. Cunctis vero ob formidinem abuentibus, lectica siue metu & ægritudine fessus, siue morbo, vt quidam volunt, simulato, ad fores curiæ se deferri curauit. Ibi fratri inuisus, & manus ac voces supplices ad Tiberium tendens, posteaquam immotum eius vultum animaduertit, multa que sibi crimina ingeri, libellos ostendi, seruosque per tormenta interrogari vidit, ipse sine patrono consistens, posterum diem petiuit, domumque digressus, irritis, quas ad principem mandauerat, precibus, domo etiam a militibus iam cincta, inter nouissimas epulas sibi manum attulit. Bona eius inter accusatores diuisa. Vide Cornel. Tacitum libro secundo, & Dionem quinquagesimo septimo. Tacitus etiam Pompeio proauo, & amita Scribonia, quæ Cæsaris Augusti coniunx fuit, & Druso Cæsare consobriuo, clarum fuisse tradit. Temporum ratio Scriboniam non amitam, id est, patris, sed amitam magnam, id est, aui sororem fuisse indicat.

Scribonia (an ex Libonum familia, incertum) M. Crassi coniunx, mater Scribonianorum fratrum, de quibus diximus in Liciniis, interempta a Claudio. Vide Cornelium Tacitum lib. 17. & 20. & Senecam in ludicris libello de morte Claudii.

L. Scribonius Aphrodisius, Orbilii seruus atque discipulus, mox a Scribonia, quæ Augusto nupsit, redemptus & manumissus. Docuit in vrbe Grammaticen, quo Verrius tempore, cuius etiam de Orthographia

rhographia libris rescripsit, nō sine insectatione studiorū morumq; eius. Trāquillus.

Scribonius Largus, Medicus ætate Tiberii principis, scripsit ad C. Iulium Callistum de compositione medicamentorū. Citatur aliquoties a Galeno, qui multum illum commendat, eiusque præscripta pluribus in locis sequitur.

Scribonius Proculus, cum inter alios Protogenē, Caii in omnibus sceleribus ministrum, salutasset, ac ille toruū intuens, reddidisset: *Tum salutis sic odio Cæsarem prosequens*, mox a circumstantibus discerpit. Dion lib. 58.

T. Scribonius Barbula, cum vxore Iulia Maxima Q. F. refertur in memoriis Augustanis.

Scribonio Polycarpo & Scriboniæ Aphrodisiadi L. Scribonius & Scribonia Nicæ F. Vide in script. ant. pag. 310.

Scribonia Faustina. Ibid. pag. 63.

SCRIBONIVS, Mithridatis regis se nepotem perhibens, duxit ab Afandri morte Dynamin, Pharnacis F. eoque matrimonio Bosporum sibi vendicauit. Hac de causa cum Polemon, rex Ponti, ei bellum facturus esset, fraude cognita ab ipsis Bosporanis necatur. Dion lib. 54.

Scyroni rescribitur ab AA. & CC. 5. Cod. de repudiis.

SEBASTIANO ab iisdem 7. Cod. titulo 16.

Sebastianus, vixit sub Valente, egregio Suidæ encomio celebratus. Meminit idem *Κολοσσι*: *Vt Rhodiorum, inquit, colossus ob magnitudinem formidabilis non amabilis erat, sic neq; Sebastianus ob abstinentiā erat admirabilis.*

SECCI aliquot referuntur Inscript. ant. pag. 375. & 448.

SECVLARIA Seuerina, Licinii Liciniani coniunx. Ibidem pag. 467.

SECVNDI, separatim positi.

Secundus Carinas, Rhetor, citatur Iuuenali Satyra 7. Pulsus est vrbe per Caium principem, quod in gymnasium declamationem contra Tyrannos habuisset. Dion 59. Meminit Tacitus lib. 15. item Iuuenalis:

Sicut Thrasy Machi probat exitus atq; Secundi Carinatis.

Secundus, Præf. præf. sub Iouiniatio Imp. Historiæ Tripart. 7. cap. 4. & 1. Cod. de Episcopis & Clericis.

Secundus, Atheniensis Sophista multæ doctrinæ, mediocris eloquentiæ, æqualis

& æmulus Herodis Attici, in quem Herodes illud Hesiodi scita mutatione detorsit: *Æqualem exagitat figulusque & Rhetoræ tecton.* Erat enim filius Architecti Secundus, ob id epithyrus a quibusdam appellatus. Herodes nihilominus senem illū postea morientem & epicedio & lacrymis honorauit. Philostratus.

Secundus Tridentinus, Agiulphi, regis Longobardorum tempore, scripsit breuiter Longobardorum historiā. Paul. Diacon.

Secundus, pater Io. Chrysofomi. Tripart. 10. cap. 3.

Secundino rescribitur ab Antonino A. 4. Cod. tit. 5.

Secundinæ ab eodem 4. Cod. de conditione indebiti.

SEDAVS, Africa Episcopus apud Cyprianum epistola 12.

SEDVLI.

Sedulius, homo propter inopiam tecti in foro pernoctare solitus. Cicero pro domo sua.

Sedulius, dux & princeps Lemouicum, occiditur in prælio, apud Alexiam contra Cæsarem pugnant. Comment. 7.

P. Sedulius Iulianus miles leg. vii. Aug. Antoninianæ sub Antonino Pio. Vide Inscriptioes ant. pag. 461.

Cælius Sedulius, scriptor Ecclesiasticus & Poeta, floruit circa an. nati Christi ccccxxx.

Sedulius, Episcopus Africæ, memoratur a Cypriano epist. 11.

SEGONIANORVM fratrum fit mentio apud Ciceronem in epist. lib. 10. epist. 17.

SEGLIVS Labeo, loquax & garrulus, in quem Cicero D. Bruto scribens: *Dii, inquit, isti Segulio male faciant, homini nequissimo omnium, qui sunt, qui fuerunt, qui futuri sunt, &c.* Vide epistolas libr. 11. familiarium 6. & 7.

SEII.

M. Seius, Ædilis, in caritate anno æ modium asse populo dedit, ea que liberalitate magna & inueterata inuidia se liberauit. Cicero Offic. 2. Prælatum est in petitione eius magistratus M. Pisoni, antea tamen iudicio afflictus. Cicero pro Cn. Plancio. Opinor de eodem loqui C. Plinium lib. 15. capite primo. Verba illius sunt: *Anno urb. cond. clxxx. (puto legendum dclxxx) olei denas libras singulis assibus præstitit P. R. per totum annum.* Idem (sic reor) accusauit M. Saufeium, socium Milonis

in occidendo Clodio. Vide Afcon. Pedia-
num in orationes Ciceronis. Meminit Var-
ro de re rustica lib. 2. cap. 2.

¶ Q. Seius Posthumus, a P. Clodio,
quod illi domum suam vendere nosset,
veneno sublatus est. Cicero pro domo sua
ad Pontif.

CN. SEIUS, dominus equi illius, unde est
prouerbiū in infelices & calamitosos, a
M. Antonio, qui postea Triumuir fuit, cre-
do tempore belli ciuilibus, cum præesset Ita-
liæ, capitis damnatus, miserando suppli-
cio affectus est. Gellius libri tertii capite
nono. De hoc arbitror loqui Ciceronem
ad Atticum 12. epistola quarta. *Male de
Seio, sed omnia humana tolerabilia ducenda.
Ipse enim quid sumus? aut quam diu hæc cura-
turi sumus?*

Cn. Seius, alius a superiori, secutus est
partes D. Bruti initio belli Mutinensis. Ci-
cero familiarium 11. epist. 7.

¶ Seius Strabo, Præf. præf. cohortis sub
Augusto & Tiberio, pater Ælii Seiani, quæ
sub Tiberio, collegam accepit. Vxorē
habuit Iuniam, Iunii Blæsi, Proconsulis
Africæ, sororē, ex qua complures liberos
sustulit.

L. Ælius Seianus, Strabonis F. dictus est
a nobis inter Ælios, in quam gentem ado-
ptione transiit.

¶ Seius Tubero, legatus Germanici Cæ-
saris contra Germanos, post inter primo-
res ciuitatis & amicos Tiberii habitus. Ta-
citus 2. & 4.

¶ Seius Quadratus, damnatus a Tibe-
rio. Tacitus 5.

¶ Seius Fuscianus, floruit sub M. Anto-
nino Philosopho, quem ille Senatorii ordi-
nis ex condiscipulis vna cum Aufidio
Victorino præcipuos amauit. Extitit & Fu-
scianus Consul sub Commodō, homo fe-
uerus & præf. vrbi, in quo honore Pertin-
axis, qui postea imperauit, illi successit.

¶ Seius Saturninus Archicubernus ex
classe Britannica testamento fiduciarium
reliquit hæredem Valerium Maximum
Trierarchum, idque ob filium Seium O-
ceanum, cui auunculus Manlius Seneca
erat. Iabolenus Pandect. 36. ad S.C. Tre-
bellianum l. 46.

¶ C. Seius Masculinus cum Ælia Mar-
tiana coniuge, refertur inscriptione vetu-
sta, quæ extat Romæ in templo S. Sebastia-
ni extra muros vrbis. Vide Appianum pa-
gina 319

P. & C. Selii. Meminit Cicero lib. 4. A-
cademic. quæstion.

Selius quidam, vt patronus malus, &
de cuius libertate non satis constat, nota-
tur Ciceroni familiarium septimo ad Vo-
lumnium.

Selium vt cœnipetam, notat Martialis
libro secundo.

A. Selius Africanus & A. Selius Zosi-
mianus, memorantur Inscriptionum anti-
quarum pagina 307.

¶ Q. SELICII, vt familiaris meminit
Cicero ad Attic. Et ad P. Lentulum scri-
bens epistola 5. Vtor, inquit, ad omnia Q.
Selicio; neque enim prudentiorem quen-
quam extuis, neque fide maiore esse iudi-
co, neque amantiorem tui.

¶ C. Sellius Onesimus & Selleia Nice-
Inscript. ant. pagina 317.

S E M P R O N I I

Sempronii plebei erant, teste Liuiō, ex-
ceptis Atratinis, qui fuere Patricii, vt idem
Liuius lib. 4.

A Sempronius Atratinus, Consul fuit
primum cum M. Minutio Augurino, an-
no vrbis conditæ cclvii. estque tunc æ-
des Saturno dedicata, & Saturnalia, dies
festus institutus, iterum anno vrbis condi-
tæ cclxiii. Huius filii fuere A. & L. ne-
potes C. & A. Sempronii. Dionysius vnde-
cimo, Liuius quarto. ¶ Vide an idem sit,
de quo Fragmentum Sex. Pompeii pagina
vigesimaltertia.

A. Sempronius Atratinus, Trib. mil. Cō-
sulari potestate, cum primum illi, & quidē
3. numero creati sunt, anno vrbis conditæ
cccxi. Liuius 4.

L. Sempronius Atratinus A. fr. eodem
anno Consul cum se Tribuni mil. quod vi-
tio creati essent, magistratu abdicassent.
Liuius ibidem.

A. Sempronius Atratinus A. F. A. N.
Trib. mil. Cons. potest. ter fuit, primum an-
no V. C. cccxxx. iterum cccxxxv. postre-
mo anno cccxxxix.

C. Sempronius Atratinus, superioris
Auli patruelis, Cōsul anno V. C. cccxxxii.
contra Voscōs male pugnavit, ac ni Tem-
panii decurionis equitum virtute factum
esset, amissus foret totus exercitus. Reus
ob id apud populum, 4. equitum suorum,
qui tum Tribuni pl. erant, gratia missus
est. Postea tamen iterum arreptus, 15. mil-
libus

libus æris damnatus est. Liuius lib. 4. Val.
Maximus lib. 6. cap. 5. non C. prænomen
illi sed L. tribuit. Idem de eodem lib. 3. c. 2.

A. Sempronius Atratinus, M. Equitum
fuit T. Quintio Dictatori anno vrbs. cond.
ccclxxv. cum victi sunt Prænestini, deque
iis triumphatum. Liuius 6. Fors hic est A.
filius.

L. Sempronius Atratinus, Consulatum
gessit anno V. C. dccxx. cum M. Antonius
posito Consulatu, illum sibi substituisset.
Dion lib. 49.

Atratinus, adolescens 17. annos natus,
vt scribit Eusebius, ac Ciceronis necessarius,
M. Cælium, patris sui accusatorem, accusa-
uit. M. Cicero in oratione pro Cælio. Per-
uenit ad extremam senecturæ, ac morborū
rædio in balneo volens exanimatus, hære-
dem reliquit Augustum. Eusebius. Opinor
eundem esse cum superiori.

Atratinus, Consul anno V. C. dcccxi.
sub Domitiano.

Sophi.

P. Sempronius Sophus, Consul ann. V.
C. ccccl. vna cum collega P. Sulpitio triū-
phauit de Æquis, oppidis illorum 41. intra
60. dies oppugnando captis. Gessit cum
eodem Sulpitio Censuram quoque anno
cccclv. additis ad priores duabus tribu-
bus, Anienis & Terentina, cum præceden-
ti anno Pontifex factus esset, quando pri-
mum ex plebe Pontifices & Augures crea-
ri cœpti sunt. Duobus vero post Censuram
annis Præturam etiam, quod tamen vsitatum
erat, obtinuit. Liuius 9. & 10. Rutilius hunc
esse vult, qui Trib. pl. anno V. C. ccccxlv.
contra App. Claudium, non abdicantem
legitimo tempore Censuram, actionem
suscepit. Extat eius oratio apud Liuium lib.
9. Tempus conuenit.

P. Sempronius Sophus, fors P. F. Con-
sul anno V. C. ccccxxxv. Censor circa an-
num ccccxcvii. cum M. Valerio Maximo
a quibus 13. Senatu moti. Liuius 18. Ne-
scio de hoc, an de superiore, certe de P.
Sempronio Sopho, refert Valerius, coniu-
gem illum repudiassē, quod se ignorante
ludos spectare ausa fuisset, lib. 6. cap. 3.

Tuditani.

M. Sempronius Tuditanus, Consul an-
no V. C. dxiiii. cum C. Claudio Cento-
ne. Meminit horum Cicero in Bruto & in
Catone, item Gellius 17. cap. 21.

P. Sempronius Tuditanus, Trib. mil. in

Cannensi pugna, cum castra, in quæ super-
stitēs confugerant, a Pœnis obsiderentur,
cum 600. facto cuneo, per medios hostes
euaſit, Canusiumque suos incolumes per-
duxit. Ædilis deinde fit biennio post, mox
Prætor, & interiectis tribus annis Censor,
cum nondum Consul fuisset. Consulatum
vero assecutus eius belli anno 15. contra
Hannibalem prospere pugnavit, cum ædē
Fortunæ Primigeniæ vouisset. Habuit in
eo magistratu collegam, quem ante & in
Censura habuerat, nondum itidem Con-
sulare, M. Cornelium Cethegum. Liuius
22. 24. & 29. Idem etiam hunc Sophum
vocat lib. 34. qui locustamen mihi men-
dosus videtur.

Cn. Sempronius Tuditanus, Ædilis pl.
anno V. C. dlvi. Mox Prætor Hispaniam
citeriorem tenuit. In qua prælio victus a Cel-
tiberis, exercitu fuso & fugato, non multo
post ex graui vulnere expirauit. Liuius 32.
& 33. Testamenti, quod hic in eadem pro-
uincia fecerat, inscriptionem habet Vola-
terranus, quæ tamen mendosam & deprau-
atam nescio quam probare debeam.

M. Sempronius Tuditanus Trib. mil.
anno V. C. dlxi. quarto vero anno post
Prætor, Siciliam tenuit. Consul an. dlxix.
cum Claudio collega aduersus Ligures rem-
gessit. Biennio post fit Pontifex. Moritur
anno dlxxvi. Liuius. Hic fortassis est,
cuius Macrobius citat librum 3. de magi-
stratibus lib. 1. cap. 13.

C. Sempronius Tuditanus, Consul an-
no V. C. dcxxv. Hic proauus fuit Horten-
sii. Vide Ciceronem ad Atticum 13. epist.
6. Tuditanus, inquit Plinius lib. 3. cap. 19,
qui domuit Histros, in statua ibi sua inscri-
psit, &c. Puto hæc de C. hoc Tuditano di-
ci. Ac omnino sic est: Nam & Appianus
Consulem illum in Illyricum profectum
scribit, de bellis ciuilibus 1. C. Tuditanus
cum omni vita atque victu excultus atque
politus, tum eius elegans est habitum etiā
orationis genus. Cicero in Bruto.

Sempronius Tuditanus, infans patri-
monium populo diripiendum sparsit. De
hoc Valerius Maximus lib. 7. cap. 8. Me-
minit Lactantius Firmianus 3. cap. 23. Ci-
cero Philipp. 3. Auus maternus fuit Fuluiæ,
vxoris M. Antonii Triumviri. Filiam illius
Semproniam, Fuluiæ matrem, temeritatis
notat Cicero pro domo sua ad Pontifices.
Eandem etiam L. Licinio Muræne nuptā
fuisse, docet ibidem.

P. Pautus mihi Tuditanus Quæstor Hibera in terra fuit, lucifugus nebulo, id genus sane. Lucilius Poeta apud Nonium Marcellum in voce, Nebulones.

Primus Tuditanorum videtur inde nomen sortitus, quod malleo simile caput haberet. Gesnerus in Onomastico ex Sex. Pomp. lib. 18. *Tudites*, inquit ille, *mallei a tundendo dicti. Inde cuiusdam cognomen Tuditano fuit, quo d caput malleo simile habuerit.* 10

Blæsi.

C. Sempronius Blæsus, bis Consul fuit, primum anno V. C. d. iterum. DIX.

Sempronius Blæsus, Quæstor Cn. Seruillii Consulis cæsus in Africa anno belli Pun. 2, altero. Liuius 22.

Cn. Sempronius Blæsus, Trib. pl. anno bell. Pun. secundi octauo, vrbis D XL I I I. Cn. Fuluium in exilium ire compulit. Liuius initio 26. Idem (si tamen nomen non fallit) Q. etiam Fuluii Flacci Cos. ad Capuam legatus anno proximo fuit. Liu. 27.

P. Sempronius Blæsus, Trib. pl. anno vrbis conditæ DLX I I I. P. Scipionis Nasicæ triumphum de Boiis impedire conatus est. Liuius 36.

C. Sempronius Blæsus, Ædilis anno vrbis conditæ DLXVI I. Prætor tertio post anno Siciliam tenuit. Liuius 39. Ann. DLXXXIV. missus est legatus cum Sex. Iulio Cæsare ad restituendos in libertatem Abderitas. Liuius 43.

Longi.

T. Sempronius Longus T. F. Consul initio belli Pun. secundi. Siciliam & Africam prouincias sortitus apud Lilybæum hostem fudit, & Melitam insulam Carthaginensibus eripuit. In Italiam regressus, apud Trebiam 40 cum Scipione collega ab Hannibale superatur. Decessit eius belli anno 9, cum esset X. vir sacrorum. Successit illi in X. vitatu T. Sempronius C. F. Longus. Liu. 21. & 27.

T. Sempronius Longus T. F. T. N. Consul anno vrbis conditæ DLX. cum Scipione Africano, quorum patres primo anno belli Punici secundi Consules fuerant. Liu. 34.

P. Sempronius Longus, Prætor ann. V. C. DLVI I I. Sardiniam obtinuit. Liu. 33.

P. Sempronius Longus, Prætor anno vrbis conditæ DLXX. Hispaniam vltiorē sortitus est. Liuius 39. Moritur Proprætor in eadem prouincia. Liuius 40.

C. Sempronius Longus, sit Decemuir

sacrorum in cōsanguinei defuncti locum, anno V. C. DLXXVI I I. Liuius 41.

Sempronius Longus, citatur ab Antonio apud Ciceronē de Oratore 1. a quo Historiam, & prudentiam iuris publici, & antiquitatis iter, & exemplorum copiam, vt a viro optimo, & istis rebus instructissimo, familiari suo, si quando opus sit, se mutuari dicit sub finem libri.

Gracchi.

Graccos, non Gracchos dicendum, eosque a gestando vocatos, docet in Racemationib. suis Egnatius Venetus cap. 10. Eisdem semper plebeios fuisse, legimus apud Liuium Decad. 3. lib. 3.

T. Sempronius Gracchus, Consul ann. V. C. DXV.

T. Sempronius Gracchus, Ædilis ann. belli Punici secundi tertio, & in eo honore M. Equitum Dictatori M. Iunio. Cōsulano proximo, id est, DXXXIX. ac iterum anno DXLI. cæsus est fraude Flauii Lucani, hospitis sui. Vide Liuiū 25. Val. Max. lib. 5. c. 1.

TIB. SEMP. GRACCHVS T. F. T. N. Trib. pl. L. Scipionem in carcerem duci passus non est. Prætor ann. V. C. DLXXIV. triumphauit de Celtiberis. Consul primū Sardos perdomuit, deq; iis triumphū egit. Iterū Consul, & intermedio tēpore Censor fuit. Habuit & Auguratus sacerdotium, quod contra morem istorum temporum valde iuuenis adeptus est, an. DLI. Vide Liuiū, Plutarchū, Pliniū de viris illustrib. Val. Max. li. 4. c. 1. & seq. li. 6. c. 5. Gellium lib. 12. c. 8. De amore eius erga vxorem Corneliā, Africani filiā, habes exemplū apud eundē Val. Max. 4. c. 6. Filii fuere ei Tib. & C. Gracchi & filia SEMPRONIA, quæ Scipioni Æmiliano

nupta, cū ob deformitatē & sterilitatē nec amaret, nec amaretur, vt Appianus lib. 1. de bellis ciuilibus, post in necis ei structæ suspicionē venit. De constantia eiusdē Sempronix Val. Max. li. 3. c. 8. Plinius in viris illust. pag. 466. Trecentas in Hispania ciuitates a Graccho subuersas, id quod a Polybio traditur, quomodo sit accipiendū, docet Strabo lib. 3. Extat de hoc honorifica inscriptio apud Marlianum topographiæ veteris Romæ li. 4. De Cæsura eius, quæ gessit cū C. Claudio Pulchro. Fragm. Sex. Pōpei p. 94.

TIB. SEMP. GRACCHVS, quæstor sub C. Mancino in Hispania fuit. Trib. pl. cū leges agrarias ferret, nobilitatem aduersam habens, a Scipione Nasica occisus est anno

anno V. C. DCXXI. Vxor illi fuit Claudia, Appii Claudii, Consularis viri, & Antistixæ filia, quæ cum vterque Augur esset, in augurali cœna ipsi desponsa est. Plutarchus. De tribus Gracchi huius filii, eorumq; interitu. Valerius Maximus lib. 9. cap. 7.

C. SEMPRONIUS GRACCHVS fr. Quæstor per triennium L. Aurelio Orestis Cos. in Sardinia fuit. Tribunus pl. cum fratris exemplum in ferendis legibus agrariis sequeretur, simili exitu duodecimo post anno interiit. Fratre non paulo eloquentior fuit. Cicero in Bruto. Hosce Gracchos permulti culpāt vt seditiosos & Reip. turbatores. Sed laudat eos vnice Plutarchus, vitam illorum, mores & res gestas referens. Vxorem habuit Liciniam, Crassi Mutiani filiā.

Tib. Sempronius Gracchus, vir clarus, præf. sociūm cū M. Iunio Syllano, cadit in prælio contra Boios sub Marcello Consule anno V. C. DLVII I. Liuius 33.

P. Semp. Gracchus, Trib. pl. ann. V. C. DLXV. cum collega C. Sempronio Rutilio Censuræ petitione M. Artillium Glabronem deiecit. Liuius 37.

Tib. Sempronius Gracchus, Augur, alius a Tiberio viro Consulari & Censorio, moritur anno V. C. DLXXVI I I. Liuius 41.

Sempronius Gracchus, adulter Iulix Aug. filix, occisus a Tiberio, cum 14. annis 30 sub Augusto exilium tolerasset, nobili familia, facundus & ingenio solers, sed moribus prauis, & vita Sempronio nomine indignus. Velleius vol. poster. Tacit^o 1. Vxor illi fuit Alliaris. Iustus Lipsius nummum eius a se visum eiusmodi scribit: *Ti. Sempronius Gracchus IIII. vir. 2. desig.*

Gracchus quidam, haud dubie gentis Sempronix, notatur Iuuenali Sat. 2. vt qui sub Domitiano gladiatorio munere depugnaret, & antea etiā vt puella viro nupserit.

Gracchus item præf. vrb. & Vicar. sub Valentin. Valente & Gratiano A A A. 3. Cod. Forshic est, de quo Hieronymus in epist. ad Lætiam. *Gracchus nobilitatem patriam sonans nomine, quum præfecturam gereret urbanam, nonne specum Mithra & omnia portentosa simulachra, &c. subuertit, fregit, exussit, & his quasi obsidibus ante præmissis, impetravit baptismum Christi?* Rescribitur eidem a Valente, Valentin. & Gratiano A A A. 4. Cod. tit. 20.

Muscæ.

T. Sempronius Musca, legatus anno V. C. DLXXXVI.

A. & M. Sempronii, haud dubie & ipsi Muscæ, cum in illos complectentes & prehensantes Vargula dixerit: *Hæus puer, Muscas abige*, ad agnomen illorū alludens. Fratres fuere, L. Crassi Oratoris ætate florentes. Cicero 2. de Oratore.

Sempronius Musca, C. Gallium, deprehensum in adulterio, flagellis cecidit. Valerius Maximus 6. cap. 1. Meminit Muscæ Cic. ad Attic. 12. pag. 357.

Rutilii.

C. Sempronius Rutilius, cum P. Sempronio Graccho Trib. pl. ann. vrbis conditæ DLXV. Liuius 37.

M. Sempronius Rutilius, legatus Cæsaris in bello Gallico. In fine comm. 7. vbi tamen Rutilus legitur, non Rutilius.

Aselliones.

Sempronius Asellio, Trib. mil. ad Numantiam sub Scipione, res eas, quibus ipse interfuit, scripsit. Gellius 2. capite 13. Hunc esse reor, in quem extant apud Ciceronem 2. de Oratore Scipionis Æmiliani dicta, et si Asellus non Asellio nominatur. Citat eundem Cicero Legum 1. citat Historiæ eius librum 40. Charisius.

A. Sempronius Asellio, Prætor belli socialis tempore ann. V. C. vt opinor, DLXV. cum ius secundum debitores diceret, ab iis, qui scenerabatur, in foro occisus est. Liuius 74. Appianus 1. Valerius Max. 9. c. 7.

P. Sempronius, præfectus sociūm, cæsus a Gallis sub Consule T. Sépronio Longo, ann. V. C. DLX. Liuius 34.

Sempronia, mater Publiciæ, quæ fuit Lentuli Flaminis vxor. Macrobius 3. c. 13.

C. Semp. Rufus, mel ac delicia Ciceronis, epistolarum 8. epist. 8. in quib. tamē verbis puto ironiam esse. Lib. 5. epist. 2. ad Att. Rufionem vocat.

Sempronius Rufus, Eunuchus, natione Hispanus, moribus veneficus & præstigiator. De hoc Dion in Caracalla.

SEMPRONIA, D. Bruti vxor, & mater D. Bruti, percussoris Cæsaris, vt opinor, socia Catilinæ. Mores eius graphice describit C. Sallustius. Eandem esse existimo, quam Cic. lib. 9. ad Dolabellam scribens, Sophā vocat: sic enim malo legere, quā quomodo vulgo, Sophia.

Sép. Densus, vir fenex & eximius Centurio cohortis Prætorix, cū Galba occideretur, stricto pugione occurrens armatis, scelus exprobens, Pisoni Cæsari effugium dedit. Tacitus 17.

¶ Sempronius Senecio sub Traiano.

¶ Semp. Cælianus, itē sub Traiano floruit. Plinius epistol. lib. 10.

¶ S. Sempronia Tibulla quærat in Inscript. vetust. pag. 69.

Sempronia, Leontis L. Decii Blasci soror. Ibidem pag. 332.

C. Sempronius Primus, Q. Sempron. Tertius, fratres, Q. filii. pag. 213. & 339.

L. Sempronius Firmus, cum vxore Furia Spe. pag. 277.

C. Semp. Summinius. pag. 383.

C. Semp. Polyclitus.

Sempronius, vir doctus apprime sub Gratiano & Theodosio.

Semp. Attalus, memoratur Paulo Pandect. 33. de vsu & vsufructu legato.

Sempronio rescribit Gord. Imp. 4. Cod. Si certum petatur.

¶ SENATOR, præf. vrbis sub Arcad. Hon. & Theodosio, a quibus illi rescribitur 1. Cod. de hæreticis & Manichæis.

Senator, alius sub Valentiniano III. Cōsul cum Isidoro, anno V. C. MCLXXXIX.

Senator, vir clariss. solus Consul anno V. C. MCLXXVI I I. sub Anastasio.

¶ SENECÆ Defensori rescribunt Valentin. & Valens. Cod.

¶ L. SENECIVS, refertur Inscript. ant. pagina 400.

¶ SENECIO, homo turbulenti ingenii, quod omnia grandia cuperet, cœpit vocari Grandio. Seneca sua sor. 1. Cœlius Rhodig. 6. capite 35.

SENTII

C. Sentius, Ædilitius & Prætorius. Prætor contra Thracas feliciter pugnavit. Livius 70. Præfuit Macedonia tempore belli socialis. Cicero Verrinarū 5. Plutarchus in Sylla. Sathimum regem, cum magnis Thracum auxiliis Macedoniam depopulantem, vicit. Orosius 5. capite 18. Eutropius 5. Hic est, quem Cicero pro Plancio, fellam curulem in eam familiam attulisse testatur, vocatque cognomento Saturninum, filium vero Cn. Saturninum, virum optimum, qui tum in eo iudicio Plancio adfuisse ex eadem oratione intelligitur.

¶ Cn. Sentius Saturninus, facta cum Pompeio pace sub Triumviris in urbem rediit. Nescio an hic sit Saturninus ille Vellio, quem proscriptionis tempore Prætoris habitu ac specie in Siciliam euasisse, scribit Valerius Maximus lib. 7. cap. 3.

C. SENTIVS (Dionest C. F.) SATVRNINVS, Consul fuit sub Augusto anno V. C. DCCXXXV. Laudatur illius gravitas & constantia in gerenda republica a Paterculo. Iosephus huius vt legati Augusti Cæsaris, & Syriæ præsidis meminit, quique in ea administratione successorem Quintiliū Varū habuerit. Addit idem, tres illi filios fuisse Consulares & legatos, lib. 16. cap. 13. item fratrem 17. cap. 1.

C. Sentius Saturninus, haud dubie superioris F. Consul fuit cum Sex. Ælio Catulo anno V. C. DCCCLVI. cū est ab Augusto Tiberius adoptatus. Ab his Consulibus latam dictamq; arbitror legem Æliam Sentiam, cuius meminit Imp. Institur. 1.

Sentius Saturninus, cæso C. Principe, fortiter pro libertate locutus est. Iosephus in Antiquit. lib. 19. cap. 2.

20 Saturninus Luscus, traditur a Claudio occisus in ludo Senecæ, nescio idemne cum superiori, an diuersus.

Cn. Saturnini adolescentis, a superiore vita inuidiosi, & a Cn. Domitio, L. filio, rei facti, meminit Cælius, ad Ciceronem epistola 14.

Sentia Saturnina, C. Catii Secūdi vxor, refertur in monumentis Comēsum p. 75.

30 ¶ Cn. Sentius Augurinus Gallus, vir illustis, multa in Britannos & Iudæos gessit. Laudat filii huius epigrammata Plinius in epistolis ad Falconem. Meminit & Augurini cuiusdam Seneca de morte Claudii, qui eodem fere tempore mortem obierit.

Augurinus, Consul cum Sergiano, refertur Haloandro & Glareano ann. V. C. DCCCLXXXIV. sub Hadriano.

¶ Sentia C. F. Maxima. Inscript. antiq. pagina 323.

C. Sentius Terptus. Ibidem pag. 168.

Q. Sentius Amans V. vir. & Aug. p. 74.

L. Sentius C. F. cum L. Sentio Riualis lib. pagina 38.

M. Sentius L. F. O. V. F. Macer Veteran^o L. I I I. Scythicæ sibi & fratri V. F. Extat Mediolani, citante Scardeonio lib. 1. vbi agit de Luna.

¶ SEPIDVRAE rescribunt Val. & Gall. 4. Cod. tit. 29. Fors erit Serpodoræ, vt infra.

SEPTIMI

Septimiorum familia diu intra Præturā stetit. Sub Pio tādē Antonino per Seueros ad Consulatū ascendit, nec multo post etiam imperio potita est.

¶ P. Se-

¶ P. Septimius Scæuola, Senator, Q. Hortensio Prætorē damnatus est, quod ob rem iudicandam pecuniam accepisset. Cicero Verrinarum 2. & pro A. Cluentio.

L. Septimius, memoratur Ciceroni in oratione pro Vareno, citate Prisciano li. 3.

¶ T. Septimius Sabinus, Ædilis Cur. Herculis tunicati statuam, a L. Lucullo de manubiis comparatam, & a pupillo filio ex S. C. dedicatam, ex priuato in publicum restituit, indicante hoc ipsum statuæ inscriptione. Plinius 34. cap. 8.

C. Septimius C. F. Quirina, citatur in epistol. Cæli ad Ciceronem. Vir Prætorius fuit, & Ciceronis studiosus. Gessit autem Præturā Philippo & Marcellino Cofs. Fors hic est, quem Appianus vxoris opera inter proscriptos relatum ac cæsum narrat.

¶ Septimius Camers, socius Catilinæ. Sallustius.

L. Septimius cognatus A. Gabinii, relictus ab illo in Ægypto ad Ptolemæi custodiam, Pompeium Magnum, illuc delatū, occidit. Dion 41.

Septimia, refertur Ciceroni ad Atti. 16. tanquam Siccæ coniunx.

P. Sept. hominis flagitiosi, & asseclæ Antonii, meminit Cicero Philipp. 5.

P. Sept. Quæstor M. Varronis, ad quem ille tres de lingua Latina libros se scripsisse fatetur in fine sexti ad Ciceronem. Hunc esse reor, quem M. Vitruuius in prologo septimi duos de architectura libros composuisse tradit.

Q. Septimius, Philosophus tempore Augusti, ad cuius sectam, dimissa schola, L. Crassitius Grammaticus se contulit, teste Tranquillo. Ac fortassis idē est, ad quē Horatius scribit Carm. 1. Oda 6.

¶ Septimius Seuerus, Leptinus ex Africa, laudatur ab eruditione & facundia Statii in syluis, & Martiali epigrammatum 11. Terentianus tradit illum scripsisse opuscula iuris.

Septimius Seuerus, Consul sub Pio, & iterum sub Marco, patruus fuit Seueri eius, qui postea imperauit, quemadmodum & M. Septimius Agrippa, auctore Spartiano.

L. SEPTIMIUS SEVERVS PERTINAX, Augustus, oriundus ex Africa, cuius maiores Equites fuere Rom. antequam ciuitas Leptinis omnibus data, pater Geta, auus Macer, mater Fulvia Pia. Imperauit annis 18. relictis duobus filiis, M. Aurelio Antonino, quem & Bassianum ab auo ma-

terno vocauit, & P. Septimio Geta, itē fratris filio Seuero, quem Antoninus patruelis, quomodo & Getam fratrem, interemit. Imperauit post mortem patris Ant. ann. 6.

¶ L. Septimius Seuerianus, agnoscitur ex vetusta inscriptione, quæ extat Salendii in æde Virginis, huiusmodi: *Sacrum pro salute L. Septimii Seueriani patroni L. Septimius Felicio ex voto.*

10 Septimius L. Nicephor. Septimia Sp. F. Quinta citatur apud Carolum Sigonium in De nominibus.

¶ Q. SEPTIMIUS FLORENS TERTVLIANVS, scriptor Ecclesiasticus, Latinorū facile vetustissimus, ex Africa patre Centurione Proconsulari natus. Scripsit cōplura, vir æctis & vehementis ingenii, quem Cyprianus magistrum appellans, nullum absque eius lectione diem transigebat. Floruit sub Seuero & Antonino. Vide Hieronymum de scriptoribus Ecclesiasticis, item epistolam eius ad Magnum, oratorē Rom. & alteram ad Tranquillinum, vbi ad hunc modum de eo differit: *Origenem propter eruditionem eius interdum legendum arbitror, quomodo Tertullianum, Nouatum, Arnobium, Apollinarium. & nonnullos Ecclesiasticos scriptores, Græcos pariter & Latinos, vt BONA EORVM ELIGAMVS, VITEMVSQVE CONTRARIA, iuxta Apostolum dicentem: Omnia probate: quod bonum est, tenete.* &c.

20 ¶ Septimius Arabinus, famosus crimine furtorum, in quem extat illa exclamatio Alexandri: *O Iupiter, o Dii immortales, Arabinus non solum viuit, sed etiam in Senatū venit,* &c. Lampridius.

Septimius, scriptor vitæ Alexandri, citatur ab eodem Lampridio.

Septimius, sub Aureliano apud Dalmatas Imp. effectus, mox a suis obruncatur. Aur. Victor.

¶ Septimius Agnidinus (fors erit Acyndinus) V. C. & per Hispanias vice sacra cognoscens sub Traiano. Inscript. ant. pag. 6.

¶ Septimius Acyndinus, anno V. C. MXCII. Consul & præfectus sub Constantio, cuius mirificum factum, damnantis se ad exsoluendam librā auri, propter quā debitoris vxor diuitiū cuiusdam sui copiā fecerat, narrat Augustinus 1. de sermone Domini in monte.

¶ Septimius Bassus, Præfectus vrbis sub Constantino.

¶ Septimius Mnasea, Præfectus vrbis sub Constantio.

¶ Septimius Bassus, Præfectus vrbis sub Constantio.

¶ Septimius Mnasea, Præfectus vrbis sub Constantio.

¶ Septimius Mnasea, Præfectus vrbis sub Constantio.

Q. Septimius Rom. Dictys Cretenfis libros 6. de bello Troiano, Latinos a se factos, dedicauit Q. Arcadio Rufino, qui floruit sub Constantino.

¶ L. Septimius Iulianus, cum Septimia coniuge & liberta, refertur apud Apianum in memoriis Germanicis pag. 448.

M. Septimius M. F. Hor. Septimianus. In Antiquitat. Ital. pag. 141.

M. Septimius, Gallus, in iisdem p. 211. 16

Fl. Septimius Zosimus, pag. 299. Septimius Felicio, pag. 164.

¶ P. Septimius Dama, in via Salaria monumentum habuit. Pand. 35. de conditionibus & demonstr.

¶ Septimio Zenoni rescripserunt Seuerus & Anton. AA. Pandect. 50. ad Municipalem.

¶ Septimius Altinus, Episcopus, cui rescripsit Leo Papa primus.

Septimiae rescribitur 4. Cod. tit. 34. ab A. A. & C. C. & alii Septimiae ab Alexand. Imp. 4. Cod. tit. 50. & 8. Cod. tit. 41.

SEPTIMVLEII

L. Septimuleius, quanquam C. Gracchi familiaris, auaritia tamen ductus, caput eius abscindere, & per urbem pilo fixū gestare non erubuit, quod Consul Opimius auro id se repensurum edixisset. Sunt qui tradunt, liquato plumbo, quo ponderosius esset, caput expleuisse. Hinc post id factum roganti Scæuolam, ut se in Asiam præfectū duceret: *Quid, inquit ille, tibi vis insane? tanta malorum est multitudo ciuium, ut tibi ego hoc confirmem, si Roma manseris, te paucis annis ad maximas pecunias esse venturum.*

Cicero 2. de Oratore, Valerius Maximus lib. 9. cap. 4. Plinius 33. cap. 3. Plutarchus in C. Graccho, Auctor de viris illustribus.

C. Septimuleio C. F. Trobolæ III. viri ex testamento. Hæc inscriptio legitur apud Eserniā, oppidū Samnii, teste Volaterrano.

SEPTITII

Q. Septitius, Eques Roman. Cicero in Verrinis.

Septitia, mater Trachalorum Ariminensium, filii irata, in contumeliam eorum, cum iam parere non posset, Publio admodum seni nupsit, testamento etiam utroque præterito. A quibus aditus D. Augustus, & nuptias mulieris & suprema iudicia improbauit, hæreditate materna filiis assignata, & marito, quia non creandorum liberorum

causa coniugium intercessisset, dotem retinere vetito. Valerius Max. 7. cap. 7.

¶ Septitius Clarus, cui Plinius epistolarum suarum opus dedicauit, Erucii Clari fuit auunculus. Turboni, Præf. præf. sub Hadriano successit, remotus tamē postea, quod se familiaris apud Sabinam vxorē egisset, quam Cæsareæ domus reuerentia postularer, mox etiam hostis loco habitus.

Septitio Antigono rescripsit Antoninus Seuerus Pand. 48. de quaestionibus.

Septitiana mala ab inuentore Mbertino nomen habent, insignia rotunditate. Plin. lib. 15. cap. 14. Sic enim malo legere, quā quomodo vulgo Septiana.

¶ SEPTITIANVS, notatur a Martiale in fine 4. acitem 11. illic ut dissimulator, hic ut negligens & mendax lector.

¶ SEQUENTIA Faustina, agnoscitur ex 20 inscriptione vetusta, reperta in sarcophago apud D. Albanum Moguntia: *Sequentia Faustinae coniugi sanctissima & dulcissima. quæ vixit annis 37. M. 4. sarcophagum iussu ipsius F. Flavianus Auentinus, Dec. ala Indiana, coniugi incomparabili. F. C.*

¶ SERAPHIANO rescribit Alex. Imp. 4. Cod. titulo 55.

¶ SERBIDIUS Scæuola I. C. quo M. Philosophus vsus est, docuit Seuerum Imp. & Papinianum. Reliquit Quaestionum libros 20. Responsorum 6. Digestorum 40. Regularum 4. de quaestione familiarum vnū, & quaestionum publice tractatarum vnū. Dicere solebat, Ius ciuile vigilanibus scriptum esse.

SERENI

A. Serenus, Poeta Lyricus, qui vario & multiplici carmine poemata conscripsit. Meminerūt huius Terentianus, Hieronymus, Marcellus, Diomedes, Mart. Capella. Citantur eius ruralia apud Nonium 1304. & opuscula, 1303. Callet senium arte bibendi, Sereni est ex opusculis.

Q. Serenus, alius ab illo, scripsit de morborum remediis, de facultate medicinae. Citatur a Nonio.

C. Serenus, subtilissimus homo, Q. Catullo in petitione Aedilitatis prælatus. Cicero pro Plancio.

¶ Serenus Samonicus, occisus a Caracalla. Spartianus.

Serenus Samonicus F. Gordiano II. cui præceptor fuit, patris sui libros, qui ad 62. millia censebantur, moriens reliquit. Capitolinus

pitolinus in Gordianis. Gyraldum hic falli puto, qui ex patre & filio vnum & eundem facit.

Serena, coniunx Diocletiani. Sic est in passione Tiburtii & Susannæ.

¶ SERENIVS Granianus, Proconsul Asiæ, cui successit Minutius Fundanius, auctore Eusebio hist. Eccles. lib. 4. cap. 8.

SERGI

Sergii Patricii erāt. De his Virg. 5. Æneid. 10

Sergestusque, domus tenet a quo Sergia nomē.

Olea Sergia, siue Sergiana, citatur bonis auctoribus.

L. Sergius Fidenas, bis Consul, bis Consulari potestate Trib. mil. prim. cū Veientium rege cis Anienē secūdo prælio confligit, nō incruenta tñ victoria, multis ciuib. amissis.

T. Sergius Fidenas, Trib. mil. Consulari potestate anno V. C. cccxxxi.

M. Sergius Fidenas, Trib. mil. Conf. pot. 20

test. anno V. C. ccclii.

L. Sergius L. F. Fidenas, Trib. mil. Conf. pot. anno V. C. ccclvi.

Cn. Sergius Fidenas, Trib. mil. Consul. pot. an. V. C. ccclxviii. ccclxx. ccclxxv.

M. Sergius, Trib. mil. in exercitu P. Scipionis, refertur Liuius 29. Fors hic est, cuius eximiam fortitudinem miratur & celebrat Plinius 7. cap. 28. cuius etiam prone-

potem fuisse, qui isti nomini derogat, L. 30

Sergium Catilinam, tradit.

¶ Cn. Sergius Plancus, Prætor an. dliv.

¶ M. Sergius Silus, Prætor anno V. C. dlvi. Liuius lib. 32.

Cn. Sergius, Silus, damnatus accusante Metello Celere, quod matrifamiliæ ob-

stuprū numos promississet. Val. Max. 6. c. 1.

Q. Sergius, Senator, bello Italico inter-

ficarios damnatus. Cicero pro A. Cluētio.

¶ CN. SERGIVS, AVRATA cognominat. 40

quod illi auratæ pisces charissimi essent, ostreorum viuaria primus omnium inuenit in Baianō ætate L. Crassi Oratoris ante bel-

lum Marficiū, nec gulæ gratia sed auaritiæ. Vide Varronem lib. 3. de re rust. c. 3. Columellam lib. 8. cap. 16. Valerium Maxim. 9.

cap. 1. Plinium 9. cap. 54. Macrobius 3. c. 15. Sex. Pompeium lib. 13. De hoc Augustinus in de beata vita ex Cicetone: *Sergius,*

inquit, Orata, homo ditissimus, amantissimus, 50

deliciosissimus, cui neque ad voluptatem quidquam defuit, neque ad gratiam, neque ad bonā integramque valetudinē: nam & prædiis questuosissimis, & amicis incundissimis, quantum libuit, abundauit, & illis omnibus aptissime ad

salutem corporis vsus est, eiusque, ut breuiter totum explicem, omne institutum, voluptatemque omnem successio prospera consecuta est.

¶ L. SERGIUS CATILINA, accusatus incesti, cum Fabia, Vestali virgine, cōmissi, Catuli gratia fultus euasit. Eutropius 6.

Cū patriæ perniciē facta cōspiratione moliretur, primū Ciceronis cōsiliis, dein armis Antonii oppressus est. Lege Sallustium. Habet nomē eius integrū, alioqui a paucis traditū, Suidas Δύκιος Σέργιος Κατίνος. Ipse Catilina

in oratione, qua Cicero in Senatu respōdit, e Scipionis sanguine se descēdere, eiusque nobile propaginē esse, docet. Coniuratio Nonis Decemb. prodita & punita. Cicero pro Cn. Plācio. Cognomē Catilina a fel-

landi libidine esse volunt. Notabilis est de Catilina loc. Iuuen. Sat. 14 -- *dociles imitādīs*

Turpibus ac prauis omnes sumus, & Catilinā

Quocumq; in populo videas, quocumq; sub axe.

L. Sergius, armiger Catilinæ, stipator corporis tui, signifer seditionis, cōcinator tabernariorū, damnatus iniuriarū, percussor, lapidator, fori depopulator, obfessor curiæ. Cicero ad Clodium in oratione, quam habuit ad Pontif. pro domo sua.

M. Sergius M. F. accusauit capitis T. Trogum. Varro lib. 5. de ling. Lat.

Sergius, proscriptus a Triumuiris, apud ipsum Antonium delituit, donec proscriptorum numero eximeretur. App. 4.

Sergius Zeugmatæus, Aphthonii F. Præf. præf. & Excōs. & Patrici, scripsit epitaphiū sophistæ & fratri Sabino. Vide Suid.

¶ Sergius Paulus, Procōsul Cypri tēpore Pauli, apud quē etiā is primū appellatus est Paulus. Actor. 13. Citat Sergium Paulū in natur. hist. C. Plinius lib. 1. ex 18.

Sergius Paulus, Proconsul Asiæ sub M. Antonino Philosopho. Eusebius hist. Eccl. lib. 4. cap. 24. Consulatu gessit cum Marco anno V. C. dccccxx.

¶ Cn. Sergius Cn. L. Anthus pater Augustalis fecit Cn. Sergio Cn. F. Fot. Prisco F. suo Prætori sacris Vulcani, &c. Sigonius emēdationum 1. pagina 74.

¶ Sergi Lustralis, occisus a Seuerō. Spar.

L. Sergius C. E. refertur Inscript. ant. p. 358. cum aliquot Sergiis aliis.

L. Sergius Rufus F. Sergia Olympias mater. Ibidem pagina 363.

Sergio Iuliano rescripserūt Verus & Antoninus Pand. iuris ciuilis 26. de admin. & peric. tutorum, &c.

Sergio rescribunt AA. & CC. 7. tit. 32.

Sergiae M. F. Peregrinae M. Sergius Ve-
to amita. Inscript. ant. pag. 20.

¶ Sergiam tribum praeter Vatinium ne-
mo unquam perdidit. Cicero in Vatinium.

Sergii Polensis parasiti ludicrum testa-
mentum refertur Fabricio in antiquitatib.

¶ SERPEDORO rescribunt A. A. & C. C.
4. Cod. tit. 49.

SERTORII

¶ De voce, Sertor, unde Sertorii dicti
videntur, consule Fragment. Sex. Pompeii
pag. 148. Pauli epitom. lib. 17.

Q. Sertorius, Senatorii ordinis, in dicē-
do solutus & acutus. Cicero in Bruto.

Q. SERTORIUS, dux Marianarum parti-
um, desperatis rebus in Iberiam profugit,
camque 8. annis contra Metellum & Pom-
peium tenuit, tandem conspiratione suo-
rum, & dolo Perpennae Praetoris sui in cō-
uiuio occisus. Liuius 96. Plutarchus in vi-
ta eius, Appianus lib. 1. Strabo tamen libro

3. aduersa valitudine mortuum tradit pa-
gina 253. Plinius 22. capite 6. gramineam
seu obsidionalē illi coronā cessisse scribit.

¶ *Q. Sertorius Q. Libertus Abascantus.*
Inscript. ant. pag. 22.

*M. Sertorius M. Lib. Faustus sibi & Ser-
toriae M. L. Benigna.* Ibidem pag. 96.

*C. Sertorius L. F. O. V. F. Tertullianus vete-
rarius curator civium Rom.* Ibidem pagina
35. & 142.

Sertorius Clemens, aduocatur in cata-
logo Medicorum.

Sertorio rescribitur a Philipp. A. 3. Cod.
titulo 19.

SERVII

Seruii nomen quidam praenomen tan-
tum esse volunt. Ego etiam gentile nomen,
quomodo Publii, Decii & Appii, statuō.
Indicat id ipsum, quod a Seruiis Seruianos
dictos legimus. id quod fieri non posset, ni-
si Seruiorū Romae domus & familia fuisset.

SERVIUS TVLLIVS, serua natu, gener
Tarquini Prisci VI. Rom. rex, regnavit an-
nos 44. De hoc plura Liuius, Plinius, Vale-
rius Maximus 3. cap. 4. & alii.

¶ Seruius Romanus dictus seruus ille,
qui Ardenam, Volscorum arcem, Romanis
prodidit, duarum familiarum bonis cum
libertate in praemium acceptis. Liuius in
fine 4.

¶ Seruius Pola, homo teter & ferus. Me-
minit eius Cicero ad Q. fratrem lib. 2. epi-
stola penultima.

¶ Q. Seruius Tullius adolescens, cum
C. Racilia sponsa, prima nocte in coniu-
gali complexu ruina domus extinctus. In-
script. ant. pag. 268.

Seruius, consobrinus D. Bruti, Consulis
designati. Cicero epist. 7. lib. 11.

¶ Seruio Sabino rescripserunt Hadrianus
& Antoninus Pand. de quaestio. lib. 4. 8.

¶ Seruio Quartino Traianus. Ibidem.

Nescio tamen, an istis duobus locis, Seruii
vox nomen sit, an praenomen. Nā & Clau-
dio Quartino, cui potuit esse Seruii praeno-
men, Hadrianus ibidem rescripsisse legi-
tur l. 1.

¶ Seruius Plancus, corrupti filii reus, se-
met in iudicio interfecit. Eusebius, si tamen
locus non est deprauatus.

Seruius quidam, magistratum Syllae fa-
uore petens, ob populi in eum odium re-
pulsam passus est. Plutarchus in Sylla.

M. Seruius, frater Sulpitii eius, qui Trib.
pl. sub Sylla periit, Aniciam vxorē habuit,
consobrinam T. Pomp. Attici. Corn. Ne-
pos in vita Attici.

¶ Seruius Codrus, corpus Pompeii re-
perit cremavit, & cineres terra condi-
dit. Plinius de viris illustribus in historia
Pompeii.

Seruius, Trib. pl. designatus, conde-
mnatus est, cuius locum C. Curio petiit.
Caelius epistola 4.

De Seruii patris litteris Cic. ad Atti. 1. 1.

Seruium interdictum citatur a Iurif-
consultis.

¶ Seruius Ocella, intra triduum bis de-
prehensus in adulterio. Caelius Ciceroni
epistol. 7. Gelenius in annotationibus Plin-
ianis vult Ocellas ad gentem Seruiliam
pertinere.

¶ IULIUS SERVIANVS, bis Consul sub
Traiano, & legatus Pannoniae. Tertium
Consulatum Hadrianus contulit, cuius so-
ror Paulina illi nupta fuit. Filiam Fusco Sa-
linatori collocavit. Nonagenarius tamen
ab eodem Hadriano cū nepote 18. annos
nato, interimitur. Vide Dionem & Spat-
tianum.

SERVILII

¶ Degentis Seruiliae triente vide Plin.
34. capite 13. in fine.

P. Seruilius Priscus P. F. teste Dionysio
lib. 6. Consulatum gessit cum App. Clau-
dio anno vrbis conditae cclix. qui Tarqui-
nii morte insignis fuit, et si Dionysius priori
anno mortuum tadit.

Q. Ser-

Q. Seruilius P. fr. M. Val. Dictatori M.
equitum fuit, ann. V. C. cclx. cum in-
signi pugna victi sunt Sabini, deque iis tri-
umphatum. Dionysius 6.

C. Seruilius Priscus, Cos. anno V. C.
cclxxvi. cum L. Emilio. Liuius 2.

Sp. Seruilius Priscus, Consul biennio
post, magno cum detrimento aduersus He-
truscos pugnavit. Unde cum illi a Tribu-
no plebis dicta dies esset, periculum ora-
tionis grauitate & audacia discussit. Li-
uius 2.

Q. Seruilius Priscus, bis Consul, nempe
anno cclxxxvi. & cclxxxviii.

A. Seruilius Dictator a L. Virginio Cos.
dictus, Fidenas cepit anno V. C. cccxx.
Liuius lib. 4. qui ibidem ab aliis Priscum,
ab aliis Structum cognominari dicit: cum
ipse ad annum cccxxxvii. Q. Seruilium
appellet. Tum enim iterum Dictator crea-
tus, Aequos vicit, castra expugnauit, Lau-
cos cepit ac diripuit, Dictaturam octauo
die, quam creatus erat, deposuit. Lauda-
tur plurimum a Liuiio ibidem. Opinor Q.
filium fuisse.

P. Seruilius Priscus, haud dubie Q. fr.
Consul anno vrbis cond. ccxci. quo tem-
pore grauis pestilentia fuit, qua & ipse
cum L. Ebutio collega in ipso honore de-
functus est.

C. Seruilius Priscus A. F. bis Trib. mil.
Consulari potestate, patrique Dictatori
M. Equitum fuit.

Q. Seruilius Fidenas C. F. A. N. sex
militum Tribunatus Conf. potest. gessit.
Liuius 6. Laudatur inibi a Camillo.

Q. Seruilius Fidenas Q. F. C. N. A. Pro-
nepos, ter mil. Trib. Conf. potest. fuit.

Sp. Seruilius Priscus, Censor cum Q.
Caelio Prisco, ann. vrbis cond. cclxxxvii. 40
Liuius 6.

Sp. Seruilius Priscus, Trib. mil. Conf.
potest. anno V. C. ccclxxxvi.

M. Seruilius x. vir ferendis legibus, au-
ctore Dionysio 6. Liuius hunc non Serui-
lium sed Sergium vocat.

¶ Halas Cicero in Oratore ad Brutum
primum axillas, deinde fuga litterae vastio-
ris alas dictos scribit. Porro ex ala postea
factum est Hala.

C. SERVILIUS HALA (Ahalā, vt
alii scribunt) M. Equitum Sp. Melium, re-
gnum affectantem, nec ad Dictatorem ve-
nire volentem, interemit, an. V. C. cccxvi.
Consul 12. post anno fuit. Tandem custo-

ditae libertatis exilio poenas pependit. Va-
lerius Max. libri 5. cap. 3. Cicero pro do-
mo sua dicit illum restitutum esse.

C. Seruilius Hala, bis M. Equitum, &
ter Tribunus militum Consul. potestate
fuit, haud dubie C. F.

Q. Seruilius Hala M. equitum, ter Con-
sul & Dictator, vicit Gallos, non procul a
porta Collina cum illis pugnans. Liuius 7.

¶ C. Seruilius Tucca, Consul an. V. C.
cccclix.

¶ Cn. Seruilius, Cæpio, Consul anno
V. C. 5.

Cn. Seruilius Cæpio, Consul cum Cn.
Seruilio Gemino an. V. C. dli. belli Pun-
secundi anno xvi. Fuit & Pontifex. Obiit
anno d lxxvii.

Cn. Seruilius Cæpio F. Aedilis Curulis
an. V. C. dlxxiv. Quinquennio post Prae-
tor, cum pater obiit, Hispaniam vltorio-
rem fortirus est. Liuius 41.

Q. Seruilius Cæpio, Consul ann. V. C.
dlxxxv. cum collega Q. Martius contra
Persem, regem Macedonum, missus est. Li-
uius 43.

Q. & Cn. Seruili, Cæpiones fratres, te-
ste Valer. Max. 8. cap. 5. quorum Cn. an-
no V. C. dxxiii. Consulatum gessit, Q. an-
no proximo, qui & Viriatum Lusitanum
dolo sustulit. Hi duo Cæpiones multum
clementes consilio & lingua, plus auctori-
tate rament & gratia subleuabant. Cicero in
Bruto. De Q. amplius Appianus Iberico,
Liuius lib. 54. Valer. Max. lib. 9. cap. 6.

Q. SERVILIUS CÆPIO, Consul
anno V. C. dclviii. victus est a Cimbris.
Liuius 67. Orosius lib. 5. cap. 16. Ciceroni
in Bruto vir fortis & acer dicitur. Hic est,
quem Valerius Max. lib. 6. cap. 11. Confu-
larem triumphalem, P. Max. in carcere de-
functum, iacuisse in scalis Gemoniis scri-
bit. Eiusdem auaritia & calamitas locum
fecit proverbio: *Aurum habet Tolosannum.*
Vide Gellium lib. 3. cap. 9. Liuius hunc pri-
mo post Tarquinium imperium abrogatum
scribit. Addit Strabo libro 4. e Timagene,
filios bona, quae Gallica e Delphis praeda
erant, inter scorta abligurisse, foedeque
mortuos esse.

Q. Seruilius Cæpio, bello sociali lega-
tus Rutilii Consulis, circumuentus infi-
diis, fuso exercitu, cecidit. Liuius 73. Ap-
pianus 1. Orosius 5.

Cn. Seruilius Cæpio, Seruiliae Claudi
pater, periit naufragio. Cicero ad Att. 12.

¶ Cæpiones
nobiles, Ge-
mini plebei
fuere. Sed &
ab Halis de-
scendere Cæ-
piones, au-
ctor est Plus-
tarchus.

epist. 20. ¶ Variat recenti tempore prolata Ciceronis consolatio pag. 22.

Seruiliz duæ, forores Catonis, quarum altera nupta fuit D. Syllano, Consulari viro, posteaquam ex Bruto M. Brutum, Cæsaris percussorē, sustulisset, altera L. Lucullo, proliū vnus ex eo parens, vt Plutarchus in Lucullo, vtraque parum pudica. Frater earum Cæpio, in Asiam proficiscens, in Thracia mortuus est. Genus horum Plutarchus ad Seruiliū Halam refert. Vide Plutarch. in Catone & Bruto, Ciceronem in Oratore ad Brutum.

Q. Seruiliū Cæpionis, vt Smyrnæ exultantis, meminit Cicero in oratione pro L. Cornelio.

Cn. Cæpionis Bruti meminit Cicero ad Atticum libro 2. epistola penultima. Hic alius est a fratre Catonis, qui tum erat mortuus, antè Ciceronis Consulatum decedens, vt liquet ex Plutarcho.

Cæpio coniurauit in Augustum, haud dubiæ gentis Seruiliz. De eius fuga, & serui in eum fidelitate, vide Macrobiū 1. capite 11.

Cæpionis sub Tiberio, qui negarit centifolium in coronis addi, meminit Plinius lib. 21. cap. 4.

M. Seruilius, post Quintium & Camillum in exilium pulsus & reuocatus. Cicero pro domo sua. Nescio quis hic fuerit, ac dubito etiam de integritate loci.

P. & Q. Seruiliū Gemini, fratres gemini fuere, teste Cicerone Academicarum 4. Hinc illis opinor contrigisse Gemini cognomen. P. bis Consul fuit anno V. C. D I. iterum D V.

Cn. Seruilius Geminus, bello Punico secundo, anno vr̄bis cond. DXXXVI. cum C. Flaminiō Consul fuit: quo cæso, fortitus collegam M. Attilium Regulum, Fabianis artibus bellum gerendo, Hannibalem ad summam inopiam redegit. Perit mox in acie Cannensi. Liuius 22.

DLI.

Cn. Seruilius Geminus & C. Lucatius fratres, post decimum sextum annum e seruitute recepti, opera Cn. Seruiliū Gemini Consulis, qui alterius horum F. fuit. Auditor Liuius 30.

C. Seruilius Geminus, fit Pontifex anno V. C. D XLV. proximo Ædilis & M. Equitum, biennio post Prætor, anno vero DLXXI. Pontifex Max. Decessit eius sacerdotii anno 3.

M. Seruilius Geminus, Consul anno

V. C. DLII. cum superiore M. Equitum fuisset. Refertur eius oratio pro L. Æmilio Paulo, cuius de Perse rege triumphus impediabatur, apud Liuium 45. & Plutarchum in vita Æmilii Pauli. Idem vicies tricies singulari certamine pugnasse scribit, hoste semper trucidato.

M. Seruilius, factus Augur an. V. C. D XLIV. legatus fuit Scipionis in Africa bello Punico 2. Liuius 30.

M. Seruilius, alius ab illo, fit Pontifex anno V. C. DLXXXIV. Liuius.

Q. Seruilius, Proconsul, cæsus Asculi initio belli socialis cum plurimis ciuibus Rom. Liuius 72. Orosius 5. cap. 18. C. Seruium vocat.

Seruilius Augur, qui patrem Lucullum accusarat, accusatus est a L. Lucullo F. adhuc adolescente de pecunia publice perculata, qua ex litetamen euasit. Plutarchus in Lucullo.

M. Seruilius, synchronus Ciceronis, nominatur in Bruto. Nescio num idem sit, quem vt turbatorem & venalem, & de repetundis postulatum, scribit Cælius ad Ciceronem libro 8. epistola 8. Fors idem Tribunus plebis, Hirtio & Panfa Consulibus, cuius meminit Cicero ad Cassium 12. epistola 7.

Sex. Seruilius, vt patronus caufarum & amicus, citatur a Vatiniō ad Ciceronem epistola 5.

P. SERVILIUS VACIA, Consul anno vr̄bis cond. DCLXXV. Isauros domuit, vnde & ISAVRICVS dictus est, oppidis illorum, Coryco, Olympo, Phaselide expugnatis, de quibus & triumphum duxit. Reum quendam testimonio suo afflixit, quod cum illi Laurentia via occurrisset loco admodum angusto, descendere de equo noluerit. Valerius Max. libri 8. capite 5. Nepos fuit Q. Metelli Macedonici ex filia. Cicero in Verrem 5. Idem Censuram gessit auctore Valerio Max. Decessit eo ipso anno, quo Cæsar interit, publico funere elatus, quomodo tradit Eusebius. Res huius gestas luculenter commemorat Eutropius lib. 6.

P. Seruilius Vacia Isauricus P. F. bis Consul, Augur & Proconsul Asiæ sub Cæsare, cui in secundo Consulatu collega fuit. Hic cum M. Cælii Prætoris sellam curulem fregisset, ille alteram posuit loris intentam. Dicebatur enim Seruilius aliquando cæsus a patre flagris. Eodem alludit Cicero

Cicero

Cicero in eundem iocatus: Miror, inquit, quid sit, quod pater tuus homo constantissimus, te nobis varium reliquit. Fabius Quintilianus 6. cap. 4. de risu.

Seruilius Vacia Diues, Prætorius, nulla alia re quam ocio notus consenuit. Vide Senecam epist. 55. & Cælium 6. cap. 13. Item Volaterranum in Vacia, Erasmus in Apophthegmatis.

Seruilia, Lepidi iunioris vxor, viuo igni deuorato, præmaturam mortem immortalis nominis sui memoria pensauit. Paternulus.

M. Seruilius Cos. sub Augusto, anno V. C. DCCCLV. Meminit eius Valerius Maximus lib. 1. cap. 8.

M. Seruilius Nonianus, princeps ciuitatis, quem Quintilianus audiuit. Eidem Claudius, cum recitare illum cognouisset, subitus superuenit. Plinius epistolarum 1. ad Sotium. Cos. fuit sub Tiberio. Plinius auunculus aduersus lippitudinē duas Græcas litteras p. & æ. inscriptas chartæ collo gestare solitum tradit 28. cap. 2. Huius filia, vt opinor, curata est a Democrate.

Seruilius Democrates, Medicus Plinio 25. cap. 8.

Seruilia, Sorani F. vna cum patre & Thrasea sub Nerone ad mortem adigitur, Annio Pollione marito nuper in exilium pulso. Tacitus in fine 16.

Q. Fabius Maximus Seruilianus, alii familiæ insertus, ex hac gente descendit. Consul fuit anno V. C. DCXII.

C. SERVILIUS GLAUCIA, Prætor, oppressus est cum L. Saturnino. Vide Ciceronem in Bruto, plura de hoc commemorantem, & 2. de Oratore, item Appianum, Florum, Plinium in viris illustr.

C. Glaucia, vltimæ fortis homo, per cōtemtum Dictator nominatur a P. Claudio Pulchro: & magistratu se abdicare cōactus, postea ludos prætextatus spectauit. Liuius lib. 19.

Glauciz rescribit Philippus Imperator, 4. Cod. tit. 32.

P. SERVILIUS RULLVS, Trib. pl. Cicerone Cos. contra quem sunt Ciceronis actiones. Huius pater P. Seruilius Rullus, primus omnium solidum aprum in epulis apposuit. Plinius 8. cap. 51.

P. Seruilius Casca, Tribun. pleb. belli Pun. secundi anno VII. Liuius 25. Ex huius posteritate fuere Seruiliū Cascæ, fratres, qui vna cum cæteris coniuratis Cæsarem

interemerunt, vt Cicero Philippica 2. & Plutarchus in Cæsare. P. Seruiliū Cascam Tribunū pleb. fuisse Hirtio & Panfa Coss. & sub ingressum Cæsaris Cos. vr̄be cessisse, scribit Dion 46.

Seruilius Strabo, commendatur a Cicerone P. Silio, Proprætoti Bithyiaz, epist. famil. 13.

C. & P. Seruiliū Panfæ fratres, quorum C. subito periit, cum staret in foro ad tabernam hora diei secunda in P. fratrem innixus. Plinius 7. cap. 53.

P. Seruilius Globulus, Tribunus plebis C. Pisone M. Glabrione Coss. Cornelio collegæ rogationem minus gratam Senatui ferenti intercessit. Asconius Pedian. Eundem puto esse Globulum, quem Cicero in orat. pro L. Flacco Prætorem Asiæ fuisse scribit.

L. Seruilius Posthumus, hæres cum aliis Q. Turii, commendatur a Cicerone Cornificio lib. 12.

P. Seruilius Caluus, præses Bithyiaz ante Plinium, lib. 10.

Seruilius Pudens, legatus sub Traiano. Plinius epistolarum 10.

Seruilius Hasta, Consul sub Traiano ann. V. C. DCCCLXVI.

Seruilius Syllanus, occisus sub Commodo. Lampridius.

Seruilia Irene. De hac Antiq. Fabricii pagina 74.

Seruilia Nais, amica Cn. Domitii, proau Neronis. Suetonius.

A. Seruilius Epitynchanus, cum vxore Iunia Læsia, refertur Inscript. ant. pag. 258. Fit & mentio Epitynchani, sed nescio an eiusdem, pag. 27.

Seruilius Polian. F. Seruilius Verus pater. Ibidem pag. 66.

SERVILIANVS, vir clariss. tempore Gellii 1. cap. 2.

S E S T I I

P. Sestius Vaticanus, Consul anno vr̄bis cond. CCCII. fit sequenti anno x. vir ferendis legibus.

M. Sestius Sabinus, Ædilis cum Cn. Tremellio Flacco ludos Rom. ac plebeios exhibuit. Inde Prætor Galliam sortitus est, duabus legionibus acceptis a decessore P. Quintilio Varo, M. Seruilio, T. Claudio Coss. Liuius lib. 30.

L. Sestius, Trib. pl. reliquis honoribus uti voluit. Cicero in oratione pro Sestio F.

¶ P. SESTIVS F. cognomento GALLVS, vt existimat Paulus Manutius, vxorem habuit Corneliam, C. Cornelii Scipionis exulis F. cum ante C. Albini, Senatoris, filiam habuisset, duobus ex ea liberis, filio videlicet & filia, susceptis. Quæstor cum C. Antonio Cos. in Macedonia abiit. Inde regressus, factusque Trib. pleb. valde studuit Ciceroni reuocando, estque a Clodianis propemodum interemptus, cum in templo Castoris Consuli obnunciasset. Post eum diem armis se sepsit, iisque Clodianorum impetum & furorē repressit. Vnde accusatum a M. Scauro de vi, Cicero defendit. Interiectis aliquot annis cum Prætor designatus foret, damnatus est ambitus, accusante illum T. Iunio L. filio tribunicio, teste Cicerone in Bruto: Aberat per id tempus Cicero, Ciliciam administrans. Quare periclitanti succurrere non potuit. Paulo post tamen in Italiam reuersus, digressum iam in exilium per litteras consolatur. Ea est epistola libri 5. familiarium 17. Idem ad Q. fratrem libri 2. epistola 4. peruersum & morosum hominem vocat.

T. Sestius Gallus, refertur Ciceroni pro Milone, vt cuius in fundo Bonæ Deæ sacrarium fuerit.

¶ L. Sestius Pansa, & eius postulatio, memoratur a Cicero ad Q. fratrem libri 2. epistola, *Epistolam hanc &c.*

M. Sestius, Eques Romanus ætate Pompeii Magni. Meminit eius Plinius 10. capite 22. Dabito, an idem sit, de quo Cicero libri 7. ad Atticum epistola 16.

L. Sestius P. F. studiosus M. Bruti, & in omnibus illi bellis commilitans, etiam Augusto rerum potente, memoriæ eius colere perrexit, cum imagines eius haberet, eumque laudare soleret. Hanc amicitie obseruantiam ipsius, & fidem non modo Augustus non odio, sed honori quoque habuit, ideoque in secundo suo Consulatu sibi substituit, vt scribit Dion libro 53. Fors est idem, ad quem scribit Horatius 1. Carminum Oda 4. De eodem Appianus belli ciuilibus libro 4.

¶ Sestius Pacionianus, sub Tiberio Prætorius, vir maleficus & audax, omniumque secreta rimans. Tacitus libro 5.

¶ Sestius Niger, diligentissimus in medicina fuit, de qua scripsit Græce, Plinius 32. capite 3.

Sestius, e Romanis sapientiæ sectatoribus, Athenis Democriti exemplum in coemendo oleo ad imminentem penuriã imitatus est. Plinius 18. cap. 28.

¶ Q. SESTILII meminit Cicero 2. ad Q. fratrem epistola prima. Ac nescio, an idem sit, cuius fundum a Curtilio Verberone Cæsariano, possideri quæritur ad Att. 14. epistola 6.

SEVERI, separatim positi.

Seuerus, Prætor Asiæ tempore Antonini Philosophi. Aristides sacr. serm. 4.

Seuerus Martianus, cum sorore Seueria Martiale, refertur Inscriptionum ant. pagina 528.

Flauia Seueriana. Ibidem.

Seuero rescribit Alexander Imperator 4. Cod. tit. 56.

SEVERVS Cæsar, a Galerio contra Maxentium missus, Rauennæ occiditur, anno imperii 2. ¶ Vide Carolum Sigonium libro 2. de imperio occidentali, & Onuphrium Panuinium.

SEVERVS, gente Lucanus, Maioriano in imperio succedit opera Richimeris, cuius & ipse fraude & veneno tollitur anno principatus quarto. ¶ Sigonius & Onuphrius ibidem.

Seuerus, Sophista Romanus. Vide Suidam.

Seueriana pira memorantur Plinio 15. capite 15.

¶ SEVERIANVS Gallus, cæsus cum omnibus copiis ab Othryade sub Antonio Philosopho. Lucianus in Alexandro.

Seuerianus, Africæ Proconsul. Apuleius.

Seuerianus, Damascenus, sed qui ad Romanos generis sui ortum referret, floruit sub Zenone. De hoc multa Suidas.

Seueriana, virgo sacra & Christiana, refertur Alcimo Auito in libro de virginitate.

Seueriano rescribunt A. A. & C. C. 4. Cod. tit. 30.

Seuerianæ Gordianus Imperator 7. Codicis, utulo 73.

SEVII.

C. SEVIO Tertio C. Sevio Tempestino filio Celandus. Hæc inscriptio legitur Salonæ, teste Apiano pag. 369.

Seuius

Seuius Nicanor, Grammaticus. De hoc Suetonius.

Seuius quidam, citatur Macrobio in Saturn. & Plinio 30. cap. 2. Seuius sic nos repleuit umbris. Puto enim proprium esse, etsi de Nerone sermo præcedit.

¶ SEVIANVS rem stultissimam dixit: Diues me semper contempsit, nunquam nisi pro mortuo habuit. Vt aliquid & ipse simile de Seuiano dicam, post hæc sententiam Seuianum semper pro mortuo habuit. Sic Seneca controuersiarum 5. controuersia 2.

SEXTII, qui plebei fuerunt.

¶ P. Sextius, homo patriciæ gentis, acutus est a C. Iulio x. viro. quod apud illud domi defossum cadaver inuentum esset. Liuius 3.

P. Sextius Trib. pl. anno V. C. CCCXL. vir acer nec infacundus, cum rogationem ferre moliretur, qua Volas coloni mitterentur, per intercessionem collegarum, Senatui gratificantium, res discussa est. Liu. 4.

¶ L. Sextius Sex. F. Lateranus, strenuus adolescens, & cuius spei nihil præter genus patricium deesset, Tribunatū plebis cum C. Licinio Stolone per 10. annos continuando, hoc effecit, vt x. viratus sacrorum & Consulatus plebi communicaretur. Itaque primus ipse ex plebe Consul factus est anno vrbs conditæ c c c l x x x i x. Liuius 6. & 7.

¶ C. SEXTIVS CALVINVS, Consul an. V. C. DCXXX. victa Saliorum gente (plerisque Sallyes vocantur) coloniam Aquas Sextias cõdidit, ab aquarum copia, & calidis & frigidis fontibus de nomine suo ita appellatas. Liuius 61. Ingenio & sermone elegantifuit, valitudine incommoda; laborabat enim ex pedibus. qui si quando dolores remississent; aderat in causis, non sæpe tamen id faciebat. Itaque consilio eius, quum volebant, homines utebantur, patrociniis cum licebat. Cicero in Bruto.

C. Sextius (si tamen hic non fuit Cæstius) Prætor Macedoniae, in illa omnium barbarorum defectione, a Denselitis, quæ natio semper obediens P. Romano fuit, defensus est. Cicero in oratione, quæ inuentus est in L. Pisonem.

P. Sextius, Ciceronem cum aliquot aliis ad causæ patrociniū adhibuerat. cumque ipse veller omnia dicere, nec cuiquam di-

cendi locum daret, vbi iam cõstaret, illum absoluendum a Iudicibus, ferreturque sententia: *Vtere, inquit Tullius, hodie tempore: eras enim priuatus eris.* notās hominē, quod in causa suo arbitratu egisset omnia.

¶ P. Sextius Bibaculus, primi pili Centurio sub Cæsare in Galliis, vir fortissimus, contra Neruios pugnans, multis vulneribus confectus, vix vitam retinuit. Pugnavit postea contra Sedunos sub Sergio Galba. Cæsar comm. 2. & 3.

T. Sextius, legatus Cæs. in Galliis, deinde & in bello ciuili eidem adhæsit. Cæsar belli Gallici 6. 7. & 8. & belli ciuilibus 4. Sed hic P. vocatur, vt fors erratum sit in prænomine. A Cæsare Libyæ Numidicæ præfectus, Cornificium, veteri Libyæ præpositum, post illius eadem partes Senatus sequentem, bello adortus sustulit, ac vtramque prouinciā Triumvirorum imperio asseruit. Appianus 4. Dion 48. etsi inter se nonnihil variantes.

Q. Sextius, miles sub Q. Cassio, quem Cæsar Hispaniæ præfecerat, quod in eius necem coniurasset, 50. sestertius ab eo vitæ sibi redemit. Hirrius comm. 4. Valerius Max. 9. cap. 4. perperam Silium vocat.

Sextii, viri boni, & patris eius, cui plurimum semper tibi fuerit, a quo sit etiam Nonis illis Decembribus ad fortitudinem extimulatus, meminit Cicero pluribus verbis initio libri 10. ad Atticum, & ante libro 9. epistola 6.

Q. Sextium, patrem, hominem Stoicem, eiusque librum laudat Seneca epistola 65. Cum legeris, inquit, Sextium, dices, Viuit, viget, liber est, supra hominē est &c. Eiusdem commendatur, se ipsum quotidie ante nocturnam quietē examinantis, apud eundem Senecam lib. 3. de ira. *Dicere solebat, Iouem non plus posse, quam virum bonum.* epist. 74. lib. 10. Honores repulit, qui ita natus, vt rempublicam deberet capessere, latum clauum, Diuo Iulio dante, non recepit. Seneca epistola 99.

¶ L. Sextius Peruincus Dec. ciuitatis Auderensium causidicus. Refertur apud Apianum in mem. antiquis pag. 467.

¶ Sextius Syllas, vir Carthaginensis, homo doctus temporibus Plutarchi, & ipsi familiaris, citatur in vita Romuli.

¶ Sextius Naso, ab Appiano inter percussores Cæsaris nominatur lib. 2.

Sextius Trib. pl. Antonio & Posthumio Coll. ann. V. C. DC LV. cum de agris diuis

dendis, repugnantibus collegis, legem ferret, corui duo in alto volantes supra concionem ita pugnauerunt, ut rostris unguibusque lacerarentur. Itaque haruspices sacra Apollinis litada, & lege, quae ferebatur, superfededū pronunciauerūt. Iul. Obsequēs.

Sextius Paconianus, ob carmina in Tiberiū facta, strāgulatur in carcere. Tacit. 5.

Sex. Sextius Onesigenes. Inscript. ant. pagina 59.

¶ **SEXTICIA**, marito suo Mamercō Scauro & incitatrix mortis & particeps fuit sub Tiberio. Tacitus 5.

SEXTILII

Sextilii, & ipsi plebei, ad honores euecti sunt, sed ultra Præturam conscendisse, non legi.

C. Sextilius, Trib. mil. Cons. potest. creatus, emicuit ann. V. C. ccclxxv. cum Patriciorum plebeiorumque numerus æquatus est, tribus vtrinque lectis.

L. Sextilius, Triumvir, quod ad incendium nocturnum, in Sacra via ortum, extinguendum tardius accurrisset, die dicta a Trib. pleb. damnatus est. Valerius Maximus 8. cap. 1.

¶ M. Sextilius Fregellanus, bello Pun. secundo negantibus 12. coloniis esse, unde milites pecuniamque darent, pro duodeviginti coloniis respondit, & milites ex formula paratos esse, & si pluribus opus esset, plures daturus. Liuius 27. Volaterranus hic mendosus est.

Sextilius, Prætor Libyæ, C. Marium ad eam appellentem, provincia excedere iussit. Plutarchus.

P. Sextilius, patronum suum L. Cæsarem, a quo defensus fuerat, dominatione Cinnana percussoribus tradidit. Valerius Max. 5. cap. 3.

Sextilius, legatus L. Luculli in bello Mithradatico. Fors idem Prætor fuit, quem a Piratis abductū scribit Plutar. in Pompeio.

¶ P. Sextilius Rufus, hæres Q. Fabii Galli, Cicerone adolescente, magnam hæreditatem non honeste consecutus est. Cicero Finium 2.

P. Sextilius (fors P. F. & Rufus) Quæstor cum M. Curio, Pifone, quem admodū opinor, & Messala Coss. Cic. pro L. Flacco.

C. Sextilius Rufus, Quæstor Ciliciæ, post præf. classis C. Cassii. Cicero epistolarum fam. 12. & 13.

C. Sextilius, M. Lutconis, qui familia-

ris fuit Ciceronis, sororis F. homo prudens & grauis. Cicero pro L. Flacco.

¶ **SEXTILIVS ENA**, patria Cordubensis, homo ingeniosus magis, quam eruditus, Poeta inæqualis, & pene quibusdam locistalis, quales esse Cicero Cordubenses Poetas ait, pingue quiddam sonantes atque peregrinum, cum carmen de proscriptio- ne & interitu Ciceronis in domo Coruini Messalæ recitaret hoc principio:

Desendus Cicero est, Latiag, silentia lingua: Asinius Pollio, qui aderat, Ciceroni semper infestus: Tu, inquit, Messala videris, quid tibi liberum sit in domo tua. Ego istum non sum auditurus, cui mutus videor, & confurgens discessit, ne cæteros versus audiret. Seneca Suasoria penultima, & Crinitus.

¶ Sextilius Andro, coniugem habuit Valeriam, cuius intestatæ mortuæ bona L. Flaccus, tum Prætor, ad se & ad L. Flaccum adolescentem æqualiter pertinentia, ipsi adolescenti, propinquo suo, concessit, relata per Antiochum, paternum adolescentis libertum, seni Flacco probatissimum. Cicero pro L. Flacco.

Sextilio rescribit Anton. A. 7. Codicis titulo 45.

¶ Sextilius Felix, dux Flauianarum partium contra Vitellianos. Tacitus 19.

¶ P. Sextilius Primus, cum vxore Sophronia, quærat in Sophron.

Sextilia, virgo Vestalis, incesti damnata, viua defossa est. Liuius 14. Eutropius 2.

Sextilia, mater Vitelliorum, defuncta imperante filio. Tacitus & Suetonius.

¶ Sextiliæ Bassæ rescripsit D. Pius, quomodo refert Scæuola Pand. 34. de alimentis & cibariis legat. Eius apparet maritum fuisse Claudium Iustum. Libertis rescribit Pius 6. Cod. tit. 37.

Sextiliana pira sera memorantur Macrobio lib. 3. cap. 19.

¶ **SICILIVS CORONAS**, Senator, exercente Octauiano Cæsare iudicium super percussoribus patris, M. Brutum absoluit. Eam ob rem postea proscriptus, interit. Dion. lib. 46.

SICINII Patricii.

T. Sicinius, Consul ann. V. C. ccclxvi. vicit Volcos, deque iis in magistratu triumphauit, quomodo tradunt tabulæ Capitolinæ, in quibus illi Sabini cognomen adicitur. Liuius triumpho non meminit. Dionysius & Cassiodorus pro Sicinio Sicinium

cium vocant, sed perperam & mendose. Sciendum autem cum primis est, Siciniæ gentis non temere quenquam, nisi plebeium inueniri, præter hunc vnum, quem Patricium oportet fuisse: nec enim tum alii ad Consularē dignitatem euehebantur.

SICINII plebei.

C. Sicinius Belutus, quo auctore plebs Romana in Sacrum montem secessit, primus ex lege sacrata Tribunus plebis creatus est, addito illi collega L. Iunio Bruto. Sic enim a pluribus nominatos lego. Voluebatur tum annus vrbs conditæ cclx. Sp. Cassio Posthumio Cominio II. Duos autem primum creatos in hunc annum, deinde vigesimosecundo anno post tres adiectos, sentio cum Pifone, non ignarus Dionysium & Plutarchum 5. Tribunos primū factos tradere. Liuius lib. 2. vtramque sententiam subiecisse contentus, nihil ex arbitrio suo determinat. ¶ Meminit Fragment. Sex. Pompeii pag. 127. Vide in idem Notas pag. 32.

C. Sicinius, alius a superiore, Trib. pleb. lectus est cum quinque simul creati placuisset, anno, quomodo supra meminimus, cclxxxii. Hic & M. Duillius collega App. Claudio, quod acerrime legem agrariam dissuaderet, diem ad populū dixere, damnaturi haud dubie, nisi morbus ante diem destinatum virum abstulisset. Liu. 2.

T. Sicinius, Cos. cum C. Aquilio anno V. C. ccclxvii. ¶ Variat de collega Fragment. Sex. Pompeii pagina 23. Nautii Consulatu, inquit, & T. Sicinii, Volsci populi cum atrox prælium iniissent aduersus Rom. Tribuni militum in Circo combusti feruntur, & sepulti in crepidine, quæ est proxime Circum, qui locus postea fuit lapide albo constratus &c.

¶ **L. SICINIVS DENTATVS**, strenuus bellator, Tribunus plebis creatus anno vrbs conditæ ccxcix. T. Romulio, prioris anni Consuli, diem dixit, ob structam sibi perniciem, condemnauitque, nec multo post Decemuirorum fraude periit, occisus a militibus, quos illi non defensores sed futuros percussores addiderant. Liuius libro 3. Dionysius 10. & 11. Gellius 2. capite 11. De fortitudine illius lege Val. Maximum lib. 3. cap. 2. Plinium lib. 7. cap. 38. & libri 22. cap. 5. Gellium loco proxime citato & Sex. Pompeium libro 13. qui postremi duo Achillem Romanum nomi-

natum tradunt. Sigismundus Gelenius, vir doctissimus, in castigationibus Plinianis admonet L. Sicinium a Plinio & Liuiio vocari. quod etsi verum esse non diffitemur, malum tamen Dionysii & Gellii lectionem sequi. Verba ut genuina & sincera multis argumentis ostendere possumus.

C. Sicinius, ad eundem honorem euehitur anno V. C. cccliv. cum plebs secundum secessit, insolentem Decemuirorum libidinem detestata. Liuius libro 3. Sicinium hunc eius, quem in sacro monte primum Tribunum creatum constat, progeniem vocat, id est, ut ego accipio, nepotem.

T. Sicinius, Trib. pl. ann. V. C. ccccl. legem tulit, ut pars P. R. Veios migraret: duas enim vrbes a P. R. incoli posse. Liuius lib. 5. Eam rogationem Patres summis adnixi viribus abrogarunt.

L. Sicinius, Trib. pl. an. V. C. ccclxviii. de agro Pomptino egit frequentiore iam populo, mobilioreque ad cupiditatē agri, quam fuerat. Liuius lib. 6.

Cn. Sicinius, cum Ædilis fuisset, Prætor factus Sardiniam obtinuit. Iterum Prætor anno vrbs cond. dlxxxix. iurisdictionem inter peregrinos consecutus est. Liuius 39. & 45.

C. Sicinius, nepos ex filia Q. Pompeii Censoris Quæstorius mortuus, probabilis Orator fuisse traditur Ciceroni in Bruto.

Cn. Sicinius, Trib. pl. Curione & Octauio Coss. homo impurus, sed admodū ridiculus, multum laborauit, ut Tribuniciam potestatem populo darent Coss. Cn. Pompeius Magn. & M. Licinius Crassus. Sic Ascenius. Plura Cicero in Bruto, dictū eius in Curionem referens. Plutarch. in quos-

uis probra iacere non metuentem, rogatū aliquando tradit, cur soli Crasso in conuiciis parceret? tum illū respondisse, quoniā scenum in cornu gereret, significās corruptam esse, nec a quoquā impune laceffi.

¶ C. Sicinius Zosimus, cum vxore Pompeia Aphrodisia, refertur Inscript. ant. pagina 290.

¶ **L. SIDICINVS**, potentissimus homo, sed infamis singulari studio rerum nouandarum. Porcius Latro in declam. contra Catilinam.

SILII

Silii videntur a Silo quodam, id est, aduncum nasum habente, nomen sortiti.

Fuit horum familia plebeia quidem, sed nobilis & honorata, maxime circa Augusti tempora, cum etiam ad Consulatum ascendit: nam antea Quæsturis & Præturis contenta substitit.

Primus Siliorum, qui litteris traditus sit, occurrit Q. Silius, Quæstor lectus, quo tempore primum tres ex plebe Quæstores creati sunt añ. V. C. CCCXLIV. Liuius lib. 4.

¶ P. & M. Sili, Tribuni pl. Vide Fragment. Sex. Pompeii pag. 55. & seq.

Silius quidam, itidem Quæstor anno post, quam Consul Mumius fuit. Erat is annus V. C. DCVIII. Cicero.

T. Silius, Trib. mil. sub Cæsare in Gallis. Comment. 3.

M. Silius, coniurauit in Q. Cassium, & deprehensus cum pugione, quinquagies festertium vitam redimit. Hirtius de bello Alexand. Valerius Max. lib. 9. cap. 4.

P. Silius, Proprætor Bithyniæ, cum Cicero Proconsul rexit Ciliciam, Bibulus Syriam, Thermus Proprætor Asiæ. Vide Ciceronem in epistolis ad Att. lib. 7. Commendat huic familiarium libro 13. T. Pinnium. De hoc ipso Silio puto scribere Ciceronem ad Att. 13. Silius filium habet, quomodo vult. &c.

¶ P. Silius P. F. Nerua, primus in gentem suam Consulatum intulit, anno V. C. DCCXXXII. Legatus Cæsaris Augusti præfedit Hispaniæ.

A. Silius, memoratur Ciceroni vt amicus & familiariter notus, epistolarum ad T. Pomponium Atticum lib. 12.

A. Licinius Nerua Silianus P. F. teste Paterculo, adoptione transiit, in gentem Liciniam. Consulatum gessit sub Augusto DCCCLIX.

C. SILIUS P. F. P. N. quomodo est in tabulis Capitolinis, quibus credere malo quam Dioni, qui C. F. vocat, Consulatum obtinuit circa extremam ætatem Augusti añ. V. C. DCCCLXV. Legatus superioris exercitus apud Rhenum, cum Germanico Cæsare in Germaniam descendit, vbi rebus cum Germanico præclare gestis affectus est insignia triumphalia. Ad extremum nocuit illi apud Tiberium Germanici Cæsaris amicitia, quodq; ingentis exercitus per septem annos moderator, partis triumphalibus, belliq; Sacroviriani victor, nonnunquam insolentius de rebus a se gestis gloriaretur. Proinde quæstione rependarum & maiestatis arreptus, damna-

tionem instantem voluntaria morte præuenit. Vxor Sofia charitate Agrippinæ similiter inuisa Tiberio, in exilium pellitur, bonorum, in quæ etiam sæuitum est, liberis, æquitate M. Lepidi, dodrante conseruato. Tacitus 1. & 4.

P. Silius Nerua, Consulatum obiuit sub Tiberio añ. V. C. DCCLXXX. cum App. Iunio Syllano. Meminerunt eius Consulatus Plinius libri 8. cap. 44. & Corn. Tacitus in fine 4.

C. SILIUS C. Sili & Sôsiæ F. Romanæ patriciæq; iuuentutis optimus & fortissimus, adhæc Consul designatus, ex altissimo felicitatis gradu per Messalinâ, vxorem Claudii Cæs. decidit. Ea namq; specie & dignitate viri commota, in illum deperire cœpit, nec contenta furtiuis amoribus, nubere illi voluit, idque, cum coniugè illius Iuniam Syllanâ domo eiecisset, spectante P. Romano (tantâ fuit amborû recordia) perfecit. Claudius vbi facinus id rescituit, Silium, multosque cum illo vitâ priuauit. Lege Tacitum 11. Suetonium in Claudio & Iuuenalem Sat. 10.

¶ P. SILIUS ITALICVS, Poeta, patriam habuit Italicam, non illam Hispaniæ, sed Pelignorum metropolim, Corfinium, quam Samnites, cômunem vniuersis Italis ciuitatem demonstrantes, Italicam appellauerunt. Egit causas in foro non sine successu & laude. Sedit iudex inter Centumvitos, Consulatus tres obiuit. Primum vltimo imperii sui anno Nerô contulit, sub quo famam læsit, creditus accusasse sponte. Reliquos dedit Cæsar Domitianus, quo imperante ex Proconsulatu Asiæ gloriam reportauit. Vnde abluta veteri macula, totum se studiis Poeticis dedit, scriptis de bello Pun. secundo 17. libris. Gratiis autem iam ætate, & insanabili valetudine laboras, inedia vitam finiuit, natus annos 75. Ex duobus filiis iuniorem, Seuerum nomine, etiamnum in adolescentia constitutum amisit. Alterum auctum opibus, & ætate florentem superstitem reliquit. Plura de moribus illius & exitu refert Plinius epistolarum 3. ad Caninium scribens. Imprimis admiratur illum & laudat in Epigrammatis suis Martialis.

Silius Messala, gessit Consulatum Didio Iuliano imperante. Sub Heliogabalo reus sit, quod rebus, quas ille faceret, minime oblectaretur. Dion.

¶ SIMILIS, ex qua familia prognatus, incertum

incertum est, floruit sub Hadriano principe, cæteros illius præfectos ætate & honore antecedens. Centurio cum esset, vocatus in consilium ante præfectos: Turpe est, inquit, o Cæsar, te cum Centurione differere, præfectos vero non admitti. Præfecturam dein inuitus accepit, quam tandem deposuit, vacatione data. Vixq; dimissus in agro 7. annis, quod reliquû vitæ fuit, in ocio & quiete exegit, atq; hæc moriens sepulchro inscribi iussit: Similis hic iacet, cuius ætas quidè multorum annorû fuit, 7. tamè duntaxat annis vixit. Hæc Dion in vita Hadriani, interprete Merula.

SIMPLICII

Simplicio rescribit Philipp. A. 9. Codic. titulo 32.

Simplicio alii Valentin. Valens & Gracianus, ibidem 35.

Simplicio, Procôs. Asiæ, Hon. & Theodosius 1. Cod. de off. Comit. sacr. parrim.

Simplicius, Senator, cum vxore, filiis & familia sua ad numerum 68. cæsi.

SISINNII

Sisinnius, Grammaticus. Suetonius.

Sisinnius, se a Triumviris proscriptum negans, ad tabulam adductus, lectoque ibi nomine suo cæsus est. Appianus 4. Idem fors est, quem Iosephus nominat inter duces Gabinii Proconsulis, cum restitueret Ptolemæum, & pacaret Iudæam.

¶ Sisinnius Capito, scripsit libros spectaculorum. Citatur a Lactantio Firmiano li. 6. ca. 20. a Festo Pompeio prouer. Vapula Papyria. ¶ Fragmento Sex. Pompeii perpetuo est Sisinnius Capito, qui Epitomæ Pauli nunc Asinius nunc Sisinnius Capito.

¶ Sisinnius Fescennus, præf. in Galliis apud Parisios animaduertit in Dionysium Episcopum & Rusticum Diaconum 9. Octobris.

Sisinnius, Nouatianorum Episcopus, vir eloquentissimus. De hoc Suidas.

¶ P. S I S E R, refertur Ciceroni ad Att. 11. epist. A. Murænae liberto, &c.

SITII

L. Silius, legatus Scipionis, cum L. Fabio & L. Seruio missus Carthaginem super conditionibus pacis. Polybius initio 15. Liuius a Polybio varians, L. Bæbium, M. Seruillum, L. Fabium legatos fuisse tradit, libro 30.

P. SITIVS, accusationem in vrbe non

sustinens, fugit in Libyam, ibique comparato exercitu, contententibus per partes se miscuit, victoria semper exultans. Iuuit demum partes Cæsaris contra Pompeianos, occisus ad extremum ab Arabione, Manassis regis F. Vnde Cicero ad T. Pomp. 15. Arabioni, inquit, de Sitis nihil irascor. Vide Appianum & Cæsaris commentarios de bello ciuili lib. 5.

P. Silius P. F. Cæsaris Octauiani partes secutus est. Appianus 4.

Silius, proscriptus a Triumviris, a Calenis asseruatus est, donec vita donaretur. Appianus lib. 4.

Sitianam syngrapham commendat Ciceroni Cælius lib. 8. epistola 2. Sed & Sitarum in vrbe balnearum meminit Gellius initio 3.

¶ SOLANVS, vnus ex amicis Ouidii, ad quem scribit 2. de Ponto.

¶ C. SOLLEVS SIDONIVS Apollinaris, patre natus Apollinari, qui Præfectus prætorio, Gallicanis, vt ipse ait, tribunatibus præfedit. Floruit in ipsa ruina imperii, id quod indicant Panegyrici eius, Auso, Maioriano & Anthemio, qui solam Italiam tunc ex imperio reliquam vtrunque tenere, dicti. Extant eius epistolæ & poemata. Post collapsam Rom. potentia Aruernorû factus Episcopus, tempore famis egenorum M. cotidie domi suæ pauit.

¶ SOPHIÆ rescribitur a Seuero & Ant. AA. 4. Cod. tit. 26.

¶ SOPHRONIA C. L. Terria sibi, & P. Sextilio Primo, haruspici Seuiro Aquini &c. Manutius in Orthographia.

SOSII

Q. Sosius, Eques Romanus ex agro Piceno, tabularium se incendisse testatus est. Cicero de natura Deorum lib. 3.

C. SOSIVS C. F. C. N. (sic enim vocatur apud Dionem) Quæstor fuit M. Lepidi. Militauit sub Gabinio in Syria & Ægypto. Præturam gessit initio belli ciuili, teste Cicerone ad Att. 8. epist. 6. Post eadem Cæsaris adhæsit Antonio, a quo peracto bello Philippensi missus in Iudæam cum Herode, Hierosolyma cepit, quomodo tradit Paterculus. Consulatum deinde assecutus, Antonii partes cõtra Cæsarem iuniorè turatus est, nec multo post in pugna Actiaca classis Antonianæ simul cõ Publicola præfectus fuit. Antonio superato, quanquã difficulter, veniã tamè impetrauit a Cæsare, interueniente fide & deprecatione Aruntii.

Sofia Galla, fors C. Sofii neptis, vxor C. Silii fuit, a Tiberio post cædem mariti in exilium pulsa.

Sofii fratres, bibliopolæ & librorum concinnatores, haud dubie de plebe, fuerunt. Meminit illorum Horatius in Arte Poetica, & epistolarum 1. sub finem.

¶ Sofius Senecio, sub Traiano Imp. floruit, a quo ad secundum, tertium & quartum Consulatum euectus est. Huic Plutarchus vitam Thefei, Dionis Syracusani & Bruti, præterea commentarium de profectu morum dedicauit. Extant ad hunc ipsum epistolæ nonnullæ Plinii iunioris.

¶ Sofius Pappus, Senatorii ordinis, magnus in amicitia Hadriani principis extitit, præcipue Parthicæ expeditionis tempore. Dion scribit dilectum ab Imperatore & statua publica honoratum.

¶ Sofius Alexander, cum Sofia coniuge, refertur a Manutio in Orthographia in voce, Coniunx.

¶ SOSIANO, Præf. præf. rescriptit Alex. Imp. 5. Cod. tit. 39. & 8. Cod. tit. 28.

¶ SOSIBIVS, educator Britannici, cuius opera Messalina Claudii, Val. Asiaticum, bis Consulem, interemit, marito ad id facinus iubendum impulsit. Tacitus libro 11. Quæri possit, idemne sit, de quo Arnobius libro 4. Clemens Alexandrin. ad gentes. Sed & Suidas litteratoris meminit hoc nomine Σωσίβιος.

Sosibianus, notatur Martiali, quod scriptorum suorum nihil edat, lib. 1.

¶ SPANIVS quidam, vnus ex turba lucifugarum, describitur Senecæ epist. 123.

¶ SPENDOPHORVS, seruus, memoratur Pand. 40. de fidei cõmiss. libert. l. 41.

¶ SPERATI aliquot. Inscript. ant. pag. 465.

Sperato rescribit Anton. 8. Cod. tit. 15. Speratæ, Seuerus & Anton. 5. Cod. de testament. tutela.

¶ SPONGIA, inter corruptos iudices fuit, cum est absolutus Clodius. Cicero ad Attic. 1.

¶ C. SPVRIVS Saturninus, refertur in memoriis Mediolanensium pag. 43.

¶ SPVRILIVS, Trib. pl. ex equitum præfecto ann. V. C. CCCXXXII Liuius 4.

¶ SPVRINA, formosus adolescens, de quo est apud Val. Maximum lib. 4. cap. 5. & apud Ambrosium de virg. 3.

Spurina, haruspex, Cæsari cauendas Idus Martias prædixit. Valerius Max. 8.

cap. 11. Cicero de diuinatione & in epistolis ad Patum, Suetonius & Plutarchus in Cæsare.

STABERII.

Staberius, ea locutus, bonis viris subauscultantibus, interposito pariete, quibus patefactis, in iudiciumque prolatis, rei capitali iure damnatus est. Cicero in Topicis, vbi tamen mendose Stalerius legitur.

Staberius, apud Horatium Sermonum 2. Satyra 3.

Hæredes Staberi summam incidere sepulchro. Nis sic fecissent, gladiatorum dare centum Dammati populo paria, atque epulum arbitrio Arri, &c.

Staberia P. L. Flora, refertur Inscript. ant. pag. 129.

¶ STADIVS, citatur Persio Sat. 6. -- quod mihi quondam

Legarat Stadius.

¶ STAIVS, vt homo nocens & auarus notatur Persio Sat. 2.

STATII.

T. Stadius, Trib. pl. anno V. C. CCLXXIX. Liuius 2.

Sex. Stadius, vt Cn. Pompeii in Asia procurator, memoratur a Cicerone ad Atticum 6. pag. 286.

¶ T. Stadius Murcus, Cæsaris partium. Inde secutus Cassium & Brutum, postremo Sex. Pompeium, ab eodem interemptus est. Appianus 5. In epistolis Ciceronis lib. 12. L. prænomen ei tribuitur. ¶ Plinius de hoc Murco agit Fuluius Ursinus.

¶ STATIUS Sebosus, vicinus Ciceronis, & Catuli familiaris. Ad Att. 2. epistola 14. Scripsit de actis triumphorum. Citatur a C. Plinio libri 9. capite 15. & libri 6. capite 31.

¶ P. Papinius Stadius, Poeta temporibus Domitiani, quibusdam P. Papinius Stadius vocatur. Quære Papinios.

¶ Stadius Tullianus, citatur Macrobio de vocabulis.

¶ Stadius Priscus, sub Antonino Philosopho rem prospere gessit, estque tum bellum Parthicum, adiuuantibus duob. aliis, confectum. Cataneus. Consulatum gessit sub eodem Imperatore cum Apollinari ann. V. C. DCCCXXI.

¶ Stadius Surculus, vt quidam, Ursulus Tolofanus, alius a Statio Cæcilio Poeta, teste Laurentio Valla, in Gallia celeberrime Rhetoricam docuit. Eusebius in Chron.

¶ Stadius

¶ Stadius Achilles, scripsit 8. libros Græce de Leucippe & Clitiphonte, & alia amatoria, qui extant Romæ in Vaticana bibliotheca. Tandem factus est Christianus & Episcopus. Scripsit & de sphaera & Etymologia, & historiam miscellaneam, in qua multorum magnorum & admirabilium virorum meminit. Vide Suidam *Ἀχιλλεύς Σταύλος.*

¶ L. Stadius Diodorus. Inscript. ant. 10 pagina 327.

M. Stadius Surio, cum coniuge Ælia Syria. Ibidem pag. 351.

C. Stadius O. V. F. pag. 33.

¶ Stadius Rufinus, præf. vrb. sub Dioclet.

¶ Stadius Florus, decessit, Pompeio & Faustino hæredibus institutis, sub Diuis fratribus, vel certe sub Seuero & Antonino. Paulus Pand. 49. de iure fisci.

¶ Stadius Rufinus, sub diuis fratribus 26 vixit, de quo iidem Imp. Flauio Celso rescripserunt, probe facturum illum, si opus profcenii, quod Gabinis se exstructurum promiserat, perficiat: nam etsi aduersa fortuna vsus in Lemnum a præfecto vrbi relegatus esset, tamen gratiam muneris, quod sponte obrulerit, minuerenon debere &c. Pand. 50. de pollicitationibus.

¶ Stadius Valens, Traiani & Alexandri Imperatorum viras & res gestas scripsit.

Statio rescribitur a Diocletiano Cod. 1. Statiz ab Alex. 5. Cod. tit. 12.

¶ STATIANVS, legatus Antonij bello Parthico, cum duabus legionibus cæsus. Paterculus.

STATILII.

M. Statilius Lucanus, præfectus Lucanorum in castris Æmilii & Varronis apud Cannas. Liuius 22.

Statilius, Catonis æmulus, cum vna se interimere vellet, vix tunc a Philosophis dissuasus & prohibitus, sequenti tempore cum Bruto in Philippis perit. Plutarchus in Catone.

Statilius, socius Catilinæ, strangulatus. Salustius.

L. Statilius, synchronus Ciceronis, cuius meminit ad Attic. 12.

¶ T. Statilius Taurus, collega Augusti in 8. illius Consulatu, & iterum Consul triennio ante illius obitum. Vide Velleium volum. poster. Appianum lib. 5. bel. ciu. Dion. lib. 49. Meminit Suetonius in Nerone.

M. Statilius Taurus, fors superioris F.

aut nepos, Consul fuit sub Claudio anno V. C. DCCXCVI.

Tauro rescribunt Dioclet. & Max. A. A. Cod. 1. de iuris & facti ignorantia.

¶ Q. Statilius, Trib. pl. sub Augusto 14. Cõsule, quem magistratum gerere ab ipso coactus est. Dion lib. 52.

Statilia, Claudio principe ex nobili domo 99. vitæ annos habuit. Plin. 7. cap. 48. Forte T. Statilii Tauri, bis Consul, filia.

STATILIA MESSALINA, Statilii Tauri, bis Consul, abneptis, vxor Attici Vestini, qua Nero potiri cupiens, maritum eius in eo honore trucidauit, illamque rapuit. De hac egimus in familia Cæsarum, Neronis vxores exponentes.

¶ Statilius Maximus, Grammaticus, de singularibus apud Ciceronem positus scripsit, teste Charisio. Commentatus est quoque in Catonem & Salustium.

Statilia Maxima, citatur in scripto seu libello Hadriani Cæsaris, vt pote in eius hortis dato, L. Ceionio & Pompeiano Ciuica Coss.

¶ Statilius Carfulenus, Senator sub Seuero. Capitolinus in Albino.

¶ Statilius Seuerus, cui rescripsit Traianus 2. Inst. 11.

¶ Statilius Coruinus, Oratoris Messalæ nepos, conspirauit ad res novas sub Claudio Imp. Suetonius.

¶ T. Statilius Valens miles, refertur Inscript. ant. pag. 239.

¶ Statilio Secundo legato rescripsit D. Hadrianus Pand. lib. 48. tit. de custodia & exhibitione reorum.

¶ Statilius Sisenna, sub Tiberio domum Ciceronis post Censorinum possedit. Paterculus lib. 2.

Statilii Flacci hexastichon citatur lib. 4. Anthologii, & rursus 5. versus lib. 6.

STATORII.

¶ Q. Statorius, Centurio in exercitu Scipionum in Hispania tempore belli Pun. 2. missus legatus ad Syphacem, regem Numidiæ, copias eius ad morem Romanæ militiæ instruxit, exercuitque. Liuius 24.

L. Statorius, cum C. Lælio ad Syphacem profectus memoratur Iulio Frontino lib. 1. capite 1.

Statorius Victor, citatur Senecæ Inter celebres sui temporis declamatores.

¶ STEDIA Paulina memoratur Inscript. ant. pag. 303. & 367.

¶ **STENIA** Veneria, cum **C. Stenio** Au-
lace coniuge, ibidem pag. 175.

¶ **STIACCI** referuntur pag. 262.

STERTINI

L. Stertinus, Proconsul Hispaniam vl-
teriolem rexit triennio. Reuersus 50. mil-
lia pondi argenti in ararium tulit, & de
manubiis duos fornices in foro boatio an-
te Fortunę ædem & matris Matutę, vnum
in Circo maximo fecit, & his fornicibus
signa aurata imposuit. *Litu. in fine 31. & 33.*

C. Stertinus, Prætor anno vrbs cond.
DLXVI.

L. Stertinus, Quæstor cum **L. Man-
lio** añ. V. C. DLXXXVI. *Liuius 45.*

Stertinus, apud **Horatium** sapientum
octauus.

¶ **Stertinus** apud **Plinium** 29. cap. 1.
Medicus, qui principib. imputauit, quod
H. S. quingenis annuis contentus esset,
cum sexcenta sibi quæstu vrbs fuisse, nu-
meratis domibus, ostenderet. Exornauit
operibus Neapolim, & quanquam sic cen-
sibus exhaustis, hæreditamen H. S. trecenta
reliquit. habuit & fratrem, cui a **Claudio**
par mercès numerata est.

Stertinus, auctore **Fabio** lib. 3. cap. 1.
quædam de Rhetorica prodidit. Quis hic
fuerit, adhuc dubito.

L. Stertinus, Germanici Cæsaris lega-
tus in Germania, fuis Bructeris, vndeui-
cesimæ legionis aquilam, cum **Varo** amif-
sam, inter cædē & prædam reperit. *Tacit. 1.*

¶ **Stertinus** Auitus, celebratur epi-
grammate apud **Martialem** initio lib. 9. qui
eius imaginem in bibliotheca sua ponere
vult.

*Ioni Hammoni & Syluano P. Stertinus
Quartus dd. Vide Inscript. ant. pag. 316.*

¶ **Stertinus Maximus**, citatur **Seneca**
controuersiarum libro 3. controuers. 10.
& Declamationum 2. declam. 1. Aduer-
sus hunc, cum ab ipso premeretur, dixit **Sy-
riacus Vallius**, cum comes eius fuisset: Per
annos 12. in officio tuo fui, dic, quid pec-
cauerim? Sed hæc est consuetudo vestra,
iniuriam vocatis finem seruitutis.

STRABERII

L. Straberius, Pompeianus dux, præ-
fectus Apolloniæ, veniente Cæsare aflu-
git. *Comment. 3. Appianus 2. vbi malè
Stamerius vocatur.*

L. Straberius, Grammaticus, quærat
in **Suetonio** Tranquillo & **Plinio** lib. 35.

cap. 15. vbi cognomento Eros appellatur,
quod magis quam Hiera probauerim.

¶ **STVDIVS**, vir clarus Romæ, Con-
stantinopolin veniens, Diuo præcurfori
templum ibi condidit. **Nicephorus Hist.**
*Eccles. lib. 15. cap. 23. Præfecturam vrba-
nam administravit sub Arcadio & Hono-
rio. Fireius mentio 1. Codicis. Puto eidem
scribere Ambrosium libro epistolarum 7.*

¶ **SVERINVS** Calenus, **Cicero** epi-
stolarum 9.

¶ **Subrius Flavius**, Prætoriz cohortis
Tribunus, particeps Pisonianæ coniura-
tionis in **Neronem**, cum ab eodem inter-
rogaretur, quibus causis ad obliuionem sa-
cramenti processisset: *Nemo, inquit, tibi
fidelior militū fuit, dum amari meruisti: odisse
cepi, postquā parricida matris & uxoris, auri-
ga, histrio & incendiarius extitisti.* *Tacit. lib. 15.*

¶ **Succius** Comicus, citatur a **Gram-
maticis.**

¶ **Succellus**, vnus ex 18. Martyrib. Cæ-
saraugustanis **Prudentio.**

Succellus alius, Episcopus Africæ, no-
minatur a **Cypriano** epistola 12.

SUETONII

Suetonius Paulinus, vir Consularis, pri-
mus Rom. ducum transgressus Atlantem
aliquot milium spatio. Hæc & plura **Pli-
nius** 5. cap. 1. sæpius eundem citans. De eo-
dem multa **Tacit. lib. 13. & 18. itē in Agric.**

C. Suetonius Lenis 13. legionis in bello
Othoniano Tribunus, pater **Suet. Tranq.**

C. Suetonius Tranquillus, **Hadriani**
principis epistolarū magister, scripsit 12.
Cæsares, item Grammaticos & Rhetores cla-
ros. Citatur & **Illius** de ludicra historia li-
ber apud **Gellium** 9. c. 2. ¶ **Plenius** de **Sue-
tonii** huius vita **Suidas** *Τραχυμωνος*, plenissi-
me **Elias Vinetus Santo**, quam descriptio-
nem, **Suetonii** Cæsaris præmissam, habet
editio **Lugdunensis Antonii Gryphii.** Cæ-
sares eius *ἀναγραφὴς* suppleuit **Lud. Viues.** Sed
& de Rhetorib. libro multa deesse, probat
Achilles Stætius ex eorū Rhetorū catalogo,
qui principio libri manuscripti eiusmodi
legatur: *L. Cæstius Pius. M. Portius Latro. Q.
Curtius Rufus. L. Valerius Primianus. Vergi-
lius Flauus. L. Stætius Virgilius. P. Clodius Qui-
rinalis. M. Antonius Liberalis. Sex. Iulius Ga-
binus. M. Fabius Quintilianus. Iul. Tiro.*

Suetonius Optatianus, **Taciti** principis
tempore, cuius vitam scripsit.

¶ **SVEIVS**, vir doctissimus, citatur
Macrobio in **Idyllio**, quod moretū inscribitur.

¶ **SVEIVS**

¶ **SVEIVS**

¶ **SUFFENVS**, vt ineptus Poeta notatur
Catullo.

Suffenas tempore **Pompeii.** Meminit
eius **Valerius Maximus** 7. cap. 7. De eodē
forte **Cicero** lib. 4. ad **Attic. epist. 15.**

SUFFIDI

¶ **Suffidius** **Q. F.** Eques Rom. priuignus
M. Cæcii, & **Trib. mil.** sub **Cicerone** in **Ci-
licia** fuit. Commendatur **Bruto** epistolarū
13. idque duabus epistolis.

Suffidius, primus Rom. de architectura
volumen edidit. **Vitruuius** in prologo 7. a-
pud quem tamen vulgo legitur **Sufficius.**

SULLII

P. Suillius Rufus, **Vestiliæ F.** accusator
terribilis ac venalis sub **Claudio**, quæstor a-
liquando **Germanici**, & **Asiæ** prouinciæ re-
ctor, sub **Nerone** pellitur in **Baleares**, parte
etiam bonorū adempta. Filius illi fuit **Ne-
rulinus** & **neptis.** **Plinius** lib. 7. cap. 4. **Taci-
tus** 11. & 13. Consul fuit cum **Hoftorio** **Sea-
pula** sub **Claudio.** Institutionum 3. titulo
9. Huic, opinor, scribit **Ouidius** lib. 4. de
Ponto, ostenditque illum priuignam suam
duxisse:

Nā tibi quæ coniunx, eadē mihi filia pene est.

¶ **M. SVILLIVS SERVILIANVS**, Consul
sub **Claudio** anno V. C. DCCCII.

¶ **Suillius Cæsoninus**, donatus vita sub
Claudio, cum conscii flagitiorum **Messa-
linæ**, **C. Silio** adulterio nubentis, punirentur.
Tacitus 11.

¶ **Suillius Cincinnatus**, cum **Sex. Pom-
peio** & **Attico**, item **Q. Martio**, & **C. Septi-
mio**, & **C. Sestio**, nominatur in testamento
L. Cuspidi.

¶ **C. Suillius Aristænetus VII. vir Epul. sode-
lis Augustalis**, &c. refertur **Fabricio** in an-
tiquitatibus CC. 8.

SULPITII Patricii.

Sulpitiorum, quis primus **Galbæ** cogno-
men, & vnde tulerit, incertum est. Quidā
quod **Galbano** facibus illitis oppidum in
Hispania succenderit, cum id frustra diu
oppugnasset, appellatum **Galbam** putant,
alii quod in diurna valetudine **Galbeo**, id
est, remediis lana inuolutis assidue vtere-
tur: nonnulli quod præpinguis fuerit visus,
quem **Galbam** Galli vocant, vel contra,
quod tam exilis, quam sunt animalia, quæ
in æsculis nascuntur, appellanturque **Gal-
bæ.** **Suetonius** in **Galba.**

Antiquissimum in **Galbarum** gente in-
uenio **P. Sulpitium** **Sergii F.** qui nullo an-
tea curuli magistratu gesto, Consul factus
est, missusque contra **Philippum**, **Macedo-
num** regem. Idem ad reuocandum ex **Sici-
lia** **Cn. Seruilium** Consulem, parantem in
Africam traicere, Dictator dictus, ipsum
pro iure maioris imperii in **Italiam** retraxit.
Liuius in fine 25. & 30. Iterum Consul an-
no a primo consulatu 11. bellum **Macedo-
nicum** aduersus **Philippum** sortitus est. **Li-
uius** 31. Quidam tamen alium hunc esse
volunt, qui in **Macedoniam** transferit ab
eo, qui contra eundem res in **Græcia** ges-
ferit, Dictatorque fuerit.

¶ **Serg. Sulpitius Galba**, **Ædilitius**, mit-
titur legatus vna cum aliis in **Asiam** ad
transportandam ex **Asia** matrem **Deum**,
anno vrbs conditæ DCLIX. Mortuo **Q.
Fabio** **Maximo** in eiusdem locum **Ponti-
fex** inauguratus est. Decessit ann. DLVI. **Li-
uius** lib. 29. & 32.

¶ **L. Sulpitius Galba**, Pontifex & ipse, eo-
dem quo **Serg. Sulpitius** anno vitam cum
morte commutauit. **Liuius** 32.

Serg. Sulpitius Galba, **Ædilis** cur. anno
V. C. DLXVI. cum **P. Claudio**, a quibus 12.
clypea erata in **Capitolio** posita ex pecunia,
quo frumentarios ob annonam compres-
sam damnarunt. Sequenti anno Prætor
urbanam iurisdictionem tenuit. **Liuius** 38.

C. Sulpitius Galba, fit Pontifex in locū
Tuditani, anno V. C. DLXXX. deinde inter-
iecto triennio Prætor. **Liuius** lib. 41. & seq.

Serg. Sulpitius Galba, **Trib. mil.** secun-
dæ legionis in **Macedonia** sub **L. Emilio**
Paulo imp. triumphum illius, quæ de **Perse**
rege egit, impedire conatus est, fecissetque,
ni **M. Seruilius**, qui Consul & Magister e-
quitum fuerat, graui oratione populum in
diuersam sententiam traduxisset. **Liuius** 45.

SERG. SULPITIUS GALBA, ætate sua
Rom. omnium eloquentissimus, consula-
tum gessit cum **L. Aurelio** **Cotta** anno V.
C. DCX. Prætor principio aduersus **Lusita-
nos** male pugnavit. **Liuius** 48. Inde 30000.
Lusitanorum summa perfidia trucidauit.
Ob quod facinus cum se damnari videret,
complexus duos filios prætextatos & **F. C.
Sulpitii**, cuius tutor erat, ita miserabiliter
proselocutus est, vt rogatio antiquaretur.
Vide **Ciceronem** in **Bruto**, **Liuium** 49.
Sueton. in **Galba**, **Valerium** **Maximum** lib.
8. capite 1. lib. 9. capite 6. **Orosium** lib. 4.
capite 21.

C. Sulpitius Galba, Oratoris Sergii F. P. Crassi, eloquentissimi Iurisperiti, gener, primus e collegio sacerdotū publico iudicio damnatus est. Vide Ciceronem in Bruto plura commemorantem.

Serg. Sulpitius Galba, Consul an. V. C. DCXLVI. bello sociali comprehensus a Lucanis viuis, foeminae opera, ad quam diuertebatur, captiuitate exēptus est. Liu. 7. 2.

P. Sulpitius Galba, Ciceronis in ambiedo Consulatu competitor. Asconius Ped. Meminit eius 1. ad Att.

Serg. Sulpitius Galba, Oratoris nepos, legatus Caesaris in bello Gallico, infensus illi ob repulsam Consulatus, cum Cassio & Bruto cōspirauit. Propter quod Pedia lege damnatus est. Hic, teste Suetonio, Galbae Imperatoris proauus fuit. Ac nescio an idē sit, qui sponsor pro Pompeio, bonorū illius venditionē Caesari pro tribunali nō obscure obiecit, vt est apud Valer. Max. 6. cap. 2.

Serg. Sulpitius Galba, Imp. auus, studiis quam dignitate clarior (non. n. egressus est Praetura gradū) multiplicē nec incuriosam historiā edidit. Suetonius. Huius esse arbitrō, quod citat Fabius 6. c. 4. in negligenter petentem pilā: *Petis tanquam Caesaris candidatus.* De praenomine tamē nō nihil adhuc dubito: nec enim idē est apud Suetonium.

C. Sulpitius Galba, Imp. pater, vir Consularis, breui corpore atq; etiā gibber, modicēq; in dicēdo facultatis, causas industrie actitauit. Vxorēs habuit Mummiā Achaicā, neptē Catuli, proneptemq; L. Mumii, qui Corinthū excidit, & Liuiā Ocellinā, ditē admodū & pulchrā, a qua nobilitatis causa appetitus fuit. Ex Achaica liberos C. & Serg. procreauit. Suetoni⁹. In hūc, arbitrō, est dictū M. Laelii: *Ingeniū Galbae male habitat.* Vide Macrob. Satur. 1. 2. vbi & Augusti Cēs. & Orbilii Gram. in eū dictēria cōmemorātur.

C. Sulpiti⁹ Galba, Cōsul sub Tiberio an. V. C. DCCLXXIX. attritis facultatibus, vrbe cessit, prohibitusque a Tiberio fortiri anno suo Proconsulatum, voluntaria morte decessit. Suetonius & Tacitus lib. 5. Meminit huius & Plin. 33. c. 2. Sigillo vsus est progenitorū cuiusdā sui, in quo erat canis ex nauī prospectans. Dion lib. 51. pagina 301.

SERG. SULPITIUS GALBA, Imp. natus est M. Val. Messala Cn. Corn. Lentulo Cōs. Liberalibus artibus institutus, etiā iuri operā dedit. Per dignitatis gradus ad Cōsulatū, & Hispaniae Proconsulātū euectus, imperio dignus habitus, sed in ipso repertus minor,

saues & sordidus, eoque militibus inuisus, insidiis Othonis in foro occiditur, imperii mense 7. anno aetatis 73. Plura Suetonius, Tacitus & Plutarchus.

¶ *Rideo, inquit Galba, canteri, prouerbiū est, quod Sisinnius Capito de iis interpretatur, qui principio rei alicuius inchoata deficiunt animo.* Sulpiti⁹ Galba, cū in prouinciā exiēs ad portā ipsā cāteriū suū animaduertisset cecidisse: *Rideo, inquit, canteri, te iam lassum esse, cū tam longū iter iturus, vix id sis ingressus.* Fragmentum Sex. Pōpeii p. 92. & Pauli epitome lib. 16.

L. Galba, scurra Caesaris, cuius meminit Iuuenalis Sat. 5. & Martialis sub finem 10. Huic Erasmus tribuit dictum illud in pilam negligentius petentē. De hoc paulo supra.

Serg. Galba, tempore Horatii I. C. fuisse traditur, in quē dictū sit illud Horatii, de deprehēsis & punitis in adulterio, serm. Sat. 2. *Iure omnes Galba negabat.*

Rutilius vult hūc patrē Imperatoris fuisse.

¶ Ser. Sulpitius P. F. Camerinus, Cōsul anno V. C. CCLV. sub quo euulgata est cōiuratio, ad prōdendā vrbe Tarquinii inita. Idem Curio Maximus fuit. Moritur anno CCXC I. Liuius & Dionysius.

Q. Sulpitius Camerinus, Consul an. V. C. CCLXIV. quo tēpore pestis grauitē vrbe depopulata est. Dionys. 7. fors Seruii fr. fuit.

Ser. Sulpitius Camerinus, Consul an. V. C. CCXCII. quando in exiliū actus est Cæso Quintius Cincinnatus. Liuius 3.

P. Sulpitius Camerinus, vnus ex tribus legatis, qui ad describēdas Solonis leges Athenas missi sunt, deinde ferēdis iisdē creatus X. vir, ann. V. C. CCC I I I. Liuius 3.

Q. Sulpitius Camerinus, Trib. mil. cōs. potest. an. V. C. CCCLIII. & iterū biēnio post.

Ser. Sulpitius Camerinus Consul an. V. C. CCCLXII. Censor anno CCCLXXV.

Ser. Sulpitius Camerinus, Consul anno V. C. CCCXC.

Q. Sulpitius Camerinus, Consul sub Augusto an. V. C. DCCLXI. Meminerunt huius Plinius 7. cap. 48. Suetonius in Vespasiano. Hūc opinor esse, quem Ouidius citat inter Poetas sui temporis in fine 4. de Ponto.

Sulpitius Camerinus cum F. interfectus a Nerone, accusante Helio. Vide Dionem & Tacitum lib. 13.

¶ Q. Sulpiti⁹ Cōs⁹, Cos. an. V. C. CCCXXI.

¶ Ser. Sulpitius Rufus, Trib. mil. Conf. potest. sexies. In quinto Tribunatu cū collega L. Quintio Cincinnato Tusculanos obsidione soluit, & Latinos cecidit. Hic M. Fabii

Fabii Ambusti gener fuit, cuius vxor sororem irrident, quod fores licitorum fascibus percussas expauisset, causam praebuit, vt C. Licinius Stolo maritus similiter atq; Trib. pl. factus est, legem ferret, vt consulū alter e plebe fieret, qua lege & ipse paulo post Cōsulatū homo plebeius consecutus est. Li. 6.

¶ Ser. Sulpitius, Ser. F. Augur. Fragmēt. Sex. Pompeii pag. 150.

P. Sulpitius Rufus, C. Caesaris legatus in Gallis. Meminit eius Cēs. Comm. 4. & 7. Opinor Iureconsulti fratrem fuisse.

Ser. Sulpitius, alius haud dubie a Iurecōsulto, memoratur Caesari in partibus Pompeianis Comment. 2. in fine.

Ser. SULPITIUS Q. F. Rufus, vir summā nobilitatis & I. C. natus tamen patre Equite Romano, auo nulla insigni laude celebrato, vt Cicero pro Muræna. Ad hunc sunt epist. Cic. lib. 4. Vide annotationes nostras. Prætor quæstionē peculatus exercuit. Cicero pro Muræna. Cōsulatū gessit cū M. Marcello an. V. C. DCCIII. Accusauit L. Murēnā, a quo petitione Cōsulatus victus erat, quē ruc Cōs. desig. Cicero Cōsul defendit. Audiuit L. Luciliū Balbū & C. Aquiliū Gallū.

Obiit bello Mutinēsi in legatione, vnde & illi statua decreta. Cicero Philip. 9. Laudatur impensius ibidē & in Bruto. Locum in Philipp. ita claudit: *Omnes qui ex omni aetate in hac ciuitate intelligentiam iuris habuerūt, si vnū in locum conferantur, cū Ser. Sulpitio nō sunt comparandi. Neg. enim ille magis iuris cōsultus q̄ iustitia fuit. Itaq; q̄ p̄ficiēbantur a legibus, & a iure civili semper ad facilitatē equitatemq; referebat. Neg. cōstituerē latinū actiones malebat, quā controuersias tollere, &c.* Quintilianus ait, trib. eū orationib. insignē laudem meruisse. Ex his pro Aufidia citatur in Fragmento Sex. Pōp. p. 3. Plura Volater. Vxor illi fuit Posthumia, teste Suet. in Cēs. De Seruio filio Cic. Philip. 9. & epist. lib. 4. epist. 3.

Sulpitius Rufus, Iudi procurator sub Claudio, occisus ab eo propter nuptias Messalinæ cum C. Silio celebratas. Tacit. li. 11.

¶ P. Sulpitius Longus, Trib. mil. Conf. potest. ann. V. C. CCCLXV.

C. Sulpitius Lōgus, Consul an. CCCXVII. iterum CCCXXXI.

Sulpitius Longus, cum fœdissimus esset, eum, cōtra quem in iudicio liberali, aderat, ne faciem quidem habere liberi hominis dixit. Cui respondens Domitius Afer: *Tu, inquit, ex animi sententia, Longe? qui malam faciem habet, liber non est?* Fab. Quint. 6. c. 4.

¶ C. Sulpitius Peticus, Trib. mil. Conf. potest. ann. V. C. CCCLXXI I I.

C. Sulpitius Peticus, Consul quater & Dictator, Gallos insigni pugna strauit, de quibus triumphauit.

¶ Sulpitius Asper, Centurio, dedit coniurationi Pisonianæ nomen sub Nerone. A quo interrogatus, cur in cēdem suā conspirauisset, respondit: Non aliter tot flagitiis eius subueniri potuisse. Tacitus lib. 15. Dioni est Σουλπίκιος Ἀσπέρ.

¶ P. Sulpitius Auerrio, Consul ann. V. C. CCCCL. triumphauit cum collega T. Sēpronio Sopho de Æquis, cū intra dies 60. oppida 47. oppugnando cepissent. Idem Censor fuit quadriennio post.

P. Sulpitius Auerrio, Consul anno V. C. CCCCLXXIV.

¶ C. Sulpitius Paterculus, Consul anno V. C. CCCXCV. Ad hunc refero stratagemā, quod narrat Frontinus lib. 2. cap. 4. male, vt opinor, Petreium vocans. Ser. Sulpitii Paterculi filiam Sulpiciam, castissimam fuisse matronam, e centū delectam, quæ ob pudicitiam Veneris simulachrum dedicaret, scribit Val. Max. 8. c. 16. De eadē Ouid. 5. Fast. Iul. Obsequens, Plinius 7. cap. 35. Solinus capite 7. Sulpitia, ex nobilissima Sulpitiorum familia, Poetria temporibus Domitiani, Neruæ & Traiani, cuius carmina laudant Martialis & Apollinaris. Maritum habuit Calenium. Extat eius titulo carmen Satyricū de edicto Domitiani, quo Philosophos vrbe exegit, inter epigrammata Aufonii.

Sulpitiam, Seruii filiam, vt elegantem & amicam celebrat Tibullus Eleg. 2.

¶ Sulpitius Flauus Claudio Imperatori in scribenda Hist. adiutor extitit, teste Suet. Sulpitianus Flaccus, a Pertinace Imp. cuius socer erat, praefectus vrbis factus est, caesus a Seuero, Dion.

¶ C. Sulpitius Gallus, Consul anno vrbis conditæ DC.

C. SULPITIUS GALLVS, Prætor fuit anno V. C. DLXXXV. Triennio post Consul Ligures subegit. Liuius 46. Maxime omnium nobilium Græcis litteris studuit, & in Oratorum numero habitus est. Quo Prætor ludos Apollini faciente, Ennius Thyestem fabulā docuit, Cōsule vero mortem obiit. Trib. mil. in exercitu Pauli Æmilii Lunæ defectū prædixit. Cic. in Brut. Liu. 44. Plut. in Paulo, Val. Max. 8. c. 11. Plin. 2. c. 12. Quintilianus lib. 1. c. 17. Frontinus lib. 1. cap. 12.

P. Sulpitius Gallus, fors C. fr. homo delicatus, cui inter alia, quod tunicis totas manus operientibus vteretur Scipio Æmilianus pbro dedit. Legatur A. Gellius 7. c. 12.

Q. Sulpitius Gallus C. F. quem pupillū Galba in iudicium tulit. Cic. de Oratore 1.

C. quidam Sulpitius Gallus, vxorem dimisit, quod capite aperto foris versatā cognouisset. Valerius Max. 6. cap. 3.

C. Sulpitius, Prætor Cicerone Consule. Cicero in Catilinam oratione 3.

Sulpitius Crassus, Proconsul Asiæ, occisus sub Commodō. Lampridius.

Sulpitius Can^o, occisus a Seuerō. Spart. Sulpitio rescripsit Gordianus Imp. 4. Cod. tit. 3 2.

Sulpitio Maximinus Imp. 5. Cod. tit. 12.

M. Sulpitius M. F. Acceptus. Inscript. ant. pag. 34.

M. Sulpitius Eros. Ibidem.

C. Sulpitius, Prætor ann. V. C. DXLIII.

P. Sulpitius, Tribunus pl. accusauit seditiosum ac inutile ciuem, C. Norbanū, quæ actio ipsius eloquentiam valde illustrauit. Cicero Off. 2. cæsus iussus Syllæ, de cuius improbitate multa Plutarchus in vita Syllæ. Cicero hūc in Oratore suo cū L. Crasso, M. Antonio & C. Cotta inducit. Fratrem habuit M. Seruium Sulpitium, ut tradit Nepos in vita Attici. Plura Volaterranus. Cicero hūc in de Haruspiciū responsis ab optima causa profectum, Caiō que Thuscio, Consulatu contra leges petenti, resistentem, longius q̄ voluerit, aura populari prouectū scribit.

Sulpitia, quanquam retinente matre Iulia, Lentulum Crustellionem maritū, proscriptum a Triumuiris, in Sicilia secura est. Valerius Maximus 6. cap. 7.

Q. Sulpitius Marcellinus, refertur Inscript. ant. pag. 66.

Ser. Sulpitius Trophinus. Ibidem p. 187.

P. Sulpitius Quirinius, Consul sub Augusto, anno V. C. DCCXLI. nihil ad veterem Sulpitorum familiam pertinens, ortus apud Lanuuium municipium. Tacitus 3. Hic est haud dubie, qui apud Lucam Græce recte *Κυρίνιος*, sed Latine perperā Cyrenius vocatur. Dioni etiam 54. & Iosepho li. 18. c. 1. Cyrenius est. Eusebius hunc ex S. C. in Iudæam ad hominum census describendos missum tradit.

Sulpitius Posthumus, Prætorius, datus adiutor Messalæ Coruino in curatione aquarū sub Augusto, an. V. C. DCCXLIII. Q. Ælio P. Fabio Cos. Frontinus de aqueductibus.

Sulpitia Prætextata, vxor M. Licinii Crassi Scriboniani, 4. liberorum ex eo mater. Tacitus lib. 20.

Sulpitius Victor, scripsit de arte Oratoria ad M. Silonem, generum suum.

Sulpitius Apollinaris, vir doctissimus prædicatur Gellio. Scripsit epigrammata Græca, & argumenta in Comædias Terentii. Floruit sub Hadriano, ut vult Benedictus Philologus Florentinus. Martialis ad illum scazonta suum misit.

Sulpitio Antigono cum patre suo rescripsit Antoninus Pand. de quæstionibus.

Sulpitius Seuerus, vir genere & litteris nobilis, scripsit non contemnenda opuscula. De hoc Gennadius.

SVPERIANVS, Sophista, sero ille quidem ad discendum accessit, & ingenio tardiore fuit, sed adeo laboriosus & diligēs, ut cum annos natus 30. oratorum libros legere cœpisset, & liberalibus disciplinis operā dare, a seipso illa per vim exigeret, nec obiurgationibus nec flagris parcens. Nequaquā igitur spe frustratus Athenis designatus Sophista fuit. Plura de eo Suidas.

S V R D I N I I

Surdinius Næuiani liberti bona, quæ ille Genutio cuidam, matris magnæ Gallo, testamento reliquerat, sibi vendicauit, edicente Consule Mamercō Æmilio, Genutiū neq; vitorum neq; mulierū numero habendū, qui sibi spōte genitalia amputasset. Valerius Maximus lib. 7. cap. 7.

Surdinius, Declamator, Senecæ citatur ut ingeniosus adolescens, & a quo Græcæ fabulæ eleganter in Latinum sermonem conuersæ sint, quiq; solitus sit dulces sententias dicere, frequentius tamē prædulces & infractas. Declamauit aliquando apud Cestium Prætozem. In fine suasoriarum.

Surdinia Aphrodisia. Inscript. ant. p. 47.

S V T O R I I

L. Sutorius Turpio, memoratur Cicero ad Attic. 6.

L. Sutorius Priscus, a quo Seianus spandem emit 111. M. D. Plinius 7. cap. 39.

L. Sutorius Priscus LL. Amaranthus, cum Sutoria LL. coniuge, memoratur Inscript. ant. pag. 74.

Sutorius Callinicus, Sophista. Suidas

Καλλιτικός.

SVTRIVS Comicus, citatur Fulgētio.

SYAGRIVS, notari^o sub Valētiniano. I. postea

postea Cos. & Præf. Ammian^o lib. 28. Cōsulatū gessit sub Gratiano an. V. C. MCCCXXIV.

S Y L V A N I

Syluani plerique dicti in Plautiis.

Syluanus, vir Consularis sub Ant. Pio.

Syluanus Bonitii, viri fortis F. sub Constantio sumisit imperiū. Ammianus 15.

Syluano rescribit Antoninus 8. C. tit. 18.

S Y L V I I

Syluii reges apud Albanos regnarunt.

Syluiorum familia, ex qua Otho Imp. descendit, vetus & honorata fuit in oppido Ferentino.

M. Syluius Otho, auus, patre Equite Roman. matre humili, incertum an ingenua, per gratiam Liuiæ Augustæ, in cuius domo creuerat, Senator factus est, nec Præturæ gradum excessit.

L. Syluius Otho, pater, materno genere præclaro, & magnarum propinquitatum, tam charus tamque non ablimilis facie Tibertio principi fuit, ut plerique procreatum ex eo crederent. Urbanos honores, Procōsularum Africæ & extraordinaria imperia seuerissime administravit. Hæc & plurā Suetonius. Sustulit ex Albia Terentia, splendidissima scemina, filios duos & filiam, quā nondum nubilem Druso, Germanici F. despondit.

M. SYLVIVS OTHO L. F. natus minor, in adolescentia prodigus & procax, facile se morum similitudine Neroni principi insinuauit. Apud quem cum multum potentiæ obtinuisset, tandem ob Poppeam Sabinam pertinaci^o adamatā, per causam legationis, in Lusitaniam semotus est. Quare postea conatibus Galbæ primus accessit. Sperans autem a Galba se adoptandum, vbi Pisonē prælarum vidit, milites largitionib. & promissis corrupit. A quibus Galba & Pisonē interēptis, ipse Imperator salutatus est. Sed breue gaudium fuit: nam eodem tempore Vitellius in Germania imperium arripuit. Per cuius duces copiis suis profligatis, cum tamen adhuc plures illi, eaq; integræ superessent, moriendi consilium inicit, dimissisque omnibus, cum & fratris filium hortatus esset, ne se patrum suum aut obliuisceretur vnquam, aut nimium meminisset, mortem sibi sua manu conscuit, ætatis anno 38. imperii mense 4. hoc vno laudē adeptus, quod publico bono volēs & fortiter interuisset. Auctores Tacitus, Tranquillus & Plutarchus.

L. Syluius Titianus, Othonis fr. natū maior, statim a cæde Galbæ cum eodē Cōsularum inicit. Profecto illo contra duces Vitellii, reb. vrbanis præfuit, donec accitūs a fratre, toti bello præponeretur. Censentib^o autē cæteris ducib. morā ipsis vtilē esse, festinationē hostibus, eoq; lentius agendum, operatione sua rē afflixit. Victis partib. Othonianis, nullū discrimē apud victorē ad iit, pietate & ignauia excusar^o. Tac. 17. & 18.

M. Syluius Coccianus, Titiani F. a Domitiano interemptus est, q; Othonis Imp. patri sui, natalem celebrasset, teste Suetonio. Eius filiā Coccia^o vxorē duxit Vestrici Spurina, ex eaq; filiū singularis indolis Coccii suscepit, qui iuuenis admodū mortuus, ab Imp. Traiano. in solatiū orbitatis paternæ, & victoriæ præmium de Bructeris, triumphali statua donatus est. Plinius lib. 2. epist. ad Luperum.

S Y L V I N I

Costa Præf. L. Syluini Helpidiani. Manutius in Orthographia.

P. Syluinus, vir clarus, ad quem L. Iunius Columella libros de re rustica scripsit. Syluinus, Rhetor, ab Heliogabalo occisus est, ut scribit Lampridius.

L. SYLVO Sabinus, cecidit in bello Viriatino, ut est apud Fabricium.

S Y M M A C H I

Symmachi ad quam gentem pertineat, statuere non possum. Vnū Aurelii nominis inuenio, de cæteris idē affirmare nō audeo. Symmacho & Diotimo rescribit Alex. A. 5. Cod. tit. 36.

Symmachus, Consulatu functus est sub Constantino ann. MCCCXXI. Huic, opinor, rescribit Cōstantin^o & Licinius 5. C. ti. 40.

Symmachus, cum Maximo a nobilitate Rom. missus ad Constantium est, ex quib. ille posthabito potiore, Maximo præfecturā vrbis contulit. Successit postea sub Valentiniano in eodē honore Aproniano, vir inter præcipua nominandus exempla doctinarū atq; modestiæ. Hæc & plurā Marcellinus lib. 28. p. 732. Gessit & Cōsulatū, opinor, sub Theodosio, ann. V. C. MCCCXIV.

Q. Aurelius Symmachus, Cōsulatum obtinuit anno V. C. MCCCXIX. Aetii collega.

Symmachus, alius, eodē honore potitus est anno V. C. MCCCXXVI. & quidē solus. Symmachus, focer Boethii, cū ipso genito Cōsulatū gessit an. V. C. MCCCXXV. in quo honore ambo iussu Theodorici Gothorū regis, interempti sunt. Vide Aurelios.

Symmachi, Medici opinor, meminit Martialis.

Symmachus, sacrorū librorū interpres, Ebionita fuit teste Euseb. Hist. Eccl. 6. c. 14.

SYMPHORO rescribunt AA. & CC. 6. Cod. tit. 54.

SYMPHORIANA Alexan. A. 7. Cod. titulo 74.

SYMPHRONIVS præf. vrbis. Aspasius, Vicarius eius. in passione Agnetis.

SYRICIO scribit D. Ambrosius epistola 7.

T.

ADIVS locutus est meū, &c. Cicero ad Att. 1. epistola 4. T. Tadius T. F. Catianus quæritur in Inscript. ant. pag. 88. Q. & P. Tadii, citantur Ciceroni in Verrinis.

THALASSIO, Præf. præf. rescribunt AA. & CC. 7. Cod. tit. 42.

Thalassio, alii, Proconsuli Africæ, rescribunt Valēs, Gratianus & Valentin. 7. Cod. titulo 65.

TAMISII

L. Tamisius, a Catilina occisus. Asconius Pedianus. Alii tamen L. Tanusius, alii L. Tantasius legunt.

Tamisiorum, ut gentis alicuius, in quam sævierit Sylla, meminit Cicero in petitione Consulatus ad fr.

Tamisius Geminus, Historicus, citatur a Suetonio & Plutarcho in Cæsare.

Tamasia matrona, T. Iunium maritum, proscriptum a Triumviris, arcæ inclusit, & apud libertum tantisper occulit, donec vitam illi a Cæsare impetraret. Cæsar etiam seruum observatum patronū equestri dignitate remuneratus est. Dion lib. 47.

Tamisius Mustela, Antonianus, memoratur Ciceroni Philipp. 2.

TANTILLÆ rescribitur ab AA. & CC. 3. Cod. tit. 18.

TARATII

C. Taratia, virgo Vestalis, campum Tiberinū populo gratificata dedit, cui ob id decreta statua. Plinius 34. cap. 6. De prænomine huius, itē C. Cæcilie, quæ est Tanauquil, Tarquini Prisci vxor, probat Sex. Pompeius lib. 14. etiam fœminas prænominebus appellatas.

Taratius Bassus cum fratre Camenio vixit sub Valentiniano primo, postea præf. vrb. Ammianus 28.

TARIVS, filium deprehensum in paricidio, causa cognita, cum etiam Augustū aduocasset, Massiliam relegavit, & annua

illi præstitit, quanta præstare integro solobat. Seneca 1. de Clementia.

TARPEII

Sp. Tarpeius, custos arcis, quæ Tarpeia filia virgo, auro corrupta, Sabinis prodidit. Liu. 1. Suidas τάρπης, Varro lib. 4. de ling. Lat. Sp. Tarpei Capitolin, Cōf. an. V. C. ccc. Tarpeia, lecta inter primas Vestales, quæ quatuor fuere. Plutarchus in Numa.

TARQVINII

L. TARQVINIVS PRISCVS, a patria nomē habens, dictus antea Lucumo, patre natus Demarato, Corinthio exule, V. Romæ Rex factus est. De hoc Val. Max. 3. c. 4. alii.

L. TARQVINIVS SVPERBVS, Prisci regis F. seu, ut Dionysius vult, nepos, septimus & vltimus Rex, cum 25. annis præfuisset, ob scelus Sexti F. cum liberis pulsus est. Obiit Cumis nonagenarius, nequicquam tentatis omnibus, ut in regnum restitueretur.

T. Aruns, Sextus, Tarquini Superbi filii, quorum Sextus, stuprata per vim Lucretia, causam Rom. præbuit, uti pater cum tota domo pelleretur. Idem apud Gabios, quos ante patri prodiderat, cæsus est. Liu. 1. Quid. Fast. 2. Aruns cū Bruto Consule cōgressus, mutuo vulnere interiit. T. apud lacum Regillum occubuit. Liuius.

L. Tarquinius Collatinus, Egerii F. Aruntis, qui Tarquini Prisci fr. erat, nepos, Lucretiæ maritus, primus cū Bruto Romæ Consul creatus est, quo tamē in honore, ob nomen Tarquiniū, in exiliū ire coactus est.

L. Tarquinius, Patriciæ gentis M. equitum dictus a L. Quintio Cincinnato Dict. Liuius 3.

P. Tarquinius, Trib. pl. cum M. Liuius Druso, quorum leges bellum Italicum excitant. Iulius Obsequens.

L. Tarquinius, coniurationis Catilinæ falsus iudex. Salustius. Per L. Tarquiniū (nescio an eundē) cū simul e portu Ephesi egrederetur, sed expeditus nauigantem, Cicerō ad Atticum litteras dedit. Ad Attic. 6. epistola 8.

Tar-

Tarquinius Priscus, dux Sertorii contra Pompeium apud Lauronē. Vide Frōtinum 2. cap. 5. item locum Salustii, adductum a Seruio in lib. 1. Æneid.

Tarquinius, præf. vrb. Syluestro Pontifici molestus. Mantuanus in Fastis.

Tarquinia Faustina, cum coniuge M. Caluentio Sabiniano, refertur Inscript. vetust. pag. 488.

Tarquinia Modesta. Ibidem pag. 102.

TARQVITII

L. Tarquitius Flaccus, Magister Equitū anno V. C. ccxcv. Tabulæ Capitol.

Tarquitius Crescēs, de quo Tacit. li. 15.

L. Tarquitius Trophimus & Tarquitia Eutychia coniunx. Inscript. ant. pag. 294.

M. Tarquitius, Tarquitia Lacæna, coniuges. Ibid. pag. 314.

Tarquitius, scripsit de Hetrusca disciplina. Citatur a Plinio lib. 1. Sex. Pomp. Fragment. pag. 83. Macrobius Tarquitiū Priscum, & librum ostentarium arborariū vocat. Si tamen est idem.

TARVLA, L. Syllæ Dictat. seruus. Lepidus apud Salustium illius commeminit.

TARVTII

L. Tarutius Firmianus, familiaris Ciceronis, Chaldaicis litteris in primis eruditus. Cicero 2. de diuinatione. Huic Varro proposuit Romuli natalem diem horamque; ex iis, quæ ei in vita sua euenissent, colligendā supputandamque. Vide Plutarchum in Romulo. De nominis scriptura ista conuenit cum Cicerone Augustinus. Nam Varroni li. 5. de ling. Lat. Taruntius, Stephano ἀβυρῶς ὁ ἀρπαῖος dicitur. Variat longius Censorinus cap. 17. & Vettium vocat.

Tarutius Paternus, citatur inter Iureconsultos. Scripsit 4. militariū libros, teste Martiano I C. Vegetius diligentissimum iuris militaris assertorem vocat. Apud nonnullos legitur Taruntius.

Tarutius Paternus, Præf. præf. Commodi Imp. homo nefarius & rapax, qui Commodum deprauauit, occisus tandē ab Imp. Hunc mendose Lampridius, opinor, Tarutinum vocat.

TATII

T. TATIUS, rex Sabinorum, post compositum cum Romulo bellum, consors illi regni factus est, cæsus in Laurētib. Liu. 1.

Tatia, T. Tatii regis filia vnica, quæ a patre Pōpilio Numæ in Sabinis collocata 13. eius cōiugii anno decessit. Numa ipse post-

ea Romæ regnavit. Plutarchus in Numa.

Tatia, Cæsonis F. seculo suo maximam dotem, id est, X. millia æris ad maritum attulit. Val. Max. lib. 4. cap. 4.

Q. Tatius, legatus Claudii Nerōnis Cōf. bello Pun. secundo castris præpositus est, cum ille contra Hannibalem pugnaturus, ad Liuii collegæ castra tenderet. Liuius.

L. Tatius Rufus, amicus Augusti, ab eodem ad Cōsulatum euectus. Vide Plinium 18. cap. 6.

Tatius Maximus, successor Gaii Maximi in præfectura Prætoriana sub Pio.

Tatius Cyrillus, sub Constantino Magno Græca solitus in Latinum vertere. Capitolinus in Maximino.

TATIANO rescribitur a Diocletiano & Max. AA. 2. Cod. de transactionib. & 5. Cod. tit. 4.

Tatiani duo fuere, pater & filius, incertū vero utrius meminerint Aufonius & Sidonius, ut eloquentis viri, & qui apud Vifontium municipalem scholam rexit. Meminit & Tatiani D. Hieron. in viris illustribus. Hæc ex Egnatio. Capitolinus de Maximino iuniore: Oratore, inquit, vsus est Tatiano, filio Tatiani seniore, qui prouinciarum libros pulcherrimos scripsit, & qui sui temporis dictus est simia, quod cuncta imitatus est.

TAVRI, separatim positi.

Taurus, iudex Rauennæ, filium habuit cæcum, cui Apollinaris, Petri Apostoli discipulus, visum restituit. Vide Martyrologium 22. Iulii.

Tauro rescribit Gordianus A. 5. C. tit. 62.

Taurus, Præf. præf. & Consul cū Florentino, sub Iuliano in exiliū actus. Marcel. 22.

TAVRINVS, dictus Imp. sub Aur. Alexandro, in Euphratem fluuium se abiicit. Aur. Victor.

TEDII

Tedius Afer, Consul designatus, quod factū aliquod Cælaris Octauiani maligno sermone carpisset, tantis ab eo minis conterritus est, ut se præcipitaret. Suetonius.

Tedia non lambit Cluuiam nec Floro Catullam. Iuuenalis Sat. 2.

M. TEIVS, sub Sylla militans cum caperentur Athenæ, primus omnium in murum euasit, teste ipso Sylla in commentariis. Plutarchus in Sylla.

SEX. TEMPANIVS, spectata vir fortitudinis, & equitum decurio, Trib. pl. factus, anno cccxxxii.

TENACII.

P. Tenacius Gemellinus Aug. Col. Epul. Inscriptio. ant. p. 491. cum Cocceia Val. coniuge.

M. Tenacius Niger & C. Tenacius Probus C. filii P. nepotes, cum Domitia C. F. Secunda matre, referuntur in Antiquitatibus Paronæ ciuitatis Ægypti pag. 512.

¶ T. TERASIDIVS, Trib. mil. sub Cæsare in Gallis. Comm. 3.

TERENTII.

Terentios a Tereno, quod est lingua Sabinorum molle, nominatos putat Varro ad Libonē 1. citante Macrobio li. 3. Sat. c. 18.

C. Terentius, Tribunus pl. anno V. C. cxcxi. Liuius lib. 3. Halicarnassens 10.

¶ Q. Terentius & M. Antistius bello Pun. secundo missi ad reuocandum retrahendūque in urbem C. Flaminiū Cos. cū ille honorē istū in vrbe infre nollet. Liu. in fin. 21.

¶ Q. Terentius Culeo, Prætoris familia natus, in eodē bello capitur a Pœnis. Facta pace cum 4. millibus captiuorum Scipioni redditus, currū triūphantis pileo tectus secutus est. Idē postea Prætor factus est anno V. C. DLXVI. Vide Liuium in fine 30. & 38. Val. Maximum 5. capite 2.

¶ Terentius Culeo, Trib. pl. T. Flaminio & M. Marcello, Censoribus. Vide Plutarchum in vita T. Flaminii.

¶ Terentius Culeo, partium Lepidi & Antonii. Cicero epist. 10. Appianus 3.

¶ Culeolus, Proconsul. Cicero epistolarū 13. De hoc an de alio, nescio, Cicero ad Att. 6. Meita appellauit, Culeolū vix auderē.

¶ L. Terentius Massaliota Ædilis pl. anno V. C. DLIV. Prætor cum Q. Terentio Culeone Siciliam sortitus est. Liuius.

¶ C. Terentius Istra, Prætor an. DLXXII. Sardiniam tenuit. Liuius initio 40.

¶ P. Terentius Tusciueicanus, nominatur inter alios anno V. C. DLXXXVI. legatus in Illyricum. Liuius 45.

¶ P. Terentius Lucanus, Senator, cui seruiuit seruitutem P. TERENTIUS A FER, Poeta Comicus, mature tamen ab eo ob ingenium & formam manumissus. Fors idē cum superiore.

C. Ter. Lucanus quæratū apud Plinium 35. capite 7.

¶ Terentius Vespa, Titium, studiose pilaludentē, & noctu signa sacra frangere putatum, cum gregales eum in campum non venisse requirerent, excusauit, quod eum brachiū fregisse diceret. Cic. 2. de Oratore.

Terētius, filiorum octo pater, oppugnauit filii in adoptionem dati testamentum, & euicit. Valerius Max. lib. 7. cap. 7.

L. Terentius, comes contubernalisque Pompeii Magni, patrē Strabonē interimere voluit, quod ne faceret, a filio callide, citra noxam tamen, præuentus est. Plutarchus in Pompeio.

Cn. Ter. Senator Cicerone Cos. Salustius in Catilina.

¶ Q. Terentius, Pontifex, tempore Ciceronis. Idem in de Haruspicum responsis.

¶ P. Terentius Hispo, commendatur a Cicerone, vt familiaris P. Silio epistolarū 13. Eiusdem meminit ad Att. li. 11. epist. 19.

Ser. Terentius, pro amico D. Bruto mori voluit, sed agnitus, seruatū est. Valerius Maximus 4. cap. 7.

¶ M. Terentius Corax, subito mortuus, dum tabellas scribit in foro. Plin. 7. c. 53.

TERENTIA Ciceronis, 93. vitæ annum expleuit. Val. Max. 8. c. 14. Plinius 7. capite 48. 117. annos vixisse tradit. Repudiata a Cicerone, nupsit Salustio, inde Messalæ Coruino. Hieronymus contra Iovinianū: *Ille coniunx egregia, & que de fontibus Tullianis hausserit sapientiam, nupsit Salustio inimico eius, & tertio Messalæ Coruino, & quasi per quosdam gradus eloquentia deuoluta est.* De Terentia flebiliter Cicero ad Attic. 12. p. 454. & lib. 11. De Terentia, inquit, *auditum ex Philotimo, eam scelerate quadam facere.*

L. Terentiū ex Africa discessisse scimus, partūmq; venisse, &c. Dicitur per Nasidiū emissus. Cicero ad Attic. 11. epistola 17.

¶ C. TERENTIUS VARRO, natus patre lauto, proclamando pro sordidis hominibus, causisq; aduersus rem & famam bonorū, non Quæstura modo enituit, sed & duplici Ædilitate, plebeia & curuli & Prætura perfunctus, Consulatu affectus est, homo temerarius & cladis Cannensis auctor. Cui post fugā in urbē reuertenti actæ gratiæ sunt, quod de Republica nō desperasset, & Dictatura oblata. Liuius Dec. 2. & alii, item Val. Max. li. 3. c. 4. li. 4. c. 5. Frontinus 4. c. 5.

A. Terentius Varro, Prætor an. DLXX. ouauit biennio post ex Hispania.

M. TERENTIUS VARRO, doctus ille, synchronus Ciceronis, militauit sub Pōpeio bello Piratico, a quo & corona nauali donatus est. Per idē tēpus cū Corcyræ esset exercitus, ac classis & oēs domus repletæ essent ægrotis ac funetibus, immisso fenestris nouis Aquilone, & obstructis pestilentibus, ianuaque

que permutata; cæteraque eius generis diligentia, suos comites ac familiam incolitimes reduxit. Auctor ipse Varro lib. 1. de re rustic. cap. 4. Eiusdem in bello civili legatus Pōpeii in Hispania fuit. Proscriptus a Triūuiris, apud Fusum Calenū delituit, donec vitam impetraret. Vixit annis plus minus 100. Huic vni viuētī imago ab Asinio Pollione in Bibliotheca, quæ prima in vrbe publicata fuit, posita est. Honorificū illi eruditionis & litteraturæ testimoniū tribuit Cicero in Academicis quæstionibus. Itē Val. Max. li. 8. c. 7. *Terentius Varro, inquit, humane vitæ exemplū, ætatisq; spatiū nominandus: non annis, quibus seculi tempus æquauit, quam stylo viuacior fuit. In eodē enim lectulo & spiritus eius & egregiorū operū cursus extinctus est.* Sed & Augustinus noster tam multa illum legisse scribit, vt mirum sit, aliquid scribere poruisse: rursum tam multa scripsisse, quā vix quenquam legere posse, verisimile sit.

In cæteris reliquit antiquitatū seu diuinarū & humanarum rerū libros 42. Scripsit etiā de gēte populi Rom. de bibliothecis, de vita sua. Vxorem habuit Fūdaniam nomine, de qua supra. ¶ De coronæ naualis honore eius Fragm. Sex. Pomp. p. 11. Itē Plin. lib. 3. c. 11. lib. 7. c. 30. lib. 16. c. 4. Scriptorū eius fragmenta, summa diligentia e veteribus auctoribus a Roberto Stephano collecta, superioribus annis Henrici Stephani typis prodierunt. De quorū scriptorum vi ipse explicans: *Vereor, inquit, ne plures sint futuri, qui quod nimium multa scripserim, reprehendant, quam quod reliquerim quadam, accusent.*

Terentius Varro, postulatus est repetundarum ex Asia ab App. Claudio, adolescente nobili, apud L. Furiū Prætozem, deinde apud P. Lentulum Suram, absolutus autē opera Hortensii, datis iudicibus tabulis, quæ ceras discolorēs haberent. Asconius in diuinationem Ciceronis.

A. Terentius Varro Muræna, collega Augusti Cæsaris in II. Cōsulatu, in eo magistratu mortuus est, suffectusque illi Piso, adoptatus fortassis ex gente Licinia.

P. Terentius Varro Atacinus, ab Atace, vico Narbonensis Galliar, vbi natus est, Poeta, scripsit Argonautica libris 4. & Epigrammata. Celebrauit & carmine amicam Leucadiam. Maria Cataneus hunc eundem facit cum M. Terentio docto illo, sed prorsus indocte. Eundem P. esse Varronem arbitror, cuius bellum Sequanicum citatur a Prisciano lib. 10.

TERENTIA, Mœcenatis vxor, alia ab illa Ciceronis. Hæc perditæ amauit Mœcenas, postea tamen repudiavit, cuius desiderio in cærentem, diu somno caruisse tradunt, vt huc referendum scias, quod de illo scribit Plinius. De hoc diuortio, & donatione facta, vt ad se reuertetetur, fit mentio ff. 24. tit. 1. l. 64. Dion Muræna sorore fuisse scribit, qui in Augustum conspirauit, & adamatam ab Augusto, vnde & Mœcenas in gratia apud Augustum tepescere cœperit.

Terentius Varro, sub Augusto, vt videtur, Salassos domuit. Strabo lib. 4.

¶ Terentius Lætinus, Eques Rom. sub Nerone lege Cornelia damnatus. Tac. 14.

Terentius Libo, memoratur a Donato ex Suetonio, & videtur de eodem loqui Varro lib. 5. de ling. Lat.

¶ Terentius Priscus, a Martiale celebratur tanquam Poetarū præfidiū lib. 8. & 12.

¶ Terētius Rufus, cū Tito in oppugnatione Hierosolymorū fuisse memoratur Iosepho lib. 7. c. 20. & Hegeſippo lib. 5. c. 49.

¶ Terentius Maximus, Domitiani in Bithynia procurator.

¶ Terentius Iunior, celebratur a Plinio in epistolis, & maxime lib. 7. vbi studia eius commendantur.

¶ Terentius Gentianus, inuisus Hadriano fuit, quod ipsum a Senatu tanquā futurum Imperatorem diligi videret. Spartianus.

Gentiano (an Terentiæ familiæ nescio) rescribit Alexander Imp. 9. Cod. tit. 51. Idē, opinor, Consul fuit anno V. C. DCCCCLXIII.

¶ TERENTIUS SCAVRVS, nobilis Grammaticus Diui Hadriani temporibus, composuit quædam de Cæſelli Vindicis erroribus. Gellius 11. c. 15. Huius filii, eiusdē cognomenti Grammaticum, auditū a Vero Imp. Capitolinus refert. Eiusdē fortasse est scriptū de Orthographia, quod vulgo circumfertur typis excusum.

¶ Terētius Clemēs IC. sub Marco Philoſopho. Citantur eius libri 8. ad legem Iuliā Papiam Pand. 23. de ritu nuptiarū, & Pandect. 28. de hæred. instituendis l. 70. Scripsit item ad leges libros 20.

Terentio rescribitur ab Alex. 8. C. tit. 45. Terentio ab Ant. A. 6. C. tit. 3. (tit. 23. Terentiæ ab AA. & CC. 3. C. tit. 12. & 6. C. Terentiæ Flauola V. V. Maxima. Inscript. ant. pag. 249.

C. Terentio C. L. Pamphilo C. Terentio C. L. Rufioni Terentius C. Libertus. Ibid. pag. 306.

A. Terentius A. L. Felix. 313.

Terentia Valentiniana 183.

C. Terentius Philetus. 14.

C. Ter. Denter. 254.

Terentius, Tomitanus Episcopus, Niphoro lib. 12. capite 13.

¶ M. Terentius Asclepiades, citatur in Catalogo Medicorum.

C. Terentius Onesimus & C. Terentius Ursus F. Inscript. ant. pag. 22.

L. Terentius Acutus Conc. Aug. L. Terentio 10 Optato filio Conc. Terentia Saturnina L. Vxor Casia L. Luciano lib. Pudenti liberta. Citatur Scardeonio pag. 68.

¶ P. TERENTIUS AFER, Comicus, Terentii Lucani Senatoris libertus, teste Donato. Eusebius de eo ita: P. Terentius Carthaginiensis, Comædiarum scriptor, ob ingenium & formam libertate donatus, moritur in Arcadia: qui primam Andriam antequam Adilib. venderet, Cæcilio multum se miranti legit. Plura de vita eius idem Donatus.

¶ L. Terentius Fregellanus, & ipse Comicus & libertus, auctorib. Metio & Donato.

¶ M. Terentius Varro Gibba, defendit cum Cicerone Saufeium, socium Milonis in occidendo Clodio. Ascon. 11. Nescio doctus ne Varro hic sit, an alius.

¶ C. Terentius T. F. Terent. patricia gente Rom. ortus, militavit sub Cæsare in Hispania, ibiq; interit. Vide Inscript. ant. p. 11.

L. Terentius Verus & L. Terentius Verinus. Ibidem pag. 445.

¶ Terentius Victor, synchronus Iuliani IC. decessit relicto hærede fratre suo. Vlpianus ex auctoritate Iuliani, Pand. 19. de act. empti & venditi.

¶ C. Terentius Arsa, Trib. pl. ann. V. C. ccxc i. ad populum tulit de legibus Consulari imperio præscribendis. Liuius 3.

¶ L. Terentius Fraternalis. Inscr. ant. p. 21.

P. Terentius Felix. Ibid. pag. 123.

C. Terentius C. F. Mercator pag. 74: Ter. Exsoninus Ter. F. 475. Puto ad Tertios pertinere.

¶ TERENTIANVS, Grammaticus, cuius opus extat de litteris & syllabis.

Terentianus, Episcopus & Martyr apud Tudertum sub Hadriano.

Terentiano rescribit Ant. A. 4. C. ti. 52. & 65

¶ TERMVTIA olea citatur Macrobio. Nescio an gentis nomen sit, vt Sergiana.

TERTII

T. Tertio Seuero A. L. Auenticenses, ob eius erga se merita donum posuisse, testatur vetus inscriptio Wilerji in Heluetiis,

auctore Beato Rhenano. Vide inscript. antiq. pagina 454.

Tertia Seruilia, Seruiliæ Catonis filia, de qua est iocus Ciceronis: *Quo melius em-tum sciat, Tertia deducta est.*

P. Tertius, commentator Vergilii, citatur apud Macrobr. 3. cap. 7.

Tertio rescribunt Seuerus & Anton. 5. Cod. tit. 47. & seorsim Ant. 7. Cod. tit. 1.

TERTULLI

Tertullus, Eques, cuius filiam T. Cæsar vxorem duxit. Suetonius.

¶ Tertullus Cornutus, collega Plinii in præfect. ærarii & Cõsulatu. Plinius in epist. Vir grauis & sanctus. Idem & Æmiliæ viæ curator fuit.

Tertulli & Maximi Consulatus meminit Vlp. Pand. 48. ad legem Iuliã de adulteriis l. 29. Glareanus Tertullo Clementem iungit sub Seuero. Citatur 2. ff. 27. tit. 9. l. 1.

Tertullus, adulter in vxore Antonini, deprehensus aliquãdo prandens cum illa. De quo mimus in scena quærenti sapius adulteri nomen, *Iam tibi dixi, Tertullus dicitur Capitolinus.* Hic puto est, quem consulem habuit cum Sacerdote annus DCCCX.

Tertullum, virum grauem & Philosophum, Ædilem futurum clamasse in aurbus ciuitatis, inter cætera sui magistratus officia sibi Floram matrem ludorum celebritate placandam, Auctor D. Augustinus.

¶ Tertullo Scapulæ rescriperunt D. Marcus & Cõmodus AA. teste Marcello Pand. de off. præsidis.

Ad Scapulam, præsidem Carthaginis, fors Tertullum, extat liber Tertulliani pro Christianis.

Tertullus, præf. vrb. sub Constantio A. & Iuliano. Ammianus 21. dedit illi successorem Iulianus Maximum, F. sororis Rufini Vulcatii.

Tertullus, Consul sub Honorio anno MCLXII. quo anno Roma a Gotthis capta & direpta est. Orosius 7. cap. 42. de Artalo Tyranno loquens: *Nec mirum, inquit, si iure hac pompa miser lusus est, cuius ille umbratilis Consul, Tertullus, ausus est in curia dicere: Loquar vobis Patres Conscripti, Consul & Pontifex, quorum alterum teneo, alterum spero, sperans ab eo, qui non habebat spem, &c.* Blondus hunc Tertullum Patricium virum fuisse, & arrepto imperio, paulo post a Romanis, Honorio studentibus, occisum esse scribit.

Tertullus, Senator, pater Placidi Monachi, & discipuli D. Benedicti.

Q. Ter-

Q. Tertullo, præfidi prouinciæ Mysiæ inferioris, rescriperunt Antoninus & Diuus pater. Pand. 49. de captiuis & postliminio reuersis.

O. Tertull. F. O. Tertullus & Aurel. amantiss. parent. po. Inscript. ant. 362.

Tertullo rescribunt AA. & CC. 4. C. ti. 20.

Tertullus, Orator Iudæorum aduersus Paulum. Act. 24.

Tertulla, vxor Cassii alicuius. Id innuere videtur Cicero 14. ad Atticum epist. 14.

¶ TERTULLIANVM S. C. factum temporibus D. Hadriani, quo matres filii, intestato morientibus, succedere permittuntur.

Tertullianus IC. 4. libros quæstionum, & 1. de castrensi peculio composuit. Rualius Consulem fuisse, & ab eo S. C. Tertullianum nominatum putat, quod mihi neuitiquam probatur. Rescribit ei Constantinus A. librũ 4. quæstionũ citat Sex. Põponius ff. de acquirend. vel omittend. hæred. l. 30.

C. Tertullianus Quintulus. Inscript. ant. pagina 168.

Tertulliano rescribit Const. 8. C. tit. 4.

¶ TETRICI, pater & filius, ambo in 30. Tyrannis cõnumerati, victi ab Aureliano, seruatiq; & in triumpho ducti. Pater etiã rector Lucaniæ factus est. Addit Pollio, domum illorum extare in monte Cælio inter duos lucos contra Isium Metellinum.

Tertius, Episcopus Lingonensis, interfuit Concilio Aurelianensi quinto.

¶ TETRILVS ROGVS, nominatur a Cicerone lib. 4. Acad. quæst.

¶ TETRINVS Gallus, Senator, quod repente oculis captus esset, inedia mori destinavit: verum Augusti consolatione permotus, sententiam mutauit. Suetonius in Augusto. Quidam libri Terrinius habent.

TETTI

Tettii in clientela Claudiorum erant. In Valerio, excuso Moguntia ann. 44. Tettii vocantur.

C. Tettius, accensus C. Neronis, præfidi Asiæ. Cicero 2. in Verrem.

¶ M. Tettius Damio, memoratur Ciceroni ad Att. 4.

C. Tettius infans, matre Petronia natus, ab Augusto in bona patris, a quo facto testamento præteritus erat, ire iussus est. Valerius Maximus 7. cap. 7.

Sex. Tettius, videtur citari a Cælio ad Ciceronem epist. 8. teste Manutio.

Oppius aduentat, comes est quoq; Tettius illi. Versus est Teret. de mutis duplicatis agētis.

Cn. Tettius Q. F. refertur in lege ædificantium apud Georgium Fabricium.

T. Tettius. Inscript. ant. pag. 107.

C. Tettius Chresimus, refertur Fabricio in Antiquitatibus pagina 42.

¶ THEODORO rescribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 37.

¶ THEODOSI VS I. & II. AA. De hac familia Carolus Sigonius de imperio occident. & Onuphrius Panuinius.

¶ THEOPHANO rescribunt AA. & CC. 4. Cod. Si certum petatur.

¶ THEOPHILVS, Cõsularis Syriæ interemptus a Gallo Cæsare. Ammianus.

¶ THEOPOMVS, cum F. Crispina, refertur Pand. 33. de dote prælegata. l. 14.

Theopompo rescribit Phil. Imp. 4. Cod. titulo 28.

THVSCI

Thuscus Fuscianus, Numidiæ legatus, ad quem extat cõstitutio D. Pii, teste Africano. ff. 7. & 30. & 37. de legatis præstãdis.

Thusciano, rescribunt AA. & CC. 4. C. 35.

¶ THVSCENVS, homo sordidus & furiosus, memoratur Ciceroni ad Q. fratrem 1.

¶ TIBERIO rescribunt AA. & CC. 5. Cod. tit. 12.

Tiberius Alexander, F. Alexandri, in Alexandria Arabarchæ, successit Fædo in procuratione Iudææ. Iosephus Antiq. lib. 20. c. 3. De eodẽ Tacitus lib. 15. vbi illustrẽ Equitẽ Rom. nominat, & iterum Iosephus de bello Iud. lib. 3. cap. 10. lib. 7. cap. 9.

¶ TIBERIANO, Vicario Hispaniarum, rescribit Constantinus 5. Cod. tit. 3.

L. Tiberiano rescriperunt Diui fratres Pand. de quæstionibus.

Iunius Tiberianus, præf. vrbis sub Diocletiano. Meminit eius in vita Aureliani principis Fl. Vopiscus, vt qui sibi eius Imperatoris res gestas describendas iniunxerit.

Tiberianus sub Cõstantino Prætor Gallias rexit; Hieronymo teste, vir disertus, quem Seruius scribit epistolam induxisse velut ab Antipodib. allatam, quæ haberet inscriptionẽ: *Superi inferis salutem, reciprocum de antipodibus argumentũ transans.*

¶ Q. TIBERTILVS, Ceturio sub P. Scipione in Hispania, coronam murali ab ipso donatus est. Liuius 26.

¶ TIBVLLVS Flaccus, citatur in comœdia Melenæ & item Helena, ex qua Fulgẽtius versum hunc adducit:

Tunc amare audes edentule & capularis senex.

¶ L. TIBURTIVS, refertur in mem. Capuæ ciuitatis hac inscriptione: Q. Tiburtii Q. L. Menolani cultrarii ossa hic sita sunt, pagina 130.

L. Tiburtius, Cæsaris miles in bello ciuili. Cæs. comment. 3.

¶ L. TICIDA, Eques Rom. Cæs. partiū in bello Africano, captus a C. Vergilio, & ad Scipionem deductus est. Comm. 5.

C. Ticida, Poeta, scripsit epigrammata. 10

Amavit Metellam, quā ficto nomine Perillam appellat. Meminit illius Ouid. 2. Trist. Quid referant Ticida? quid Memmi carmen, apud quos

Nomen adest rebus, nominibusque pudor. In Tranquillo perperam pro Ticida Sigida legitur.

TICINI I.

P. Ticinius Mena, primus tonsorēs in 20 urbem adduxit, anno V. C. CCCCLIV. auctore M. Varrone 2. de re rust. cap. 11. & Plinio 7. capite 59.

C. Ticinnius Minturnensis, duxit de industria Fāniam, scēminam impudicam, vt eam dote spoliaret. Vide Plutarchum in Mario, Valerium Maximum lib. 8. cap. 2.

Pro Ticinia Cottæ dixisse & perorasse se scribit Cicero in Bruto.

Ticinius Gallus, dux Sex. Pompei in bello Siculo, partibus eius profligatis, per Agrippam Cæsari se tradidit. Dioni lib. 49. Ticienus, Appiano lib. 5. Tisen^o vocatur.

Q. Ticinius, amicus Ciceronis: sic enim inquit ad Atticum scribens vltima epistola lib. 5. *Has a nostro Q. Ticinio sordes accepim^o.*

¶ C. TIDIVS Strabo, partium Cassii & Bruti. Cicero epistolarum 12.

Q. Tidii & matris eius Tutia, meminērunt Antiquitates Italicæ pag. 184.

TIGELL I I.

C. Tigellius Norbanus, vir Quæstorius, vt annotauit in 7. Ciceronis. Gyb. Longolius.

M. TIGELLI VS HERMOGENES, Sardus patria, Musicus eximius, Cæsari Iulio primum, deinde Augusto gratissimus, moribus tamen & vita flagitiosus, quem Cicero ad Fabium Gallum scribens, patria sua pestilentiore ait esse, recteque notatum a Caluo Licinio Hipponacte præconio. Est enim huius in illum iambicus scazon:

Sardi Tigelli putridum caput venit. Causam dissensionis inter se & illum nar-

rat ibidem Cicero, & præterea ad Atticum libro 13. epistola 47. Notatur idem Tigellius ab Horatio 1. Serm. Sat. 3.

--- Sardus habebat

Ille Tigellius hoc, &c.

¶ FL. TIMASI VS, de altissimo dignitatis gradu præcipitatus, Ascæ vixit inglorius. Sic D. Hieronymus ad Heliodorū de morte Nepotiani. Meminit eius calamitatis, simul etiam patris & fratris, Symmachus in Epistolis, etsi perperam illic Themisius legitur. Gessit Consulatum cū Promoto sub Theodosio Magno an. V. C. MCXLI I. Nicephorus Hist. Eccles. ducem clarissimum vocat, qui Tyrannidis affectatæ reus factus ab Eutropio, deportatus sit Oasin ad perpetuum exilium, vxoremque illi fuisse scribit Pentadiam. De eodem Suidas *Τιμασιος*.

¶ TIMOCRATI rescribit Gord. A. 4. C. tit. 14. de pignoribus.

¶ T. TINGA Placentinus, homo dicax, & qui cum Q. Granio præcone certare solitus fuit. Cicero in Bruto.

¶ Q. TITATIVS Varus, singularis animi & prudentiæ vir, præf. equitum sub Cæs. in Galliis. Comm. 8.

¶ TITIDIVS Labeo, cum vxore Vestilia, refertur Tacito lib. 2.

TIT I I.

¶ Titiana pira memorantur Macrobio lib. 3. cap. 19.

M. Titius, Prætor anno V. C. DCX. Ser. Sulpitio Galba L. Aurelio Cotta Cōs. aquam in urbem perduxit, quæ ab auctore suo Martia dicta est. Frontinus in de aqueductibus. Apparet illum Martiæ aquæ ductum collapsum restaurasse.

C. Titius, Orator, de quo est apud Ciceronem in Bruto. Eiusdem fere temporibus (loquitur de C. Claudio Pulchro) fuit Eques Rom. C. Titius, qui meo iudicio eo peruensse videtur, quo potuit fere Latinus Orator sine Græcis litteris, & sine multo vsu peruenire. Huius orationes tantum argutiarum, tantum exemplorum, tantum urbanitatis habent, vt pene Attico stylo scriptæ esse videantur. Easdem argutias in tragedias satis quidem ille acute, sed parū tragice transtulit, &c. Hic suasit legem Fāniam, cuius quædam verba citat Macrobius, qui eū ætatis Lūcilianæ fuisse scribit.

Titius, equitum præf. sub L. Pisone bello fugitiuorum in Sicilia, quod circumuentus ab illis arma tradidisset, multis variisque ignominiiis

ignominiiis a Consule notatus est. Vide Valerium Max. 2. cap. 2.

Sex. Titius, Trib. pl. seditiosus M. Antonio Consule, cōtra quē idem M. Antonius postea testimonium dixit. Cic. 2. de Orat. Idem cum se Cassandri esse diceret: *Multos, inquit Orator ille, possum Aiaces tuos Oileos nominare.* Ibidem. Fors idem est, qui ob imaginē Saturnini, quā domi habebat, damnatus est, auctore Cicero pro C. Rabirio, & Valer. Max. lib. 8. cap. 1. Ab eodem dictum est saltationis genus, Titius, de quo M. Cic. in Bruto: *Sex. Titius, homo loquax sane & satis acutus, sed tam solutus & mollis in gestu, vt saltatio quādā nasceretur, cui saltationi Titius nomē esset. Ita cauendū est, ne quid in agēdo dicendone facias, cuius imitatio rideatur.*

Q. Titius, non obscurus inter Romanos ciues, qui in Græcia negotiarentur. Plutarchus e Syllæ commentario decimo.

M. Titio M. F. præf. classis Cos. de sig. patrono honoris causa. Sic est apud Manutium in orthographia in voce, Negotium.

¶ L. Titius Strabo, Eques Rom. Cicero epistolarū 13. Sic malo legere, quā quomodo vulgati Codices habet, L. Titio Strabo.

C. Titius Strabo, commendatur a Cicerone C. Cassio lib. 12. etsi male, vt opinor, pro Titio Tidius legitur.

C. Titius quidam, duos filios amisit bello ciuili Pompeiano, quem consolatur Cicero epist. 5. Hunc esse puro C. illum Titium L. F. Rufum, ad quem in eius Prætura urbana scripsit Cicero lib. 13.

T. Titius T. F. legatus, opinor, Cæsaris. Cicero ibidem.

M. Titius, militauit sub Cæsare in Galliis. Missus ab eodē ad Ariouistum, & captus, victo illo a Cæsare, receptus est. Com. 1. Produxit vitam vsq; ad Triumvirorū tempora. A quib. proscriptus, profugit ad Sex. Pompeium in Siciliam. Dion lib. 48.

C. TITIVS, legatus Antonii, natus sorore Planci Oratoris, Sex. Pompeiū occidit, cui in tantum durauit hoc facinore cōtractum odium, vt mox ludos in theatro Pompeii faciens, execratione populi, spectaculo quod præbebat, pelleretur. Paulo ante bellū Actiacum ab Antonio ad Cæsarem profugit. Paterculus. Fors idem C. Titius legatus fuit Dolabellæ, quem Cicero epistolar. 12. cum Sex. Martio a classe discedentē fugisse scribit. Per Pompeiū facta pace cum Triumuiris, patriæ restitutus est. Dion M. vocat, & de historia eius disertius

explicat lib. 48. & seq. Ab eodē inter ingratitudinis exēpla commemoratur. Nam Menæ opera a Sex. Pompeio captus vitæq; donatus, eundem ipse postea captū necauit.

Titius quidam Syriæ præfuit, cum quo collocutus Phraates, Parthorum rex, signa Crassis adempta reddidit, & 4. filios obli-des Cæsari dedit. Strabo 12.

P. Titius, Trib. pl. Hirtio & Panfa Cōs. Cicero epistol. 10. Appianus 4. Is ingressis urbem Triumuiris, legem tulit, Consulatum Triumvirorum constitutione in quinque-nium vacare debere. Nescio an idem fuerit P. Titius, qui Prætor anno proximo collegæ magistratū abrogauit propter dissensiones, ante annum mortuus, id quod prodigii loco habitum est. Iulius Obsequens.

Titius, Poeta, de quo Horatius libro 1. epist. 3. Plura de eo Porphyrio interpres.

¶ De Titio Sabino, comite Germanici vide Tacitum 4.

¶ Titius Maximus exeuntem de theatro Carpathiū rogauit, an spectasset? Non, inquit ille, sed in orchestra pila lusi, dubitationem rogantis respondendo stultiore efficiens. Fabius 6. cap. 4.

¶ Titius Montanus vii. vir, Ædilis 11. reperitur in memoriis municipii Ticini.

Titius quidam, Prætura functus, maritimi signi faciem habuisse traditur, propter vitiligines, M. Varrone teste. Vide Plinium 3. 1. cap. 2.

L. Titius, Trib. mil. in legione Vernaculata tempore belli ciuili. Hirtius commentario 4.

¶ Titius Rufus sub Caio periit, hoc solo nomine, quod dixisset, *Senatum alia quidē scire, sed alia pronunciare.* Dion 58.

Faustus Titius liberalis vi. vir Aug. Inscript. ant. pag. 203.

M. Titius M. F. cl. Ibidem pag. 371.

P. Titius Finitus V. F. pag. 402.

Sex. Titius Duumuir cum L. Gemino sub Augusto, pag. 315.

Titius quidam vt Clodianus profcinditur a Cicerone de Haruspicum responsis: nominat enim illius affectas Gellios, Clodios & Titios.

M. Titius, refertur Dioni lib. 50. inter duces Augusti, qui in bello Actiaco cū Statilio Tauro equitatū Antonii pepulit. Consulatum gessit sub Augusto, susceptus cum ille Consulatu 3. se abdicasset. Idem lib. 48. traditur captus a Sex. Pompeio, F. eius Titii, qui apud Pompeium tum militaret.

Titio rescribunt AA. & CC. 9. Cod. titulo 4.

Titius Zosimus. Inscript. ant. pag. 340.

¶ **TITIANVS**, tempore Ausonii Poetæ claruit, a quo in carmine ad Probum, præf. præf. fandi artifex appellatur, citanturq; ab eodem illius apologi. Scribit huic & Ambrosius, vt opinor, epistolarum 7.

T. Titianus leg. Augg. G. N. N. pr. pr.

C. V. Proconsul Africæ &c. Vide Inscriptiones ant. pag. 17.

Titiano rescripsit D. Pius Pand. 25. de liberis agnoscendis.

Titianus, vir eloquens, præfecturam Prætorii apud Gallias administrat sub Cōstante. Hieronymus.

Titianus Primus, refertur a Paulo Pand. Quod cum eo &c. l. 8.

Titianæ, cuius maritus fuit Claudius, certe ex illa pater fuit, rescribunt fratres. 5. 20 Cod. tit. 25. de liberis alendis.

Titiano rescribit Gordianus Imperator 9. Cod. tit. 47.

TITINNII, qui plebeii fuere.

M. Titinnius, Trib. pl. mox a Decemviratus abrogatione.

Sex. Titinnius, Tribunus pleb. an. V. C. CCCXVI.

P. Titinnius, Tribunus militum Conf. potest. CCCLV.

¶ L. Titinnius Longus, Trib. mil. Conf. potest. anno sequenti.

P. Titinnius, legatus L. Furii Purpurionis, Prætoris ann. V. C. DLIV.

M. & C. Titinnii, Tribuni pleb. anno V. C. DLXI.

¶ M. Titinnius Curuus, Prætor anno V. C. DLXXVI.

Cn. Titinnius, Eques, M. Druso Trib. pl. restitit. Cicero pro Cluentio.

Q. Titinnius, vnus ex numero iudicum, cum Cicero Verrem accusaret, fr. germanus C. Fannii, Equitis Rom. Cicero in Verinis. Fors idem est, qui filium Pontium Titinnianum orto bello ciuili misit ad Cæsarem contra Pompeium morantē Brundisii, vt refert Cicero ad Atticum 9. epist. 4. in fine, & duodecima, & in fine eius libri.

Titinnius, partium C. Cassii, & in eius exercitu Centurio, quem ille profligatus ab Antonio, speculatum, quo in statu res Bruti essent, misit. Idem mortem sibi conseruit, cum imprudentia & cunctatione

sua Cassio causam mortis præbuisset. Valerius Max. 9. cap. 9. Appianus 4. Plutarchus in Bruto.

¶ Titinnius Capito, cōmendatur a studiis apud Plinium 8. ad Minutianum, similiter lib. 1. ad Titianū, quod consensu principis L. Syllano statuat posuisset, & clarorum virorū imagines domi haberet, quodque illustriū virorum exitus componeret.

Lactantius tradit, illum spectaculorū libros scripsisse. Citatur Titinnius alius ab hoc (quippe vetustior) apud Nonium in Gemina, Veliterna, Fullonibus, Barbato, Priuigno, Setina, Præliis &c. De eodem passim Sex. Pompeius. Fragmenta eius habet Robertus Stephanus.

Titinnii aliquot, vt Abascantus, Terptus & Eucharistus, referuntur Inscript. ant. pagina 346.

Abascanto cuidā, nescio cuius familiæ (nam in cōpluribus reperiuntur) rescribunt Severus & Antoninus Augusti 7. Co. tit. 8.

C. Titinnii meminit Sisenna Historiarum 4. his verbis: *C. Titinnius quidam, cui minus proprietatis metus ab natura tradita videretur, primo ante testudinem constitit. Deinde apud Consulem causam atque excusationem præferre cepit.* Citantur hæc apud Nonium in voce, *Testudines.*

30 ¶ **TITVLLVS**, notatur a Martiale vt avarus & sordidus lib. 8.

TITVRII.

M. Titurius Rufus, cum mentione Tituriæ familiæ, memoratur Cicero in epistolarum 13.

Q. Titurius Sabinus, Cæsaris legatus in Gallis, cæsus ab Eburonibus, Com. 5.

Titurius Robustus, præf. vrbi sub Probo.

40 ¶ **C. TOGIONIVS** Gallus, Senator, Tacito libro 5.

¶ **C. TOGIONIVS** Cupitus. Inscript. ant. pag. 409.

¶ **TONGILLVS**, causidicus Iuuenali Satyra 7.

¶ **TORIBANDO**, Duci Mesopotamiæ, rescribunt Gratian. Valentin. Theodos. 4. Cod. tit. 40.

TORANNII.

50 C. TORANNIVS, tutor Cæsaris Augusti, & collega patris in Ædilitate, proscriptus tamen ab eodem. Sueton. in Aug. & App. 4. Hunc esse opinor, quē Orosius virum Prætorii vocat 6. cap. 18. cuius F. C. Toran-

Torannius, cum esset apud Antonium, pro patre deprecari non sustinuit, postea furti damnatus. Val. Max. 9. cap. 11. Applan. 4.

C. Torannius, præfectus annonæ decedente Augusto, teste Corn. Tacito lib. 1. Hunc esse opinor, quem Ouidius inter Tragicos vates citat.

Torannius quidam exactæ diligentia senex fuit. Huic post annum 90. procuratoris vacationem vltro C. Cæsar indulserat. Atis moleste ferens, componi se in lecto, & velut exanimem a circumstante familia plangi iussit. Lugebat domus otium domini senis, nec finiuit ante tristitiam, quam labor illi suus restitutus est. Seneca de breuitate vitæ in calce libri.

¶ **TORANNIVS** Gracula, genitus in Africa, citatur Plinio in proœmio tertii & alibi.

Torannius, Pompeianus exul sub Cæsare. Extant ad hunc epistolæ Cicer. lib. 6.

Torannia Spes, vxor Q. Plotii Q. F. Quir. Romani. Inscript. ant. pag. 103.

Torannius, missus a Metello, cæsus est cum toto exercitu a Q. Sertorio. Plutar.

Torannius, Mango, per occasionem admirandæ similitudinis duos pueros vendidit M. Antonio, iam Triumuiro, pro geminis, cum gemini non essent. Plinius 7. cap. 12. Eiusdem Symphoniacis delectatus inter cœnam Augustus, donauit eos frumento, quum alios auditos soletet largiter donare nummis. Postea cum illos requireret, excusans Torannius: *admolas*, inquit, *sunt*, exprobrans illi frumentarium munus. Macrobius 2. qui illum Turoanium Flaccum vocat.

TORII.

Sp. Torius, satis valuit in populari genere dicendi, is qui agrum pub. vitiosa & inutili lege vectigali leuauit. Cicero in Bruto. Lex hæc Toria citatur Cicero in 2. de Orat. Appianus lib. 1. bell. ciuil. scribit, huc in Tribunatu diuitum agros, ex publico occupatos, quos Gracchi restitui diuidiq; volebant, populo lege lata vectigales fecisse, quod est Cicero sententiæ contrarium. Apud eundem corrupte pro Torius, Borius legitur.

¶ L. Torius Balbus Lanuuius, homo impense voluptarius, & tamen eius animi, vt pro repub. in acie sit interemptus. Cicero 2. Finium. De hoc est Inscriptio apud Manutium in Orthographia.

¶ Toria Agrippina, refertur Inscript. ant. pag. 358. nempe sic: Toriæ Agrippinæ Nigidius Capito maritus parui temporis.

T. Torius Italicensis ex Hispania, bello ciuili cum esset Cæsaris miles, secessionem cum exercitu a Q. Cassio Cæsaris partium duce, & Proprætoris Hispaniæ, fecit. Vide Hirtium Comment. 4. de bello Alexandrino.

¶ **TORVLLVS**, nominatur Appiano libro 5. in partibus Cassii & Bruti. Puto esse Turulum, cuius meminit Cicero epist. 12.

TOXOTII separatiim positi.

Toxotios Capitolinus in Maximo ad gentem Iuniam pertinere indicat.

Toxotius, Senator, Iuniam Fadillam, Antonii proneptem, cum eiusdem familiæ esset, vxorem accepit, desponsam antea iuniori Maximino. Perit post Præturam, cuius etiam poemata extant. Spartianus in Maximino iuniore.

¶ **Q. TRABEA**, Comicus, quem citat Cicero 2. de Finib. & Tuscul. 4.

¶ **TRACHALI** Ariminenfes, Septitiæ filii. De his Valerius Max. lib. 7. cap. 7.

TRAIANI.

¶ Traianus, vir generosus tum manu tum animo, excæcatur ob nescio quam offensionē a Traiano Cæs. Qui cum eo tempore, dum in Parthos cogitat, in eum incidisset, tactus viri commiseratione, eo ipso in loco de nomine ipsius urbem condi, & Traianopolim vocari iussit. Vide Europa latem pag. 148.

Traianus, magister militum sub Valente. Trip. 8. cap. 6.

Traianus, vir clarus & Senatorius, canicie & prudentia multos antecellens, legatus mittitur ad Chosroem, regem Persarum, sub Iustino & Tiberio. Nicephorus.

Traianus quidam in Gotthicis bellis super oculi dextram partem sic vulneratus est, vt adactum spiculum, dilapso ligno occultaretur omnino, nec ille vim doloris vllam persentisceret, quin anno demum 5. citra molestiam promi spiculi summum cœpit, atque inde amplius emergens, liberum denique Traianum comparebat relicturnum. Cælius 11. cap. 13.

Traianus, Patricius, floruit sub Iustiniano Rhinotmeto. Scripsit opus Chronicon eximium, vir valde Christianus & orthodoxus. Suidas.

¶ T. in voce hac aspirandum, docet Manutius, & conueniunt Notæ Fuluii Vrsini in opera Ciceronis pagina 24.

¶ TRATORIVS, Cicero epistolarum 12.

Tratoria Seuera, L. Octavii Seueri coniunx. Inscript. ant. pag. 330.

TREBATIO

Trebatius, Samnitum dux in bello sociali. Appianus.

¶ C. TREBATIVS TESTAIC. Cæsari a Cicerone commendatus, ad quem sunt epistolæ libri 7. Vide ibidem annotationes nostras.

¶ C. Trebatius Rufio, legitur Romæ in lapide ad portam Latinam, teste Paulo Manutio. Vide C. Vibius. Hic est, opinor, cuius meminit Cicero famil. 7. ad Trebatium Testam scribens.

¶ Trebatius Sergianus sub Hadriano, cui scripsit ille, ut est in Pand.

¶ Trebatius Scauola, alius a Trebatio Testa, quemadmodum patet ex 9. ad Att. libro epistola 19.

Trebatii, Scauolæ ne an Testæ dubito, meminit prima epistola lib. 10. Testæ eodem lib. 10. epist. 12. & 13. & lib. 9.

¶ Trebatio Marino rescriptum, merito patrem eum nolle alere, qui eum detulerat. Pand. lib. 25. tit. 3. l. 5.

¶ Trebatius Germanus legatus de impubere seruo supplicium sumit, quod domini cædem, ad cuius pedes cubuerat, non prodidisset. Pand. lib. 29. tit. 5. l. 14. vbi tamen pro Germanus legendum Germanici, ut in quibusdam libris Trebius legitur, non Trebatius.

TREBELLII

Q. Trebellius, Hernicos deuicit, vnde illi statua posita ante Castoris. Cic. Philipp. 6.

M. Trebellius, datus arbiter a Sex. Nænio, disceptante cum P. Quintio. Cicero pro Quintio.

L. Trebellius, Trib. pl. ferenti legem Gabinio, qua Pompeio aduersus piratas bellum mandabatur, aliquandiu intercessit. Vide Afconium, item Dionem lib. 36.

¶ L. Trebellius Fidus, Ædilitius, adhaesit Antonio. M. Cicero in Philipp. & epistolarum 11. Aduersatus aliquando propter tabulas nouas Antonio, postea & ipse tabulas nouas desiderare coepit. Hic & Dolabella (Ciceronis gener, puto) concitarunt Romæ seditionem, teste Fusio Caleno apud Dionem. Nescio an idem sit cum superiore.

¶ Trebellius Maximus, concionanti

pro libertate Sentio Saturnino, cum cæsus esset Caligula, annulum illi e digito, Caii habentem imaginem, extraxit. Iosephus Antiquit. 19. cap. 2.

Trebellius Maximus, alius opinor a superiori, Consul cum Seneca sub Nerone, vnde SC. Trebellianum dictum 2. Instit. 23. Pand. lib. 36. tit. 1. l. 1. De eodem Columella lib. 5. cap. 1.

¶ M. Trebellius Fregellanus, memoratur Liuius 43.

¶ Trebellius Calca, Clodium se ferens, adiutus fauore populari, dum de bonis eius contendit, non dubitauit in centumuirale iudicium descendere: sed a iudicibus repulsus, irritus voti disparuit. Valerius Max. lib. 9. cap. 16.

¶ TREBELLIVS POLLIO, Historicus, cuius extant Valerianus & Gallienus, & præterea 30. tyranni. auum suum scribit familiarem fuisse Tetrico iuniori.

Pollioni, ut opinor, Trebellio rescribitur a Dioclet. & Max. AA. Cod. 1. de iur. & facti ignorant.

¶ TREBELLIANVS, vnus ex 30. Tyrannis sub Gallieno.

Trebellianus Rufus, sub Tiberio Prætura functus, Thraciæ tutorio nomine præficitur. Tacitus 2. & 3.

TREBII

Trebius, in Ædilitate assibus populo frumentum præstitit: quam ob causam statue illi & in Capitolio & in Palatio posite sunt: ipse supremo die populi humeris in rogam portatus est. Plinius 18. cap. 3.

¶ Trebius Niger, vnus e comitibus L. Luculli, Hispaniæ Bæticæ Proconsulis, anno V. C. DCIV. C. Plinius 9. capite 30. Hic est scriptor ille, quem idem Plinius subinde citare Consuevit.

¶ M. Trebius Gallus, Trib. mil. sub Cæsare in Galliis. Comm. 3.

Trebia C. F. Philumena sibi & Titio Merula vi. viro, III. viro, IV. viro, testamento scripsit. Inscript. ant. pag. 48.

TREBONII

L. Trebonius, Trib. pl. an. V. C. CCCVII. A per cognomento dictus, quod multus in insectandis patribus esset.

C. Trebonius, Tribunus pleb. anno vrbis cond. CCCLIV.

¶ M. Trebonius Flauus, Trib. mil. Consulatus potest. ann. V. C. CCCLXXII.

Trebonius, Legatus L. Papyrii Curforis Cos.

ris. Cos. in bello aduersus Samnites, instante pugna cum C. Cædicio equitibus præfectus est. Liuius 10.

P. & A. Trebonii, fratres, ex quibus A. proscriptus est a Sylla, cui quo minus testamentum & liberalitas fratris prodesset, fecit improbitas C. Verris. Vide Ciceronem Verrinarum 3.

Trebonius adolescens, occiso Tribuno, C. Lucio, a quo sibi stuprum imminere vidit, a C. Mario, cuius ille ex sorore nepos erat, absolutus est. Plutarchus in Mario.

A. Trebonius, cõmendatur a Cicerone, P. Lentulo, Proconsuli Ciliciæ.

C. TREBONIVS, primum legatus Cæsaris in Galliis, dein Prætor & Consul beneficio Cæsaris, nouissime cum Cassio & Bruto in illum coniurauit, occisus in Asia a Dolabella. Ad hunc sunt Ciceronis epistolæ lib. 10. & 15. Pater illi fuit Trebonius, vir salibus & iocis præstans, vnde illi Antonius Philipp. 1. 3. apud Ciceronem, scurræ; & natum, scurræ filium vocat.

C. Trebonius, eques sub Cæsare in Galliis, alius a superiore. Fit eius mærio Cõm. 6.

¶ Trebonius Rufinus, vir egregius, Duumuir agona apud Viennenses sustulit. Plinius Epistolarum 4. ad Sempronium.

Trebonii sua ætate in adulterio deprehensi, meminit Horatius Serm. 1. Sat. 4. -- Depressi non bella est fama Trebonii.

TREMELLI

Cn. Tremellius Flaccus, Quæstorius, missus cum aliis in Asiam ad accersendam matrem Deum anno vrbis cond. DCLIX. Liuius 29. Ædilis anno DLI. proximo Prætor Siciliam prouinciam adeptus est. Idem 30.

Cn. Tremellius, x. vir agris diuidendis, anno V. C. DLXXXI. Liuius 42.

Cn. Tremellius, inter graues & sanctos iudices refertur a Cicerone in Verrinis.

¶ CN. TREMELLIVM SCROFAM Plinius 17. cap. 23. vetustissimum post Catonem, peritissimumque rei rusticæ scriptorem vna cum Sæternis, patre & filio, nominat. Triumuir fuit ad agros diuidendos Campanos, vir omnibus virtutibus politus, & de agricultura Rom. peritissimus existimatus. Varro de re rustica 1. cap. 2. quicum alter eius locus conuenit libri 2. capite 1. vbi suam ætatem rerum rusticarum omnium ei palmam detulisse, ait, qui melius posset dici, cum conuertissent in

eum ora omnes. De cognomento Scrofæ vide Macrobius & Volaterranum. quantum hic longe aliam quam ille nominis rationem affert, ex Varrone videlicet, qui hunc Tremellium libri 2. cap. 4. de re rustica hoc modo loquentem introducit:

Auus meus primum appellatus est Scrofa, qui Quæstor cum esset Licinio Nerua Prætori in Macedonia prouincia relictus, ut præfesset exercitui, dum Prætor rediret, hostes occasionem rati victoria, impressionem facere in castra ceperunt. Auus cum adhortaretur milites, ut caperent arma, ac exirent contra, dixit se celeriter illos ut Scrofa porcos, disiecturum, idque fecit. Nam in prælio hostes ita fudit, fugauitque, ut Nerua Prætor propterea imperator sit appellatus, auus cognomen inuenerit, ut diceretur Scrofa. Itaque proauus & superiores de Tremellis nemo appellatus Scrofa. Nec minus septimus sum deinceps Prætorius in genere nostro. Haec tenus Varro.

Scrofæ meminit Cicero ad Atticum 13. pagina 497.

Scrofa, Quæstor Crassi in bello fugitiuorum, a Spartaco, quem persequabatur, grauius vulneratus, cum ille se conuertisset, vix e manibus hostium a circumstantibus ereptus est. Plutarchus in Crasso.

Tremellio rescribit Philippus Imperator 7. Cod. titulo 2.

TRIARI

Triarii cognomento dicti sunt quidam ex Valeriis, quos in eius gentis nomenclatura quære.

Triarius, fortitudine præstans, cuius meminit Ælius Varro, citante Vopisco, si tamen locus mendo vacat.

¶ Triarius Maternus, nobilis Senator, quem milites seditione mota contra Pertinacem Imperatorem ducere in castra uoluerunt, ut rebus Romanis præfideret. Verum ille nudus fugit, & ad Pertinacem ad Palatinum venit, inde ex vrbe discessit. Capitolinus.

Triarius quidam citatur Senecæ inter celebres sui seculi Declamatores.

Triaria, L. Vitellii, qui frater Imperatoris fuit, vxor, bello ciuili, quod aduersus Vespasianum gerebatur, armata virum secuta est.

¶ TRIBONIA. Inscriptionum antiquarum pag. 34.

Tribonianus, Quæstor Iustiniani principis, omnibus modis a Christiana religione

alienus, adulator & impostor, qui persuadere conabatur Iustiniano, eum non moriturum, sed cum carne in cœlum assumptum iri. Plura de hoc Suidas. Ab eodem & alius Tribonianus Sideres nominatur.

¶ TRIMATVS, vir doctus, citatur Gellio 6. cap. 6.

TRITANVS, gladiator, prodigiœ fortitudinis homo, vii Milo. Solinus Collectaneorum lib. 4.

Tritani filius, eques in Pompeiano exercitu fortissimus habitus, cancellatim transuersos per omnes artus nervos habebat. Auctor Varro.

¶ TROTLÆ rescribunt AA. & CC. 7. Cod. tit. 16.

¶ TROPHIMO Alexand. Imp. 2. Cod. de edendo.

¶ SEX. TRVTEDIVS. Inscript. ant. pagina 34.

¶ TRYPHONI rescribit Gord. Imp. 4. Cod. tit. 29.

Tryphoni alii, Præf. pr. AA. & CC. 9. Codicis titulo 51.

TVCCI

M. Tuccius, Ed. cur. anno V. C. DLXII. Prætor biennio post.

Tuccia, virgo Vestalis, incesti criminis rea, cribrum arripit, eoque e Tiberi aqua hausta, & in Vestæ ædem perlata, innocentiam suâ probat. Dionysius 2. Valer. Max. lib. 8. cap. 1. Plinius lib. 28. cap. 2. Augustinus de ciuit. Dei lib. 10. cap. 16.

M. Tuccius, refertur Ciceroni epistolarum 8. Accusauit C. Sempronium, ab ipso vicissim accusatus. Epistola 8.

A. Tuccius, cuius nomen in vetusto repertum saxo scribit Volaterranus, effosso apud arcum Constantini, quod fundamentum putatur fuisse alicuius ædificii, a tibicinibus facti, ex hac inscriptione: *Numini domus Augustorum victorie sacrum Genio collegii Tibicinum Romanorum Q. S. P. P. Q. Q. II. S. P. D. D.*

¶ L. TVCCINVS, clarus decorusque iuuenis sub Augusto. Suetonius.

¶ CN. TVDICVS, Senator, dicente Cicerone pro A. Cluentio.

¶ M. TVGIO, memoratur Ciceroni 50 pro L. Corn. Balbo, vt prædiator.

TULLI

¶ Tullios alii dixere esse Silanos, alii riuos, alii vehementes projectiones sanguis

nis arcuatim fluentis. Sex. Pomp. lib. 18. Tulliana pira memorantur Macrobio lib. 3. capite 19.

SERVIUS TULLIVS, sextus Rom. rex, Tarquinii Prisci gener, cæsus est a Tarquinio Superbo, cuius vxor Tullia, Seruii F. marito gratulatura, per occisi patris cadauer carpentum egit. Liuius 1. De hoc Cicero Tuscul. 1. *Regnante gentili meo. &c.* 10 Pertinet eodem locus Sili.

Tullius aratas raptabat in agmina turmas, Regia progenies, & Tullio sanguis ab alto. &c.

M. Tullius Duumuir, quod librum, secreta ciuiliū sacrorum continentem, custodię suę commissum, corruptus Petronio describendum dedisset, iussu Tarquinii regis culeo infusus, & in mare abiectus est. Dionysius & Valerius Max. 1. cap. 1.

M. Tullius, gentis patriciæ, Consul cum 20 Sulpitio, anno post exactos reges 10. Cicerone in Bruto. Video a plerisque hunc appellari Manlium, sed vt iudico, male & in-scite.

Sex. Tullius, primipilus & vir fortis in exercitu C. Sulpitii Dictatoris, anno V. C. CCCXC VII.

¶ Actius Tullius, princeps Volscorum, concitator belli, quod contra Romanos duce Cn. Martio Coriolano gestum est.

¶ M. Tullius Decola, Consul an. V. C. DCLXXXIII. Hunc defensum a Cicerone vult Corradus, quoniam a Prisciano citatur oratio Ciceronis pro M. Tullio. Et Quintilianus: *Cicero pro Tullio.*

¶ Ciceronis aui dictum refert idem 2. de Oratore.

M. TULLIVS CICERO, ex Arpino municipio, auum habuit M. Tullium Ciceronem, auiam Gratidiam, M. Gratidii sororem. Pater illi fuit M. Tullius Cicero, L. patruus, & amita Tullia, quæ C. Aculeoni nupsit. Ipse philosophiæ & eloquentiæ studiosus primum inter Oratores locū obtinuit. Et quanquā homo nouus esset, summos tamen honores a populo facile consecutus est. Consulatu cum C. Antonio gereus, Catilinæ coniurationē oppressit. Itaque Q. Catulus Patrem patriæ nominauit, & L. Gellius illi ciuicam coronam deberi dixit. Cicero ipse in L. Pisonem. Pulsus in exiliū a Clodio, Trib. pl. summo cum honore restitutus est. Post cædē Cæsaris cum in Antonium populum Rom. armasset, ab eodē Triumuiro proscriptus & occisus est anno ætatis 63. 7. Idus, vt scripsit Tiro lib-

bertus,

bertus, citante Tacito in dial. de Oratoribus. Reliquit ex vxore Terentia filium & filiam Tulliam, quæ primum Pisoni Frugi, deinde Furio Crassipedi, tertio mortuo illo Dolabellæ nupsit, apud quem in partu perit. Fratres habuit Q. & L. Tullios. Sed ex his L. adolescens obiit, de quo vide epistolas ad Attic. 1. Vitam ipse suam prope modum narrat Cicero in fine Bruti. Sed & Tiro tribus eam voluminib. descripsit, teste Pediano. Habet eadem Plutarchus in Parallelis. Prælongo & exili collo fuisse traditur. In Astrologia C. Sulpitium audiuit, in Geometria Sex. Pomp. cognouit. Off. 1. Rogatus ab Hirtio, repudiata Terentia, vt sororem suam duceret, renuit, dicens, non posse se vxori simul & Philosophiæ operâ dare. Hieronymus contra Iouinianum. A Plinio in præfatione eo ornatur encomio, *vt extra omnem ingenii aleam positus dicatur.* 20 Contra Fufius Calenus apud Dionem lib. 46. Cicerulū, Ciceracium, Cicerithum & Græculum vocat. familiares ipsius, & contemporanei sub Cæsare, quorum ipse meminit ad Att. 12. fuere, Apuleius, Balbus, Oppius, Lænas, C. Septimius, L. Statilius, Cocceius, Iunius, Cornificius pater & F. Philippus, Martianus, Laterensis, Naso, Torquatus, Strabo. Item Egnatius, Sulpitius, Libo, Sicca. Habuit & fratrem patruelem, L. Ciceronem, de quo initio 5. de Finibus. Mortem eius deslet ad Att. 1. epist. 4. Ad Q. fratrem 1. epist. 3. se ab Arrio & Hortensio deceptum queritur, cum exulatum abiit. De morte Ciceronis diuersæ auctorum diuersorum narrationes extant apud Senecam in Suasoriis. In recentioribus scriptorib. complexus est vitam & mores eius expositione non ineleganti Iacobus Angelus de Scarparia. Quam Roma allata primū in Germania edidit Wolfgangus Peristerus Borussus.

Q. Tullius Cicero M. Fr. primum Cæsaris legatus in Galliis fuit, inde Asiam ad triennium proconsulari imperio tenuit, successor L. Val. Flacci. Vxorem habuit Pomponiam, T. Pomponii Attici sororē, ex qua illi F. natus est Q. Vterque perit Triumuiuali proscriptione. Pater ad iracundiam prior fuit. Vnde M. fr. in Epistolis: *Si absit, inquit, iracundia, nihil incundius Quinto.*

M. Tullius, Ciceronis filius, a Val. Maximo inter eos, qui a claris parentibus degenerarūt, collocatur, homo gulosus & bi-

bax, nec quicquam patris, præter solam dicacitatem referens. Binos illum congios haurire solitum, scribit Plinius, perque temulentiam M. Agrippæ scyphum impigisse. Consulatum tamen assecutus est, tribuente id memoriæ patris Augusto principe, simulque fauorem colligente, cum in M. Antonium pugnaturus, sese accingeret. Consulatus eius meminit Plinius lib. 22. cap. 6. Asiam cum obtineret, Cestium, negantem Ciceronem patrem litteras scisse, flagris concidit. Vnde mox vulgatum est, Ciceronem patri de corio Cestii satisfacisse. Auctor Seneca & Cælius 8. cap. 6. Tullia vitam pete ex annotationibus nostris in epistolas Ciceronis.

¶ M. TULLIVS TIRO, & M. Tullius Laurea, Ciceronis liberti, ambo doctissimi. De Tirone videto Gellium 7. cap. 3. & 13. cap. 9. Sed & Ciceroni ipsi epistol. 16. ep. 17. scriptorū ipsius *κατάδω* dicitur. Patroni vitam tribus voluminibus persecutus est, teste Pediano. Eundem notas primum cōmentum ad celeritū scriptionum vsū, & in Puteolano prædio vsque ad centesimum annum cōlenuisse, docent Eusebius & Isidorus. Laurea villam Academiam versib. celebrauit, quos recitat Plinius lib. 31. capite 2. Eundem Ciceroni scribam in Cilicia fuisse, scribit P. Manutius. Epitaphium Laureæ habet lib. 3. Epigrammat. Græc. *eis monitis.*

¶ L. TULLIVS CIMBER, vnus ex percussoribus Cæsaris. Cicero Philipp. 2. Alius est ab hoc Cimber, qui fratrem occidit. De quo vide in Annis. Meminit Tullii Cimbri Seneca epist. 84. *Tullius Cimber, inquit, & nimius erat in vino, & scordalus in hanc rem locutus est ipse: Ego, inquit, quempiam feram, qui vinum ferre non possum?* Item lib. 3. de ira capite 30. vbi paulo ante partium Cæsaris acerrimum defenforem fuisse, ait.

¶ P. Tullius Syrus, citatur in de Harusp. respons.

¶ Tullius Rufus, Quæstorius, Cæsaris partium in Africa, a suis interemptus Comment. 5.

¶ M. Tullius Lepta, necessarius Ciceronis, & præf. eius fabrū in Cilicia. De hoc cum alibi crebro, tum ad Att. libro 8. epist. 3. in fine. Vide quæ annotauimus in epist. 18. lib. 6. Epist. Ciceronis.

Tullia M. F. T. Aufidii Spintheris vxor. Inscript. ant. pag. 506.

¶ M. Tullius Cratippus, Tullia frater. Ibidem.

¶ L. Tullius Montanus, cum Cicero nis filio profectus. Cicero ad Atticum 12. pagina 479.

L. Tullius, legatus Ciceronis in Cilicia. Ad Attic. 6.

¶ Q. Tullius Statius, Q. libertus, de quo Cicero ad Att. 12. epist. 3. *Q. pater quartum vel potius millesimum nihil sapit, qui latetur Luperco filio, & Statio &c.* Manumissus, ut apparet, in Asia, cum Q. eam Propretor gubernaret. Cicero ad Q. fratrem 1. epist. 2.

¶ Tullius Marcellinus, adolescens quietus & cito senex, correptus morbo, & quidem sanabili illo, sed longo & molesto, cum decreuisset mori, triduo abstinuit, deinde in solio iacens placide defecit. Seneca epist. 78.

¶ Tullius Senecio, de quo Tacit. lib. 15. 20
¶ P. Tullius Varro, vixit sub Domitiano & Nerua. Vide Inscriptiones antiquas pagina 178.

¶ Tullius Iustus, sub Nerua floruit, ad quem extat epistola ipsius Neruae apud Plinium epistolarum 10.

¶ Tullio Balbo rescripsit D. Pius Pand. 22. de vi furis.

¶ Tullius Crispinus, Praef. praet. Iuliani, caesus a Seuero. Spartianus.

Sex. Tullius Sex. F. V. sibi & suis & Primae Valeriae Sp. F. Extat Mutinae, teste Carolo Sigonio.

¶ Q. Tullius Seuerinus Sequanus Lugdunensis, refertur in antiquitatibus Fabricii pagina 45.

¶ Tullia Priuata. Inscriptionum antiquarum pagina 460.

Tulliae rescribit Alexander A. 2. Cod. de transactionibus.

Tullio AA. & CC. 5. Codicis titulo 17. de repudiis.

¶ TVLLIANVS, Magni Pompeii familiaris. Valerius Max. lib. 7. cap. 7.

T V R A N N I I.

C. Turannius Polybius. C. Turannius Florus. Inscript. ant. pag. 201.

Turanniana pira memorantur Macrobio lib. 3. cap. 19. et si ibi Turriniana legitur, 50
mendose ut opinor item Plinio 15. cap. 15. ubi legitur Tyranniana.

Turannius Niger, cui M. Varro librum secundum de re rustica dedicauit.

¶ T V R I N I V S, memoratur Horatio.

¶ D. T V R R A N I V S, homo *χρηστωμαθης*. Cicero ad Att. 1. epist. 5.

¶ T Y R A N N I O, Grammaticus, captus a Lucullo Aminsi, & petenti Muræne donatus, ab eodem libertati redditus est.

T V R C I I.

Turcius Apronianus, praef. vrbi sub Augusto, de quo volunt intelligendum edictum, quod extat apud Volaterranum in Anthropologia, & Apianum vetustarum Inscript. pag. 256.

L. Aproniano & Iunio Auito Coss. propositum edictum a D. Augusto &c. Pand. 48. tit. 18. de quaestionibus l. 8.

Aproniano scribit Rufinus, se videlicet in gratiam fororis ipsius Narissae, conscripsisse Xysti Martyris sententias, quas illam pro anulo in manibus gestare cupit.

T. Apronianus, Consul sub Traiano anno V. C. DCCCLXIX.

Turcius Apronianus item quidam traditur praefectus vrbis fuisse sub Constantino Magno.

Aproniani F. correptus, a daemone, per Donatum Saturium & Hilarium, Martyres, liberatus est. Coronati autem hi sunt sancti viri sub Iuliano. Vide nostrum Martyrologium 7. Augusti.

30 L. Turcius Secundus, praef. vrb. Aproniani F. Fit eius mentio in inscriptione posita Augusto Caesari his verbis: *Imp. Caesar Diui Iulii F. Augustus Pont. Max. Cons. XIII. Tribunicia pot. xxvii. P. P. murum dedit curante L. Turcio Secundo Aproniani praef. vrb. Fi. Asterio V. C. Correctore Flam. & Piceni.* Hanc inscriptionem Antonius Fanensis, interpres Factorum Ouidii doctissimus, Fani in porta extare vult, contra Volaterranus Arimini Geographiae 6.

T V R I I.

Turcius quidam in republica versatus cognoscitur tempore Catonis Censorii, utpote pro quo Catonis ipsius oratio contra Cn. Gellium citatur a Gellio 14. cap. 2.

L. Turcius paruo ingenio, sed multo labore, quoquo modo poterat, saepe dicebat. Itaque ei paucae centuriae ad Consularatum defuerunt. Sic Cicero in Bruto.

Turia, Q. Lucretium maritum, a Triumuiris proscripsum, duobus interclusum laquearibus, donec vitam illi impetraret, tutum praestitit. Valerius Max. 6. capite 7. Appianus 4.

Q. Tu-

Q. Turius, refertur Ciceroni epistolarum 12. cuius relictam hereditatem petentium causam comendat Q. Cornificio.

Q. Turius Eros Q. lib. eandem patroni sui hereditatem auertere conatus est.

T V R P I L I I.

SEX. T V R P I L I V S, Poeta Comicus, familiaris Terentii, moritur Sinuessenex admodum, teste Eusebio. Citatur apud 10 Nonium Marcellum in Philopatro, Demurgo, Lindia, Demetrio, Leucadia, Lemniis, Boethuntib. Caneporo, Epicleto, Pedio, Thrasyleonte, Paraterusa, &c.

¶ Inter fragmenta eius, collecta a Roberto Stephano, istud quoque legitur: *Profecto ut quisque minimo contentus fuit, ita fortunatam vitam duxit maxime.*

¶ L. Turpilius Syllanus, ciuis ex Latio, quod bello Iugurthino Vaccæ oppido minus vigilanter praefuisset, capite punitus est, ut tradit Salustius. Plutarchus in fontem periisse docet in Mario.

C. Turpilius, Aedilis cum C. Valerio sub triumuiris, Domitio & Sosio Coss. Fit eorum mentio in memoriis antiquis Italiae apud Apianum pag. 315.

Turpilius, Eques Rom. e Venetia, bonus pictor, & quidem laeva pingens, quod de nullo ante memoratur. Plin. 35. cap. 4. 30

¶ L. Turpilius Dexter, Consul sub Se-

uero Imp. anno eius principatus tertio, V. C. DCCCCXLVIII.

L. Turpilius L. F. M. Manlius M. F. Duumviri, de Senatus sententia ædem faciendam curauerunt, eidemque probaure. Hæc Inscriptio extat Coræ in Italia, teste Apiano pag. 184.

Turpilia, tempore Ciceronis. Meminit eius epistolarum 7. ad C. Trebatium.

¶ L. T V R S E T I V S, quanquam fratrem haberet superstitem, tamen eius hereditatem defuncti inuasisse scribit M. Antonium Cicero Philipp. 2.

T V R V L I I.

P. Turulius Quæstor Cassii fuit, testibus epistolis Ciceronis lib. 12. postea praefect. Antonii, caesus post pugnam Actiacam ab Augusti militib. Valer. Max. 1. cap. 2. Dion lib. 51. scribit illum unum ex percussorib. Caesaris fuisse, & ab Antonio Caesari indicatum.

Turulius Cerealis, memoratur Tacito.

T V T I I.

Tutia, Vestalis, incesti damnata. Liu. 20. Tutius Cerealis, vir Consularis. Plinius in epistolis.

T V T I L I I.

Tutilius, Eques Rom. ex cuius filia M. Fabius Quintilianus filiolum suscepit, collocauitque Nouio Celeri, claro viro.

V.

¶ V A G E L L V S, Mutinensis, caudicus temerarius notatur Iuuenali Sat. 15.

¶ V A G I E N I meminit Cicero in epistolis famil.

V A L E N T E S.

¶ Valentes duo referuntur Trebellio Pollioni, quorum ille auunculus in Illyrico, hic in Achaia caesus est, paucis diebus 40 imperio gestis.

Valens Licinianus, sub Decio imperium arripuit, teste Sex. Aur. Victore.

Valens alius, imperio sumto, per Licinium Aug. caesus est.

Valens, Mathematicus sub Constantino, fatum Constantinopoleos praedixit.

FL. VALENS Aug. fr. Valentini, imperauit annis 15. ¶ Vide Carolum Sigonium lib. 7. & 8. de imperio occident. 50

& Onuphrium Panuinium.

Valenti rescribit Alex. A. 5. Cod. tit. 12.

¶ L. VALENTIUS Senecio, & L. Valentius Eutychnus, referuntur in mem. ant. pagina 304.

V A L E N T I N I.

Valentino & Materno rescribit Ant. A. 5. Cod. tit. 54.

Valentinae AA. & CC. 4. Codicis, titulo 50.

¶ VALENTINIANO Diocl. & Maximinus 2. Cod. de transactionibus.

FL. VALENTINIANVS, imperauit annis 12. ¶ De Valentianis Augustis consule historiam Sigonii de imperio occidentali & Onuphrium Panuinium.

Valentiniano, Consulari Piceni, rescribunt Valentianus & Valens AA. 9. Cod. titulo 3.

VALERII Publicolæ.

¶ Valeriana
pita memo-
rantur Ma-
crobio 3. ca-
pite 19.

Valerius, Valeriæ gentis conditor, sub Romulo Romano & Sabinos in gratiam composuit. Plutarchus in Publicola, Zosimus libro 2.

M. Valerius, superioris haud dubie nepos, traditur in bello Albano sub Tullo Hostilio Fecialis fuisse. Liuius 1.

M. Valerius Volesus, memoratur a Dionysio & Liuius, pater Publicolæ & M. Valerii, quibus ego L. Valerium addendum puto, ut tres fratres fuisse accipias, vnius viri filios, P. Valerium Publicolam, M. Valerium Maximum, L. Val. Potitum, a quib. totidē familiæ profluxere, Publicolarum, Maximorum & Potitorum.

P. VAL. PUBLICOLA, Volesi F. socius & collega Bruti fuit in eiciendis regibus, quater Consul, de quo vide Liuium 2. Dionysium, Plutarchum, Zosimum lib. 2. Valerium Max. lib. 2. cap. 1. Plinium in viris illustribus & Volaterr.

Valeria, soror Publicolæ. Dionysius 8.

P. Val. Publicola P. F. Volesi N. Consul ann. V. C. cclxxxix. missus Veios, Sabinos & Thufcos, duas potentissimas gentes superauit, egitque triumphum. Iterum Consul cccxciii. dum Capitolium, ab Herdonio occupatum, armis recuperat, occisus est. Liuius 3. Dionysius 10.

P. Valerius Publicola, superioris, ut colligo, nepos (nam de patre nihil inuenio) Tribun. mil. Consulari potestate fuit anno V. C. cccclxi. Inde magister equitum Dictatori Camillo, cum vrbs a Gallis recuperata est. Gessit postea 4. Tribunatus mil. Consulari potestate. Apud Liuium & Dionysium huic L. prænomen est, sed nescio quam recte.

M. Valerium, quem Liuius Publicolam appellat, quique C. Sulpitio Dictatori, Gallos sternenti, Magister equitum fuit anno vrbs cond. cccxcvii. quære inter Maximos.

P. Valerius Publicola, Consul fuit ann. V. C. cccciii. Prætor biennio post, Dictator feriarum causa anno cccclxi.

M. Val. M. F. M. N. Publicola Coruinus, haud dubie superioris filius fuit. Ab hoc Coruinorum & Messalarum genus descendit, de quo paulo post dicemus.

P. Val. Publicola, Coruini frater, M. equit. Dictatore M. Papyrio Crasso, anno V. C. ccccxxii.

Maximi.

M. Valerius Maximus Volesi F. Publicolæ fr. Consul anno V. C. ccclix. feliciter contra Sabinos pugnavit. Triumphauit cum collega Posthumio, fratris genero, ut scribit Plutarchus. Cecidit postea in acie ad lacum Regillum. Sed hic parum sui memores sunt Dionysius & Liuius: nam eundem mox Dictatorem factum, Sabinos illustri pugna vicisse scribunt, de quibus & triumpharit anno V. C. cclix. Liuius insuper Augurem fuisse, & obiisse an. V. C. ccxc. tradit. M. Cicero in Bruto refert, illum Dictatorem sedauisse discordias ciuitatis, plebe ex Sacro monte reuocata. Ob quod meritum primus omnium appellatus sit Maximus.

M. Val. M. F. Volesi N. Maximus, Consulatum gessit anno cccviii. quo tempore cum domi forisq. orium esset, de Auentino tantum publicando lata lex est. Liuius 3. Dionysius 10.

M. Val. Max. superioris, opinor, nepos, Trib. mil. Consulari pot. an. V. C. cccclvii. & iterum triennio post.

M. Valerius Publicola. Sic vocat illum Liuius lib. 7. Ego considerata stemmatis & genealogiæ ratione, existimo illum e Maximorum esse familia: quare & Maximis adscribendum, & Maximum vocandum censeo. Magister equitum fuit Dictatori C. Sulpitio cum Gallos sterneret, an. V. C. cccxcvii. Consul postea bis. Fors idem, qui Pontifex P. Decio in conflictu verba deuotionis præiuit, anno cccc xv.

M. Val. M. F. M. N. Maximus, legatus in castris L. Papyrii Dictatoris anno vrbs cond. ccccxxxix. Iterum legatus sub eodem Dictatore anno ccccxliv. multum ad victoriam contulit. Quare & in annum sequentem quartum declaratur Prætor. Consul fuit anno ccccxlvi. & Censor anno ccccxlvi.

M. Val. M. F. M. N. Maximus, Consul anno V. C. ccccxlvi.

Potiti.

L. Valerius Volesi F. Potitus Volesus. Sic enim etabulis Capitolinis malo, quâ modo Dionysius, qui lib. 9. Publicolam vocat, asserens illū eius, qui reges eiecit, fratrem esse. Arqui ea de causa Publicolæ nomē nihil ad illum pertinebat, neuisquā a patre acceptum, sed natu maximo fratri a populo tributum, quod deinceps in illius posteris hæsit.

hæsit. Hic igitur L. Val. Potitus M. Volesi F. P. Publicolæ & M. Val. Maximifrater, Quæsturam gessit cum Casone Fabio, in quo honore Sp. Cassium ad mortem pertraxit anno cclxviii. Biennio post Consulatum adeptus, populo ob accusationē Cassii parum gratus fuit. Iterum Consul anno V. C. cclxxxiv. quo minus Æquorum castra, cum in pugnam elici non possent, inuaderet, subita tempestate prohibitus est. Liuius 2.

L. Valerius Potitus, haud dubie L. F. Consul an. V. C. cccvi. id est, proximo post abrogatum x. viris imperium, Volscos & Æquos vicit. Triumphauit cum collega M. Horatio Barbato, qui Sabinos superarat, sine auctoritate Senatus, iussu populi, id quod primum factum est. Dionys. lib. 11. hunc primi Publicolæ, qui reges expulit nepotem, eius vero, qui contra Herdonium pugnans periit, filium facit. Quo loco videtur mihi prorsus mendosus esse, cum diuersæ sint Publicolarum & Potitorum familiæ, quamuis a fratribus ortæ.

C. & L. Valerii Potiti, fratres opinor fuere, & quidem L. filii. C. Trib. mil. Consulari potestate ann. V. C. cccxl. quinquennio post Consul ouauit de Æquis, cui honori deinceps duos Tribunatus militum adiecit. L. quinque Tribunatus militum Consulari potestate, deinde an. ccclxiii. & Consulatum gessit.

L. Valerius Potitus, sex Tribunatus mil. Conf. potestate administravit. Horū quarto ann. V. C. ccclxxviii. Latinos & Volscos cum collega L. Æmilio Mamertino acie vicit. Arbitror C. filium fuisse. Apud Liuium P. prænomen illi datur: at ego L. malo. Puto huius filium primum ex Flaccis esse, & filios C. & L. Flaccos reliquisse, ut Potiti & Flacci idem sint.

A. & C. Valerii, ambo simul Tribuni mil. Conf. potestate, anno cclxxxiv. Hi Potitorum familiæ fuerint, nec ne, dubito.

L. etiam Valerius Magister equit. fuisse traditur Cn. Quintio Dictatori clauifigendi causa, anno V. C. ccccxxiii.

T. Valerius, M. Val. Leuini, bis Consul, legatus.

Val. Potitus, Cos. tempore belli Actiaci. Dion. 50.

LEVINI.

¶ Valerius Leuinus, cecidit in prælio contra Volscos. Fragment. Sex. Pompeii. pagina 23.

P. Valerius Leuinus, Consul ann. V. C. cccclxxxiii. parum prospere aduersus Pyrrhum pugnavit, elephantorum maxime inusitata facie territis militibus. Liuius 13. Ab hoc cœpit prouerb. *Osculana pugna*, quo significabatur, victos vincere: quia in eadem a Pyrrho erat victus, & bi eui eundem regem deuicit. Auctor Sextus Pompeius libro 13.

M. VALERIVS LEVINVS, superioris, opinor, nepos, Consul anno V. C. dxxviii. tempore belli Gallici. Prætor belli Pun. 2. anno 4. cum illi fors peregrina obueneret, Apuliæ & oræ maritimæ tutandæ præfectus est. Vnde in Macedoniam traiciens, per 4. annos magnas res contra Philippum, Macedonū regem, terra marique gessit. Quare absens secundum Consul factus, Siciliam prouinciam accepit. Ex qua prorogato imperio Proconsul in Africam transmittens, magnas prædas egit, classem Punicam occurrentem 17. nauibus captis, 4. submersis, fudit fugauitque. Inde missus est legatus cum quatuor aliis in Asiam ad afferendam in urbem e Pessinunte matrem Idæam. Obiit post cōfectum bellum Punicum secundum anno V. C. dliv. cui iudi funebres in foro per quatrduum & munus gladiatorium a P. & M. filiis datum. Liuius.

M. Valerius Leuinus, M. bis Consul F. Prætor anno V. C. dlxxii. peregrinam iurisdictionem tenuit. Sexto anno post, Cn. Cornelio Scipione Hispano in Consulatu mortuo, ipse successus est.

L. Valerius Leuinus, haud dubie Marci fr. & ipse Leuini, bis Consul F. Prætor anno V. C. dlxxv. Sardiniam prouinciam sortitus est. Nescio an hic pro L. dicendus sit P. Sic enim Liuius vocantur Leuini filii, M. & P.

Itera Decadis 4. lib. 8. C. Valerius traditur Leuini F. & M. Fului Nobilioris, Consul anno V. C. dlxv. ex matre frater.

Q. Val. Q. F. P. N. Falco, Prætor, & C. Luctatius Cos. anno vrbs conditæ dxli. circa Siciliam insignem Pœnorum classem deleuerunt. Valerius Max. lib. 2. capite 3. Idem Cos. fuit anno dxiv. Videtabulas Capitolinas.

M. Valerius Falco, Quæstorius, missus cum M. Valerio Leuino & aliis tribus in Asiam matris Idææ nomine, anno V. C. dxlix. Inde Ædilis curulis cum M. Fabio Butcone anno dli. Prætor biennio

¶ Manutius
Leuinos
scribendum
val.

post Brutios prouinciam obtinuit. Prorogato autem imperio, Proprætor in Sardinia traicere, eamque tutari iussus est. Liuius.

Coruini & Messalæ, qui & ipsi Publicolæ erant, teste Liuius pagina 172.

M. VALERIUS PUBLICOLA, Tribunus militum sub Dictatore Camillo, Senonum reliquias persequente, Gallum ex prouocatione vicit, adiuuante Coruo, unde illi cognomen inditum CORVINI, quod deinceps cupidissime posteritas usurpauit. Tam eximio vero facinore ita commendatus est P. R. ut proximis comitiis, hoc est, ann. V. C. CCCCVII. cum esset annorum 23. Consul crearetur. Liuius illum 6. Consulatus, quod ante eum nemo, duas Dictaturas, tres triumphos, consecutum scribit. Samnites certe, Sidicinos & Hetruscos domuit, seditionem militum, qui a republica discesserant, composuit, impleuitque annos vitæ centum, corporis & animi viribus integris, cuius inter primū & sextū Consulatum 46. anni intercessere. Idem sella curuli semel & vicies sedit, quoties alius nemo. Vide Liuium 7. 8. & 10. Valerium Max. lib. 3. & 8. cap. 14. & 16. Ciceronem in Catone maiore, Plinium libri 7. capite 48. auctorem de viris illustribus Gellium 9. cap. 11.

M. Val. Publ. Coruinus, primi Coruini F. Consulatum gessit cum Q. Cædicio Noctua, quemadmodum ex Cassiodori, Halqandri & Glareani scriptis consulum catalogis liquet. De rebus gestis eius, quando Liuius, Dionysius cæterique scriptores hic semilaceri mutilatiq; circumferuntur, nihil afferre certi possumus. ¶ Forte hic est, de quo Fragment. Sex. Pompeii pag. 148. Nam L. Papyrii Cursoris & C. Iunii Bruti Consulatus iste pertinet ad annum V. C. CCCXXII.

M. VAL. CORVINVS, M. Coruini F. primi Coruini nepos, Consul semel atq; iterum bello Punico primo, transgressus in Siciliam, Messanam urbem cepit, unde cognomento Messana primum, deinde mutata littera, MESSALA dictus est, a quo Messalarum clarissima familia descendit. Carthaginenses & Hieronem regem deuicit; cuius prælii tabulam pictam proposuit in latere curiæ Hostiliæ anno CCCXC. Deportauit & horologium, capta Catina, & in publico secundum Rostra statuit. Po-

stremo Censuram gessit cum P. Sempromio Sopho, a quibus 13. Senatu moti, & 400. quod in Sicilia ad munitionum opus explicandum ire iussi, facere id neglexissent, equis publicis spoliati, & in ærarios relati sunt. Auctores horum Valerius Max. 2. cap. 4. Seneca de breuitate vitæ pagina 403. Plinius 7. cap. 60. & lib. 35. cap. 4. Florus in epitome.

M. Valerius Messala, superioris F. & haud dubie Consularis, in bello Pun. secundo præf. classis, agrum Vicensem in Africa deprædatus est, belli eius anno 9. dicendus Dictator, si ad urbem vel in agro Rom. fuisset. Liuius 27.

M. Val. Messala, Prætor factus in annū V. C. DLXI. iurisdictionem peregrinam tenuit. Consul quinquennio post, Ligures prouinciam sortitus est: vbi diu moratus, nulla ramen re memorabili gesta, in urbem ad comitia rediit. Defuncto Æmilio Pappo, x. viro sacrorum, in locum eius susceptus est, anno DLXXXII. Liuius 34. 38. & 42.

M. Valerius Messala, Consulatum gessit cum C. Fannio Strabone anno urbis conditæ DXCII. quo tempore Philosophi & Rhetores urbe pulsi sunt, ut est apud Gellium 15. capite 14. & Suetonium in de claris Rhetoribus. Sexto anno post cum Q. Cassio Longino Censuram administravit, quemadmodum indicant, Liuius siue Florus 48. Patereculus volumine prior, Plinius 17. cap. 25. & Valerius Max. libri 2. capite 1. & 4. qui priusquam ad Censuræ fastigium conscenderet, Censoria nota perstrictum scribit, & cum ab ipso pariter & collega mansurum theatrum extreretur, Scipione Nasica, qui tum Consul erat, auctore, tanquam inutile, & publicis moribus nociturum, ex S. C. destructum memorat. ¶ De Censura eius Fragmentum Sex. Pompeii pag. 94.

¶ Hic nescio quo fato, quæ calamitate pressa clarissima Coruinorum & Messalarum familia, totis fere centum annis nullis magnis honoribus, aut rebus gestis enituit: nec enim a scriptoribus quicquam proditur. Nisi quod lego, quendam M. Valerium Messalam accusatum a Q. Metello Numidico, cuius accusationis liber tertius citatur apud Gellium 15. cap. 14. & Valeriam, incertum huius an fratris, certe Messalæ filiam, quæ Q. Hortensii Oratoris soror nupta fuerit L. Syllæ Dictatori, unde illi

illinata Posthuma filia, anno urbis conditæ DCLXXVI. Quod si quid coniecturis dandum, suspicari libet, M. Valerium Messalæ, quæ diximus, superioris M. Valerii Messalæ nepotem fuisse, ut hoc rursus nati credantur Valeria Syllæ & Messalæ Niger. De Valeria vide Plutarchum in Sylla. Sed & alius Messalæ eodem tempore floruit, natus sorore Hortensii. De hoc Cicero in Bruto & ad Atticum lib. 5. Cælius lib. 8. epistol. Ciceronis epistola 2. & 4. Valerius Maximus libri 5. capite 9.

M. Val. Coruinus Messala, M. F. cognomento Niger, ut est apud Dionem, Consulatum gessit cum M. Calphurnio Pisone ann. V. C. DCCXCI. Commendatur a Cicerone in epistolis ad Atticum, ut vir egregius & fortis, & in dialogo ad Brutum, ut Orator prudens, acutus, in minime incautus, patronus in causis cognoscendis componendisque diligens, magni laboris, multæ operæ multarumque causarum. Ascon. Pedjanus etiā M. Scaurum, cum ad populum reus esset, cum Q. Hortensio & M. Cicerone defendisse scribit. Præterea ad hunc Messalæ pertinere videntur, quæ habet Valerius Maximus lib. 9. capite 15. Plinius lib. 7. capite 12. Solinus cap. 7.

M. Val. Messala, superioris haud dubie frater patruelis, Consulatum gessit cum Cn. Domitio Caluino anno urbis cond. DCCXI. Hunc Macrobius Saturnalium 1. capite 9. 55. annis Augurem fuisse scribit, eiusque verba de Iano Deo aduocat. Citat eundem de explanatione auguriorum Sex. Pompeii in voce, Marspedis, & Fragment. pag. 130. Cicero in oratione pro Sex. Roscio Amerino causam eam sibi a M. Messalæ traditam adserit, quod ipsi nondum satis ætatis & roboris ad dicendum esset. Dixit autem pro Sex. Roscio Cicero anno ætatis suæ 27. quo tempore Messalam admodum adhuc adolescentem fuisse, constat. Cæterum an de hoc vel de superiori loquatur Cicero, nondum exacte compertum habemus.

M. VAL. CORVINVS MESSALA, Oratoris F. & Orator ipse egregius, omnium suæ ætatis clarissimus euasit, quem etiam nū adolescentem quanti fecerit Cicero, docet epistola eius, qua illum Bruto commendauit. Unde operæ precium fuerit, verba Ciceronis subtexere: *Messalam, inquit, habes. Caue existimes, Brute (quamquam non est necesse), carne ad te, quæ tibi nota sunt, scribere) sed tantæ tantam omnium laudum excellentiam non quo*

silentiopreterire: caue putes, probitate, constantia, cura, studio reipub. quicquam illi esse simile, ut eloquentia, qua mirabiliter excellit, vix in eo locum ad laudandum habere videatur.

Quamquam in hac ipsa sapientia plus apparet. ita graui iudicio multaque arte se exercuit in verissimo genere dicendi. Tanta autem industria est, tantumque euigilat in studio, ut non maxima ingenio, quod in eo summum est, gratia habenda videatur.

Hoc Ciceronis testimonio quid grauius aut honorificentius esse potest? Turbata cæde Cæsaris republ. cum se Bruto coniunxisset, ideoque simul pro-

scriptus esset, veriti Triumviri prudentiam eius, inducto decreto, reditum ei in patriam permiserunt, quod ille beneficium eorum despexit. Post interitum Cassii & Bruti cum

essent, qui eum tanquam auctoritate proximum ducem polceret, seruari beneficio Cæsaris maluit, quam dubiam spem armorum tentare. Nec aut Cæsari quicquam ex victoriis suis lætius fuit, quam seruasse Coruinum, aut maius exemplum hominis grati ac pii, quam Coruinus in Cæsarem fuit.

Missus contra Salassos, gentem eam domuit, & triumphauit, ut Appianus. Celebratur is triumphus etiam Tibullo elegiarum 7. Gessit deinde Consulatum cum ipso Cæsare,

suscepto iam bello contra M. Antonium, ad quod vna profectus est. In quo, cum a Cæsare laudaretur, quod qui in Philippis acerrimus hostis fuisset, nunc se promptissimum comitem præberet: *Ego, inquit, o Cæsar, semper iustioris in repub. partis fui.*

Sunt qui tradant, in conflictu nautali ad Actium dextrum cornu Valerio commissum, cum Aruntius læuo præesset. Appellationem Patris patriæ aliquoties a plebe Cæsari delatam, ipse mandanibus in curia Patribus pertulit, his verbis: *Quod bonum faustumque sit tibi, domique tue, Cæsar Aug. (sic enim nos perpetuam felicitatem reip. & læta huic precari existimamus) Senatus te consentiens cum P. R. salutem patriæ patrem.*

Euectus ad Præfecturam urbis, quem magistratum Aug. tum primum instituerat, sexto mox die se abdicauit, immodicam & non ciuilem potestatem professus. Vixit usque in medium Augusti principatum. Ante biennium vero quæ decederet, ita memoriam ac sensum amisit, ut proprii nominis oblitus vix paucula verba coniungeret. Ad extremum enato circa sacrum os vlcere, inedia se confecisse traditur. Scripsit senex volumina de Rom. familiis, cum Scipionis Africani transfisset

atrium, vidissetque adoptione testamentaria Salutionis (hoc enim illi cognomen erat) Africanorum dededore notam irrepertem Scipionū nomini. Ex simili causa publicata est eius indignatio, qua prohibuit genti suę Leuinorum alienam imaginē inferi. Librum etiam de S. littera composuit. Adeo virum maximum, & in summis honoribus versantem, non etiam puduit Grammaticā rem curare. De genere dicendi eius non dissentita Cicerone Fabius, qui nitidū illum & candidum esse, & quodammodo præ se ferre nobilitatem suā iudicat. Idē cū Cæsari vim, grauitatē Bruto, diligentia Polliōni, sanctitatem Caluo cedat, dignitatem Messalæ tribuit. Liber ostres reliquit, M. & L. Messalas, & Valeriam filiam, cum etiam post Salustium Ciceronis Terentiam duxisset, vt est apud Hieronymum.

M. Val. Messala Barbatus, confanguineus Oratoris, forsan M. Messalæ, Auguris & Cos. F. Consulatus gessit cū P. Sulpio Quirinio, an. V. C. DCCXLI. Glareanus, vir doctissimus, eundē fecit cū superiori, & adiungit illi numerū XL in Consulatu, cui equidem, vt soleo, libenter subscribere, nisi me moueret auctoritas Dionis, qui huic Barbati cognomentū apponit, quod Oratorē nusquā vsurpasse, legimus. Tū etiam Suetoni^o Barbati Messalæ meminit, cuius cōsobrini sui Messalinā filiā Claudius Imp. vxorē duxerit, quē quidē huius filium, & Messalinā Augustā neptē fuisse, iudico, tēporū ratione adamussim nobis suffragate.

¶ Pro L. Coruino dixit Cicero ante Consulatum suum, vt indicat Q. frater in de petitione Consulatus.

M. Valerius Messala, Coruini Messalæ Oratoris F. Consulatum gessit sub Augusto cum Cn. Lentulo Getulico, an. vrb. cond. DCCLI. qui & natali Seruatoris Christi & Galbæ Cæsaris ortu clarus fuit. Bello Pannonico præpositus Illyrico, subita rebellionē circumdatus hostili exercitu, cū semiplena legione 20000. hostium fudit, fugauitq; & ob id triumphalibus ornamentis honoratus est, vir animo quam gente nobilior, dignissimus, qui & patrē Coruinum habuisset, & cognomen suum Cottæ fratri relinqueret. Paterculus.

L. Cotta Messalinus, & ipse Coruini Messalæ Oratoris F. M. Messalæ fr. sed Aurelię genti per adoptionē datus, Consulatu sexto post fratrem anno potit^o est, sœuissimæ cuiusque sententię sub Tiberio auctor, vt scribit

Tacit. Plin. li. 10. de anseribus agens, huius inuentum esse tradit, palmas pedū torrere, & cū gallinaceorū cristis condire. Ad hunc ipsum scribit Ouidius li. 3. de Ponto sic inter cætera:

*Quos Volesus patri cognoscat nominis auctor,
Quos Numa maternus non neget esse suos.
Adiectique probent genuina agnomina Cottæ,
Situ cras esses interitura domus.*

Et in fine libri 4.

*Tetamen in turba non ausim Cottæ silere,
Pieridum lumen, præsidiumque fori.
Maternos Cottas cui Messalæque paternos
Maxima nobilitas ingeminata dedit.*

Periit ex vulnere, cū hirudinem ad genua admisisset. Plinius 3. 2. cap. 10.

Valeria, horū Messalarū soror, rogata, cur amissio Seruio marito, nulli denuo nuberet? Quoniā, inquit, mihi semper viuit Seruius maritus. Hieronymus i. contra Iouinianum. Forfan autē ab hac diuersa est Valeria, nupta Statilio, qua natus Statili^o Coruino, coniurauit in Claudium. Vide Suetonium.

M. Valerius Messala M. F. Coruini Oratoris nepos, Consulatus gessit sub Tiberio, & quidē, quod rarissimi exempli est, cum fratre patruuele M. Aurelio Cottæ, qui & ipse nepos Oratoris fuit, vtpote ex L. Cottæ Messalino prognatus.

M. Val. Messala M. F. M. N. Oratoris pronepos, collega Neronis in tertio Consulatu fuit, cuius abauus Augustus, Messalæ proauum in eodē magistratu collegā habuerat. Huic Messalæ ob generis nobilitatē quingēta sestertia, quib. innoxia paupertatē sustēteret, in singulos annos obtulit Nero, cū & Aurelio Cottæ & Haterio Antonino pecuniam annuā statuisset, quamuis per luxum habitas opes dissipassent. Tacitus 13. Persius Sat. 2. hunc Messalā vt luxuriosum & decoctorem notat, sic canens: *(lanca
Quin damus id superis, de magna quod dare
Non possit magni Messalæ lippa propago
Compositum ius, falsę animi, sanctoq; recessus
Mentis, &c.*

VALERIA MESSALINA, Barbati Messalæ, de quo supra egimus, ex Lepida coniuge filia, Claudio Imp. nupta, Octauia & Britannicū peperit, mulier perditæ libidinis, & quæ, quemadmodū pdit Iuuenalis, notū inter meritoria scorta se prostituere nō dubitarit, imo etiam, vt memorat Plin. 10. c. 63. cū ancilla suscepto certamine, eā, nō ausim dicere quoties concubitu superarit. Nouissime multis patris adulteriis, cū in C. Si-

C. Silium, Romanę iuuetutis pulcherrimū & tum Consulē designatum, furialiter exarsisset, absente Claudio nuptias cū illo celebrat. Quod flagitiū vbi Claudius rescuit, ipsam cum Silio & omnibus aliis conscis interemit. Tacitus 11.

Valerius Catullus Messalinus, Cyrenes & Libyæ rector sub Vespasiano, multa crudelia & nefanda commisit, sed clementia principum, patris & filii Titi, quamuis deprehensus, pœnā effugit. Mox Domitiano rerū potiētī, cui & in duob. Cōsulatib. collega fuit, ob adulationē & delationē gratissimus, multis exitiū attulit. Quapropter & a Iuuenale Satyra 4. sic proscinditur:

*Et cum mortifero prudens Veientō Catullo,
Qui nunquam vise flagrabat amore puella
Græde & conspicuū nostro quoq; tēpore monstrū,
Cæcus, adulator, dirisque a ponte jat elles, &c.*
Tādē multiplici & insanabili morbo correptus, cū nō corporis modo cruciatus acerbissimos sustineret, sed & crebro terrorib. expauesfactus estrato exileret, q; sibi instātes occisorū manes videret, defluentib. exitis, miserabiliter animā exhalauit, vt tradit grauiissimus auctor Ioseph. bell. Iud. lib. 1. c. vlt. Meminit huius Catulli Messalini etiam Plinius epist. 4. ad Sempronium Rufum.

Valerius Messala, Consul sub Traiano anno DCCCLXVI.

Messalinus, Cos. sub Hadriano an. 899. Messala, vir nobilis familiæ, cum primis doctus & Orator eximius, sub Alexandro Severo floruit, cuius optionē Imperator forori Theocliæ detulit. Capitol. in Maximi.

Messala, sub Decio præf. Achaię, ad quē extat apud Pollionem Decii epistola.

Messala Præf. præf. sub Arcadio & Honorio. C. 3. & i. de assessoribus & domesticis & cancellariis iudicum. Rescribitur illi 9. Cod. tit. 41.

Volesus Messala, sub Diuo Augusto Proconsul Asiæ, cū 300. vna die securi percussisset, incedēs inter cadauera vultu superbo quasi magnificū quiddā conspiciendumq; fecisset, Græce proclamauit, O rem regiā. Quis hæc rex fecisset? Seneca de ira 2. Apparet ex lib. 3. Corn. Taciti, eundē, factō in ipsum S. C. sub Augusto damnatum.

Messalæ rescribunt Arcadius & Honorius 9. Cod. tit. 41.

Messalinus Vicarius, Præf. præf. & successor Rufi crudeliter torfit Apollinarem Martyrem, eum, qui cum Petro Romam venit. Vide Martyrologium 22. Iulii.

Flacci.

Flaccos ex eadem gente esse, vnde Val. Publicola, liberator patrię, fuerit, indicat Cicero in oratione pro L. Val. Flacco.

C. Valerius Potitus Flaccus, Cos. an. V. C. ccccxxi. Liuius dubitat, Flaccus an Potitus fuerit, varietq; in annalibus nomen eius reperiri scribit, ac a quibusdam tradi, illum cum collegā M. Claudio Marcello venenis absumtum, libro 8.

L. Val. Flacc^o M. Equitū an. V. C. cdxviii. L. Val. M. F. L. N. Flaccus, Consul an. V. C. ccccxcii.

P. Val. L. F. M. N. Flaccus Consul ann. V. C. dxxvi. Liuius 26.

L. Val. P. F. L. N. Flaccus, superioris P. filius, Consul cum M. Catone anno V. C. dlxx. Censor cum eodem anno xi. post, quo tēpore & princeps Senatūs lectus est. Fuit etiam in numero Pontificū ann. 574.

C. Val. Flaccus L. fr. Flamen Dialis, caprus a P. Licinio Pontif. Max. anno V. C. dxlv. Ædilis anno dlv. De hoc plura Liuius 27. Valerius Maximus lib. 6. cap. 9.

L. Val. L. F. P. N. Flaccus, Consul annō V. C. dclii. collega M. Claudii Marcelli in tertio illius cōsulatu, mortu^o in magistratu.

L. Val. L. F. L. N. Flaccus, Consul anno dclxi. collega P. Licinii Crassi Mutiani.

L. VALERIVS FLACCVS, Consul ann. V. C. dcliv. collega C. Marii in sexto illius Consulatu. Censor fuit cū M. Antonio Oratore. Val. Max. 2. c. 4. Idem princeps Senatus fuit. In locū C. Marii demortui Cos. successus collega Cinnæ, missusq; vt Syllæ succederet, quia exercitui iniussus erat ob auaritiā, a C. Fimbria legato, vltimæ audacię homine, occiditur. Liu. 82. Hic auctor extitit turpissimæ legis, qua creditoribus quadrantem solui iussit. Paterculus.

C. Val. Flac. fors L. fr. Conf. an. V. C. 661.

L. Flaccus, post mortē Carbonis & Marii Cos. Interrex de Sylla tulit, vt quæcunq; is fecisset, essent rata. Vide Appianum & Ciceronem in orat. contra Rullum.

L. Val. Flaccus, Consularis viri F. P. Seruilio in Cilicia Tribunus militū, M. Pisoni Quæstor in Hispania, bellum Crætense ex magna parte gessit, cū Metelli legatus. Prætor inde vrbanus, Cicerone Cos. vt est videre in orat. in Catilinam secunda, mox Asiæ, legatus itē Pisonis in Macedonia, teste Cicerone in L. Pisonē, qui inibi coniunctū sibi fuisse scribit. Est. n. is ipse, pro quo extat Ciceronis oratio. Filium habuit, qui periit in

partibus Pompeianis ante pugna Pharsalicam. Cæf. comm. 3. Patrem puto, Flaminē Martialem vocat Cicero 1. de diuinatione. Et in oratione pro eo habita, veterē Valerię gentis in liberanda patria laudē prope 500. anno, in suo Cōsultatu retulisse scribit. Successit illi in Prætura Asię Ciceronis frater Q. Ibidem.

C. Val. Flaccus L. F. fuit cum App. Claudio in Cilicia. Cic. epist. 3. Ac fors hic est in partibus Pōpei cæsus, ut est apud Cæsare.

L. Val. L. F. (opinor Flaccū fuisse) Prætor extitit sub Cæsare, teste Ioseph. 14. c. 16.

L. Flacci, & patris & fratris, doctiss. virorum, domus Brundusii Ciceronem exultantem recepit. Cicero pro Sestio.

C. Valerius Flaccus, scripsit de indigitamētis ad Cæs. Cenforinus in de die natali.

C. Valerius Flaccus, scripsit Argonautica, genere Patavinus. Nam Martialis illum Antenorei laris alumnus vocat. Alii Serinum, ex vrbe Campanię Setia volunt. In huius obitu Quintilianus multum fuisse amissum queritur.

C. Flaccus, legatus Vibii Crispi Proconsulis, ex Africa Ostiā altero die venit molliſſimo etiam flatu. Plin. in præfatione 19.

Val. Flaccus, nobilis adolescens, a Probo Tribuno, eo, qui post imperauit, e Quadorum manu liberatus est: vnde illi Valerianus Imp. coronam ciuicā dedit. Vopiscus.

¶ Valerios Lactucinos quoq; vocatos, ab herbis hortensibus, indicat Plin. 19. c. 4.

VALERII alii, secundum cognomenta expositi.

L. VALERIUS ANTIAS, scriptor Historicus, militauit bello Pun. secundo sub Q. Fulvio Flacco, ab eoq; custodiendis auhendisq; in urbem Macedonum interceptis legatis præfectus est. Lilius 27.

M. Val. Achilleus licet or proximus Laurens Lauinus agens annum ætatis LXV. viuis mihi comparauit & posui. Romæ, citante Fabricio in castig. Terent.

Valerius Ædituus, Poeta, cuius epigrammata citantur a Gellio.

L. Valerius Amās vir & Aug. Inscript. ant. pagina 74.

P. Val. Asiaticus, bis Consul, damnatus a Claudio, venas sibi incidit. Natus fuit Viennæ. Cæſo Caligula, cum populus auctore eius facti nosse cuperet: *Vt inam*, inquit, *ego*. ut tradit Iosephus 19. c. 1. Plura de eo Seneca lib. 2. de tranquillitate cap. 18.

P. Val. Asiaticus, Cōsul designatus Cæſo Vitellio, gener fuit Vitellii. Tac. 18. & 20.

Asiaticus, procurator Asiænæ Libanię in Phœnicia, Nicephoro hist. Eccles. lib. 16. capite 27.

Val. Bassianus, occisus sub Commod. Lampridius.

C. Val. C. F. O. V. F. Broccus refertur in mem. Mediolanensium pag. 51.

Val. Max. Basilius, præf. vrb. sub Constantino.

M. Val. Calliparienus, refertur in monumentis Italicis, Inscript. ant. pag. 264.

Val. Capito, pulsus olim ab Agrippina, post ei⁹ cædē a Nerone reuocatur. Tac. 14.

Valerius Cato, memoratur a Suetonio de claris Grāmaticis, ut Poeta simul Grāmaticusque notissimus. De vita eius consule eundem ibidem.

C. VAL. CATVLLVS Veronensis, Poeta, natus anno ante Sallustium, Syllæ Mariiq; tēporibus, in poematis lasciuus & mordax, ne Cæsari quidem pepercit, iambis eū infectatus: cui tamen reconciliatus, eodem die ab illo cœnæ adhibitus est, teste Tranquillo. Moritur anno ætatis 30. teste Eusebio.

Val. Catulinus, missus a Iuliano successor Seueri Imp. ab hoc postea cæsus est. Spartianus.

Val. Cordus, præceptor in primis studiis Alexandri Seueri. Lampridius.

Valeria Copiola Emboliaria 104. annū agens, ludis pro salute D. Augusti votiuis in scenam reducta est. Plinius 7. cap. 48.

Valeria Didia, mater, cū Valeria Tertia filia, refertur in memoriis Dalmat. p. 368.

Valerius Diodorus, Philosophus Alexandrinus vixit sub Hadriano. Suidas *Διοδωρος*.

Valerius Fabianus, sub Nerone, quod falsum testimonium subdidisset, lege Cornelia damnatus. Tacitus 14.

Valerius Festus, legatus legionis in Africa sub Vitellio, cuius affinis erat, L. Pisonem Procos. interemit. Tacitus 20. Plinius lib. 3. epistol. ad Caninium.

Val. Florus, refertur in memoriis Germanicis. Inscript. ant. pag. 441.

Valeria Felicitas. Ibidem pag. 42.

P. Val. Q. F. P. N. Consul an. V. C. DXXV.

L. Val. L. F. Gall. Fauentinus Duumviralis, & c. Inscript. ant. pag. 7.

Valeria Glauca. Ibidem pag. 297.

VALERIUS GRATVS, Iudæam sub Tiberio 11. annis tenuit. Successit illi Pontius Pilatus. Iosephus lib. 18.

L. Val.

L. Val. Heptachordus, hostem & accusatorem suum Cornelium Balbum hæredem reliquit. Valerius Max. 7. cap. 9.

L. Val. I. C. quem irridet Cicero in fine epistolæ ad P. Lentulum.

M. Val. Homullus, Consul anno V. C. DCCCXV. sub Pio, de cuius iocis in ipsum Imperatorem vide Capitolinū. Citat & Plinius in epistolis Homullum, forte patrem, certe alium, ut temporum ratio conuincit. Refertur M. Inscript. ant. pag. 134.

Valerius Iulianus. Ibidem pag. 274.

Val. interpres, memoratur Ciceroni ad Att. 1. epist. 9. Fors hic est P. Valerius, quē vocat hominem officiosum libro epistolarum ad Terentiam 14. epist. 2.

Val. Largus, accusator Corn. Galli, Poetæ, cuius familiaris & conuictor erat, sub Augusto. Huic Proculeius aliquando occurrēs, os & nares sibi manū communiuit, significans, illo præſente, ne respirare quidem tutum esse. Dion 53.

P. Val. Leo, vnus ex accusatoribus Milonis. Peditanus.

Val. Leo, Cæsaris hospes Mediolani. Plutarchus in Cæsare.

Valerius Licinianus, vir Prætorius, confessus incestum, dubium vere an metu, a Domitiano in exiliū missus est. Vide Plinium epistolarum 4. ad Minutianum.

Val. Licinianus, Poeta, memoratur Martiali, cuius volunt hoc epitaphiū esse, repertum ante portam Latinam: Musa hospitii Liciniani. Vix. ann. 35. Vide Gyraldum.

Val. Ligus, sub Augusto refertur Dioni 58.

Val. Marcellus, scriptor Historicus, quē citat Capitolinus in Max. & Balbino.

Valerius Marinus, destinatus a Galba Consul, dilatus a Vitellio, vir mitis & mansuetus. Tacitus 18.

Val. Marianus, vir Prætorius & Senator tempore Plinii, a Puteolis Alexandriam 9. die peruenit lenissimo flatu. Plinius in præfatione 19.

C. Val. C. F. Pap. Marianus, vir honoratus, refertur in mem. antiquis valde honorificā inscriptione pag. 347.

M. VAL. MARTIALIS, Poeta, Hispanus ex oppido Bilbili, Domitiano gratissimus, hortos amoenissimos habuit in Ianiculo, ut ipse libro primo testatur. De hoc Plin. iunior li. 3. epist. ad Cornelium Priscum. Quātopere Martialis carmina Ceioni⁹ Cōmodus Cæs. adamarit, sic ut Virgilium suum dixerit, docet Spartianus in Ælio Vero.

VAL. MAXIMVS, scripsit ad Tiberium Cæs. rerum dictorumque memorabilium libros 9. Militauit sub Sex. Pompeio, ut ipse de se testatur, de institutis antiquis differēs.

M. Valerius Maximus Sacerdos. Vide Inscriptiones ant. pag. 44.

Val. Max. Basilius præf. vrb. sub Constantino, a quo & illi rescribitur 5. C. tit. 3.

Sex. Val. Mercurialis Augur, refertur in mem. Italicis pag. 129.

¶ L. Valerius Messala Thrasia Priscus Cōs. memoratur I. Lipsio de antiqua inscriptione commentario in lib. 16. Taciti.

Valeria Montana coniugi opt. L. D. D. D. Inscript. ant. pag. 367.

Valerius Naso, Prætorius sub Tiberio. Tacitus 4.

C. Valerius Nepos, accusauit cum aliis Milonem. Peditanus.

Val. Nepos, decessit sub M. Antonino, qui illius testamentum, quanquam indutis hæredum nominibus, valere iussit. Pand. 28. de iis, qui in test. delent.

Q. Valerius Q. Orca F. Prætor anno V. C. DCCXCV. 11. legatus Cæsaris, & initio belli ciuili præfectus Sardinia; ex ea Cotram expulit. Cæs. 1. & Appianus. Cicero epistolarū 13. diuidendis agris a Cæsare per bellū ciuile propositum docet. Ceterū Orca cognomentum inditū arbitramur, vel a belua marina confecta, vel a vase vinario ficariove, q; illius similitudinē retulerit, cui primo inter Valerios hæc appellatio cōtigit.

C. Valerius Paulinus, circumiectas Gallia; Narbonensi ciuitates Vitelliana tempestate in verba Vespasiani adegit, ante fortunam illi amicus. Patriā habuit Forū Iulii. Tacitus 19. Extant ad hūc cōplures epistolę Plinii, cui moriens libertorum suorum ius reliquit, quorū tribus ius Quiritium a Cæs. Traiano Plinius impetrauit, C. videlicet Valerio Æstiaō, C. Valerio Dionysio & C. Val. Apto.

Val. Patronus, procurator Imp. litigans cum Flauio Stratio, citatur Paulo Pand. 49. de iure fisci.

Patron⁹ Volusianus, collega Gallieni in quarto ipsius Consulatu, ann. V. C. MXIII.

Val. Patruinus & P. Val. Seuerus referuntur Inscript. ant. pag. 56.

C. Valerius Petronianus, patre natus C. Val. Eutychiāno, refertur in memoriis antiquis cum honore multo, pag. 53.

C. Valerius Placidius, cū Valeria Mirtale coniuge, refertur in mem. Dalmat. p. 366.

Val. Pollio, Alexandrinus Philosophus sub Hadriano. De hoc Suidas Πανλιου.

Val. Ponticus, sub Nerone Italia pulsus. Tacitus 14.

L. Val. Præconius, legatus L. Manlii, Proconsulis in Aquitania, exercitu pulso, interfectus est. Cæsar belli Gallici comm. 3.

L. Val. Priscus, refertur honeste in mem. Italicis pag. 341.

C. Valerius Priscus, cum coniuge Valeria Eutycha, L. Valerii Tironis liberta, similiter pag. 352.

Valerius Priscianus, Prætor urbanus temporibus Diuorum fratrum, cui etiam ab ipsis rescriptum est Pand. 25. de ventre inspiciendo.

M. VAL. PROBVS, Grammaticus illustris, Berytius, de quo vide Tranquillum. Floruit sub Nerone, vt Chronol. Eusebii. Meminit eius subinde Gellius. Martialis lib. 3. Illo vindice, nec Probum timeto. Macrobius lib. 5. virum perfectissimum vocat, sed notat lapsum & imperitiam, qui locum Virgilii de Pane niueo lænæ munere lunam illicente, nescierit. Extant commentaria eius in Bucolica & Georgica Virgilii, ite de libris antiquis opusculum. Forfan etiã idem est Probus, cuius Catholica inuenta in monasterio Bobii oppidi, teste Volater.

L. Val. Procillus, adolescens propter fidem, & Gallicæ linguæ scientiam, a Cæsare ad Ariouistum regem missus est, cuius pater C. Valerius Caburus a C. Val. Flacco ciuitate Rom. donatus erat. Cæsar. cõm. 1.

Val. Proculus, præfectus vrbis sub Cõstantino, & iterum post 24. annos sub Cõstantio, nisi velis filium accipere.

Valeria Profutura. Inscript. ant. pag. 71.

Val. Pudens leg. Aug. Pr. pr. sub Seuero Aug. & M. Antonino Cæs. vt indicat inscriptio apud Nouiomagũ in hist. Batauic.

L. Val. L. F. Pudens, cum esset annorũ 13. Romæ in certamine sacro lustro 6. claritate ingenii coronatus est inter Poetas Latinos omnibus sententiis iudicium. Huic plebs vniuersa municipum Hisconiensũ (quod est oppidum in Brutiis) ære collato statuam decreuit. Extrat huius rei inscriptio in memoriis Italicis pag. 191. Gyraldus male pro Pudente Prudentium vocat.

P. Valerius Seuerus. Inscript. ant. pag. 56. Forfan I. C. ille, de quo Pand. lib. 3. tit. 3. l. 8. tit. 5. l. 29.

Q. Val. Soranus, de quo L. Crassus apud Cic. de Oratore 3. Nemo est, inquit, quin lit-

teratissimum togatorum omnium, Q. Valeriũ Soranum, lenitate vocis atque ipso oris pressu & sono facile vincat.

Q. & D. Valerii Sorani, fratres, vicini & familiares Ciceronis, nõ tã in dicẽdo mirabiles, quam docti Græcis & Latinis litteris. Cic. in Brut. Q. citatur etiã a Varrone apud Gellijũ 2. c. 10. Cæsus est idẽ iussu Põpeii, teste Plutarcho. Vide plura apud Gyraldũ.

Valerius Soranus, quod arcanũ Romæ nomen enunciaffer, mox pœnas luit. Plin. 3. cap. 5. Fors huius sunt libri ἐπιθιδων, id est spectaculorum, quos citat in præfatione. Meminere Cicero lib. 1. de Oratore, Solinus in Polyhistore, Plutarchus in Problemat. Macrobius lib. 1. Saturnal. Seruius 1; Georg. Augustinus de C. D. lib. 7. c. 9. & 11.

Soranus Barea (an & hic Valeriæ gentis sit, adhuc dubito) cæsus est a Nerone, falso P. Celeris testimonio circumuentus. Vide Tacitum 12. 16. 20. Consul fuit sub Claudio. Dion pag. 138. Meminit Iuuenalis:

*Stoicus occidit Baram delator amicum,
Discipulumque senex.*

Soranus, Ephesius, Medicus, citatur Augustino Tom. 7. Plura de eo Suidas Σάρανος.

C. Valerius Surus. Inscript. ant. pag. 304.

Valerio, nescio cui, rescripserunt Seuerus & Anton. Pand. 27. tit. de excusat. tutelæ l. 12.

Valeriæ iidem AA. 2. Cod. de pactis.

C. Valerius C. F. Flauia spectatus Sisclæ mil. coh. VIII. Prætoriz. Fabricius in tua Roma.

L. Valerius Tappus C. F. Prætor an. V. C. DLXII. Siciliam sortitus est. Liuius 35.

C. Valerius Tappus Trib. pl. anno V. C. DLXVI. de Formianis Fundanisque municipibus & Arpinatibus promulgauit, vt iis suffragij latio esset, idq; populus sciuit, Li. 38

Valerius Theon, Sophista. Suidas Θεων.

C. Val. Triarius, in Sardinia contra M. Lepidum arma tulit. Legatus Luculli in Asia, & Ponto, contra Mithradatem infelicitate pugnavit. Vxor illi fuit Flaminiã. Perijt in bello ciuili, secutus Pompeium, sub quo nauibus Asiaticis vna cũ D. Lælio præfuit. Cicero in Bruto, Cæs. cõm. belli ciuilis 3. Idem Cicero ad Att. 12. se liberorum illius tutorem esse scribit.

App. Triarius, filius illius, M. Æmilium Scaturum M. Catone Prætoris accusauit, teste Rediano.

L. Val. Triarius, fors C. fr. Quæstor urbanus fuit cum P. Lætulo. Cic. in Verrinis.

Valeria

V A L G I I.

Valeria Paula, Triarii soror, sine causa cũ marito, quo die e prouincia reuerfurus erat, diuortium fecit, nuptura D. Bruto. Cælius Ciceroni epist. 7.

Tiro, Nicias, Valerius Ciceroni adsunt ad Attic. 12. pag. 478.

P. Valerius lib. Polat. Tacitus, refertur Inscript. ant. pag. 32.

L. Valerius Tertius. Ibidem pag. 169.

Valerius Valentinus, cõscripsit ficto nomine legem coniualem iocoso carmine. Sex. Pompeius lib. 18. De eodem Valerius Max. lib. 8. cap. 1.

Val. Varus, coætaneus Plinii. Meminit eius epistolarum 6. ad Priscum.

Valerio Vero rescripsit Hadrianus Pãd. 22. de testibus seu tit. 5.

Valeria Virginia. Inscript. ant. pag. 43.

Valerii sine cognomentis.

P. Val. qui se pro Iuriscõsulto haberi volebat, cum non esset, ridetur a Cicerone in sine epistolarum ad Lentulum. Commendatum eidem Lentulo inibi significat. Sed & lib. 3. Appio Claudio eũ cõmendat. Meminit vt familiaris & comitis sui Philippica prima, in cuius villam, cum peteret Sicilia, Antonio Consulẽ, se diuertisse scribit.

Valeria, F. Diocletiani Imp. nupta Galerio Augusto.

Valerio rescripsere Seuerus & Antoninus Pand. 27. tit. de excusat. tutelæ l. 12.

Valeriæ iidem AA. 2. Cod. de pactis.

Valeriæ Gordianus Imp. 3. Cod. tit. 10.

Valerio Car. Carinus & Numer. 4. Cod. titulo 20.

Valeriæ AA. & CC. 4. Cod. tit. 38.

M. Valerius, Iadratinæ Ecclesiæ Pontifex, refertur in mon. Dalmaticis pag. 361.

L. Valerius Labolæ: *Seu stupor huic studio est, siue est insania nomen:*

Omnis ab hac cura, cura lenata mea est.

Antiquitates Fabricii pag. 90.

V A L E R I A N I.

Valerianus, vnus ex ducibus Vespasiani in bello Iud. Hegefp. lib. 3. c. 22. Ioseph. lib. 3. Decadarchũ, officii nomine vocat.

Valerianus I. C. citatur Vlpiano Pand. 46. de prætor. stipulat.

Valeriano rescribitur a Cõstantino 1. Cod. 50 de iuris & facti ignorantia & 5. Cod. tit. 1.

Valeriano a Seuero & Antonino AA. 3. Cod. tit. 15.

Valerianus Pætus, occisus ab Heliogabalo. Dion.

C. Valgius Hippianus commendatur a Cicerone epistolarum 13.

A. Valgius, Senatoris F. cuius frater apud Pomp. F. erat in Hispania, trãsfugit ad Cæsarem. Comm. 6.

C. Valgius C. F. Saturninus, Consulatus gessit cum C. Caninio Rebilo sub Augusto, an. DCCXLI. Hic vnus illustriũ eruditione spectatus scripsit ad Aug. Cæsarem de vsu herbarum, sed imperfecto volumine, teste Plin. 25. c. 2. Ad hunc opinor scribere Horatium lib. 2. Oda 9. item de hoc ipso puto scribere Tibullũ lib. 4. elegia. 1.

*Est tibi, qui possit magnis se accingere rebus,
Valgius aeterno propior non alter Homero.*

Valgius Rufus, scripsit libros de rebus, per epistolam quæsitis. Citatur Gellio lib. 12. c. 3. Idem ne fuerit cũ superiori, & quẽ

Appollodori discipulum vocat Quintilianus 3. c. 1. minus compertum habeo.

VALLATIO rescribit Antoninus 9. Cod. titulo 23.

V A L L I I.

Vallius Syriacus, citatur Senecæ inter celebres sui seculi declamatores. Eius est illud in Stertinius Maximum, a quo premebatur, cum comes eius fuisset. *Per 12. annos in officio tuo fui. Dic, quid peccauerim? Sed hac est consuetudo vestra, iniuriam vocatis sine seruitutis.* Initio 2. Declamationum.

L. Vallius Solon, porticum Syluano ex voto fecit. Floruit sub Traiano, vt liquet ex inscriptione & adiunctis Cõs. Vide Marilianum 6. cap. 6.

V A R E N I.

VARENVS, defensus est a Cicerone, citante Quintiliano. Eadem oratio apud Priscianũ mendose p Varrone nominatur.

L. Varenus, Centurio sub Cæsare in Galliis, cuius aduersus Neruios singularis audacia refertur Comm. 5.

L. Varenus alius, C. Varenum occidit, C. vulnerauit, Salarium item occidit, damnatus tandem. Fabius 7. c. 2. & 3. lib. 5. cap. 10. & 13. & lib. 9. cap. 2.

Varenus Rufus, a Bithynis accusatus. Plin. 13. lib. 9. cap. 2.

VARGVLA, homo dicax, & amicus C. Cæsaris eius, qui apud Ciceronem 2. de Oratore de facetiis differit.

V A R G V N T E I I.

Q. Vargunteius, Grammaticus, anales Ennii certis diebus in magna frequentia pronunciauit. Tranquillus.

Valgos dicitur, qui diuersas furas habeant, Sex. Pompeius lib. 19.

L. Vargunteius, vir Senatorius, socius L. Catilinæ, defensus aliquando a Q. Hortensio in causa ambitus. Cicero pro P. Sylla & pro Flacco. Vide Salustium.

Vargunteius Pompeius de cælo exanimatus. Iulius Obsequens.

Vargunteius, legatus M. Crassi, cum eo in Parthos iuit, sed deprehensus cum 4. cohortibus oppressus est. Appianus.

V A R I I.

Q. Varius Suetonensis, homo vastus & foedus, æqualis Sulpitii & Cottæ. Cicero 1. de oratore. Obius ciuitatis obscurum dictus est Hybrida. Trib. pl. accusauit M. Emiliū Scaurū, vt est apud Val. Max. lib. 3. cap. 7. & Alcon. Pedianū, sed a Valerii narratione non nihil dissentientem. Tulit & legem aduersus collegarū intercessionem, qua quæreretur, quorū dolo malo socii ad arma ire coacti essent, magna clade Reipub. sociali prius, deinde ciuili bello excitato. sed ipse demum sua lege constrictus & absumtus. Auctore eodem Valerio lib. 8. cap. 6. libri 9. cap. 2. De hoc ipso Vario puto loqui Ciceronem de natura Deorū 3. cum inquit: *Varius homo importunissimus, summo cruciatu supplicioque periit, qui Drusum ferro, Metellum veneno sustulerat.* Eundem in Bruto Oratorem acutum in rebus inueniendis, nec minus verbis expeditum nominat.

P. Varius, magna pecunia fraudauit Cæciliū, auunculum Attici, qui cum fratre eius Caninio Satrio agere cepit de iis rebus, quas dolo malo Macipio de Varo accepisset. Vide Ciceronē li. 1. ad Att. epist. 1.

Q. Varius Cotyla, familiaris & amicus Antonii Triumui, quem Edilitium Antonius per tempus obsidionis Mutinensis cum mandatis ad Senatum misit, & repetiturus Italiam, posteaquam a Lepido receptus est, cum 6. legionib. Gallie præfecit. Vide Plutarchum. Cicero Philip. 8. tū, cū Edilis esset, iussu Antonii per seruos publicos in conuiuio loris cæsum esse tradit.

L. VARIUS, Poeta, familiaris Horatio & Virgilio, cum primis vero gratus Augusto principi, cuius Thyesten Fabius cuilibet Græcorū comparari posse scribit. Relictus ex parte hæres a Vergilio cum Plotio Tucca, iussus est ab Augusto Cæsare cum eodē Tucca Vergilii poema emēdare, sed ea lege, ne quid adderent. Auctor Seruius.

Varius Geminus, Orator, apud Cæsarem verba faciens: *Cæsar, inquit, qui audent*

apud te dicere, magnitudinem tuam ignorant: qui non audent, humanitatem. Seneca in fine 6. Declamationū. Meminit Hieronymus lib. 1. contra Iouinian. & sublimem Oratorem vocat, subiungitque hoc eius apophthegma: *Qui non litigat, celebs est.*

L. Varius Clemens, ab epistolis Augustorum, & præses Treuironum, notus ex inscriptione magnifica, quæ extat Inscript. ant. pagina 388.

P. Varius Eutychnus, refertur ibid. p. 37.

M. Varius Montanus vix. an. xxxi. *Varia Gemina mater.* Reperitur in mem. Germ. pagina 441.

L. Varius Papyrius Papyrianus præf. fabr. Flamen Hadr. Pont. Augur, refertur pagina 354.

P. Varius Polycarpus. P. Varius Crassianus, in epigraphis Italicis pagina 129.

L. Varius Prudens, cum Hostilia Prisca coniuge, pag. 123.

Varia Semilla, citatur Pand. 49. de iure fiscal. l. 47.

Varius Marcellus, Mæsar, sororis Iulie Augustæ, Seueri coniugis, gener. pater, vt opinor, fuit Varii Heliogabali Imp. Diō.

V A R I.

A. Varus, qui habitus est iudex durior, dicere confessori solebat, cum datis testibus alii tamen citarentur: Aut hoc testimoniū satis est, aut nescio quid satis sit. Cic. Finiū 2.

Q. Varus, præf. equitum Cn. Domitii in partibus Cæsaris. Comm. 3.

L. Varus, Epicureus, perstrictus ioco Cassii Seueri, citatur Fabio 6. cap. 4.

Varus, Eques Rom. Vinicii comes, cenarum bonarum affectator, quas improbitate linguæ merebatur. Seneca epist. 123.

Varo rescribit Antoninus Imp. Cod. 8. titulo 18.

P. VARIIVS, Prætor Asiæ, sic opinor, citatur Ciceroni pro L. Flacco.

L. Varinus, seu quomodo quibusdā vocatur, P. Varenus, Proconsul a Spartaco stratagemate elusus est, erectis ad palos cadaveribus, additis vestib. & armis, vt procul intuentibus species stationis esset. Iulius Frontinus lib. 1. cap. 5.

M. VARIIVS M. F. Philippicus, memoratur Inscript. vetust. pag. 183.

M. VARIIVS, Eques Rom. citatur epistolarum 10.

VARONILLA, Vestalis, libero mortis arbitrio sub Domitiano punita. Suetonius.

V A T I E N I.

P. Vatienu, cum e præfectura Reatina Romā venienti noctu duo iuuenes cum equis albis dixissent, regē Perfen illo die captum, Senatui nūciauit. Et primo quasi temere de republica locutus in carcerē coniectus est. Postea a Paulo litteris allatis, cū idē dies constitisset, & agro a Senatu & vacatione donatus est. Cic. de natura Deorum 2. qui ibidē adolescentē quoq; neporē reliquisse tradit. Vide de eodem Notas Fuluii Vrsini in opera Ciceron. p. 45. & seq.

C. Vatienu, cū sinistrae manus digitos, ne bello Italico militaret, abscidisset, publicatis bonis æternis vinclis addictus est. Valerius Maximus lib. 6. cap. 3.

Vatienu Montanus, celebris ingenii vir & Orator, patria Narbonensis, relegatus a Tiberio in Baleares insulas, ibidē moritur. Auctor Tacitus 4. & secundum illum Eusebius. De hoc est illud Martialis:

Docti patria Narbo Vatienu.

Accusauerat hunc apud Cæsare Vinicius, rogatus a colonia Narbonensi. At Montanus adeo toto animo scholasticus erat, vt eodē die decertaret, & in Vinicii actionem sententias suas retulerit. Ostentationis causa adeo nunquam declamauit, vt ne exercitatus quidem declamauerit. Solitus est autem eadem repetere subinde, qua re sententias suas corrumpebat, non contentus rem vnā semel bene dicere. Propter hoc Scaurus illum inter Oratores Ouidium appellabat. Nam & is, quod bene cesserat, relinquere nesciebat. Seneca cōtrouersiat. 7. & 9. Ab Ouidio etiā inter Poetas numeratur. *Quis, vel imparib. numeris, Motane, vel aequis Sufficis, & gemino carmine nomen habes.*

V A T I N I I.

Vatinios fuisse tribus Sergiæ, in qua fuere Sabini, Marfi & Peligni, liquet ex oratione Ciceronis in Vatinium testem.

P. Vatinius, quem ante e Cicerone P. Vatienu nominauimus. Vide Valerium Maximum lib. 1. cap. 8.

P. Vatinius P. F. quamquā homo deformis & probrosa vitæ, ad summos tamē honores peruenit. Quæstor Cicerone Cōsule aquariā prouinciā obtinuit. Qua perfunctus, cū C. Cosconio Proconsule legatus iuit in vteriorē Hispaniā. Inde Tribunatū pleb. nactus, totū illū ad Cæsaris tum Consulū gratiā gessit, Bibulū illius collegā in carcerē duci iussit, cōtinentem se domi, viatorē misit, qui vi extraheret. Leges, He-

liā & Fusiā, de auspiciis P. R. latas, cōtemsit & cōculcauit, aliaq; teterrima facinora in eo magistratu designauit. In epulo Q. Arrii tā insolēter se gessit, vt cōtra morē P. R. solus atratus accūberet. Postulat lege Licinia & Iulia, Tribunos pl. appellauit, ne causā diceret, quæstorē Memmiū e tribunali deturbauit. Adilitatē petens, repulsā passus est. Nec felicior fuit in petitione Præturæ, cuius cōsequēdæ spe munus gladiatorū dedit, sed tanto vniuersi populi in se odio, vt lapidib. petitus sit. Vnde facerū illud Cæselii Iurecōsulti dictū, rogāte quopiā post larā legē, ne quis nisi pomū in scenā mitteret, nū pinea nux pomū esset: *Si, inquit, in Vatinii iacies, pomū est.* Laceratus a Cicerone post ipsū ab exilio reditū acerbissima oratione, quæ etiam nū extat, per Pompeiū & Cæsare effecit, vt eodē non modo recōciliaretur, verū etiā defensionē obtineret, idq; nō sine sui laudatione, vt testatur ipse Cic. ad Lætulū scribēs, itē ad Q. fr. li. 2. De eadē re Quintilianus lib. 6. c. 5. Val. Max. li. 4. c. 2. qui historiā illā hac memorabili sentētia claudit: *Speciosius aliquanto iniuria beneficiis vincuntur, quā mutui odii pertinacia pēsantur.* Priusquā hæc gratia sarciretur, contigit Vatinii Prætorē fieri, factis largitionibus, & palā adnitente Pompeio, & quidem M. Catone cū summo dedecore P. R. deiecto. Quā rem Licinius Caluus, qui & ipse asperrimis orationibus Vatinium reum egit, tam iniūquo animo tulit, vt occurrētem his verbis exciperet: *Perfrica frontem Vatinii, si te digniorē putas Prætorē quā Catonem.* In bello ciuili Cæsaris partes strenue iuuit, Octauius, Pompeiano duce nauali pugna superato. Post pugnam Pharsalicā in locū Appi Claudii factus Augur, & pariter ad Cōsulatū euectus est. Profligatis ad Mundā Pompeiū liberis, præfectus est Dalmatiæ. Vbi expugnatis aliquot oppidis, a militibus Imperator appellatus est, nec multo post supplicationem a Senatu impetrauit. Nūciata cæde Cæsaris, ab Illyriis in fugam actus, cū & cohortes aliquot amisisset, Dyrrhachii se continuit. Quo cum Brutus venisset, eodem & portas aperuit, & exercitum tradidit, vt est apud Ciceronem Philippica 10. Triumphauit tamē, vt habent tabulæ Capitolinæ, Lepido & Planco Cōs. Cum autē homo podagricus, & strumis obnoxius, deformitatē suam multorū salib. & iocis expositā videret, ipse, vt erat scurra venustus, & dicax, in suos pedes & fauces cōcisas multa dixit,

eoque modo inimicorum, & in primis Ciceronis, urbanitatem repressit. Vxor illi fuit Pompeia, fors ea, quam repudiavit Cæsar, aut certe soror eius. Nā Cæsarem affinem suū dicere solebat, teste Cicerone. De morte eius nihil usquā cōperimus. Auctor Seneca in de Tranquillitate animi, vt nunc alios scriptores, vnde hæc nostra mutuati sumus, dissimulem.

Vatinius Beneuetanus, inter foedissima Neronianæ aulae ostēta fuit, sutoriæ tabernæ alumnus, corpore & ipse detorto, facetiis scurrilibus. Testes Corn. Tacitus li. 15. & Seneca. De hoc arbitror loqui Martialem in distichis:

Vilia sutoris calicem monumenta Vatini

Accipe, sed nasus longior ille fuit.

Item Iuvenalem:

Tu Beneuentani sutoris nomen habentem

Siccabis calicem nasorum quatuor.

De eodem Dion in Nerone.

Q. Vatinius Adiutori, quondam Centurioni leg. 11. adi. H. M. V. Æ. li. Diodorus C. V. heres pius fecit. Hæc inscriptio reperta est Budæ iuxta templū Virginis matris, in ædib. plebani. Vide P. Apianum pag. 490.

¶ VECTENVS, familiaris Ciceronis, cui pecuniam suam repetenti, *δουλοῦντος* rescripserat, vt fatetur ipse ad Att. 10. epist. 13. idque si aliter acceperit, ac debeat, per ipsum leniri cupit. Meminit eiusdem quoque 15. epist. 13. & 19.

¶ VECTIDIVS, vt homo diues, citatur Petio Sat. 4.

V E C T I I.

Vectiorum familia plebeia fuit, parum honorata, quoad libertas stetit. Sub Principibus demū ad honores respicere cepit.

Vectium quendam, Prænestinorū sermonē vsurpantem, insectatus est Lucilius, teste Quintiliano lib. 1. cap. 10.

Vectius, nominatur a Suetonio de claris Grammaticis.

P. & L. Vectii, fratres, quorū P. C. Verris Quæstor, Vectia soror eiusdem Verris vxor fuit. Cicero in Verrinis.

T. Vectius, synchronus Ciceronis. Fit eius mentio in oratione pro Flacco, vt in Africa versati, vel in eam cū imperio mittendi, certe tum vnus ex numero iudicū, & de L. Flacco sententiam laturū.

T. Vectius alius, Catilinariæ cōiurationis index, cū inter Catilinæ socios & Cæsarem nominasset, & chirographū eius Catilinæ datum polliceretur, Cæsar, qui tum

Prætor erat, implorato Ciceronis testimonio, Vectium pignoribus captis, & direpta suppellectile, male multatū, ac pro Rostris in concione pene discriptum, coniecit in carcerem. Suetonius.

Vectius quidam cum patris monumentū exarasset, Hoc, inquit Augustus, est vere patrem colere.

Vectius Rhetor, citatur Iuuenali Sat. 7.

Vectio cuidā rescrib. Alex. Imp. 7. C. ti. 45

¶ Vectius Bolanus, militauit sub Corbulo in Syria, imperante Nerone. A Vitellio Britanniæ præficitur. Corn. Tacitus lib. 15. & 18. & in vita Agricola, similiter Statius Papinius Syluarū 5. qui scribēs ad Crispinū filium, sub Domitiano Præf. prætorio, patrē a rei militaris scientia, & a fortitudine laudat.

Vectius Crispinus F. valde laudatur a Statio, quomodo diximus, Syluarū 5. Domitiani principis Præf. prætor. At idē, pscinditur a Iuuenale Sat. 1. vt pars Nilivæ plebis & verna Canopi, & Sat. 4. vt adulter & incestus notatur.

¶ Vectius Cato, dux Latinorū in bello sociali, relatus Paterculo & Appiano, nihil ad hanc familiam pertinuit.

¶ Vecti^o Chilo, Eques Rom. amicus & necessarius C. Verris, laudatur a Cicerone, vt vir bonus & grauis in Verrinis.

¶ Vectius Cyrus, architect^o memoratur Ciceroni epist. 7. ad Trebatium & 2. ad Att. Decessit sub cædem Clodii, ipso Clodio & Cicerone scriptis hæredib. Cicero pro Milone. Eius libertus fuit Vectius Chrysiptus.

¶ Vectius Marcellus, Eques Rom. inter primos, cuius oliuetū viam publicā transfessum, aruis e contrario in locum oliueti profectis, notabili prodigio Neronis ruinā portendit. Vide Plinium 17. cap. 25.

¶ M. Vectius M. F. Papius præf. coh. VI Thracum, refertur Inscript. ant. pag. 122.

C. Vectius C. F. Pado. Ibidem pag. 361.

¶ Vectius Prætextatus, vir prisca grauitatis & Cōsularis loci, præfuit Achaia sub Iuliano. Postea sub Valentinia. præf. vrbis, Damaso Episcopo resistentē Vrsicinū pepulit. Hæc & plura de illius laudib. Ammianus li. 27. Mortis eius meminit Symmachus in epistola ad Valentinianum principē, vbi virū omnium virtutum & veteribus parem appellat. Diuersus ab hoc est Prætextatus, de quo Hieronymus ad Pannachiū scribēs aduersus errores Ioā. Hierosolymitani: *Miserabilis, inquit, Prætextatus, qui designatus*

Cof.

Cof. est mortuus, homo sacrilegus, & idolorum cultor. Solebat ludens beato Papa Damaso dicere: Facite me Rom. vrbis Episcopum, & protinus ero Christianus.

Prætextata, nobilissima foemina, coniugem habuit Hymettium, Iunii Toxotii fratrem, quæ quod mariti imperium Christianæ religioni prætulisset, sacrae virginis Eustochii, cuius patruus Hymettius erat, habitū cultumque cōmutando, denunciante Angelo, misere citoque interit. Vide Hieron. in epist. ad Lætam.

¶ Vectius Proculus, Cōsul sub Nerua, cuius collega Publicius Certus per Pliniū honore deiectus est. Plin. 9. ad Quadratā.

¶ Vectius Sabinus, Maximum & Balbinum contra Maximinū dicendos Augustos in Senatu censuit, & obtinuit. Capitolinus hunc ex Vlpiorum familia fuisse scribit, & a Max. Imp. factum præf. vrb.

¶ Q. Vectius Vectianus e Marfis, quem Cicero se cognouisse scribit, vir prudēs, & in dicendo breuis, prædicatur in Bruto.

¶ Vectius Valens, Medicus Claudii principis, pariterq; eloquentiæ affectator, noct^o potentiam, nouā sectā instituit, teste Plin. lib. 29. c. 1. Idem nubente Messalina Silio adultero, cum & ipse eius adulterio nobilitatus esset, per lasciuam in præaltam arborem connisus, interrogantibus quid aspiceret? Atrocem, inquit, ab Hostia tepestatem. Neq; fefellit. Nā Claudius Hostia regressus, de Messalina, deq; Silio & cōsciis omnib. supplicium sumpsit. Ipsum etiā Valētem, iudicium negotii totius offerentē, & confessum, occidit Tacitus in fine 11.

Vectius Valens Antiochenus, scripsit Anthologias, in quibus de annis climactericis disserit.

V E D I I.

P. Vedius, magnus nebulo, sed tamen Pompeii familiaris. De hoc Cicero lib. 6. ad Attic. epist. 1.

Vedius Pollio, Eques Rom. ex amicis Augusti, & multū apud illum potens, murænarū viuariis seruos damnatos immergere solebat. Accidit aut aliquādo, vt cum Augustus apud ipsum cœnaret, vnus e seruis calicē crystallinū frāgeret. Ex quo rapit eū ad mortē, & murænis obiici Vedius iussit. Puer ad Cæsaris pedes fugit, non mortē quidē deprecās, sed ne pisciū esca fieret. Ibi motus nouitate crudelitatis Cæsar, & puerum dimitti, & crystallina protinus omnia perfringi, piscinamque compleri iussit. Se-

necade clementia 1. & ad Nouatū de ira, li. 3. c. 40. C. Plin. li. 9. c. 23. & 53. Dion lib. 54. qui illū M. Liuio C. Pisone Cofs. anno V. C. dccxxxviii. diem obiisse tradit, magnis opibus relictis. Crudelitatis Vedianæ meminit quoq; Tertullianus in libro, quē inscripsit de Pallio.

Vedius Aquila, legionis 13. legatus sub Othone in bello ciuili fuit, quo victo & defuncto, simul atque data est occasio, cum rota legione Vespasiani partibus accessit. Tacitus 18. & 19.

¶ FL. VEGETIVS RENATVS, vir illustris, scripsit ad Valentinianum Imp. epitomen institutorum rei militaris e commentariis Catonis, Celsi, Traiani, Hadriani & Frontini. In quod opus *αἰγιόμαχος*: *Antiquis temporibus, inquit, mos fuit, bonarum artium studia mandare litteris, atq; in libros redacta offerre principib^o: quia neq; recte aliquid inchoatur, nisi post Deum fauerit Imperator: neque quenquam oportet magis vel meliora scire vel plura quam principem, cuius doctrina omnibus potest prodesse subiectis, &c.*

¶ VEIANIVS, gladiator, not^o est ex primo epistolarum Horatii. Sic enim ille:

--- Veianius armis

*Herculis ad postem fixis, latet abditus agro,
Ne populum extremat oties exoret arena.*

Veianii duo fratres ex agro Falisco, de quibus Varro lib. 3. de re rust. cap. 16.

¶ Q. VEIONIUS TEUDA, Q. Veionius Fauustus, & Q. Veionius Suauius, referuntur in vetusta inscriptione, reperta Padue 343.

¶ P. VELANIUS, Trib. mil. sub Cæsare in Galliis, vt habet eius belli Cōmentarius 3.

V E L I I.

Velius Gallus, cæsus sub Tiberio propter Seianum. Tacitus 5.

¶ Velius Cerealis, amicus Plinii iunioris, ad quem scribit ille epistolarum 4.

¶ Velius Paulus, Proconsul Bithyniæ sub Domitiano, vel paulo ante. Meminit eius Plinius lib. 10. ad Traianum.

¶ Velius Fidus, Iuuentii Celsi collega sub Antonino Pio. Refertur in mem. Rom. pagina 248.

¶ Velius Rufus, occisus a Commodio. Lampridius.

¶ Velius Cornificius Gordianus Cof. cū est lectus Imp. Tacitus. Vopiscus.

¶ Velius Aquilinus, Cōsularū gessit sub Diocletiano anno principatus eius 2. V. C. mxxxvi 11. Indicat id catalogus Cōsulū & inscriptio vetus apud Volaterran. p. 350.

T. Velleio Geniali, P. Velleio Hygino, Velleia Rufina, Velleia Hygina, Alexander lib. & sibi.
Hæc epigraphæ reperitur in memoriis Italicis pagina 162.

¶ Velleius Longus, commentator Virgillii, citatur Macrobio. Scripsit de arte Grammatica, cuius quædam inuper in cœnobio Bobienfi reperta sunt.

VELLEII.

C. Velleius, Senator, inducitur a Cicero in libris de natura Deorum, Epicuri partes defendens, quem L. Crassus Orator, cuius familiaris erat, omnibus togatis præferebat, paucos cum illo Epicureos e Græcia comparans. Cicero de Oratore 3.

¶ C. Velleius, præf. fabrûm Pompeii & M. Bruti, lectus a Pompeio in numerû 300. iudicium. Post mortem Bruti, digrediente Neapoli Tiberio Nerone, cuius partiû adiutor fuerat, gladio se transfixit. Paterculus illum auum suum fuisse scribit.

Velleius, pater Paterculi, floruit sub Cæsare Augusto, præfectus equitum illius.

P. VELLEIVS PATERCVLVS, Historicus, militauit sub Tiberio, eoque imperante enituit. Genus ipse suum ad Decium Magium refert, Campanorum principem celeberrimum. Eius nepotem Munatiû Magium Asculanensem, qui Romanos bello sociali enixe iuuuit, atauum sibi fuisse testatur, fratrem vero Magium Celerem nominat. Priscianus lib. 6. M. Velleium Paterculum citat, haud dubie vitiatum prænomine. De eodem Tacitus lib. 3.

Velleius Capito, patruus Patereuli, vir ordinis Senatorii, M. Agrippæ in C. Cassiû subscripsit, cum percussoribus Cæsaris, lege Pedia damnatis, igni & aqua interdictû est. Paterculus.

¶ Cn. Velleius, Historicus, cuius annales citantur apud Gellium lib. 18. cap. 12. Quo tēpore in repub. vixerit, non cōperi.

Velleius quidam sub Claudio cum M. Syllano Consulatum gessit, cognomento Tutor, a quo dictum S. C. Velleianum. Testatur Vlpianus Pandect. 16. ad S. C. Velleianum.

Velleio Rufo & Asterio Scapula Cōs. tēporibus Claudianis S. C. de assignandis libertis factum est. ff. 38. de assign. libert.

¶ Velleius Blæsus, vir locuples & Consularis tempore Plinii iunioris, qui captatorem Regulû suauiter elusit. Plinius epist. 2.

¶ Velleius Celer, clarus studiis tempore

Hadriani, ad quem scriptam a Velleio epistolam citat Priscianus 10.

VENANTI.

Venantius, Consulatum gessit cū Theodorico, rege Gotthorum, anno vr̄bis conditæ MCCXXXVI. sub Zenone.

Venantius, fors superioris F. collega Anastasii A. in tertio ipsius Consulatu, anno V. C. MCCLX.

Venantius iunior, eundem honorē gessit biennio post, anno MCCLXII.

Venantia scribit Fulgentius Episcopus Ruspensis.

Venantius Honorius, Poeta, dictus est nobis in Honoris.

¶ VENERIÆ rescribunt AA. & CC. 6. Cod. tit. 3. Sed cognomen id in pluribus familiis vsurpatum est, quomodo & Venusti.

VENNONII.

Vennonii Historici meminit Cicero de legib. 1. Eius historiam autem non habere se, queritur in epist. ad Att. lib. 12.

C. Vennonius, familiaris Ciceronis; sic enim illum vocat ad Attic. lib. 6. epistola 3. Meminit eiusdem ibidem epistola 1. & familiarium 13. epist. 73.

T. Vennonio Feliciano T. Vennonius Felix filio carissimo. Hæc inscriptio extat Iaderæ. Vide inscript. ant. pag. 362.

VENTIDI.

P. Ventidius, dux hostium in bello sociali, memoratur Appiano lib. 1.

Ventidii duo fratres, bello ciuili Mariano eiekti Auxino a Pompeio. Plutarchus.

¶ P. VENTIDIVS BASSVS, Picens genere, loco humili, captus cum matre a Pompeio Strabone, subactis Asculanis, ab eodē puer tum in triumpho ductus est. Vbi adoleuit, comparandis mulis & vehiculis magistratibus, qui fortiti prouincias essent, victum sibi quæsiuit. In eo quæstu cognitus C. Cæsari, & cum eo in Gallias profectus, quod in ea prouincia, & mox in bello ciuili, mandata sibi pleraq; strenue fecisset, inter amicos a Cæsare assumptus est. Mox Trib. pl. ac deinde Prætor creatus est. In eo honore iudicatus hostis cum Antonio, coniunctis partibus, non modo dignitatem recuperauit, sed & Pontificatû simul & Consulatum adeptus est. Quam eius fortunam populus his versibus notauit:

Concurrite omnes Augures, Haruspices,

Por-

Portentum inusitatum conflatum est recens: Nam mulos qui fricabat, Consul factus est.

Idem postea a M. Antonio præfectus orienti, Parthos in Syriam irrumpentes tribus præliis fudit, omniumq; primus de Parthis triūphauit. Obita vero morte publico funere elatus est. Gellius 15. c. 4. & ante illû Liuius 127. & seq. Valerius Maximus 6. c. 10. Plinius 7. cap. 4. Florus 4. c. 4. Dion 47.

Ventidius, proscrip-tus a Triumuiris, opera liberti euasit in Siciliam. Appian. 4.

Ventidius alius legatus Cornificii cæsus est a Sextio, Cæsaris iunioris legato. Appianus 4.

¶ VENTIDIVS CVMANVS, procurator Galileæ sub Claudio, propter sua simul & Felicis flagitia damnatus est. Tacitus 12. Iosephus 19.

¶ Ventidius Quietus, floruit sub Seuero. Ventidius, gulosus & diues, notatur a Luuenale Sat. 11.

VENVLEII.

Venuleius Triumuir cæsus est a L. Sylla. L. Florus 3. capite 21. Orosius 5. cap. 21. Eutropius 5.

Venuleii, vt ciuis Rom. suæ ætatis, meminit Cicero epistolarum 12. ad Cornificium in fine.

¶ Venuleius Saturninus I. C. Alexandro Imp. gratissimus, auditor Papiniani. Scripsit stipulationum libros 19. Actionum 10. de officio Proconsulis 4. publicorû 3. de interdictis 6. de pœnis paganorum 1. Huic opinor scribit Alexander 7. Cod. tit. 35.

VENVSTI.

Venustus inuenio in Aureliis & Octauis. De sequentibus, quarum sint familiarum, adhuc dubito.

Venusto rescribit Antoninus A. 8. Cod. titulo 21.

Venustus, Consulatum gessit cum Sabino sub Gordiano anno V. C. DCCCXC11. Huic, aut certe filio, scripsit apud Pollionē Gallienus Imp.

Venustus, a Iuliano constituitur Vicarius Hispaniæ, apud Marcellinum lib. 23.

¶ VENUSTIANVS, ex præfide Thuscis, & persecutore fit Christianus. Vide 3. Calend. Ian.

¶ VEAPONIVS AVITVS, cum Veponia Quarta F. memoratur in vetust. Inscript. repertis in Carinthia pag. 399.

VERANNII.

Verannia, lecta a Numa inter primas

Vestales, quæ quatuor fuere. Plutarchus in vita Numæ, apud quem Græce Βερννία legitur. Ego Verannia malo.

Verannius, a Catullo Poeta inter amicos habitus, quem ille Veraniolum vocat, & Fabullo iungit, ac ambos Pisonis comites & cohortem inanem vocat.

¶ VERANNIVS, legatus Germanici Cæsaris in partibus orientis, Pisonem, qui Germanicum veneno sustulisse creditus est, accusauit, & ad mortem compulit. Tacitus 2. & 3. Ad hunc arbitror scripsisse Orosandrum Platicum de optimo Imperatore & eius officiis, quem librum Nicolaus Saguntinus in Latinam linguâ vertit.

¶ Verannius, haud dubie superioris F. Consulatum gessit cum C. Pompeio Gallo sub Claudio anno V. C. DCCC11. Præfuit Britanniæ sub Nerone, magna dū vixit seueritatis fama, successor Auiti, ac ibidē defunctus. Tacitus 14. Fors idem, qui Tribunus cum Broccho a Senatu ad Claudium missus est, cum ageretur post cædem Caii de vindicanda libertate, vt est apud Iosephum lib. 19. cap. 2.

Verannia, procul dubio Q. F. vxor fuit Pisonis eius, quem Galba adoptauit. Meminit eius Tacitus 17. Plinius epistolarum lib. 2. epist. vlt.

¶ Verannius, de verbis Pontificalibus aduocatur Macrobio. Quis hic, aut quo tempore vixerit, nondum competimus. ¶ Fragmentum Sex. Pompeii citat pag. 7. librû eius priscarum vocum, & pag. 97. librû auspiciorum de comitiis. Estque idem forte, cui Pauli epitome lib. 13. cognomentum Choriolæ attribuit.

Verannia Charita, Q. Pusitii Veronis cōiunx, memoratur in epigraphis antiquis pagina 329.

VERATI.

C. Veratius Atticus, Consulatu gessit, cū A. Asinio Prætextato sub Gordiano principe, ann. V. C. DCCCXC11. vt liquet ex inscriptione vetusta apud Volaterranû pag. 350. Et si ibi mendose opinor, Veratius legitur. An idē scripserit de quæstionib. Pontificalib. & supplicationib. quomodo citatur a Macrobo 3. c. 7. id dubiû & incertû est.

¶ VERCONIVS Herennianus, Præf. præf. Diocletiani. Vopiscus in Aureliano.

VERGILII.

M. Vergilius, fr. T. Aufidii, Trib. pl. Syllæ imperatori diem dixit. Cicero in Bruto,

C. Vergilius, Q. Ciceronis in Prætura collega, M. Ciceronem, etsi vetusta sibi cum illo amicitia intercederet, pulsus & exulem Sicilia prohibuit, P. Clodium metuens. Idem Pompeianarum partium in Africa Thapso præpositus, ubi Cæsarem potitum victoria cognouit, se & oppidum Caninio Proconsuli, a quo obsidebatur, dedit. Cicero pro Cn. Plancio & Cæsar comment. 5. Meminit eiusdem Vergilii Cicero semel atque iterum in epist. ad Attic. lib. 13.

P. VERGILIUS MARO, Poetarum Latinorum eminentissimus, natus est Pompeio & Crasso primum Consulibus. Decessit Senio & Lucretio Cos. anno ætatis LII. teste Eusebio. Tumulo ipsius adscriptum fuisse volunt hoc distichon:

Mantua me genuit, Calabri rapuere, tenet nunc

Parthenope, cecini pascua, rura, duces.
Plura de illo referri poterant, sed cum ea passim vulgata sint, nobis studio breuitatis omittuntur. Egregia est operum Vergilii editio, tam a Georgio Fabricio, quàm a Gregorio Bersmanno instituta.

Vergilius, negotiator & myropola, & ipse sub Augusto Principe floruit, ad quem scribit Horatius libro quarto Carminum Oda 12.

Vergilius Romanus, scriptor Comædiarum ætate Plinii iunioris, quem ille epistolarum 6. ad Caninium scribens, probitate morum, ingenii elegantia, operum varietate monstrabilem prædicat, testaturque præter Comædias, quæ inter Plautinas Terentianasque numerari possent, mimiambos composuisse venustissimos.

T. Vergilius Donatus, reperitur in antiquo marmore Romæ, teste Politiano miscell. 77. & antiq. Inscript. pag. 290.

Vergilia Optata, C. Papyrii Cesti coniunx, refertur in mem. Rom. pag. 208. Ipsa vero epigraphæ adducitur etiam a Politiano miscell. 77.

Vergilius, Episcopus Arelatensis, imperante Mauricio. Beda hist. Eccles. 1.

VERGILIANVS, filius Vibii Sequestris.

L. VERGINIVS L. F. O. V. F. Attilianus VI. vir sibi & Verginio Mesari patri & Veruetiæ Attiliæ matri & M. Didio Marcello, L. Verginio Quintiano fratrib. & c. Et Sentia & Paulinæ vxoribus & Constât. piis lib. Vide Inscript. ant. pag. 27.

VERO rescribit AA. & CC. 4. C. ti. 50.

VERIANA mala referuntur Macrobio 3. cap. 19.

Verianus Celer, notus ex Gallieni ad ipsum epistola apud Pollionem.

VERINO, Vicario Africæ, rescribit Const. 9. Cod. tit. 17.

VERISSIMO AA. & CC. 7. Codic. titulo 48.

VERONIANO Ant. A. 7. Cod. tit. 16.

Verinæ Alex. Imp. 6. Cod. tit. 44.

V E R R E S.

C. VERRÈS C. F. Quæstor Cn. Carbonis, deinde legatus ac Proquæstor Cn. Dolabellæ, vtrunq; prodidit. Lucullo & Cotra Cos. Prætor vrbana iurisdictionem obiit. Qua perfunctus, Sacerdoti in Sicilia successit, eamque non succedente sibi Arrio per triennium tenuit. Sed libidinosè, auare crudeliterq; versatus in prouincia, postulatus est repetundarum a Siculis. Cicerone vero in gratiâ Siculorum accusationem magna vi & arte peragente, cum parum subditi sibi in Hortensio esse videret, desperato patrocinio, sponte in exiliû abiit. Vbi 26. annis per summam quietem traductis, a Triumviris tandem proscriptus & occisus est. Plinius 34. c. 2. propter Corinthia vasa proscriptum tradit, quod his videlicet Antonio secedere negauisset. Seneca etiam fortiter decessisse scribit ex auctoritate Pollionis. Liberos habuit, antequam in exiliû abiret, filiam nuptam & filium prætextatum, parû pudicum. Quâ obrem Cicero, cû uti cinædus a Verre patre notaretur: *An nescis, inquit, liberis intra fores conuiciandum esse?* Vide Ciceronem in Verrinis, Asconium Pedian. & Lactatium 2. capite 4.

Q. Verres Romilia, C. Verrii amicus, patris Verrii discipulus H. S. quingentis milibus depositis, deiecturum se Ædilitate Ciceronem pollicitus est. Cicero Verrinarum lib. 2.

C. Verres Eros, designator Cæsaris Augusti. Hæc Inscriptio reperta est Romæ non ita pridem, teste Volaterrano.

Verres, superiorû ne aliquis an sequentium temporum, incertum, citatur ut scriptor Plinio lib. 1. in indice lib. 28.

V E R R I I.

Verrius Flaccus, iuris Pontificii peritissimus, citatur Varroni, Macrobio, Sex. Põpeio & Diomed. Reliq; libros rerû memoria dignarû, & de obscuris M. Catonis, citante

citante Gellio lib. 4. cap. 5. & 17. cap. 6. Macrobius aduocat librû eius, qui inscriptus Saturnus. An idem sit Verrius, cuius fit mētio ut Bruto & Cassio fauentis apud Ciceronem familiarium 12. epistola 14. non facile dixerim.

Verrius Flaccus, superioris libertus, docendi genere maxime inclaruit. Namque ad exercitanda discipulorum ingenia, æquales inter se committere solebat, proposita non solum materia, quam scriberent, sed & præmio, quod victor auferret. Id erat liber aliquis pulcher aut rarior. Quare ab Augusto quoque nepotibus suis præceptor electus, transit in Palatiû cum tota schola, verum ut amplius postea discipulum non reciperet. Docuit in atrio domus Catilinæ, quæ pars Palatii tunc erat, & festertia cetera in annum accepit. Decessit ætatis exactæ sub Tiberio. Statuam habuit Prænestæ (alii legunt ad Vestæ) in inferiore fori parte contra hemicyclum, in quo Fastos a se ordinatos & marmoreo parieti incisos, publicarat. Tranquillus. Meminit Eusebius, & ad annum Christi nati decimum floruisse, ait. monumenta eius intercidere. Scripsit autem inter alia de verborum significatione, vnde collecta ea sunt, quæ hodie Sex. Pompeii Festi nomine leguntur. Idem tamen inconstantiam eius notat libro decimoseptimo. Volunt etiam illius esse tabularum Capitolinarum fragmenta, egregio commentario a Carolo Sigonio illustrata.

Verrius Cloatius, Grammaticus, scripsit librum de verbis a Græcis tractis. Citatur Gellio, Macrobio & Sex. Pompeio:

VERSEMENO rescribunt Valer. & Gall. AA. 7. Cod. tit. 16.

VERVTO AA. & CC. Ibidem.

VERVLANA Gracilia simul cum aliis oblecta est a Vitellianis in Capitolio. Tacitus 19.

C. VESIUS Martialis, & C. Vesnius, referuntur in memoriis antiquis; hic pag. 150. ille pag. 333.

VESPASIVS Pollio, Trib. militû præfectusque castrorum, Nursiam incolens, filium habuit Prætoris dignitatis, filiam vero Vespasiarum Pollam, quæ Vespasiani Imp. mater extitit. Suetonius.

V E S P R O N I I.

Iulius Vespronius Candidus, Consul sub Traiano, enituit anno vrbis conditæ

ccccvi. Huius vxorem notat Martialis.

Iulio Candido, fors itidem Vespronio, & filio superioris, rescribit D. Pius Pand. 48. de accusationibus & inscriptionibus.

Vespronius Candidus, haud dubie nepos, quem veterem Consularem, & olim militibus inuisum ob durum & sordidum imperium, Spartianus in Iuliano missum scribit a Senatu ad exercitum Seueri, ut illo repudiato, Senatus iudiciû sequeretur.

Vespronius Candidus, ut humanus in Christianos præses, laudatur a Tertulliano ad Scapulam.

Candido item rescribit Philip. Imp. 10. Cod. tit. 11. cuius autem gentis, incertum.

V E S T I L I I.

Sex. Vestilius, vir Prætorius, quem Tiberius Druso fratri percharum in cohortem suam transfulerat, cum ob ficta crimina conuictus ipsius prohibitus esset, sectis venis interiit. Tacitus lib. 5.

Vestilia, Prætoris familia genita, Titidii Labeonis vxor impudica, sub Tiberio in Seriphon insulam seposita est. Tacitus sub finem lib. 2.

VESTILIA, C. Herdicii, ac inde Pompeii & Orphiti, clarissimorum ciuium coniunx, 4. ex his partus enixa, Sempromium septimo mense genuit, Suillum Rufum 11. Corbulonem 7. vtrumq; Consullem, & postea Cæsoniam, C. Principis vxorem, octauo. C. Plinius libri septimi capite 5.

V E S T I N I I.

M. Vestinius, cum illi nescio quid fœdæ rei nunciatum esset. Desinet, inquit, aliquando putere. Fabius 6. cap. 4.

Vestinia, nobilis matrona, condito testamento, templum ex bonis sui, Geruasio & Prothasio martyribus sacrum, excitari curauit, quod perfectum Innocentius primus dedicauit. Ex libro Pontificali.

V E S T O R I I.

C. Vestorius, Ciceronis & Attici familiaris, cuius subinde meminit in epist. ad Att. lib. 14. epist. 12. remotum a Dialecticis, in Arithmeticis satis exercitatum esse scribit. De gratia ipsius apud Atticum habes testimonium lib. 6. epist. 2.

T. Vestorius Zolotus, memoratur Inscript. ant. pag. 113.

Virgilio cec tones memorat Hieronymus ad Paulinū. Felicitatē ingenii Vergiliū oratione solum reliquit se, Seneca annotauit proem. li. 3. contouerit.

V E S T R I I

P. Vestrius, Eques Rom. cui capto in Africa Cæsar ignouit. Fratrem eodē tēpore Romæ habuit. Vide Comm. eius belli 5.

¶ VESTRICIUS Spurina, cuiusmodi vir, & quantopere clarus, docet Plin. epistolarum secundo ad Macrinum. Huic, opinor, pater fuit Vestricius Spurina, quem Tacitus inter duces Othonianos commemorat lib. 18.

¶ T. VETIDIUS T. F. Strab. Valens cū T. Vetidio Potente F. refertur Inscript. ant. pagina 344.

V E T I L I I

M. Vetilius, Prætor, fuso exercitu captus est a Viriato. Liuius 52. Orosius hunc C. Vetilium, Raphael Volaterranus Ventidium appellat.

Vetilius, leno, bonorum possessione secunduū tabulas testamenti carere coactus est, ita decernente Q. Metello, Prætorē urbano, quod se ab omni honesto vitæ genere abruptisset. Valerius Maximus 7. capite 7.

P. Vetilius, propinquus Sex. Eburii, citatur M. Ciceroni pro A. Cæcina.

¶ VETRANTIO; sumsit imperium sub Cōstantio, cui ille ignouit, utpote seni, nec animo satis constanti.

¶ VETRONIUS Thurinus, quod his, qui aliquid ab Alexand. Imp. peterent, patrocinium & operam suam vendidisset, multa interim mentitus, alligatus stipiti, subiecto igni & humida materia fumo extinctus est, adiecto elogio: *Fumo punitur, qui fumos vendidit.* Lampridius. Alii legunt scriptura variata Voconius.

V E T T I I

Vettius (*Bétioc*) amicus C. Gracchi, defensus ab illo, memoratur Plutarcho in eius vita.

L. Vettius, Eques Rom. Catilinariæ cōiurationis iudex. Dion lib. 37. Sic enim apud illum legitur *Λέτιος & Βέτιος*. Supra Vetti⁹ appellatur. ¶ Vide Orosium lib. 6. capite sexto, & in eundem Francisci Fabricii scholia.

¶ Sex. Vettius, Ædilis cum C. Annio, Cæsare Aug. tertium Cōsule. Inscript. ant. pagina 315.

Q. Vettius, Duumuir cum L. Cornelio, Cæsare Aug. V. Cōsule. Ibidem.

Vettius Germanus, cum vxore Thaide. Ibidem pag. 260.

Vettius Callimachus, cum Maximilla filia, refertur Scæuolæ Pand. 48. ad legem Corn. de falsis, & de S. C. Liboniano.

Vettius Vrsinianus, cum vxore Clodia Cyrilla. Inscript. ant. pag. 68.

¶ Vettius Panagathus, Martyr sub Marco, Eusebio teste hist. Eccles. 5. cap. 1. vbitamen, opinor mendose, Pagatus legitur.

¶ Vettia Megiste & Vettius Onesimus commemorantur Antiquitatibus Fabricii pagina 80.

V E T V R I I

Gentem Veturiam antiquissimam esse, testis est Verurius faber ille, qui sub Numa rege floruit, de quo mox dicemus. Ordinis & dignitatis non omnes vnus fuere. Nam alii Patricii, alii habiti sunt Plebei. Patricios inuenias cognomentis Geminos & Cicutinos dictos, plebeios vero Caluinos & Philones: qui tamen securis temporibus ad eos honores eamque nobilitatem conscenderunt, ut Patriciis in nulla parte cederent. Cæterum ut vetustas Aufelios, Papyrios, Valesios, ita & Verusios dixit, qui nunc Aurelii, Papyrii, Valerii & Veturii nominantur.

Veturius Mamurius, vnus ex summis opificibus, Numæ regi peltas 11. ad magnitudinem & formam e cælo delapsæ tam scienter & dextre effinxit, ut dinosci non possent, ne ab ipso Numa quidem. Nomen eius ob id a Saliis cani solitum, scribit Ouidius, qui 3. Fastorum historiam hanc, seu fabulam, multis versibus persequitur. Sūt tamen, qui veterem memoriam eius cantionis verba fuisse contendant, teste Plutarcho in Numa, item Varrone libro 5. de lingua Latina.

¶ P. Vetus⁹ Geminus, primus Quæstor cum M. Minutio factus a Val. Publicola primum Cōsule, decennio post, id est anno V. C. ccliv. Cōsulatum gessit cum C. Ebutio Helua, a quibus Fidenæ obsessæ, Crustumeria capta, Præneste ab Latinis ad Romanos defecit. Liuius 2. ¶ Vide an idem sit, de quo Fragment. Sex. Pompeii pagina 23.

T. Veturius Geminus Cicurinus (Asconius L. vocat) Cōsul anno V. C. cclix. ab exactis regibus 16. eodem Asconio teste, Æquos, qui Latinum agrum inuaserant, fudit. Secessit eo anno plebs in Sacrum montem, vnde Menenii Agrippæ oratione reducta est. Liuius 2.

VETVRIA, Cn. Martii Coriolani mater,

ter, vna cum Volumnia, ipsius vxore, filiū, quem nullis conditionibus ciues mitigare potuerunt, lachrymis flexit, ac pacem vrbi obsessæ retulit. Liuius 2. Val. Max. lib. 5. capite 4. & alii.

T. Veturius Geminus Cicurinus, haud dubie superioris T. F. Cōsul anno V. C. ccxc. de Volscis fugatis ouatit. Idē postea factus est X. vir ferendis legib. anno vrbs condita ccc. i. Liuius 3. Dionysius 9.

C. Veturius Cucurinus, Cōsul anno V. C. ccxcvi. i. Æquos cū collega T. Romilio strenue vicit, 7. millibus illorum occisis, ingentique præda parta. Quam cum ærarii causa veditissent Cōs. ambo ob inuidiam ab irato populo damnati sunt. Veturius tamen anno proximo lectus est Augur in C. Horatii Puluilli locum. Liuius 3.

M. Veturius T. F. Sp. N. Crassus Cicurinus, Tribunatum militare Cōsulari potestate gessit anno vrbs condita cccliv. quo tempore ob ingentem pestem, lectisternium tunc primum in vrbe factum est. Liuius 5.

C. Veturius (nullum patris prænomen, nullum ipsius cognomen adiicitur) Trib. mil. Cōs. pot. bis, anno videlicet vrbs condita ccclxxvi. i. & iterum ccclxxxv.

L. Veturius L. F. Sp. N. Crassus Cicurinus, Tribunus militum Cōs. potestate fuit anno V. C. ccclxxxvi. Fragmenta Capitolina numerum duplicati honoris adiciūt II. Sed & Liuius alterum Tribunatum largitur, anno videlicet ccclxxxvi. i. in quē Carolus Sigonius non militum Tribunos, sed Cōsules, L. Genutium Q. Seruiliū reponit, cum superiori anno misso Tribunatu res Romana ad Cōsules redierit.

¶ T. Veturius Caluinus, Cōsul anno V. C. ccccix. cum Sp. Posthumio Albino, & iterum cum eodem anno ccccxxi. i. auctor Caudinæ pacis fuit, & ob id cū collega Samnitibus deditus est. Vide Liuium lib. 8. & initio 9.

T. Veturius, superioris F. adolescens, cū propter domesticam ruinam, & graue æs alienum, Cælio Plotio nexum se dare coactus esset, fetuilib. ab eo verberibus, quod stuprum pati noluerat, affectus, querelam ad Cōsules detulit, a quibus Senatus rem edoctus, Plotium in carcerem deduci iussit. Valerius Max. 6. cap. 1.

¶ L. Veturius L. F. Philo, Cōsulatum gessit anno dxxx. i. Triennio post, qui fuit belli Puni. secundi annus 2. Dictator

creatus est comitorum causa. Censor cum P. Licinio Crasso, in eodem honore decessit, anno V. C. dxxlii. Liuius 22. & 27.

L. Veturius L. F. L. N. Philo, Ædilis Cur. anno V. C. dxxlii. i. proximo Prætor peregrinus, Galliam obtinuit, in qua prouincia prorogatus illi imperium est. Legatus missus a M. Liuiio & C. Claudio Cōs. in vrbe, patribus populoque partam de Hasdrubale victoriam nunciavit. Cōsul creatus a M. Liuiio Dictatore belli Puni. secundi anno 13. contra Hannibalem in Brutiis rem gessit cum collega Q. Metello, cui post Dictatori creato comitorum gratia ipse Magister equitum fuit. Lectus est & Flamen Martialis. Postremo cum Scipione in Africam profectus est, a quo remissus domum, pugnatum cum Hannibale supra Carthagenensibus pugna, finemque tandem lugubri bello impositum, ingenti Patrum læticia exposuit. Liuius.

L. Veturius, citatur ab A. Gellio, & in eū Catonis Censorii oratio, notat. Attic. lib. 17. capite 2.

¶ T. Veturius Gracchus Sempronianus, fit Augur in locum T. Sempronii Gracchi, anno V. C. dxxxvi. i. Liuius 41.

L. Veturius, Eques Rom. ob incestum cum Æmilia, virgine Vestali, commissum, damnatus est. Abbreuiator Liti. 63. Eutropius in fine 4. Orosius 5. capite 15.

Veturius, magister militiæ sub Diocletiano, Martyrologium 20. Februarii.

T. Veturius, præceptor in primis rudimentis Alexandri Seueri fuit. Lampridius.

I. O. M. Sac. Voto pro salute, &c. Aug. Germanici Pontificis Maximi Trib. pot. ... D. Veturius Sp. filius Philo D. Veturius Antigonius D. Veturius Albanus pater cum filiis posuit. Hæc inscriptio extat Romæ in hortu D. Baptistæ Iacobi Matthæi. Vide Apianum pagina 243.

¶ T. Veturius Florus, veteranus scriba Dalmatâ vixit an. lv. posuit T. Veturius Panthoniū liberrus patrono b. m. Hæc epigraphæ extat Iaderæ apud Ecclesiam S. Agathæ maioris. Idem pag. 366.

Antonio Veturio A. F. Patri, Petronia A. F. Tanti matri, Terentia T. F. Secunda uxori, C. Veturius A. F. legum testamento fieri iussit. Citatur in memoriis Patauinis a Scardeonio pagina 62.

¶ L. VETVRNINVS, vir magnus sub Traiano Imp.

¶ VIBENNIUM cum filio, notat Cap. PP 3

tullus, patrem ut furem, filium ut cinædū.

VIBII sine cognomentis.

Vibius bello Pun. secundo Pelignæ cohortis Centurio, vir fortissimus, arreptum vexillum trans vallum hostium cōiecit, seque suosq; commilitones execratus, si hostes eo potirentur, initium potiendorum Hannibalis castrorum fecit. Liuius 25. Valerius Max. 3. cap. 2.

T. Vibius, memoratur a Cicerone epist. famil. 11. epistola 12.

Vibius & Pompeius paribus lineamentis fuerunt. Val. Max. lib. 9. cap. 15. Plinius lib. 7. cap. 12. Solinus 5.

Vibius, vir Siculus, sæpe Ciceronis adiut' beneuolentia, & in ipsius Cōsultu præfectus fabrūm factus, Ciceronem exulem, Vibonem appulsum, domo quidem nō recepit, polititus tamen est, se locum ei in agro, vbi lateret, assignaturum. Plutarchus in Cicerone.

C. Vibius adolescēs, intemperato amore percitus Rutiliæ Sex. alteri viro traditā non sustinens, gladio sibi mortem conscivit. Vide memorias antiquas pag. 194.

VIBII cum cognomentis.

Vibius Auitus, præses prouinciæ in Galliis sub Nerone, cuius auunculus fuit Cæsius Syllanus. Plinius 34. capite 7. Meminit Tacitus lib. 13. vitiatō tamen nomine.

Vibiæ Aureliæ Sabinæ D. Martia Aug. F. Heliodorus lib. & libert. Inscript. ant. pagina 221.

C. Vibius Capax, memoratur Ciceroni pro A. Cluentio.

Vibius Curius, eleganter redargutus a Cicerone est. Nam cum multum de annis ætatis suæ mentiretur; Tum ergo, inquit Cicero, cum vna declamabamus, non eras natus. Fabius 6. capite quarto. Hunc esse opinor Cæsarianum illum, qui belli ciuilibis Cōmentario 1. perperam Biuius vocatur.

Vibius Crispus & Vibius Secundus, fratres, Equites Rom. sub Nerone, quorum Secundus, accusantibus Mauris, repetundarū damnatus Italia exigitur, ne grauiore poena afficeretur, Crispi fratris fauore cōsecutus, qui pecunia, potentia, ingenio inter claros magis quam bonos habitus, sub Galba fratris accusatorem Annum Faustum damnari perfecit. Tacitus 14. & 18. Pertigit idem Crispus ad tempora Domi-

tiani, & ad annum ætatis 80. ut indicat Iuuenalis Satyra 4. qui virum mitem & faciendum fuisse scribit. Eidē suffragatur Quintilianus, a quo & elegantis ingenii homo, & in dicendo compositus, iucundus & delectationi natus esse traditur. Dicente quadā in causa aduersario, scire se, hoc ipsum dicturum, & ita persecuturum, venuste Vibius eludens: *Ego vero*, inquit, *ista non dico.*

10 *Quidem attinet, illa bis dici?* Fabius 5. capite 13. & 10. cap. primo. Plinius in proemio 19. aliquando proconsulari imperio administrasse Africam ostendit.

M. Vibius Dioscorus, refertur in memoriis Germanicis apud Apianum p. 378.

Vibius Fronto, præf. equitum sub Tiberio. Tacitus 2.

Vibius Fortunatus, refertur in mem. antiq. Carinthiæ. pag. 395.

20 Vibius Gallus, tam magnæ fuit olim eloquentiæ, quam pōstea insanix, cui hoc accidisse vni scio, ut ad insaniam non casu caderet, sed iudicio perueniret. Nam dum insanos imitatur, dum lenocinium ingenii furorem putat, quod simulabat, ad verum redegit. Seneca Declamation. 2.

C. Vibio C. F. L. N. Tro. Gallo Proculiano, patrono Perusinarū, patrono & curator rei. Veronensium, iudici de. V. Dec. Sigonius pagina 147.

Vibius Helenius & Vibia Latina F. celebrantur Antiquitatibus Fabricii p. 77.

C. VIBIUS TREBONIANVS GALLVS, patricia natus familia, perfide ad imperiū peruenit, proditis Decis. Imperauit cum C. Vibio Volufiano F. 2. annis. Primus tributum hostibus pependit, cæsus ab Æmiliano Tyranno.

A. Vibius C. F. C. N. Habitus, Consul sub Aug. ex Cal. Iul. anno V. C. DCCLX. Facti consular.

C. Vibius C. F. Macer C. Trebatius Rufio faciendum curauerunt. Hæc inscriptio legitur Romæ ad portam Latinam, teste Paulo Manutio in epist. Ciceronis.

Vibius Marfus, legatus Germanici Cæs. vetustis honoribus, & studiis illustis, sub finem vitæ Tiberii accusatus, discrimen, tanquā in eam destinauisset, effugit. Sub Claudio legatus Syriæ p̄fuit. Tac. 2. 5. & 11.

Vibius Maximus quidam designatus Quæstor, a Domino suo agnitus & abductus est. Eusebius Augusti tempora persequens.

Vibio

Vibio Maximo rescripsisse Diuos fratres, auctor est Vlpianus.

Vibius Paciacus Hispanus, M. Crassum, cum 10. comitibus in Hispania latentem, quo tempore pater & frater a C. Mario interemti sunt, in spelunca quadam per 8. menses benigne fouit & coluit. Plutarchus in Crasso, Sabellius exemplorum 7.

C. VIBIUS C. F. C. N. Pansa, familiaris Cæsaris & Ciceronis, Trib. pl. fuit Sulpitio & Marcello Cōs. teste Cælio in epist. Consul cum Hirtio, pro libertate pugnans, interit. Quidam non Vibium, sed Iulium vocant. Gener fuit Q. Fusii Caleni, quem admodum liquet ex Philip. Ciceronis 10.

Vibius Passienus, Proconsul Africæ sub Gallieno. Trebellius in Celfo.

C. Vibius C. F. Rufus, Sex. Sotidius Sex. F. Strabo Libuscid. C. Calpetanus Cestati' Rufus M. Claudi' M. F. Marcellus L. Vifellius C. F. Varro curator ripatum & aluei Tiberis ex S. C. Termin. Hæc inscriptio legitur apud Georgium Fabricium in sua Roma.

Vibius Rufus, cum sedem Cæsaris, in qua ille sedit & occisus est, possideret, & vxorem Ciceronis duxisset, gloriari solebat, tanquam ob coniugem Orator, & ob sedem Cæsar futurus esset. Vixit sub Tiberio. Dion lib. 57.

Vibius Rufus, idem cum superiore, an alius, ignoro, citatur subinde a Seneca inter declamatores sui seculi.

C. Vibius Rufinus, Consul cum M. Cocceio Nerua sub Augusto. Vide Manutium in Orthogr. in voce Sæculum.

Vibius Rufinus, citatur Plinio lib. 1.

Vibia L. F. Salua Varia. Inscript. antiq. pagina 66.

Vibii Sequestri libellus extat de fluminibus secundum ordinem litterarum ad Vergilianum filium.

40 Q. Vibius Serenus, Procos. vterioris Hispaniæ, de vi publica damnatus, in insulam Amorgum deportatur. Retractus in urbem, & accusatus a filio, quod res nouas & cædem Principis molitus esset, repottatur eodem. Tacitus 4.

C. Vibia Tertulla, memoratur in vetust. Inscript. Tergestinis apud Apianum 50 pagina 354.

Vibius Virius Campanus, auctor defectionis a P. R. ad Hannibalem, rebus postea desperatis, cum viginis septem Se-

natoribus venenum haufit. Liuius vigesimotertio & 26.

C. Vibius C. F. Volt. Virilio eq. leg. XV. ann. XLV. stip. XII. H. S. E. Inscriptio hæc reperia est apud Vangiones. Extat apud Apianum pag. 484.

VIBIDI I.

Vibidius Varro, ob prodigalitatē & flagitia a Tiberio Senatu motus. Tacitus secundo.

Vibidia, virginum Vestalium vetustissima, tempore Claudii, quæ & pro Messalina, ne indefensa daretur exitio, Claudio supplicauit. Tacitus 11.

C. VIBIENVS, Senator, pulsatus a Clodianis, mortem obiit. Cicero pro Milone. Pedianus in turba elisum scribit.

VIBULENVS, miles seditiosus. Tacitus primo.

Vibulenus Agrippa, Eques, venenum haufit in curia sub Tiberio. Tacitus 5. Diō Vibullium vocat lib. 57.

P. VIBULLIUS Rufus, familiaris Pōpeii Magni, bis captus a Cæsare & dimissus est.

P. VICTOR, cuius extat de vrbe Romæ regionibus & locis libellus.

VICTORII.

30 Q. Victorius, primi pili Ceterio secundæ legionis sub T. Sempronio Consule, contra Boios Gallos rem strenue gessit, an. V. C. DLX. Liuius 34.

Victorius Marcellus. Huic Fabius Quintilianus Instit. oratoriarum libros dedicauit, & Staius Pap. 4. librum Syluarum, teste Crinito.

Victorii Quadrati & Iulia Veranilla Iulius Victorius Quadratus filius eorū hic positus. Hæc inscriptio extat Petouii in Carnia, & apud Apianum pagina 382.

Victorio Castiano Vet. leg. VII. qui vixit annis LV. Victorius Clementinus & Victorinus & Senecionius & Iulianus filii eius per Victorium Hermetem libertum eius patri piissimo F. C. Hæc inscriptio extat Meguntia.

Victorius, calculator scripturarum scrupulosus, composuit Paschalem cursum indagacione cautissima. Vide Genadium.

VICTORINVS, vnuse 30. Tyrannis, Victoria matre natus, interemptus apud Agrippinam cum F. vir strenuus quidem,

fed impense mulierosus & impudicus Pollio.

Victorino rescribitur ab Alexand. Imp: 4. Cod. titulo 65.

Victorino a Dioclet. & Max. AA. 2. C. de transactionibus, & 4. Cod. tit. 37.

Victorinus, Rhetor Massiliensis. De hoc Gennadius.

¶ C. VIDVARIUS Larius & C. Viduarus Demosthenes, haud dubie liberti, citantur in inscript. quadam, Galbæ Imperatori posita, apud Apianum pagina 201. Forte autem erunt Viridii.

VIGELLI.

M. Vigellius, Orator, amicus L. Crassi, vixit cum Panætio Stoico, ab ea secta non alienus. Cicero de Oratore 3.

Vigellius Saturninus, qui primus hic in nos gladium egit, lumina amisit. Tertullianus ad Scapulam, præsidem Carthaginis.

¶ VIGILIO cuida scribit D. Ambrosius.

VILLI.

P. Villius Tappulus, homo plebeius, cū Ædilis esset, Prætor creatus est, ac sorte Siciliam accepit. Quadriennio post, id est anno vrbs conditæ DLV. Consul factus, P. Sulpitio in Macedonia successit, nihilque memoratu dignum egit, anno, priusquam Macedoniam intrare posset, circumactio. Fuit & X. vir diuiduū agris. Vide Liuium 29. & 32. Quidam hunc malunt P. Iulium Appulum vocare, quorum ex numero est Henricus Glareanus.

L. Villius Tappulus, fors P. fr. Prætor eodem anno, quò P. Consul, & ipse Siciliam sortitus est. Liuius initio 32.

C. Villius, interempto Tib. Graccho, quod amicus ipsius fuisset in culeo cum anguibus insutus necatus est. Plutarchus in Gracchis.

¶ P. Villius C. F. Pal. Crescens refertur in mem. ant. Rom. pag. 237.

Villius Maximus. Ibidem 239.

¶ Q. Villius L. F. Rufus, apud eundem Apianum pagina 495.

¶ Q. Villius Firmicus pro Iulio nuncupatur a quibusdam nobilis ille Astrologus.

¶ VINCOMALVS Cos. cū Opilione sub Valentin. III. anno V. C. MCCVI.

¶ VINDICIANO rescribunt AA. & CC. 5. Cod. tit. 37. & alii haud dubie, Antoninus Aug. 6. Cod. tit. 21.

Vindiciani, magni nostrorum tempo-

rum Medici dictum: Ideo male acceptus es, quia ego non iussi. Augustinus ad Marcellinum.

VINDII.

Vindius quidam, quod ex ludo pædagogii Pompeium confestim populi principem emicuisse dixisset, a militibus impetu facto interemptus est. Plutarchus in Pompeio.

Vindius Verus I. C. sub Pio, citatur Pædect. 2. Si ex noxali causa, item 5. Vbi quis agere debeat. Meminit eius & Capitolinus.

Vindius Quadratus, sororis Marci Philosophi F. cui ille matre mortua bonorum maternorum partem reliquit. Capitolinus.

Vindio rescribunt Val. & Gall. 9. Cod. titulo 35.

VINI.

L. Vinicius (sic enim malo, quam Vici-nius) refertur a Cælio epist. ad Ciceronē 8.

L. VINICIUS, Orator temporibus Augusti, de quo Seneca Controuers. libro 2. Contr. 6. & iterum Declamat. lib. 2. L. inquit, Vinicius, quo nemo ciuis Rom. in agendis causis præsentius habuit ingenium. Quicquid longa cogitatio illi præstitura erat, prima intentio animi dabat. Ex tempore causas agebat, sed non desiderabat

hanc commendationem, vt ex tempore agere videretur. De hoc eleganter dixit Augustus: *Vinicius ingenium in numero habet.* De eodem Declamat. lib. 3. *Vinicius, inquit, vir exactissimi ingenii, nec dicere ineptias, nec ferre poterat.* Consulatum gessit anno V. C. DCCXX. ab Augusto I. C. Consule cum aliis suffectus.

L. Vinicius, clarus decorusque iuuenis sub Augusto, cui princeps idem scripsit, parum modeste fecisse eum, quod filiam suam Baias salutatum venisset. Sueton. in Augusto.

M. Vinicius P. F. suffectus Consul cum M. Agrippa anno vrbs conditæ DCCXXIV. quo tempore bellum Pannonicum inchoatum est. sub hoc Germaniæ præside interfectum bellum exarsit, quod ab illo quibusdam in locis gestum, quibusdam sustentatum feliciter. Quo nomine decreta illi cū speciosissima inscriptione operum, ornata triumphalia. Paterculus.

P. Vinicius, M. F. Consul itidē sub Augusto an. V. C. DCC LVI. cum Tiberio Rhodo in urbem rediit. Citatur a Seneca inter celebres sui seculi Declamatores. Vide quæ idem habet epistola 40.

M. Vini-

M. Vinicius Quartinus P. F. M. N. Consul sub Tiberio anno DCCXXXI. Huic Iulia, Germanici F. a Tiberio collocata est. Tacitus 5. Perit pharmaco, per Messalinā dato, cum venisset in suspensionem, quod uxorem Iuliam occidisset. Sepultura tamē publica honestatus est. Dion 48. Fors ad hunc pertinet inscriptio, quæ extat Neapoli; *M. Vinicio P. F. post mortem municipis sui are collato pietatis causa posuerunt.* Refert hanc Apianus pagina 115. Meminit eius, vt quem post cælum Caium Minutianus dignum imperio iudicavit, Iosephus lib. 19. capite quarto. Eidem historiam suam inscripsit Velleius Paterculus. Quod prædicans Beatus Rhenanus: *An non est, inquit, immortalitate donare, semper victurum opus inscribere cupiam? Reuiviscit nunc cum Velleio M. Vinicius, cuius nomen ex historiarum memoria nemo delebit, quam diu supererunt Velleii monumenta, &c.*

Vinicius, auctor coniurationis in Nerone, oppressæ Beneuenti. De hac Suetonius in Nerone, & egregie Plutarchus in libello de garrulitate.

Vinicia A. F. Rufina uxori sua cariss. L. Iulius Tertullus maritus. Hæc inscriptio extat Neapoli, vt testatur Apianus pag. 120.

VINI.

Vinius memoratur Ciceroni ad Attic. secundo.

Vinius, amicus Horatii, ad quæ ille scribit in epistolis.

¶ VINVLIA, Licinii cuiusdam Crassi vxor. Cicero ad Attic. 12.

VIPSANII.

M. VIPSANIUS L. F. AGRIPPA, quod cognomen ex vtero matris in pedes egres- so natiuitas dedit, vir ingentis animi, nullis maiorum imaginibus, sed suapte virtute & claris facinoribus nobilissimus euasit. Allectus ab Augusto Cæsare inter familiares & amicos, apud tribunal iudicum C. Cassium accusauit, cum L. Cornificius sibi M. Brutum in quæstionem vocandum sumpsisset. Bello Perusino eximia eius opera & fortitudo spectata est. Missus hinc aduersum Gallos, rem feliciter gessit, quo tempore secundus Rom. Rhenum traiecit, Vbiosque flumen transgressos in fidem accepit. Reuersus in urbem, Consulatum gessit, triumphum pariter oblatum respuit, quod existimaret, rebus Siculis minus pro-

spere cadentibus, & ob id sollicito Cæsare, sibi triumphandum non esse. Suscepta autem eius belli cura, Pompeium intra Liparam & Mylas nauali pugna profligauit. Quamobrem cæruleo velo & corona rostrata, qui honos ante nemini contigerat, donatus est: Ædilitate magnifice gesta,

parem operam, perindeque felicem, in Actiaco bello præstitit. Nam in ore atque oculis Antonianæ classis Leucas per illum expugnata, Patræ captæ, Corinthus occupata, classis hostium bis fusa est. Ad extremum cum omne illi classici certaminis arbitrium commissum esset, superato Antonio, clarissimam victoriam Cæsar obtinuit. Propter quæ merita & censuram simul cum Augusto administravit, & ad secundum tertiumque Consulatum euectus est. Profectus cum Augusto in Hispaniam contra Cantabros, res egregias gessit. Iam adoleuerat M. Marcellus, Octauia, Cæsaris foregenitus, quem successioni destinatum, cum Augustus Ædilem designasset, ne quam æmulationis suspensionem incurreret Agrippa, secedere aliquantisper stauit. Profectus itaque specie administranda Syriæ, legatos quidem in eam suos misit, ipse in Lesbum diuertit. Non multo post defuncto Marcello, Cæsari gener ad-

scitus est, collocata illi, quam Marcello coniugem dederat, Iulia filia, Lollio & Lepido Consulibus. Inde quartum Consul factus, quem honorem gessit cum M. Vinicio, anno vrbs conditæ DCCXXXIV. victis Cantabris, qui rebellant decretum a Senatu triumphum ex voluntate Augusti agere noluit. Præterea semel atque iterum per quinquennium in Tribunicia potestatis consortium assumitur. Ea fuit summæ rerum non obscura communicatio, qua tamen illi per immaturam mortem diutius frui non contigit. Sed iam de interiori vita eius pauca cōmentemur. Dicere solebat, multum debere se Salustiana huic sententiæ: *Concordia parua res crescunt, discordia magna dilabuntur.* Illius enim meditatione & fratrem & amicum optimum se factum esse. Profecto rogatus aliquando sententiam a Consule super fratre suo, nihil respondit, haud dubie non afflietur testimonio suo, quem tueri non poterat. Ignobilitatem paternam non ferens, Vipsani nomen fastidiebat. Vnde in actione quadam eius accusator: *M. Agrippa, inquit, & quod vi medium est, Vipsa-*

Seneca epist. 95.

Dion.

Seneca Controuersiarū 2.

Suetonius.

nium intelligi volens. Apparet suspicio-
nibus & iræ nonnunquam indulgisse. Nā
vt in Mæcenate taciturnitatem, ita in Ag-
rippa quandoque patientiam se desidera-
re Augustus dixit. Vxoress Agrippa 3. ha-
buit, Pomponiam, Attici filiam, Marcellā
Octauiae, & Augusti Iuliam. Ex omnibus
liberos sustulit: ex Pomponia Vipsaniam
Agrippinam, quam Tiberio Neroni, Cæ-
saris priuigno copulauit. Marcellæ libero-
rum nomina non traduntur. Ex Iulia 3. fi-
lios, C. L. & Agrippam & 2. filias, Iuliam &
Agrippinam reliquit. Opera ad ornatum vr-
bis, & populi gratiam, quam plurima exci-
tauit: septa Iulia in Circo maximo, pictu-
ris & tabulis lapideis exculpta, templum Ne-
ptuni cum porticu pulcherrima, gymna-
sium Laconicum & Pantheon, quod ad-
huc fere integrum superest (ædem hodie
S. Mariæ rotundæ vocant) vbi hæc extat in-
scriptio: M. Agrippa L. F. Cos. III. fecit.
Aquam virginem in urbem induxit. Pu-
blica ædificia, cum ædilis esset, & vias oēs
suis sumptibus refecit, cloacas repurgauit,
perque eas in Tiberim nauigauit. Ad hæc
balnea gratuita præbuit, oleum & salem
viritim distribuit. Præter spectacula autē,
symbola variarum rerum in theatro spar-
sit, & alii quidem argentum, alii vestem, a-
liud alii, quod conueniret, dedit, multa et-
iam populo diripienda proposuit. His reb.
omnibus magnam sibi apud omnes gra-
tiam conciliauit, cum & hoc nomine plu-
rimum commendaretur, quod Augusto
honestissima semper suauis, quod auctor
reddendæ reip. fuit, & honoribus ab illo
collatis non ad suos quæstus aut volupta-
tes, sed ad ipsius Augusti & populi commo-
ditates usus est. Supremis suis annis con-
flictatus graui pedum morbo, cum dolo-
rem perpeti nequiret, vnius medicorum
portentosa scientia demersis in calidum a-
cetum cruribus, morbi quidem impetum
euasit, sed pedum sensu postea caruit. Ex-
cessit e vita M. Valerio P. Sulpitio Cos. an-
no vrbs conditæ DCCXLI. ante natum
Christum 9. ætatis suæ 51. vnus omnium
inter sic genitos felix habitus, etsi felicita-
tem illam multis ærumnis interpolatam
scribit Plinius lib. septimo. Hæc ex Pater-
culo, Seneca, Plinio, Plutarcho, Suetonio
& Dione. De fratre Vipsanio, & sorore,
nihil dum comperi.

Vipsania Agrippina M. F. ex Tiberio
Nerone, qui post imperauit, Drusum Cæ-

sarem peperit, iterumq; grauida a Tiberio
dimissa est, cogente Augusto, vt filiam suā
Iuliam duceret. Nupsit inde C. Asinio Gal-
lo, viro Consulari, & Pollionis Oratoris fi-
lio, ex quo plures liberos sustulit. Decessit
vna omnium Agrippæ liberorū miti obitu,
anno principatus Tiberii sexto. Nam
reliqui vel ferro vel veneno interierunt.

C. & L. adoptati ab Augusto, Cæfaref-
que dicti, non multo post interierunt, vt
creditum est, fraude Liuiæ. Agrippa &
ipse postea adoptatus, sed ob amentiam
abdicitus & sepositus, iussu Tiberii, in im-
perio succedentis, interemptus est.

Iulia, L. Paulo, Censoris filio, nupta, Æ-
miliam Lepidam genuit. Verum matris
ingenium & flagitia referens, in insulam
Trimerum proiecta est, vbi viginti an-
nis tolerato exilio, sub Tiberio mortem
oppetiit.

Agrippina, ex Germanico Cæsare cō-
plures liberos sustulit, mulier singularis
pudicitiae, sed vehementioris ingenii, &
dominandi auida, quod nocuit. Periit sub
Tiberio. Auctor de his omnibus est Cor-
nelius Tacitus.

¶ Vipsanius Gallus, Prætor, moritur in
eo honore sub Tiberio. Tacitus 2.

¶ L. Vipsanius Publicola, Consulatum
gessit sub Claudio, anno V. C. DCC.

¶ Vipsanius Lænas, quod Sardiniam
prouinciam auare habuisset, damnatus est
sub Nerone. Tacitus 3.

¶ C. Vipsanius Apronianus, Consul sub
Nerone, anno V. C. DCCXI. Proconsul sub
Othone & Vitellio Africæ præfuit. Tac. 17.

¶ Vipsanius Messala, Trib. mil. præfuit
legioni septimæ Claudianæ sub Saturnino,
bello ciuili Vitelliano, claris maioribus e-
gregius ipse, & qui solus ad id bellum artes
bonas attulisset. Idem scriptor Historicus
& Orator inducitur apud Tacitum in Dia-
logo de Oratoribus. Fratrem habuit Aquilium
Regulum, pro quo deprecari ausus,
nondum Senatoria ætate, magnam pie-
tatis eloquentiæque laudem tulit. Tacitus
19. & 20.

¶ Sex. Vipsanius M. F. Clemens, M. Li-
cinius M. F. Pusilio Q. Cassius C. F. Niger.
Extat Veronæ in curia magistrū pauperū.
Vide Apianum pag. 328.

Vipsanius Apollodorus, Attici præcep-
tor, refertur Senecæ inter declamatores
Declamationum 7. & controuersia 14. li-
bri tertii. Doquit Massiliæ, posteaquam

reus

reus veneficii, defendente licet Asinio Pol-
lione, damnatus est. Ibidem.

VIRGINII patricii.

Opiter Virginius Tricoftus, Consul an-
no vrbs conditæ CCLII. cum collega Sp.
Cassio triumphauit de Auruncis. Liuius 2.
¶ Vide an idem sit, de quo Fragment. Sex.
Pompeii pag. 23. vt alter Virginius Trico-
ftus intelligatur P.

P. Virginius Tricoftus, Consul anno V.
C. CCLVII.

Opiter Virginius, Consul anno V. C.
CCLXXXI.

L. Virginius Tricoftus Consul ann. vrbs
cond. CCCXX. aduersus Fidenates & Veien-
tes, agrum Rom. populates, A. Seruilius
Priscum Dictatorem dixit. Liuius 4.

L. Virginius Tricoftus, Trib. mil. Con-
sul. potest. anno proximo post recupera-
tam urbem a Gallis, id est, anno vrbs. cond.
CCCLXVI.

A. Virginius (Asconius Tricoftum vo-
cat) Cælimontanus, natus patre A. Virgi-
nio, teste Dionysio libro sexto. Consul an-
no vrbs conditæ CCLX. cum plebs secessit
in Sacrum mōtem, Volcos fudit, Velitras
in deditionem accepit.

A. Virginius Cælimontanus, huius F.
Consul fuit anno V. C. CCLXXXV.

Sp. Virginius A. fr. A. F. Cælimonta-
nus, Consul anno vrbs conditæ CCXVIII
Domi tum & foris otium fuit. Liuius 3. Fi-
lium habuit, qui adolescens sub Romulio
& Veturio Consulibus militauit. Diony-
sius 10.

T. Virginius Cælimontanus, Consul
anno vrbs conditæ CCCVI. Liuius 3. Gla-
reanus etiam Tricoftum vocat, nescio qua
ratione.

Virginius, proscrip-tus a Triumuiris,
quomodo euaserit Appianus 4.

¶ Proculus Virginius Rutilus, Con-
sul anno V. C. CCLXXVII. collega Sp. Cassii
in tertio eius consulatu, conatib. illius stre-
nue restitit. Liuius 2. Fratres huius opinor
fuisse T. & A. Virginius Rutilos.

T. Virginius Rutilus, Consul anno vr-
bis conditæ CCLXXV. collegam habuit Cæ-
sonem Fabium, quo duce gens Fabia ad-
uersus Veios profecta est. Liuius 2. Idem
Augur fuit. Moritur anno CCXCI.

A. Virginius Rutilus, Cos. anno vrbs
conditæ CCLXXVI. contra Veientes be-
ne pugnavit.

P. Virginius, vir grauis & primarius in
Senatu, cuius sententiā de ære alieno ple-
bis refert Liuius lib. 2.

P. Virginius, Trib. mil. conf. pot. anno
vrbs conditæ CCCLIII. priuatim cum M.
Sergio, & ipso Trib. mil. dissidens, laboran-
ti illi apud Veios opem ferre noluit, cum
nec ille petere sustineret. Quare vtriusque
culpa res infelicitate gesta, & ipsis magistra-
tus abrogatus est. Liuius 5.

Virginia, A. filia, reiecta a Patriciis ma-
tronis, quod plebeio homini, L. Volu-
mno, quamuis bis Consuli, nupsisset, reli-
cto sacro pudicitiae patriciæ, aram pudici-
tiae plebeiae erexit. Liuius 10. ¶ Fragment.
Sex. Pompeii pag. 49.

VIRGINII plebei.

A. Virginius, Trib. pl. anno vrbs con-
dit. CCXCI. capitis die dicta Cæsoni Quin-
tio, L. Cincinnati F. damnati illum a popu-
lo perfecit. Cæso in Thuscos exulatum
abiit. Liuius 3.

L. VIRGINIVS, homo quidē plebeius,
cæterum domi militiæque bonus, filiam
Virginiam, L. Icilio despōsam, priusquam
obnoxia fieret libidini App. Claudii De-
cemuiris, gladio transfixit in publico. Quæ
causa fuit, vt Decemuiris magistratus ab-
rogaretur. Liuius 3. Dionysius 11. Valerius
Maximus lib. 6. capite 1. Plinius de viris il-
lustr. Eutropius, Orofius. Ipse post eam
contentionem factus est Trib. pl. & quidē
primo loco, anno vrbs conditæ CCCV. De
hoc & filia eius extat inscriptio in mont.
Rom. pag. 219.

A. Virginius, Trib. pl. anno vrbs. cond.
CCCLX.

L. Virginius, Trib. mil. tabellarios Haf-
drubalis captos ad Claudium Consulem
duxit. Liuius 27.

Virginius, Trib. pl. cui dies dicta a L. Cor-
nelio Cinna Cos. Plutarchus in Sylla.

C. Virginius, legatus L. Pisonis in Ma-
cedonia, cuius moderatione & æquitate
factum scribit Cicero, ne Byzantii per Pi-
sonem omnibus signis spoliarentur, in de
prouinciis Consulibus. Eundem hunc
esse puto, cuius meminit in fine 2. epist.
fam. & ad Attic. 12. epist. 3.

Virginius, proscrip-tus a Triumuiris,
partim suauitate orationis, partim pecunia
apud seruos suos & milites, ad se percuti-
endum missos, effecit, vt saluus in Siciliam
ad Pomp. enauigarit. Appianus 4.

Plin. 23. cap.
in fine.

Dion.

¶ P. Virginius Rufus, perfunctus tertio Consulatu; 30. annis gloriæ suæ superuixit, laudatus a Cornelio Tacito & Plinio libro sexto & nono epistolarum. Primum Consulatum gessit cum Memmio Regulo sub Nerone, alterum cum Pompeio Vopisco, tertium cum Nerua Augusto. Quartum quominus gereret, mors effecit. Nam a Traiano iam designatus erat.

Virginius alius eodē tempore, rexit studia iuuenum eloquentia ob nominis claritatem vrbe pulsus a Nerone. Tacitus libro decimoquinto.

¶ Virginius Romanus, cuius sua ætate in scribenda Comædia dexteritatem laudat Cicero epistolarum 6. ad Caninium.

¶ Supra dicitur Vergilius.

¶ Virginius Valens, decessit sub Marco Imp. 3. Instit. 12.

Virgini duo, Martialis pater & Dexter F. citantur in Inscript. ant. 190.

Virgini item, & Virginiæ aliquot, referuntur in monumentis Mediolanensium pagina 27. & 28.

¶ VIRIDIUS Gemellinus, procurator Traiani. Plinius 10.

Puto etiam Viridios esse, quos apud Apianum inscriptio verus perperā Virduos, ego supra Viduarios appellauit.

VIRII

Virios Romæ fuisse, liquet ex antiquis inscript. quarum vna legitur Romæ in cœnobio D. Simpliciani, sculpto in lapide viro togato, funem in manibus habente, & iuxta astante asino: *Q. Virii Seuerini Attia Seuerina & Q. Virius, o nefas parentes, &c.* Altera extat Mediolani in parietibus templi S. Petri ad Vineam, porta Vercellensium: *L. Virio LL. Blando amico, &c.* Vide Apianum pagina 38. & 209. Similiter pagina 35. refertur C. Virius Ferinlanus VI. vir. Comi.

Viria item Marcella pagina 48.

C. Virius Terentianus VI. vir. Comi. pagina 70.

Virio Lupo rescribitur Pandect. 28. de vulgari & pupill. substitutione.

VISELLII

T. Visellius, Cicerone in exilium pulso, scripsit legem T. Fadio, Tribuno pl. qua promulgata Cicero reuocaretur. Cicero ad Att. 3. epist. 23.

¶ C. Visellius Varro, consobrinus Ciceronis, Edilitius mortuus est, cum post

curulem dignitatem iudex quæstionis esset, vir cum primis doctus, Orator etiam, quanquā populo nō satis vendibilis, quod oratione præceptus & idcirco obscurus esset, verbis tamen eximius & sententiis frequens, vt quisquam alius, tum perfectus in litteris, iuris etiam civilis a patre Aculeone accepta disciplina, Ex Bruto Ciceronis.

C. Visellius Varro, alius ab illo, cum graui morbo correptus Octaciliæ Laterensis, cum qua commercium libidinis habuerat, 300. M. nummum debiti nomine in testamēti tabulis adscripsisset, libidinis remunerationem, pauloque post conualuisset, illa nūmos petere cœpit, sed C. tandem Aquilii prudētia & auctoritate repulsa est. Valerius Maximus lib. 8. capite secundo. Meminit Varronis huius Cicero in Bruto & Verrin. 3.

L. Visellius Varro, temporibus Tiberii in repub. floruit, a quo factus est Consul. Cum ante legatus inferioris Germaniæ fuisset, non veritus est in re nefaria Seiani odiis gratificari. Silium enim, legationis quondam Germanicæ collegam, paternas inimicitias obtendens, reum apud principem fecit. Et quanquam bellum aduersus Sacrouirum egregie gestum scirent, cū ipse inualidus senecta collegæ id muneris concessisset, victoriam tamen per auaritiā fœdatam, & vxorem illius Sofiam, arguit, effecitque, maiestatis etiam criminibus obiectis, vt Silius imminentem damnationē voluntario sine præuerteret. Ex lib. 3. & 4. Corn. Taciti.

C. Visellius C. F. C. N. Varro, Consul anno V. C. DCCLXIV. extremis temporibus Augusti ex Cal. Iul.

Visellius, non negligens auctor in Rhetoricis. Fabius 9. cap. 3.

¶ VITALIS, Consul sub Iustino ann. V. C. MCCLXXIII.

Vitali rescribit Ant. 8. Cod. tit. 36.

VITALII

Vitalius Victor, occisus a Seuero. Spart. Vitalii, Vigor & Virilis, fratres reperiuntur in mem. Augustan. apud Apianum p. 419

Vitalio rescribunt Seuerus & Ant. AA. 5. Cod. tit. 51.

Vitalio alii Alex. Imp. 5. Cod. tit. 56.

Vitalio scribit Libanius Sophista in epistolis suis.

¶ C. VITALINVS, cum Luciliana Honorata conjuge, refertur in memoriis Germanicis apud Apianum pag. 469.

¶ VITA-

¶ VITALIANVS, Præf. præf. Maximini, iussu Senatūs occisus est. Capitolinus.

Vitalianus, Tyrannus, homo Thrax, Anastasi duces, Hypatium & Cyrillum, cepit, ipseque tandem a Marino Syro profligatus est. Reuocatus ab exilio per Iustinum, Consulq; factus, ab eodem insidiosè occisus est. Nicephorus in Eccles. Histor. Idem alicubi & Vitalio appellatur.

VITELII

Vitellios, quemadmodum tradit Tranquillus, nonnulli voluere Fauno, Aboriginum rege, & Vitellia, quæ multis locis pro numine coleretur, ortos, toto Latio imperasse. Horū residuā stirpē ex Sabinis transisse Romā, atq; inter Patricios allecā. Indicia stirpis diu mansisse, viā Vitelliam ab Ianiculo ad mare vsq; item coloniam eiusdē nominis, quā gentili cōpia aduersus Equicolas tutandā olim depoposissent. Tēpore deinde Samnitici belli præsidio in Apuliā misso, quosdā ex Vitelliis subsedis Nuceriæ, eorūq; progeniē longo post interuallo repetisse urbē atq; ordinē Senatoriū. Contra multi auctore generis libertinū prodiderē, Cassius etiā Seuerus, & cum eo plures alii, futorem veteramentariū. Nos hæc, quæ incerta sunt, in medio relinquentes, tantum ea, quæ bonis auctorib. compertā testataque nouimus, sequemur.

Vitellii duo fratres, quorū soror L. Iunio Bruto, primo Consuli, nupta erat, quod cū eiusdē duob. filiis, & totidē Aquiliis, Collatini Consulis sorore genitis, pulsus regib. Tarquiniis studerent, deq; iis reducendis consiliū iniussent, detecta coniuratione, ab auunculo capite puniti sunt. Auctor Liuius lib. 2. Dionys. lib. 5. non Vitellios illos, sed Gellios vocat, & quidem prænomib. M. & Manlii, quam emendate, nescio, quando pluribus in locis libri eius fœde contaminati circumferuntur.

P. Vitellius, domo Nuceria, quæ ciuitas Campaniæ est, & Eques Rom. rerumq; D. Augusti procurator fuit, quatuorq; filios amplissimè dignitatis cognomines, ac tantum prænomib. distinctos, reliquit, A. Q. P. & L. Vitellios.

A. Vitellius, inito Consulatu cum Cn. Domitio, Neronis Imp. patre, mox in eodē honore decessit, an. V. C. DCCLXXXIV. sub Tiberio, prælatus eloquio, famosusque cœnarum magnificentia.

Q. Vitellius, Senatorio ordine motus est, cum auctore Tiberio secerni minus ido-

neos, remoueri que placuisset.

P. Vitellius, Germanici Cæsaris comes & legatus, Cn. Pisonē, inimicū & interfectorem eius, vna cum Veranno & Seruato accusauit, cōdemnavitq;. Vnde Cæsar Tiberius auctor Senatui fuit, Vitellio cæterisq; sacerdotia tribuendi. Deinde post honorē Præturæ, cū inter Seiani conscios arreptus, fratriq; in custodiā datus esset, spem ac metū iuxta grauatus, petito per speciem studiorum scalpro, leuē ictū venis intulit. Quanquam autē nō tam mortis pœnitentia, quā suorum obtestatione, obligari, curariq; se passus esset, mox tamē in eadē custodia vitam animi ægritudine finiuit. Tranquillus & Tacitus. Citauit orationem eius, qua Pisonem accusauit, Plinius lib. 11. cap. 37.

L. Vitellius, ex Consulatu, quē cum Patulo Fabio gessit an. V. C. DCCLXXXVI. a Tiberio Syriæ præpositus, Artabanum, Parthorum regem, summis artibus non modo ad colloquiū suum, sed etiā ad veneranda legionum signa pelexit. Regressus ex Syria, cum miri in adulando ingenii esset, C. Cæsarem adorari vt Deum instituit, non aliter adire ausus, quā capite velato, circumtrentensq; se, deinde procumbens. Mox cū Claudio principe duos ordinarios Consulatus Censuramq; gessit, curā quoq; imperii sustinuit, absente eo expeditione Britannica. Vir innocens & industrius, sed adulationi ad seruile obsequiū indulgens. Claudium namq; vxoribus & libertis addictū, ne qua non arte demereretur, pro maximo munere a Messalina petiit, vt sibi pedes preberet excalceandos, detractumq; focculū dextrum inter togam tunicamq; gestauit assidue, nonnunquā osculabundus. Narcisci & Pallantis imagines aurēas inter Larēs coluit. Huius & illa vox est: *Sape faciās,* tū seculares ludos edenti Claudio gratularetur. Laborauit etiā amore libertinū ad infamiā vsq;, solitus eius saluius, melle cōmixtis, quotidie ac palam arterias & fauces pro remedio fouere. Decessit paralyti, superstitionibus ex Sextilia, probatissima nec ignobili fœmina, duobus filiis, quos eosdem ambos totoq; anno Consules vidit, tū maiori minor in 6. menses successisset. Defunctū Senatus publico funere extulit, posita etiam pro Rostris statua cum hac inscriptione: *Pietatis immobilis erga principem.*

A. VITELLIUS L. F. natus est Druso Cæsare & Norbano Coss. cuius genituram, a Mathematicis prædictam, parētēs vehemē-

menter exhorruerunt. Adolescentiam omnib. probris contaminatā egit. Caio deinde per aurigandi, Claudio per aleę studiū familiaris, Neroni etiā hoc acceptior fuit, quod citharœdicū eius institutū comprobaret. Vnde trium principum indulgentia non solum honoribus, verū & sacerdotiis amplissimis auctus est. A Galba in Germaniam missus, factione militari imperiū arripuit, idq; vix octimestre nō nisi consilio & arbitrio vilissimi cuiusq; Histronis administravit. Vincto Othone, cum campos, in quib. pugnatū est, adiit. abhorrentibus aliis cadauerū tabē, ipse detestabili voce, *optime, ait, olere occisum hostem, & melius ciuem.* Luxurię sœuitiæq; quā opere deditus fuerit, satis indicat & patina, CC. sestertiis adornata, & cædes multorū, materq; etiā & F. veneno sublata. Per hæc cunctis inuisus, cū iam Vespasianus sumpsisset imperium, nequicquā tentatis omnib. latebris se abdidit. Vnde extractus, a militib. iniecto ceruicibus laqueo, religatisq; post terga manib. in forū perductus est, mento etiā mucrone gladii subiecto, vt visendā faciē præberet, nonnullis stercore & cœno incessentibus, aliis incendiariū & patinarium vociferantibus. Tandem apud scalas Gemonias, quo Flauium Sabinam, Vespasiani fratrem, proiecerat, minutissimis ictib. excarnificatus, vncōq; in Tiberim tractus est, anno vitæ 57. duobus liberis & fratre relictis.

L. Vitellius, Imperatoris fr. vt in Consulatu illi, sic & in Proconsulatu Africæ successit, vir perinde infamis, nec virtutibus vt boni, sed vt pessimus quisq; vitiis valēs. Fratris e Germania regresso cœnā aduētitiā dedit, in qua duo M. lectissimorū piscium, septē auīū apposita traduntur. vxorē habuit Triariā, quā pleriq; in expugnatione Teracinae tanquam gladio militari cinctam, multaque crudeliter operatam, notauere. perit mox a cæde fratris, cum arbitrio victorum seque & cohortes tradidisset. Ex Tranquillo & Tacito.

A. Vitellius Petronianus, Imp. F. ex Petronia, Consularis viri filia, captus altero oculo, quem hæredē institutū a matre, sub cōditione, si de patris potestate exisset, Vitellius pater manu emisit, breuique, vt creditum est, interemit, in simulatum insuper partidii, & quasi paratum ad scelus venenum ex conscientia hausisset.

L. Vitellius, alter Imp. F. ex matre Galeria Fundana, quæ patrē Prætorium habuit,

oris titubātia prope mutus, cæsus est a Mutiano, Vespasiani duce, mansurā discordiā obtendente, ni semina belli restinxisset.

Vitellia, huius ex iisdem parentib. soror, a Vesp. Imp. splendidissime maritata, dotataque etiam & instructa est.

Vitellius, honoratus prouincialis, quē sub Traiano euocatū ex Africa, quod cū Mario Prisco nequiter egisset, cognitioni Senatus mors opportuna subtraxit. Plin. epistol. 2.

Vitellio cuidam scribit Paulus IC. Pand. de vsu & habitatione.

Vitellius sub Commodō citatur vt præses in Martyrolog. 26. Augusti.

¶ Q. Vitellius Saturninus, filiiq; Veranius & Constans Vitellii, referuntur Inscript. ant. pag. 32.

¶ Vitellius Afer, defendit schisma Donatianum sub Constante Imp. Gennadius.

VITII.

Vitius Salassus, proscriptus a Triumuiris, cum videret ab vxore percussores adduci, præcipitem e tecto se dedit. Valerius Max. 9. cap. 11. & App. 4.

Vitia, C. Fusii Gemini mater, quod filii mortem fleuisset, sub Tiberio occisa est. Tacitus lib. 5.

VITRASII.

Vitrasius Pollio, præf. Ægypti sub Tiberio, moritur Cni Domitio Furio Camillo Coss. Dion lib. 57.

Vitrasio Pollioni, legato Lugdunensi, rescripsit Hadrianus Pand. 26. de suspectis tutor. & cutator. & 27. de excusatione tutelæ.

T. Vitrasius Pollio, floruit sub M. Antonino Philosopho, eoq; imperate duos ordinarios Consulatus gessit. Certe posterioris Consulatus meminit inscriptio, quæ extat Puteolis in quadam turri, dedicata vt. Idus Aug. T. Vitrasio Pollione II. M. Flauio Apro Coss.

¶ VITRASIA Faustina, cæsa est a Commodō, forsillius filia.

Vitrasius item quidam refertur in mem. Rom. apud Apianum pag. 287.

Vitrasius Orphitus, præf. vrb. sub Constantio, sextū & 7. Consule. Actus in exiliū sub Valentiniano, ope Volcatii Rufini reditum impetrauit. Ammianus lib. 14. & 27.

VITRVVII.

M. Vitruuius Vaccus Fundanus, concitis ad bellum Fundanis, a L. Plautio Consule victus est, deinde traditus a suis, post triumphum necatus est, ædes, quas habebat in

bat in Palatio, diruta, solum inde Vacciprata appellata. Liuius 8. & Cicero pro domo sua ad Pontifices.

M. VITRVVIVS architectus, sub Augusto enituit, cui scriptos de architectura libros 10. dedicauit. In præfatione Dinocratem a forma & proceritate laudans: Statutam, inquit, mihi non tribuit natura, faciem deformauit ætas, valerudo detraxit vires &c.

¶ Vitruuius Secundus, occisus a Commodō. Lampridius.

L. Vitruuius LL. Cerdus architectus C. Gaudio F. Straboni. Hæc inscriptio reperitur Veronæ in portagemina, ex amphitheatro Rom. in arcem veterem translata, vt meminit Apianus.

¶ Vitruuius Aprilis, cum coniuge Limbricia Theodora, refertur in Inscriptione vetusta, quam tradit Apianus extare Neapoli in æde S. Stephani.

Aprilii rescribitur ab Alex. A. 5. Cod. tit. 37.

¶ VITTO rescribitur ab Alex. Imp. 3. Cod. titulo 19.

¶ VITVLINVS, quærat apud Apianum lib. 4. inter proscriptos.

¶ VIVENTIVS, Præf. præf. cuius ex sorore nepos Faustinus, sub Valentiniano carnificis manu perimitur. Ammianus 30.

¶ VIVIO Varo, legato prouincię Cilicię, rescribit Hadrian. Imp. Pand. 22. de testib.

¶ Viuiano Gordianus Imp. 4. Cod. tit. 29. Viuianz AA. & CC. 6. Cod. tit. 55.

VLPII.

Vlpiorum antiqua magis quam clara familia fuit, nobilitata primū per patrē Traiani principis. Is fuit M. Vlpus Traianus, qui bello Iudaico decimæ legionis Trib. adeo strenuā operā nauauit, vt postea triumphalibus ornamentis donatus sit, & primus ex sua gente ad Consulatus fastigium euectus. Plura de illo Iosephus belli Iudaici 3. cap. 11. & Hegeſippus 3. cap. 13.

M. VLPIVS TRAIANVS CRINITVS, ex vrbe Tudertina, quomodo prodidit Aurelius Victor, absens Cæsar factus est, adoptatus a Nerua, cum esset Agrippinæ in Gallia, vir natura bonus & mitis, omnis malignitatis & liuoris expers, & qui ab ira nunquam vinceretur, ad hæc doctis & litterariis fauens, cum ipse a litteris alienus non esset, iuris ciuilibus etiam bene peritus. Senatui, cum imperium adeptus est, promisit,

nunquam suo iussu, bonum virum occisum iri, idque præstitit. Præfecto prætorio gladium ex more tradens: *Hoc, inquit, aduersus hostes meos utere, si recte imperaero, si minus, in me distringito.* Ob hæc carus & amabilis omnibus, hosti duntaxat formidolosus fuit. Erat enim rei militaris scientissimus, & ad suscipienda bella pro publica minime segnis. Et hercle post Augustum imperii Romani lacertos mouit, multis & magnis potitus victoriis, id quod deuictarum gentiū tributa ipsi cognomēta, Germanici videlicet, Pannonici, Dacici, Parthici testantur. Interit morbo apud Selinuntē Ciliciæ, nullis ex vxore Plotina, sanctissima scæmina, relictis liberis, solus Imperatorum omnium, relatis ossibus, in vrbe sepultus, cum imperasset annos fere 20. vixisset autem 64.

¶ Martia, soror Traiani Imperatoris. Iornandes pagina 607. De eadem Plinius in Panegyrico.

M. Vlpus Crinitus, sub Valeriano viuens, ex familia Traiani Imp. se progenitū prædicabat. Dux Illyriciani limitis, Aurelianum, qui post rerum potitus est, successorem habuit, quem & apud Valerianum adoptauit, ipse iam tribus Consulatus insignis. Vopiscus in Aureliano.

¶ VLPII alii, secundum cognomēta digesti.

Vlpio Adriano rescripsit D. Pius. Pand. 37. de collat. dotis

Vlpia Antiochenſis Hilari Aug. lib. continx. Inscript. antiq. pag. 137.

Vlpus Bonicius, cum Octauia Callista Græcula focru, & eiusdem nominis vxore, refertur ibid. pag. 17.

Vlpia Dotaræ, filia dulcissimæ, sibi & suis, M. Vlpus Trophimus fecit. Vixit sub Vespasiano F.

M. Vlpus Epaphus, & Vlpia Modesta, coniuges, referuntur Inscript. ant. pag. 255.

M. Vlpus Epitynchanus, cum Flauia Laide. Ibidem 214.

M. Vlpus Firminus, cū Vlpio Firmiano fratre, & Vlpia Firmina filia. Ibid. pag. 111.

Vlpia Gordiana, mater Gordiani senioris Imp. ex gente Traiani Imp. patre & auo, Consularibus prognata. Capitolinus.

Vlpio Gordiano rescribunt AA. & CC. 6. Cod. tit. 24.

Vlpus Iulianus, Cenfor sub Caracalla. Dion.

Vlpus Limenius, præf. vrb. & Præt. sub Constantio.

M. Vlpus Longinus veteranus. Inscript. ant. pag. 104. 106.

Vlpia Maracina M. Iunii Montani vxor. Ibidem pag. 363.

Vlpus Marcellus IC. sub Pio & Marco, a Commodō etiam Britannia præpositus, teste Dione. Scripsit Pand. libros 31. ad leges lib. 6. responforum lib. 1. In hunc notas id scripsit Martianus, quemadmodū in Scæuolam Claudius Tryphonianus & Paulus.

Vlpia Philumena, P. Ælii Respecti coniunx. Inscript. ant. pag. 284.

Vlpus Primianus, fr. M. Vlpii Firmini.

Vlpio Proculo rescripsit Imp. Vlpianus Pand. de tutela & rationib. detrahend. &c.

Vlpio Rufino Seuerus Pand. 26. qui peccant tutores.

M. Vlpus Secundus, Trib. leg. III. Ital. 20 Inscript. ant. pag. 416. Alius pag. 281.

M. Vlpus Securus. Ibidem pag. 113.

M. Vlpus Seruatus. 399.

Vlpus Syllanus, primæ in Senatu sententiæ fuit sub Aureliano. Vopiscus.

Vlpiano militi rescribunt AA. & CC. 4. Cod. tit. 52. & 5. Cod. tit. 12.

Vlpianæ iidem principes 6. Cod. tit. 58.

Vlpianus Emesenus, & alter Antiochenus, ambo Sophistæ. De his Suidas.

Vlpianus, frater Isidori Philosophi, ingenio promptissimo ad disciplinas Mathematicas, adolescens etiam nū & cœlebs decessit, magna suæ bonitatis laude relicta. Idem.

P. VMBRENVS, socius Catilinæ. Cicero & Salustius.

VMBRICII

Vmbrius Melior, scripsit de Hetrusca disciplina.

Vmbrius, haruspex, sacrificanti Galbæ instantes insidias & domesticum hostem prædixit. Tacitus 17. & 18. Hunc, opinor, Plinius Haruspicum in suo æuo peritissimum vocat, lib. 10. cap. 6.

Vmbrii, boni viri, digressum ex vrbe Romæ describit Iuuenalis Sat. 3.

Vmbria Seuera Venusti, refertur Inscript. ant. pag. 286.

VMBRIVS PRIMVS, Grammaticus, citatur a Charisio.

VMBRO, citatur Macrobio 1. cap. 16.

VMBRONIVS SILO, præfectus Bæticæ, quæ Claudius accitum Senatu mouit, quod in Mauritania militantib. parum frumen-

ti misisset. Hoc ei crimen obiectum, cum ob id pleteretur, quod liberos quosdā offendisset. Atq; is quidē omnē suam suppellectilem proscrisit, copiosam & elegantē, quasi omnē diuenditurus, nihil tamē vendidit, præterquā vestem Senatotiā, ostēdens nihil sibi mali accidisse, ac se posse priuatum bene viuere. Dion lib. 60.

VOCONII

Voconii, quomodo & Scantini, ex Aricino municipio in vrbe venere. Cic. Phil. 13.

C. Voconius Saxa, Trib. pl. legem tulit, ne quis hæredem virginem aut mulierem faceret. Cicero Verrinarum 3. Sualit eam legem Cato, teste Liuius lib. 41. qui & orationem Catonis extate scribit, etsi apud illum mendose pro Voconius Volumnius legitur.

Voconius Saxa, refertur Vlpiano, qui Diuos fratres ad illum rescripsisse testatur Pand 48. de quæstionibus.

Voconius quidam inter duces seu legatos Luculli refertur Plutarcho.

Q. Voconius, iudex, memoratur Ciceroni pro A. Cluentio. Fors hic est, quæ idem Cicero cum tribus filiabus insigniter deformibus obuium habens; tacite adamicos Græcum versiculum recitauit:

Φοίβη πότ' ἐκ ἐνότος ἑσπεύει τέκνα. Id est.

Phæbo haud sinente hic seminavit liberos.

Voconius Victor, Poeta, celebratur Martiali vna cum Testilo puero lib. 7.

Voconius Romanus, equestri familia ex citeriore Hispania, flamen Dialis, familiaritate iunctus Plinio Cæcilio, doctus caudicus, nec Poeta malus, cui Hadrianus epitaphium scripsit, prodete Apuleio, qui versum citat:

Lasciuus versu, mente pudicus erat.

In memoriis antiquis Hispanorum legitur: Voconius Romanus patri optimo, pag. 20.

Q. Voconius Vitulus leg. 22. pr. P. F. sub Pio Aug. refertur in mem. Moguntinis apud Apianum pag. 478.

C. Voconio C. F. Placido Aedili, II. viro, Flaminii, Quæstori, Saliorum magistro. Hæc Inscriptio extat Sagunti. Vide Apianū pa. 19.

Voconius, Castellani, Mauritaniæ oppidi, Episcopus. De hoc Gennadius.

VOLCATII

L. Volcatius Tullus, Ædilitatis repulsam passus, teste Cicerone pro Plancio, Consulatum obtinuit, & gessit triennio antequam Cicero eum honore consequeretur, id est, anno

anno V. C. DCLXXXVII. Vixit superstes Cæsari, quod patet ex 14. epist. Cic. ad Atticum. Hic ne Volcatius sit, an alius, qui Cæsellium ius ciuile doctus, & quæ Asturcone redeuntem e suburbano, cum aduersperauisset, canis agrastatore defendit, vt est apud Plinium lib. 8. cap. 40. pronunciare non ausim.

L. Volcatius L. F. Tullus, militauit bello Gallico & ciuili sub Cæsare, testantibus id commentariis Cæsaris. Consulatum gessit cum Cæsare Octauiano, circumactō Triumuiratu, anno V. C. DCCXX.

C. Volcatius Gurges, Senator, subito mortuus. Plinius 7. cap. 53.

Volcatius Moschus, exul a Massiliensibus in ciuitatem receptus, bona sua reipublicæ eorum vt patriæ reliquit, sub Tiberio. Corn. Tacitus 4.

Volcatius Terrullianus, Trib. pl. circa 20 initium principatus Vespasiani patris. Tacitus 20.

Volcatius Sedigitus, librum de Poetis scripsit. Extat illius iudicium de Comicis Latinis, id quod refertur apud Gellium lib. 15. cap. 24. Idem apud eundem Gellium 3. cap. 3. Helius non Volcatius appellatur.

Volcatius Terentianus, scripsit historiam suorum temporum, hoc est Gordianorum. Capitolinus.

Volcatius Gallicanus, quintum Consul scripsit vitas Imperatorū ad Diocletianum, ex quibus nunc tantum Auidius Cassius extat, is qui imperium sub Marco corripuit.

L. Volcatius Q. F. Vel. primo præf. con. 1. Noricor. in Pannon. præf. ripæ Danub. & ciuitatum duarum Bolor. & Azaltor. Trib. mil. leg. v. Macedonica in Mæsia præf. alæ. 1. Pannonior. in Africa 11. vir. Quinq. Flaminii Diuorum omnium p. g. Ex testamento eius posita M. Accio Seneca. Manlio Plancio 11. vir. Quinq. Hæc inscriptio extat apud Manutium in Orthograph. in voce, Accitus.

Q. Volcatius Hermes. Inscriptio antiqua, pag. 247.

Volcatius quidam scripsit in orationes Ciceronis. Hieron. contra Rufinum.

Volcatius Rufinus, Præfectus prætorio sub Valentiniāno, in eo honore decessit. Sororis filium, Maximum Iulianum, Imperator vrbi præfecit. Eiusdem ope Orphitus ab exilio reditum impetrauit. Am. Marcel. 21. & 27.

P. Volero, Trib. pl. tulit ad populum, vt plebei magistratus tributis comitiis crearentur. Liuius 2.

Volscius Fictor, Trib. pl. damnatus postea, quod in Cæsonem Quintium falsum testimonium dixit, nempe fratrem L. Volscium natū maiorem ab illo per rixam noctu interentum. Liu. 3. Dionys. 9.

T. Volturcius Crotoniensis, index coniurationis Catilinariæ. Cicero & Salustius.

VOLUMNII

Volumnia, Martii Coriolani vxor. Liuius 2. Dionys. 8. Auctor de viris illustr.

P. Volumnus M. F. M. N. Amintin. Gallus, patricii generis, Consulatum gessit cum Ser. Sulpitio Camerino anno V. C. CCXCII. Liuius 3. Dionysius initio 10.

C. Volumnus C. F. C. N. Flamma. Violens, plebeius genere, Consul cum App. Claudio Cæco, ann. V. C. CCCXLVI. contra Salentinos multa secunda prælia fecit. Eundem honorem anno decimo post cum eodem Claudio gessit, vicitque Samnites, vir benignus & comis. Vxorē habuit Virginiam, A. filiam, quæ aram pudicitia plebeia erexit. Obiicienti collegæ Appio, quod ipsius opera ex muro & elingui facundus factus esset: Quam vellem, inquit, tu potius a me strenue facere, quam ego abs te scite loqui didicissem. Liuius 9. & 10.

Meminit Fragmentum Sexti Pompeii pagina 45. & seq.

C. Volumnius alius, de quo Fragmentum Sex. Pompeii pag. 136. Pauli epitome libro 17.

L. Volumnius, Ædilis, Victoria ædem prope forum Rom. ex pecuniis multatitiis faciendam curauit. Marlianus 3. cap. 12.

P. Volumnius, iudex, cum Cicero diceret pro A. Cluentio.

P. Volumnius, cognomento Eutrapelus, notus est ex epistolis Ciceronis libri familiarium 7. & 9. ad Pœrum. Meminit eiusdem ad Att. 15. epist. 5.

L. Volumnius Senator (sic enim appellatur Terentio Varroni de re rustica lib. 2. cap. 4. vt cognomentum Senatoris vocem accipias) Ciceroni familiaris fuit. Nam multū sibi cum eo vsū intercessisse, scribit ad P. Volumnium superiorem.

Volumnia, vt in Terentiam suam minus officiosa, notatur a Cicerone familiarium 14.

M. Volumnius, a Catilina necatus, memoratur Aſcon. Pediano.

¶ Volumnius Flaccus, partium D. Bruti. Cicero lib. 11. epist. 12.

P. Volumnius, præf. fabr. M. Antonii. Corn. Nepos in vita Attici.

P. Volumnius, amicus M. Bruti. De hoc in vita eius Plutarchus, ubi Philosophum & Historicum facit.

Volumnius, proſtigato Caſſio & Bruto, ad M. Luculli amici, ab Antonio interempti, tumulum duci ſe & occidi ab Antonio petiit, & impetrauit. Valerius Max. 4. cap. 7.

Volumnius, legatus Caſaris Auguſti apud Iosephum lib. 16. cap. 8. 12. & 13.

¶ A. Volumnius Cerdo, cum vxore Decimia Primitiua, refertur in memoriis Rom. pag. 258.

VOLVSI.

Q. Voluſius, cum Cicerone in Ciliciam conceſſit ipſius legatus, quem ille in Cyprium ad ius dicendum miſit, hominẽ mirifice abſtinentem, & ceterum, vt ſcribit ad Att. in fine 5. Eundem in fine 6. Tiberti, qui fuit inter amicos Attici, generum vocat. Vatinius etiã ad Ciceronem ſcribens, ipſius, ni fallor, diſcipulum agnoſcit.

C. Voluſius, Attici Quæſtor, & ipſe cum Cicerone in Ciliciam contendit, ad Att. 5. epistolam.

M. Voluſius, Ædilis, proſcriptus a Triumuiris, Iſiaci habitu euafit. Valerius Max. 7. cap. 3. & Appianus 4.

L. VOLVSIVS, in familiam ſuam, veterem illam quidem, ſed tamen Præturam non egreſſam, primus Conſulatum intulit, Cenſoria etiã poteſtate legendis Equitum Decuriis functus, opum, quibus illa domus immenſum vigit, primus accumulator. Deceſſit ſub Tiberio an. V. C. DCCCLXXII. Tacitus 2.

VOLVSI, L. Voluſii ſoror, vxor M. Lollii.

¶ L. Voluſius Saturninus, Conſul & collega C. Caſaris in quarto Conſulatu. Migravit ex hac vita natus annos 93. extinctus in præfectura vr̄bis ſub Nerone, omnium, quos in Conſulatu ſententiam rogauerat, ſuperſtes. Tacitus 3. & 13. Plinius 7. capite 14. & 11. capite 38. De opibus eius, parſimonia partis, idem Tacitus libro 14. Meminit Columella libri primi capite 7.

Q. Voluſius Saturninus, ſuperioris propinquus, Conſulatum geſſit anno ſecundo Neronis, quo L. Voluſius in fata conceſſit.

L. Voluſius Saturninus, L. in præfectura demortui F. ex matre Cornelia, Scipionum generis, poſt annum eius 62. natus, perfunctus eſt & ipſe Conſulatu. Plinius 7. capite 4.

A. Voluſius Saturninus, collega Domitiani Caſaris in decimotertio eius Conſulatu, & iterum in 16.

¶ Voluſius Bithynicus, notus ex Satyra 15. Iuuenalis, quæ ad illum ſcripta de numinibus Ægyptiorum hoc initio:

Quis neſcit, Voluſi Bithynice, qualia demens Ægyptus portenta colat? &c.

¶ L. Voluſius Merianus, citatur ab Vlpiano vt IC. Scripſit fideicommiſſorum 16. publicorum 14. libros, ad legem Rhodiam 20 librum 1. Floruit ſub Pio, deditq; illi operam Marcus. A diuis fratrib. amicus, & iuris ciuiliſ præter veterem & bene fundatam peritiã anxie diligens prædicatur Pand. 37. de iure patronatus.

¶ Q. Voluſius Victorinus Phileto & Molchidi fecit, parentib. ſuis pientiſſimis, ſibi libertis libertabusque poſterisque eorum &c. Hæc inſcriptio extat in memoriis antiquis vr̄bis Romæ apud Apianum pagina 258.

L. Voluſius Threptus, cum Voluſia Primitiua coniuge, & Voluſia Expectata F. Ibidem pagina 133.

Voluſio, præf. vr̄b. reſcribit Conſtant. 6. Cod. tit. 22.

¶ Voluſius Patauinus, Poeta, rerum geſtarum P. R. annales poſt Ennium carmine deſcripſit. Hunc opinor eſſe, qui a Catullo inceſſit.

VOLVSIANI.

Voluſiano, Præf. præf. reſcribit Conſtantinus 4. Cod. titulo 35. Quærat in Ceioniiſ.

Voluſiano alii, itidem Præf. præf. reſcribitur a Theodoſio & Valentin. AA. 1. Cod. de legibus & conſtitut. Principum.

Voluſiano alii a Valentiniano & Valente AA. 7. Cod. titulo 39.

Voluſiano, viro illuſtri, ſcribit D. Auguſtinus in epistolis.

VOLVSENI.

L. Voluſenus, homo ſummo ſplendore. Cicero pro A. Cluentia.

L. Volu-

VRBII.

C. Vrbius C. F. L. N. Trom. Gallus Proculianus, & nepos illius, Vrbius Diminianus, referuntur Inſcriptionum antiquarum pag. 177.

Vrbio Maximo reſcripſere Diui fratres Pand. 40. de manumiffionibus.

Vrbia Marcella Flaminia Auguſta L. Præſentini coniunx. Inſcriptionum antiquarum pagina 154.

VRSI.

Vrſus, Tribunus apud Honorium Imp. citatur Auguſtino Tomo 6.

Vrſus Sacerdos Cabelis montis Albani Curio, cum C. Nonia filiola & C. Nonio Iuſtino, referuntur Inſcriptionum antiquarum pag. 300.

Vrſo ſcribit Plinius epist. lib. 4.

Vrſus, cauſidicus, cui epicedion Statius Papinius Syluarum ſecundo mittit pro morte Pileti, Domitiani Imperatoris vxorem adulterii accuſauit. Hæc abbreviator Dionis.

Vrſus Apus, cum Vituria vxore, Auguſti Caſaris nepte, refertur in mem. Rom. eximia inſcriptione pag. 231. Opinor illum vixiſſe poſt tempora Gotthorum.

Vrſulus, Grammaticus, celebratur Auguſtino.

Vrſæ reſcribunt AA. & CC. 8. Cod. tit. 51. & 9. Cod. tit. 2.

¶ C. VRSANIVS, Trib. pl. an. V. C. DLVII. Cn. Corn. Cethego Q. Minutio Rufo Coſſ. Liuius Dec. 4. lib. 3.

¶ VRSIIVS Ferox temporibus Hadr. & Pii, ad quem Saluius Iulianus 4. libros ſcripſiſſe traditur.

¶ VRSIDIIVS Lentulus, reprehenditur Iuuenali Satyra 6. quod ducere vxorem vellet.

¶ P. VRSINIIVS Maturus, cum Caſſia Cenſorina coniuge, refertur apud Apianum in memoriis Carniæ pag. 374.

¶ VRSINO reſcribunt AA. & CC. 9. Cod. tit. 47.

¶ VRSINIIVS, vir magnus & bellicoſus ſub Diocletiano.

¶ P. VRSIO Sex. F. Pollioni patri, Vetiſſima Lepidamatri P. Vrſio P. F. Paulo VI. vir Iun. frat. Cur. ar. P. Vrſio Aeliano L. Vrſia P. F. Priſca. Hæc inſcriptio extat Mediolani in æde S. Babillæ. Vide Apianum pag. 39.

¶ VVIDIIVS quidam diues, ob ſordes ali-

VRANII.

Vranius Antoninus pro Iulio Pollione & Iulio Rufo, pecuniam mutuam accipientibus, apud Aurelium Palmam mandator extitit. Paulus Pand. 46. tit. 1. l. 71.

Vranio reſcribunt AA. & CC. 4. Codicis, titulo 35.

Vraniz iidem 6. Cod. titulo 58. & lib. 20. 8. titulo 54.

Vranio ſcribit in epistolis Libanius Sophiſta.

¶ Vrbanius Panopion, proſcriptus a Triumuiris, ſerui opera, qui decumbens in lecto ſe pro domino trucidandum obtulit, euafit. Valer. Max. 6. cap. 8. Appianus 4. Macrobius 1. Sed hic Vrbinum vocat.

Vrbanius, vnus ex 18. Martyribus Cæſarauguſtanis, celebratur Prudentio.

¶ VRBICANÆ reſcribit Decius 5. Codicis tit. 12.

¶ VRBICVS, primum dictus Manichæus. Auguſtinus Tomo 6.

Vrbicus Scæuinus, citatur Iuuenali Satyra 6.

Vrbicus quidam ſimiliter apud Martialem, cui vt amico ſcribit lib. 7. & 11. Vxorem habuit Coſconiam, ſed inſecundam.

¶ VRBICIIVS, ſub M. Imp. memoratur hiſt. Eccleſ. 4. cap. 17. vt iudex, ſeu præſes prouinciæ, & in Martyrologio quodam 14. Cal. Nouembris vt florens ſub Pio, & filio eius, cuius ſententia martyrio affecti ſunt Alexandria Ptolemæus, Lucius & tertius quidam innominatus.

VRBINII.

C. Vrbinius, Quæſtor Q. Metelli Pii in Hiſp. Macrob. 3. cap. 7.

Vrbinia, Veſtalis, ob inceſtum deſoſſa anno CCLXXXII. Dionyſius 9.

Vrbinai, pro qua, vel eius teſtamento, dixit C. Aſinius Pollio, citante Fabio 7. capite 3.

berta occifus. Horat. Sermonum 1. Quidam legunt Vnidius.

VVLNERATÆ refcribit Alexander Imp. 4. Cod. tit. 35.

VVLTEII.

Vulteius, Ciceronis amicus, citatur ab illo in epift. ad Att. lib. 10. epift. 12.

L. Vulteius, memoratur Ciceroni Verriar. 5:

VVLTEIVS, Cæfaris partium Tribunus, quo hortante, Transpadani Opitergini, Cæf. auxiliares, rate fua a Pompeianis circumuenta, cum per totum diem circumfufi exercitus impetum fufinuiffent, potius quam in hoftiũ potefatem venirẽt, cõcurrentes inter fe mutuis ietibus interierunt. Lilius 110. Florus 4. cap. 2. Lucanº 4.

Vulteius Menas, præco, memoratur rº Horatio in epift. ad Mœcenatẽm.

X.

Xenophili, Confularis, fit mentio apud Auguftinum cõtra Donatiftarum pertinaciam.

Z.

Zeno Imperator, de quo cum alii tum Suidas Ζηνων. Idem fratres eius peffimos nominat, Ζωνωνες.

Zoæ refcribitur a Dioclet. & Max. AA. 1. Cod. de iur. & fact. ignorantia.

Zoilo refcribunt AA. & CC. 4. Cod. 20 titulo 30.

Zofimº AA. & CC. 4. Cod. tit. 29. & lib. 8. tit. 28.

ZOSIMVS, Historicus, quem Ioannis Sambuci, Confiliarii & Historici Cæfarei, bibliotheca nobis fubminiftrauit. De hoc præclare Ioannes Leuenclaus interpres.

SEQVVN-

SEQVNTVR COGNOMINA ET AGNOMINA, QVÆ IN ROM. familiis reperiuntur.

De Romanorum nominibus agit Diomedes Grammaticus lib. 1. Charifius lib. 2. Valerius Max. lib. 10. Plutarchus in vitis, Dion lib. 47. Appianus in procem. Libyci, Pausanias in Achaicis, & hac noftra memoria omnium copiofiffime & doctiffime argumentum id pertractauit Carolus Sigonius: qui liber Faftis eius confularibus additus eft. Erant autem quinque generum, Prænomina, Nomina, Cognomina, Agnomina, & quæ appellare fic poffe videmur, Adoptiua. Exemplum efto P. Cornelius Scipio Africanus Emilianus. Hic P. prænomen eft, Cornelius nomen, nempe gentilitium; Scipio cognomen, Africanus agnomen, Emilianus adoptiuum. nam Emilia gente editus, adoptione in Scipionum domum tranfierat. Nec tamen hac vfurpatio in omnibus familiis locum habuit: reperias enim alius cognominibus, alias agnominibus defici. Imo in plerisque feu cognomina feu agnomina vim nominum obtinuerunt; cuiusmodi videri poffunt LABIENI, CÆCINIÆ, &c. Idem de adoptiuis recte quodammodo affirmauerimus; quæ hæc funt, Ælianus, Emilianus, Fulianus &c. Quod ad noftrum institutum attinet, nihil hic de prænominiibus (quibus etiam fœminas appellatas fuiffe docent Sex. Pompeius lib. 14. Quintilianus lib. 1. cap. 12.) faciendum verborum duximus. Satisque conftat, alius temporibus alia recepta fuiffe, tum gentes ipfas alia aliis familiariora habuiffe. Nomina, feu familias, fecundum initiales literas expofitas, item cognomina & fimiles appellationes, quæ pro nominibus irrepere, tradit Onomaficon. Hic ea Cognomina & Agnomina, congeremus, quæ familiis, & in his illuftrioribus perfonia, ad hæfere. Nam ad fingulas eam explicationem deãucere, infinitu laboris fuerit. Ac fpectat fubiectio hac noftra eo tantum, vt cum nunc Cognomina nunc Agnomina vfu magis trita funt, quam ipfa nomina, lector hac in parte fe facilius expediat.

Table with columns for cognomina and agnomina, including entries like Abascantus, Achaicus, Achilles, etc., and a section for 'B' with entries like Accis, Cornelius, Iulius, etc.

Bambalio
Barba
Barbati
Barbulæ
Barea
Bafilii
Bafiliscus
Baffi.
Bassianus
Bellarius
Bellienus
Belucus
Bestiæ
Bibaculi
Bibuli
Birhynici
Blæti
Blafiones
Boius
Bolanus
Braduz
Brilo
Britannicus
Broccus
Bructio
Bruti
Bubulci
Bucca
Bulbi
Burdones
Burchus
Burfa
Buras
Buteones
Burtus

Fuluis.
Castus.
Capitolinis, Horatius, Messalis.
Æmillis.
Martius.
Galloniis, Minutiis, Valeriis.
Pompeis.
Aufidiis, Aureliis, Cæciliis, Cæ-
suis, Ceionis, Cællis, Cal-
phurnis, Galbiis, Iulii, Iunius,
Liciniis, Luciliis, Pomponis,
Saleis, Ventidiis.
Æliis, Aureliis, Valeriis.
Flauis.
Anniis.
Siciniis.
Pisonibus.
Furiis, Sextiis.
Calphurnis, Publiciis.
Clodius, Pompeis, Volufis.
Iunius, Peditis, Sempronis, Vel-
Corneliis, Heluiis.
Fuluis.
Veftiis.
Metiliis.
Antis.
Cæfaribus.
Annæis, Armeniis, Furiis.
Liciniis.
Iunius.
Brutis.
Æmilis.
Attiliis, Norbanis.
Iulius.
Afrantiis, Antistis, Betutiis, Lu-
niis.
Planciis.
Aciliis.
Fabiis.
Bebis.

C

Cæcinæ
Cæcus
Cæpiones
CÆSARES
Cæsonius
Calatini
Calca
Caldi
Caleri
Calidius
Caligula
Calliacus
Caluafter
Caluina
Caluini
Calui
Calumnia
Camerini
Camilli
Candidi
Canis
Canus
Capax
Capella
Caper
Capitones
Capitolini
Caprarius
Carapedo
Carbones
Cates

Liciniis.
Claudiis.
Fanniis, Rufiis, Seruiliis.
Iulius.
Suilliiis.
Artillii.
Trebellis.
Cæliis.
Fufis.
Iulius.
Cæfaribus.
Brutis.
Iulius.
Syllanis.
Domitiis, Sextiis, Veturis.
Liciniis, Macris.
Latiniis.
Salpitiis.
Furiis, Quiniis.
Vepronis.
Audiens.
Gelliis.
Vibis.
Antistis, Felicibus.
Flauis.
Afinis, Atteis, Cofurtis, Egnat-
tiis, Fonteis, Herenniis, Op-
piis, Sifnitiis, Tirinnis, Vel-
leis.
Iulius, Manliis, Meliis, Quintis,
Scantiniis.
Metellis.
Popiliis.
Aftignis, Papyriis.
Oppis.

Carfulenus
Carinas
Carus
Cafca
Caffiodorus
Caftor
Cati
Catilina
Catonis
Catuli
Catulini
Catullus
Caudex
Caudint
Celertes
Celfi
Cenforini
Centones
Centumali
Cercones
Cereales
Cettus
Cethegi
Chærea
Chilo
Chlorus
Chryfogonus
Cicerones
Cicutini
Cimber
Cincinnati
Cinnæ
Cippus
Ciuita
Ciniis
Clarus
Clafficus
Claudius
Claudianus
Clementes
Clepinæ
Cloacius
Cocles
Cælimontani
Colo
Columella
Cominius
Commodi
Constantius
Corbio
Corbulo
Cordus
Corduenus
Corutai
Coruncanii
Cornicen
Cornicula
Cornuti
Coronas
Corutai
Coruncanii
Coruus
Coffi
Coffa
Cottæ
Cotyia
Craffi
Crassipedes

Scatiliis.
Secundis.
Aureliis, Ebutis, Lucretiis, Me-
tiis.
Seruiliis.
Aureliis.
Antonis.
Æliis.
Sergiis.
Firmiis, Hoftiliis, Porciis, Ve-
ctiis.
Lucretiis.
Aconiis.
Valeris.
Claudiis.
Lentulis.
Afinis, Metellis, Metiis, Nouis,
Valeris.
Æliis, Albinouanis, Aruntiis, Ca-
tiis, Corneliis, Furiis, Iuuen-
tiis, Martiis.
Martiis, Porciis.
Claudiis.
Fuluis.
Lucretiis.
Aniciis, Iulius, Iunius, Petiliis, Tu-
rullis, Veliis.
Publiciis.
Corneliis.
Caffiis, Fanniis.
Fabiis, Magiis, Veftiis.
Pompeis.
Corneliis.
Claudiis, Tullis.
Veturis.
Anniis, Gabinis, Tullis.
Quintiis, Suilliiis.
Claudiis, Corneliis, Heluiis.
Genutiis.
Pompeianis.
Iulius.
Eruciis, Septiis.
Cæciliis.
Aureliis.
Claudiis.
Arriis, Arriis, Claudis, Flauis,
Terentiis.
Genutiis.
Vetriis.
Horatiis.
Virginiis.
Iunius.
Iunius.
Pontiis, Posthumis.
Æliis, Ceionis.
Æliis.
Horrenfiis.
Domitiis.
Cæfiis, Cremutiis, Iulius, Iunius,
Valeris.
Æliis.
Martiis.
Ebutis, Oppis.
Anniis.
Anneiis, Aureliis, Cæciliis, Ma-
nliis, Tertullis.
Siciliis.
Scatiliis, Valeris.
Iunius.
Aquilis.
Corneliis.
Pedaniis.
Aureliis, Aurunculeis, Corne-
liis, Fufis.
Vatiis.
Calphurnis, Claudiis, Fonteis,
Liciniis, Otaciliis, Papyriis.
Furiis.

Cremona

Cremona
Creticus
Crimus
Crispi
Crispini
Croto
Crucellus
Culco
Cumanus
Cunctator
Curiones
Curius
Curfores
Curuus
Cyrus

Magiis.
Antonis, Metellis.
Vipiis.
Bebis, Iulius, Martiis, Næuiis
Paffienis, Saluftiis, Vibis.
Plotiis, Quintis, Veftiis.
Metiliis.
Lentulis.
Terentiis.
Bloffis, Ventidiis.
Fabiis Max.
Scriboniis.
Vibis.
Papyriis.
Fuluis, Gallis.
Veftiis.

Fidus
Figuli
Fimbriæ
Firmus
Firmici
Flacci

Flaccinator
Flacilla
Flamini
Flamma

Flauis

Florens
Flori
Fortunati
Fraternus
Fregellantis
Frontini
Frontones

Frugi
Fullo
Fundanus
Furfanus
Fufci

Fufcianus

Gabolus
Galbæ
Galeus
Gallæ
Galli

Gallicanus

Gallici
Gallienus
Galliones
Gemellus
Gemini

Geminus
Genialis
Gentiani
Germanicus
Getæ
Gibba
Gillo
Glabriones
Glauciar
Globulus
Gniphos
Gordianus

Gorgus
Gracchanus
Gracchi
Gracula
Græcini
Granius
Gratidii
Gratidiani
Gratus
Grophus
Gryphus
Gurgus

Guttæ

Daduchus
Dama
Damasippus
Damio
Decadarchus
Decola
Dentatus
Denter
Dentrix
Dexter
Diadematus
Diocletianus
Diones
Dionysius
Diuites
Dolabellæ
Domicillæ
Donati
Dorfennus
Dorfones
Drufi
Druffillæ

Alipiiis.
Septimiis.
Liciniis.
Tettiis.
Ebutis.
Tullis.
Curtis, Siciniis.
Cæciliis.
Cæciliis.
Aemiliis.
Metellis.
Aureliis.
Caffiis, Cocceianis
Caffiis, Pomponis.
Bebis, Canuleis, Crassis,
Corneliis.
Flauis.
Aeliis, Claudiis, Iunius.
Fabiis, Flauis.
Fabiis.
Cæfarum familia, Liuis.
Cæfarum familia.

E

Eburnus
Eulea
Eua
Equiculus
Efernius
Euander
Eutrapelus

Fabiis Max.
Deciis.
Sextiliis.
Modiis.
Afinis & Claudiis.
Auianis.
Volumniis.

F

Fabati
Fabiani
Fadilla
Fadus
Falcones
Falconii
Fannius
Faucula
Faventianus
Faufti
Fauftinus
Fecialis
Felices

Calphurnis, Clodis, Rofciis,
Rubiis.
Anniis, Papyriis.
Iunius.
Cufpiis.
Pompeis, Valeriis.
Anniis, Metiis.
Rhemis.
Cluuiis.
Claudiis.
Aniciis, Syllis.
Iunius.
Anniis.
Antonis, Claudiis, Corneliis,
Minutiis.
Arminiis.
Iulius, Pompeis, Vreftis.
Sifnitiis.
Caffiis, Egnatiis, Iulius, Pöpeis,
Porciis, Valeriis.
Æliis.
Volftiis.
Sergiis, Seruiliis.
Caluis.

Feliciffimus
Ferox
Fefcennus
Feftus
Feftinus
Fictor
Fidenates
Fidentianus

Corneliis, Trebellis.
Clufiniis, Martiis, Nigidis.
Flauis, Liciniis.
Æliis.
Iulius.
Auianis, Auiis, Calphurnis,
Flauis, Fuluis, Furiis, Hora-
tiis, Hordeoniis, Leniis, Mu-
natiis, Norbanis, Pomponis,
Valeriis, Vettiis.
Foftis.
Antonis.
Quintiis.
Antonis, Calphurnis, Volu-
mniis.
Alfiis, Cæfetiis, Decimiis, Lar-
giis, Sulpitiis.
Septimiis.
Annæis, Aquiliis, Cæftiis, Iulius.
Honoriis, Otaciliis.
Artillii.
Papyriis.
Æmilis, Claudiis, Iulius.
Æternis, Aufidiis, Cais, Cor-
neliis, Iulius.
Pisonibus Crassis.
Apuftis.
Minutiis.
Posthumis.
Aureliis, Ariftis, Aureliis, Corne-
liis, Gelliis, Saluis.
Seiis.

Liciniis.
Sulpitiis.
Albutis, Claudiis.
Meuiis.
Æliis, Aniciis, Antonis, Aquiliis,
Afinis, Auloniis, Caniniis,
Cæftiis, Corneliis, Didis, Fa-
biis, Oppis, Plotiis, Rofciis,
Rubriis, Seftiis, Sulpitiis, Vi-
biis.
Gradullis, Meffis, Miluis, Ou-
niis, Volcatiis.
Rutiliis.
Corneliis.
Annæis, Iunius, Nouaniis.
Memmiis.
Attidiis, Fufis, Seruiliis, Variis,
Veturis.
Liuis, Metiis.
Flauis.
Terentiis.
Cæfarum familia.
Didis, Liciniis.
Terentiis.
Fuluis.
Aciliis.
Seruiliis.
Seruiliis.
Antonis.
Aureliis, Cornificiis, Metiis, Ve-
liis.
Claudiis.
Iunius.
Noniis, Sempronis.
Totanniis.
Iulius, Octauis, Pomponis.
Petronis.
Martiis.
Martiis.
Valeris.
Pompeis.
Plotiis.
Fabiis Max. Galloniis, Volca-
tiis.
Carpinciis.

Habiti
Hadriani
Halæ
Haliceni
Hannibalianus
Hasta
Heluæ
Hemina
Heptachordus
Herennii
Hermogenes
Herodes
Herodianus
Herfenius
Mieronymianus
Hilarus
Hirpinus
Hirrus
Hispani
Hippo
Homullus
Honoratus
Hoplomachus
Horestes
Horestinus
Hortalus
Hortator
Hybrida
Hyginus
Hypæti

H
Cluentii, Vibii.
Ælii, Caffii, Fabii.
Seruiliis.
Allienis.
Afraniis.
Iunius.
Ebutiis.
Caffiis.
Valeriis.
Bebii, Octauis.
Clodii, Tigellii.
Aureliis.
Clodii.
Octauis, Pontii.
Claudiis.
Crispinis.
Fuluis, Quintiis.
Luciliis.
Scipionibus.
Romanis, Terentiis.
Valeriis.
Antonii, Arrii, Marii.
Liciniis.
Aufidiis.
Mutii.
Hortensii.
Claudiis.
Antonii.
Iulii.
Plautiis.

Liberalis
Libones
Licinii
Liciniani
Ligus
Limitanus
Longi
Longini
Lucani
Luculli
Luperi
Lupi
Lurco
Lufci
Lufcini
Lufias

Saluis.
Petiliis, Scriboniis.
Porciis.
Valeriis.
Æliis.
Maniliis.
Attiliis, Cæciliis, Confidiis, Luciliis, Sempronii, Sulpitiis.
Calphurniis, Caffiis, Domitiis.
Annæis, Claudii, Terentiis.
Fabii, Liciniis.
Iulii, Mucii.
Iulii, Iunius, Numifis, Rufiis.
Aufidiis, Perpennis.
Anniis, Furiis.
Fabriciis.
Claudiis.

M
Luiis.
Metellis.
Geganis.
Æmiliis, Bebiis, Calphurniis, Liciniis, Pompeiis.
Pompeii.
Badiis, Bebiis, Cerelliis, Minutiis, Opiliis.
Herenniis.
Aureliis.
Pompeii.
Fonteiis, Paftuleiis, Pompeiis, Posthumis.
Publiciis.
Corneliis.
Æmiliis, Corneliis.
Iulii.
Corneliis.
Veturis.
Corneliis.
Hostiliis.
Iulii.
Æliis, Curtiis, Heluiis.
Afiniis, Claudii, Epruiis, Graniis, Mindiis, Noniis, Pomponiis, Quintiliis, Variis, Vettiis, Vlpis.

Macatus
Macedonicus
Macerini
Macri
Macrinia
Macrini
Macro
Macrobius
Macula
Magnus

Malleoli
Maluginenfes
Mamerci
Mammaea
Mammulæ
Mamurius
Mamurca
Mancini
Manfuetus
Mantia
Marcelli

Amnianis, Bebiis, Lentulis, Tullis.
Valeriis.
Vergiliis.
Domitiis, Octauis, Vibii.
Gargiliis, Valeriis.
Æliis, Flauis, Graniis.
Epidiis, Iunius, Meris.
Bebii.
Terentiis.
Papyiis.
Æmiliis, Iulii, Triariis.
Næuiis, Pomponiis.
Iunius.
Iunius.
Aureliis.
Androniis, Appiis, Artorii, Cæsoniis, Caruiliis, Claudiis, Fabii, Galeriis, Iunius, Laberiis, Manliis, Pupienis, Trebelliis, Valeriis.

Marcellinus
Mariani
Maro
Marfus
Martialis
Martiani
Marullus
Maffa
Maffaliota
Maffones
Marerni
Mathones
Mauricus
Mauricius
Maxentius
Maximi

Galeriis.
Egnatiis.
Egnatiis.
Furiis.
Demetriis.
Posthumis.
Annæis, Pomponiis.
Atreidiis, Vmbriis.
Helii.

Maximiani
Maximilla
Meceniis
Medullini
Mega
Megelli
Mela
Mefior
Meliffus

I
Aureliis, Flauis, Pomponiis.
Liciniis.
Manliis.
Domitiis.
Siliis.
Æmiliis, Fauoniis.
Aquinis.
Antonii, Claudii, Didii, Saluiis.
Claudiis.
Iunius.

Ianuaris
Imbrex
Imperiofi
Infanus
Italicus
Iucundi
Iuger
Iuliani
Iulii
Iuuenales

L
Acciis, Antiftiis, Afconis, Atteriis, Attiniis, Cafceliis, Claudiis, Domitiis, Fabii, Pacuuiis, Pomponiis.
Corneliis.
Cæliis.
Valeriis.
Octauis, Pontianis, Popiliis, Vipfaniis.
Æliis, Clodii.
Æliis, Heluiis.
Octauis.
Calphurniis.
Meneiis.
Rubrenis.
Æmiliis.
Cæciliis, Scriboniis, Valeriis.
Claudiis, Plautiis, Sextiis.
Iuuentiis, Otaciliis.
Porciis.
Tullis.
Porciis.
Pompeii.
Cæfentiis.
Corneliis.
Valeriis.
Æmiliis.
Tullis.
Valeriis.

Labeones
Laco
Lactantius
Lactucini
Lenates
Læti
Lamizæ
Lampadio
Lanarii
Lanari
Lappa
Largianus
Largus
Laterani
Laterenfes
Latro
Laurea
Lecceæ
Lenæus
Lento
Lentuli
Leones
Lepidi
Læpra
Leuini

Melliculus
Menander
Menas
Menecrates
Mento
Merendæ
Mergus
Merulæ
Meffalæ
Meffalina
Meffus
Metelli
Metianus
Milo
Mithres
Mnefter
Modestinus
Modestus
Mœcenates
Momyllus
Montani
Mofchus
Moracilla
Mugillanus
Mundus
Murænzæ
Mureus
Murex
Mufca
Mufcæ
Mufela
Murianus
Muri
Myrtilus

Minutiis.
Arrii, Publiciis.
Pompeii, Ticiniis, Vulteiis.
Iulii.
Tullis.
Antonii, Corneliis.
Cauliis, Lectoriis.
Corneliis.
Iunius, Valeriis, Vipfaniis.
Aureliis, Statiliis, Valeriis.
Arufaniis.
Cæciliis, Scipionibus.
Volufiis.
Anniis.
Curtiis.
Iulii.
Herenniis.
Anniis, Aufidiis, Iulii.
Helii.
Romuliis.
Curtiis, Iulii, Iunius, Varieniis.
Volcatiis.
Iulii.
Papyriis.
Enniis.
Ablauis, Liciniis, Varronibus.
Statiis.
Deciis.
Æmiliis, Antonii.
Sempronii.
Tamiifis.
Liciniis, Noniis.
Papiis.
Minutiis.

Paconianus
Pacorus
Pati
Palæmon
Palicanus
Pallas
Palma
Palmatius
Pamphili
Pandus
Panopion
Panfæ
Pappi
Parrarheneon
Pharmenfis
Parchenianus
Paffer
Paffienus
Paffores
Patauinus
Paterculi
Paterni
Patiatus
Paula
Pauli
Paulini
Pedarius
Pedianus
Pedo
Penula
Peræ
Perpennæ
Perficius
Pertinaces
Peruincus
Perici
Petronii
Phægon
Philemon
Phili
Philippi
Philifcus
Philologus
Philonex
Philopæmen
Philoftratus
Philoxenus
Phrygio
Pictotes
Pietas
Pigmentarius
Pilatus
Pintbias
Pinus
Pifciculi
Pifones
Pitholaus
Pius
Placidus
Planci
Plancia
Planta
Platina
Plauti
Plotius
Pœni
Pola
Pollionis
Pollux

Nacca
Nafcæ
Nafco
Natales
Mauius
Nepotes

N
Fuluis, Pinariis.
Scipionibus Porciis.
Actoriis, Iulii, Otaciliis, Ouidiis, Sextiis.
Antonii, Belliciis, Minutiis.
Acciis.
Corneliis, Herenniis, Iulii, Liciniis, Martiis, Metellis, Perpennis, Pompeiis, Valeriis.
Cæfarum familia, Claudiis.
Acutiis, Cocceis, Liciniis, Sylliis.
Curtiis.
Aureliis.
Aquilis, Cæciliis, Pefcenniis, Trebiis.
Auidiis, Pontii.
Fuluis.
Cæciliis.
Iulii.
Tigellii.
Iunius.
Pompiis.
Æmiliis, Lepidis.

Nerones
Neruz
Nicias
Nicolaus
Nigri
Nigrinus
Nobiliiores
Noctua
Nonna
Norbanus
Nouati
Numa
Numida
Obfequens
Ocella
Orefæ
Oreffilla
Orphitus
Otacilia
Othonis
Oucula
Pacatus
Paciacus
Pacili

O
Iulii.
Seruiis.
Aureliis.
Fabii.
Corneliis, Furiis, Otiniis Saluidienis, Vitrafiis.
Martiis.
Iunius, Rofciis, Syllaiis.
Fabii Max.

Pacatus
Paciacus
Pacili

Claudiis, Minutiis.
Vibii.
Furiis.

Sextiis.
Aureliis.
Æliis, Androniis, Aquiliis, Aufculeiis, Cæciliis, Cæfenniis, Fuluis, Papyriis.
Rhemii.
Lolliis.
Claudiis.
Aureliis.
Iunius.
Bebii.
Latiniis.
Vrbaniis.
Apuleiis, Genutiis, Seruiliis, Sotii, Vibii.
Æmiliis, Sofii.
Cipiis.
Caffiis.
Æmiliis.
Cetroniis, Petroniis.
Vibii.
Iulii.
Caffiis.
Albinis, Sulpitiis, Velleiis.
Afpafius, Ouintiis, Tarutiis.
Iunius.
Corneliis.
Æmiliis, Iulii, Sergiis.
Aniciis, Lolliis, Pompeiis, Pontii, Suetoniis, Valeriis.
Cominiis.
Afceniis.
Albiouanis, Iuuetiis, Pompeiis, Centeniis.
Iunius.
Hoftilianis, Martiis, Petroniis, Fabii Max.
Heluiis.
Sextiis.
Sulpitiis.
Flauis.
Fafitiis.
Æmiliis.
Furiis.
Æliis, Iulii, Martiis.
Attiliis.
Æliis, Arceis.
Cæfentiis, Curatiis, Publiis, Vettiis.
Flauis.
Auianis.
Pompeii.
Fabii.
Æmiliis.
Acciis.
Pontiis.
Luftatiis.
Corneliis.
Iunius.
Cæliis, Calphurniis.
Otaciliis.
Antonii, Cæftiis, Metellis.
Annæis, Furiis.
Acciis, Munatiis, Rubelliis.
Munatiis.
Pompeii.
Claudiis.
Acciis.
Cæliis, Munatiis.
Iunius.
Seruiis.
Claudiis.
Anniis, Antii, Antiftiis, Afniis, Carbiliis, Claudiis, Clodii, Herenniis, Iulii, Memmiis, Næuiis, Romuliis, Trebelliis, Veditiis, Vefpafiiis, Vitrafiis.
Iulii.

Polyhistor
Pompeiani
Pomposianus
Popa
Porcellus
Porcina
Pofca
Pofidonius
Pofthumi
Pofthumii

Potiti
Praconius
Praefentes
Praetextatus
Primus
Prifci

Probatus
Probi
Procillae
Procillus
Proculi

Propertii
Ptolemaeus
Publicolae
Pulchri
Pullus
Pulvilli
Purpurio
Puffio
Puffio
Pyrrhicus

Quadratus
Quadrigarius
Quartius
Quierus
Quintilianus
Quintillus
Quintianus

Rabia
Ralles
Rebius
Rebili
Reges
Regilli
Regillenses
Reguli

Repentinus
Reftiones
Reftitutus
Romanus

Romulus
Rofianus
Rubrius
Rufi

Iulius, Cornelius, Appione.
Claudius.
Metius.
Licinius.
Grannius.
Emilius, Lepidis.
Pinaris.
Annæis.
Curtius, Iulius.
Accius, Ceionius, Iunius, Liviis,
Pontius, Rabirius, Seis.
Valerius.
Ælius, Valerius.
Arrius, Brutus.
Afinius, Arterius, Papyrius, Vectius.
Antonius.
Accius, Ælius, Ancharius, Cæfo-
nius, Fulcinius, Heluidius, Iabo-
lenis, Iulius, Iunius, Neratius,
Serullius, Statius, Tarquinius.
Cælius.
Emilius, Falconius, Valerius.
Iulius.
Valerius.
Accerionius, Arterius, Iulius, Lici-
nius, Plautius, Scribonius, Vale-
rius.
Aurelius.
Emilius, Claudius.
Gellius, Valerius, Vipfanius.
Claudius.
Iunius.
Horatius.
Furius.
Licinius.
Flavius.
Decius.

reperitur in

reperitur in

R

reperitur in

reperitur in

Rufini
Rufio
Ruga
Rullus
Rufo
Rustici
Rusticanus
Rutili
Rutilii

Sabini

Sacerdotes
Sacrouir
Sagitta
Salaffus
Salinatores
Salonini
Salutio
Sammonici
Sanga
Sapiens
Sarra
Satrii
Saturnini

Saxae
Saxula
Scaevae
Scaevinus
Scaevolae

Scapulæ
Scarpus
Scauri

Scholæ
Scipiones
Scorpionus
Scrofæ
Sebennius
Sebofus
Secundi

Sedigitus
Seianus
Senecæ
Senecio

Septennio
Serapion
Sequester
Serenianus
Serenus
Sermo
Serrani
Setinus
Seueri

Siculi
Sidicinus
Sidonius
Silo

Anicius, Claudius, Iunius, Licinius,
Statius, Volcatius.
Trebatius.
Icilius, Rubrius.
Serullius.
Cremutius, Octavius.
Antistius, Fabius, Iunius, Quinius.
Pletorius.
Virginis.
Martius, Nautius, Sempronius.

S

Albius, Albutius, Afidius, Cælius,
Caluiffis, Claudius, Clodius,
Cornelius, Domitius, Fabius,
Flavius, Iulius, Nymphidius,
Vectius.

Licinius.
Iulius.
Claudius, Octavius.
Vitiis.
Liviis.
Afinius.
Scipionibus.
Serenis.
Fabius.
Lælius.
Salonius.
Cautius.
Ælius, Annis, Antonius, Apo-
nius, Apuleius, Caluiffis, Fan-
nius, Furtius, Pompeius, Sentiis,
Valgius, Venuleius, Volufius.

Decidius, Voconius.
Clauis.
Aquiis, Dediis, Brutis.
Pontius, Urbicus.
Lucretius, Mutius, Septimius,
Trebatius.
Annis, Cornelius, Hostorius,
Quintius, Tertullius.

Pinaris.
Emilius, Attilius, Aurelius, Te-
rentius.
Cassinius.
Cornelius.
Ælius.
Tremellius.
Polemius.
Statius.
Attilius, Aufidius, Gabinus, Id-
lius, Petronius, Plinius, Pom-
ponius, Publius, Salustius, Tur-
cius.

Volcatius.
Ælius.
Annæis.
Claudius, Cornelius, Herennius,
Sofis.

Agillis.
Scipionibus.
Vibiis.
Ælius.
Afranius, Annæis, Granius, Vibiis.
Martius.
Attilius.
Annis, Fulvius.
Acilius, Antistius, Aquilius, Arria-
nis, Arrius, Cæcinius, Cassius,
Cælius, Cincius, Cornelius,
Iulius, Septimius.

Cloelias.
Mariis.
Sollis.
Abronius, Antonius, Aruntius,
Ganius, Pompeius, Popædus,
Vmbronius.

Sili

Sili
Simplex
Silenæ
Solon
Sophi
Sotani
Sospater
Spartus
Speratus
Spinther
Spurina
Spurinus
Squillus
Scalenus
Starius
Stellæ
Stellio
Stheleus
Strilico
Stolones
Strabo

reperitur in

Strigo
Structulus
Strylones
Suarus
Sulca
Sulpitia
Suræ
Sarculus
Syllæ
Syllani
Sylua
Syluani
Symmachus
Syriacus

Taciti
Taluæ
Tappi
Tappuli
Tarpa
Tatianus
Tauri
Taurinus
Telefinus
Tempfanus
Tertius
Tertullus
Tertullianus
Testa
Teucer
Thallus
Theophanes
Thermi
Thrasia
Thufci
Tibullus
Tigillinus
Tiro
Torquati

reperitur in

Toxotii
Trachalus
Traiani
Tranquillus
Traulus
Trebonianus
Tremulus
Triarii
Tribuli

Albutius, Sergius.
Cæcilius.
Cornelius, Scatilius.
Iulius.
Sempronius.
Valerius.
Chariffis.
Fulvius.
Ælius.
Lentulus.
Vestrius.
Petilius.
Licinius.
Ælius.
Tullius.
Aruntius.
Afranius.
Acilius.
Flavius.
Licinius.
Fannius, Gaudius, Cæfaribus, Læ-
tius, Pompeius, Seis, Tiriis.
Pupius.
Claudius.
Ælius.
Scipionibus.
Bebius.
Memmius.
Accius, Emilius, Brutius, Lentulus,
Licinius.
Sratius.
Cornelius.
Cassius, Iunius, Turpilius.
Flavius.
Domitius, Plautius, Pompeius.
Aurelius.
Vallius.

T

Annis, Cornelius.
Inuentius.
Valerius.
Villius.
Metius.
Cælius.
Caluiffis, Pacuvius, Scatilius.
Ignatius, Modestus.
Mariis, Pontius.
Pofthumius.
Abutius.
Ælius, Flavius, Publius.
Septimius, Volcatius.
Trebatius.
Cæcilius.
Petronius.
Pompeius.
Minutius.
Aufidius, Fannius, Valerius.
Aquilius, Clodius, Fabricius.
Albius.
Ophonius.
Tullius.
Bellicius, Luceius, Manlius, Nouel-
lius.
Iunius.
Galerius.
Vlpius.
Suetonius.
Montanus.
Vibiis.
Martius.
Valerius.
Hostilius.

reperitur in

Tricipitini
Tricofti
Trigeminus
Trio
Trogus
Tuberones
Tuberti
Tucca
Tudiani
Tulli
Turbo
Turdus.
Turpilianus
Turpio

reperitur in

Turrinius
Tutor
Tympanus

Vaccus
Vaccia
Vacia
Valentes

Valentinus
Valerianus
Vari

Variolæ
Varrones

Vaticanus
Veiento
Velina
Velox
Veratius
Veri
Verrucofus
Vefpa
Vefpafiani
Vefpillones
Vestinus
Veteres
Vetulinus
Vetulio
Viatores
Vibennus
Vibulani
Victores
Victorinus
Vincentius
Vindex
Vindullus
Vipfanus
Vifcellinus
Vitulus
Vlpianus
Vnimanus
Vocula
Volfones
Vopifcus
Voranus
Vrbicus
Vrfulania
Vrinus

reperitur in

Xifidicus
Zeno
Zoilus
Zofimus

reperitur in

reperitur in

Lucretius.
Virginis.
Horatius.
Fulcinius.
Pompeius, Quintius, Saufeis.
Ælius, Seis.
Pofthumius.
Plotius, Serullius.
Sempronius.
Iulius, Torquatus, Volcatius
Martius.
Papyrius.
Petronius.
Ambuius, Antistius, Næuius, Sa-
torius.
Clodius.
Iulius.
Pofthumius.

V

Vitruvius.
Lentulus.
Martius, Serullius.
Aburnius, Fabius, Iunius, Pöpeis,
Vectius.
Valerius.
Cornelius.
Accius, Alphenis, Arrius, Ceionius
Geminus, Licinius, Pompeius,
Quintilius.

Accis.
Ælius, Cingonius, Rubrius, Te-
rentius, Vibidius, Vifcellius.

Romulus, Sestis.
Fabricius.
Annis.
Annis.
Fulvius.
Ælius, Annis.
Fabius Max.
Terentius.
Flavius.

Lucretius.
Catinus, Iulius.
Antistius.
Cassius.
Saturninus.
Iulius.
Cælius.
Fabius.
Allius, Aurelius.
Aufidius, Martius.
Ragonius.
Cæcellius, Iulius.
Pompeius.
Cornelius.
Cassius.
Voconius.
Domitius.
Claudius
Dillius.
Manlius, Racillius.
Flavius, Pompeius.
Lucretius.
Pompeius.
Plautius.
Martius.

reperitur in

reperitur in

Iunius.
Noftius.
Ælius.
R.R. 4

SEQVNTVR PRAECIPVA-
RVM ROMAN. FAMILIARVM
STEMMATA, AVCTORE

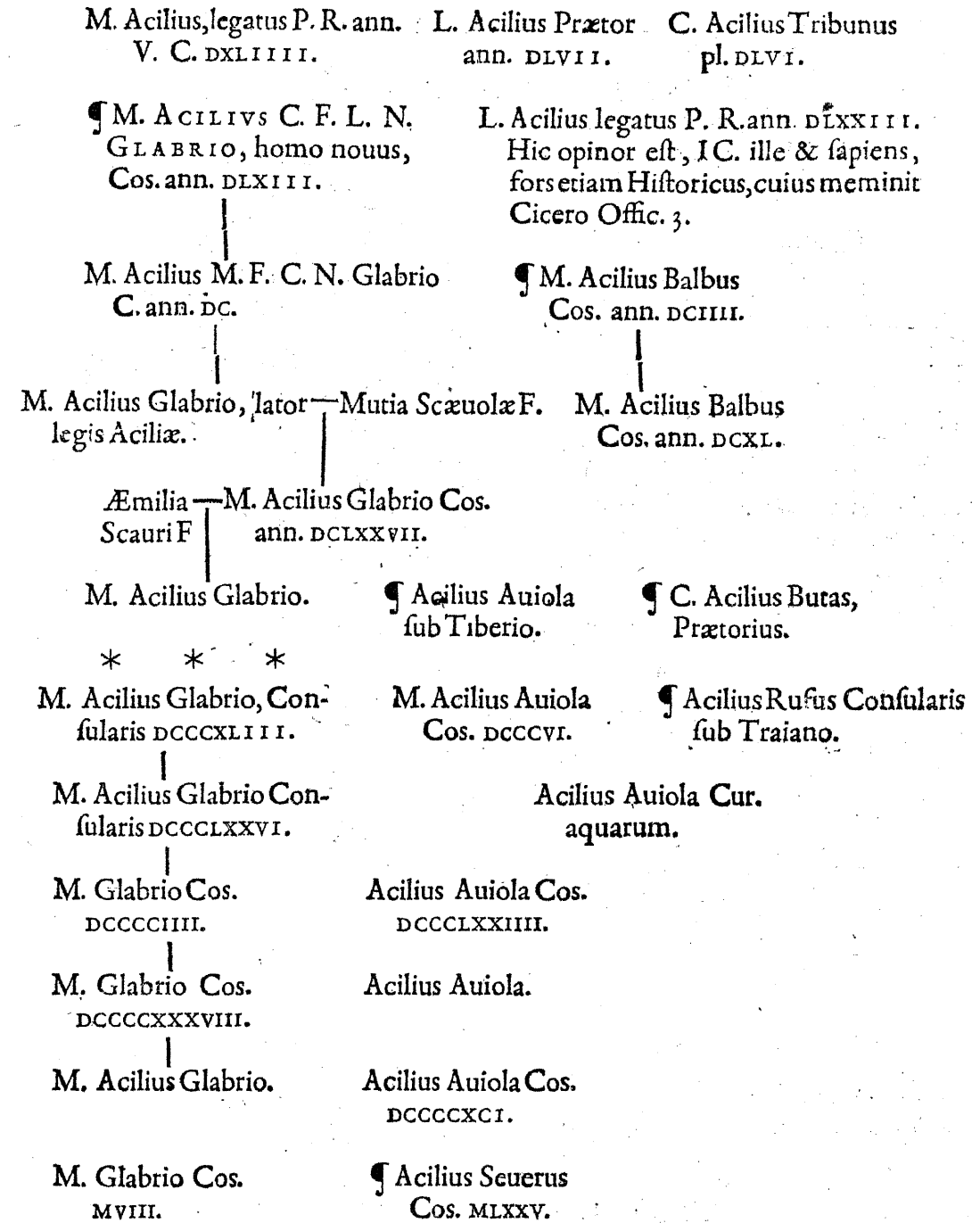
IOANNE GLANDORPIO MONASTER.

Lectori S.

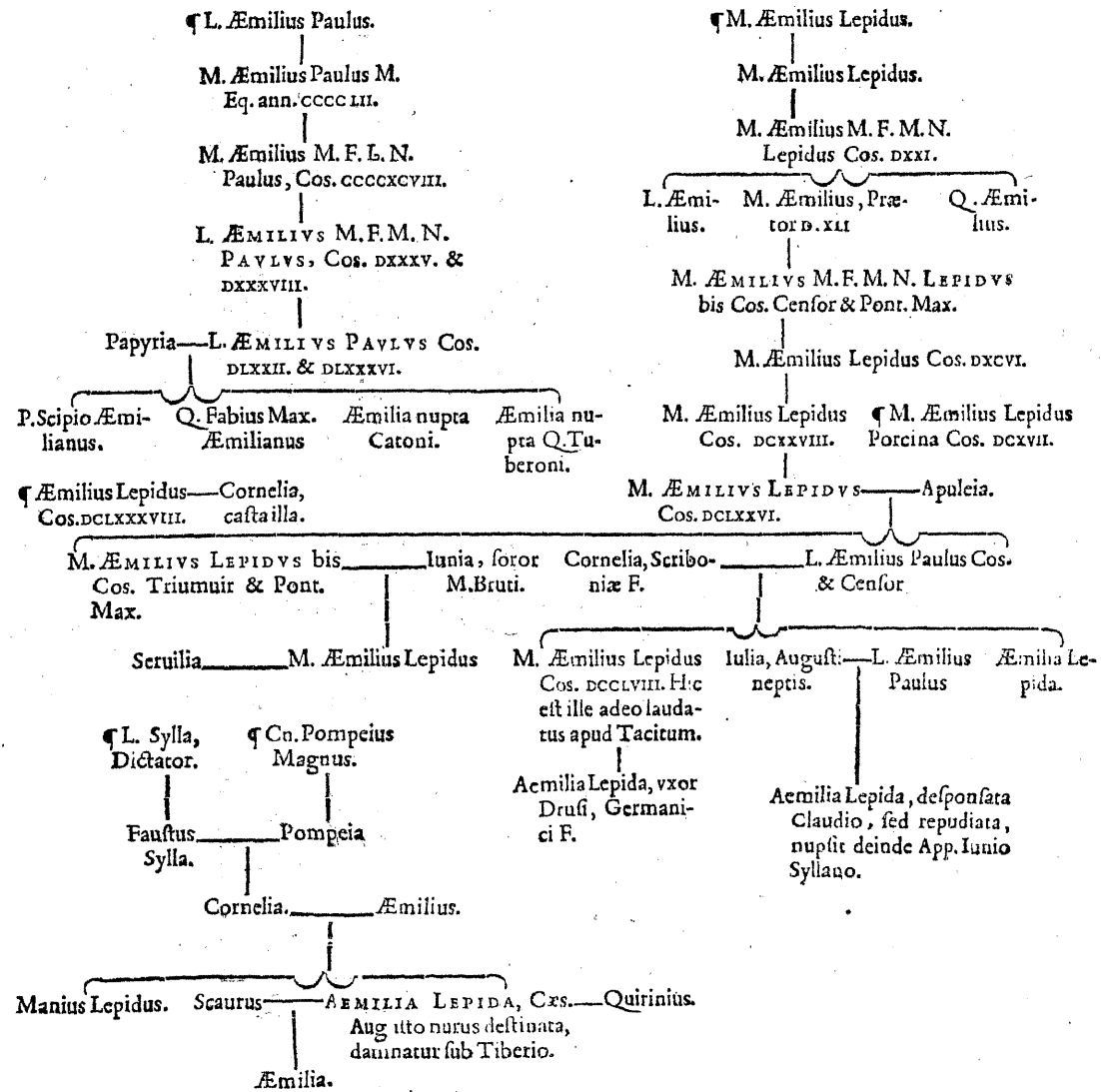
SUBIECTA stemmata utcunque, & veluti ὁδὸν πᾶρερην, Glandorpius contexuerat. Nos, & ista ad qualemcunque limam nostram reuocauimus, sic tamen, ut plura addenda non putaremus, sed eam rem totam lectoris diligentia & studio permitteremus. Atque optandum esset, Glandorpio quadam diuturnioris siue otii siue vitæ usura ἀνεξιλογησθεὶς ista in parte licuisse. Certe eam explanationem Onomasticon, seu potius Rom. historia latifundia, in tot auctores diffusa & dispersa, plane exigebant. Placuit etiam de Carthaginensibus Regibus & Ducibus, itidem a Glandorpio adornatam ἱχνογραφίαν (sic enim sylvulam illam, e Iustino potissimum & Liuo decerptam, appellare iure posse videmur) subiicere: quippe quæ in historia Rom. plurimum usum habeat: quando nimirum hæc duæ Respublicæ grauissima inter se bella gesserint, & demum Romani victores cum per reliquum terrarum orbem imperii pomæria late promouerint, tum Carthaginem funditus deleuerint. Quo loco tamen omitti illud minime debebat, Reges apud Carthaginenses diuersa atque apud alias gentes potestate fuisse. Sic enim Probus in Annibale: Carthagine quotannis annui bini Reges, vt Romæ Coss. creabantur. Item Zonaras pag. 66. Carthaginensium Rex annui magistratus, non diuturnæ potestatis auctoritatem habebat. Hæc illi. Tuum fuerit, candide Lector, ea quasi λείψανα ἢ ἀποσπασµά-
να boni consulere. Nam quicquid laboratum, quicquid operæ precium factum, totum commodo tuo cedit, nec alia quam beneuola fruitio, ἀμοιβὴ tua postulatur.

STEM-

STEMMA ACILIORVM

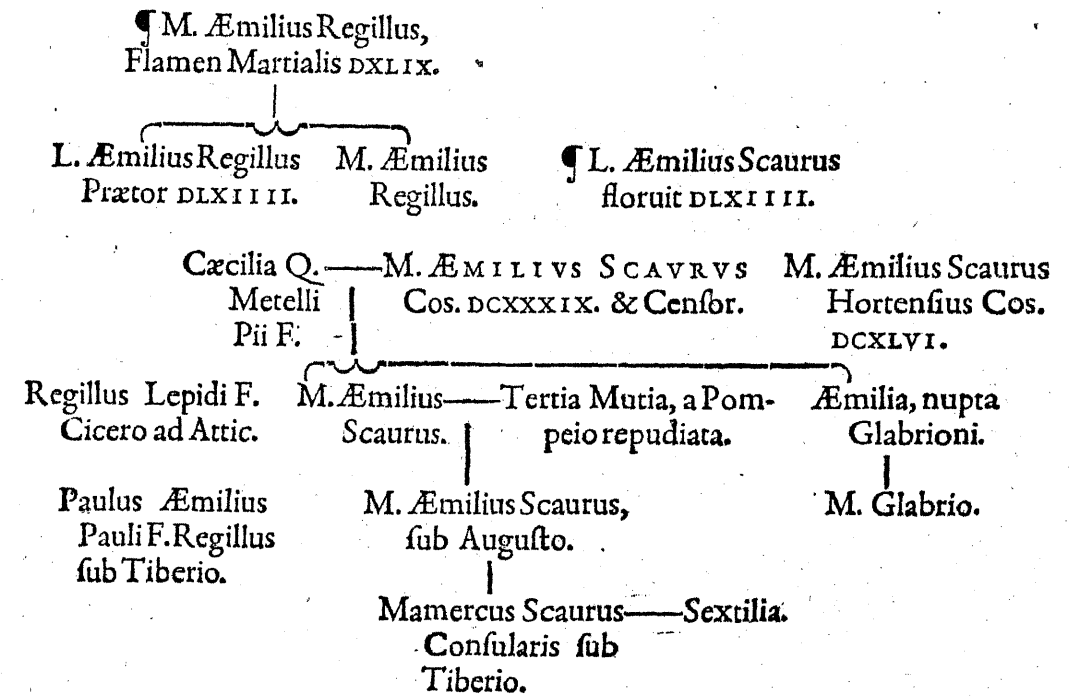

ALIVD ÆMILIORVM PAVLORVM & Lepidorum.

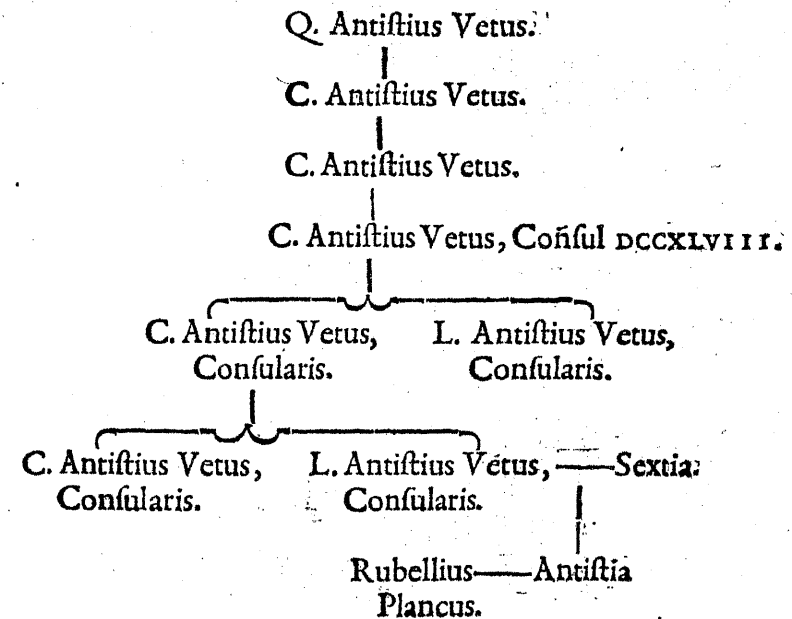

ALIVD

ALIVD ÆMILIORVM REGIL-
lorum & Scaurorum.

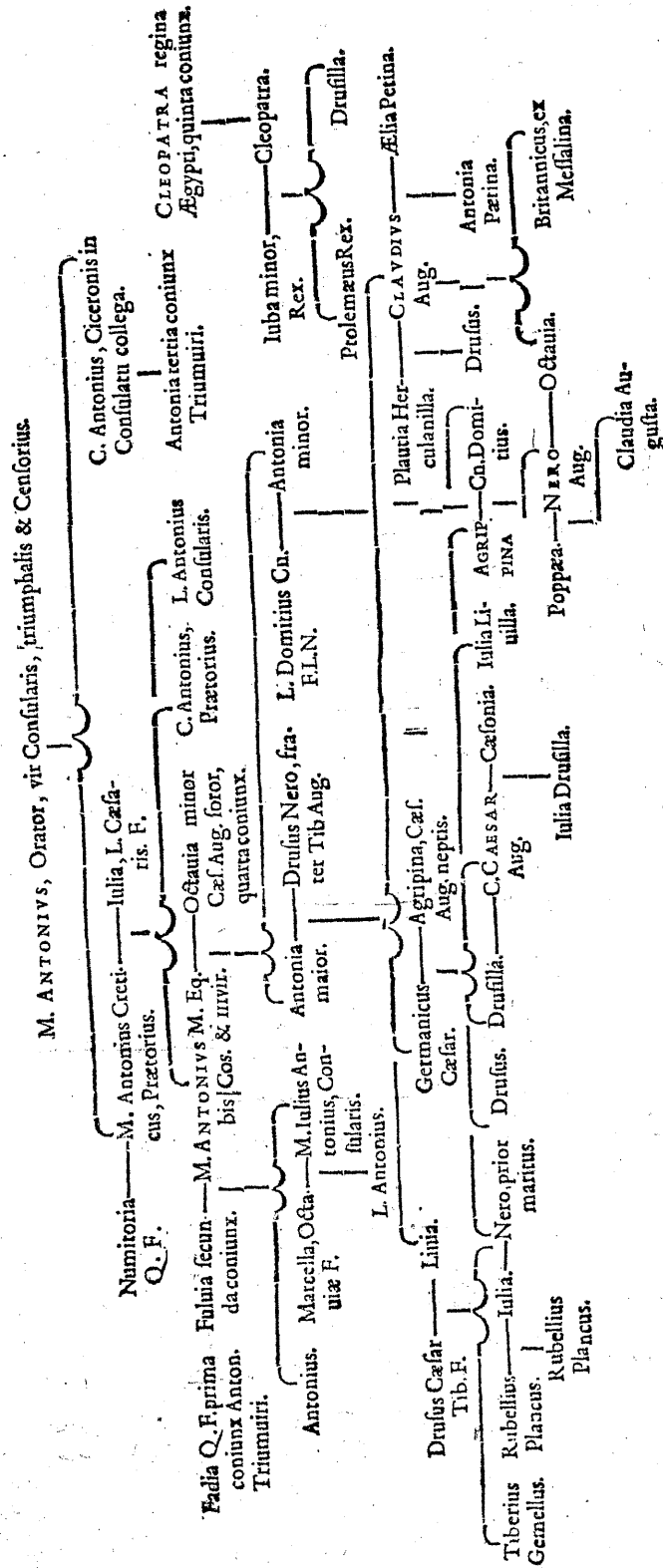

STEMMA ANTISTIORVM
Veterum.

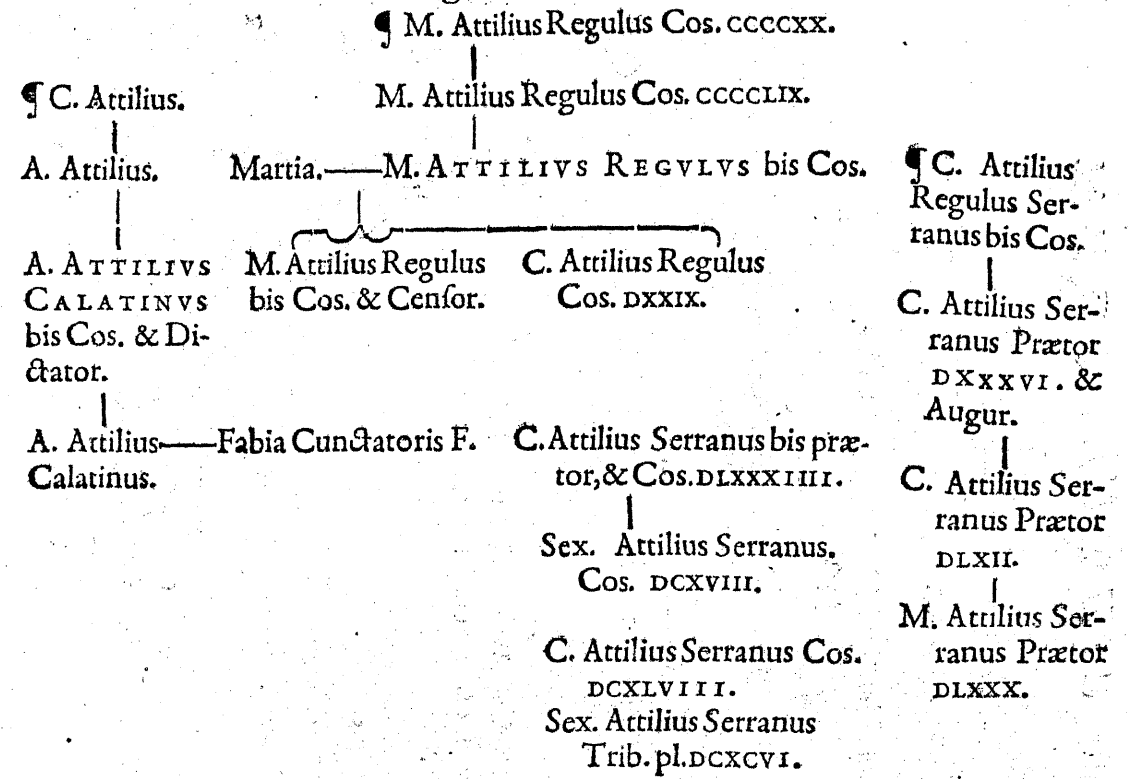
SS

STEMMA ANTONIORVM, SEV FAMILIÆ ET POSTERITATIS, a M. Antonio Oratore descendens.

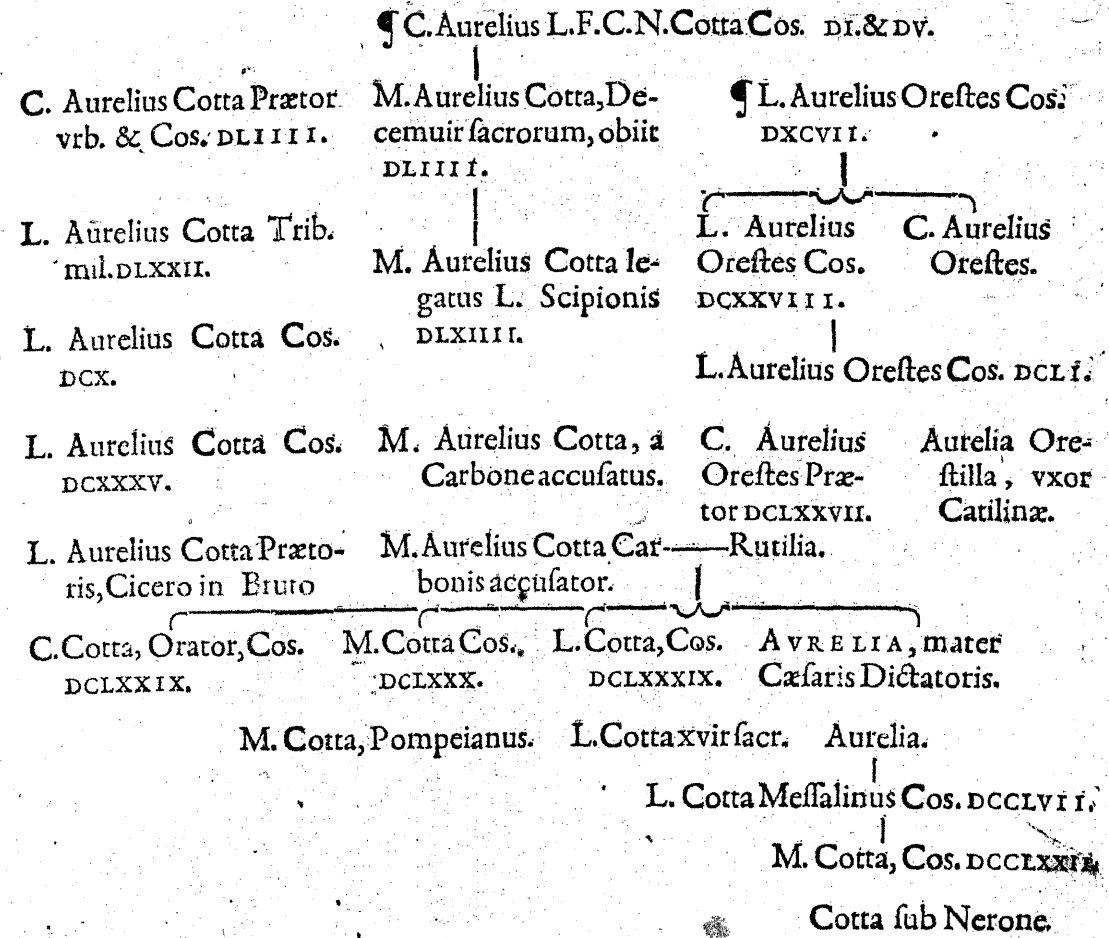

STEM-

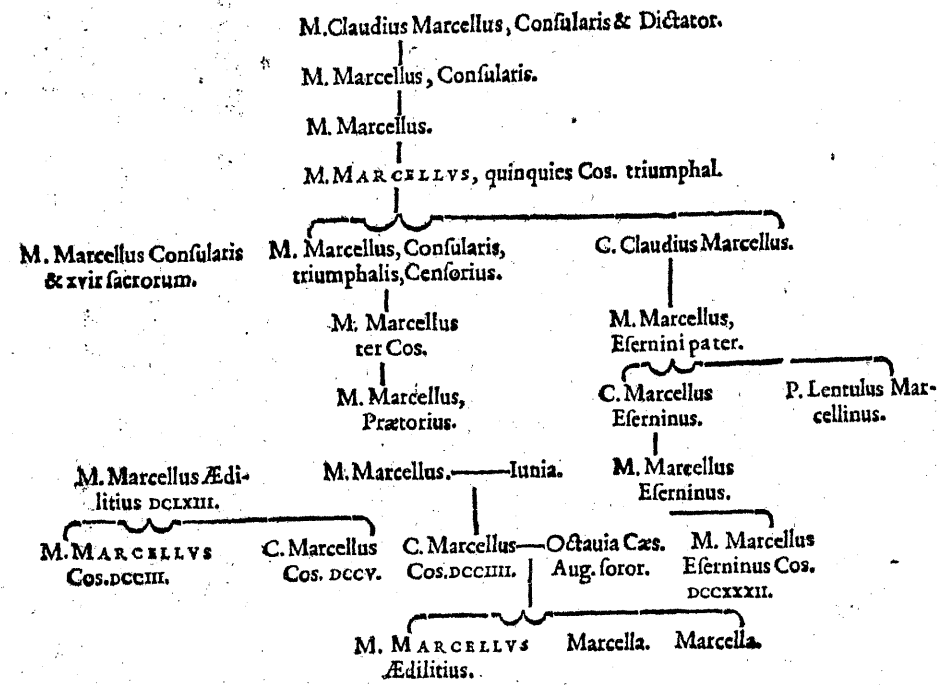
STEMMA ATTILIORVM, CALATINORVM, Regulorum & Serranorum.

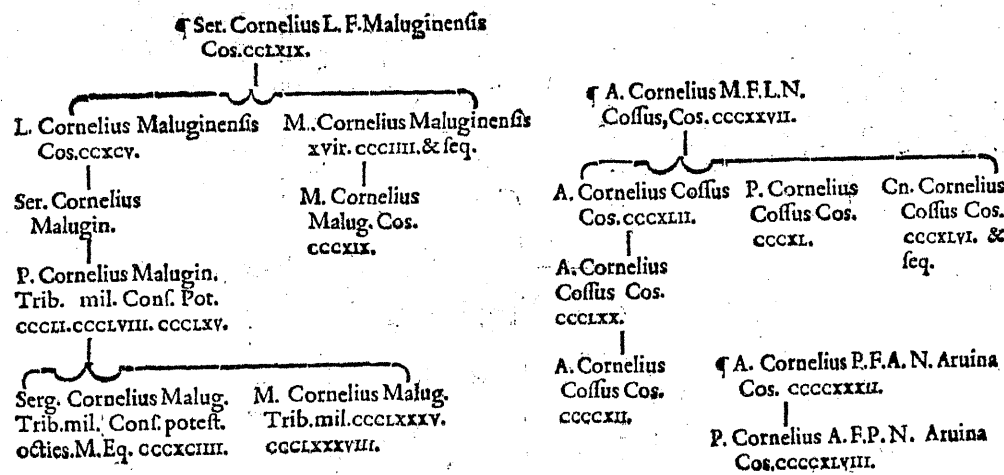
STEMMA AVRELIORVM COTTARVM & Orestarum.

STEMMA CLAVDIORVM MARCELLORVM.

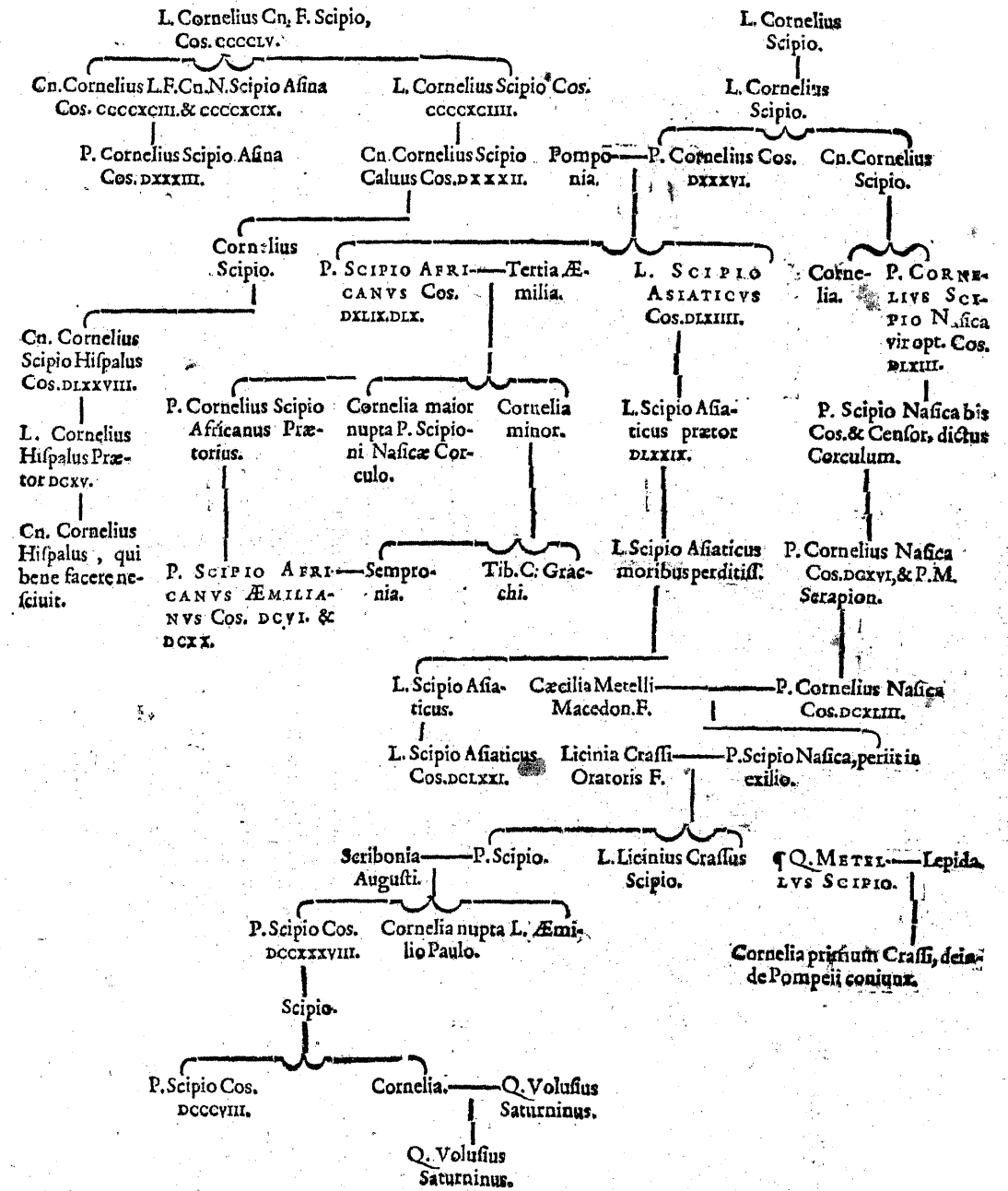

STEMMA CORNELIORVM MALUGINENSIVM & COSSORVM.

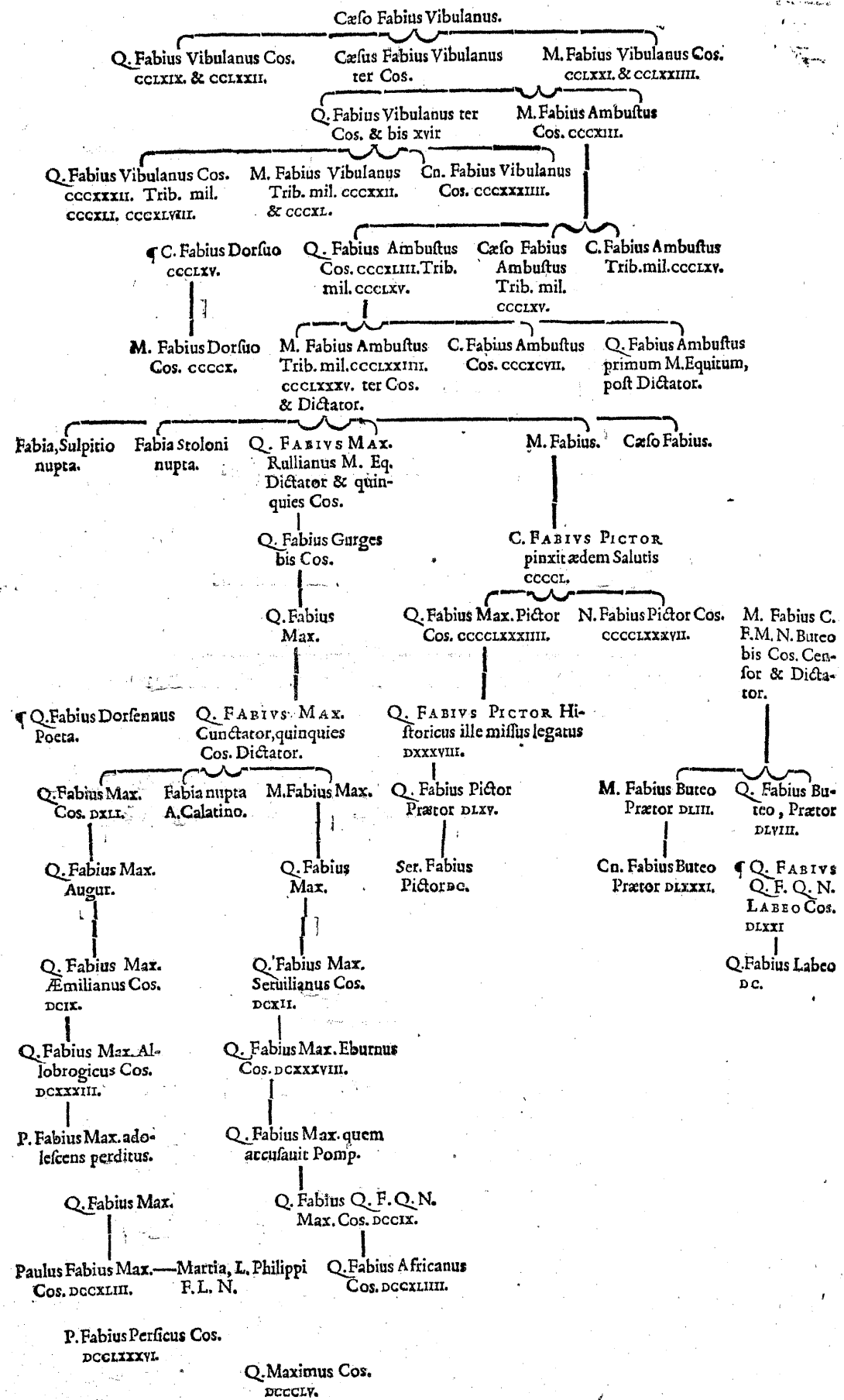
ALIYD

ALIYD CORNELIORVM SCIPIORVM.

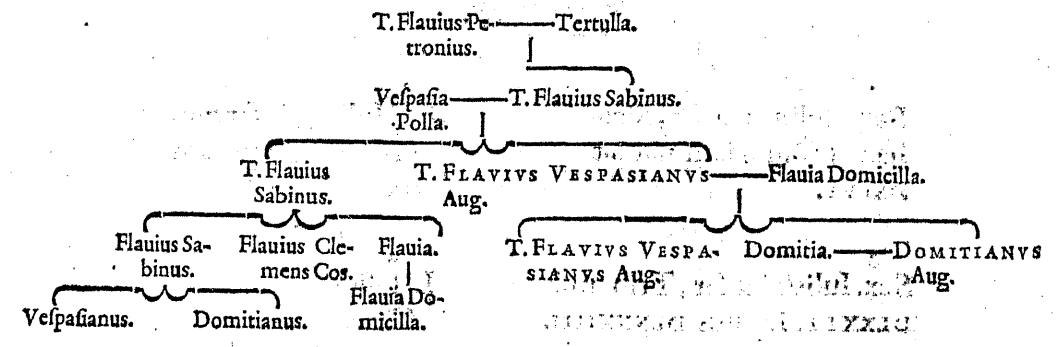

ROMAN. FAMILIARVM

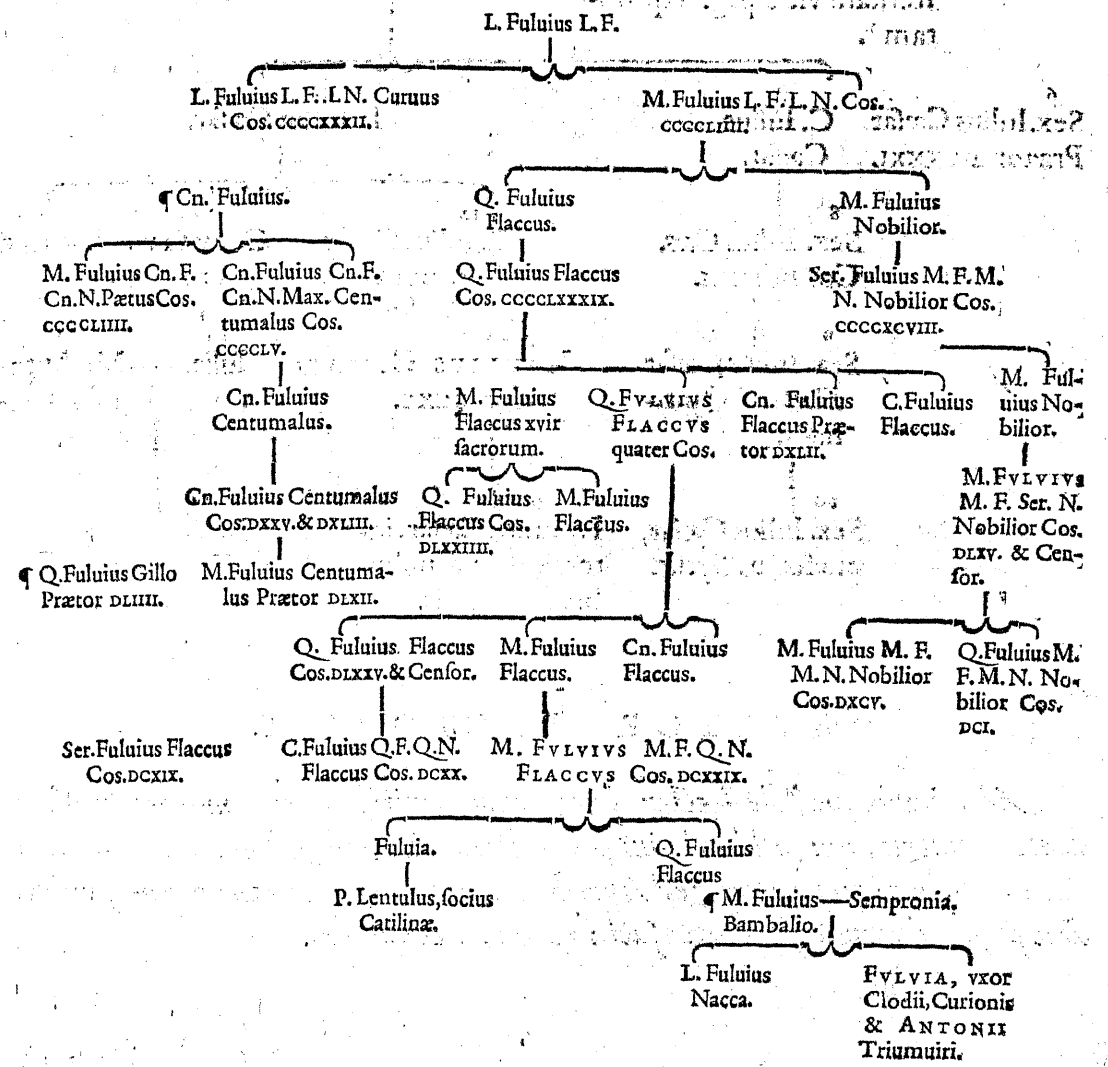
STEMMA FABIORVM.

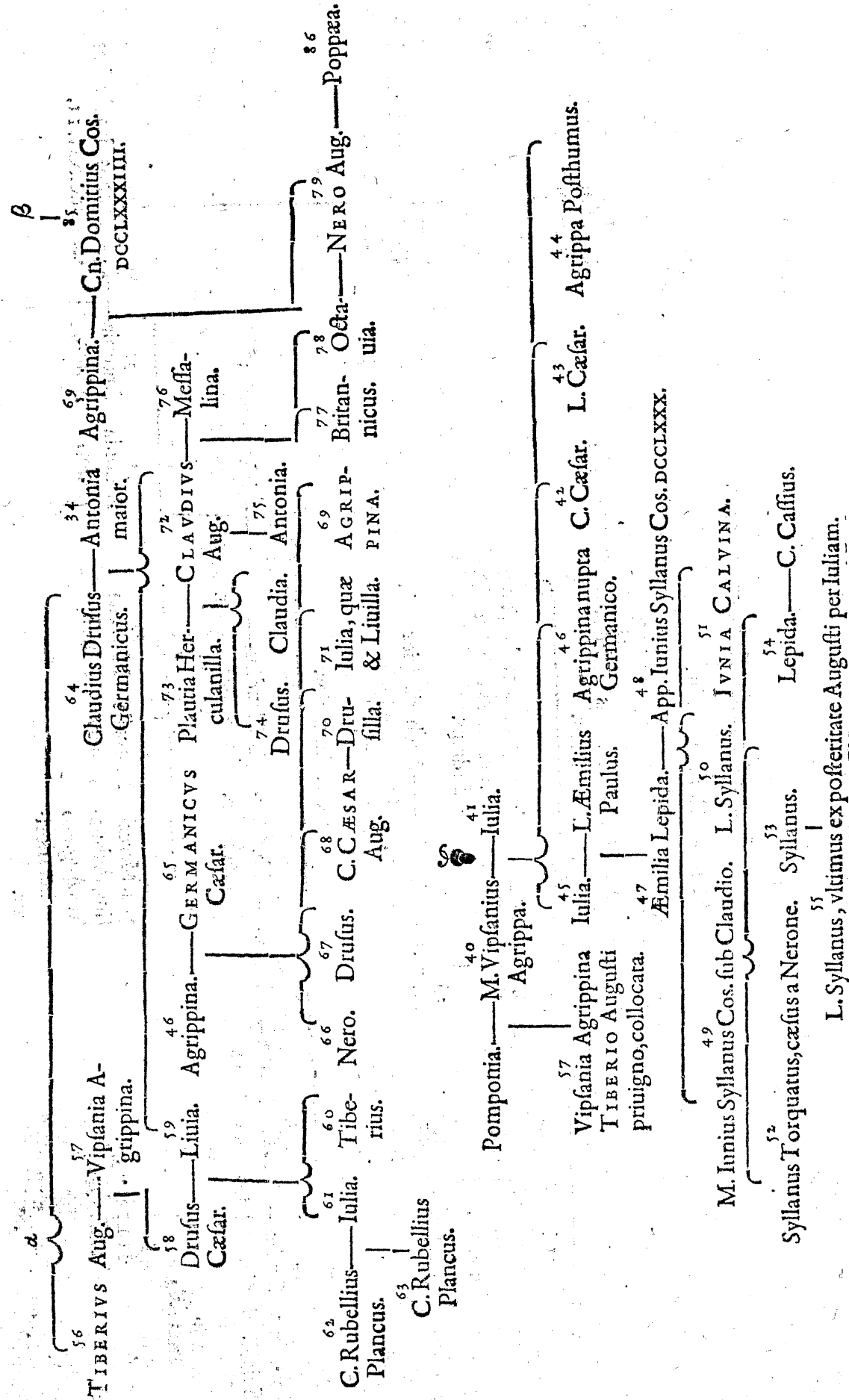

STEMMA FLAVIORVM PRINCIPVM.

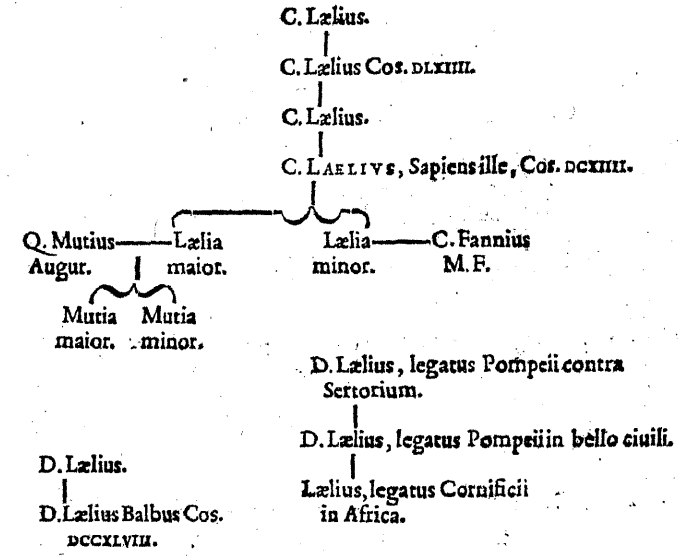

STEMMA FVLVIORVM.

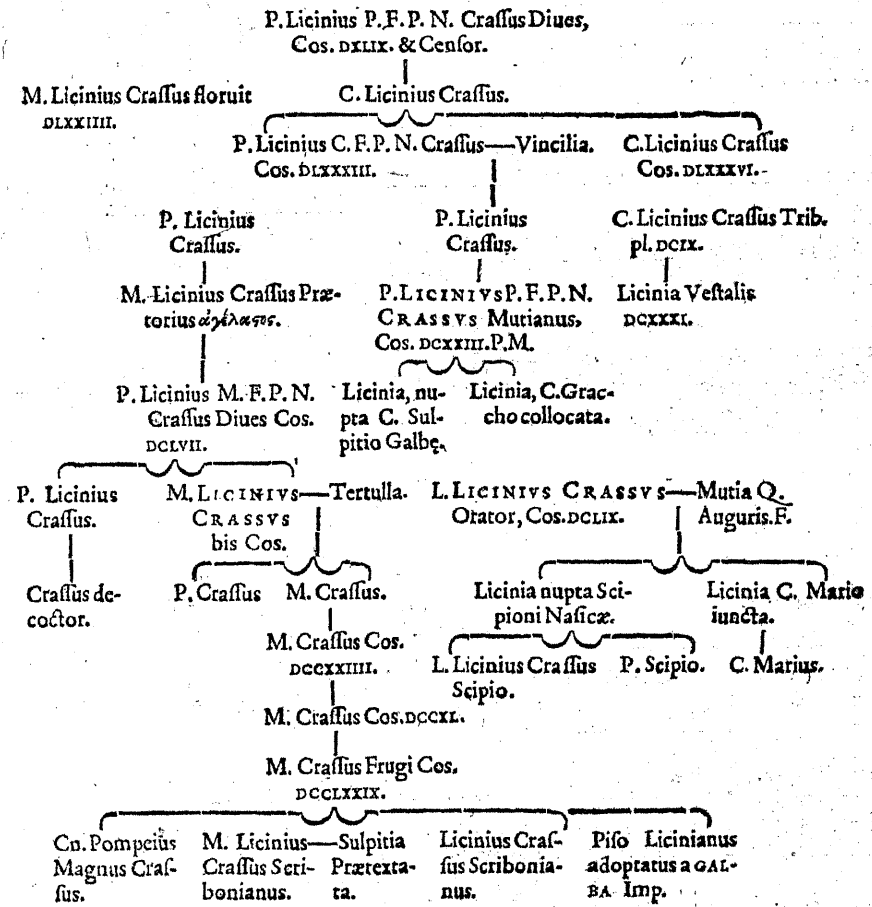

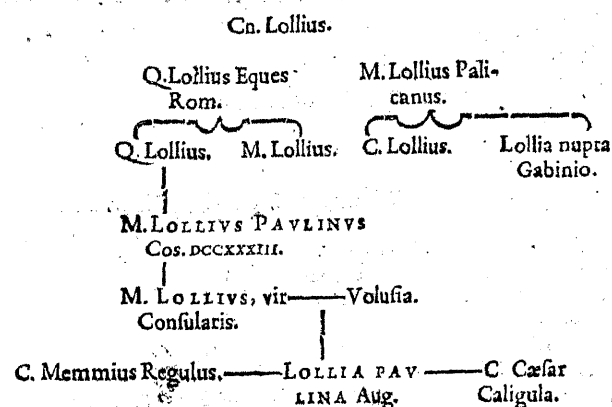
STEMMA LAELIORVM.

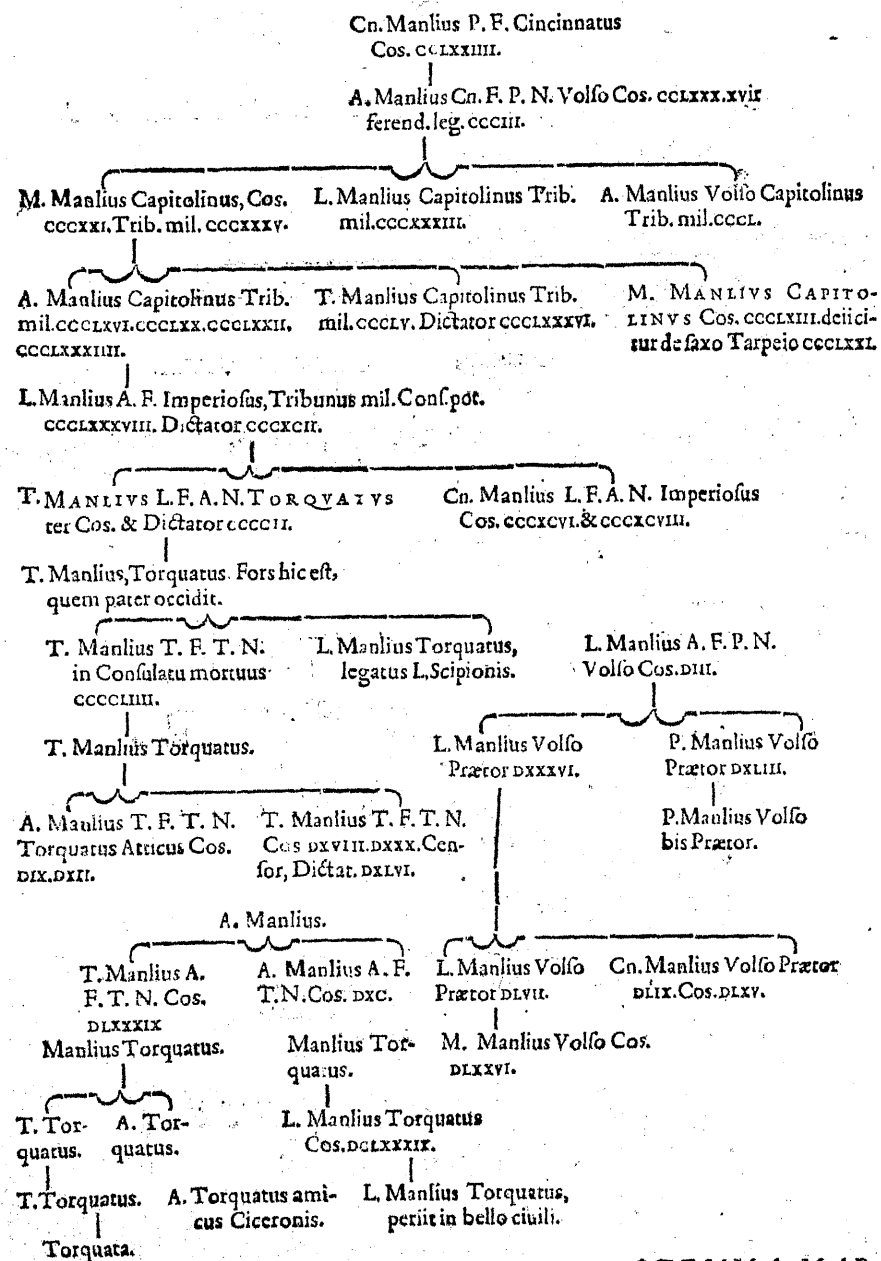
STEMMA LICINIORVM CRASSORVM.

ROMAN. FAMILIARVM
STEMMA LOLLIORVM.

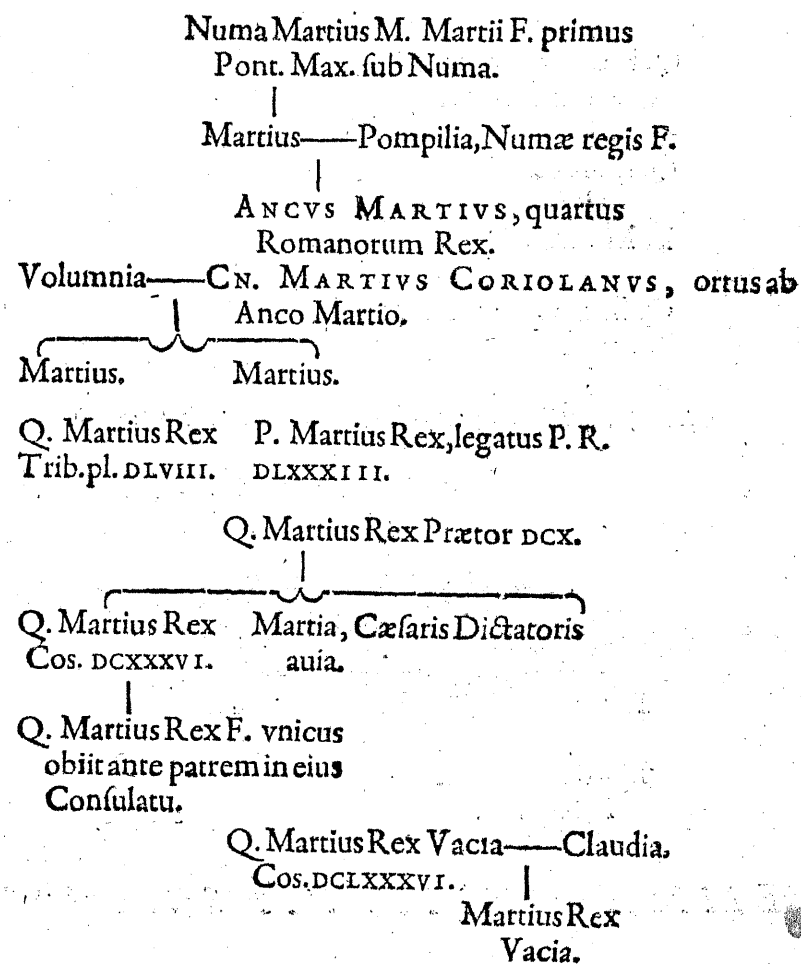

STEMMA MANLIORVM CAPITOLINORVM,
Torquatorum & Volfozum.

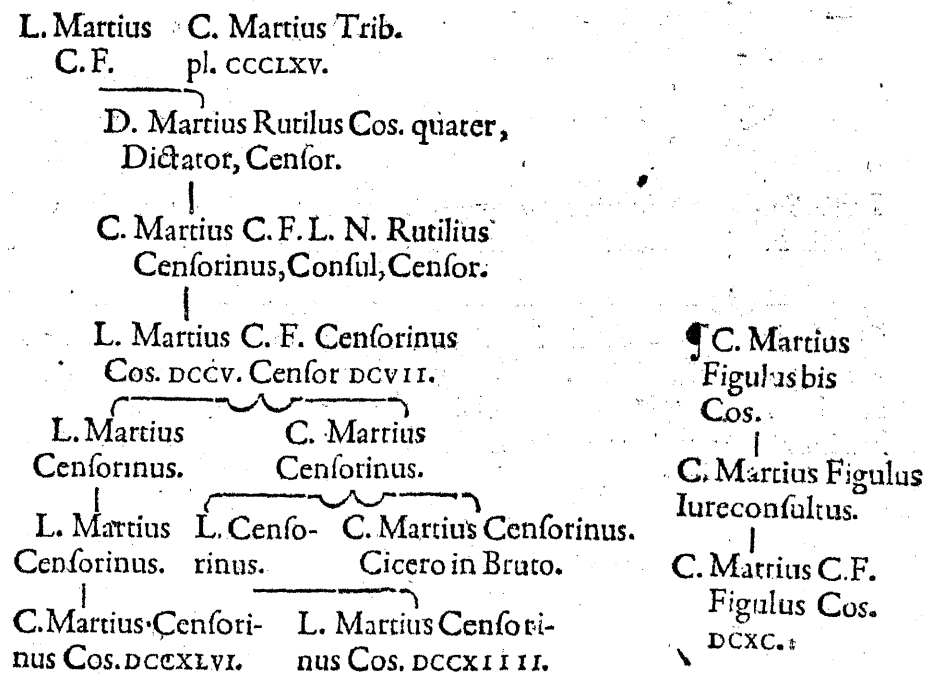

STEMMA MAR-

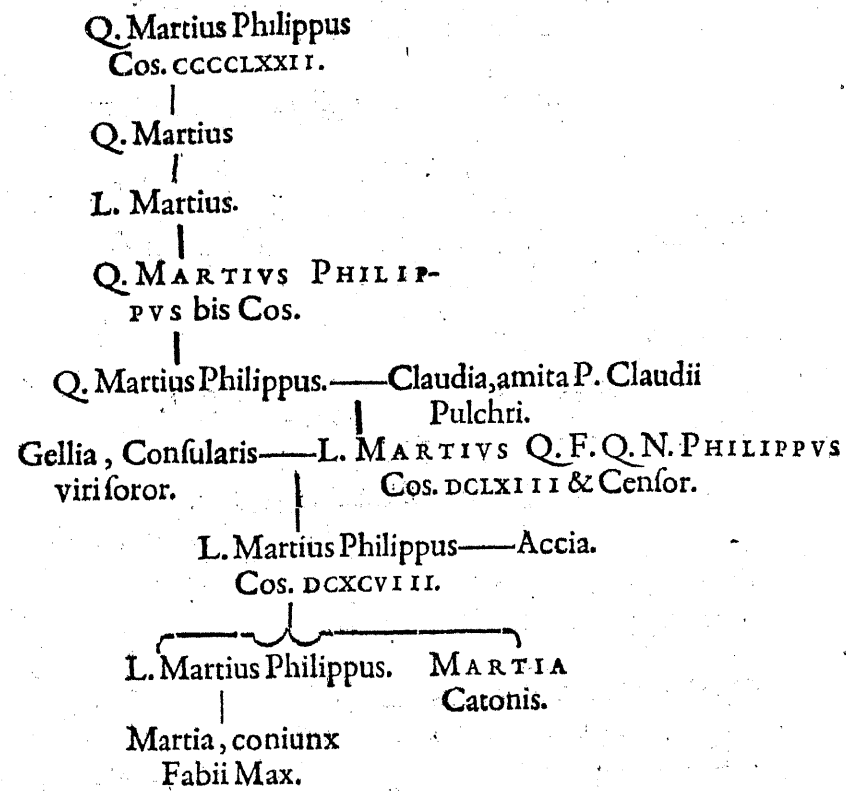
STEMMA MARTIORVM
Regum.

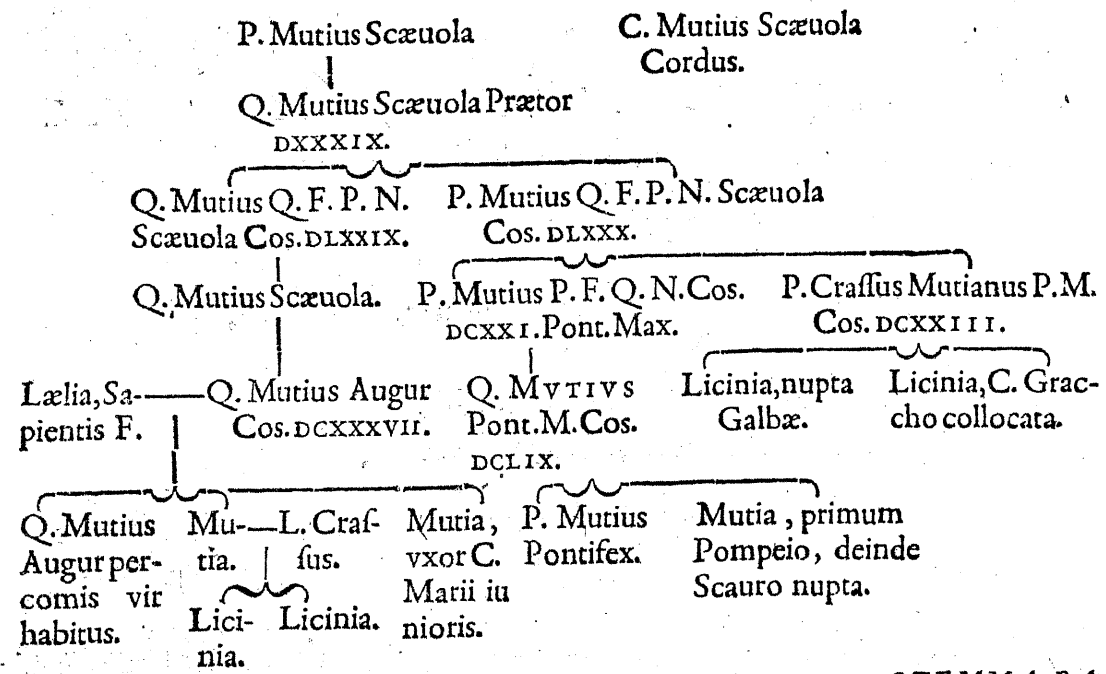
ALIVD MARTIORVM RUTIL.
Censorin. & Figulorum.

ALIVD MARTIORVM Philipporum.

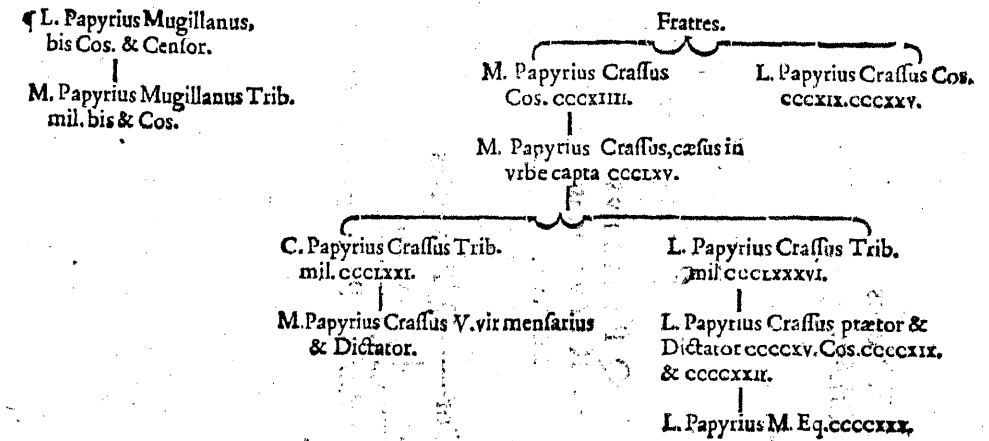

STEMMA MUTIORVM SCAEVOLARVM.

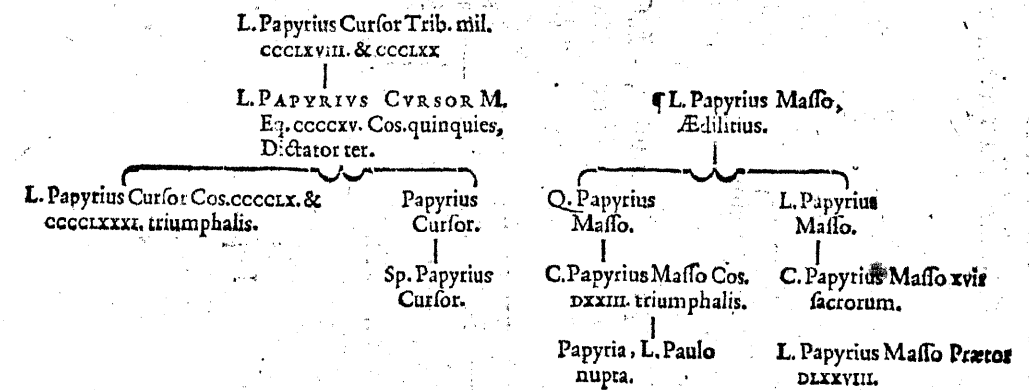

STEMMA PA-

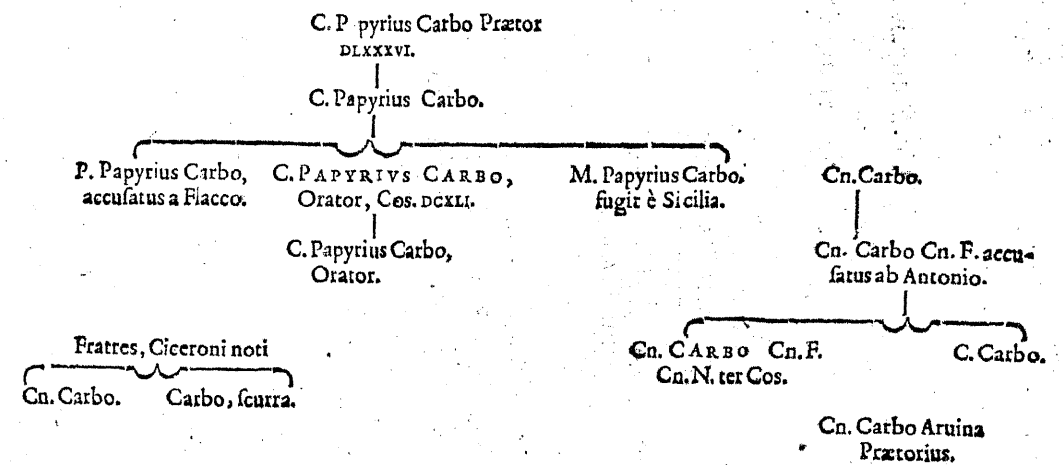
STEMMA POPYRIORVM MUGILLANORVM & Crafforum.

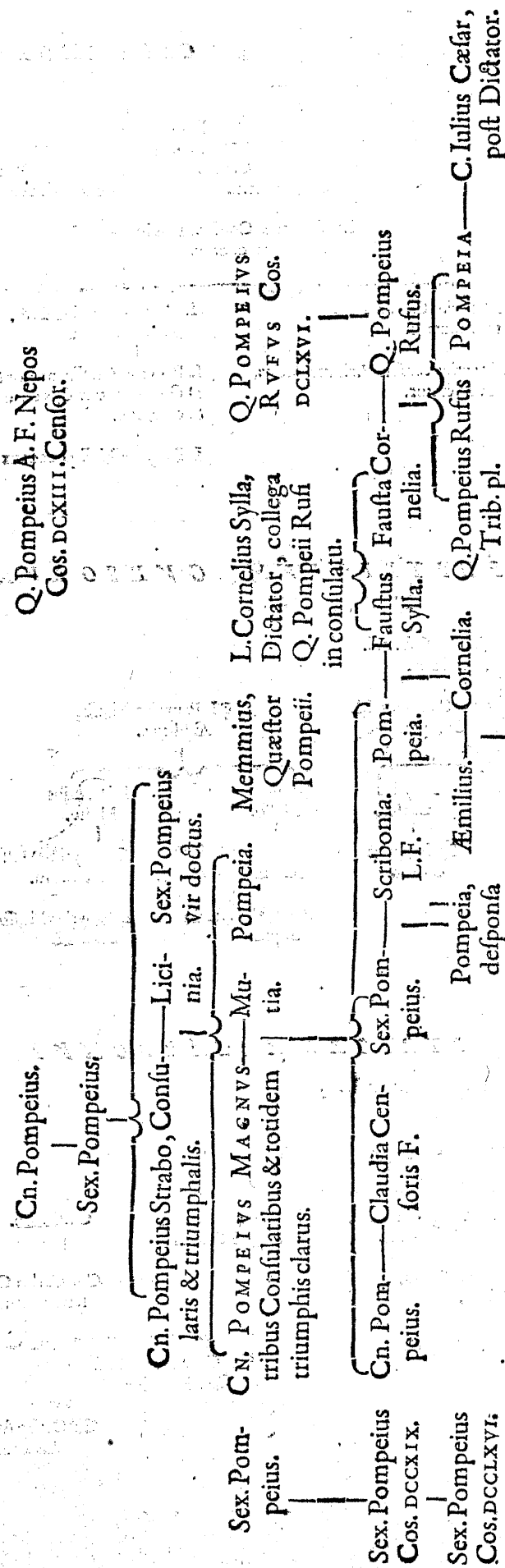
ALIVD POPYRIORVM CVRSORVM & Massonum.

ALIVD POPYRIORVM CARBONYM.

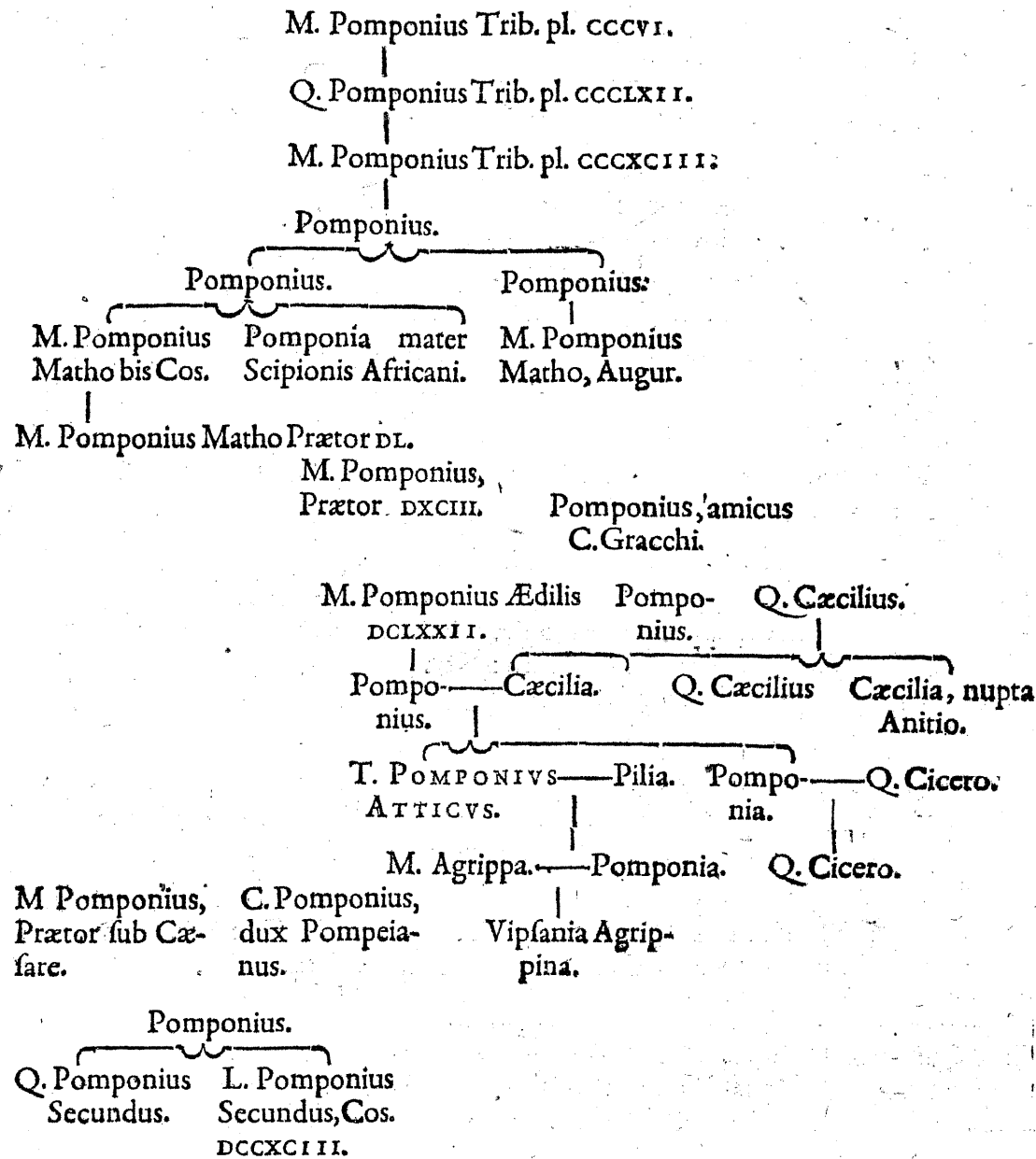

STEMMA FAMILIÆ POMPEII MAGNI,
et aliud Pompeiorum Riform.

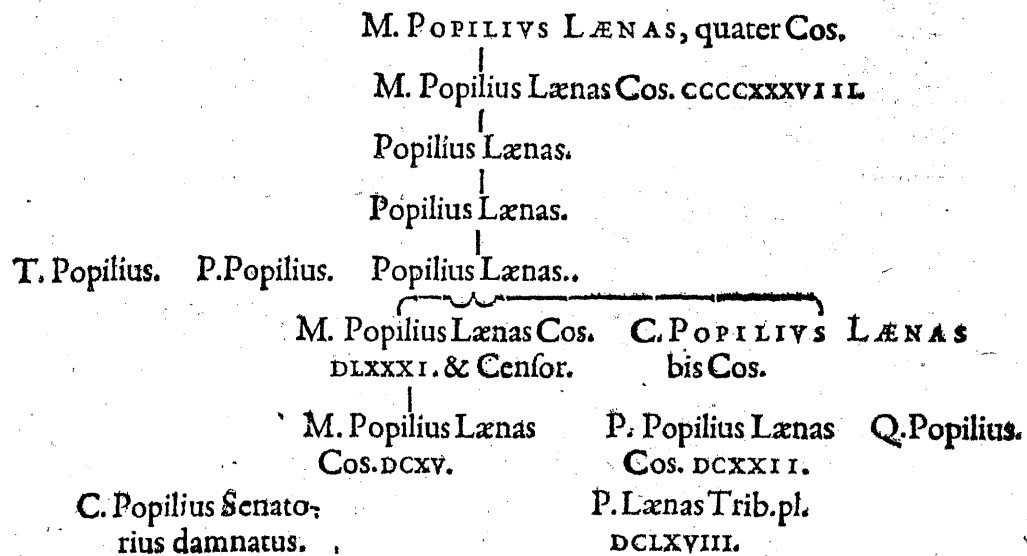

STEMMA POM-

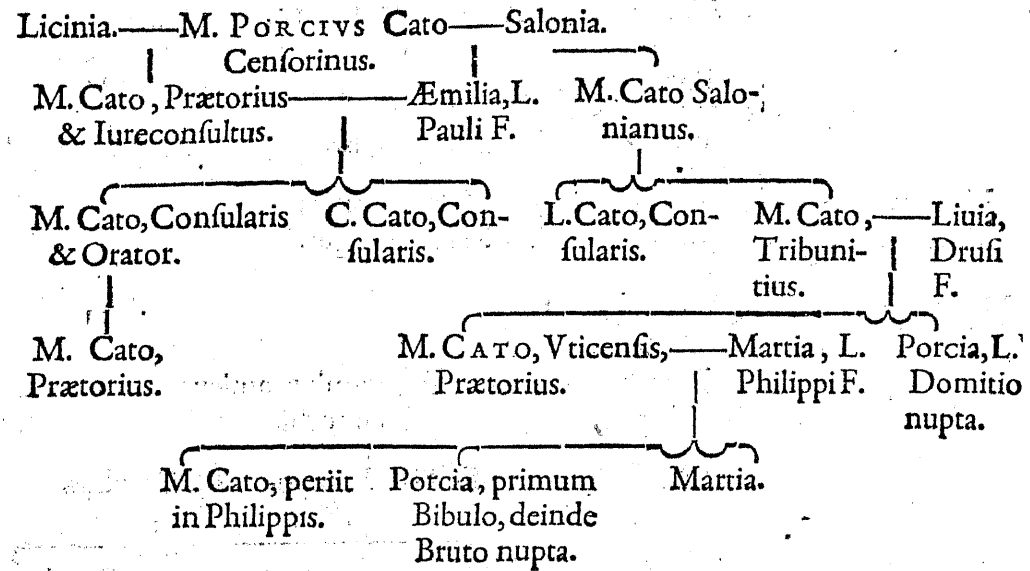
STEMMATA
STEMMA POMPONIORVM.

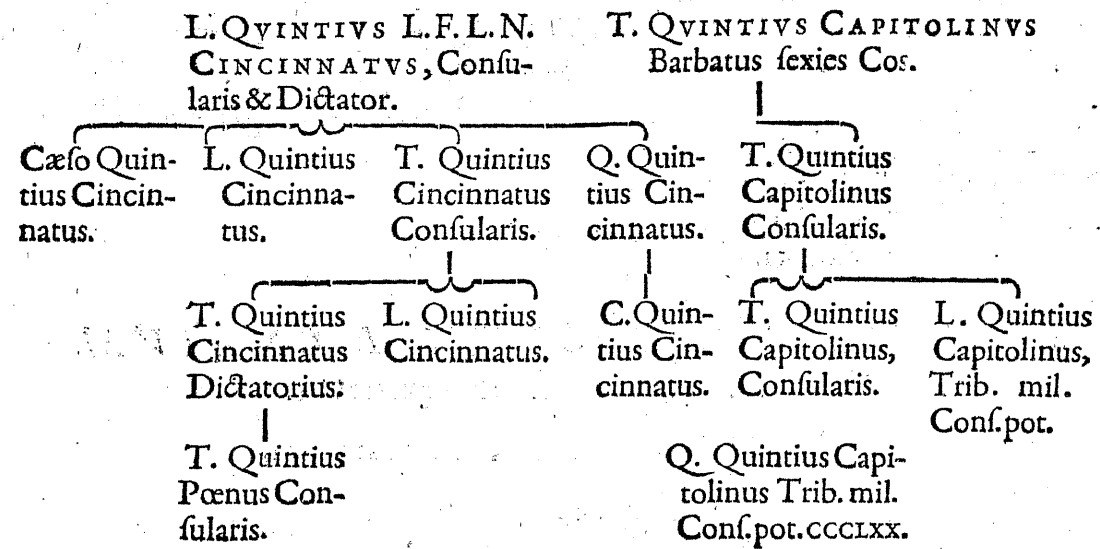
STEMMA POPILIORVM LÆNATVM.

STEMMA PORCIORVM
Catonum.

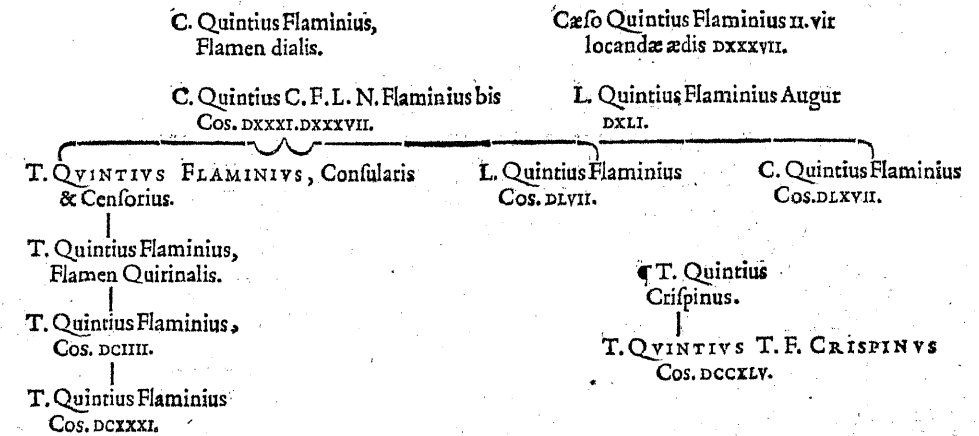

STEMMA QVINTIORVM
Cincinnatorum & Capitolinorum.

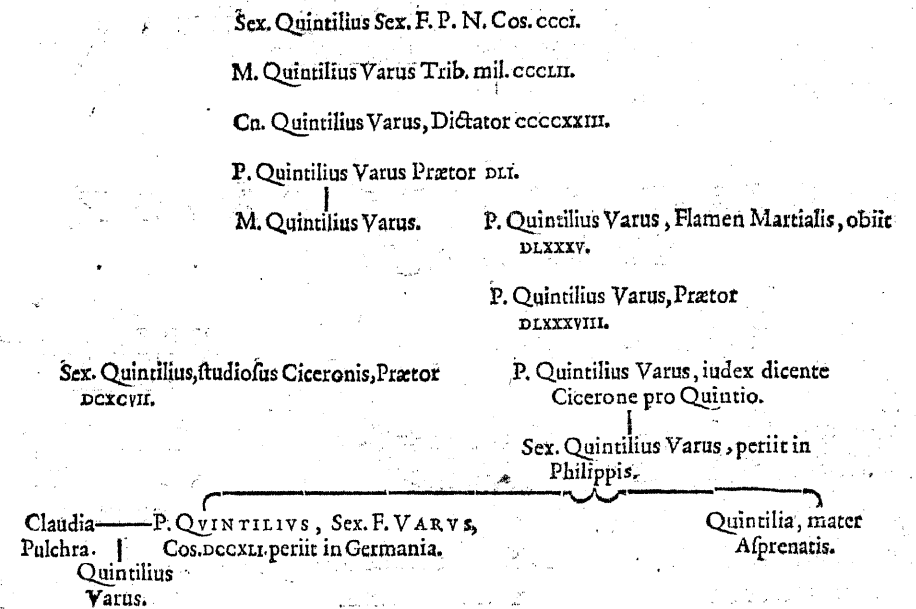

ALIVD QVIN-

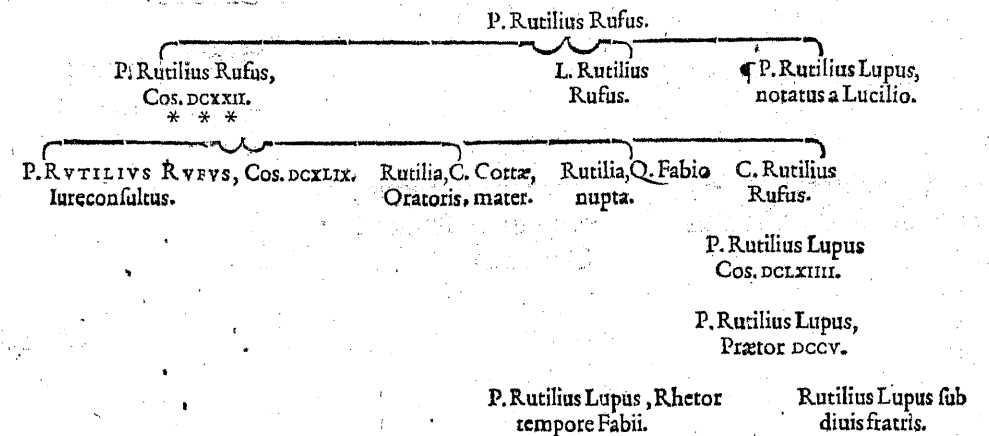
ALIVD QVINTIORVM
Flaminiorum.

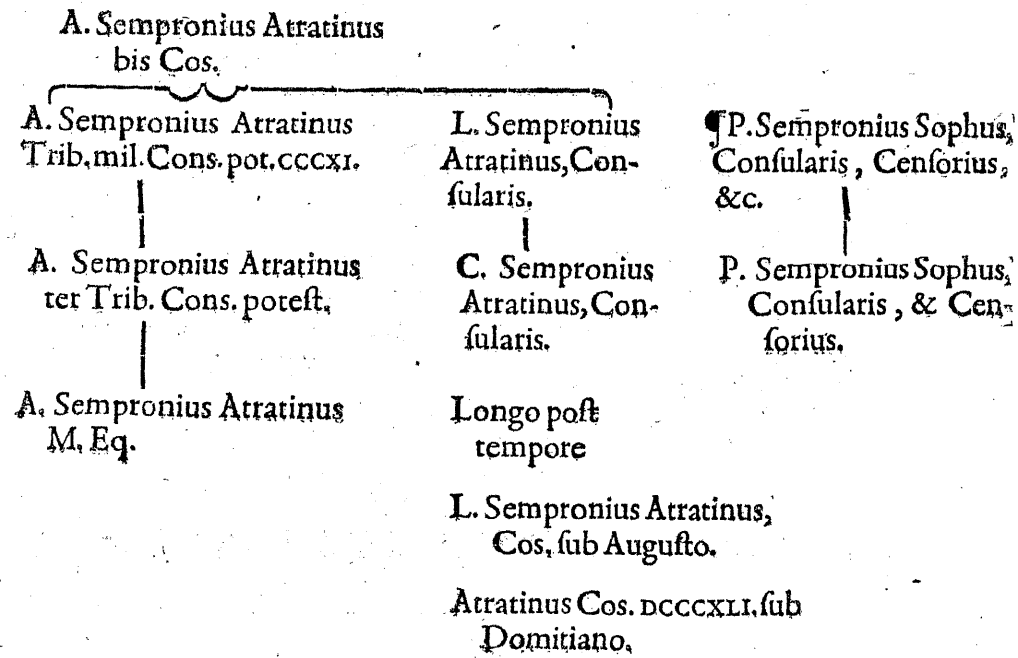
STEMMA QVINTILIORVM.

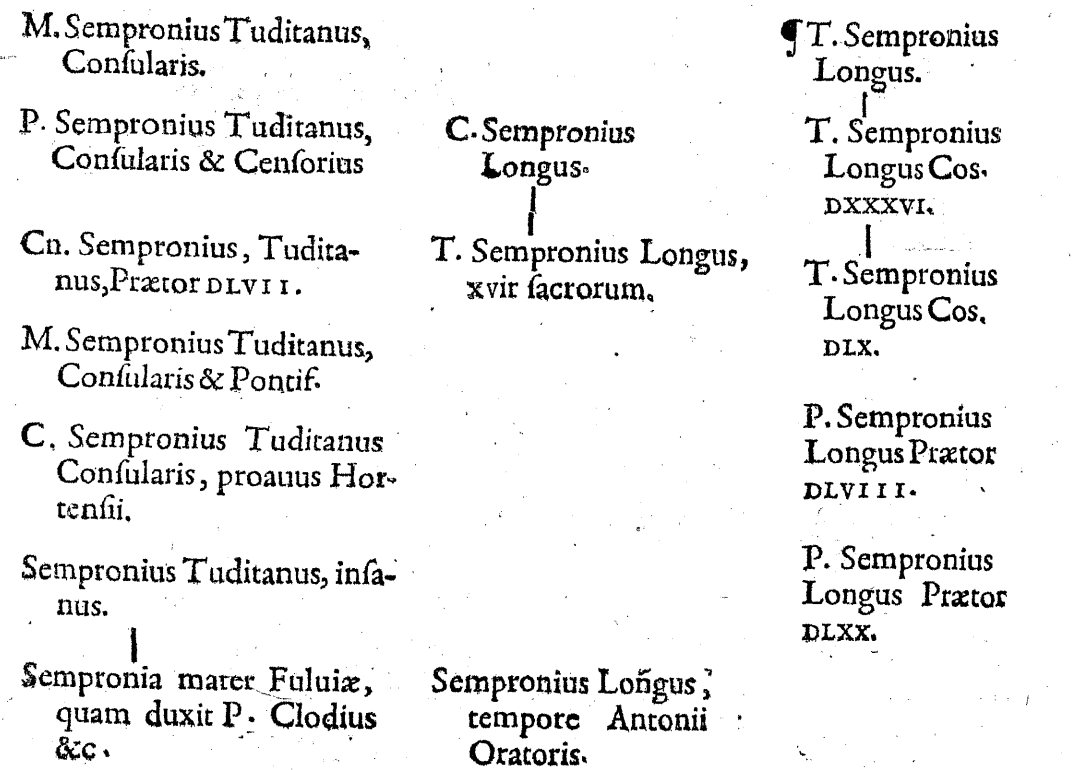
STEMMA RUTILIORVM
Ruforum & Luporum.

STEMMA SEMPRONIORVM
Atratinorum & Sophorum.

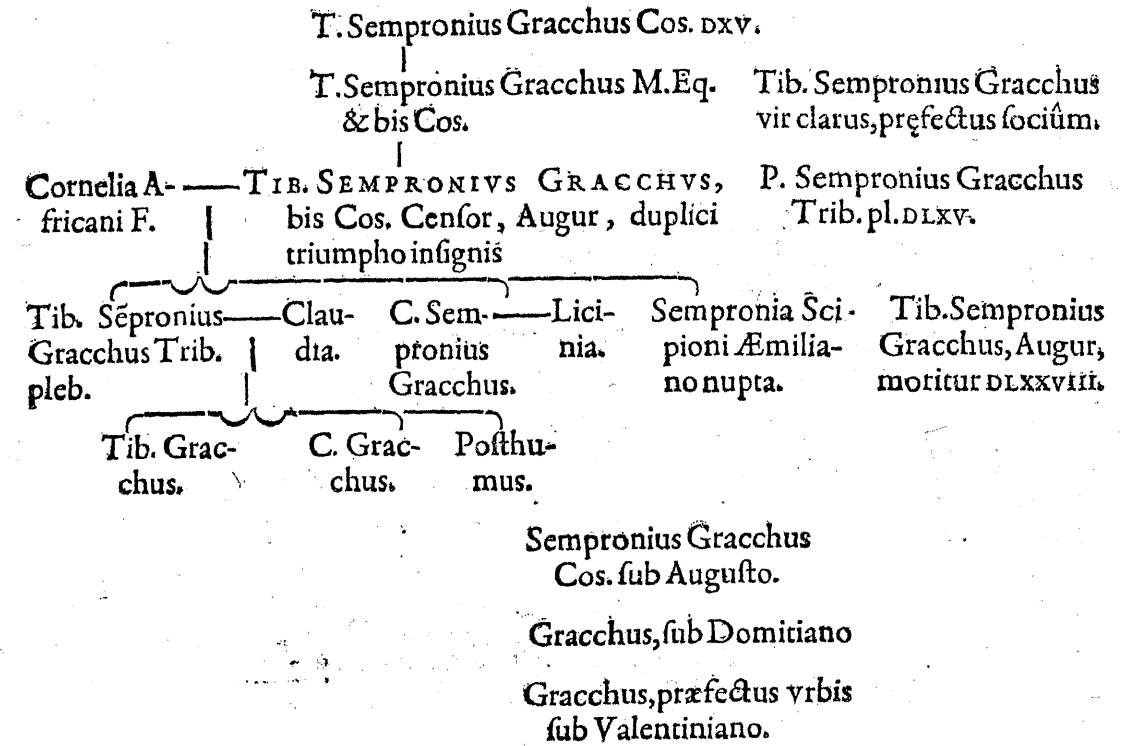

ALIVD SEMPRONIORVM
Tuditanorum & Longorum.

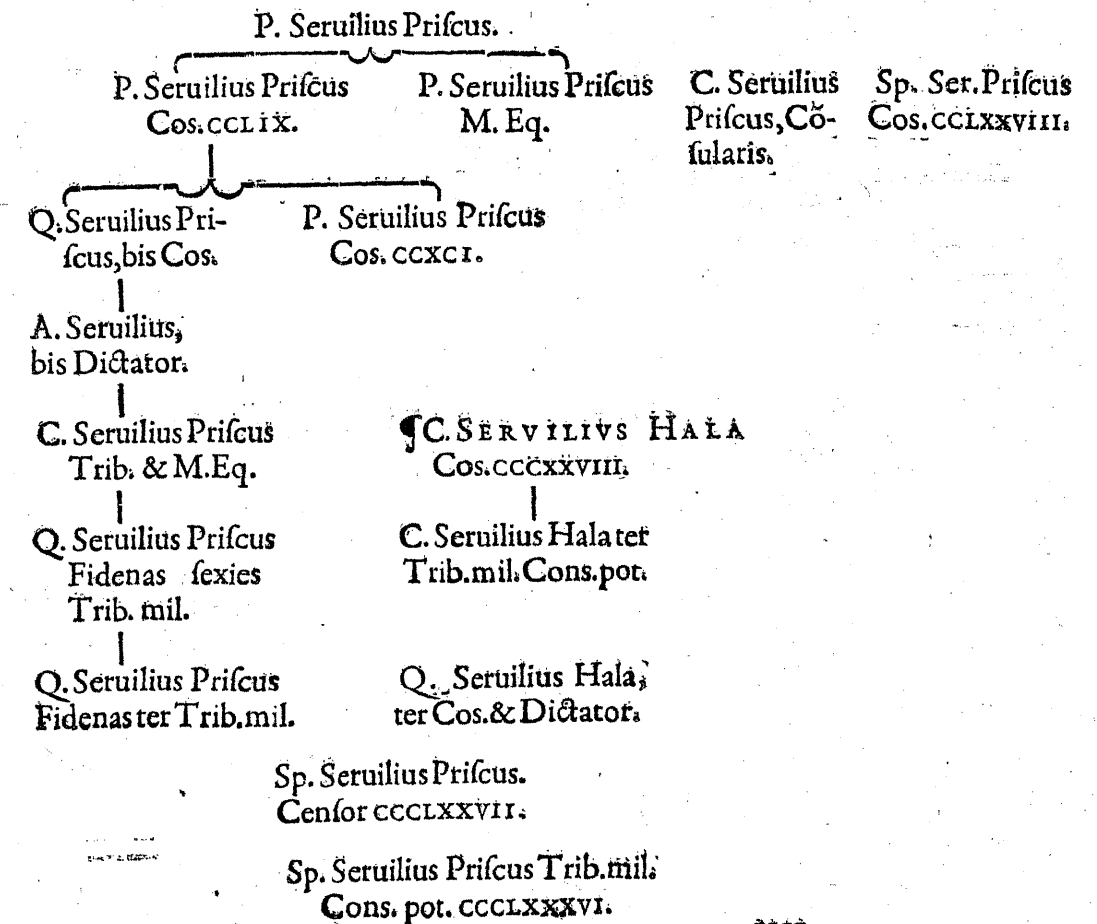

ALIVD

ALIVD SEMPRONIORVM
Gracchorum.

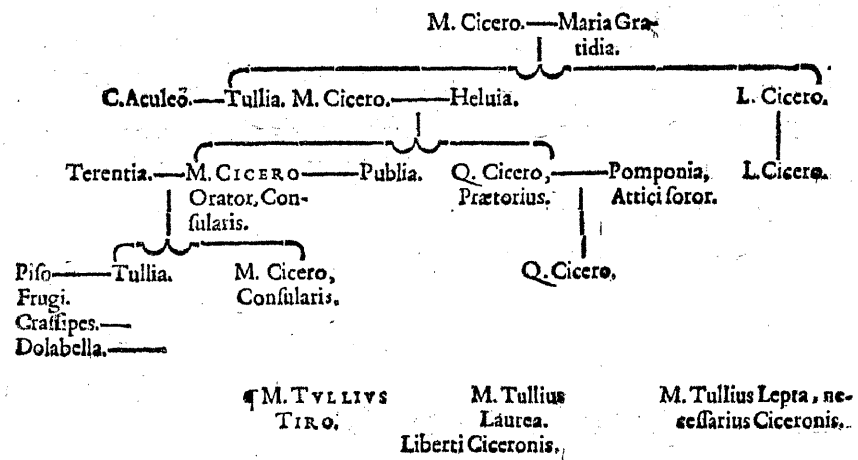
STEMMA SERVILIORVM.

STEMMA SVLPITORVM Galbarum.

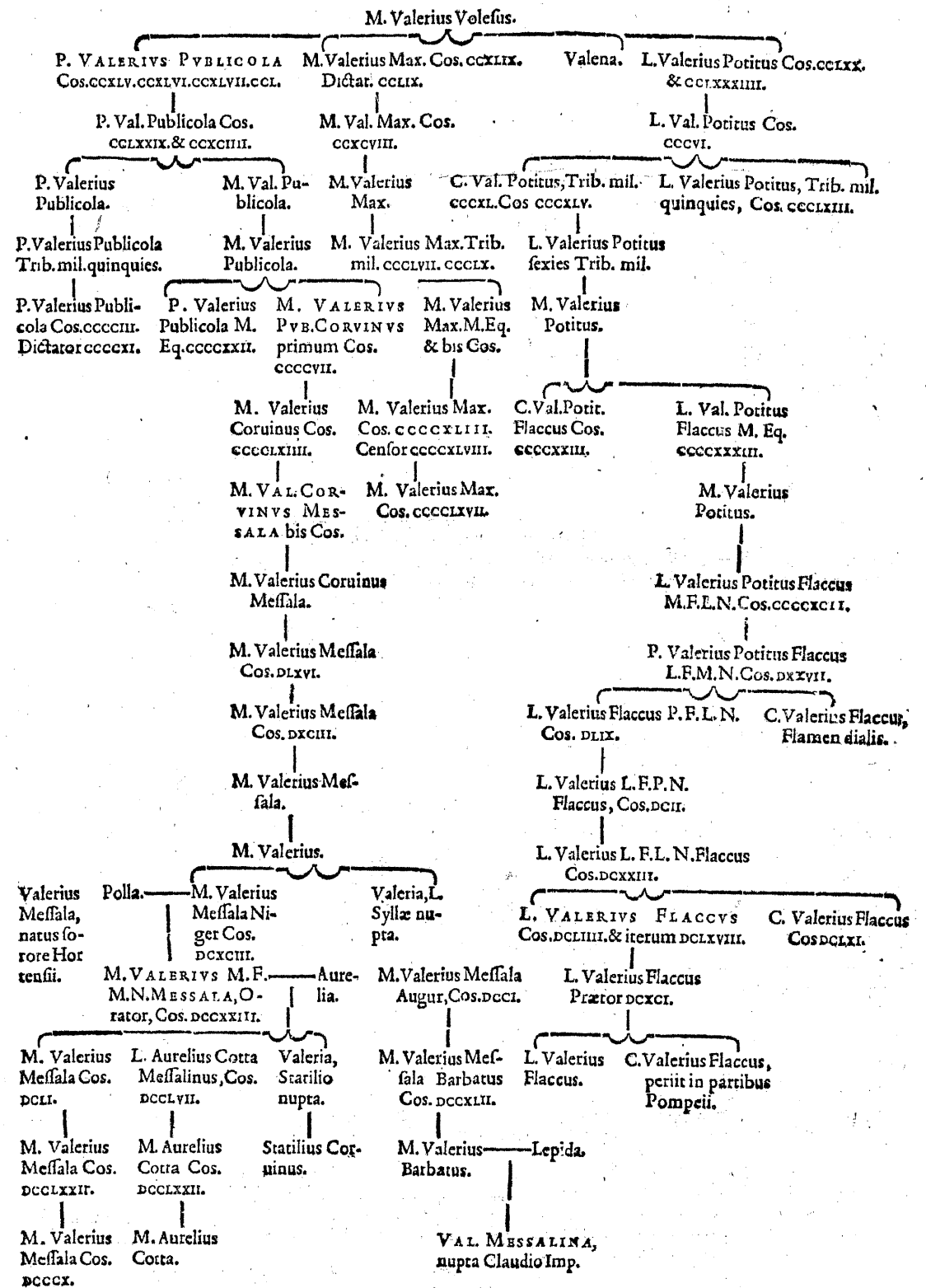

STEMMA TVLLIORVM Ciceronum.

STEMMA VA-

STEMMA VALERIORVM.

APPENDIX DE REGIBVS & Ducibus Carthagenensium.

DIDO, conditrix & regina Carthagenis.

MACHABVS, vir rebus gestis clarus, damnatus exilio
Carthagenem cepit. Iustinus lib. 18.

¶ M A G O, successor MACHABII & imperii Carthagenensium conditor, Iustinus lib. 18. & seq.

Carralo, a patre in crucem actus.
Iustinus ibidem.

ASDRUBAL, interit in Sardinia quatuor triumphis,
& vndecim Dictaturis clarus. Iustinus lib. 19.

AMILCAR, perit in bello Siciliensi.
Iustinus lib. 19.

¶ Suniator, institutus Græcis literis, aduentum HANNONIS DIONYSIO, Tyranno Syracusano, per epistolâ prodit. Iustinus lib. 20.

¶ Anni-
bal.

¶ Asdrubal.

¶ Sappho.

¶ AMILCO, patris in belli Siculi administratione successor, amissa vi peltis exercitu, seipsum interemit. Iustinus ibidem.

¶ HANNO imperator Carthagenensium contra DIONYSIVM. Idem est, puto, qui affectati regni nomine cum tota domo cæsus est. Iustinus lib. 20. & seq.

¶ GISGO, exul in patriam reuocatus, dux contra TIMOLEONTA constituitur, vir animi ingentis, & rei bellicæ peritissimus. Diodorus lib. 16.

¶ M A G O, fugiens ex Sicilia propter TIMOLEONTA, seipsum interemit, nihilominus tamē a Carthagenensibus in crucem actus. Plutarchus in Timol.

¶ AMILCAR Rhodanus legatus Carthagenensium apud ALEXANDRVM, occisus demum ab ingratis ciuibus. Iustinus lib. 21.

¶ AMILCAR imperator in Sicilia, damnationis calamitatē fato naturali præuenit. Iustinus lib. 22.

Filius *Asdrubal*.

¶ Hanno, victus & cæsus ab AGATHOCLE.

¶ Amilcar, alius, & ipse Gisgonis F. victus & cæsus in Sicilia, cū antea AGATHOCLEM bis vicisset, & Syracusas obsideret. Iustinus lib. 22.

¶ BOMILCAR quod transitionē ad AGATHOCLEM meditatus esset, in foro cruci affixus est. Iustinus libro 22.

BELLVM PVNIC. I.

¶ HANNO, dux Carthagen. victus a L. Cornelio Cos. Liuius lib. 17.

¶ ANNIBAL dux Carthagen. victa classe, a militibus in crucem sublatus est Liuius ibidē. Volaterranus hunc Seniores vocatum ait. & Asdrubalis filium facit, citatque Orosium 4. qui lapidibus obrutum trahit.

Annibal. Vide
Volaterran.

ANILCAR, cognomento Barcha magnus Imperator,
cæsus est in Hispaniis. Huius fuere liberi

BELLVM PVNIC. II.

¶ Asdrubal cæsus a seruo in Hispania.

¶ Filia *Asdrubal* *vulgs.*

¶ ANNIBAL ille magnus Imperator.

¶ ASDRUBAL cæsus in Italia.

¶ Mago, euocatus in Africam, itinere ex vulnere, interit. Liuius lib. 30.

¶ Mago Barchinus, captus a T. Manlio, propinquus ANNIBALIS.

¶ HANNO, Bomilcaris F. cum ANNIBALE in Italiam transit.

¶ ASDRUBAL Gisgonis F. imperator in Hispaniis.

¶ Hanno captus in Hispaniis, & Româ missus a Scipione.

¶ Hano alius, in Africa a Scipione cæsus.

¶ Adherbal, Prætor Carthagine.

¶ MAHERBAL præfectus equitum ANNIBALIS, cuius est illud: *Vincere scis Annibal victoria vti nefcis.*

¶ Himilco & Bomilcar præfecti classium in Sicilia contra MARCELVVM, è quibus Himilco cum suis peste perit, Bomilcar, rebus desperatis, in Africâ aufugit. Liuius.

¶ SOPHONISBA, nupsit Siphaci, & hoc capto MANSANISSA regi Nutmidia.

¶ Gisgo, Bostar & Mago, legati ANNIBALIS ad Philippum, regem Macedon. Sed a Romanis intercepti. Liuius lib. 23.

¶ Carralo, nobilis Carthagenensis, præfectus præfidii Punicum dum recipit Tarentum Fabius. Liuius lib. 27.

Hanno, vir spectabilis artibus pacis, factioni Barchinæ infestus, pacis semper auctor. Liuius.

¶ Asdrubal Hædus, itidem factioni Barchinæ aduersus, pro pace Romanam legatus it.

¶ AMILCAR in Insulribus bellum molies, a L. Furio acie victus & cæsus est, pace cum Carthagenensibus iam composita. Liuius lib. 31.

BELLVM PVNIC. III.

¶ ANNIBAL Sarus Masanissæ deditus.

¶ HIMILCO dux Carthagen. bello Punico 3. cuius equitum præfectus Phasias cum equitatu suo, auctore Scipione Emiliano, ad Romanos transit. lib. 50.

¶ GISGO, homo seditiosus, populum Carthagen. suadendo bellum ita commouit, vt parum abesset, quin legati Rom. violarentur. Liuius lib. 48.

¶ ASDRUBAL, Masanissæ nepos, prætor Carthagen. prodicionis suspectus, in Curia interemptus est. Liuius lib. 50.

¶ ASDRUBAL, Carthagen. dux, capta Carthagine, Scipioni se dedit: vxor eius, quæ paucis ante diebus id a marito impetrare non potuit, ex arce se cum duobus liberis in mediū flagrantis urbis incendii præcipitavit. Liuius lib. 51.

